

*Độc
Chiến
Thiên
Nhai*

dtv-ebook

Long Nhân

ĐỘC CHIẾN THIÊN NHAI

Long Nhân

www.dtv-ebook.com

Hồi 1

Vô Danh Tiểu Tử

Tại Cô Thủy trấn, ai là người nổi tiếng nhất? Ai là kẻ mà người trong trấn ngán nhất?

T

Là Hàn Tiểu Tranh, một tiểu tử mười lăm tuổi. Hàn Tiểu Tranh sống từ nhỏ đến lớn như một loại cỏ dại, ngay cả người mẹ già cỡ tuổi bà ngoại gã cũng không quản thúc gã được. Năm Hàn Tiểu Tranh lên bảy tuổi, có một đêm cha của gã sau khi uống cạn vài ba cân rượu trắng, trợn đôi mắt đỏ lên bảo với mẹ gã là y quyết định ra tận quan đông kiếm cho được một món tiền lớn. Ngay đêm đó, cha Hàn Tiểu Tranh bỏ đi, một đi là biệt vô âm tín, có thể y đã phát tài, cũng có thể đã chết mất xác, chẳng ai biết?

Đối với Hàn Tiểu Tranh, hình ảnh người cha đã mờ nhạt, chỉ còn là một tên gọi đơn giản. Điều này không ảnh hưởng gì nhiều, vả lại những bạn bè đồng lứa với gã cũng chẳng dám cười nhạo gã như khi chúng chế nhạo những đứa trẻ không cha khác. Bởi vì gã là Hàn Tiểu Tranh, một Hàn Tiểu Tranh mà đến người lớn cũng phải nhức đầu!

Từ năm mười tuổi trở đi, bản tính tinh ranh của Hàn Tiểu Tranh dần dần lộ rõ, trừ chuyện chơi gái vì gã quá nhỏ tuổi nên chưa thử, còn lại thứ gì gã cũng thử làm qua, mà chuyện gì gã muốn là đều làm đến nơi đến chốn. Hàn Tiểu Tranh đến sòng bạc Thuận Phát lần thứ ba là bắt đầu đánh bạc thắng hoài, đến nổi chương quản mỗi lần thấy gã là nhíu mày. Tuy vậy Hàn Tiểu Tranh không đánh nhiều, mỗi lần gã chỉ ăn chừng mười mấy lượng bạc. Gã lại hay trộm gà bắt chó, đằng sau nhà gã là một khoảnh rừng trúc, trong

rừng có một căn lều tranh nhỏ, nhà ai có mất gà mất chó, đến căn lều tranh này tìm bảo đảm còn thấy lông gà lông chó!

Dĩ nhiên đánh lộn cũng là một hoạt động không thể thiếu trong cuộc sống của Hàn Tiểu Tranh. Nếu chỉ dựa vào bấy nhiêu, thì Hàn Tiểu Tranh chẳng thể nào khiến người trong trấn ngán sợ. Mọi người nhức đầu là vì trong đầu gã lúc nào cũng có những chủ ý quỷ quái. Gã không ưa ai, thì y như là qua vài ngày người đó sẽ bị xúi quẩy. Khổ một nỗi có rất nhiều chuyện làm Hàn Tiểu Tranh không vừa mắt.

Người ghét Hàn Tiểu Tranh cũng nhiều, kẻ thích gã cũng không ít, ngày nào cũng có vài tiểu tử a dua nhập bọn với gã, rất nghe lời gã bày trò. Tuy thế, nói cho cùng thì Hàn Tiểu Tranh vẫn là một đứa trẻ ranh, cho nên nếu không tính người trong Cô Thủy trấn, thì rất ít người ngoài biết đến gã. Hàn Tiểu Tranh nghĩ đến đây thì cảm thấy bất bình, gã tự nhủ phải làm cho cả thế gian này biết có một Hàn Tiểu Tranh độc nhất vô nhị trên cõi đời này.

Thiếu niên tuổi mười lăm thường có dã tâm cao ngất trời, ở vào lứa tuổi nửa biết chuyện nửa chưa hiểu rõ mấy, chúng cứ tưởng những gì suy nghĩ trong đầu đều phải xảy ra y như dự định, nên tự tin đến mức gần như là tự phụ.

Lúc Lưu Đại Ngư chạy đến báo cho Hàn Tiểu Tranh biết A Vân sắp xuất giá đến Hoa Thạch thành, Hàn Tiểu Tranh bèn tự bảo: “Thời cơ đến rồi”.

A Vân là bạn từ thuở còn tấm truồng chạy rong của Hàn Tiểu Tranh, qua bao năm bây giờ A Vân đã trở thành một tiểu cô nương yếu điệu. Hàn Tiểu Tranh không sợ trời chẳng sợ đất, chỉ ngán có mỗi mình A Vân. Từ năm gã mười ba, A Vân mười bốn tuổi trở đi, Hàn Tiểu Tranh bắt đầu tránh mặt A Vân. Hễ thấy A Vân ở đâu là gã trốn đi, không trốn được thì âm ừ nói đại vài câu rồi gã cũng vội chuồn đi. Thật ra gã cũng muốn chơi với A Vân y như lúc nhỏ, nhưng bây giờ mỗi lần gặp A Vân là tim gã run lên, đầu mũi cũng đổ mồ hôi. A Vân bây giờ không giống A Vân lúc trước nữa, khi cô nói chuyện rất dịu dàng, thân hình thì chỗ vun lên, chỗ eo lại, lại mang một mùi hương rất dễ chịu, Hàn Tiểu Tranh mỗi lần ngửi đến là đầu óc thấy lâng lâng say say.

Chuyện A Vân sẽ lấy chồng Hàn Tiểu Tranh đã nghe cách đây nửa năm rồi, lúc ấy gã không mấy để ý, nhưng bây giờ vừa nghe Lưu Đại Ngư nhắc đến, gã cảm thấy trong tim như “phụt” một tiếng, tựa như tiếng dây bị căng quá đứt phụt vậy.

- Là... là.. là ngày mốt phải chăng?

Lưu Đại Ngư gõ vào đầu Hàn Tiểu Tranh một cái thật mạnh. Hàn Tiểu Tranh vùng đứng dậy, ráng kiềm chế nhịp tim loạn xạ, một lúc sau mới nói:

- Được lắm!

Lưu Đại Ngư không hiểu:

- Được? Được lắm là nghĩa làm sao?

Hàn Tiểu Tranh nhìn Lưu Đại Ngư:

- Đại Ngư, người cũng không muốn A Vân lấy phải một người không ra gì, đúng không?

Lưu Đại Ngư ấp úng:

- Cô... cô ấy...

Rốt cuộc gã gật đầu, kỳ thực trong bụng gã nghĩ chuyện đó có can hệ gì đến mình đâu? A Vân lấy chồng là ai, nào có ai thấy bao giờ, làm sao biết được kẻ đó không ra gì? Nhưng Lưu Đại Ngư biết Hàn Tiểu Tranh muốn thấy gã gật đầu, thế nên gã gật đầu.

Hàn Tiểu Tranh đi qua đi lại, miệng lẩm bẩm:

- Người ở Hoa Thạch thành có gì ngon đâu? Chắc là không biết đánh bạc, không biết đánh lộn, nghe nói bọn họ còn thích đọc sách, người nghĩ xem có hứng thú gì mà đọc chứ? Nói tóm lại, A Vân lấy chồng ở Hoa Thạch thành là tàn đời rồi, ta không thể khoanh tay đứng nhìn A Vân nhảy vô lò lửa như vậy được.

Hàn Tiểu Tranh nắm tóc suy nghĩ, rồi bảo Đại Ngư:

- Đi kêu Lý Tử đến đây.

Lý Tử tên nguyên là Lý Tử Mộc, nhưng Hàn Tiểu Tranh cảm thấy kêu nguyên tên dài quá nên gã cắt bớt khúc sau.

Hai ngày kế tiếp đó, người trong Cô Thủy trấn rất hiếm khi thấy bóng dáng Hàn Tiểu Tranh, trong hai ngày này gã kéo Lưu Đại Ngư và Lý Tử Mộc đi chỗ này chỗ kia, ra vẻ bận rộn mà lại bí mật nữa.

Vắng những trò tai quái của Hàn Tiểu Tranh, trong trấn cũng yên tĩnh bớt nên chẳng ai để ý bọn gã đi làm gì.

Hàn Tiểu Tranh nghe ngóng được rất nhiều chuyện. Gã biết được là A Vân sắp về làm dâu nhà họ Tả ở Hoa Thạch thành. Tả gia là một thế gia có tiếng gần xa, thậm chí có người nói trong Hoa Thạch thành người có thể nhất không phải là quan Tri phủ, mà là Tả lão gia. Người sắp cưới A Vân chính là con trai trưởng của Tả lão gia, Tả Chi Nhai. Biết được tin tức này Lưu Đại Ngư và Lý Tử Mộc đều cảm thấy ớn lạnh.

Hàn Tiểu Tranh thì cười nhạt nói:

- Rõ ràng là ý thế lực ép người ta gả con! Hàn Tiểu Tranh ta thấy chuyện bất bình, làm sao khoanh tay đứng nhìn được?

Kỳ thực, đối với mọi người Tả gia được tiếng rất khá, mà lần này xin cưới A Vân cũng là qua mai mối danh chánh ngôn thuận. Chỉ có một điều không bình thường, là cha của A Vân chỉ là thợ mộc làm công, bằng vào thế lực của Tả gia tại sao lại kiếm con gái của một người thợ mộc về làm dâu? Tuy nhiên, điều này cũng không phải không có lý do, điểm đầu tiên là chỉ riêng sắc đẹp siêu phàm thoát tục của A Vân cũng đủ khiến Tả gia hạ cố cầu thân.

Hầu như cả Cô Thủy trấn đều mừng cho A Vân có được một tương lai tốt đẹp như thế, chỉ có Hàn Tiểu Tranh là buồn buồn, nhăn mặt nhíu mày, ra dáng âu lo việc nước, bộ dạng này quả là mới mẻ đối với mọi người trong trấn, nên ai nhìn thấy gã lúc này cũng không khỏi phì cười.

Vào ngày A Vân xuất giá, mới sáng sớm cả nhà A Vân đã bận rộn chuẩn bị cho đầy đủ trước khi đàn trai đến nghinh thân. Rất nhiều nhà hàng xóm đến xem, có kẻ phụ giúp, có kẻ đứng chờ xem cho vui. Bình thường có mấy vụ này thì chẳng thể thiếu Hàn Tiểu Tranh, thế nhưng lần này chẳng ai thấy gã đâu cả.

Triệu Bán Thành là một người khá mập, cho nên cỡi ngựa đi chẳng bao lâu là y mệt thở không muốn ra hơi, mồ hôi tuôn ra ướt đầm cả mặt. Đúng lúc này, có ba kẻ xuất hiện trên đường, vóc người không cao, đi đến gần Triệu Bán Thành mới nhận ra là Hàn Tiểu Tranh, Lưu Đại Ngư, Lý Tử Mộc ba tiểu tử trong trấn. Triệu Bán Thành cố giả bộ như không thấy ba tiểu tử,

phốt lờ đi qua luôn, y nhìn thấy bộ mặt tựa như cười mà chẳng phải cười của Hàn Tiểu Tranh, trong bụng thầm phát hoảng vì xem ra nạn nhứt đầu sắp đến. Ngay lúc Triệu Bán Thành vừa qua mặt đi đến khúc quẹo, bỗng nghe sau lưng có tiếng gọi:

- Triệu thúc! Xin dừng bước!

Là tiếng của Hàn Tiểu Tranh! Triệu Bán Thành trong bụng thầm kêu khổ: “Không biết tiểu tử này lại tính giở trò gì đây”.

Y dĩ nhiên có thể ra roi thúc ngựa chạy xa, nhưng y không dám vì sợ mai một sẽ bị Hàn Tiểu Tranh phá cho điêu đứng. Thế nên y quay ngựa lại nói:

- A Tranh đó hả? Có chuyện gì đó?

Hàn Tiểu Tranh nghiêm trọng gật đầu đáp:

- Mời Triệu thúc xuống ngựa qua đây nói chuyện.

Triệu Bán Thành mắng thầm: “Đồ nhãi ranh, tính ra ta lớn tuổi hơn cả ba chúng bay cộng lại, còn dám kêu ta đến nói chuyện à!”

Trong bụng nghĩ thế, nhưng y không dám nói ra. Y khó nhọc tuột xuống ngựa, cười nói:

- A Tranh, có gì thì nói đi, đại thúc còn phải đi kéo hết giờ!

Hàn Tiểu Tranh ra vẻ ngạc nhiên hỏi lại:

- Triệu thúc vội đi đâu?

- Đi Hoa Thạch thành.

Hàn Tiểu Tranh như hiểu ra:

- Ồ, thì ra Triệu thúc đi đến Tả gia phải chăng? Tiểu diệt nhớ hình như Triệu thúc có bà con xa với Tả gia đúng không?

- Tính ra cũng không xa lắm, Tả lão gia là cháu trai của cô của nhị tẩu của đại thúc, bữa nay là ngày tân hôn của con trai Tả lão gia, đại thúc đi dự tiệc cho vui.

Hàn Tiểu Tranh ra vẻ cung kính:

- Triệu thúc thật là người nhiệt thành, chắc là Triệu tứ thẩm đã lành bệnh rồi, nên Triệu thúc mới an tâm rời nhà.

Triệu Bán Thành giựt mình hỏi:

- A Tranh nói... nói cái gì?

Hàn Tiểu Tranh bước lên vài bước, nói:

- Trưa hôm qua tiểu điệt đi hái thuốc cho mẹ, có nghe nói Bạch tiên sinh, người bố thuốc cho Triệu tứ thẩm, bảo là để tối nay tiên sinh đến thăm mạch lần nữa...

- Bạch tiên sinh?

- Đúng vậy, là vị tiên sinh thích mặc đồ trắng ở trong tiệm thuốc Thái Khang đó, Triệu tứ thẩm còn khoe là Bạch tiên sinh bắt mạch rất tài tình, lần nào bắt mạch xong Triệu thẩm cũng thấy khỏe ra.

Nghe đến đây những thớ thịt trên mặt Triệu Bán Thành run run, sắc mặt y tái đi! Triệu tứ thẩm là phu nhân thứ tư của Triệu Bán Thành, nhỏ hơn y đến hai mươi tuổi, xinh đẹp ủy mị, ai nhìn cũng mê.

Từ lúc cưới được vị phu nhân thứ tư Liễu Thúy Dung, Triệu Bán Thành vừa vui vừa lo, tối ngày canh chừng những kẻ sấm soi đến gần vị phu nhân này. Mấy hôm nay y có nghe phong thanh là Thúy Dung có qua lại với Bạch tiên sinh của tiệm thuốc Thái Khang, y cứ nửa tin nửa ngờ, không dè hôm nay lại có dịp chứng thực!

Triệu Bán Thành ngăn người một lúc bèn định thần lại, thì thấy Hàn Tiểu Tranh vòng tay nói:

- Triệu thúc có việc phải đi, tiểu điệt không dám làm phiền nữa.

Nói xong gã cùng Lưu Đại Ngư, Lý Tử Mộc cả ba bước ngang qua con ngựa, đi về phía Hoa Thạch thành.

Triệu Bán Thành đột nhiên kêu Hàn Tiểu Tranh đứng lại, hỏi:

- Bạch tiên sinh có... có đồng ý đến thăm bệnh cho tứ phu nhân của đại thúc chẳng?

Hàn Tiểu Tranh gật đầu đáp:

- Còn phải nói? Bạch tiên sinh nhiệt tình lắm.

Triệu Bán Thành nghiêng răng ken két, miệng nói:

- Được, được lắm!

Dừng một chút y nói tiếp:

- Tứ thẩm bệnh mà không nói cho đại thúc hay, nên sáng ra là ta chuẩn bị đi Hoa Thạch thành, giờ nghe hiền điệt nói cho biết, ta còn hứng thú gì đi Hoa Thạch thành nữa? Sao nàng dám giấu ta?

Hàn Tiểu Tranh cười nói:

- Triệu thúc lo cho tứ thãm như vậy, tứ thãm nhất định rất đẹp dạ, không chừng bây giờ Triệu thúc quay về, tứ thãm vui lên lại mau hết bệnh.

Triệu Bán Thành “à” một tiếng, suy nghĩ một lúc, bèn nói:

- A Tranh, hiền điệt chẳng phải muốn đi Hoa Thạch thành sao?

Hàn Tiểu Tranh gật đầu.

Triệu Bán Thành cầm cương ngựa đưa cho Hàn Tiểu Tranh bảo:

- Cầm lấy đi, ba đứa bây nhẹ cân, ngồi chung một ngựa cũng chẳng hề gì, đường đây đi Hoa Thạch thành cũng cỡ bốn, năm chục dặm, không gần đâu.

Hàn Tiểu Tranh vội vã thối lui:

- Như vậy... làm sao được? Tiểu điệt lấy ngựa rồi Triệu thúc làm sao đi về?

Triệu Bán Thành nhếch môi:

- Từ đây đi về nào có xa? Hiền điệt chớ làm mất con ngựa của đại thúc, nhớ đem về trả là được rồi.

Hàn Tiểu Tranh ra vẻ cảm kích:

- Đa tạ Triệu thúc.

Triệu Bán Thành khoác tay, quay lưng đi vô trấn.

Chờ y đi xa, Lưu Đại Ngư cao hứng kêu lên:

- Tiểu Tranh, người làm sao biết lão sẽ giao ngựa cho chúng ta?

Hàn Tiểu Tranh cười đáp:

- Bây giờ trong bụng lão chỉ muốn bắt gặp quả tang vợ lão, làm sao cỡi ngựa đi về nghênh ngang được? Làm vậy kinh động đến vợ lão thì làm sao bắt gian? Nếu ta đoán không lầm, thì lão đang lén lút âm thầm trở về nhà đó.

Lưu Đại Ngư cười ha hả:

- Phen này tiêu đời Bạch tiên sinh với tứ phu nhân rồi!

Hàn Tiểu Tranh cười nhạt:

- Cả bọn họ cũng chẳng tốt lành gì, nếu tối nay con mèo trắng kia quả có mò đến nhà họ Triệu thì càng có chuyện cho mình coi chứ sao.

Lý Tử Mộc nói nhỏ:

- Hàn đại ca nói chuyện cứ y như thật, làm đệ cũng suýt bị gạt!

Thật ra Lý Tử Mộc lớn hơn Hàn Tiểu Tranh những ba tháng tuổi, nhưng gã vẫn một mực gọi Hàn Tiểu Tranh bằng đại ca.

Hàn Tiểu Tranh lục trên mình Lý Tử Mộc ra một cái bọc nhỏ, sau đó vỗ vai Lý Tử Mộc nói:

- Được rồi, bây giờ hai người đi về đi, biết phải làm gì rồi chứ?

Lưu Đại Ngư đáp:

- Biết mà, đừng lo!

Nói xong gã cùng Lý Tử Mộc cũng đi vô trấn lại.

Hàn Tiểu Tranh lúc này mở bọc ra, bên trong có bộ y phục mới! Gã đi ra sau bụi cây bên đường, một lúc sau trở ra, đã thay quần áo mới, bây giờ nhìn gã nghiễm nhiên là một thiếu gia nhà giàu. Gã sửa lại áo, giả kiểu văn nhân lịch sự bước đi vài bước, không nhịn được bèn cười đắc ý, sau đó gã nhảy lên ngựa đi.

Đường đi dẫn qua một thị trấn nhỏ khác, Hàn Tiểu Tranh ghé vào một tiệm tạp hóa và một tiệm đồ sứ, đến lúc rời tiểu trấn đi tiếp, trong tay gã đã có thêm một cái hộp đồ vuông vắn.

Danh tiếng Tả gia quả vang vọng, Hàn Tiểu Tranh chẳng mất bao lâu đã tìm đến nơi. Hôm nay Tả gia treo đèn hồng trên dưới, kẻ hầu tới lui không ngớt, có một hán tử trung niên đứng ở cửa chính cười chào cung nghinh tân khách đến dự lễ. Hàn Tiểu Tranh đến trước cửa cổng Tả gia bèn nhảy xuống ngựa, lập tức có một tiểu tử cỡ tuổi gã bước đến đón lấy dây cương ngựa, cung kính nói:

- Mời công tử vào trong, ngựa này có tiểu nhân lo.

Hàn Tiểu Tranh thờ ơ “ừ” một tiếng, mạnh dạn bước vào trong khuôn viên Tả gia, bên trong đã có không ít người, nhưng gã không nhận ra ai. Bước lên vài bậc thềm, gã nhìn thấy người đứng cung nghinh. Hàn Tiểu Tranh định thần, ung dung bước đến, người kia đã nở nụ cười từ xa, nhưng khi y nhìn kỹ Hàn Tiểu Tranh, nụ cười bỗng sượng lại, y hồ nghi hỏi:

- Thiếu gia là...

Hàn Tiểu Tranh mỉm cười đáp:

- Tại hạ là con trai Triệu Bán Thành tại Cô Thủy trấn, gia phụ hôm nay không khỏe, chẳng thể thân hành đến chúc mừng, những mong thứ lỗi.

Người kia vỗ lể ra:

- Thì ra là Triệu công tử! Không ngờ mấy năm chẳng gặp, Triệu công tử bây giờ anh tuấn phi phàm như vậy, Triệu lão gia thật có phước!

Hàn Tiểu Tranh khiêm nhượng đáp:

- Đại thúc quá khen!

Gã đưa cho người kia chiếc hộp đỏ trong tay:

- Cung hỉ cung hỉ, chút quà mọn của gia phụ gọi là chung vui cùng Tả gia.

Người kia vội đáp:

- Đa tạ, đa tạ!

Đón lấy chiếc hộp đỏ, cảm thấy khá nặng, y nghĩ bụng:

- “Lão Triệu này cũng chơi sang, bà con xa như thế mà cũng đi quà!”

Tuy nghĩ vậy song ngoài mặt y nói:

- Mời Triệu công tử vào trong dùng trà!

Hàn Tiểu Tranh vòng tay trả lễ rồi bước vào trong, gã không ngờ mọi việc diễn ra thuận lợi như vậy.

Vào đến đại sảnh, có người mời nước, Hàn Tiểu Tranh lựa một góc không ai để ý ngồi xuống, cúi đầu nhấm nháp thưởng thức chung trà. Khách đã lục tục kéo đến, những người đến trước có kẻ bước ra hậu viên, Hàn Tiểu Tranh cũng bước theo ra phía sau khách sảnh. Ở đây cũng có khá đông người, đa số là thân hữu của Tả gia, đang đứng quây quần trò chuyện. Nếu như mọi lần, Hàn Tiểu Tranh nhất định sẽ tham gia, nhưng hôm nay gã chỉ ngồi xa xa nghe chuyện. Trong số khách ít có người trẻ tuổi cỡ Hàn Tiểu Tranh nên không ít người nhìn gã bằng con mắt hiếu kỳ. Mỗi lần như vậy, Hàn Tiểu Tranh chỉ cười đáp lễ.

Ngồi được một lát, Hàn Tiểu Tranh cảm thấy khó chịu vô cùng, vì từ trước đến nay hiếm khi nào gã chịu ngồi yên như thế. Đúng lúc đó, có vài người khách rủ nhau đi ra ngoài chơi một vòng. Hàn Tiểu Tranh nghe thế cũng nghĩ thầm:

- “Bây giờ còn sớm chán, còn lâu mới đến giờ hành lễ, chi bằng ta đi dạo một vòng!”

Nghĩ thế, Hàn Tiểu Tranh liền đứng dậy đi ngay. Ra khỏi cánh cửa cổng thật dày của Tả gia, gã cảm thấy nhẹ nhõm đi nhiều, cả bước chân cũng linh hoạt lên.

Đầu tiên Hàn Tiểu Tranh vào sòng bạc đánh ăn một ít tiền, khi bước ra gã đã có thêm trong tay hơn mười lượng bạc. Gã vào một quán rượu, ngồi chùng nửa tiếng, uống hết hai cân Hoa Điêu. Rượu vào bụng xong, là Hàn Tiểu Tranh như quên mất tất cả, bước chân phiêu phiêu như đi trên mây. Gã đến Hoa Thạch thành được ba lần, lần nào cũng đi lướt qua rồi về, chưa có dịp đi chơi nhiều như lần này.

So với Cô Thủy trấn thì nơi này phồn hoa náo nhiệt hơn nhiều, Hàn Tiểu Tranh nhìn cái gì cũng thấy lạ, thấy mới. Gã nhìn những khách bộ hành chung quanh, trong lòng thầm nghĩ:

- “Chẳng có ai biết ta ư? Sau ngày hôm nay mọi người sẽ biết có người tên Hàn Tiểu Tranh.”

Đang đi, bỗng nhiên Hàn Tiểu Tranh sáng mắt lên, gã nhìn thấy một vài nữ nhân ăn mặc trang điểm khá diêm dúa, đang đứng bên đường mời mọc lôi kéo khách bộ hành. Hàn Tiểu Tranh tuy tinh quái, nhưng chưa bao giờ tiếp cận giới nữ nhân thuộc chốn thanh lâu, vả lại tại Cô Thủy trấn hầu hết cư dân sống đời thôn dã chất phác, không có những cảnh ăn chơi như vậy.

Hàn Tiểu Tranh nhú mày chuyển hướng đi, chợt ngửi thấy một mùi hương thoảng nhẹ, một cô gái bước đến chặn đường gã, đôi mắt đa tình đang nhìn gã như muốn thôi miên. Hàn Tiểu Tranh vừa bực vừa tức cười, trong bụng nghĩ thầm tối nay còn có chuyện phải làm, nên không muốn gây ra chuyện ở đây, gã liền bước tránh sang bên. Nào ngờ cô gái này nắm áo gã không buông, cất giọng thỏ thẻ:

- Tiểu ca ca sợ thiếp sao?

Hàn Tiểu Tranh nghe giọng nói ngọt ngào của cô gái, mà nổi da gà cả mình. Gã vừa gỡ tay cô gái ra vừa đáp:

- Ta sợ? Ta và cô không quen biết nhau, tại sao phải sợ cô?

Chẳng ngờ Hàn Tiểu Tranh càng cố gỡ thì cô gái kia càng níu chặt như dây leo quấn quanh thân cây, mấy cô gái kia cũng ùa lại vây chung quanh hai người, miệng gọi “tiểu ca ca” này, “tiểu ca ca” nọ không ngớt, Hàn Tiểu

Tranh nghe đến tiếng cả hai tai. Gã thầm hối hận đã ăn mặc sang trọng quá, nên bây giờ bị đám nữ nhân này quần lấy, họ chỉ cần thấy kẻ nào có tiền thì từ mười sáu đến sáu mươi tuổi đều không bỏ qua.

Hàn Tiểu Tranh thấy coi bộ giằng co không xong, bèn lấy ra hai lượng bạc nhét vào tay một cô gái, bảo:

- Buông ta ra, buông ta ra, các cô xúc hương thơm nồng quá, ta thở không nổi rồi đây...

Đám nữ nhân thấy Hàn Tiểu Tranh thuận tay đưa tiền, càng tin chắc gã là phú gia công tử. Những con em nhà giàu như vậy thường rất dễ bị dụ, chỉ cần cho gã nếm mùi gió trăng một lần, là về sau coi như câu được một con cá lớn, sẽ trở lại thường xuyên!

Một nữ nhân thân thể nở nang choàng lấy vai Hàn Tiểu Tranh, đôi môi đỏ kề sát mặt gã, cười khúc khích nói:

- Xem ra đệ đệ còn chưa biết gì, để tỉ tỉ dạy cho đệ đệ nhé? Bảo đảm đệ đệ sẽ thấy sung sướng chẳng muốn ra về...

Càng nói, nữ nhân này càng cười liếc mắt tống tình. Hàn Tiểu Tranh cảm thấy cả mình nóng rực, có mời không được bình tĩnh lắm, gã vội đảo mắt nhìn tứ phía, thầm sợ gặp phải thân hữu của Tả gia. Một cô gái lắc nhẹ cánh tay gã, cười khanh khách:

- Có phải là sợ mẹ nhìn thấy chăng? Nam nhi đại trượng phu muốn làm gì thì làm, há sợ ai, phải không?

Hàn Tiểu Tranh bực lắm, nếu như lúc thường thì gã có thể thoát thân dễ dàng, nhưng hôm nay gã không muốn gây sự chú ý của nhiều người vì như vậy sẽ hỏng hết mọi kế hoạch. Hàn Tiểu Tranh thấy đã có người qua đường đứng nhìn gã, nên vội vàng nói:

- Được rồi đừng lôi kéo nữa, ta chịu đi, các cô bằng lòng chưa?

Hàn Tiểu Tranh bị dắt vào thanh lâu nổi tiếng của Hoa Thạch thành, Xuân Phong Đặc Ý lâu, có vài nữ nhân cười nói riu rít kéo gã qua phía mình ngồi, gã chịu hết nổi bèn giằng tay ra nói lớn:

- Các người toàn là phường phẫn son dung tục, bốn công tử nhìn không vừa mắt chút nào!

Đám nữ nhân giựt mình, không ngờ gã xem ra tuổi nhỏ mà nhãn quang không thấp! Bà chủ nghe thế liền bước đến cười đon đả nói:

- Vị công tử này thật là quý nhân nhất phẩm! Chẳng trách các con gái của tôi thích đeo theo công tử!

Nơi đây còn nhiều trang quốc sắc thiên hương, mời công tử thông thả lựa chọn.

Bà chủ quay lưng lại ra lệnh:

- Mau đem sổ hoa quý ra cho vị công tử này xem qua!

Lập tức có một gã sai vặt dâng lên một quyển sổ bìa vẽ hoa văn tinh xảo. Hàn Tiểu Tranh bảo thăm:

- “Màn kịch đã bắt đầu, ta cũng đành diễn tiếp cho xong!”

Nghĩ vậy, Hàn Tiểu Tranh ra hiệu mở quyển sổ ra xem, mới hiểu sổ hoa là sổ giới thiệu từng cô gái thanh lâu, mỗi trang ghi rõ nét đặc biệt cũng như sở trường kỹ xảo của mỗi người, bên cạnh có hình họa của từng người. Gã dĩ nhiên chỉ biết xem hình, nhìn một chút gã nhú mày:

- Ốm quá!

Gã sai vặt vội lật sang trang khác. Hàn Tiểu Tranh nhìn qua, thở ra bảo:

- Nhìn cũng được, rất tiếc mũi hơi nở!

Gã sai vặt chửi thầm: “Mới từng này tuổi mà khẩu khí lớn gớm!”

Nghĩ vậy nhưng ngoài mặt gã nào dám nói chi, lại lật sang một trang khác. Hàn Tiểu Tranh liếc qua liền làm bộ bực tức:

- Ta đâu phải đến đây tìm heo nái!

Chẳng bao lâu, quyển sổ hoa dày cộm đã được xem quá nửa, mà Hàn Tiểu Tranh vẫn chưa vừa ý cô nào, chê người này mặt tròn, người kia cằm quá nhọn, không là mắt một mí, thì cũng là tai đón gió!

Gã sai vặt tức lắm mà chẳng dám nói gì, khách càng kén chọn thì càng phải làm họ vừa lòng, vì thông thường những khách này rất chịu chi tiền. Gã không lật từng trang nữa, mà giở ngay đến một trang, trình cho Hàn Tiểu Tranh, cung kính nói:

- Vị cô nương này chắc sẽ vừa ý công tử.

Hàn Tiểu Tranh nhếch môi cười nhạt:

- Chắc không?

Gã đón lấy quyển sổ nhìn qua, bất giác ngạc nhiên thật sự vì dung mạo của cô gái trong hình. Ngắm tới ngắm lui, cuối cùng Hàn Tiểu Tranh trả sổ lại cho gã sai vặt. Gã tựa người ra sau, chậm rãi nói với vẻ lười biếng:

- Rất tiếc... rất tiếc nụ cười ngọt quá!

Gã sai vặt phát cáu, thầm nghĩ chẳng biết oắt con này cố vạch lá tìm sâu, hay là đến phá đám đây?

Nghĩ thế, gã trở giọng hết nhún nhường:

- Nếu như công tử nhìn vị cô nương này cũng không hạp nhãn, thì chỗ này không đáp ứng nổi khách hàng quá quý như công tử!

Hàn Tiểu Tranh cầm lấy quyển sổ hoa, miệng đáp:

- Ta chưa xem hết, làm sao biết không có người nào ưng ý?

Vừa nói Hàn Tiểu Tranh vừa nhanh chóng lật qua các trang, bỗng nhiên gã trở tay lật ngược trở lại vài trang, dừng ngay ở một bức họa. Hàn Tiểu Tranh nhìn sững người trong tranh, miệng lẩm bẩm hỏi:

- Cô... cô... cô ta là ai?

Hàn Tiểu Tranh không tìm ra khuyết điểm nào trong bức tranh ấy, một cô gái tựa tiên giáng phàm như vậy, tại sao lại ở chốn này?

Gã sai vặt nghiêng người nhìn vào quyển sổ, trong mắt lộ vẻ lo sợ, gã nói với giọng bất an:

- Cô ấy là Đoạn Như Yên tiểu thư...

Xem tiếp hồi 2 Hí lộng thanh lâu

ĐỘC CHIẾN THIÊN NHAI

Long Nhân

www.dtv-ebook.com

Hồi 2

Hí Lộng Thanh Lâu

Hàn Tiểu Tranh cắt ngang lời gã sai vặt:

H

- Ta chịu cô này.

Gã sai vặt tỏ vẻ khó xử:

- Cô... cô ấy đã có khách khác rồi.

Hàn Tiểu Tranh cười nhạt:

- Nếu như vậy tại sao còn để bức họa này cho ta xem, rõ ràng muốn chọc tức bốn thiếu gia mà!

Hàn Tiểu Tranh càng nói càng tỏ ra giận dữ. Gã sai vặt quỳnh lên, lắp bắp nói:

- Như khách... khách thường ghé đây, ai cũng biết Đoạn tiểu thư được dành cho Tả công tử, họ đều tự động tìm người khác, tiểu... tiểu nhân sợ ý không nói rõ, mong thiếu gia rộng lượng miễn chấp.

Hàn Tiểu Tranh thầm giựt mình, hỏi tiếp:

- Người nói Đoạn tiểu thư được dành cho ai?

Gã sai vặt biến sắc, ấp úng đáp:

- Dạ... dạ là do một vị phú gia công tử...

Chẳng hiểu sao gã sai vặt càng nói càng đổ mồ hôi, cách đó không xa, bà chủ liếc nhìn gã với ánh mắt sắc lạnh.

Hàn Tiểu Tranh nghĩ đến một chuyện, vội cất tiếng cười giả lả, nói:

- Nếu đã như vậy, ta cũng không xen vào làm gì, các cô nương đó hẳn là ở các phòng tốt hơn phía trên chăng?

- Dạ đương nhiên, cỡ như Đoạn tiểu thư, Khúc cô nương, Liễu cô nương, họ đều ở tại lầu hai...

Có lẽ gã sai vặt chưa cảm thấy yên tâm về chuyện lúc nãy, nên nghe Hàn Tiểu Tranh hỏi bèn trả lời rậm rập. Hàn Tiểu Tranh đứng dậy nói:

- Vậy thì ta chọn Khúc cô nương.
- Nhưng thiếu gia bảo là cô ấy cười ngọt quá, không thích mà?
- Tạm thì cũng được.
- Vậy xin đi theo tiểu nhân...

Hàn Tiểu Tranh đi theo gã sai vặt lên lầu hai, dọc đường đi, từ hai bên hành lang có những tiếng cười phóng đảng và tiếng hơi thở gấp rút vọng ra, Hàn Tiểu Tranh nghe đến, chợt cảm thấy có lúc tim mình đập thật nhanh, có lúc tưởng như sắp ngừng đập. Đi giữa không khí phảng phất mùi son phấn một lúc, gã sai vặt dẫn Hàn Tiểu Tranh đến trước một gian phòng, gõ nhẹ cửa. Trong phòng có tiếng chân người di động, sau đó cửa mở ra, một gương mặt cười xinh xắn hiện ra, giọng nói êm ái:

- Công tử đến rồi à?

Cách nói thân mật như thế cô ta và Hàn Tiểu Tranh đã quen lâu, không hiểu sao bao nhiêu hồi hộp trong lòng Hàn Tiểu Tranh lắng xuống, gã gạt đầu xong quay sang gã sai vặt:

- Người lui ra đi, không có lệnh của ta thì đừng đến quấy rầy.

Gã sai vặt gạt đầu, lui ra.

Hàn Tiểu Tranh vừa bước vào phòng, Khúc cô nương liền đến tựa sát bên, Hàn Tiểu Tranh vội ho một tiếng, hỏi:

- Cô biết hát chẳng?

Khúc cô nương nũng nịu nói:

- Công tử muốn nghe bài trong tuồng nào?

Hàn Tiểu Tranh nhất thời không nghĩ ra được bài nào, liền đáp bừa:

- Cô hát bài ưng ý nhất của mình xem.

Nói xong gã ngồi xuống như chờ nghe, im lặng không nói thêm câu nào. Khúc cô nương trầm nghĩ:

- “Tiểu công tử này xem ra chẳng dễ đối phó.”

Nghĩ vậy nàng liếc Hàn Tiểu Tranh một cái thật ngọt, hát lên một bài, lời nghe khá khiêu gợi.

Chẳng được bao lâu, Hàn Tiểu Tranh nghe chán, bèn ngắt tiếng Khúc cô nương:

- Đủ rồi, cô đừng hát nữa!

Khúc cô nương ngưng hát, đưa mắt hỏi Hàn Tiểu Tranh:

- Vậy bây giờ công tử muốn làm gì, thiếp đều chiều ý?

Hàn Tiểu Tranh nói:

- Được rồi, cô biết đồ hộp súc sắc không?

Khúc cô nương cười đáp:

- Cái đó ai mà chẳng biết?

- Vậy chúng ta chơi trò đó, ai đổ ra số thấp hơn thì kể như thua, người thắng có quyền hỏi một câu, cứ như vậy mà tiếp tục, cô chịu không?

Khúc cô nương nghiêng đầu nép vào người Hàn Tiểu Tranh thủ thỉ:

- Thật ra chúng ta có thể chơi một trò vui hơn nhiều nữa...

Hàn Tiểu Tranh sa sầm nét mặt:

- Ta rất dại, ta chỉ biết chơi đồ súc sắc.

Khúc cô nương phụng phịu bỏ đi tìm hai hộp súc sắc và một cái chén đem đến.

Chơi đồ súc sắc với Hàn Tiểu Tranh, dĩ nhiên Khúc cô nương chỉ có nước thua. Hàn Tiểu Tranh ban đầu hỏi linh tinh các việc, chơi được hơn mười ván, Khúc cô nương cảm thấy chán hết mức, liền bá vai Hàn Tiểu Tranh bảo:

- Tiểu ca ca nè, ngồi lâu không hoạt động...

Trên người Khúc cô nương chỉ mặc áo mỏng, mùi hương dịu xông vào mũi Hàn Tiểu Tranh, nếu là người khác thì hẳn đã hồn lạc chồn nào rồi, nhưng Hàn Tiểu Tranh chưa hề biết chuyện trai gái, lúc đầu có hơi hồi hộp, chứ bây giờ thì gần chẳng có cảm giác gì. Gần cắn một trái đào ăn ngon lành, vừa nói:

- Ta chi tiền thì ta muốn chơi trò gì kệ ta, hà hà, cô lại thua rồi, lần này ta hỏi cô, Đoạn Như Yên có phải ở phòng bên cạnh cô chẳng?

- Gớm nhỉ, tiểu ca ca tuổi nhỏ mà nhãn quang không vừa!

Khúc cô nương dấm nhẹ vào người Hàn Tiểu Tranh.

- Nói mau đi!

- Thiếp không nói, tiểu ca thích người ta thì ở đây làm gì? Thiếp nghĩ chắc tiểu ca sợ Tả công tử nhưng vẫn thèm ngấm ghé người ta!

Hàn Tiểu Tranh mừng thầm, giả bộ làm tỉnh hỏi tiếp:

- Tả công tử có gì đặc biệt hơn người?

Khúc cô nương bật cười, cả người cũng nghiêng ngả theo tiếng cười, một lúc sau mới trả lời:

- Tiểu ca thiệt là hay nói giỡn, ai mà không biết Tả gia quyền thế cả vùng, Tả công tử thì phong lưu hào phóng!

- Hừ, có phong lưu cách mấy cũng bị nữ nhân trói chân trói tay, chẳng phải sao?

Hàn Tiểu Tranh cố ý hỏi dò, vì gã muốn biết vị Tả công tử này có phải là Tả Chi Nhai chăng?

Khúc cô nương đáp:

- Điều này cũng đúng, không hiểu vì sao một người như vậy lại bỏ qua biết bao nhiêu cơ hội nên duyên với các danh môn khuê các, mà đi tìm một con nhỏ quê mùa ở thôn dã.

- Không chừng con nhỏ đó rất đẹp, mà Tả lão gia không ngăn được con trai, đành phải đồng ý việc cưới dâu lần này.

Khúc cô nương gõ nhẹ vào đầu Hàn Tiểu Tranh:

- Khờ quá! Sự thật trái ngược hẳn, Tả công tử không cãi lệnh cha được, đành phải chịu lấy vợ lần này!

Hàn Tiểu Tranh càng nghe càng thấy kỳ quái, nếu bảo Tả Chi Nhai mê say A Vân, khiến Tả lão gia không có cách gì khác đành chịu chấp thuận hôn sự thì còn có lý, có đâu lại ép duyên con mình, mà nhất là khi nhà gái chỉ là một thợ mộc tầm thường chẳng có tiền của, thế lực gì cả?

Hàn Tiểu Tranh buột miệng:

- Hay là Tả lão gia bị ma nhập khùng rồi!

Khúc Tiểu Nguyệt (gã biết được tên này sau mấy ván đồ súc sắc) vội đưa ngón tay lên miệng khẽ suyt gã, thì thầm:

- Coi chừng tai vách mạch rừng!

Hàn Tiểu Tranh bất bình:

- Chẳng lẽ Tả gia có tay mắt khắp thiên hạ sao? Ta mới nói một câu, là họ nghe được hết sao?

Khúc Tiểu Nguyệt chỉ qua vách tường phía bắc, nói nhỏ:

- Cô ta ở bên đó đó!

Hàn Tiểu Tranh chưng hửng, gã chợt hiểu ra là Khúc Tiểu Nguyệt chỉ chỗ ở của Đoạn Như Yên. Gã nghe thế bèn nằm xoải người trên giường, ngáp dài một cái rồi hỏi:

- Nghe được thì có sao? Tả công tử thành thân rồi, đâu thể tới Xuân Phong Như Ý lâu này hoài được nữa?

Khúc Tiểu Nguyệt tỏ vẻ ganh tức:

- Tả công tử tối qua còn ở bên đó, dù không đến, nhưng tiền của công tử còn để đó, nên bây giờ tuy không có mặt Tả công tử, nhưng tiểu ca muốn gặp cô ta cũng đâu được, phải không?

Khúc Tiểu Nguyệt vẫn hay tự kiêu vì sắc đẹp của mình, mà trước sau vẫn không hơn Đoạn Như Yên được, nên cô có chút ghen ghét.

Trong lúc Khúc Tiểu Nguyệt đang nói, Hàn Tiểu Tranh lấy mền trùm đầu, thiếp ngủ không biết từ lúc nào! Thấy thế, Khúc Tiểu Nguyệt vừa bực mình vừa buồn cười, tự nhủ:

- “Chưa từng thấy khách nào như vậy! Đúng là vẫn còn con nít!”

Thấy Hàn Tiểu Tranh ra vẻ ngủ say, Khúc Tiểu Nguyệt bất giác cũng nằm xuống bên cạnh suy nghĩ mông lung, từ từ mí mắt cũng nặng dần, cô thiếp đi. Chẳng biết bao lâu, chừng như có người lay dậy, Khúc Tiểu Nguyệt giật mình mở mắt ra mới biết là Hàn Tiểu Tranh. Gã lấy trong mình ra một đỉnh bạc lớn cỡ hơn mười lượng, trao cho Khúc Tiểu Nguyệt:

- Hôm nay ta không có đem nhiều ngân lượng, chỉ có bấy nhiêu cô chịu khó cầm đỡ.

Khúc Tiểu Nguyệt mừng thầm:

- “Gã này quả là rộng rãi, ngồi không một buổi mà cũng cho từng này tiền!”

Bèn nói mơn trớn:

- Tiểu công tử nhớ đến thăm tỉ tỉ thường nhé! Đừng bỏ quên tỉ tỉ!

Nhìn Khúc Tiểu Nguyệt long lanh ngấn lệ, Hàn Tiểu Tranh phì cười:

- Đại tì thật khéo đóng kịch! Lo luyện đồ súc sắc đi, lần tới sẽ tìm tì tì chơi tiếp.

Nói xong gã bỏ đi ra ngoài đóng cửa lại.

Hàn Tiểu Tranh vừa ra khỏi phòng đi được một chút, vừa nghĩ thầm:

- “Cô ả mà biết mười lượng bạc đó là ta lấy của cô ả, chắc sẽ tức chết đi được!”

Hàn Tiểu Tranh đi lòng vòng, mắt nhìn căn phòng của Đoạn Như Yên, chưa biết tính sao. Độ một tuần trà sau đó, cửa phòng mở ra, có một nữ nhân khoan thai bước ra, Hàn Tiểu Tranh vội bước tới vòng tay chào, miệng hỏi:

- Xin hỏi cô nương, Đoạn Như Yên tiểu thư ngụ tại phòng nào?

Trong mắt nữ nhân thoáng hiện nét nghi ngờ sững sốt, chỉ thoáng qua nhưng Hàn Tiểu Tranh đã nhìn thấy. Nữ nhân bình thản hỏi:

- Công tử tìm Đoạn tiểu thư có chuyện gì?

Hàn Tiểu Tranh hạ giọng:

- Chẳng phải tiểu sinh tìm Đoạn tiểu thư, mà là Tả công tử có chuyện muốn tìm nàng.

Nữ nhân nghe xong khẽ run, nhìn Hàn Tiểu Tranh tới lui, nhỏ giọng nói:

- Công tử vào đây.

Hàn Tiểu Tranh đi theo nữ nhân vào phòng, nàng đóng chặt cửa, ra vẻ bồn chồn ưu phiền, gã nhìn thấy cũng lấy làm lạ...

Nữ nhân rót một chén trà cho Hàn Tiểu Tranh rồi nói:

- Lúc công tử vào đây có cho ai biết là đến tìm tôi chăng?

Hàn Tiểu Tranh lắc đầu:

- Dĩ nhiên là không, tiểu sinh mượn tiếng tìm Khúc cô nương mới lên lầu hai này. Tả công tử có dặn phải kín miệng. Nói vậy cô nương chính là Đoạn tiểu thư?

Nữ nhân gật đầu nói:

- Công tử là người của Tả công tử?

Hàn Tiểu Tranh cười đáp:

- Không phải, đúng ra là biểu đệ của Tả công tử, tiểu sinh với biểu huynh có duyên, mặc dù lớn hơn tiểu sinh vài tuổi nhưng vẫn làm bạn khá tương đắc!

Đoạn Như Yên gật đầu đáp:

- Tôi trông công tử cũng không giống kẻ tay chân, xin cho biết quý danh?

- Không dám, tiểu sinh họ Triệu.

- Thì ra là Triệu công tử, thế vì... vì sao Tả công tử không đích thân đến được?

Hàn Tiểu Tranh hoang mang chưa biết trả lời sao, Đoạn Như Yên bỗng thở dài, buồn bã nói:

- Mà cũng do tôi không cho chàng đến, nếu tôi không nhất quyết ngăn cản, không chừng hôm nay chàng lại đến, mà đến chỉ gây thêm đau khổ...

Trong mắt Đoạn Như Yên phảng phất ngấn lệ! Ánh mắt của nàng như chứa cả hạnh phúc lẫn thương đau, càng nhìn càng rõ vẻ đẹp kiều mỵ nhưng mong manh.

Hàn Tiểu Tranh không ngờ Đoạn Như Yên đối với Tả Chi Nhai lại là chân tình, trong lòng nhất thời không định được chủ ý. Phải chăng Tả lão gia biết con trai mê luyện Đoạn Như Yên, nên muốn vì danh tiếng gia tộc, mà chọn ngay A Vân, để dùng A Vân trói buộc Tả Chi Nhai phải cắt bỏ quan hệ cùng Đoạn Như Yên?

Bỗng nghe Đoạn Như Yên hỏi:

- Tả công tử hẳn Triệu công tử tìm tôi có chuyện gì?

Hàn Tiểu Tranh ấp úng:

- Biểu... biểu huynh...

Đoạn Như Yên sắc mặt trắng bệch:

- Triệu công tử cứ nói, dù... dù chàng đã phụ tôi nhưng tôi không oán trách đâu!

Hàn Tiểu Tranh bỗng cảm thấy tội nghiệp cho Đoạn Như Yên, bèn nói đại:

- Tả huynh nhờ tiểu sinh nhắn cô nương, dù gì đi nữa, cô nương vẫn chiếm một phần quan trọng nhất trong lòng Tả huynh! Tả huynh còn đọc

mấy câu thơ, tiểu sinh không nhớ hết, hình như bắt đầu là “gió bão... hồng trần” gì đó..

Đoạn Như Yên khẽ nhếch môi cười, nụ cười không rạng rỡ xinh tươi như Khúc Tiểu Nguyệt, nhưng có nét thanh thoát khiến lòng người xem như lắng xuống, bình tâm lại. Hàn Tiểu Tranh nhìn nàng như thể bị mê hoặc.

Đoạn Như Yên chừng như quên mất Hàn Tiểu Tranh, chợt nghe nàng khe khẽ ngâm:

Gió ời chớ bão, để ta nụ cười Nhìn đời kiêu ngạo, tìm hột chơi vơi Gió đưa người đến, xui chi biết nhau Ai đi ai ở, ngồn ngộn mỗi sâu...

Đôi mắt xinh đẹp của nàng đắm ướt, hai dòng lệ từ từ chảy dài, giọng ngâm cũng nghẹn đi. Hàn Tiểu Tranh cảm thấy bấn loạn, không biết phải làm sao. Giọng ngâm của Đoạn Như Yên thoảng nhẹ như cơn mơ, nhưng chứa đầy niềm ai oán, Hàn Tiểu Tranh lần đầu tiên cảm thấy được nỗi đau khổ của con người, không ngờ lại có thể làm cho tâm tư gã rung động.

Gió than nghẹn tiếng, phận kẻ đa truân Lời mộng ngỡ thật, cố nói chẳng tròn Trời buồn tâm tối, sấm vọng xa đưa Lời mộng ngỡ thật, nhớ mấy cho vừa Ngâm đến câu cuối cùng, Đoạn Như Yên úp mặt vào đôi bàn tay, thân hình nàng run lên như chiếc lá thu trong cơn gió buốt, nhưng nàng không bật lên tiếng khóc nào cả, chỉ có dòng lệ nóng trào qua kẽ tay chảy xuống...

Hàn Tiểu Tranh không tưởng tượng sẽ phải chứng kiến cảnh này, gã cảm thấy khó chịu không biết phải làm sao. Gã muốn khuyên giải an ủi Đoạn Như Yên, nhưng chẳng hiểu sao bao nhiêu ngôn từ bay mất cả, bình thường gã mồm mép lanh lợi chẳng ai bằng, nhưng lúc nào không biết nói gì! Tuy gã không hiểu rõ những lời của Đoạn Như Yên, nhưng cũng cảm thấy được nỗi đau khổ của nàng.

- Đoạn cô nương, Tả huynh nhờ tiểu sinh nhắn là sau này Tả huynh nhất định phải tìm cách giữ được người Tả huynh yêu nhất!

Nói xong câu này, Hàn Tiểu Tranh đâm ra hối hận, vì gã chỉ đặt chuyện nói láo mà thôi.

- Triệu công tử, công tử phải khuyên Tả công tử bỏ ý định đó đi, cha của chàng không cho phép đâu, trong lòng chàng có tôi thì đã đủ rồi!

Hàn Tiểu Tranh thấy Đoạn Như Yên tỏ vẻ hoảng sợ, lấy làm ngạc nhiên:

- Tả lão gia chỉ có mỗi một con trai, nếu Tả công tử nài nỉ thì lão gia cũng xiêu lòng chứ..

Đoạn Như Yên lắc đầu, trong mắt thoáng hiện nét sợ hãi:

- Công tử không hiểu, Tả lão gia là một người rất đáng sợ. Hãy về nói là tôi quên chàng rồi!

Bỗng nàng nói tiếp:

- Tôi có một vật nhờ Triệu công tử trao lại cho Tả công tử, xin chờ một chút.

Đoạn Như Yên quay lưng đi vén màn bước vào phòng trong. Hàn Tiểu Tranh cười thầm: “Đã nói quên mà còn nhờ gửi đồ!”

Đang ngồi chờ, Hàn Tiểu Tranh bỗng nghe phòng trong có tiếng động nhỏ, tiếp theo có tiếng la rất ngắn, như vừa la lên đã bị bịt miệng, sau đó thì im lặng hoàn toàn, như chẳng có chuyện gì vừa xảy ra cả.

Hàn Tiểu Tranh giựt mình, chẳng biết mình có nghe lầm chẳng, chờ giây lát trong nội thất vẫn không có tiếng động gì, mà cũng không thấy Đoạn Như Yên bước ra. Một cảm giác bất tường trỗi lên, Hàn Tiểu Tranh vội gọi nhỏ:

- Đoạn cô nương?

Chẳng có ai trả lời. Hàn Tiểu Tranh gọi to hơn, cũng chẳng ai lên tiếng, trên trán gã bắt đầu đổ mồ hôi! Hàn Tiểu Tranh rón thu can đảm, rón rén bước đến vén màn lên xem. Gã suýt bật kêu lên, liền đưa tay bịt miệng mình lại, vì sợ phát ra tiếng. Đoạn Như Yên đã treo cổ bằng một giải khăn trắng từ trên trần nhà thông xuống! Mặt nàng trắng bệch như tờ giấy, bên khóe miệng còn rỉ ra một vệt máu!

Hàn Tiểu Tranh sợ mất hồn, đầu óc gã trống rỗng, lập đi lập lại câu hỏi:

“Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?”

Hàn Tiểu Tranh cố định thần, gã không biết nên trốn ngay đi hay là nên cứu Đoạn Như Yên đem xuống. Trong óc gã bỗng lóe lên một tia sáng:

“Không có lý! Dù cô ta muốn tự sát, cũng phải đưa đồ cho mình trước đã chứ!”

Nghĩ vậy, nhưng chân gã vẫn đóng đinh tại chỗ. Gã ngó lên trần nhà, ước tính xem có đủ sức khiên Đoạn Như Yên xuống chẳng, vì lỡ làm nàng rớt

xuống đất sẽ phát ra tiếng động, lúc ấy mọi người chạy đến xem thì gã có trăm miệng cũng khó biện bạch!

Nhưng Hàn Tiểu Tranh không rõ Đoạn Như Yên đã chết chưa nên vẫn muốn thử cứu, gã cũng không hiểu tại sao mình muốn làm như thế, từ trước đến nay gã chỉ biết lo cho bản thân mình trước tiên, chẳng muốn mạo hiểm mang họa vào thân!

Hàn Tiểu Tranh khiên hai cái ghế lại, một kê dưới chân Đoạn Như Yên, một để bên cạnh để gã leo lên thử ôm nàng xem gã có khiên nổi chẳng. Ngay lúc gã vừa gắng gượng trấn áp nỗi sợ, ôm lấy Đoạn Như Yên, bỗng nghe trong mình nàng phát ra tiếng “ọc ọc”, giống như tiếng khuấy nước. Hàn Tiểu Tranh kinh hoảng buông tay nhảy xuống đất, chân gã run run đứng nhìn Đoạn Như Yên.

Không thấy gì khác lạ, Hàn Tiểu Tranh lại rón leo lên lần nữa, tháo giải khăn, rồi dùng hết sức mới khiên được Đoạn Như Yên đặt nằm xuống đất. Có lẽ sợ quá thì đâm ra bình tĩnh lại, Hàn Tiểu Tranh thản nhiên để tay trước mũi nàng xem có hơi thở chẳng, nhưng không cảm thấy được. Gã lại áp tai vào ngực để nghe thử có tiếng tim đập không, nhưng cũng chẳng có! Sau cùng, Hàn Tiểu Tranh lấy tấm gương đồng để trước mũi Đoạn Như Yên để xem có hơi nước chẳng, cũng không nổi!

Đoạn Như Yên chết mau vậy sao? Dù nàng có bước vào phòng trong để tự tử cũng đâu thể mau như vậy! Nhưng nếu không phải nàng tự tận thì là chuyện gì? Hàn Tiểu Tranh ngồi ngay phía ngoài, không thể có người vào mà gã không hề hay biết.

Hàn Tiểu Tranh nhấn vào huyệt nhân trung của Đoạn Như Yên, nhưng nàng không có phản ứng gì.

Đôi mắt nàng chưa khép lại, như thể đang nhìn về một hướng, trong mắt như ẩn chứa nỗi kinh hoàng, phần nộ... không giống đôi mắt của một người muốn tự tử!

Xem tiếp hồi 3 Nghi vấn trùng trùng

ĐỘC CHIẾN THIÊN NHAI

Long Nhân

www.dtv-ebook.com

Hồi 3

Nghi Vấn Trùng Trùng

Hàn Tiểu Tranh lại xem qua thân thể Đoạn Như Yên lần nữa, nhưng không tìm thấy một vết thương nào, trên cổ cũng không có dấu máu bầm. Trí óc nhạy bén của gã lúc này cũng bị cảnh tượng trước mắt làm hoang mang tột độ! Bỗng ánh mắt của Hàn Tiểu Tranh dừng lại nơi bàn tay trái của Đoạn Như Yên, bàn tay đang nắm chắc lại! Có phải là khi chết thì gân cốt tự nhiên co quắp lại? Gã không dám chắc.

H

Hàn Tiểu Tranh cẩn thận vạch một ngón tay ra xem, thì thấy một vật màu hồng trong tay Đoạn Như Yên! Động tâm hiếu kỳ, gã vừa thầm nhủ “Xin lỗi cô nương”, vừa mở cả bàn tay ra, một vật có hình trái tim màu hồng hiện ra trước mắt gã. Gã cầm lấy cất vào trong mình, thầm nghĩ có lẽ đây là vật mà Đoạn Như Yên muốn gửi cho Tả Chi Nhai.

Đúng lúc này, bên ngoài đột nhiên có tiếng gõ cửa! Hàn Tiểu Tranh tim đập thình thình, nếu bây giờ có người vào nhìn thấy cảnh này, thì gã có đến một ngàn cái miệng cũng không biện bạch rõ ràng được.

“Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?”

Tiếng gõ cửa mỗi lúc một cấp bách hơn, mới tỉnh trí bớt sợ, bây giờ Hàn Tiểu Tranh lại đổ mồ hôi tiếp, gã tự mắng:

“Sao bữa nay ta lại chậm chạp dần dần như vậy!”

Bên ngoài cửa có tiếng nữ nhân vang lên:

- Đoạn cô nương.. Đoạn cô nương!

Cực chẳng đã, Hàn Tiểu Tranh đành giả tiếng trả lời:

- Ai đó?

Thường ngày gã đi trộm gà hay giả tiếng mèo kêu, nên bây giờ giả tiếng Đoạn Như Yên cũng chưa đến nỗi lộ liễu. Có tiếng trả lời:

- Em là Tiểu Cúc, má má gọi cô nương xuống lầu.

Hàn Tiểu Tranh bỗng nhìn thấy một khung cửa sổ, thật ra, khung cửa này vẫn có sẵn đó, nhưng vì gã sợ quá nên nhất thời không nghĩ ra có thể trốn ra qua cửa sổ. Lúc này gã bước đến mở cửa sổ nhìn ra ngoài, bất giác rùng mình than thầm, vì đây là lầu hai, bên ngoài không có vật gì khả dĩ bám vào để leo xuống, nếu nhảy đại xuống, không chết cũng tàn phế!

Bên ngoài đột nhiên có tiếng nam nhân hỏi:

- Đoạn cô nương không có trong phòng à?

Giọng Tiểu Cúc đáp:

- Dạ có, lúc này cô nương mới trả lời tiểu nữ!

- Cô nương đáp lời người?

Giọng nam nhân hỏi lại mang đầy vẻ kinh hãi, hoang mang!

Y hừ một tiếng thật dài!

Hàn Tiểu Tranh cảm thấy như nguy hiểm sắp đến gần, gã thò đầu ra ngoài cửa sổ nhìn lần nữa.

Đúng lúc đó, gã nghe “bình” một tiếng lớn như tiếng cửa phía ngoài bị đập ra! Không kịp suy nghĩ thêm, gã leo lên thành cửa sổ, nhảy đại ra ngoài!

Gần như cùng lúc ấy, một hán tử cao lớn xông vào phòng! Y hô to:

- Thôi rồi! Đoạn cô nương đã tự sát!

Có tiếng hét khiếp sợ vang lên, hiển nhiên là giọng của Tiểu Cúc! Sau đó là một loạt những âm thanh hỗn loạn, tiếng chân người rầm rầm chạy đổ xô vào phòng, tiếng người khóc kêu, tiếng bàn ghế bị xô ngã! Một giọng kêu lớn:

- Mau đi báo quan đi!

Lập tức có tiếng nam nhân khàn khàn đáp ngay:

- Báo quan cái gì chứ? Đoạn cô nương chết vì tự tận, nếu báo quan thì ai cũng biết, còn khách nào dám đến chỗ này nữa?

Đúng là giọng của hán tử vừa tri hô “Đoạn cô nương tự sát!”

Người kia không nói nữa.

Lại nghe giọng khàn khàn nói tiếp:

- Việc này xảy ra thật bất ngờ, bây giờ quan trọng là giữ cho Như Ý lâu của chúng ta không bị ảnh hưởng mất khách, mọi người đi về chỗ nên bàn tán chuyện này nữa. Đoạn cô nương giúp cho Như Ý lâu bấy lâu nay, Cao mỗ dĩ nhiên phải lo việc hậu sự đầy đủ cho cô nương.

Dừng một chút y nói tiếp:

- Đoạn cô nương bất hạnh bạc mệnh, chúng ta không nên quấy rầy nữa, xin các vị đi về trước để người của Như Ý lâu thu xếp việc này.

Hiển nhiên lời nói này là dành cho những khách hiếu kỳ đến xem, vì họ đều là người ngoài.

Tiếng huyên náo từ từ giảm dần, hẳn là mọi người đã giải tán. Một lúc sau, chỉ nghe người tự xưng “Cao mỗ” lên tiếng:

- Tiểu Cúc, người cũng đi ra đi, đóng cửa lại, không có lệnh của ta, bất cứ ai cũng không cho vào!

Tiểu Cúc vâng dạ, lui ra đóng cửa lại.

Hán tử kia một mình đi tới đi lui trong phòng, quì xuống xem xét thân thể của Đoạn Như Yên. Y ngừng đầu lên chợt nhìn thấy cánh cửa sổ đang mở, liền vọt đến bên cửa như tên bắn, nhú mào thò đầu ra ngoài nhìn xuống phía dưới. Nhìn quanh một lúc, y lẩm bẩm:

- Thân thủ thực nhanh!

Y quay trở vào, đóng cửa sổ lại. Nếu lúc y thò đầu ra ngoài mà ngừng nhìn lên trên, thì đã thấy một người đang căn răng vận sức dùng hai tay bám lấy cây gỗ chống mái hiên, thân hình găng sức co lại, giống như con dơi treo ngược. Người này chính là Hàn Tiểu Tranh!

Thì ra lúc Hàn Tiểu Tranh nghe tiếng cửa bị đá văng, gã vội nhảy ra ngoài thoát thân, nhưng ngay lúc leo lên thành cửa sổ gã chợt đổi ý phóng ngược lên đeo lấy cây gỗ chống mái hiên. Nếu đám đông người kia còn tụ tập lâu hơn nữa, chắc chắn gã sẽ không kiềm chế được mà gây ra tiếng động, lúc ấy mọi người thấy bộ dạng của gã nhất định sẽ nghi gã có liên quan đến cái chết của Đoạn Như Yên!

Khi hán tử cao lớn đóng cửa sổ lại, Hàn Tiểu Tranh mới thở phào nhẹ nhõm. Nhưng gã chợt phát giác ra một điều không hay là bây giờ không

biết làm sao leo xuống! Lúc này vì thoát thân, gã vận hết sức nhảy lên chụp lấy cây rui, nhưng bây giờ muốn leo xuống thì không có chỗ nào làm bàn đạp cả, vì cửa sổ đã đóng! Chưa kể nếu gã lỡ đụng vào cửa sổ phát ra tiếng sẽ kinh động hán tử trong phòng.

Hàn Tiểu Tranh nhìn quanh, chỉ thấy bức tường trơ không chỗ bám, phía bên kia có một cây đại thụ, nhưng cách chỗ gã quá xa! Lần đầu tiên Hàn Tiểu Tranh bị thúc thủ, gã cảm thấy hai tay mỗi lúc một đau thêm, chùng như xương cốt sắp gãy hết, thân mình gã ban đầu còn co lại được, nhưng đến lúc này đã quá mỏi, nên đành buông thõng ra như con heo bị treo lên. Gã muốn kêu cứu mà không dám, lúc này gã ước gì có một sợi giây thừng từ trời rơi xuống cho gã bám lấy, hay là có một vị đại hiệp như trong truyện kể bay đến cứu gã thoát hiểm.

Đang tuyệt vọng nghĩ ngợi lung tung, Hàn Tiểu Tranh bỗng thấy một vật hiện ra trước mắt, quả thực là một sợi dây thừng! Gã chùng như không tin vào mắt mình, nhưng không dám đưa tay dụi mắt!

Gã không biết từ đâu ra sợi dây thừng này, nhưng đây là một cơ hội không thể bỏ qua được.

Hàn Tiểu Tranh vận hết sức vào tay phải, đưa tay trái ra cầm sợi dây thừng kéo thử. Thấy chắc chắn, gã bèn vận sức qua tay trái, tay phải buông cây gậy ra chụp lấy sợi dây! Gã mừng quá sức, tự hỏi tại sao lúc này gã không nhìn thấy sợi dây?

Đột nhiên Hàn Tiểu Tranh cảm thấy sợi dây thừng được kéo lên trên. Gã hoang mang không hiểu, nhưng được kéo lên còn đỡ hơn té xuống dưới đất. Kéo lên được một chút, sợi dây bỗng dừng lại, nhưng tay gã đã sờ được phía trên mái nhà, gã gắng hết sức leo lên trên nóc nhà, nằm vật ra thở dốc.

Bỗng nhiên Hàn Tiểu Tranh như nghĩ ra chuyện gì, liền chồm dậy nhìn quanh, chỉ thấy đầu kia của sợi dây thừng được cột vào ống khói, có thể đoán ra rằng có người kéo gã lên, song lại tròng dây vào ống khói, hiển nhiên y không muốn gã nhìn thấy mặt y.

Người này là ai? Làm sao biến đi mất mau lẹ vậy? Tại sao y lại có mặt trên nóc nhà để cứu gã?

Hàn Tiểu Tranh không hiểu được.

Chờ cho lại sức, Hàn Tiểu Tranh bèn bò từ từ trên mái nhà qua phía có cây đại thụ. Cây có cành lớn lá xum xuê, một vài cành cây vươn ra đến gần sát mái nhà, gã mừng rỡ bám theo cành cây leo xuống.

Nhìn trước sau không có người lai vãng, gã mới dám tụt xuống đất.

Trời đã quá trưa, Hàn Tiểu Tranh nhìn áo quần trên mình vừa dơ vừa rách nhiều chỗ, bụng lại đói.

Gã quyết định ghé một tiệm ăn tồi tàn, gọi một ít thức ăn và rượu để dần bụng. Uống một hơi ba chén rượu, gã cảm thấy đầu óc cơ thể đã trở lại bình thường. Gã suy nghĩ lại mọi chuyện vừa xảy ra, càng nghĩ gã càng tin chắc Đoạn Như Yên bị giết chứ không phải tự sát, nhất là vì thái độ bí mật của hán tử có giọng khàn khàn kia!

Không hiểu sao Hàn Tiểu Tranh cảm thấy Đoạn Như Yên chết như vậy không minh bạch, thật tội nghiệp, gã muốn tìm ra sự thật chuyện này. Gã nào biết ý muốn này sẽ ảnh hưởng đến cuộc đời về sau của gã như thế nào...

Nhìn thấy trời đã về chiều, nghĩ chắc tiệc cưới sắp bắt đầu, Hàn Tiểu Tranh bèn đứng dậy trả tiền, đi tìm mua một bộ y phục mới thay vào. Dĩ nhiên tiền gã tiêu là lấy trộm của Khúc Tiểu Nguyệt. Sau đó gã lững thững đi về khuôn viên Tả gia, trong mình còn giữ vật hình trái tim màu hồng của Đoạn Như Yên.

Về đến Tả gia, Hàn Tiểu Tranh thấy đã đông khách, đa số là người gã không quen, gã lặng lẽ kiếm một góc không mấy ai để ý ngồi xuống, chờ khai mạc tiệc cưới. Theo tục lệ địa phương, phải chờ rước cô dâu vào làm lễ xong mới bắt đầu nhập tiệc, sau đó tân lang tân nương đi mừng rượu từng bàn, sau cùng mới là màn đại náo động phòng.

Mặt trời vừa xuống phía tây, Hàn Tiểu Tranh rót cuộc cũng nghe được tiếng pháo tre từ xa vang lại.

Một số người của Tả gia đổ xô ra ngoài xem, một số lẳng xăng chuẩn bị đón dâu. Đoàn rước dâu cuối cùng vào đến khuôn viên Tả gia. Hàn Tiểu Tranh trông thấy một chiếc kiệu lớn màu đỏ được đưa đến trước đại sảnh thì dừng lại, sau đó một a hoàn bước đến vén màn kiệu, cùng lúc có hai cô gái nhỏ cỡ mười hai tuổi cùng bước đến đỡ tân nương đầu trùm khăn đỏ bước ra, tiến vào đại sảnh.

Hàn Tiểu Tranh ngồi thừ tại chỗ, đầu óc lơ mơ suy nghĩ:

- “Nếu A Vân biết người mình sắp lấy làm chồng đang yêu một nữ nhân khác, cô có đau lòng chẳng? Dù sao đi nữa, như vậy đối với A Vân thật không công bình”.

Trong đại sảnh có tiếng thầy lễ hô to:

- Bái thiên địa... bái cao đường... phu thê giao bái...

Đến lúc nghe hô “nhập động phòng”, Hàn Tiểu Tranh cũng theo đám đông vào đại sảnh, lúc đó tân nương đã được đưa vào động phòng. Hàn Tiểu Tranh tưởng tượng đến A Vân ngồi dưới ánh đuốc hồng, then thùng chờ tân lang, gã có cảm giác như mọi việc chẳng phải sự thật. Người bạn thuở ấu thơ của gã sắp trở thành tân nương của người khác sao? Gã cảm thấy hụt hẫng như mất một vật gì quý giá, lại cảm giác như lạc lõng không biết làm gì.

Tiệc cưới đã bắt đầu, Hàn Tiểu Tranh tìm một chỗ sát tường phía Tây ngồi xuống, gã không quen những người ngồi cùng bàn, nên chỉ nói vài câu xã giao, sau đó gã vui đầu ăn uống.

Tân lang và tân nương bắt đầu đi mừng rượu, có người rót rượu cho cả hai, lại có người cầm đôi đuốc đỏ dẫn lối cho hai người, nên đôi tân nhân chỉ việc đi theo đến từng bàn mừng rượu.

Hàn Tiểu Tranh cảm thấy tim mình bắt đầu đập nhanh. Trước khi gặp Đoạn Như Yên, gã đã tính toán một kế hoạch đại náo hôn lễ, nhưng bây giờ gã lại không định tâm làm được chuyện gì.

Chẳng bao lâu, đôi tân nhân đã đến bàn bên cạnh bàn Hàn Tiểu Tranh, gã nhìn kỹ mặt A Vân, khuôn mặt rất quen thuộc, mà cũng rất xa lạ, như thể khoát lên áo cưới thì A Vân đã trở thành một người khác. Hàn Tiểu Tranh nhìn thấy nụ cười của A Vân chứa đầy hạnh phúc mật ngọt xen lẫn vẻ e thẹn, ôn nhu, như thể chẳng những mặt cô cười, mà cả tim cô cũng cười nữa.

Hàn Tiểu Tranh cảm thấy trong tim như có vật gì rớt xuống. Xem ra A Vân rất sung sướng mãn nguyện. Hàn Tiểu Tranh bắt đầu quan sát Tả Chi Nhai, gã nhận ra rằng y là một thanh niên rất anh tuấn, trội hơn nhiều người gã đã gặp, đôi mắt y phảng phất như có chút mộng lung, nhưng lại hàm

chứa uy lực. Quả là một nam nhân đủ khả năng mê một nhiều thiếu nữ! Y lại còn có một gia thế đáng nể, chẳng trách nào A Vân xiêu lòng. Tân nương có vẻ đẹp như chìm đắm trong hạnh phúc, tuy then thùng nên cô cúi đầu, nhưng thỉnh thoảng lại liếc nhìn tân lang.

Nhìn thấy thế, Hàn Tiểu Tranh bỗng có quyết định trong lòng, gã cầm lấy một miếng thịt vịt thật lớn, há miệng cắn ăn ngẫu nhiên.

Lúc này A Vân và Tả Chi Nhai đến bàn Hàn Tiểu Tranh, vì cúi đầu nên A Vân nhất thời chưa nhận ra Hàn Tiểu Tranh. Đến phiên chúc rượu cùng Hàn Tiểu Tranh, Tả Chi Nhai ngẩn người vì không nhận ra gã là ai, người bên cạnh y cũng không biết phải xưng hô thế nào. Hàn Tiểu Tranh vội vã đứng dậy, cười nói:

- Biểu huynh, cung hỉ cung hỉ!

Nghe tiếng Hàn Tiểu Tranh, A Vân lập tức ngừng đầu lên, nhìn thấy Hàn Tiểu Tranh cô suýt kêu thất thanh!

- Biểu tẩu, xin chúc biểu tẩu cùng huynh bách niên hảo hợp.

Xem tiếp hồi 4 Cao thủ xuất hiện

ĐỘC CHIẾN THIÊN NHAI

Long Nhân

www.dtv-ebook.com

Hồi 4

Cao Thủ Xuất Hiện

AVân cùng Hàn Tiểu Tranh là bạn thanh mai trúc mã từ nhỏ, nhất cử nhất ngôn của gã A Vân đều quá rành. Cô không rõ Hàn Tiểu Tranh cố tình xuất hiện nơi đây có phải để phá tiệc cưới hay chẳng, nhưng cô cũng lo sợ vì cô biết rõ hơn ai hết tính quý quái của Hàn Tiểu Tranh. A Vân tìm được nơi nương tựa vững chắc, có một đấng phu quân xuất sắc như Tả Chi Nhai, đối với cô đã mãn nguyện lắm vì đó là mơ ước cả đời. Cô không muốn Hàn Tiểu Tranh xen vào làm hư mọi thứ, nhưng cô không thể vạch mặt Hàn Tiểu Tranh vì dù sao gã cũng là bạn thân từ thuở thiếu thời.

A

Bao nhiêu suy nghĩ vụt qua ngay lúc đó, sau phút kinh ngạc A Vân lấy lại bình tĩnh nhoẻn miệng cười, ân cần rót một chén rượu mời Hàn Tiểu Tranh, khẽ nói:

- Mời chén rượu lạt đa tạ mỹ ý.

Hàn Tiểu Tranh cũng mỉm cười, đón lấy chén rượu uống cạn.

Tả Chi Nhai lên tiếng:

- Huynh đệ thông thả dùng tiệc nhé!

Hàn Tiểu Tranh gật đầu:

- Biểu huynh xin cứ tự tiện!

Tả Chi Nhai cùng A Vân đi sang bàn khác, hai bên cử chỉ rất tự nhiên, chẳng ai thấy gì khác lạ. Tuy nhiên Hàn Tiểu Tranh đọc được trong ánh mắt Tả Chi Nhai có chút ưu tư, phiền não, cũng giống như ánh mắt của Đoạn Như Yên. Gã thầm nghĩ:

- “Không biết nếu y biết Đoạn cô nương chết rồi sẽ phản ứng ra sao?”

Bỗng đứng bên ngoài đại sảnh một tiếng cười quái dị vang lên, âm thanh không lớn lắm, nhưng đủ át tiếng mấy trăm người khách cười nói bên trong đại sảnh! Mọi người bất giác biến sắc mặt!

Tiếng cười vừa dứt, một giọng nói già nua tiếp theo:

- Tả Trường Tiểu, người tưởng là giết chết Đoạn Như Yên, là có thể bùng bít âm mưu của người sao?

Vừa dứt lời, bên trong đại sảnh nhốn nháo cả lên! Sắc mặt Tả Chi Nhai đổi trắng bệch như tờ giấy, A Vân thì thất sắc hoang mang, cô không biết tên tộc của cha chồng, càng không rõ Đoạn Như Yên là ai? Nhưng hầu hết khách dự tiệc đều biết, ai nấy nhìn nhau, như lo sợ sắp xảy ra chuyện.

Hàn Tiểu Tranh tuy không biết tên Tả Trường Tiểu, nhưng cũng đoán đó là tên của Tả lão gia. Gã kinh hãi nghĩ thầm, không lý ngoài gã ra còn có người biết là Đoạn Như Yên bị hạ sát? Chẳng lẽ cha của Tả Chi Nhai là hung thủ?

Lúc này có vài thanh niên dáng khỏe mạnh xông ra ngoài cửa. Ngay sau đó có tiếng “bình bình”, tiếp theo là tiếng người kêu thét lên, hiển nhiên là đã bị đòn khá nặng!

Giọng nói già nua lại cất lên:

- Tả Trường Tiểu, chuyện đã đến nước này, người còn bày vẽ mê hồn trận làm gì? Người để bọn người chẳng biết võ công ra đây để chịu chết à? Mau hiện thân xuất thủ đi!

Lần này, giọng nói nghe như xuất phát từ chỗ xa hơn lần trước.

Một số khách lớn gan xông ra ngoài xem, nhưng ngoài sân ngoại trừ vài thanh niên đang nằm dưới đất, nào có bóng dáng của ai? Mọi người đang hoang mang, lại nghe giọng nói tiếp tục:

- Tả Trường Tiểu, người ta nói hổ độc cũng chẳng ăn thịt con, sao người chẳng nghĩ đến hạnh phúc của con trai, mà biến hẳn thành công cụ để mưu đồ chuyện riêng của người?

Mọi người ngừng đầu nhìn lên, mới phát hiện ra người nói đang đứng trên một cành cây tùng. Người này như thể không trọng lượng, đứng trên cành cây tùng mọc ngang, mà cành cây chẳng trĩu xuống chút nào, mà ngược lại thân hình y còn nhấp nhô theo cơn gió thổi đong đưa cành cây!

Tả Trường Tiểu cuối cùng đã xuất hiện, y ở độ tuổi trung niên, phong cách lịch sự tao nhã, xem thần sắc không có vẻ gì tức giận cả, quan khách nhìn thấy, ngấm ngấm lấy làm lạ!

Tả Trường Tiểu cất tiếng cười nói:

- Vị bằng hữu nào có gì bất mãn với Tả mỗ, xin ra mặt chỉ giáo, không cần trốn lánh như thế!

Người trên cây cất tiếng cười quái dị:

- Tả Trường Tiểu, đừng nói cả ta mà người cũng không nhận ra sao?

Tả Trường Tiểu nghiêm mặt đáp:

- Xin miễn thứ Tả mỗ mắt kém, tại hạ đích thực là chưa từng hân hạnh kết giao cùng cao nhân, các hạ võ công siêu phàm, hẳn là một vị đại hiệp hiển danh, không hiểu vì sao lại làm khó Tả mỗ?

Người kia kêu lên:

- Đại hiệp? Ta làm sao làm đại hiệp được?

Tả Trường Tiểu gằn giọng:

- Bất kể các hạ là cao nhân phương nào, cũng không thể ỷ mạnh hiếp người chứ? Tại hạ không thù oán cùng các hạ, hôm nay ngày thành thân của con trai Tả mỗ, mà các hạ cố tình kiếm chuyện thì quả thực thiếu sáng suốt. Nếu các hạ có điều gì bất mãn xin cứ nói thẳng ra, Tả gia này sẽ cố gắng thỏa mãn yêu cầu của các hạ!

Lời nói ẩn ý rằng nếu đối phương là người muốn nhân cơ hội phá rối kiếm ăn, thì hãy ra giá, Tả gia thừa tiền để giải quyết mọi chuyện. Các khách nghe lấy làm bất bình nhưng chẳng ai dám nói gì vì e dè võ công của người trên cây.

Bỗng trong đám đông, một trung niên hán tử cao lớn xông ra, miệng kêu:

- Kẻ cuồng đồ từ đâu đến, rõ ràng cố tình giả thần giả thánh khuấy rối phải chăng?

Mọi người nhìn kỹ, thì ra hán tử này là Tổng tiêu đầu của Long Hồ tiêu cục tại Hoa Thạch Thành, tên là Long Tại Thiên, y sử dụng trường thương, nghe đồn võ công không kém. Có người trong nhóm quan khách la lớn:

- Long tiêu đầu dẫn mặt hăn đi!

Long Tại Thiên đón lấy cây trường thương từ tay một gia đình, cầm lên múa một vòng, chỉ nghe tiếng gió “vù vù”, mũi thương như điểm sao sáng vũ lộng tứ phía, quan khách đứng xem trầm trồ khen hay!

Long Tại Thiên hành nghề bảo tiêu, kinh nghiệm giang hồ phong phú, y biết chút công phu của mình rất tầm thường, chẳng thể sánh với người đứng trên cành tùng. Nhưng trong lúc này, y là người duy nhất biết võ tại đây, không thể án binh bất động, dù biết phen này nhiều nguy hiểm nhưng vẫn bước ra.

Long Tại Thiên từ từ bước đi, quan khách im lặng nhìn theo sau. Y dừng lại cách gốc cây tùng độ một trường, chừng như nói điều gì với người trên cây, vì khoảng cách khá xa, cho nên mọi người không nghe được hai bên nói gì.

Trong phút chốc, người trên cây đột nhiên nhào xuống, cái bóng đen như một đại bàng, tấn công Long Tại Thiên. Long Tại Thiên lui ngay một bước, trường thương trong tay quay như gió, nghe tiếng rít rợn người. Mọi người bất giác trầm nghĩ:

- “Người này từ trên không đánh xuống, không có điểm tựa nào cả, làm sao tránh được đường thương của Long tiêu đầu?”

Ngay lúc đó, chỉ thấy thân người kia bỗng chuyển hướng trên không, lướt nhẹ sang một bên, tay phải vung ra từ một góc độ rất kỳ quặc, chân phải cùng lúc móc ngang! Chiêu vừa phát ra, thì thấy thân hình Long Tại Thiên tung bắn lên, như điều đứt dây bay ra xa ngoài hai trường và rớt xuống! Thân hình Long Tại Thiên chưa rơi chấm đất, người kia đã lộn mình trở lên trên cành tùng!

Quan khách thất sắc trầm nghĩ:

- “Phen này Long tiêu đầu bị thương nặng rồi!”

Chẳng ngờ Long Tại Thiên rớt xuống đất xong vẫn bình an không bị thương gì cả! Mọi người rất ngạc nhiên.

Tả Trường Tiểu cao giọng nói:

- Long đại hiệp...

Long Tại Thiên xoay người lại gật đầu, bước về phía quan khách, nói:

- Đối phương võ công quá cao, tại hạ không phải đối thủ của y.

Giọng nói y không có chút gì hồ thẹn bức tức, kể ra y cũng thẳng thắn, không thiếu khí độ của kẻ thành thật.

Tả Trường Tiểu bước lên nói:

- Đa tạ Long đại hiệp ra tay tương trợ.

Long Tại Thiên lắc đầu nói, giọng tự chế giễu mình:

- Nếu y muốn lấy mạng tại hạ thật dễ như trở bàn tay. Không hiểu Tả lão gia đã có xích mích gì với người này?

Tả Trường Tiểu nghiêm nghị nói:

- Tại hạ thực tình không quen biết y, nếu giữa tại hạ và y có thù oán chi, với thân thủ của y thì đâu cần phải chờ đến hôm nay mới ra mặt?

Long Tại Thiên trầm ngâm:

- Việc này quả có chỗ kỳ lạ.

Đúng lúc này, đột nhiên một tiếng hú dài vọng lại từ hướng Đông nam, mọi người nghe đến chợt cảm thấy tâm thần bất định, thất sắc hoang mang! Tiếng hú nghe như vọng lại từ ngoài xa hơn hai, ba dặm, nhưng chỉ thoáng chốc đã nghe gần không đầy một dặm!

Hàn Tiểu Tranh thầm ngạc nhiên:

- “Dù có cỡi ngựa phi nước đại cũng không mau như thế, chẳng hiểu là người hay thần?”

Hôm nay liên tiếp xảy ra nhiều chuyện quái lạ, làm gã chỉ biết trở mắt nhìn.

Trong chớp mắt, tiếng hú dài đã đến bên ngoài khuôn viên Tả gia! Mọi người không ngờ lại có người đến đây, một người trên cành tùng đã đối phó không xong, giờ lại thêm một cao thủ nữa, xem ra Tả gia có lẽ phải bó tay chờ chết? Ai nấy đều lo sợ dùm Tả Trường Tiểu, nhưng trong bụng cũng lo cả đám bị vạ lây.

Bỗng nhiên nhân vật thần bí trên cây phóng đi như tên bắn, nhắm về hướng đối diện với tiếng hú, tốc độ nhanh khủng khiếp! Tiếng hú kia đã vào đến trong sân Tả gia, một bóng người màu trắng lướt qua như một làn khói! Ngay phút đó, mọi người chỉ kịp thấy một bóng trắng che mặt, lướt đi theo hướng người áo đen đã biến mất.

Trong chớp mắt, cả hai người đều biến mất không còn bóng dáng!

Mọi người nhìn nhau, chừng như chưa hiểu hết mọi việc dồn dập vừa xảy ra. Tại sao người áo đen nghe tiếng hú của người áo trắng thì lập tức tẩu thoát? Người áo đen là ai? Người áo trắng là ai? Mọi việc đều quá thần bí khó đoán! Tuy nhiên nói gì thì nói, tai họa đã tránh được, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, chỉ riêng Hàn Tiểu Tranh vẫn trầm ngâm suy nghĩ.

Hôn lễ lại có thể tiếp tục. Đột nhiên, có người kêu lên:

- Tân lang đâu? Tân lang đi đâu rồi?

Thanh âm không lớn lắm, nhưng câu hỏi này lại làm mọi người một phen nữa nhốn nháo lên! Chia nhau tìm tới tìm lui, mọi người mới biết chắc tân lang đã thất tung!

Hôm nay đúng là nhiều chuyện lạ!

Có vài người lớn tuổi đang kiên nhẫn hỏi tân nương, nhưng cô thì chỉ biết khóc, mãi một lúc sau, cô mới kể lại đầu đuôi. Thì ra lúc người áo đen xuất hiện, hầu như mọi người đều chú ý đến y, còn Tả Chi Nhai bỗng trở nên hoang mang bức dọc ra mặt. Lúc Long Tại Thiên xuất thủ, Tả Chi Nhai bảo A Vân là y phải ra hậu viên có chút việc. A Vân thấy nét mặt Tả Chi Nhai khác thường, vốn muốn can ngăn, nhưng không dám mở miệng, không ngờ y đi ra hậu viên một lúc lâu vẫn chưa thấy trở ra...

Nói đến đây, A Vân không dẫn được lại bất khóc, một phần vì sợ, một phần vì lo cho Tả Chi Nhai, dù gì, kể từ nay cô đã trở thành người của Tả Chi Nhai, vả lại trong tim cô, Tả Chi Nhai đã chiếm một phần rất lớn!

Một buổi tiệc cưới bỗng nhiên đổ ra đủ thứ chuyện, quan khách cảm thấy thật đáng tiếc, càng hận tên áo đen cố tình gây rối. Họ đều mong người áo trắng đuổi kịp người áo đen, dạy cho hắn một bài học.

Một số thanh niên, đều là tay chân, con cháu trong Tả gia, đã dẫn một số người phân ra tứ phía đi tìm Tả Chi Nhai. Các khách từ xa đến nhìn thấy tình cảnh này, cũng biết ở lại chẳng có ích gì, nên đều an ủi Tả Trường Tiểu vài lời, sau đó lục tục cáo từ cả.

Khách đã đi mất sáu, bảy phần, không khí trong sân nhà họ Tả lắng xuống rất nhiều. A Vân đã được dẫn vào động phòng khuyên giải, đuốc đỏ vẫn còn, mà tân lang không thấy đâu, A Vân lại cảm thấy tủi thân trào nước mắt.

Hàn Tiểu Tranh trong vai trò bà con xa, đúng lý nên sớm đi về, nhưng gã vẫn còn đứng đấy. Chẳng mấy chốc, Tả Trường Tiểu liền chú ý đến thiếu niên lạ mặt này, y ngạc nhiên hỏi:

- Vị tiểu huynh đệ này là...

Không chờ Hàn Tiểu Tranh trả lời, bên cạnh có người đáp:

- Vị này là công tử của Cô Thủy trấn Triệu Bán Thành.

Thì ra là người tiếp khách lúc sớm trả lời.

Tả Trường Tiểu nhìn gã đáp:

- Thì ra là Triệu công tử, mấy năm không gặp, đã lớn như vậy, khá lắm, khá lắm! Lệnh tôn vì sao không đến?

Hàn Tiểu Tranh vội đứng dậy:

- Gia phụ thân thể bất an, không đến dự được.

Hàn Tiểu Tranh chậm rãi nói tiếp:

- Tiểu điệt có thể tìm được biểu huynh.

Tả Trường Tiểu biến sắc mặt, vui mừng hỏi:

- Thật không?

Hàn Tiểu Tranh bình tĩnh đáp:

- Biểu huynh thất tung hiển nhiên là có liên quan đến người áo đen, mà điểm chính trong câu chuyện của người áo đen là cái chết của Đoạn Như Yên! Đoạn Như Yên là ai, ở đâu, tiểu điệt không biết, nhưng tiểu điệt có thể đoán chắc là biểu huynh nhất định vì một người tên Đoạn Như Yên mà thất tung, hay nói khác hơn là bỏ đi.

Sắc mặt Tả Trường Tiểu trở nên rất khó nhìn, mà những người chung quanh y cũng tỏ vẻ ngượng ngùng, ánh mắt nhìn Hàn Tiểu Tranh rất bất mãn, nhưng gã cố giả như không biết.

Tả Trường Tiểu cười gượng đáp:

- Không giấu Triệu công tử, Đoạn Như Yên mà người áo đen nói đến, là một nữ nhân trong chốn yên hoa...

Hàn Tiểu Tranh tỏ ý xin lỗi:

- Thì ra tên áo đen ăn nói hàm hồ, muốn nói xấu người tốt...

Tả Trường Tiểu lắc đầu:

- Điều này cũng không phải không có nguyên nhân, đứa con bất hiếu của ta có tư tình với nữ nhân họ Đoạn kia... ôi, chỉ tại ta dạy con không nghiêm, nhưng ta đâu thể nào làm chuyện hại thiên luân được? Vả lại, đến nay cũng chưa nghe tin có nữ nhân nào bị giết mà?

Hàn Tiểu Tranh nghĩ thầm:

- “Đúng vậy, tại sao đến giờ vẫn chưa nghe tin cái chết của Đoạn Như Yên truyền ra? Thường những chuyện này được truyền ra rất mau, bất luận là cô ấy tự sát hay bị người giết cũng vậy.”

Trong chuyện này phải chăng có điều gì quái lạ? Lại nghe Tả Trường Tiểu nói tiếp:

- Không ngờ Triệu công tử tuổi nhỏ mà đã thông minh hơn người, Triệu lão ca thật có phúc... Ý Triệu công tử nói là nên đến chỗ Đoạn Như Yên tìm đứa con bất hiếu của Tả mẫu?

Hàn Tiểu Tranh từ từ gật đầu.

Tả Trường Tiểu thở dài:

- Đúng ra hẳn đã thành thân, phải dẹp bỏ các chuyện ấy mới đúng, nhưng Triệu công tử bàn có lý.

Bây giờ các cháu của ta chia nhau đi kiếm cả rồi, chỉ còn lại người già cả, nếu công tử không ngại, xin dắt vài người đến Xuân Phong Như Ý lâu xem thử, nếu có gặp đứa con bất hiếu của ta, công tử kêu người đánh gãy chân hẳn đi!

Tả Trường Tiểu nói rất thành thật, không chút gì giả bộ.

Hàn Tiểu Tranh chưng hửng, nghĩ thầm:

- “Sao ta lại bị vướng vào chuyện này?”

Nhưng gã là người đề xướng ra chuyện này, giờ không thể cự tuyệt được. Nghĩ vậy gã liền thẳng thắn đáp:

- Tả thúc tín nhiệm tiểu diệt như vậy thì tiểu diệt xin đi một vòng.

- Xin phiền Triệu công tử.

Hàn Tiểu Tranh vội nói:

- Tả thúc xin chớ khách sáo. Tiểu diệt không biết gì, chỉ thấy sao nói vậy, nếu trách lầm biểu huynh, thì xin Tả thúc nhẹ tay chớ đánh gãy chân tiểu diệt là may lắm rồi!

Nói xong, gã cùng vài gia nhân của Tả Trường Tiểu thẳng đến Như Ý lâu.

Vừa đi gã vừa suy nghĩ, càng thấy không ổn:

- “Tại sao Tả gia còn nhiều người mà lại sai ta đi? Lão nói những người còn lại đều già yếu, nhưng những người đi theo mình bây giờ đều khỏe mạnh, mắt sáng nhanh nhẹn. Lại nói lần này đi kiếm người, chẳng phải đáng nhau, cần gì phân biệt người trẻ hay già?”

Nghĩ đến đây, Hàn Tiểu Tranh nảy ra một mẹo, trên đường đi hỏi mấy lần đường đến Như Ý lâu, kỳ thực gã đi qua một lần đã nhớ đường đi nằm lòng. Càng đi đến gần Như Ý lâu, Hàn Tiểu Tranh càng thấy hồi hộp, khi gã nghe được tiếng nữ nhân cười nói, thì tay bắt đầu đổ mồ hôi. Trong thâm tâm gã cảm thấy lần này vào đây là một sai lầm, nhưng gã không nghĩ ra lý do tại sao.

Hàn Tiểu Tranh nhú mày, quay sang người bên cạnh nói:

- Không xong, ta cần kiếm chỗ tiểu tiện, các vị đứng đây chờ một chút, ta đi rồi về ngay.

Chẳng ngờ có người đi theo, miệng nói:

- Tôi cũng đi, vậy ta đi chung!

Hàn Tiểu Tranh thầm chửi:

“Đi cái con khỉ!”

Thấy không thoát được người của Tả gia, Hàn Tiểu Tranh trong bụng bấn lên, nhưng cũng đành tiếp tục đi về hướng Như Ý lâu, gã nghĩ bụng:

- “Nếu Khúc Tiểu Nguyệt phát hiện ra cô ả mất bạc, tóm lấy ta đòi thì biết làm sao? Trước cũng có dao, sau cũng có dao, biết làm sao? Thay kệ, tới đâu thì tới!”

Khách trẻ như Hàn Tiểu Tranh ít khi đến Xuân Phong Như Ý lâu, nên gã vừa xuất hiện, một vài nữ nhân và bà chủ đã nhận ra, đều nghĩ mới sáng nay còn ngơ ngơ ngáo ngáo, chơi qua một lần, chưa sang ngày khác đã trở lại rồi.

Hàn Tiểu Tranh biết họ đang nghĩ gì, nên vừa bước vào đã nói lớn:

- Ta đến tìm người!

Bà chủ bước đến hỏi:

- Không rõ công tử tìm ai?

Hàn Tiểu Tranh đáp:

- Bà đến gần đây.

Bà chủ tiến lên vài bước, Hàn Tiểu Tranh ghé tai bà nói nhỏ vài câu. Chỉ thấy bà chủ lắc đầu:

- Không có, y không có đây, không giấu gì công tử, Đoạn cô nương của chúng tôi đã tự tận, nên Tả công tử không đến đâu, vả lại hôm nay là ngày thành thân của Tả công tử mà?

Hàn Tiểu Tranh ho hai tiếng, đáp:

- Đã như vậy, xin cáo từ!

Lúc Hàn Tiểu Tranh cùng gia nhân trở về Tả gia, trời đã tối, các nhóm đi kiếm Tả Chi Nhai các lộ cũng trở về, không tìm ra Tả Chi Nhai. Một bầu không khí bất tường như bao trùm lấy Tả gia.

Lúc này khách tại Tả gia chỉ còn lại bốn, năm chục người, trong đó một phần là người trong thành, nên dùng xong cơm tối, họ đều cáo từ đi về, chỉ còn lại vài người bạn thân của Tả Trường Tiểu lưu lại, cùng bàn bạc chuyện đi tìm Tả Chi Nhai.

Hàn Tiểu Tranh là khách ở xa, nên cũng được mời ở lại, gã cũng không chối từ. Dùng xong cơm tối, gã được dắt vào một căn phòng, gia nhân đốt đèn lên, trải giường, lại đem đến nước cho gã tẩy rửa, sau đó cáo lui.

Hàn Tiểu Tranh đóng cửa lại, một mình ngồi thừ ra đấy, như thể suy nghĩ rất nhiều, lại như là không nghĩ gì cả, gã cảm thấy mọi chuyện diễn ra hôm nay đều có vẻ quái lạ.

Xem tiếp hồi 5 Thiên ngoại hữu thiên

ĐỘC CHIẾN THIÊN NHAI

Long Nhân
www.dtv-ebook.com

Hồi 5

Thiên Ngoại Hữu Thiên

Nhiều chuyện xảy ra trong ngày khiến Hàn Tiểu Tranh cảm thấy hơi mệt mỏi, gã chuẩn bị tắt đèn đi ngủ sớm. Trong lúc đang rửa mặt, gã thấy dường như ngoài cửa sổ có bóng người thoáng qua, nhưng vì cách một lớp cửa giấy nên nhìn không rõ.

N

Hàn Tiểu Tranh vừa cảm thấy nhẹ nhõm, bây giờ lại khẩn trương trở lại, không biết sắp xảy ra chuyện gì chẳng? Gã cố tự trấn an, tiếp tục lau rửa, nhưng vì quá hồi hộp, nên chiếc khăn cầm trong tay vừa nhúng vào chậu nước lại vắt khô, vắt khô lại nhúng ướt đến mấy bận mà chưa lau mặt lần nào!

Bỗng Hàn Tiểu Tranh nghe có tiếng sột soạt rất nhẹ, như tiếng người gõ nhẹ vào cửa sổ. Gã tưởng mình nghe nhầm, nhưng tiếng gõ nhẹ lại vang lên, lần này nghe lớn hơn lần trước.

Hàn Tiểu Tranh run run hỏi:

- Ai đó?

Bên ngoài có tiếng thì thào trả lời:

- Là ta!

Hàn Tiểu Tranh không nghe rõ là tiếng của ai, đang định hỏi thì “bật” một tiếng nhẹ, cánh cửa sổ đã đóng bỗng mở ra!

Hàn Tiểu Tranh suýt bật kêu lên! Nhưng gã kiềm chế được một phần vì bản tính hiếu kỳ. Cửa sổ vừa mở ra, Hàn Tiểu Tranh nhìn thấy một người đang đứng bên ngoài cửa, đằng sau lưng y có mấy thân cây, cho nên trong

bóng đêm cả thân hình y hầu như chìm trong bóng cây, nếu không nhìn kỹ thì chẳng thể phát hiện ra.

Hàn Tiểu Tranh cơ hồ như nghe được tiếng tim mình đập thành thịch. Chợt thấy người bên ngoài cửa đưa tay phải vẫy gọi gã bước ra. Hàn Tiểu Tranh cố sức lắc đầu, gã không tự chủ được, thụt lùi một bước, nghĩ thầm:

- “Người này là ai? Có phải là người ban ngày đã cứu ta chăng? Hay là người áo đen thần bí kia?”

Người bên ngoài cửa lại vẫy tay gọi Hàn Tiểu Tranh, sau đó lại vòng tay cúi mình chào. Hàn Tiểu Tranh giật mình, gã không hiểu tại sao đối phương làm như vậy. Người này có thể tránh tai mắt của Tả gia vào đây tìm gã, chắc hẳn tài nghệ có thừa, nếu có ác ý đối với gã thì gã cũng vô phương tự cứu.

Nghĩ vậy, gã gật đầu nhưng trong lòng hoang mang cực độ.

Hàn Tiểu Tranh định tắt đèn, nhưng lại thấy người kia khoát tay lia lịa ngăn cản, lại chỉ vào khung cửa sổ. Hàn Tiểu Tranh hiểu ý, bất chợt nghĩ đến sáng nay gã cũng phải nhảy qua cửa sổ, trong bụng bật cười thầm, bao nhiêu hồi hộp cũng bớt đi. Gã leo qua cửa sổ ra ngoài.

Người kia bước đến phía Hàn Tiểu Tranh, làm gã vừa khẩn trương vừa thầm tính:

“Nếu y muốn giết ta, thì ta lăn một vòng rồi kêu cứu!”

Nhưng gã lại nghĩ đến cảnh Long Tại Thiên bị người áo đen đánh bại, lại e dè vì nếu đối phương là có võ công cao, thì gã có lăn nhanh cách mấy cũng vô ích.

Người kia chưa giết gã, song bước đến gần cửa sổ đưa tay phất nhẹ, cánh cửa sổ bèn đóng lại như cũ! Sau đó y nắm lấy tay Hàn Tiểu Tranh, khẽ nói:

- Đi theo ta!

Hàn Tiểu Tranh chợt phát hiện ra y đeo vải che mặt, nghe giọng nói có vẻ quen thuộc nhưng gã chưa nghĩ ra là ai. Gã biết lúc này chỉ có nước ngoan ngoãn đi theo y.

Người kia xem ra rất thông thạo các lối đi tại Tả gia, quẹo trái rẽ phải mấy bận mà vẫn không gặp phải ai cả. Đi vòng ra sau một giàn hoa, cả hai đến trước bức tường khá cao bao bọc khuôn viên Tả gia.

Người kia vòng tay ôm hông Hàn Tiểu Tranh, nhún mình phóng lên đầu tường, sau đó nhảy xuống phía ngoài, tiếp tục băng mình đi.

Hàn Tiểu Tranh nghe gió thổi ù ù bên tai, gã chỉ có một ý nghĩ trong đầu là cầu mong đừng bị đánh rơi giữa đường! Người che mặt đem Hàn Tiểu Tranh đi một lúc thì dừng lại. Hàn Tiểu Tranh mở mắt nhìn chung quanh, bỗng rùng mình vì gã phát giác ra nơi đây là một bãi tha ma.

Hàn Tiểu Tranh trống ngực đánh bình bình:

“Chẳng lẽ... chẳng lẽ y đã đào sẵn mộ... cho... cho ta?!”

Nghĩ đến đây, đầu gối gã run cầm cập. Xa xa, một con quạ đêm cất tiếng kêu thê lương, tiếng kêu lan xa dần và từ từ chìm hẳn, gió thổi lúc mạnh lúc nhẹ, trong không khí phảng phất mùi xác chết thối rữa.

Hàn Tiểu Tranh lập cập nói:

- Ông đem tôi đến... đến đây... đây làm gì?

Người kia đáp:

- Đem người đến xem một thứ.

Giọng của y vì nói qua lớp vải che mặt nên có chút biến đổi, Hàn Tiểu Tranh nghe rất quen tai nhưng vẫn không nhận ra là ai.

- Người đi theo ta.

Lần này y buông tay Hàn Tiểu Tranh, gã đi theo sau lưng y băng qua một dãy phần mộ. Hàn Tiểu Tranh cảm thấy lạnh toát cả mình, gã muốn nép gần sát người che mặt một chút, nhưng cũng sợ y.

“Hay là y dắt ta đi xem phần mộ đã chọn sẵn cho ta?”

Hàn Tiểu Tranh ngẫm hồi hận đã đi theo y ra đây, gã thà được chết tại Tả gia còn hơn.

Người che mặt cuối cùng đã dừng lại, đưa tay chỉ ra phía trước:

- Người xem kìa.

Hàn Tiểu Tranh nhìn theo hướng người che mặt chỉ... gã nhìn thấy một mộ huyết! Bốn bên mộ có đất đắp lên, còn có những cành cây phủ lên, dưới ánh trăng mờ, có thể nhìn ra được đây là một mộ huyết mới, cành cây cũng mới chặt xuống. Hàn Tiểu Tranh chỉ dám nhìn chung quanh huyết chứ không dám nhìn vào trong huyết.

Người che mặt nói:

- Người nhìn thấy gì?

-... một ngôi mộ...

- Trong mộ có gì?

- Không... không có...

Hàn Tiểu Tranh muốn nói “không có xem rõ”. Người che mặt ngắt lời gã:

- Đúng thế, trong mộ không có gì cả! Nhưng theo lẽ phải có một cô gái xinh đẹp trong đó!

Giọng nói của y lộ vẻ u buồn khôn xiết.

Hàn Tiểu Tranh bỗng hỏi:

- Huynh là Tả công tử?

Người che mặt im lặng trong giây lát rồi chậm rãi gật đầu, y đưa tay kéo chiếc khăn che mặt xuống.

Hàn Tiểu Tranh vô cùng kinh ngạc, gã không ngờ Tả Chi Nhai lại có võ công cao siêu như vậy! Tả gia quả có nhiều bí mật.

Hàn Tiểu Tranh hỏi:

- Đây là chỗ an nghỉ của Đoàn cô nương?

Giọng Tả Chi Nhai trầm buồn:

- Đúng ra là như vậy, nhưng lúc ta đào mộ, mới phát giác ra bên trong không có gì cả...

- Tại... tại sao biểu ca phải đào mộ?

Hàn Tiểu Tranh cảm thấy Tả Chi Nhai chẳng có lý do gì để làm như thế, một người đã chết, tại sao người sống còn nhẫn tâm kinh động đến linh hồn của cô nữa?

Tiếng nói của Tả Chi Nhai cất lên giữa đêm vắng bi thối lạt thường, khiến người nghe phải thương cảm:

- Bởi vì ta không tin Như Yên chết thật, ta không tin nàng đã tự sát... Như Yên đã nói dù ta và nàng không thể ở bên nhau, nhưng nàng vẫn yêu ta, nàng sẽ tiếp tục sống hết cuộc đời, biết đâu đến một ngày nào đó chúng ta sẽ có thể vĩnh viễn bên nhau.

Hàn Tiểu Tranh hỏi vặn:

- Vậy còn vợ biểu ca thì sao? Không lẽ cô ấy phải chịu đau khổ hay sao?

Tả Chi Nhai ân hận đáp:

- Ta biết ta có lỗi với cô ấy, nhưng đó là việc vạ bắt đắc dĩ, cô ấy là một thiếu nữ tốt, vốn không nên chịu phải cảnh này, ta đã quyết định từ nay không gặp cô ấy nữa, để tránh làm cô ấy đau lòng...

Hàn Tiểu Tranh cười nhạt:

- Nhưng sự thật thì cô ấy đã bị tổn hại, ai cũng biết cô là vợ của biểu ca, nếu biểu ca tiếp tục thất tung, thì cô ấy sẽ phải chịu cảnh cô độc từ nay về sau.

- Ta thật có lỗi với cô ấy, nhưng ta yêu Như Yên, người ngoài không thể hiểu được đâu.

Hàn Tiểu Tranh lúc này hết biết sợ là gì, gã lớn tiếng:

- Nếu ngươi là người có trách nhiệm thì chẳng nên cưới A Vân làm gì!

Tả Chi Nhai ngạc nhiên hỏi:

- A Vân? Ngươi làm sao biết tên cô ấy?

- Tôi... tiểu đệ và cô ấy ở cùng một Cô Thủy trấn, làm sao không biết?

- Chẳng trách ngươi bênh vực cô ấy, nhưng tội nhất vẫn là Đoạn Như Yên, nàng còn trẻ thế mà đã chết một cái chết mờ ám.

Hàn Tiểu Tranh thở ra một hơi:

- Biểu ca nói đi, tại sao đem tiểu đệ ra đây?

Tả Chi Nhai chùng như tỉnh thức lại, vội nắm lấy vai Hàn Tiểu Tranh:

- Ngươi hãy kể cho ta nghe toàn bộ những gì ngươi nhìn thấy ngày hôm nay, ta phải tìm cho ra ai đã giết Như Yên của ta!

Hàn Tiểu Tranh ngấm ngấm giựt mình, hỏi:

- Làm thế nào biểu ca biết lúc Đoạn Như Yên chết thì tiểu đệ cũng có mặt?

- Có người cho ta biết.

- Là ai?

- Ta cũng không biết, lúc ta phát hiện ra trên mình có một tờ giấy cuộn lại, muốn tìm người đó thì y đã biến mất.

Hàn Tiểu Tranh kinh ngạc vô cùng, gã không tưởng tượng được với tài nghệ của Tả Chi Nhai, mà còn có người qua mặt y! Lúc này gã mới hiểu rõ

hàm ý câu “thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân” là như thế nào. Gã lại hỏi:

- Trên giấy viết gì?

- Y nói người là kẻ biết chuyện, nhưng việc này không liên can đến người.

- Biểu ca tin chẳng?

- Ban đầu ta không tin, nhưng quan sát người một lúc thì ta tin.

Hàn Tiểu Tranh không ngờ Tả Chi Nhai đã âm thầm quan sát gã, trong bụng sợ hãi nghĩ thầm:

- “Sao ta chẳng hay biết gì cả? Nếu y có hãm hại ta, thì ta chết cũng chẳng biết nữa.”

Hàn Tiểu Tranh hỏi tiếp:

- Do đâu mà biểu ca biết Đoạn cô nương được chôn tại nơi này?

- Người của Xuân Phong Như Ý lâu cho ta biết. Khi ta nghe người áo đen tuyên bố, đã biết có điều chẳng lành, nên mượn dịp mọi người lo nhìn người áo đen, ta chuồn ra từ phía hậu viên, đến ngay Như Ý lâu. Đến đó thì có người xác nhận cái chết của Như Yên, họ lại cho ta biết chỗ chôn xác của nàng.

Ta... ta vẫn muốn nhìn thấy mặt nàng một lần nữa, mà ta cũng không tin nàng tự sát, cho nên...

- Cho nên biểu ca đến đây quật mộ lên xem?

- Phải, nếu Như Yên dưới côi âm có biết, nàng cũng sẽ thứ lỗi cho việc ta làm! Nhưng lúc ta đào mộ ra thì không thấy chi cả!

Hàn Tiểu Tranh thầm nghĩ:

- “Tại sao Như Ý lâu đem Đoạn Như Yên chôn mau như vậy?”

Gã suy nghĩ rồi nói:

- Biểu ca muốn nghe thì đệ sẽ kể hết mọi chuyện, tin hay không tùy biểu ca. Tiểu đệ đi Như Ý lâu, tìm đến Khúc Tiểu Nguyệt...

Hàn Tiểu Tranh thuật lại mọi việc cho Tả Chi Nhai nghe. Kể đến đoạn gã nghe tiếng kêu tắt nghẹn của Đoạn Như Yên, gã thấy thân hình Tả Chi Nhai như run lên. Hàn Tiểu Tranh lại kể tiếp đến lúc gã được cứu:

-... đệ nói có thể biểu ca không tin, đệ nhờ một sợi dây từ trên nóc nhà thòng xuống cứu!

Giọng Tả Chi Nhai bình tĩnh:

- Ta tin.

Hàn Tiểu Tranh thất thanh hỏi:

- Vì sao? Không lý tự nhiên có sợi dây thòng xuống lúc đó là chuyện bình thường sao?

- Không bình thường. Nhưng trong tờ giấy trên mình ta có kể chuyện này, cho nên ta tin. Trừ phi người và người bí mật kia đã âm mưu với nhau trước, nhưng ta biết người và y không cùng một phe.

Hàn Tiểu Tranh ngạc nhiên hỏi:

- Làm sao biết được?

- Vì người thực sự không biết võ công, lúc ta nắm cổ tay người đã dò ra điều này.

Hàn Tiểu Tranh bảo thầm:

- “Thì ra là vậy. Nói như thế nếu mình biết võ, không chừng đã bị y nghi ngờ, có khi toi mạng cũng có?”

Tả Chi Nhai ngẩng bóng trắng trên trời cao, im lặng một lúc mới lên tiếng:

- Người nghĩ Như Yên tự sát hay bị hạ sát?

- Bị hạ sát.

Tả Chi Nhai quay lại nhìn gã nói:

- Người rất thành thật thẳng thắn, ta biết người rất thông minh, cho nên nhất định người đã đoán ra nàng bị người giết hại, nếu người mà nói nàng tự sát, thì ta biết là người nhất định nói láo!

Hàn Tiểu Tranh cười đáp:

- Biểu ca nhìn ra điều này, hẳn biểu ca cũng không đơn giản.

Tả Chi Nhai bỗng hỏi:

- Nhưng ta không hiểu một người thông minh như người tại sao vướng vào chuyện này?

Hàn Tiểu Tranh cười gượng:

- Tiểu đệ nào có muốn? Dù có bỏ đi, biểu ca vẫn tìm đến tiểu đệ được, phải chẳng?

Tả Chi Nhai lặng lẽ gật đầu, y nhìn mộ huyết trống không kia, từ từ nói:

- Đối phương không muốn ta nhìn thấy Như Yên, nhất định là sợ ta khám phá ra điều gì trên thân thể của nàng, nên mới đem nàng đi. Ta mà tìm ra hung thủ, nhất định chém hẳn ra trăm mảnh!

Nghe tiếng Tả Chi Nhai nghiêng răng, Hàn Tiểu Tranh biết y nói là sẽ làm. Gã bỗng nhớ đến chuyện gì, lấy trong mình ra một vật, chính là vật màu hồng có hình trái tim mà Đoạn Như Yên định trao cho gã. Hàn Tiểu Tranh đưa vật này cho Tả Chi Nhai và nói:

- Tiểu đệ tìm thấy vật này trên... trên di thể của Đoạn cô nương, giờ trao lại cho biểu ca, lúc đó cô ấy nắm vật này trong tay, có thể là định đưa cho tiểu đệ đem về trao cho biểu ca.

Tả Chi Nhai đón lấy hình trái tim, người đứng thờ ra, nếu chẳng phải ánh trăng quá mờ, thì Hàn Tiểu Tranh chắc đã thấy trong mắt Tả Chi Nhai có rướm ánh lệ.

Hàn Tiểu Tranh lại nói:

- Biểu ca hãy cùng tiểu đệ về Tả gia, tuy biểu ca có võ công cao cường nhưng sức một người dù sao cũng đơn độc, chi bằng nhiều người hợp lại thì cơ hội truy tìm hung thủ hẳn là khá hơn.

- Không, ta không về!

- Tại sao?

Hàn Tiểu Tranh ngạc nhiên, thầm nghĩ chẳng biết có phải Tả Chi Nhai oán hận việc cha y bức bách y cưới A Vân.

Tả Chi Nhai đáp:

- Bởi vì... chẳng bởi vì sao, đến lúc phải về ta sẽ tự động đi về.

- Vậy... A Vân thì...

Tả Chi Nhai thở dài:

- Đợi mọi việc điều tra minh bạch xong, ta sẽ nói rõ cho cô ấy biết, dù làm như vậy chẳng tránh được những tổn hại ta gây ra cho cô ấy.

Hàn Tiểu Tranh mở miệng chừng như muốn nói gì nhưng lại không nói.

- Người cũng nên đi về, ta hy vọng người chó nên tiết lộ chuyện đêm nay cho bất cứ ai khác.

Hàn Tiểu Tranh gật đầu, sau đó Tả Chi Nhai đưa Hàn Tiểu Tranh trở về Tả gia, nếu không, gã chẳng thể leo qua bức tường cao bao bọc sân nhà họ Tả.

Cả hai chẳng hay biết, sau lưng họ cách bảy, tám trượng, có một bóng người như bóng ma âm thầm đi theo họ. Nhưng chính bóng người này cũng không biết phía sau lưng y, còn có một người ẩn mình trong bóng tối đang cười nhạo đắc ý.

Lúc Hàn Tiểu Tranh trở về phòng, ngọn đèn đã sắp cạn dầu, ánh đèn leo lét sắp tắt. Gã thối tắt đèn, để nguyên y phục nằm trên giường, nhưng nào có ngủ được. Gã không ngờ chỉ vì mình nảy ra một ý mà vướng vào bao nhiêu chuyện! Càng tệ hơn nữa là sự việc xem ra vẫn chưa kết thúc.

Nghĩ tới nghĩ lui, Hàn Tiểu Tranh bắt đầu cảm thấy lơ mơ, ngay lúc sắp thiếp đi, đột nhiên gã giật mình kinh hãi mở choàng mắt ra, chỉ thấy có một bóng người đang đứng sừng sững bên cạnh giường, trong tay y cầm một cây đao, đang nhắm ngay cổ gã chém xuống!

Ngay lúc đó Hàn Tiểu Tranh sợ đến tắt tiếng, gã tuyệt vọng vì biết mình chỉ có nước chết, không thể nào tránh khỏi ngọn đao đó! Cổ họng gã chùng như đã cảm thấy hơi lạnh buốt của lưỡi đao!

Bỗng nhiên có một loạt âm thanh kỳ dị vang lên, như thể có vật gì cuốn lấy ngọn đao, kéo đao văng ra ngoài cửa sổ! Lúc này, Hàn Tiểu Tranh mới biết là cửa sổ lại mở ra. Chợt nghe người vung đao “hự” một tiếng như thể trong cổ ngậm đầy nước, cả thân hình y đổ xuống giường về phía gã. Gã hoảng hồn định lăn sang một bên né tránh, thì lại thấy một vật dài uốn khúc phóng đến cuốn lấy thân thể to lớn của người kia kéo phăng ra ngoài!

Hàn Tiểu Tranh ngồi thất thần ra đấy, gã véo vào đùi mình một cái, cảm thấy đau nhói, mới biết đây là thực chẳng phải mộng!

Mọi xao động đã qua, màn đêm trở lại bình lặng, như thể chẳng có gì xảy ra cả, nhưng quả thật đã có một người suýt bị giết, mà hung thủ thì chắc bây giờ đã chết.

“Ai đã cứu ta? Lại là người nào muốn cứu ta?”

Hàn Tiểu Tranh nghĩ mãi không ra câu trả lời. Chẳng biết nghĩ sao, gã gom hết mền gối chui xuống dưới giường, vùi đầu đánh một giấc!

Một đêm vô sự.

Qua ngày hôm sau, Hàn Tiểu Tranh bị đánh thức bởi tiếng gõ cửa, gã sợ người vào nhìn bộ dạng như vậy của gã thật khốn đốn quá, nên rón rén bò ra, đem mền gối trải phẳng hoẵng lại trên giường. Vừa bước đến định mở cửa, thì thấy cửa bị bật tung ra, xém chút nữa kẻ đang xông vào đâm sầm vào người gã!

Người mới vào vừa thấy Hàn Tiểu Tranh, chừng như rất kinh ngạc:

- Công... công tử dậy rồi à?

Hàn Tiểu Tranh lấy làm lạ, nhìn y hỏi:

- Lúc nào người cũng hồi hã như vậy sao?

- Dạ... dạ không phải, chỉ vì...

Người này ra vẻ luống cuống, bỗng như nghĩ ra điều gì, vội nói:

- Mấy ngày nay chỗ chúng tôi có xảy ra chút việc, cho nên tôi gõ cửa mà không thấy công tử trả lời, nóng lòng quá, sợ đã xảy ra điều gì nên mới mạo muội xông vào xem, thật là bậy quá.

Vừa xin lỗi, y vừa lui ra ngoài.

Hàn Tiểu Tranh đã cảm thấy tên này xông vào phòng như vậy, nhất định có gì kỳ quặc:

“Hay là hẳn thấy mình không lên tiếng, nên tưởng là mình đã chết?”

Nghĩ đến đây Hàn Tiểu Tranh giật bắn người, nhưng giả thuyết này không phải không có chỗ đứng!

Mà người mới xông vào hiển nhiên là người của Tả gia, như vậy thì phải chăng người của Tả gia muốn giết gã? Hàn Tiểu Tranh không khỏi rung mình, nếu quả như vậy thì bây giờ gã ở đây chẳng khác nào ngay trong hang cọp, nguy hiểm vô cùng. Nhưng Tả gia chẳng có lý do gì phải giết gã, có thể là gã suy nghĩ quá mức.

Hàn Tiểu Tranh tự chế giễu mình, nhưng nụ cười của gã bỗng sượng lại, vì gã nhìn thấy có mấy vết máu dưới đất! Có phải máu đêm qua đổ ra chăng? Gã vội lấy chân chà đi vết máu, trong bụng thắc mắc vì sao đêm qua không thấy người khác vào phòng, tại sao người đánh lén gã lại đổ máu?

Hàn Tiểu Tranh định thần bước ra ngoài. Dọc theo hành lang có vài gia nhân Tả gia, họ thấy gã đều lịch sự chào, nhường cho gã đi qua. Quang cảnh xem ra rất bình thường. Nhưng chắc chắn gã không thể ở lại Tả gia nữa, dù không bị người giết, chắc cũng bị những việc quái lạ làm gã phát điên. Lúc gã đến gặp Tả Trường Tiểu cáo tử, y khách sáo mời gã ở lại, nhưng rồi cũng sai người đưa gã ra về.

Cỡi ngựa đi được một đoạn, Hàn Tiểu Tranh bỗng nghĩ đến A Vân, lại cảm thấy lo cho cô, trong tình cảnh này chẳng biết A Vân có bị chèn ép chẳng? Gã vốn vì A Vân mà đến đây, chẳng ngờ rốt cuộc vẫn không giúp gì được cho A Vân. Lúc trước gã chỉ nghĩ bậy đoán bừa là A Vân làm dâu Tả gia sẽ không hạnh phúc, nhưng bây giờ thì gã thật sự thấy được điều đó. A Vân mới làm cô dâu chưa đầy một ngày, thì chồng đã biến mất tăm mất tích.

Điều làm Hàn Tiểu Tranh cảm thấy chán nản nhất là gã không chút khả năng giúp đỡ A Vân. Gã vốn là một thiếu niên rất tự tin, thường nghĩ trên đời này chẳng có chuyện gì mà gã không làm được, nhưng bây giờ gã mới hiểu trên đời này chẳng có mấy chuyện gã có thể làm được. Gã cảm thấy buồn cho chính mình, nên đáng vẻ tiu nghỉu trên lưng ngựa, không có phong cách dương dương đắc ý như lúc đến Hoa Thạch Thành hôm qua.

Đang đi qua một khoảng rừng, Hàn Tiểu Tranh bỗng cảm thấy trên đỉnh đầu có gió thổi vèo qua, liền thấy ngay trước ngựa có một người đứng chặn. Lần này gã hết còn kinh ngạc, vì đã có quá nhiều chuyện làm gã kinh ngạc, cho nên chẳng còn sợ nữa.

Người phía trước lưng đeo kiếm, đầu đội nón thật rộng, sụp xuống che kín mặt.

Hàn Tiểu Tranh tỏ vẻ lười biếng hỏi:

- Người cũng muốn giết ta chẳng?

Giọng nói bình tĩnh lạ thường, khiến người kia giật mình. Y cất giọng trầm trầm:

- Chẳng ngờ người tuổi nhỏ mà võ công đã không tầm thường, bọn ta thật bị lầm cả!

Hàn Tiểu Tranh không hiểu vì sao người kia nói vậy, gã cũng lười giải thích với y, bây giờ điều cấp bách là làm sao trốn thoát, vì ở nơi đây rừng rậm không người, có kêu cứu cũng vô ích. Gã định thúc ngựa chạy trốn, nhưng dẹp bỏ ngay ý định đó, vì đối phương có thể nhảy qua đầu gã dễ dàng như chim bay, gã mà giục ngựa chỉ e đầu đã lìa khỏi cổ.

Làm sao đây? Hàn Tiểu Tranh im lặng suy tính. Điều kỳ lạ là đối phương vẫn dụ dục, chưa bắt đầu ra tay.

Xem tiếp hồi 6 Giang hồ xảo trá

ĐỘC CHIẾN THIÊN NHAI

Long Nhân
www.dtv-ebook.com

Hồi 6

Giang Hồ Xảo Trá

Hàn Tiểu Tranh thầm đối ý, cười nhẹ lên tiếng:

H

- Sao bằng hữu chưa động thủ?

Người đội nón chùng như giựt mình, đáp:

- Xem ra người cũng nóng lòng dữ!

- Đã biết giữa chúng ta chắc chắn một người phải chết, thì nên giải quyết càng sớm càng tốt, kéo dài thêm làm gì?

Thanh kiếm trên vai người đội nón bỗng rung lên, vỏ kiếm bay thẳng lên không đảo một vòng rồi rớt vào tay trái của y. Mũi kiếm chỉ xéo xuống đất, người đội nón chậm rãi nói:

- Được, người xuất chiêu đi!

Dưới ánh dương quang, lưỡi kiếm phản chiếu ánh sáng ngời, vừa làm hoa mắt Hàn Tiểu Tranh, vừa gây cho gã cảm giác lạnh người. Gã cố trấn tĩnh nói tiếp:

- Trước nay ta không có thói quen ra tay trước! Bằng hữu chớ khách sáo!

- Được!

Người đội nón chậm rãi bước từng bước về phía Hàn Tiểu Tranh, mỗi bước đi rất thận trọng.

Hàn Tiểu Tranh càng lúc càng thêm hoảng sợ, nhưng gã biết lúc này không thể bỏ trốn, hễ quay lưng là coi như chết ngay tức khắc. Sắc mặt gã tái đi, mồ hôi nhỏ giọt.

Đột nhiên trong rừng vang lên một giọng nói quái dị:

- Hảo tiểu tử, không đơn giản chút nào!

Người đội nón và Hàn Tiểu Tranh cùng giựt mình, vội nhìn về phía tiếng nói! Chỉ thấy trong rừng phong bỗng xuất hiện một bóng áo đen, trong chớp mắt đã đến trước mặt! Người đội nón vừa nhìn thấy người áo đen, thất thanh hỏi:

- Là người?

Người áo đen đáp:

- Đúng vậy, là ta.

Hàn Tiểu Tranh càng hoảng hồn, nghĩ thầm:

- “Không ngờ hai người biết nhau, phen này ta khó thoát rồi!”

Lại nghe người đội nón hừ một tiếng:

- Là người thì đã sao?

Bỗng nhiên y xoay mình bay xéo lên, nhanh như chớp tung ra hai mươi mấy chiêu kiếm, khiến Hàn Tiểu Tranh chỉ biết há hốc miệng đứng nhìn. Chừng như người áo đen bị kiếm khí bao vây không lối thoát, Hàn Tiểu Tranh bất giác lo sợ dùm cho y.

Chợt nghe người áo đen cười gằn:

- Thật chẳng biết trời cao đất dày!

Thân hình cao ốm của y bỗng luồn lách mấy bước, đã tránh được đợt tấn công của người đội nón.

Hàn Tiểu Tranh bàng hoàng đứng nhìn, trên mặt bất giác lộ vẻ vui mừng.

Người áo đen vừa tránh xong, tay phải y sờ ngang hông rồi vung ra một ngọn roi, thân roi uốn khúc như rắn bay đến thanh kiếm đang tung hoành.

Hàn Tiểu Tranh bật “à” một tiếng, bởi gã nhớ tối hôm qua cũng là một ngọn roi mềm cứu gã! Xem ra người áo đen lần này lại đến cứu gã. Nghĩ vậy Hàn Tiểu Tranh thở ra nhẹ nhõm, gã vốn định len lén bỏ trốn nhân lúc hai bên đang đánh nhau bất phân thắng bại, nhưng bây giờ gã đổi ý, muốn xem người áo đen làm thế nào đánh bại người đội nón.

“Bóc” một tiếng, ngọn roi mềm quấn lấy một vật, chẳng phải thân kiếm mà là vỏ kiếm trong tay trái của người đội nón!

Đây chính là chiêu “Thâu Lương Hoán Trụ” (trộm rường đổi cột), một kỳ thức của võ học. Bằng vào chiêu thức này đủ chứng tỏ thân phận và địa vị của người áo đen trong võ lâm, thế nhưng Hàn Tiểu Tranh chẳng hiểu gì

cả, trong bụng tự hỏi tại sao rõ ràng nhìn thấy roi phóng đến quần lấy thân kiếm, nay sao biến thành quần lấy vỏ kiếm?

Người đội nón giựt tay trái hất lên, mượn lực tung mình lên không, nhìn từ xa y giống như một con diều giấy, mà ngọn roi mềm kia chính là giầy thả diều! Đột nhiên y lạng người hụp vai, vung kiếm chúi thẳng xuống ngay trước mặt Hàn Tiểu Tranh. Gã kéo ngựa lui lại một bước, chùng như cảm thấy luồng sát khí từ thân kiếm toát ra!

Cùng lúc ấy, người áo đen bay là là trên mặt đất, tay phải hất một vòng, tung ra một đầu khác của ngọn roi, có lấp lánh một đạo hàn quang, hẳn là do đầu roi có gắn thêm mũi nhọn. Ngọn roi đánh vào đối phương nhanh như tên bắn, nghe như có tiếng xé gió!

Một tiếng “cong” vang lên, mũi nhọn ở đầu roi ghim đúng vào vỏ kiếm! Hiển nhiên, đây không phải là ý muốn của người áo đen, mà là đối phương thủ pháp xảo diệu, chỉ trong khoảnh khắc ngăn ngui dùng vỏ kiếm chặn ngay đầu ngọn roi!

Lúc này cả hai đầu roi mềm đều đã quần vào vỏ kiếm! Hàn Tiểu Tranh bất giác lại hồi hộp, không biết người áo đen còn vật gì dùng để đối địch nữa.

Chợt nghe một tiếng hét lớn, ngọn roi mềm bỗng trở nên thẳng cứng như một cây trường thương.

Tiếp theo đó, “rắc” một tiếng, vỏ kiếm trong tay người đội nón thành linh vỡ tung ra. Ngọn roi đang căng cứng bỗng cuộn lại, móc ngay vào cổ người đội nón, nhanh không thể tưởng.

Một tiếng rú rất ngắn thét lên, một vòi máu bay thẳng lên trời, người đội nón ngã nhào xuống đất!

Chiếc nón cuối cùng đã rời khỏi đầu y, lăn long lóc đi thật xa. Hàn Tiểu Tranh nhìn rõ khuôn mặt bên dưới chiếc nón, gã giựt mình kinh hãi, vì người đó chính là người đứng tiếp khách hôm qua tại Tả gia!

Người áo đen phát tay phải, ngọn roi bay ngược trở lại, lập tức ấn vào mình y, động tác rất thuần thực, Hàn Tiểu Tranh cũng nhìn không rõ được ngọn roi nằm chỗ nào.

Hàn Tiểu Tranh lập tức xuống ngựa, cúi mình vái dài, cảm kích nói:

- Đa tạ đại hiệp cứu mạng!

Người áo đen cả cười:

- Ta không phải đại hiệp!

Hàn Tiểu Tranh cung kính nói:

- Trừ bạo an dân, trượng nghĩa cứu nhân, nếu chẳng phải đại hiệp thì gọi là gì?

Người áo đen chậm rãi đáp:

- Dù hãn không giết ngươi, ta cũng giết hãn, chẳng qua ngươi giúp ta có cơ hội thủ tiêu hãn!

Hàn Tiểu Tranh giựt mình hỏi:

- Đại hiệp có thù với y?

Người áo đen sắc mặt đột biến:

- Ngươi hỏi nhiều quá, người hiếu kỳ quá mức thì bị nhiều phiền phức lắm.

Hàn Tiểu Tranh hoảng hồn, gã vốn cảm thấy người áo đen tướng mạo rất tầm thường chẳng có gì đặc biệt, như thế nếu y bước vô đám đông, sẽ biến mất chẳng còn hình bóng! Thế nhưng bây giờ y nổi giận, Hàn Tiểu Tranh mới cảm thấy y không phải là một người tầm thường, nhìn mặt y có thể cảm nhận thấy sát khí kinh hồn!

Nghe lời người áo đen, Hàn Tiểu Tranh thầm nghĩ:

- “Cũng tại mình háo sữ mới vướng vào nhiều chuyện như vậy, sau này dù có bị dao kề cổ, ta cũng không xen vào chuyện không liên can đến mình nữa!”

Gã lên tiếng hỏi:

- Xin hỏi tôn tính đại danh của ân nhân?

Cách nói của gã rất khách sáo, ai ngờ người áo đen lại biến sắc mặt, lạnh lùng đáp:

- Biết tên ta đối với ngươi không có lợi gì cả, còn mang thêm nhiều sự phiền phức.

Hàn Tiểu Tranh há miệng, nhưng không lên tiếng.

Người áo đen giải thích:

- Ta cứu người hai lần, chỉ vì muốn lợi dụng người, cho nên người không cần nhớ ơn ta.

Hàn Tiểu Tranh ngạc nhiên:

- Người như tiểu bối cũng có chỗ lợi dụng được à?

- Đúng vậy, ta lợi dụng người để dụ người của Tả gia ra đây, cho ta có cơ hội trừ khử hẳn đi, nếu đêm qua bọn chúng ám sát người thành công, thì hôm nay “Phi Thiên Khách” đâu bước ra ngoài Tả gia.

- “Phi Thiên Khách”?

Người áo đen chỉ vào thi thể dưới đất:

- Chính là hắn. Ta cứu người đêm qua, làm người của Tả gia nhất định nghi ngờ người có thể biết võ công. Bọn chúng một khi muốn giết bất kỳ ai, nhất định không bỏ cuộc nửa chừng, cho nên hôm nay bọn chúng lại phái người ra đón đường hạ sát người. Đối với ta, đây là cơ hội tốt.

- Tại sao họ muốn giết tiểu bối? Tại sao ân nhân không giết người này tại Tả gia, mà chờ ra ngoài này?

- Bọn chúng muốn giết người là vì người là một mối họa ngầm, đúng ra người không nên đề nghị với Tả Trường Tiểu đi đến Như Ý lâu để tìm con trai hắn.

Hàn Tiểu Tranh tức tối:

- Chỉ vì chuyện này mà muốn giết tiểu bối?

- Chừng đó chưa đủ sao?

- Thế còn câu hỏi thứ hai?

- Ta không đến Tả gia giết người, vì ta không đủ sức đối phó với cả Tả Trường Tiểu và thuộc hạ của hắn.

Hàn Tiểu Tranh kinh ngạc hỏi:

- Tả Trường Tiểu... cũng biết võ công sao?

Người áo đen cười gằn:

- Hắn mà không biết võ công à? “Cửu Kiếp Thần” làm sao không biết võ được? Nhìn trên giang hồ, có mấy ai thắng được hắn?

Đối với chuyện trên giang hồ Hàn Tiểu Tranh chẳng biết mảy may, Cửu Kiếp Thần là gì gã cũng chẳng rõ, nhưng nghe cách nói của người áo đen, xem ra Cửu Kiếp Thần là một nhân vật cực kỳ nguy hiểm. Nhưng những

chuyện này càng ít biết càng tốt. Gã còn rất nhiều chuyện chưa rõ, muốn hỏi tiếp người áo đen, nhưng nghĩ chắc y sẽ không cho biết thêm. Gã lên tiếng:

- Dù gì đi nữa, đại hiệp cũng đã cứu mạng tiểu bối, rất cảm tạ đại hiệp, chẳng dám phiền thêm, xin cáo từ!

Nói xong Hàn Tiểu Tranh cúi mình thi lễ và leo lên ngựa. Ngay lúc gã chuẩn bị đi, chợt nghe người áo đen nói:

- Tiểu tử, ta khuyên người nên cẩn thận, Tả gia không bỏ qua dễ dàng đâu.

Vừa dứt lời, chỉ thấy y lắc nhẹ, thân hình nhẹ nhàng bay lên, hai chân đáp lên một cành cây, nhún một cái, thân ảnh vụt đi như bóng chim ưng màu đen!

Hàn Tiểu Tranh nghe xong sững cả người, một lúc sau gã đi về Cô Thủy trấn trong tâm trạng nặng nề. Gã bối rối không biết phải làm gì nếu Tả Trường Tiểu quả thực truy sát đến nơi, xem ra chỉ có cách thúc thủ cam chịu số mạng. Vừa đi gã vừa suy nghĩ, tại sao Tả Trường Tiểu chỉ vì một chuyện xem ra không quan trọng mà muốn hạ độc thủ với gã?

Lững thững đi về đến gần Cô Thủy trấn, chợt có bóng người từ rừng cây bên đường xông ra nắm lấy cương ngựa của Hàn Tiểu Tranh, làm gã suýt té xuống đất. Hàn Tiểu Tranh giật mình định thần nhìn lại, mới hay là Lưu Đại Ngư, gã đang vui mừng reo:

- Lý Tử, Hàn đại ca đã về.

Rừng cây bên đường lại xao động, bóng dáng gầy nhom của Lý Tử Mộc hiện ra. Hàn Tiểu Tranh nhảy xuống ngựa, nói:

- Sao các người lại ở đây?

- Chờ đại ca chứ gì. Đêm qua Triệu gia xảy ra chuyện động trời, con thỏ trắng tại tiệm thuốc quả thiệt đã đến Triệu gia, bị Triệu lão đầu bắt tại trận, không còn chối vào đâu được nữa...

Mãi mê kể chuyện, Lưu Đại Ngư bỗng nhận ra Hàn Tiểu Tranh chẳng để ý nghe, chỉ cúi gằm đầu lầm lũi đi phía trước, làm gã cảm thấy lạ lùng, vì nếu như bình thường, Hàn Tiểu Tranh mà nghe chuyện này thì đã khoái chí hí hửng lắm. Hay là chuyện ở Hoa Thạch Thành không thành?

Lưu Đại Ngư hỏi dò:

- Hàn đại ca, đêm qua đại ca có đi đến Tả gia không?

- Đến rồi.

- Tả gia có ai nghi ngờ gì chẳng?

- Không ai nghi cả.

Vẫn một giọng điệu cụt ngủn.

- Vậy... vậy tại sao đại ca không được vui?

- Vậy sao? Ta làm sao mà không vui được?

Hàn Tiểu Tranh chỉ vào mũi mình, nhăn mặt cười.

Nhìn xa xa, nhà cửa cao thấp trong Cô Thủy trấn đã hiện rõ, có vài con chó đang đuổi bắt nhau ngoài đồng, chốc chốc lại sủa gâu gâu.

Hàn Tiểu Tranh bỗng nói:

- Ta đem ngựa đi trả, trong một, hai ngày sắp tới... tốt hơn là trong nửa tháng sắp tới, các người đừng đến kiếm ta.

Lưu Đại Ngư, Lý Tử Mộc ngạc nhiên tròn mắt, cả hai tưởng mình nghe lầm, một lúc sau mới hoàn hồn, Lý Tử Mộc nói nhỏ nhỏ:

- Tại... sao?

- Chẳng tại sao cả, ta nói sao các người cứ nghe vậy!

Giọng nói Hàn Tiểu Tranh nghe khó chịu, sắc mặt lầm lì. Lưu Đại Ngư muốn nói thêm, nhưng nghe vậy cũng ớn nên im lặng.

Hàn Tiểu Tranh thấy mình cũng hơi cộc, nên nói thêm:

- Trong những ngày sắp tới, ta có việc quan trọng phải làm, nên phải chuẩn bị tính toán kỹ càng, xong việc ta sẽ kiếm các người, được chứ?

Lưu Đại Ngư, Lý Tử Mộc vội gật đầu. Hàn Tiểu Tranh chia tay với cả hai tại ngã rẽ, một mình đi đến Triệu gia, trong bụng thầm nghĩ:

- “Người của Tả gia bất cứ lúc nào cũng có thể đến giết ta, các người đi theo ta không khéo sẽ bị liên lụy, vậy thì tội chi vương vào?”

Càng nghĩ, gã càng tự cảm thấy tội nghiệp cho mình, bây giờ lúc nào cũng nơm nớp lo sợ.

Sắc mặt Triệu Bán Thành đỏ tím cả, chắc là vừa cãi nhau với tứ phu nhân của lão. Vừa nhìn thấy Hàn Tiểu Tranh, lão nhếch môi như muốn cười nhưng cười không nổi, bộ dạng trông kỳ lạ.

Hàn Tiểu Tranh đem ngựa buột vào một thân cây cạnh nhà, miệng nói:

- Cảm ơn Triệu thúc.

Triệu Bán Thành cũng gắng gượng nói:

- Triệu thúc cũng cảm ơn A Tranh... con tiện nhân kia hôm qua đã bị ta đánh gãy chân...

Hàn Tiểu Tranh giựt mình, ngấm ngấm có chút hối hận, nhưng sự đã rồi, có hối tiếc cũng vô dụng.

Cảm thấy khó chịu trong lòng gã lại gia tăng. Gã bắt đầu hoài nghi cuộc sống trước đây của gã thực sự có ý nghĩa gì chẳng? Lúc trước gã vẫn tự cho là mình làm mưa làm gió tại Cô Thủy trấn này, ngày tháng qua rất thoải mái tự tại, nhưng hôm nay gã mới nhận ra là những trò đó chẳng qua chỉ là trò trẻ ranh hèn mọn!

Trong lòng Hàn Tiểu Tranh bỗng nảy ra một ý niệm:

“Nếu ta không bị Tả gia giết chết, nhất định ta phải đổi đời!”

Vừa nghĩ xong, gã tự kinh ngạc với chính mình. Kỳ thực, rất nhiều người ở tuổi mười lăm đều bắt đầu có những ý muốn thay đổi cuộc sống, có lúc do ngoại cảnh ảnh hưởng, có lúc phát sinh từ thế giới nội tâm, tuy có vẻ đột phát, nhưng sự thật chỉ là những thay đổi tính tình và suy nghĩ một cách tự nhiên theo đà phát triển.

Những ngày tiếp theo đó trôi qua thật bình lặng đến không ngờ, đến độ Hàn Tiểu Tranh cũng thấy lạ... không lý Tả gia bị mất hai thuộc hạ, thì đã bỏ qua không truy sát gã nữa? Hay có người khác ngấm ngấm bảo vệ gã?

Đến ngày thứ mười, mẹ Hàn Tiểu Tranh bảo gã:

- A Tranh này, A Vân về thăm nhà kìa, con với nó là bạn từ nhỏ, cũng nên qua thăm một chút đi.

Hàn Tiểu Tranh hiểu ý mẹ gã. Theo phong tục dân gian, con gái gả đi được mười ngày thì về nhà cha mẹ một lần. Trong ngày về thăm này, người con gái sẽ ở nhà cha mẹ như lúc chưa lấy chồng, và những thân bằng quyến thuộc có thể đến thăm cô ta, chuyện trò nô đùa thoải mái. Điều này tỏ ý là cô gái không quên cuộc sống trước đây của mình, nhưng từ đây về sau, người bên cha mẹ khi tiếp xúc với cô ta phải giữ lễ theo khuôn phép.

Phong tục này được gọi là “hồi môn”, vì người con gái khi về làm dâu nhà người, sẽ phải chịu nhiều câu thúc, cho nên họ rất quý một cơ hội được thả lỏng tự do như vậy. Thân hữu bên nhà cha mẹ cũng hiểu rõ điều này, nên thường đều cố gắng giúp cho cô dâu mới vui trọn một ngày đặc biệt này.

Hàn Tiểu Tranh vâng lời, nhưng thầm tự hỏi:

- “Không biết A Vân về với những người nào? Mình đi gặp cô ấy có nguy hiểm gì chẳng?”

Dĩ nhiên, gã chẳng thể nói với ai chuyện này, chỉ giữ trong bụng mà thôi.

Nghĩ tới nghĩ lui, Hàn Tiểu Tranh quyết định sang bên ấy. Gã không tin là Tả gia dám làm gì gã giữa đông người, Tả Trường Tiểu dù có võ công cao cường nhưng y cũng không muốn cho người ngoài biết. Điểm này gã đã nhận ra lúc người áo đen đến phá tiệc cưới. Vả lại, gã cũng lo cho A Vân, không tưởng tượng được cô ấy trải qua mấy ngày nay ra sao.

Người trong Cô Thủy trấn đều gọi cha của A Vân là ông thợ mộc vì đó là nghề của y. Hôm nay, sân nhà ông thợ mộc rất náo nhiệt, những người quen trong trấn tụ tập lại rất đông, còn trong nhà thì có A Vân đang ngồi trò chuyện cùng vài người bạn cùng lứa. Vì hôm nay đặc biệt dành cho A Vân, nên những người lớn tuổi lại ra sân đứng nói chuyện. Tập tục này có vẻ trái ngược, nhưng rất hợp tâm lý cô dâu mới, vì trong lúc này chẳng ai muốn nghe người lớn giảng dạy, mà chỉ muốn thông thả vui cười nhân dịp tự do hiếm có này.

Vài vị khách của Tả gia hộ tống A Vân về đây cũng đã được thu xếp chỗ nghỉ ngơi trong lúc chờ đợi, thông tục là thế, họ cũng phải theo.

A Vân ngồi ở giữa, im lặng nghe các bạn nói chuyện, vẻ mặt xem ra rất bình tĩnh, chẳng có chút ưu phiền như Hàn Tiểu Tranh tưởng tượng.

“Cô giấu chẳng? Hay là Tả Chi Nhai đã trở về nhà? Cũng mong là như vậy. Nhưng Tả Chi Nhai không thương A Vân, y yêu một người đã chết, giữa hai người sẽ có hạnh phúc chẳng?”

Hàn Tiểu Tranh rất muốn kể cho A Vân nghe mọi chuyện gã biết được, kể cho cha của A Vân nữa, nhưng gã lại nghĩ họ có biết được cũng không

cách gì thay đổi hiện trạng, mà những điều gã biết được một phần lớn là suy đoán mà thôi.

Hàn Tiểu Tranh sợ bị người của Tả gia trông thấy, nên đứng lóng ngóng ngoài sân một lúc rồi bỏ đi.

Nhưng gã không đi xa lắm, mà chực ở gần đó. Trừ gã ra, mọi người đều tưởng rằng A Vân rất sung sướng hạnh phúc.

Theo tập tục thì A Vân sẽ được cha đưa về nội trong ngày, vì Cô Thủy trấn và Hoa Thạch Thành cách nhau cũng xa, cho nên sau khi dùng cơm trưa, A Vân và những người hộ tống của Tả gia chuẩn bị lên đường.

Người quen trong trấn đi theo đưa A Vân ra đến đường lộ ngoài trấn, bèn quay trở về cả. Hàn Tiểu Tranh cũng đi theo, gã đứng trong một góc khuất, nhìn họ rời xa, trong lòng lo sợ cho A Vân và cha cô ta.

Chẳng ai ngờ trời chưa tối đã thấy A Vân và cha cô trở lại, cùng về lại còn có một người của Tả gia mà A Vân gọi là thúc thúc. Lúc đi, chỉ có mình A Vân ngồi xe ngựa, mọi người còn lại đều cưỡi ngựa, mà lúc trở lại chỉ có ba người cùng ngồi xe ngựa.

Lạ hơn nữa là người đánh xe ngựa là cha của A Vân, ông thợ mộc! Một tay ông cầm chặt cương ngựa và roi, một tay ôm chặt mạng sườn đang chảy máu!

Xem tiếp hồi 7 Liên miên đột biến

ĐỘC CHIẾN THIÊN NHAI

Long Nhân
www.dtv-ebook.com

Hồi 7

Liên Miên Đột Biến

Người trong Cô Thủy trấn nhìn thấy cảnh này vô cùng kinh hãi! Lập tức có người đi thỉnh thầy lang họ Bạch đến nhà ông thợ mộc, dù rằng tai tiếng phong lưu của Bạch Lang Trung đồn khắp nơi, nhưng y cũng là một thầy lang giỏi tại trấn. Lúc này cứu người là cấp bách, chẳng ai để ý đến những chuyện khác.

N

Hàn Tiểu Tranh nghe được tin này, vội chạy sang nhà A Vân. Khi đến nơi, gã thấy Bạch Lang Trung đang băng bó cho người của Tả gia đang nằm hôn mê. A Vân theo cách xưng hô của Tả Chi Nhai, gọi y là tứ thúc. Thương tích của Tả gia tứ thúc so với ông thợ mộc trông ghê sợ hơn, một vết chém kéo từ vai trái xuống mạng sườn bên phải, như thể cắt xuyên lồng ngực của y, máu tươi ướt đầm áo! Điều may mắn là vết thương tuy nhìn khủng khiếp, nhưng không phạm vào chỗ nhột.

Bạch Lang Trung bận rộn chữa trị độ hơn nửa giờ, mới thở ra một hơi dài, nói:

- Người này thoát chết rồi!

Mọi người thở phào nhẹ nhõm, có người chợt nhớ ra Tả gia còn có hai người khác cũng cùng đi chung, hình như là anh em họ của Tả Chi Nhai. Hỏi A Vân, cô lại gục đầu xuống bàn khóc ngất, đôi vai gầy run rẩy từng cơn. Chẳng ai nữa hỏi thêm nữa.

Ông thợ mộc tự băng bó vết thương, có lẽ vì trong nghề của ông, hay bị dao búa bén đụng trúng, nên ông chịu đựng được. Lúc này ngoại trừ sắc

diện hơi tái và mồ hôi ướt đầu, trông ông vẫn bình tĩnh. Mọi người không khỏi ngấm ngầm bội phục.

Băng bó xong, ông thợ mộc lên tiếng:

- Họ chết rồi.

Ai chết? Mọi người ngớ ra một chút, mới hiểu là ông thợ mộc trả lời thay cho A Vân. Không thấy hai anh em họ kia cùng trở về, mọi người đã có cảm giác bất tường, giờ được chứng thực. Có điều lạ là ông thợ mộc nói đến cái chết của hai người kia một cách bình thường, không tỏ ra hoảng sợ, hồi hộp gì cả.

- Tôi đã kiểm xe ngựa đưa thi thể của họ về Tả gia.

Mọi người hỏi ai đã tấn công họ, ông thợ mộc chỉ đáp đơn giản là bị một nhóm sơn tặc tấn công, rất may bọn chúng không đông, chỉ có năm người. Sau đó, ông im lặng không nói thêm câu nào, sắc mặt trắng bệch, lạnh lùng như khối băng.

Thấy hai cha con A Vân cũng bình yên, mọi người lục tục ra về. Hàn Tiểu Tranh tuy cảm thấy chuyện này có chỗ kỳ lạ, nhưng ông thợ mộc không nói thì gã chẳng thể biết được, đành theo mọi người ra về!

Nhưng về đến nhà Hàn Tiểu Tranh lại cảm thấy bứt rứt khó chịu, đứng ngồi không yên, gã nghĩ đến sắc mặt lạnh đến phát sợ của ông thợ mộc. Chuyện gì đã xảy ra khiến ông đổi sắc mặt như vậy? Nếu quả thật là gặp sơn tặc thì phản ứng của ông đúng ra không nên giống như vậy.

Hàn Tiểu Tranh càng nghĩ càng cảm thấy có gì không ổn. Ăn cơm tối xong, gã ngồi trong nhà im lặng một lát, bỗng đứng dậy nói:

- Mẹ, con đi thăm A Vân.

Mẹ gã thở dài:

- Trời tối rồi... mà thôi... con đi đi, nhớ đừng ở lâu quá, dù gì A Vân cũng đã thuộc về người khác, đừng để người ngoài đồn đãi.

Hàn Tiểu Tranh chẳng để ý đến lời mẹ gã nói, gã mau chóng biến vào bóng đêm. Đối với kẻ hay trộm gà bắt chó như gã, gã thuộc nằm lòng từng con hẻm, từng con đường trong Cô Thủy trấn, cho nên dù trời tối mò, gã vẫn sang đến nhà A Vân rất mau.

Thật kỳ lạ! Nhà A Vân chẳng có thắp đèn! Đứng trước sân nhìn vô phía sau, chỉ thấy tối đen một màu, cũng không nghe tiếng động gì cả!

Hàn Tiểu Tranh trong bụng hồi hộp, gã rẽ sang phía Tây, tìm được một chỗ có gò đất nhỏ, gã leo lên lấy thế nhảy vào trong sân nhẹ nhàng như một con mèo. Gã rất hài lòng với chính mình, vì chẳng gây ra tiếng động nào, cái này là nhờ nhiều năm quen làm trò này nên gã có thừa kinh nghiệm.

Rón rén bước đến sát căn nhà, Hàn Tiểu Tranh đẩy nhẹ cửa thì thấy cửa bị cài then bên trong. Gã bèn vạch quần tiểu tiện vào chỗ trục cửa, lại lấy trong mình ra một vật bằng sắt có hình dạng kỳ quái, thọt qua khe cửa cẩn thận khều nhẹ.

“Cạch” một tiếng nhẹ, được rồi! Hàn Tiểu Tranh nắm lấy cái vòng sắt trên cửa từ từ đẩy nhẹ, trục cửa quả nhiên không phát ra tiếng cọt kẹt nào. Gã rất đắc ý với thủ thuật nhuần nhuyễn này, liền đẩy cửa mở thêm, vừa đủ cho gã lách mình vào bên trong. Sau đó, gã bỗng cảm thấy lạnh ngay yết hầu, thì ra là một lưỡi kiếm đang dí sát cổ gã!

Hàn Tiểu Tranh có cảm giác như tim gã rơi hẫng xuống tận đâu, máu như đông cứng lại! Chẳng ngờ gã mất công này giờ để tự đứt đầu vào đây!

Trong bóng tối vang lên một giọng trầm trầm:

- Người là ai?

Hàn Tiểu Tranh chột mừng rỡ vô cùng, vì gã nhận ra đó chính là giọng của ông thợ mộc! Gã sợ mình động đây không khéo thì kiếm của đối phương sẽ cửa vào cổ họng, nên cố hết sức dãn xuống mọi ý nghĩ, lên tiếng:

- Là A Tranh đây.

Đối phương “à” một tiếng, chùng như ngạc nhiên, sau đó lại bảo:

- Đưa tay ra đây!

Hàn Tiểu Tranh vâng lời đưa tay ra, liền cảm thấy một bàn tay to lớn mạnh mẽ nắm lấy tay gã, ngón tay đè lên cổ tay gã một chút rồi buông tay. Cổ tay gã có một vết sẹo, là do lúc nhỏ leo cây bị rạch trúng.

Chỉ nghe người kia nói:

- Đúng là A Tranh, mi đi đâu vô đây?

Hàn Tiểu Tranh nghe ông thợ mộc nói thế, biết y đã tin mình, thở phào đáp:

- Tiểu diệt đến xem chừng A Vân cùng Mộc thúc thúc, thúc thúc thu kiếm lại dùm, để kê cổ lạnh lạnh hơi khó chịu.

- Có ai đến thăm kiểu như mi bao giờ?

Vừa nói ông thợ mộc vừa thu kiếm, ra chiều trách móc Hàn Tiểu Tranh. Gã cười thích thú:

- Tiểu diệt thấy trong nhà tối om không đèn đuốc, trong bụng nghĩ không biết có chuyện gì xảy ra chẳng? Nên mới lén vào... à, tiểu diệt không gây ra bao nhiêu tiếng động, nhưng sao Mộc thúc biết hay vậy?

- Không gây ra tiếng động à? Ta nghe ồn như sấm động đấy! Nếu không vì mi gây tiếng động làm ta biết chắc mi chẳng phải cao thủ, thì kiếm này đã cắt cổ mi chứ chẳng có kê cổ đâu.

Hàn Tiểu Tranh bất giác thấy lạnh cổ, thầm nghĩ:

- “May quá may quá, nghe giọng điệu của Mộc thúc, hình như cũng biết võ công.”

Gã lại càng cảm thấy mù mờ rối rắm hơn nữa.

Ông thợ mộc hạ giọng:

- Vào trong này nói chuyện, đứng nơi này nguy hiểm lắm!

Nghe xong Hàn Tiểu Tranh cũng hồi hộp, vội đi theo vào phòng trong. Vừa vào phòng gã nghe có người hỏi:

- Phải... phải A Tranh chẳng?

Giọng nói của A Vân.

Hàn Tiểu Tranh vội đáp:

- Phải!

- Tôi đoán thế nào A Tranh cũng đến.

Hàn Tiểu Tranh chợt cảm thấy cao hứng, liền hỏi:

- Vì sao cô nghĩ thế?

- Chẳng sao cả!

Lúc này, ông thợ mộc ẩn vai Hàn Tiểu Tranh:

- Ngồi xuống đây nói cho ta nghe, tiểu tử, mi có biết lúc này đến là nguy hiểm lắm không?

Hàn Tiểu Tranh không do dự đáp ngay:

- Biết chứ.

Ông thợ mộc giựt mình hỏi:

- Biết à? Làm sao mi biết được? Có phải thấy ta bị thương nên đoán vậy chẳng?

- Dĩ nhiên là không, tiểu điệt còn biết hôm nay đoàn của Mộc thúc không phải gặp trùng sơn tặc.

Ông thợ mộc ngạc nhiên:

- Chẳng ngờ tiểu tử này cũng khá, làm sao mi biết được?

Hàn Tiểu Tranh đặc ý đáp:

- Cả đoàn người của Mộc thúc đi Hoa Thạch Thành, trên mình không mang theo bao nhiêu vàng bạc, mà bọn cướp núi thường đón đường chỉ để cướp tiền của, hoặc kiếm gái. Mà hôm nay tài vật không có chi để lấy, còn gái đẹp ư? A Vân vẫn còn ngồi đây đàng hoàng chứng tỏ chẳng có chuyện gì xảy ra, mà tiểu điệt biết tính A Vân quá rõ, thà ngọc nát chứ không bao giờ chịu khuất mình.

Nói xong Hàn Tiểu Tranh cũng ngấm ngấm đặc ý với lời giải thích trôi chảy của mình.

Ông thợ mộc vẫn chưa hết ngạc nhiên:

- Xem ra lúc trước thúc thúc quả là đã coi thường A Tranh.

Hàn Tiểu Tranh khoái chí, càng nói lớn:

- Tiểu điệt còn biết vụ Mộc thúc thúc bị thương có liên quan đến ba người của Tả gia.

Lần này ông thợ mộc vô cùng kinh ngạc, xác nhận lời của Hàn Tiểu Tranh:

- Mi... mi làm sao biết được điều đó?

- Thật ra điều này rất đơn giản. Mộc thúc thúc nói là gặp phải năm tên sơn tặc, hẳn là phải giết chết bọn chúng mới thoát về đây được. Tuy nhiên Mộc thúc cùng Tả gia tứ thúc đều bị thương, nhất là tứ thúc bị thương nặng, trong tình huống này làm sao Mộc thúc có thì giờ đi kiếm một cỗ xe ngựa để đưa thi thể của hai anh em họ kia về Tả gia?

- Có thể lúc đó vừa may có một chiếc xe ngựa đi qua thì sao?

- Không thể nào được, bởi vì bọn sơn tặc muốn giết người cướp của nhất định chọn những địa điểm hoang vắng không người qua lại, thì mới chắc ăn

hơn.

Ông thợ mộc thờ dài, đáp:

- Chẳng ai ngờ được người của Tả gia lại hạ độc thủ đối với ta! Nếu không nhờ ta phản ứng mau lẹ, chắc đã khó thoát nạn lần này.

Hàn Tiểu Tranh cố tỏ ra kinh ngạc hỏi:

- Bọn họ ba người mà đánh không lại thúc thúc sao?
- Võ công không phải dựa theo số đông mà nói được. Nếu chẳng phải bọn chúng bất ngờ đánh lén ta...

Hàn Tiểu Tranh ngắt lời ông thợ mộc:

- Thì ra Mộc thúc thúc cũng là người trong võ lâm!

Ông thợ mộc ngăn người, chợt tỉnh ngộ mình đã thốt lời hớ hên, bèn nói:

- Tiểu tử mi giỏi lắm, đúng là quý ranh mà!

Sau đó ông nghiêm sắc mặt nói tiếp:

- Không hiểu ba người ấy đã do ai sai khiến hay tự ý, nếu như có người bày kế như vậy, thì e rằng từ nay về sau ta chẳng còn ngày nào sống yên ổn nữa.

Hàn Tiểu Tranh vọt miệng nói:

- Dĩ nhiên là có người âm mưu thiết kế.

Ông thợ mộc ngạc nhiên:

- Làm sao mi biết? Việc này không thể nói bậy được!

Hàn Tiểu Tranh tỏ vẻ giận dữ:

- Thúc thúc chưa nghe tiểu điệt nói hết, sao biết nói bậy?

Ông thợ mộc bật cười:

- Ai bảo ngày thường mi chẳng có mấy khi nói thật?

- Lần này thì câu nào cũng thật hết.

Hàn Tiểu Tranh định thuật lại những gì xảy ra trong chuyến đi Hoa Thạch Thành của gã, bỗng gã nhớ đến A Vân hãy còn ở trong phòng nên vội ngưng lại:

- Tiểu điệt sợ A Vân nghe xong sẽ không được vui...

A Vân lên tiếng:

- A Tranh nói đi, việc đã đến nước này... tôi không buồn đâu.

Giọng của A Vân rất bình tĩnh, nhưng ngược lại càng làm Hàn Tiểu Tranh lo sợ hơn, nhưng vì trong bóng tối nên không thấy được nét mặt của cô.

Ông thợ mộc nghe cả hai đối đáp, trong lòng càng có nhiều nghi vấn, vội dục Hàn Tiểu Tranh nói tiếp. Gã bèn kể lại tự sự, có đôi chỗ sửa đi một chút, nhưng không thay đổi những diễn biến đã xảy ra hôm đó.

Khi Hàn Tiểu Tranh dứt lời, một màn trầm lặng bao phủ căn phòng. Gã chỉ nghe được tiếng thở của chính mình, còn A Vân và cha cô hầu như không có mặt nữa!

Một lát sau, Hàn Tiểu Tranh không nhịn được kêu lên:

- Mộc thúc thúc...

Ông thợ mộc chậm rãi đáp:

- Ta còn đây, thật không ngờ lại là hản!

Hàn Tiểu Tranh hỏi:

- Nếu vậy Mộc thúc thúc cũng biết Tả Trường Tiểu... à không, Cửu Kiếp Thần sao?

- Nếu hản quả thật là Cửu Kiếp Thần, thì ta dĩ nhiên biết hản chứ, chẳng thể ngờ hản lại ẩn mình tại Hoa Thạch Thành! Lại dám dùng thủ đoạn âm hiểm này để đối phó với ta!

Dù trong bóng tối, Hàn Tiểu Tranh cũng cảm nhận được sự kinh ngạc và phần nộ tột cùng của ông thợ mộc.

Chợt nghe A Vân hỏi nhỏ:

- A Tranh, Tả công tử...

A Vân ghen lời không nói tiếp được. Hàn Tiểu Tranh cũng hiểu được ý A Vân, cô vẫn lo lắng đến Tả Chi Nhai! Gã bất giác cảm thấy vừa giận vừa tội nghiệp A Vân, không biết phải trả lời thế nào, thì ông thợ mộc đã nạt ngang:

- Câm miệng! Từ nay về sau không được nhắc đến tiểu súc sinh ấy nữa!

Hàn Tiểu Tranh lần đầu tiên mới nghe ông thợ mộc nặng lời với con gái như vậy!

A Vân bật khóc, nhưng cố nén tiếng thật nhỏ, làm người nghe càng mù lòng.

Ông thợ mộc vụt đứng dậy bước qua bước lại, như khó chịu lắm, Hàn Tiểu Tranh có thể hình dung được gương mặt lầm lì giận dữ của ông.

Bỗng chốc, ông dừng lại nói:

- A Tranh, mi mau đi về đi.

- Không!

Hàn Tiểu Tranh kiên quyết trả lời.

Ông thợ mộc lạnh lùng nói:

- Tại sao không? Còn nán lại đây, coi chừng cái mạng nhỏ nhoi của mi cũng tiêu luôn!

Hàn Tiểu Tranh bình tĩnh đáp:

- Trước khi sang đây, tiểu diệt đã nghĩ kỹ rồi. Bây giờ càng hiểu rõ hơn tại sao Tả gia không lập tức đến Cô Thủy trấn bắt giết tiểu diệt, chỉ vì bọn họ không muốn kinh động đến Mộc thúc thúc quá sớm. Bây giờ bọn họ đã ra tay muốn hạ thúc thúc, thì đâu còn úy kỵ gì, nên sớm muộn gì tiểu diệt cũng bị bắt giết. Nếu đã vậy, tại sao không tiếp tay với thúc thúc?

- Tiếp tay? tiếp tay với ta à? Mi tưởng mi làm được cái gì chứ?

- Đành là tiểu diệt không biết võ công, nhưng cũng chính vì điểm này mà Tả gia đã không đắc thủ vì quá xem thường tiểu diệt! Tiểu diệt không biết giữa Mộc thúc và bọn họ có thù oán gì, chỉ biết là chính tiểu diệt cũng bị họ truy sát, vả lại tiểu diệt với A Vân là bạn thân với nhau mà!

Im lặng bao trùm!

Thật lâu sau, ông thợ mộc lên tiếng:

- Được rồi, hiền diệt cứ ở lại, chúng ta cùng hợp tác chống địch!

Nghe xong Hàn Tiểu Tranh có cảm giác ngượng ngùng, vội nói:

- Xin nghe thúc thúc phân phó!

- Được rồi, bây giờ mi đến cái tủ trong góc phía đông, lấy một cái hộp gỗ mang ra đây.

Hàn Tiểu Tranh y lời đi lấy hộp gỗ.

- Bên trong hộp có một cây pháo bông, mi có đá lửa chẳng?

Hàn Tiểu Tranh gật đầu, chợt nhớ ra lúc này đang trong bóng tối, Mộc thúc sẽ không nhìn thấy gã gật đầu, nên gã vội lên tiếng:

- Dạ có!

- Chờ đến khi nào Mộc thúc bảo mi đốt pháo bông thì đốt lên, nghe chưa? Bây giờ mi và A Vân mau lên trên gác đi.

- Tại sao phải lên gác?

- Hai đứa lên gác mở cửa sổ trên mái nhà ra, rồi chuẩn bị đốt pháo bông từ chỗ cửa sổ đó.

- Chỉ có vậy thôi à?

- Việc này rất quan trọng, hai đứa bay cứ ở trên đấy, nhớ không được gây ra tiếng động, bằng không thì hỏng kế hoạch của ta hết!

Hàn Tiểu Tranh nghe ông thợ mộc nói vậy, vội đáp:

- Mộc thúc thúc an tâm, chuyện khác làm không được chứ chuyện này A Tranh tin chắc làm được, chẳng có gì khó cả.

- Vậy hai đứa mau lên gác đi.

Hàn Tiểu Tranh ngạc nhiên hỏi:

- Bây giờ đi?

- Ờ, đi bây giờ!

Giọng nói ông thợ mộc không cho phép nói nhiều lời.

Hàn Tiểu Tranh cùng A Vân đi lên gác. Lúc nhỏ cả hai đã từng ở trên gác chơi không biết bao nhiêu lần, thế nên dù trong bóng tối, cả hai cũng quá quen thuộc, không đụng phải vật gì cả.

Căn gác sát trần nhà, nên không đứng thẳng được vì sẽ đụng đầu. Hàn Tiểu Tranh và A Vân ngồi dưới sàn, đưa tay lên có thể sờ được ngói của mái nhà.

Hàn Tiểu Tranh làm theo lời ông thợ mộc, mở cửa sổ ra, lại lấy đá lửa trong mình ra đánh thử, lửa nhá lên như thường lệ. Gã bèn ngồi xuống bên A Vân chờ đợi. Chỉ nghe bên dưới ông thợ mộc tới lui không ngừng, nghe có những tiếng động kỳ lạ, như tiếng gỗ, tiếng kim khí chạm nhau, thậm chí có tiếng như tiếng kéo nước nữa. Chẳng hiểu ông thợ mộc đang làm trò gì bên dưới.

Hàn Tiểu Tranh là loại người không chịu được im lặng lâu, ngồi một lát gã nhỏ giọng hỏi A Vân:

- Vị Tả gia tứ thúc kia đâu rồi?

- Giết chết rồi, tại ông ta ra tay đánh cha tôi trước.

Hàn Tiểu Tranh giựt mình, nghe giọng nói của A Vân, thờ ơ như thể nói chuyện giết con gà. Cũng có thể vì mọi chuyện đã xảy ra, A Vân qui mọi trách nhiệm vào người của Tả gia nhưng lại tha thứ cho Tả Chi Nhai. Do đó cô rất hận người của Tả gia, dù họ có chết cũng không gây cho cô chút cảm xúc nào cả.

Hàn Tiểu Tranh muốn thở dài. Lúc trước, đến một con kiến A Vân cũng không nỡ dẫm chết, ai ngờ bây giờ lại thay đổi như vậy. Mộc thúc tại sao đem Tả gia tứ thúc về Cô Thủy trấn? Tại sao không giết luôn trên đường đi? Lại thêm một chuyện bí ẩn.

Đang suy nghĩ, bỗng nghe ông thợ mộc nói:

- Đốt pháo bông!

- Ña? Người đến rồi à?

Hàn Tiểu Tranh giựt mình, tỏ vẻ bối rối.

- Ta bảo đốt thì đốt mau đi!

Ông thợ mộc gằn giọng!

Hàn Tiểu Tranh vội mở hộp lấy cây pháo bông ra để trên mái ngói phía ngoài cửa sổ, đánh lửa mồi đốt pháo bông.

“Phụt” một tiếng, một đạo hồng quang bay vọt lên không, thật ngoạn mục giữa bóng đêm! Đạo hồng quang chưa kịp tiêu tan, một đạo lục quang lại bay lên, cao hơn cả đạo hồng quang! Cuối cùng là một đạo hoàng quang bay lên cao hơn cả!

Giữa lúc pháo bông bay lên, Hàn Tiểu Tranh có thể thấy rõ từng dãy nhà của Cô Thủy trấn, kể cả bìa rừng cùng dãy núi cao thấp xa xa.

Gã còn nhìn thấy lỗ nhố mấy chục bóng người cách ngoài hai dặm, đang tiến đến phía này với tốc độ kinh người!

Hàn Tiểu Tranh hồi hộp, tự hỏi người còn ở xa như vậy, làm sao Mộc thúc thúc biết được họ sắp đến. Gã bỗng nghĩ đến một chuyện khác:

“Đã phát hiện ra đối phương sắp đến, tại sao đốt pháo bông làm gì? Như vậy chẳng khác nào đưa lưng cho người ta đánh sao?”

Ánh pháo bông đã tan, chẳng thể nhìn rõ đám người đang tiến đến phía này, tuy nhiên vì họ đi rất mau nên có thể lơ mơ nhận ra được.

Đêm không trăng, chỉ có ánh sao le lói, cộng thêm ánh đèn lồng của một vài nhà trong trấn soi sáng.

Hàn Tiểu Tranh ló nửa đầu lên quan sát, gắng gượng có thể nhìn thấy hành tung của nhóm người đang đến. Từ chỗ gã nhìn ra, vừa nhìn thấy rõ vừa an toàn nhất!

Mấy chục bóng người đến gần căn nhà ông thợ mộc, liền tản mác ra tứ phía.

Bên trong nhà và bên ngoài nhà vẫn không chút tiếng động, như thể đôi bên đang thi tính nhẫn nại.

Xem tiếp hồi 8 Hiểm địa tầm sinh

ĐỘC CHIẾN THIÊN NHAI

Long Nhân

www.dtv-ebook.com

Hồi 8

Hiếm Địa Tầm Sinh

Cuối cùng, một giọng nói vang rõ giữa đêm:

C

- Đã lâu không gặp, Diệp đường chủ vẫn mạnh?

Hàn Tiểu Tranh nhận ra ngay đấy là giọng của Tả Trường Tiểu! Nhưng người lão gọi là Diệp đường chủ, chẳng rõ là ai?

Chỉ nghe ông thợ mộc đáp:

- Vẫn còn sống đây!

Tả Trường Tiểu cười lạnh:

- Diệp đường chủ còn sống, thì ta không vui cho lắm.

Ông thợ mộc đáp:

- Ta biết. Kỳ thực ta nào có khác hơn? Cứ nghĩ đến Cửu Kiếp Thần Lữ Nhất Hải vẫn chưa chết, là ta ăn không ngon, ngủ không an!

Hàn Tiểu Tranh trầm nghĩ:

- “Lữ Nhất Hải? Có phải tên thực của Tả Trường Tiểu là Lữ Nhất Hải?”

Chỉ nghe Tả Trường Tiểu cười nói:

- Bây giờ Lữ mỗ nhân dịp bỏ ngay mối lo nghĩ dùm Đường chủ, vì người đã chết thì còn biết gì đến khó chịu!

Ông thợ mộc cả cười:

- Mười bảy năm trước để cho người may mắn trốn thoát một lần, chẳng ngờ đến hôm nay người còn dám tìm đến ta!

- Khẩu khí Diệp đường chủ càng ngày càng lớn ra, nhưng ta không tin công phu “Thất Hồn Thất Phách” của “Tiểu Hành Giả” là vô hiệu đối với Đường chủ!

- Hắn đang bị ta vây khốn dồn vào góc tường kia! Ta xem bây giờ bộ dạng của hắn mới là thất hồn thất phách! Ta thực bội phục người, thứ vô lại như thế mà cũng thu dụng được!

- Chúng ta không cần phí miệng lưỡi, ngày hôm nay thân gia chẳng thành, không cần nể mặt nữa, họ Diệp kia, mau ra quyết một phen sống chết với ta xem!

Nghe đến đây Hàn Tiểu Tranh như cảm thấy thân mình A Vân sát bên gã bỗng run lên.

Ông thợ mộc nói:

- Nếu chẳng nhờ trời xanh có mắt, thì con gái ta suýt bị rơi vào tay tiểu súc sinh của người rồi!

Ỗ bên ngoài, Tả Trường Tiểu, tức Lữ Nhất Hải, nói:

- Nhưng mười bảy năm trước người muốn tiêu diệt toàn gia của ta! Ngần ấy năm nay, ta ẩn tích mai danh, nhẫn nhục mang nặng, chỉ để một ngày ta cũng bắt người ném mùi nhà tan cửa nát, chịu nỗi đau mất người thân.

- Bất luận ai bội phản bốn ban là phải giết, đó là quy luật truyền lại từ tiên bối.

Hàn Tiểu Tranh trốn trên gác nghe những lời này, thầm nghĩ chẳng biết Ông thợ mộc thuộc ban phái gì? Xem ông bình nhật chỉ là một ông thợ mộc đi buôn dọc nam bắc; một tay ông chế đồ gỗ rất xuất sắc, có ai ngờ ông lại là người biết võ nghệ? Càng ngày càng xuất hiện thêm những người thần bí khó dò, như thế đằng sau lớp vỏ bình thường mỗi người đều có những quá khứ không tầm thường chút nào. Riêng chính gã vẫn tự nhận bất phàm, bây giờ mới biết thực ra mình rất tầm thường.

Hàn Tiểu Tranh mãi suy nghĩ, chùng như quên cả tình thế nguy hiểm đang bao quanh.

Lữ Nhất Hải cất cao giọng:

- Tại sao lúc ấy người là kẻ tận lực truy sát nhất? Rõ ràng là người mượn việc công để báo thù riêng! Đêm nay người có mọc cánh cũng khó thoát!

Ngay lúc ấy, người trong Cô Thủy Trấn bị tiếng huyền não làm kinh động thức giấc, có vài kẻ nhiệt tâm vác gậy chạy đến.

Lữ Nhất Hải vội hô to:

- Kẻ nào dám tiến vào trong vòng năm trượng, giết hết cho ta!

Vừa nói dứt lời, đã có tiếng thét thảm khốc vang lên, hiển nhiên đã có người trúng độc thủ!

Ông thợ mộc vội vã cao giọng nói:

- Chư vị phụ lão! Bọn ác ma này giết người không chớp mắt, chư vị chớ nên đến gần, tâm ý chư vị xin tâm lĩnh, tại hạ có cách đối phó với bọn chúng, chư vị hãy trở về nhà.

Giữa tiếng nói, lại có tiếng rú đau đớn vang dậy!

Ông thợ mộc kêu lớn:

- Các vị chẳng phải người trong võ lâm, xen vào chuyện tranh chấp giang hồ chỉ là hy sinh vô ích mà thôi!

Mọi người thấy nhóm lạ mặt này vung tay giết người như không, trong lòng tự biết chẳng giúp ích chi được, họ đành lui ra xa nói vọng lại:

- Ông thợ mộc hãy bảo trọng!

Tuy thế, vẫn có nhiều người không chịu về nhà, họ đứng xa xa ngoài năm trượng, cất cao đuốc soi sáng cả vùng, cả bầu trời ánh lên một màu đỏ như máu! Ông thợ mộc cũng nhờ thế mà thấy rõ đối phương trong ánh lửa, chỉ có ông vẫn ẩn mình trong bóng tối. Địch sáng ta tối, dễ thủ khó tấn công!

Chẳng hiểu vì sao, bên phe Lữ Nhất Hải vẫn chần chờ chưa tấn công.

Bỗng có tiếng rú lên, ba người phía Lữ Nhất Hải ngã xuống. Trên ngực họ đều cắm sâu một cây dùi!

Dân chúng tứ phía thấy thế mới biết Ông thợ mộc thân mang tuyệt kỹ, họ đồng lớn tiếng khen!

Hàn Tiểu Tranh do tầm nhìn bị hạn chế nên không thấy được cảnh này, nhưng gã thấy dân chúng reo hò cổ vũ, thì biết chắc là đối phương bị thiệt hại, bất giác gã cũng cao hứng theo!

Lữ Nhất Hải chưa thấy được đối phương mà ba người của lão đã bị hại, trong lòng kinh nghi, vội ra hiệu bằng tay, liền có bốn người như bóng ma từ bốn phía tiến đến căn nhà, tốc độ nhanh vô cùng!

Người đi đầu đến trước cửa, lập tức vung chân đá mạnh! Cánh cửa ấy vốn đã bị Hàn Tiểu Tranh khều ra, nên vừa bị đá cửa đã bật ra, một bóng

người lập tức tiến vào, động tác nhanh nhẹn, y vung kiếm chém liên!

“Cạch” một tiếng, người sử kiếm thầm kêu không xong, bởi thanh âm đó chẳng phải là tiếng đao kiếm uổng máu, mà là tiếng chém vào thân gỗ! Trong lúc cấp bách, y muốn thu kiếm lại nên gắng sức giựt ngược, nhưng chưa rút kiếm ra được thì thân người gỗ đã đổ ập về phía y. Cùng lúc ấy một đạo hàn phong vút qua, thủ cấp của y đã bay lên, người ấy chưa kịp kêu một tiếng thì đã ngã xuống.

Người theo sát phía sau không thấy rõ, cứ tưởng là Ông thợ mộc cùng đồng bạn đang ngã xuống, liền hét lớn phi cước đá vào thân người gỗ. “Rắc” một tiếng, xương chân của y đã gãy, y rú lên lăn lộn dưới đất!

Cước lực của kẻ này cũng không yếu, thân người gỗ bị y đá trúng bay đi! Nhưng vừa bay đi được một đoạn, thân người gỗ lại văng trở lại, phát ra tiếng gió rít “vù vù” giáng xuống kẻ thứ ba thực nhanh.

Người này thấy thế không dám dùng chân đá, cũng không dám dùng vũ khí ngăn chặn, trong lúc cấp bách y muốn mượn lực đẩy đi để tránh hình nhân bằng gỗ. Tay hữu của y chạm vào hình nhân, vừa định mượn xảo lực đẩy trạch hướng, chợt nghe “phập” một tiếng, hình nhân đã chộp lấy tay của y!

Biến hóa này khiến y kinh hồn tán đảm! Chưa kịp có phản ứng gì, một đường kiếm đâm thẳng vào bụng y, đẩy sâu nỗi giá lạnh và đau đớn vào trong thân thể! Một tiếng kêu ngắn vang lên, y ngã ngược ra sau, cùng lúc ấy hình nhân gỗ cũng thả tay y ra!

Thì ra Ông thợ mộc đã phí vô số tâm huyết để chế ra hình nhân bằng gỗ, bên trong đã gắn mười mấy cơ quan nhỏ, ngoài ra hình nhân có thể cử động một cách đơn giản theo sự điều khiển của người, tuy không linh hoạt bằng người thực, nhưng đem ra sử dụng trong tình huống này lại có công hiệu đặc biệt.

Kẻ còn lại trong bốn người thấy chỉ trong chớp mắt mà ba đồng bạn của y đã ngã xuống, bất giác kinh hãi vô cùng, nhất thời y chẳng biết phải tiến hay lùi!

Chỉ nghe tiếng mũi nhọn xé gió trong không khí, vô số phi tiêu đang nhắm vào người y!

“Ken” một tiếng, y đưa đao đón đỡ, đột nhiên một nguồn lực kỳ dị ập đến khiến y không giữ được binh khí, để vụt khỏi tay!

Sau đó trên thân y đã có thêm mười mấy lỗ nhỏ, trong số đó ít nhất có năm chỗ là trí mạng! Thân hình y bỗng như bị mất hết gân cốt, nhũn người xụi xuống!

Lúc này chỉ còn kẻ gãy chân đang lăn lộn dưới đất!

Ông thợ mộc đưa tay túm lấy ném ra, người kia đã bay ra ngoài!

Những người bên ngoài cả kinh, ngỡ rằng Ông thợ mộc đột phá vòng vây, lập tức có mười mấy loại vũ khí đồng loạt tấn công bóng người trên không!

Kẻ kia kinh hoàng, ráng sức kêu:

- Là tôi...

Chữ “tôi” chỉ thốt ra được phân nửa thì ngưng bật đi, kẻ ấy cơ hồ bị đồng bạn cho biến thành ổ ong!

Lữ Nhất Hải giận xanh mặt:

- Diệt đường chủ hùng khí chẳng kém năm xưa!

Nếu lão có thể nhìn thấy sắc diện Ông thợ mộc thì sẽ thấy thần sắc của ông không khá lắm, như thể ông đang gắng sức chịu đựng cơn đau nào đó, song ông đang ẩn mình trong bóng tối, nên lão làm sao thấy được?

Lại có bốn người xông đến căn nhà. Bốn người này thân thủ kỳ lạ, mỗi người tay tả cầm cung, tay hữu mang khiên, bốn người hợp thành một vòng, tấm khiên đưa ra ngoài tạo thành một phòng tuyến rất chặt chẽ!

Tư bề lắng xuống, mọi người đều tự hỏi lần này không biết Ông thợ mộc có thể đẩy lui nhóm bốn người này chăng?

Hàn Tiểu Tranh cảm nhận được sự yên lặng; gã thấy lo lắng, bèn rón rén bò ra chỗ leo lên gác nhìn xuống, lại quay trở lại bên dưới cửa sổ, kể tai A Vân nói khẽ:

- Cha của cô thật bản lĩnh quá!

Nói đến đây, Hàn Tiểu Tranh lại ngửi thấy mùi hương dễ chịu phát ra từ thân thể A Vân, bất giác gã lại cảm thấy lâng lâng như bị mê hoặc. A Vân nói gì gã cũng chẳng biết, đến lúc định thần lại, gã thầm tự mắng mình tại sao trong tình cảnh này lại có thể nghĩ lơ mơ vậy!

Bên ngoài, nhóm bốn người nhanh chóng tiến đến sát căn nhà, nhưng họ vẫn không thấy bóng ai cả, lại tiến vào trong, xem xét từng phòng cũng chẳng thấy gì khác lạ.

Đúng lúc cả bốn người đang từ trong căn phòng sau cùng bước ra, đột nhiên nghe “rít” một tiếng, làm họ cả kinh! Lúc ấy hai người đang bước ra ngoài, hai người còn trong phòng. Lại nghe “ầm” một tiếng, nhiều thanh sắt từ trên rơi xuống chắn ngay ngưỡng cửa, cách ly hai người trong phòng và hai người ngoài phòng! Một trong hai người phía ngoài tránh hơi chậm một chút, chéo áo của y bị vướng lại nơi thanh sắt, khiến y sợ quá vội rút kiếm chém đứt góc áo.

Ngay lúc đó, một tiếng cười lạnh trỗi lên từ phía trên đầu bốn người! Sau đó, một bóng người đáp xuống như dơi, tấn công hai kẻ đứng phía ngoài phòng. Nếu cả nhóm bốn người chung vai sát cánh, mới tạo được uy lực, nhưng bây giờ không còn liên thủ được nên trong bụng chẳng còn can đảm, trong lúc họ tay chân bối rối, có ánh máu bắn vọt lên không, một người đã bị chém ngang hông đứt lìa!

Người còn lại vội mọp xuống đất bò ra ngoài như con rùa đen, y định ra đến ngoài nhà sẽ bỏ chạy thoát thân. Cách đó kể cũng hữu dụng, nào ngờ vừa ra khỏi cửa, một cây trụ gỗ lớn từ trên giáng xuống ngay trên tấm khiên của y, lực mạnh hơn nghìn cân, biến y thành một đồng máu thịt bầy nhầy!

Khuôn viên nhà Ông thợ mộc mỗi bước đều có bố trí đầy cơ quan chết người!

Hai kẻ bị nhốt trong nhà tuy không nhìn tận mắt cái chết của đồng bạn, nhưng mùi máu tươi trong không khí khiến họ biết có chuyện chẳng lành, nên trong bụng chỉ muốn kiếm đường trốn ra, bèn nhắm ngay hai khung cửa sổ chém mạnh. Cửa sổ văng đi, hai người cũng phi thân phóng ra ngoài, vừa lúc ấy có bốn sợi dây thừng bung ra từ bốn góc khung cửa, hợp thành một vòng!

Hẳn là hai người đã phát động cơ quan khi phá tung cửa sổ.

Vòng dây thừng vút siết vào hai thân người, một kẻ bị siết trúng yết hầu, chẳng kịp gỡ dây đã tắt thở toi mạng! Thi thể của y treo lủng lẳng trên không!

Kẻ kia thân pháp mau hơn nên khi vòng dây siết lại thì y đã ra ngoài, may mắn chỉ bị dây siết trúng chân trái. Y vội co mình, rút kiếm định chặt đứt dây thừng, nhưng không hiểu sao chặt mãi chưa đứt. Y nhìn thấy Ông thợ mộc phi thân đến, nếu không mau thoát thân ắt sẽ chết, nên y cắn răng chém đứt cổ chân trái!

Một tiếng rú thảm khốc vang lên, thân hình y rơi xuống, chỉ còn bàn chân trái đong đưa trên không. Phía ngoài lập tức có người xông đến cứu kẻ vừa chặt đứt chân mình, y đã ngất đi! Vừa cứu người vừa rút lui, lại có hai kẻ bị chiếc đu của Ông thợ mộc đâm chết!

Bên ngoài lại rộ lên tiếng người hoan hô, vì thôn dân nhìn thấy người của Tả gia ngã xuống.

Hàn Tiểu Tranh nghe tiếng reo hò cũng phấn chấn theo.

Bỗng từ ngoài vang lên những tiếng “vút, vút”, thì ra Tả gia bắt đầu khai tiễn trận. Bởi các xạ thủ đều là người chốn võ lâm nên thế tên lao đến rất mạnh, có thể xuyên thủng những tấm gỗ mỏng hơn một chút!

Cách tấn công này không uy hiếp được Ông thợ mộc, nhưng đối với Hàn Tiểu Tranh và A Vân thì có phần nguy hiểm, dù rằng tên hiểm khi bắn lên cao, nhưng cũng có vài mũi vào đến căn gác gỗ.

“Phập” một tiếng, một mũi tên xuyên qua lớp gỗ, khiến Hàn Tiểu Tranh giựt mình. Gã vội kéo A Vân sang bên, cô không hiểu ý, hoảng sợ hỏi:

- Người... làm gì vậy?

Hàn Tiểu Tranh không nói một lời, vội đẩy A Vân sát vào tường, lấy thân mình án phía trước, vì tường làm bằng đất, tên không xuyên thủng được.

A Vân chợt hiểu, nước mắt cô trào ra, cô vùng vẫy muốn chui ra nhưng bị Hàn Tiểu Tranh đè cứng!

Hàn Tiểu Tranh nói nhỏ:

- Chẳng phải A Vân thường nói A Tranh có da dày hơn da bò sao? Dù có bị tên bắn trúng cũng không sao đâu.

A Vân cũng nhỏ giọng:

- Người khờ quá! Không nhớ phía bên kia có thùng nước sao?

Hàn Tiểu Tranh vỗ đầu:

- Đúng là sợ quá quên mất!

Cả hai vội thu mình trốn đằng sau thùng nước.

Bỗng nghe Lữ Nhất Hải nói lớn:

- Diệt Thích! Phải chăng người có đồng đảng? Ta nghe có tiếng nói, giọng nữ dĩ nhiên là con gái người, còn giọng nam là ai? Mau cùng ra đây chịu chết đi!

Hàn Tiểu Tranh hoảng sợ nói thầm: “Tai lão già này sao thính quá?”

Lại nghe Ông thợ mộc đáp:

- Khà khà, con gái ta đang bảo “Tiểu Hành Giả” của các người thành thực một chút! Tiễn trận của các người nhớ khéo đừng bắn vào “Tiểu Hầu Tử” đấy nhé!

Ông thợ mộc đổi tên “Tiểu Hành Giả” thành “con khỉ cười”. Nói thế mà công hiệu, tên ngừng bắn, đương nhiên là vì đối phương thấy cách tấn công này không hiệu quả, chứ một tên “Tiểu Hành Giả” chẳng có phân lượng nào đối với Lữ Nhất Hải cả.

Bên trong bên ngoài đều im lặng một lúc, khiến mọi người cảm thấy áp lực nặng nề.

Cuối cùng, lại có sáu người xông đến căn nhà Ông thợ mộc, nhưng họ không vào nhà, mà mỗi người cầm một chùy sắt to lớn, bắt đầu nện vào tường nhà! Thì ra phía Tả gia thấy Ông thợ mộc ẩn thân trong bóng tối nên dễ thủ khó tấn công, cộng thêm ông bố trí la liệt các cơ quan trong nhà, do đó muốn hủy diệt chỗ ẩn thân của ông.

Tường đất làm gì chịu nổi sức đập phá như thế? Từng khối tường đất dần dần rớt xuống. Trên gác, Hàn Tiểu Tranh cũng cảm thấy cả căn nhà đang rung chuyển, gã thầm kêu khổ, cứ tiếp tục như vậy một lát căn nhà cũng sập, lúc ấy không cần phía Tả gia động thủ, nội căn nhà này cũng đủ đè chết gã!

A Vân lúc này sợ thất sắc, cô níu chặt tay Hàn Tiểu Tranh không buông.

“Rầm” một tiếng lớn, bức tường sau lưng Hàn Tiểu Tranh và A Vân ngã xuống, bụi đất bốc lên mịt mù!

Hàn Tiểu Tranh bị hít phải bụi rất khó chịu muốn ho, nhưng gã cố sức nhịn vì gã biết chỉ cần phát ra một tiếng ho là chết ngay!

Cũng may căn nhà này do những trụ dọc và xà ngang chống đỡ chứ chẳng phải tường đất, nên tuy tường đã sụp nhưng nóc nhà chưa đổ. Hàn Tiểu Tranh cùng A Vân cố thu mình thực nhỏ, lẩn trốn giữa các vật dụng để trên gác, trong nhất thời vẫn chưa bị người của Tả gia phát hiện, tuy nhiên mất đi tấm tường đất bên trong nhà trở nên trống trải rất nhiều.

Lữ Nhất Hải sai người bắn tên lửa vào đồng củi và rơm rạ chất ngoài sân nhà, chẳng bao lâu cả căn nhà tràn ngập ánh lửa, sáng như ban ngày!

Tả gia còn lại hơn ba chục mạng, nhìn thấy tình thế thuận lợi, lập tức có hai mươi mấy người cùng xông đến. Các thôn dân đứng xa xa thấy thế, thầm lo dùm cho Ông thợ mộc, họ biết giữa trùng vây như thế, e rằng ông khó lòng thoát nạn, nhưng họ không nghĩ ra cách gì để giúp ông, bởi nhào vô kể như tìm đường chết!

Hơn hai chục người tiến đến căn nhà đã sụp tường. Chợt nghe một tiếng hú dài, một bóng người từ trong nhà vọt lên không trung như cánh chim ưng, chính là Ông thợ mộc Diệp Thích.

Lập tức có bốn người phi thân lên công kích Diệp Thích.

Một tiếng nạt lớn:

- Muốn chết à!

Chỉ thấy thanh kiếm trong tay Diệp Thích vũ lộng, phát ra những điểm sáng như trăm ngàn sao chổi tung hoành đan nhau, ánh sáng tỏa khắp!

Mọi người nhìn sửng, chẳng ai ngờ Ông thợ mộc thường ngày im lặng ít nói, lại có võ công cao thâm khôn lường như thế!

Động tác của Diệp Thích nhanh như chớp, người nhìn có cảm giác như bốn bề không gian đều chìm trong màn kiếm!

Máu tươi văng tung tóe!

Thôn dân Cô Thủy Trấn chưa từng nhìn thấy cảnh máu chảy như thế: máu phun như suối, máu bắn lên không, có lúc lại tung rơi như mưa. Bất luận cảnh nào cũng đập thẳng vào mắt, gây cảm giác kinh hoàng chấn động tâm can!

Ánh máu quyện lẫn ánh lửa, tạo nên một vẻ đẹp bi thảm!

Người phe Tả gia lần lượt ngã xuống! Sinh mạng con người trong lúc này chẳng có giá trị gì cả!

Trong chớp mắt, đã có mười ba người chết dưới kiếm của Diệp Thích! Trong đó có thi thể một người ngã trúng đồng củi đang cháy, lửa rực nhanh chóng thiêu đốt y phục của y, kể cả xác thịt của y.

Mùi máu tươi lại quyện lẫn mùi thịt cháy sém, khiến người muốn nôn mửa.

Phần Diệp Thích lúc này mang thương tích khắp mình! Tay tả của ông hầu như không cử động được, bởi đã bị một ngọn roi quất trúng, chân hữu của ông cũng bị kiếm đâm, máu chảy nhiều khiến chân ông tê dần và chậm hẳn, mà ông nào có thời gian băng bó!

Vết thương nặng nhất nằm nơi vùng bụng Diệp Thích, dài đến bảy, tám tấc, do một mũi giáo gây ra. Ông nhớ rõ lúc ấy một cước của ông đá trúng cánh tay hữu của đối phương, đứng ra phải gãy mất, nhưng đối phương chỉ rú lên một tiếng, cây giáo vẫn đâm vào bụng ông.

Mười ba người đã ngã xuống, nhưng còn mười hai người bao vây Diệp Thích. Lúc này ông đã cảm thấy sức lực giảm dần, kiếm pháp không còn chuẩn xác nữa. Phải chăng vì mất máu quá nhiều?

Một kiếm trở tay, lại một người ôm mặt ngã xuống, Diệp Thích cảm nhận được cảm giác kỳ dị lúc mũi kiếm của mình đâm vào đầu đối phương, thậm chí ông có thể nghe được tiếng xương kêu rắc rắc.

Cùng lúc ấy, tay hữu của Diệp Thích lại bị một ngọn roi quất trúng, người ông chao đi, song tay tả nhanh chóng chụp lấy ngọn roi! Đối phương không ngờ Diệp Thích dám dùng tay chụp lấy binh khí của mình, vội biến chiêu muốn dùng roi trói lấy tay ông.

Xem tiếp hồi 9 Độc chiến quần tà

ĐỘC CHIẾN THIÊN NHAI

Long Nhân

www.dtv-ebook.com

Hồi 9

Độc Chiến Quần Tà

Tay tả Diệp Thích hạ xuống, đối phương bỗng cảm thấy lòng bàn tay nóng dị thường, không tự chủ được y buông tay. Ngọn roi bỗng thẳng cứng như mũi tên nhắm vào ngực y đánh tới.

T

Người này cả kinh, không kịp tránh né, y đưa tay chặn ngọn roi, chỉ nghe “soạt” một tiếng, ngọn roi đã xuyên thủng lòng bàn tay y đâm vào ngực! Cổ họng y phát ra tiếng kỳ lạ, sau đó y cùng mũi roi ngã xuống.

Một tiếng “ọc” vang lên, Diệp Thích mưa ra một búng máu tươi!

Người dân Cô Thủy trấn cùng thất sắc! Họ thấy Ông thợ mộc thần dừng như thế nên đang thăm cổ võ, ngờ đâu lại thêm diễn biến này?

Hàn Tiểu Tranh và A Vân càng chấn động hơn! A Vân sắp kêu lên, song bị Hàn Tiểu Tranh bịt chặt miệng. Gã biết nếu bị khám phá lúc này sẽ phân tán tinh lực của Ông thợ mộc, vì ông vừa phải chống địch, vừa phải bảo vệ cho A Vân và gã nữa, tình thế sẽ càng bất lợi.

“Bình” một tiếng, tay tả Diệp Thích đang đối chưởng cùng một hán tử ốm như cây sậy. Chỉ thấy thân mình hán tử tung lên như điều đứt dây, máu phun có vòi, hiển nhiên là không sống nổi.

Nhưng Diệp Thích cũng liên tục lui mấy bước, không dẫn được lại phun ra một búng máu! Sắc diện của ông càng tái hơn.

Lữ Nhất Hải đắc ý cười dài:

- Diệp Thích, uy phong năm xưa của người đâu rồi? Đến bọn tầm thường như thế cũng cầm chân người được sao?

Diệp Thích không đáp, lại phóng cước đá vào cằm một kẻ khác.

Lữ Nhất Hải cao giọng:

- Đồ vô dụng, mau đi bắt nha đầu kia ra cho ta! Việc ở đây đã có ta lo!

Vừa nói lão như một làn khói phóng đến gần Diệp Thích, tay hữu sở vào bên hông, lấy ra một cây nhuyễn thương.

Hàn Tiểu Tranh thầm nghĩ:

- “Xem ra vị hắc y nhân thần bí kia nói chẳng sai, Tả lão gia quả là một cao thủ thâm tàng bất lộ. Chẳng như lão ẩn tính mai danh là để đối phó Mộc thúc thúc, nhưng không biết giữa hai người có oán thù gì”.

Tuy nhiên, về âm mưu của Tả gia muốn cưới A Vân, Hàn Tiểu Tranh đã hiểu. Lữ Nhất Hải sau khi ẩn danh đã tiếp cận Diệp Thích, định xuất kỳ bất ý sẽ ra tay. Mặt khác, lão tiến hành việc cưới A Vân cho Tả Chi Nhai, để khi chân tướng lộ rõ, A Vân phải chịu sự lăng nhục của con trai kẻ thù, đó là một cách báo thù độc ác nhất đối với Diệp Thích!

Nghĩ đến đây, Hàn Tiểu Tranh càng hận Lữ Nhất Hải, tuy gã không biết do đâu mà mười bảy năm trước Lữ Nhất Hải và Diệp Thích kết oán thù, nhưng dù gì đi nữa cũng không thể dùng thủ đoạn ti tiện kia đối với hậu bối của kẻ thù. Mười bảy năm trước A Vân chưa sinh ra, vòng ân oán đó chẳng có quan hệ gì đến cô cả!

Hàn Tiểu Tranh vụt nghĩ đến Tả Chi Nhai, y có biết việc mình cưới A Vân là nằm trong kế hoạch phục thù của cha mình chẳng? Nếu như biết, thì y cũng có tội.

Thế nhưng A Vân vẫn thích Tả Chi Nhai!

Nghĩ đến đây, Hàn Tiểu Tranh thấy lửa giận bốc lên ngàn ngút, gã không biết khi A Vân biết rõ mọi chuyện, cô có còn tưởng nhớ Tả Chi Nhai chẳng?

Nếu không có hắc y nhân xuất hiện kịp thời, có lẽ âm mưu đã thành.

Hắc y nhân thần bí kia chẳng như vẫn bảo vệ Hàn Tiểu Tranh và A Vân, vậy tại sao y không nói rõ mọi chuyện cho cha A Vân hay?

Trong lúc Hàn Tiểu Tranh suy nghĩ lòng vòng, Diệp Thích và Lữ Nhất Hải đã giao đấu được mấy chục chiêu, còn những thuộc hạ bắt đầu vào nhà tìm kiếm A Vân!

Đột nhiên có người kêu lên:

- Tiểu Hành Giả chết rồi!

Tiếng kêu kéo Hàn Tiểu Tranh ra khỏi cơn trầm tư, gã lén nhô đầu nhìn xuống, mới thấy bên dưới đã có một nhóm người cầm đao đang lục soát khắp nơi. Chẳng bao lâu bọn họ sẽ tìm đến căn gác, chừng ấy gã cùng A Vân có chấp cánh cũng khó thoát!

Hàn Tiểu Tranh càng thêm bối rối. Bỗng gã nghĩ ra điều gì, vội kể tai A Vân nói nhỏ:

- A Vân, mau cởi áo ra đi!

A Vân tức giận đỏ mặt:

- Người... người...

Cô nói không ra lời.

Hàn Tiểu Tranh sức nhớ ra, vội hạ giọng nói:

- Đáng chết, đáng chết! Ý tôi nói là để tôi mặc áo của A Vân, rồi từ trên đây nhảy xuống, phía sau nhà là Khô giang, bọn chúng sẽ tưởng tôi là A Vân, sẽ đuổi theo tôi, như vậy... tốt hơn!

Ý gã muốn nói như vậy A Vân sẽ được bảo toàn vô sự, nhưng vì cấp bách quá gã đành cắt ngang.

A Vân giờ mới hiểu dụng ý của Hàn Tiểu Tranh, dĩ nhiên không chịu cho gã mạo hiểm.

Hàn Tiểu Tranh cuống lên, vội nói:

- Cô muốn hại chết cả tôi sao?

Giọng gã càng thấp hơn, nhưng vẫn rất khẩn trương:

- Nếu không làm vậy, cả hai chúng ta ngồi đây chờ chết là chắc! Cô không nhớ là ở dưới nước tôi còn tự tại hơn cá sao?

Gã lại đổi giọng:

- Tôi van cô, mau để tôi trốn đi.

Gã làm thế nào có phải là trốn, rõ ràng là tự đưa mình đến kề đao!

Nước mắt A Vân lại ứa ra, những giọt nước mắt nóng rơi xuống ướt tay Hàn Tiểu Tranh, khiến gã cũng thấy cay cay mũi.

A Vân thầm nghĩ:

- “A Tranh nói đúng, nếu hai đứa ngồi đây ắt là chịu chết, chi bằng ta để A Tranh nhảy xuống Cô giang, lúc ấy ta sẽ cố la lên để nhóm ác ma kia đổi

hướng chú ý, như vậy A Tranh có thể thừa cơ thoát thân”.

Nghĩ như thế, cô bèn mở nút cởi áo ngoài ra.

Hàn Tiểu Tranh cảm thấy cổ họng mình nghẹn lại, tim đập loạn xạ, gã bất giác tự mắng: “Tiểu tử, không được nghĩ lung tung!” Nhưng gã vẫn tưởng tượng đến nhiều chuyện làm nóng cả tai.

A Vân đưa áo làm gã giật mình. Mặc áo vào xong gã thầm nghĩ:

- “Lần này nhảy xuống, chưa biết chừng ta chết cũng có!”

Nghĩ thế Hàn Tiểu Tranh thấy buồn buồn, liền nắm tay A Vân nói:

- A Vân, dường như tôi có gì phải nói với cô.

- A Tranh nói đi...

Một thoáng im lặng, Hàn Tiểu Tranh nói:

- Lạ quá, không lời để nói.

Sau đó gã vùng đứng dậy, xông về hướng vốn có bức tường che lại. Phía ấy gần bên dòng Khô giang.

Hàn Tiểu Tranh phóng thẳng ra ngoài, liền rơi như một cánh chim đang lao xuống. Giữa không trung, gã bèn la lớn:

- Cha ơi!

Dĩ nhiên gã giả giọng con gái, lúc này còn kêu được khiến gã cũng ngạc nhiên.

Gần như cùng lúc gã phát ra tiếng kêu, có một giọng khác vang lên: “Cha ơi!”

Ngay tích tắc ấy Hàn Tiểu Tranh chợt hiểu, A Vân muốn dùng cách ấy để cứu gã!

Bất giác Hàn Tiểu Tranh vừa cao hứng, vừa giận vừa lo.

“Ầm” một tiếng, gã rơi xuống dòng Khô giang chìm mất như đá nặng.

Khô giang, tự cái tên đã biết, nước sông không lớn, nếu vào mùa Thu, Đông, con sông cạn khô đến mức một con gà mái già cũng sang bờ bên kia được, nước sông không chảy xiết, chỉ êm đềm thong thả trôi.

Hàn Tiểu Tranh chìm mãi đến khi trụ lại được, gã vội quạt tay trời lên mặt nước, vừa ló đầu lên đã cất tiếng la:

- Cha, cha ơi!

Vừa kêu gã vừa nghĩ:

- “Nếu bọn chúng chẳng nghe ta kêu, mà chỉ nghe tiếng A Vân thì nguy mất”.

Sự thực là cả nhóm chẳng những nghe tiếng Hàn Tiểu Tranh, đồng thời cũng nghe tiếng kêu của A Vân, cả bọn giật mình chẳng rõ A Vân còn trên gác hay đã nhảy xuống sông.

Khựng lại một chút, nhóm người kia vội chia ra, ba người lên gác, còn lại ra mé sông tìm kiếm.

Bởi chúng biết A Vân không biết võ công, cho nên nếu cô còn trên gác thì chỉ cần ba người đã thừa sức đối phó, còn nếu đã nhảy xuống sông thì phải mất công hơn.

Muốn lên gác phải leo thang, vì đường lên nhỏ hẹp, nên ba người kia chỉ có thể từng người một leo lên.

A Vân nghe tiếng leo thang, trong lòng an ủi đôi chút, tưởng rằng họ đã bỏ qua Hàn Tiểu Tranh, nhưng lại nghe tiếng người gọi nhau ra mé sông, cô thấy lạnh cả người!

Lúc này, một người đang bám lấy sàng gác leo lên.

A Vân vốn quyết tâm chịu chết, nhưng khi nhìn thấy cánh tay lông lá của y, cô bị một nỗi kinh hoàng chiếm ngự! Cô nghĩ lại trên mình hiện giờ chỉ có lớp áo lót sát người, thiếu nữ mười sáu tuổi nữ tính đã phát triển thành thực, cô biết có những chuyện đáng sợ hơn cả cái chết.

Sự hoảng sợ khiến cô bất chấp mọi thứ, xông đến cầm lấy một vật nện vào cánh tay lông lá kia!

Kẻ kia vội tránh khỏi, vật kia tuột khỏi tay A Vân rơi xuống vỡ tan, thì ra là một lọ dầu. Kẻ kia thừa cơ chụp lấy tay cô.

A Vân kêu thét lên, không dẫn tay ra được, cô cúi xuống cắn mạnh vào cổ hầu kẻ kia, y rú lên vội buông tay!

A Vân quay mình bỏ chạy về phía Hàn Tiểu Tranh vừa nhảy xuống, cô thu hết sức nhào ra lao xuống dưới! Sau lưng cô có tiếng kêu ngạc nhiên.

Giữa không trung A Vân thầm nghĩ:

- “Dù ta không thông thủy tính, cũng còn hơn rơi vào tay bọn chúng”.

Tuy nghĩ như thế, nhưng cô vẫn rất luyến tiếc sinh mạng của mình.

Nước sông sắp đến gần hơn, A Vân nhắm mắt lại.

Đột nhiên, cô cảm thấy bên hông có vật mềm kéo lại, thân mình không còn rơi xuống nữa. Quá kinh ngạc, cô quên sợ mở mắt ra nhìn, mới biết mình đang được kéo đi bởi một sợi dây thắt lưng màu đỏ quấn ngang hông. Cô chỉ kịp nhìn thấy phía trước là một chiếc thuyền con, trên thuyền có một nữ nhân trẻ tuổi, thì đã ngất đi!

Những việc sau đó cô hoàn toàn không biết.

Nữ nhân trên thuyền tựa như rất tùy tiện phát tay, thì đã đón lấy A Vân. Sau đó, chiếc thuyền vụt lướt đi rất mau, trong chớp mắt biến mất trong màn đêm thăm thẳm.

Hàn Tiểu Tranh nhìn thấy A Vân từng trên lầu rơi xuống, gã biết cô không thông thủy tính nên vội cố hết sức bơi nhanh về phía A Vân. Ngay lúc ấy gã nhìn thấy một chiếc thuyền con lướt đến như tên bắn, nữ nhân trên thuyền tung ra khúc lụa đỏ cuộn lấy A Vân kéo về.

Hàn Tiểu Tranh vội kêu to nhưng lúc này A Vân đã hôn mê nên không còn nghe thấy, còn nữ nhân kia không chú ý đến gã. Con thuyền và nữ nhân xuất hiện và biến đi rất đột ngột, người nào trông thấy cũng có cảm giác mọi việc diễn ra không thực.

Lúc ấy, mười mấy người của Tả gia đã kéo đến mé sông, nhờ ánh lửa bọn họ nhìn thấy Hàn Tiểu Tranh nửa chìm nửa nổi dưới nước. Người trên lầu cũng ló đầu nhìn xuống, chỉ thấy một mình Hàn Tiểu Tranh, nên cả bọn đều cho rằng Hàn Tiểu Tranh là A Vân. Vả lại gã chưa phát triển nhiều, vóc dáng còn ốm nhỏ, nên còn mặc vừa áo A Vân, khiến mọi người càng tin chắc gã là A Vân.

Hàn Tiểu Tranh mắng thầm:

- “Bọn bây toàn là một lũ súc sinh, đã lập kế hại A Vân, lại bức cô phải nhảy lầu, ta mà biết võ công, nhất định băm bọn bây ra nấu ăn!”

Gã nghĩ đến Ông thợ mộc đang một mình chiến đấu, liền cất cao giọng:

- Các người dám động đến một sợi lông của cha ta, thì ta không để cho yên đâu.

Hàn Tiểu Tranh vẫn giả giọng nữ, lại thêm đêm tối trên sông gió lớn, đối phương cũng nghe không rõ, nên đều tưởng thực, trong bụng cùng bảo:

“Nha đầu này quả là can cường, xem ra nhỡ cò phải nhỡ tận gốc!”

Thế là có ba người nhảy xuống nước, tiến về phía Hàn Tiểu Tranh, những người còn lại hô hoán theo, có kẻ giương cung nhắm Hàn Tiểu Tranh mà bắn, song gã giống như thủy quái, có lúc ngóc đầu bên này, lại lộn sang bên kia trời lên.

Đột nhiên, từ xa xa xuất hiện không ít bóng người, đang lướt nhanh đến gần!

Hàn Tiểu Tranh thầm kêu khổ, chắc là người của Tả gia tăng cường, Mộc thúc thúc làm thế nào chống đỡ?

Ba người tiến đến bao vây Hàn Tiểu Tranh khiến gã chẳng thể lo đến chuyện khác được nữa; nhóm còn lại trên bờ thấy đồng bạn đã đến gần Hàn Tiểu Tranh nên không bắn tên ra giữa sông nữa.

Khi xuống sông vì bị nước cản nên ba thuộc hạ của Tả gia không thi thố võ công được, chỉ từ từ tiến đến gần Hàn Tiểu Tranh.

Hàn Tiểu Tranh chờ ba người đến cách gã còn bảy, tám thước, mới hừ một tiếng:

- Đồ ngu như heo, các người bị gạt rồi!

Lần này gã nói bằng giọng bình thường của mình.

Ba người kia nghe giọng nam liền giật mình, lại giận dữ, dù biết kẻ trước mắt không phải là A Vân, nhưng cũng nhất quyết không tha.

Chẳng chờ họ xông đến, Hàn Tiểu Tranh hụp đầu lặn xuống nước mất! Ba người kia vội đuổi theo, nhưng tìm không thấy gã, đang khi ngạc nhiên thì thấy gã đã trời lên cách họ ngoài năm trượng, cao giọng chửi mắng!

Ba người bị chọc tức càng giận thêm, càng quyết rượt bắt không tha!

Hàn Tiểu Tranh có thể dễ dàng trốn thoát theo đường sông, nhưng gã nghĩ đến lúc này Mộc thúc thúc đang đơn độc chiến đấu, nếu gã trốn thoát đi, ắt ba kẻ này sẽ quay trở lại gia nhập vòng chiến, như vậy chi bằng ở lại cầm chân bọn họ, vả lại gã cũng không bị nguy hiểm gì.

Ba người của Tả gia không ngờ Hàn Tiểu Tranh thông thạo thủy tính xuất thần nhập quỷ như thế, họ chẳng nén giận được la ó om sòm, nhưng cũng chẳng làm gì được.

Lúc Hàn Tiểu Tranh lại nhô đầu lên khỏi mặt nước, đột nhiên gã nhìn thấy phía sau nhóm mười mấy người của Tả gia đang đứng trên bờ xuất

hiện thêm một nhóm người nữa, nhóm này đang cầm đao tấn công nhóm phía trước.

Chỉ trong chớp mắt, người của Tả gia đã lần lượt rớt xuống sông cả! Đợi đến lúc họ trở tay, thì tiên cơ đã mất! Những người còn lại của Tả gia thấy tình thế bất lợi vội co giò bỏ chạy, song chưa được mấy bước đã bị nhóm kia chia ra bao vây, toàn bộ bị giết sạch bên bờ sông!

Hàn Tiểu Tranh vừa sợ vừa mừng, trong nhất thời không rõ nhóm người đến sau có lai lịch ra sao, nhưng ít nhất chẳng phải viện binh của Tả gia!

Ba kẻ còn ở dưới sông vừa nhìn thấy diễn biến trên bờ, đều cả kinh thất sắc! Hàn Tiểu Tranh vội kêu lớn:

- Nay các vị anh hùng trên bờ, dưới này còn ba kẻ nữa cần tiêu diệt!

Gã vừa kêu xong, ba người dưới sông quá sợ, vội bơi hướng sang bờ sông đối diện, chẳng còn muốn đuổi bắt gã nữa.

Hàn Tiểu Tranh thấy ba người trốn thoát, tuy hơi tiếc rẻ nhưng tình thế lúc này là may lắm rồi, do đó gã bèn hít một hơi, từ từ bơi trở vào bờ.

Nhóm người thần bí chẳng để ý gì đến Hàn Tiểu Tranh, sau khi giết sạch mười mấy người của Tả gia, họ lại lui vào màn đêm như thủy triều rút đi.

Hàn Tiểu Tranh thất thế leo lên bờ, ngồi thở hồng hộc, này giờ hụp lặn tới lui dưới nước khiến gã mệt nhoài.

Bỗng nhiên gã nhận thấy tiếng đao kiếm chạm nhau đã ngưng, cả không gian rất yên tĩnh! Trái tim gã lại đập mạnh, hồi hộp vì Mộc thúc thúc. Không lẽ, ông đã gặp điều không may? Gã vội gắng gượng đứng dậy chạy như kẻ say rượu về nhà A Vân. Gã đã nói sẽ tiếp tay Mộc thúc thúc, làm sao có thể bỏ mặc ông được?

Hàn Tiểu Tranh chạy qua một gò đất bên sông, thì nhìn thấy quang cảnh rõ rệt. Những đống lửa vốn ở xa xa, lúc này đã tập trung tại sân nhà A Vân, thế có nghĩa là người của Tả gia, kể cả Lữ Nhất Hải chắc chắn đã không còn ở đó nữa.

Phải chăng chúng giết chết Mộc thúc thúc rồi mới rút đi?

Hàn Tiểu Tranh bước thấp bước cao chạy xông vào đám đông thôn dân, họ nhìn thấy bộ dạng ướt mềm của gã, đều giáng ra nhường đường. Gã đã nhìn thấy Ông thợ mộc Diệp Thích.

Diệp Thích đang ngồi trên một chiếc ghế, khoe miệng ông còn đọng một vết máu, trên thân mình thương tích vô số, người ngoài nhìn vào thấy như một khối máu thịt, rất rùng rợn!

Lúc Hàn Tiểu Tranh xuất hiện, thân mình Diệp Thích di động, như thể muốn đứng dậy nhưng không nổi. Gã vội chạy đến quỳ xuống bên ông, lo lắng nói:

- Mộc thúc thúc có sao không?

Diệp Thích cố hé một nét cười:

- Mộc thúc vẫn chưa chết, còn... A Vân đâu?

Hàn Tiểu Tranh trầm mặc một chút rồi nói:

- Lúc A Vân từ trên lầu nhảy xuống, có một chiếc thuyền lao đến, trên thuyền có một nữ nhân trẻ tuổi, dùng một giải lụa đỏ cuốn A Vân đi...

Diệp Thích thở dốc:

- Người thấy... thấy rõ... là một nữ nhân trẻ?

Hàn Tiểu Tranh gật đầu.

Tiếng nói của Diệp Thích yếu ớt:

- Hồng lăng thiên quyền, trời... không thể là nàng được, không thể là nàng...

Đang nói, ông bỗng phun ra một búng máu tươi rồi ngất đi!

Ba ngày sau, cuối cùng Diệp Thích cũng tỉnh lại.

Lúc ông mở mắt ra, là nhìn thấy gương mặt ốm gầy của Hàn Tiểu Tranh, gã đang nhìn ra ngoài cửa sổ, dưới ánh nắng cuối ngày trông gã có một vẻ ưu tư không thích hợp với lứa tuổi của gã. Đây là gã Hàn Tiểu Tranh chẳng có tâm cơ đó sao? Có phải là tên Hàn Tiểu Tranh gây nhức đầu cho người trong Cô Thủy trấn đó chẳng?

Diệp Thích thấy mắt mình như mờ đi, ông đưa tay vỗ nhẹ bàn tay của Hàn Tiểu Tranh đặt trên góc cằm.

Hàn Tiểu Tranh giật mình quay đầu lại, trong mắt gã lộ vẻ mừng rỡ vô cùng, cả khuôn mặt như nhờ đó mà tươi hẳn lên.

- Mộc thúc thúc... tỉnh rồi sao?

Giọng của Hàn Tiểu Tranh rất thấp, rất cẩn thận như sợ điều gì.

Diệp Thích mỉm cười gật đầu, ông đã nhận ra đây là nhà của Hàn Tiểu Tranh, tuy ông chỉ đến nhà gã có một lần. Giường ông đang nằm hẳn là giường của Hàn Tiểu Tranh, cửa vào gian phòng này đang mở, có thể nhìn thấy cảnh vật bên ngoài.

Một con gà trống chẳng biết từ lúc nào đang đứng trên khung cửa sổ, nó chăm chú nhìn một con nhện từ trên đang sa xuống, như chuẩn bị đón con mồi. Một cái ghế dài được dựng đứng lên, trên một chân ghế có để một cái chén, tựa như có thể rơi xuống bể tan bất cứ lúc nào. Trên bệ bếp, một con mèo nhỏ có đeo chuông đang thu mình phát ra tiếng gừ gừ rất khẽ.

Một cảm xúc không tên dâng lên trong lòng Diệp Thích. Đó là cảm xúc của một người sống sót qua một trận chiến đẫm máu, nay nhìn thấy những cảnh vật tầm thường song đầy ý vị cuộc sống.

Hàn Tiểu Tranh nói:

- Mọc thúc thúc mất máu nhiều như thế, mấy ngày đêm hôn mê... làm tiểu điệt sợ quá chừng.

Tuy nói thế nhưng trong mắt gã đầy ánh vui mừng.

Diệp Thích khẽ cười:

- Thúc thúc cũng không ngờ mình còn sống được.
- Đại Ngư, Lý Tử có kể lại mọi chuyện cho tiểu điệt nghe, nhưng mọi người vẫn không biết nhóm người thần bí xuất hiện về sau là ai, tại sao giúp thúc thúc đuổi Lữ Nhất Hải đi, mà không cứu thúc thúc?

Diệp Thích chậm rãi đáp:

- Việc này bên trong có rất nhiều câu chuyện, nếu người muốn nghe, thúc thúc sẽ kể rõ ngọn ngành, nhưng không phải hôm nay.

- Vậy... lúc nào mới được?

- Chờ lúc thúc thúc lành lặn.

Kỳ thực, thương thế chưa lành, Diệp Thích đã kể cho Hàn Tiểu Tranh nghe câu chuyện phong kín trong tâm ông đã mười bảy năm. Hôm đó, hai người ngồi trong một sơn động mà Hàn Tiểu Tranh thường hay ghé chơi, Diệp Thích bắt đầu kể bằng một giọng vô cùng bình tĩnh, như thể ông đang thuật một câu chuyện tuyệt nhiên chẳng liên quan đến mình...

Xem tiếp hồi 10 Vô Nhai thần giáo

ĐỘC CHIẾN THIÊN NHAI

Long Nhân

www.dtv-ebook.com

Hồi 10

Vô Nhai Thần Giáo

Chốn giang hồ xưa này khá nhiều ban phái. Có những phái mang lịch sử lâu dài từ thuở sáng lập, võ công quang minh chính đại, tiếng tăm nổi bậc như thái dương giữa bầu trời, trong đó gồm lục đại môn phái Thiếu Lâm, Võ Đang, Nga Mi, Hoa Sơn, Côn Luân, Không Động. Lại có các tổ chức gia tộc cha truyền con nối, tạo nên các võ lâm thế gia.

C

Còn các ban phái vừa thành vội tan thì nhiều vô kể.

Ngoài ra, có những tiêu cục vừa có tiếng trong giang hồ lại có liên hệ đến quan phủ, và nhóm thuộc vệ môn, tức người của triều đình, tuy không thuộc giới giang hồ nhưng thường đi lại trong giang hồ.

Tuy nhiên rất ít người biết rằng ban phái có thế lực vĩ đại nhất chẳng phải là các loại nói trên. Ban phái thần bí này thực sự tồn tại nhưng không ai thấy hoặc nắm bắt được, chỉ vì số người biết có ban phái này rất ít. Đó là “Vô Nhai giáo”.

Vô Nhai giáo, như tên gọi, không ai biết nó khởi thủy từ năm nào, cũng chẳng biết đến bao giờ sẽ mất! Khắp vùng đại Giang Nam Bắc, Quang Đông Thiểm Tây, Liêu Bắc tận ra ngoài biên ải... bất luận góc bể chân trời nào đều có thế lực của Vô Nhai giáo ẩn mình. Do đó nên gọi là “Vô Nhai”.

Thành phần nhân sĩ trong Vô Nhai giáo cực kỳ phức tạp, kết nạp đủ loại, tam giáo cửu lưu, tăng, đạo, nho sĩ, kẻ thợ. Nói cách khác, đây không còn đơn thuần là một ban phái giang hồ, bởi những phương diện mà Vô Nhai giáo bao trùm đã vượt quá vòng giang hồ.

Vô Nhai giáo vẫn tồn tại âm thầm không tiếng tăm là vì người trong giáo chỉ lo việc mình, không ra mặt gánh việc hành hiệp trượng nghĩa, cũng không tỏ ra mưu đồ nghiệp bá.

Điểm này được thể hiện qua cách tổ chức phân đường. Trong Vô Nhai giáo chia ra chín Phân đường: Vô Kinh, Vô Bồi, Vô Phiêu, Vô Thai, Vô Phong, Vô Giải, Vô Thuần, Vô Hí, Vô Áo.

Như thành viên Vô Phiêu đường là do các lãng tử phiêu bạt thiên nhai trong giang hồ hợp thành; còn Vô Phong đường kết nạp những kẻ phong lưu chuyên lừa đảo, mà thanh lâu là một trong những chiêu bài của họ. Hoặc như Vô Giải đường bao gồm các nhóm võ nghệ tạp nhạp hành nghề mãi võ mưu sinh.

Như vậy có thể nói người trong Vô Nhai giáo đa số thuộc tầng lớp thấp kém, phần đông không biết võ, tuy nhiên cũng không thiếu người tài. Do đó Vô Nhai giáo vừa là nơi tàng long ngọa hổ, vừa có đủ thành phần cặn bã. Các Giáo chủ Vô Nhai giáo đều có võ công siêu phàm, trí tuệ siêu quần!

Vô Nhai giáo đã âm thầm tồn tại như thế nhiều trăm năm, vì không tranh dành cùng người ngoài nên vẫn bị lãng quên.

Cũng ví như một cái lưới giăng rất rộng, đến độ những người đứng trong cũng không biết có lưới giăng quanh. Kỳ thực, nội bộ Vô Nhai giáo rất có tổ chức, có cách liên lạc bằng ám ngữ và ra dấu tay, có sơ đồ, có kỷ luật, bao gồm ba mươi sáu câu thề, hai mươi một điều luật, mười điều cấm kỵ, cùng mười loại hình phạt.

Bốn mươi năm trước, Vô Nhai giáo do “Điên Đảo Khách” Hồ Bất Qui chấp chương. Cũng giống như các tiền nhiệm Giáo chủ, Hồ Bất Qui võ công trác tuyệt, kiến thức và đảm lược hơn người, trong vòng hai mươi năm dưới quyền chấp chương của ông, thế lực Vô Nhai giáo càng âm thầm bành trướng thêm, nhất là về sau, ông tuyển chọn những thanh niên có tài thay thế cho lớp già yếu, nên Vô Nhai giáo càng thêm lớn mạnh.

Mầm rối loạn cũng bắt đầu từ lúc lớp thanh niên được trọng dụng ấy.

Trong chín vị Đường chủ, có ba Đường chủ các phân đường Vô Phiêu, Vô Giải, và Vô Phong là xuất chúng nhất.

Theo qui củ Vô Nhai giáo, đệ tử củ Giáo chủ không đợc đảm nhiệm chức vị Đường chủ, song ngôi Giáo chủ kế vị thì phải chọn lựa trong nhóm đệ tử củ Giáo chủ. Như vậy dù ba vị Đường chủ kia thuộc hạng cực kỳ ưu tú, nhưng vẫn không thể nào với tới ngôi Giáo chủ đợc.

“Điên Đảo Khách” Hồ Bất Qui chỉ củ hai đệ tử, sư huynh Mặc Vũ, và sư đệ Tống Mễ, ngôi Giáo chủ tương lai chỉ chọn lựa giữa hai người mà thôi.

Theo luật tổ truyền củ Vô Nhai giáo, hai người phải thi thố tài nghệ phân cao thấp, để quyết định ai kế vị Giáo chủ. Tuy nhiên để tránh cảnh đồng môn tương tàn, Vô Nhai giáo không dùng cách quyết đấu diệt nhau.

Lần này, Hồ Bất Qui ra nan đề như sau: hạn định trong vòng năm tháng, Mặc Vũ và Tống Mễ phải tìm cách lấy đợc các vật chí bảo củ lục đại môn phái và Cô Tô Mộ Dung thế gia, tổng cộng là bảy món, phần thắng phụ tùy theo ai đoạt đợc nhiều hơn. Trong thời gian hạn định, hai người củ thể dùng bất kỳ phương pháp nào, kể cả lừa gạt và cướp đoạt. Nhưng nếu bị thất thủ, tuyệt không đợc bộc lộ thân thế củ mình để tránh gây thù oán cho Vô Nhai giáo. Xong việc, phải đem bảo vật âm thầm hoàn lại củ chủ.

Điều kiện này xem ra củ vẻ không hợp lý, song thực ra rất phù hợp với tình hình bên trong Vô Nhai giáo. Lục đại môn phái và Cô Tô Mộ Dung thế gia củ không biết bao nhiêu cao thủ, do đó muốn đoạt đợc bảy bảo vật ấy chắc chắn phải củ võ công trác tuyệt!

Hồ Bất Qui không giới hạn cách thức hành động củ mỗi bên vì ông củ nghĩ đến điểm đặc biệt trong tổ chức củ mình. Vô Nhai giáo củ đủ các phường trộm cướp lừa đảo, do đó muốn thắng ngôi vị Giáo chủ, không phải chỉ củ võ công trác tuyệt là đợc, mà còn phải đấu trí.

Ngoài ra, Hồ Bất Qui cho phép Mặc Vũ, Tống Mễ sử dụng môn hạ trong giáo để giúp họ đoạt mục tiêu, đây là một cách để ông xem thử cả hai sư huynh đệ củ đợc lòng giáo chúng chăng.

Bảy bảo vật Vô Nhai giáo muốn đoạt gồm:

Tây Tủy Tâm Kinh củ Thiếu Lâm; Lưỡng Nghi kiếm phổ củ Võ Đương; Bồ Đề Thần Châu củ Nga Mi; Vô Vĩ Phất Trần củ Hoa Sơn; Tử Trúc Ngọc Tiêu củ Côn Luân; Như Ý Thủ củ Không Động; Thanh Long Bôi củ Mộ Dung thế gia.

Lục đại môn phái và Mộ Dung thế gia đều xem đó là các vật chí bảo, do đó muốn lấy được bất kỳ món nào cũng khó như lên trời.

Làm được điều này sẽ thể hiện được thực lực và đảm khí của Vô Nhai giáo.

Tổng Mễ và Mặc Vũ khởi sự hành động theo điều kiện trên.

Trong chín vị Đường chủ, số người ủng hộ Tổng Mễ cũng ngang ngửa với số ủng hộ Mặc Vũ. Duy chỉ có Vô Giải đường Đường chủ Phục Ngưỡng vốn trầm mặc ít lời, vẫn điềm tĩnh không nghiêng về phe nào.

Còn hai Đường chủ xuất sắc kia, Vô Phiêu đường Đường chủ hỗ trợ sư huynh Mặc Vũ, Vô Phong đường Đường chủ Lữ Nhất Hải thì theo phò sư đệ Tổng Mễ.

(nghe đến đây, Hàn Tiểu Tranh đoán chắc Đường chủ Vô Phiêu đường chính là Mộc thúc thúc?)

Lúc ấy, lực lượng đôi bên ngang nhau nên quyết định của Phục Ngưỡng rất quan trọng, nhưng ông thủy chung không muốn nghiêng về phe nào. Đối với hai bên, như thế cũng chẳng phải điều xấu.

Tháng đầu tiên, Tổng Mễ từ Côn Luân sơn lấy về Tử Trúc Ngọc Tiêu.

Tháng thứ nhì, Tổng Mễ lấy được Bồ Đề Thần Châu của Nga Mi, trong khi Mặc Vũ đoạt được Như Ý Thủ của phái Không Động.

Tháng thứ ba, Mặc Vũ dùng trí lấy được Thanh Long Bôi của Mộ Dung thế gia.

Tháng thứ tư, lúc Mặc Vũ đột nhập tàng kinh các tại Thiếu Lâm Tự, thì bị tứ đại trưởng lão canh giữ các bao vây tấn công, lực đấu không bằng, về sau bị đánh nát tâm mạch, phế võ công rồi quăng ra khỏi Thiếu Thất Sơn, may được Đường chủ Vô Phiêu đường cứu đem về.

Tháng thứ năm, Tổng Mễ lại đoạt Lưỡng Nghi kiếm phổ của Võ Đường cùng Vô Vĩ Phát Trần của Hoa Sơn!

Như vậy tính ra Tổng Mễ đoạt được nhiều món hơn, nên được kế vị Giáo chủ Vô Nhai giáo.

Mặc Vũ sau khi bị tâm mạch chấn đoạn, không ngừng thổ huyết, hơi thở yếu như sợi tơ, Hồ Bất Qui nóng lòng vì quá thương đệ tử nên dùng “Vô Nhai đại pháp” chữa thương cho Mặc Vũ! Hồ Bất Qui tốn ba ngày ba đêm,

cuối cùng cũng bảo toàn tính mạng của Mặc Vũ, nhưng cũng vì đó mà ông hao tổn rất nhiều công lực.

Sau khi Mặc Vũ được cứu sống, Hồ Bất Qui phong cho y chức “Minh Sát sứ”, chức này đối với giáo chúng không có quyền sinh sát trực tiếp, nhưng thực chất là để giám sát cách cư xử của Tống Mễ trong thời gian nhận chức. Tuy nhiên võ công Mặc Vũ đã bị phế, do đó chức ấy cũng chỉ là hư vị.

Hai năm sau, lão Giáo chủ Hồ Bất Qui mệnh chung tuy không có bệnh gì. Địa vị của Giáo chủ mới Tống Mễ càng được củng cố. Tống Mễ có can đảm cùng kiến thức hơn người, hành sự phân minh quyết đoán, Vô Nhai giáo được y điều chỉnh ngày một phát triển, do đó Mặc Vũ cũng vui vẻ yên tĩnh qua ngày, rất ít khi hỏi về các việc trong Vô Nhai giáo. Về phần Tống Mễ cũng rất tôn trọng vị sư huynh này, mọi việc đều thảo luận với Mặc Vũ, tuy rằng quyết định sau cùng là của y, nhưng đối đãi như thế với một vị sư huynh đã mất võ công, kể cũng là điều hiếm có và đáng quý.

Riêng Đường chủ Vô Phong đường Lữ Nhất Hải, vì tự hào lúc trước phò chủ lập công nên ngày một ngang tàng, việc gì cũng muốn vượt quá quyền hạn phân đường của y, gây nên bất mãn từ các phân đường khác, nhưng vì kiêng sợ Giáo chủ Tống Mễ nên không ai nói gì. Chỉ có Đường chủ Vô Phiêu đường cùng Lữ Nhất Hải nhiều lần đấu khẩu, lúc lo việc trong giáo thường đối lập với Lữ Nhất Hải, chẳng ai nhường ai.

Tống Mễ thấy Lữ Nhất Hải ỷ có công mà tự phụ, ngày thêm tung hoành, để lâu như thế e có thể bị thuộc hạ nói là dung túng cho Lữ Nhất Hải, nên từng nhiều lần chỉ trích Lữ Nhất Hải giữa đại hội toàn giáo.

Lữ Nhất Hải dần dà sinh lòng oán hận.

Lúc ấy, trong giang hồ từ từ hiện thân một giáo phái thần bí tên gọi là “Vong Ưu cung”, họ dám gây hấn khắp thiên hạ, khiêu chiến cả võ lâm chính đạo, không ngừng tập kích các đại môn phái, gây nhiều loạn võ lâm, và vì thế dẫn đến sự công phần của mọi người. Nhưng vì Vong Ưu cung hành tung bất định nên các đại môn phái sau nhiều lần tảo trừ vẫn chưa thành công, mà ngược lại ngọn lửa tà ác của Vong Ưu cung ngày càng sáng rực.

Có một lần, Lữ Nhất Hải và Vô Phiêu đường chủ vì tranh cãi về cách xử trị một kẻ phạm giáo quy, đến độ tuốt kiếm quyết đấu chẳng nhường bước nhau, rốt cuộc Tống Mễ đến kịp thời ngăn chặn cuộc xung đột, y ra lệnh cho hình đường xử lý phạm nhân theo lời Vô Phiêu đường chủ. Điều này càng làm xấu thêm mối liên hệ giữ hai Đường chủ.

Ba tháng sau, Lữ Nhất Hải bỗng cầu kết cùng người trong Vong Ưu cung, đương đêm đánh lén Vô Phiêu đường, cơ hồ như tiêu diệt toàn bộ Vô Phiêu đường! Song trong lúc nguy cấp, một nhân vật thần bí xuất hiện, võ công cực cao, nhờ y tương trợ Vô Phiêu đường chủ may mắn trốn thoát, nhưng thủy chung vị khách thần bí kia vẫn không cho người thường biết mặt.

Tống Mễ được tin Lữ Nhất Hải cầu kết ngoại địch thăm sát đồng môn, giận không thể tưởng, lập tức tuyên bố khai trừ Lữ Nhất Hải khỏi giáo, lại ra lệnh cho Vô Phiêu đường chủ dẫn binh mã theo tróc nã để thanh lý môn hộ và báo thù cho các huynh đệ trong Vô Phiêu đường. Để trừ tuyệt hậu hoạn, theo giáo quy phải giết hết ba đời thân tộc kẻ tạo phản.

Vô Phiêu đường chủ lãnh trách nhiệm lớn lao ấy, ngày đêm rong ruổi được nửa năm, cuối cùng bắt được cả nhà Lữ Nhất Hải giải về giam trong ngục, chờ đến sáng sẽ chiếu theo giáo quy xử tử.

Ngờ đâu đêm hôm ấy Lữ Nhất Hải trốn thoát khỏi địa lao như một kỳ tích! Rõ ràng hẳn có người bên trong dấu mặt ra tay!

Tống Mễ trong cơn thịnh nộ, một mặt ra lệnh hành hình cả nhà Lữ Nhất Hải, một mặt truy tầm nội gian nhưng vẫn không có manh mối nào cả. Còn Lữ Nhất Hải sau khi trốn đi, thì như trâu đất chìm đáy bể, khó tìm được tung tích.

Vào đêm Lữ Nhất Hải trốn thoát, là đúng phiên Vô Giải đường chủ Phục Ngưỡng canh giữ, do đó y bị cách chức Đường chủ, giáng xuống làm giáo chúng tầm thường. Vô Phiêu đường chủ cùng Phục Ngưỡng có giao tình rất lâu, nên cũng không vì đó mà tình bằng hữu giảm đi, y thường ghé nhà Phục Ngưỡng uống rượu hoặc luyện võ.

Phục Ngưỡng có một người vợ, nhan sắc lộng lẫy, phong tư ẩn ý lẳng lơ, mà võ công lại trên cả Phục Ngưỡng. Người trong Vô Nhai giáo vẫn thường

lấy làm lạ tại sao Phục Ngưỡng, một kẻ dung mạo tầm thường mà cũng tìm được một phu nhân xuất sắc như thế!

Vô Phiêu đường chủ rất tôn trọng vợ bạn, coi như tấu tấu.

Một ngày nọ, Phục Ngưỡng nhờ người nhắn rằng y mới có thịt nai tươi, kêu Vô Phiêu đường chủ qua nhà cùng thù tạc. Vô Phiêu đường chủ biết dạo này Phục Ngưỡng tâm tình không vui, nên muốn mượn rượu thịt giải sầu, do đó vui vẻ nhận lời ghé qua.

Lúc y theo giờ hẹn buổi hoàng hôn ghé đến Phục gia, chỉ thấy vợ Phục Ngưỡng nói:

- Phục đại ca nhất thời bận việc, đi xong về ngay.

Vô Phiêu đường chủ Diệp Thích bèn nói:

- Đại ca không có nhà, vậy để ngày khác đệ ghé lại.

Vợ Phục Ngưỡng, tức Thu Kỳ vội nói:

- Nếu Diệp thúc bỏ về như vậy, Phục đại ca sẽ trách tôi chiêu đãi không vẹn, chẳng lẽ tiểu thúc có điều gì cố kỵ chăng?

Kỳ thực trong lòng Diệp Thích có úy kỵ, y hơi sợ một mình bên cạnh Thu Kỳ. Phục Ngưỡng lớn hơn Diệp Thích bốn năm tuổi, còn Thu Kỳ xấp xỉ tuổi Diệp Thích, lúc ấy đều cỡ hai mươi tám, hai mươi chín tuổi. Tư sắc của Thu Kỳ từ khi làm vợ càng hiển lộ nét thành thực như đóa hoa đương nở rộ, tuy Diệp Thích chẳng hề dám tơ tưởng đến vợ bạn, nhưng y cũng chỉ là một nam nhân khí huyết phương cương, nên thường cảm thấy nóng cả người khi nhìn vào ánh mắt hữu tình của Thu Kỳ hoặc lúc ngửi thấy mùi hương thoảng như cơn mơ của nàng.

Cũng vì lý do đó, Diệp Thích một mực không muốn trò chuyện cùng Thu Kỳ khi Phục Ngưỡng không có mặt, y không mấy tin tưởng sức tự chế của mình.

Nhưng lần này Thu Kỳ đã nói vậy, nếu Diệp Thích nhất định đòi đi về thì tỏ ra nhỏ mọn quá. Thế là y nán lại.

Thu Kỳ dọn đủ rượu thịt cho Diệp Thích, lại ân cần rót rượu gấp thức ăn cho y.

Diệp Thích vốn tửu lượng khá cao, nhưng chẳng hiểu sao hôm ấy lại say rất mau, mới uống ba, bốn chén y đã cảm thấy đầu lâng lâng, suy nghĩ

chẳng còn rõ ràng nữa, y chừng như nghe Thu Kỳ nói:

- Diệp đại ca sao vậy? Sắc mặt sao khó chịu thế?

Sau đó nàng đưa tay sờ trán Diệp Thích. Y cảm nhận sự ấm áp từ bàn tay Thu Kỳ, trong lòng bỗng trỗi dậy một cảm giác phiền não bất an, bất chợt y kéo lấy tay Thu Kỳ!

Thu Kỳ như loạn choạng đứng không vững liền té nhào về phía Diệp Thích, một thân thể ấm áp thơm tho ngã vào lòng Diệp Thích. Y cảm thấy Thu Kỳ đang run nhẹ, ngửi thấy mùi hương hấp dẫn phát ra từ mái tóc, từ thân thể của nàng. Y nhìn thấy trong mắt Thu Kỳ một ánh sáng kỳ dị như mắt hồ ly!

Diệp Thích cảm thấy máu huyết trong người mình như đang sôi sục, y ôm gọn eo Thu Kỳ, nàng cũng không chống cự chỉ khẽ kêu một tiếng và từ từ khép mắt lại...

Mọi việc cứ như thế diễn ra...

Kỳ thực, những điều này sau này Diệp Thích mới từ từ nhớ ra, đêm ấy linh hồn và lý trí của y như bay bổng lên chín tầng mây, chỉ còn lại phần nhục thể và dục vọng không cưỡng lại được.

Nói cách khác, Diệp Thích ở trong trạng thái như nằm mộng, và y đã làm một việc khiến mình hối hận cả đời!

Một gáo nước lạnh tạt vào làm Diệp Thích tỉnh lại, y mở bừng mắt, và nhìn thấy một lưỡi đao kề cổ cùng với người cầm đao.

Phục Ngưỡng! Một Phục Ngưỡng đang bị lửa giận đốt cháy! Ánh mắt của y khiến người chẳng dám nhìn lại, đôi mắt chứa đầy sự đau khổ, thất vọng, phần hận, và khinh bỉ...

Thân mình họ Phục run rẩy như một chiếc lá thu, trong tình trạng đó Diệp Thích thừa cơ trốn thoát hoặc trở tay sát hại Phục Ngưỡng.

Nhưng Diệp Thích chẳng làm gì cả, y đã nhìn thấy Thu Kỳ nằm bên cạnh y, chiếc áo trên mình nàng không che đủ những chỗ cần che. Ngay giây phút nhìn thấy Thu Kỳ, máu trong người Diệp Thích như đông cứng lại, y biết chẳng còn cách gì để biện bạch.

Diệp Thích từ từ nhắm mắt lại, y cảm thấy mình đáng chết, nếu không chết thì chẳng còn đạo lý gì nữa.

Lưỡi dao dần dần ấn sát vào, đem băng giá và tử vong vào trong thân thể y.

Lúc ấy là Thu Kỳ cứu Diệp Thích, nàng bỗng nói:

- Tại tôi dụ dỗ tiểu thúc, tôi hạ độc trong rượu.

Lưỡi dao ngừng lại, nhưng không được thu hồi. Cả ba người im lặng, cả không gian như chết lặng, vẻ mặt Thu Kỳ rất bình thản, chẳng ai hiểu tại sao nàng làm thế, càng không rõ tại sao xong việc lại còn có thể thốt ra lời.

Đột nhiên ánh dao lóe lên! Lưỡi dao nhúng máu nên phát ra tiếng ngân, máu tươi bắn ra!

Là máu của Phục Ngưỡng, dao của y cắm sâu vào đùi mình!

Diệp Thích sửng sờ.

Phục Ngưỡng đưa tay rút dao ra khỏi đùi mình, sau đó quay mình chậm rãi bước ra ngoài, máu tươi từ trên chân y chảy xuống tạo nên một vệt máu dài dưới đất...

Diệp Thích thù người nhìn theo lưng Phục Ngưỡng, đến khi bóng dáng đau khổ tuyệt vọng kia khuất dạng trong tầm mắt, y mới hoàn hồn.

Diệp Thích biết từ nay y sẽ sống trong dẫn vật, y nên trách nữ nhân bên cạnh, nhưng y chẳng trách, chỉ hận chính mình.

Nam nhân là thế, thường chỉ yêu nữ nhân mà trách chính mình.

Diệp Thích không hiểu nổi Thu Kỳ, chuyện nàng làm thực quá sức tưởng tượng!

Sau khi Phục Ngưỡng bỏ đi, y hoàn toàn biến mất từ đấy, biến mất như sương thu.

Diệp Thích cũng âm thầm bỏ Vô Nhai giáo ra đi, y không ngừng tìm kiếm Phục Ngưỡng. Vì muốn Phục Ngưỡng đừng tránh né y, Diệp Thích ẩn tính mai danh hóa trang, giả dạng làm thợ mộc phiêu bạt khắp nam bắc, nhưng cũng chẳng tìm được chút tăm hơi của Phục Ngưỡng.

Một năm sau, đột nhiên có một nữ nhân tìm đến căn nhà nhỏ của Diệp Thích, một nữ nhân khiến y suốt đời không quên được, chẳng phải vì hận.

Đó là Thu Kỳ, trong tay bỗng một đứa bé, nàng nói:

- Con gái Diệp ca đó.

Cảm giác lúc ấy của Diệp Thích như trống rỗng, nhất thời y không phản ứng được vì sao mình bỗng có thêm một đứa con gái, y ngỡ ngác đón lấy hài nhi xong, Thu Kỳ bèn bỏ đi, đứa bé trong tay y cất tiếng khóc lớn.

Diệp Thích chẳng ngờ mình lại thương đứa con gái tự dưng đưa đến như vậy, y mau chóng học cách nuôi dưỡng con trẻ. Lúc bé bắt đầu tập nói, Diệp Thích quyết định từ đây ẩn mình làm một thợ mộc bình thường, làm một người cha tốt. Y cảm thấy dù có tìm được Phục Ngưỡng thì chuyện giữa hai người cũng không giải quyết được. Dù y muốn dùng cái chết để tạ tội, cũng không giải trừ được nỗi hận ấy. Huống chi thời gian qua đã lâu, Phục Ngưỡng nhất định cũng đã thử quên đi quá khứ, nếu Diệp Thích lại xuất hiện trước mặt y, sẽ khơi lại vết thương lòng.

Vả lại, Diệp Thích hãy còn A Vân, con gái y không cho phép y tìm cái chết.

Trong lòng y thầm xin Phục Ngưỡng thứ lỗi:

- Vì một con trẻ vô tội, xin đại ca cho phép đệ sống đời thợ mộc tầm thường.

Diệp Thích quả thực sống như thế hơn mười mấy năm, đối với một người thuộc giới giang hồ, những ngày rời xa đao quang kiếm ảnh là một nỗi thống khổ, song dần dà y cũng thích ứng với đời sống phẳng lặng này.

Thế nhưng Lữ Nhất Hải cứ như con chó săn tinh khôn đã tìm ra Diệp Thích, lại dùng thủ đoạn ác độc để báo thù y. Diệp Thích không ngờ vị lão gia đại phú tại Hoa Thạch Thành lại là Lữ Nhất Hải!

Lữ Nhất Hải và Diệp Thích đều đã thay hình đổi dạng, nhưng Lữ Nhất Hải nhận ra họ Diệp, mà Diệp Thích lại không nhận ra Lữ Nhất Hải. Cũng có thể đó là vì y đã hơn mười năm rời xa giang hồ!

Những việc xảy ra sau đó, Hàn Tiểu Tranh biết rõ hơn Diệp Thích.

Hàn Tiểu Tranh ít nhiều đã hiểu những oán cừu giữa Lữ Nhất Hải và Diệp Thích, song hai bên đã ẩn mình nhiều năm, tại sao Lữ Nhất Hải dùng trăm phương ngàn kế mưu hại Diệp Thích? Hận vì Diệp Thích bắt toàn gia họ Lữ về chịu tội? Nhưng người ra lệnh giết toàn gia họ Lữ là Vô Nhai giáo chủ Tống Mễ, cho dù Diệp Thích không ra tay, thì các Đường chủ khác

cũng tìm cách lòng bắt Lữ gia, Diệp Thích chẳng qua chỉ phụng mệnh hành sự mà thôi.

Vả lại, sau khi trốn khỏi Vô Nhai giáo, chẳng phải Lữ Nhất Hải lại có vợ con sao?

Động cơ của Lữ Nhất Hải có phải thực là vì báo thù chăng? Trừ y ra không ai biết rõ.

Diệp Thích kể xong chuyện xưa, im lặng một lúc lâu, chợt lên tiếng:

- Ta đoán đêm hôm trước người cứu ta chắc là Phục đại ca.

Hàn Tiểu Tranh giựt mình:

- Đêm nào?

- Đêm hôm trước lúc Lữ Nhất Hải lão tiện bao vây tấn công ta, ta đã trúng phải độc “Thất Hồn Thất Phách” của Tiểu Hành Giả, nhưng nhờ ta dùng nội lực ép lại không cho chất độc phát tác. Để đánh lạc hướng đối phương, ta cố ý nói mình chưa trúng độc. Nhưng loại độc này khiến ta không thể phát huy võ công, do đó Lữ Nhất Hải chưa ra tay mà ta đã trúng thương không ít. Sau khi Lữ Nhất Hải xuất thủ, tình thế càng nguy hiểm hơn, lúc người cùng A Vân nhảy xuống sông, đột nhiên xuất hiện một người cùng ta liên thủ đối phó Lữ Nhất Hải, người này dùng một ngọn roi mềm, toàn thân hắc y.

Hàn Tiểu Tranh “à” một tiếng, Diệp Thích nhìn gã nói:

- Bây giờ ta đương nhiên biết người này với người hai lần cứu người là một, nhưng lúc ấy ta chưa nghĩ ra, nhìn thân thủ của y chừng như rất quen thuộc nhưng ngọn roi mềm và thủ pháp dùng roi của y thì ta chưa thấy qua. Lữ Nhất Hải không chống nổi hai ta liên thủ, sắp thua đến nơi, ngay lúc ấy lại có đệ tử Vô Nhai giáo tràn đến, dẹp hết tay chân của Lữ Nhất Hải, y thấy tình thế bất lợi vội nhân cơ hội trốn mất!

Hàn Tiểu Tranh kinh ngạc:

- Người của Vô Nhai giáo? Nhưng Mộc thúc thúc đã bảo ra khỏi Vô Nhai giáo mười mấy năm rồi mà? Sao còn kêu người trong giáo đến được?

Diệp Thích nói:

- Còn nhớ thúc thúc bảo người đốt pháo bông chăng? Pháo bông ấy là tín hiệu báo nguy của Vô Nhai giáo, người trong giáo ở gần đó khi nhìn thấy

tín hiệu sẽ mau chóng đến tương trợ, bởi đồng môn gặp nạn, thấy chết mà không cứu là phạm tội phản giáo. Chỉ tiếc rằng những người đêm ấy đến cứu, võ công không cao, nhất thời không lưu ý để Lữ Nhất Hải trốn mất.

Hàn Tiểu Tranh lại hỏi:

- Gặp lại Mộc thúc và Lữ Nhất Hải, làm sao họ biết phải giúp ai?

Diệp Thích lấy trong mình ra một vật cổ quái màu xanh sáng, như ngọc mà chẳng phải ngọc:

- Vật này là tín vật của Vô Nhai giáo, nhìn thấy vật này cũng như nhìn thấy Đường chủ. Lữ Nhất Hải đã bị khai trừ khỏi Vô Nhai giáo, trước khi bị giam trong địa lao, tín vật của lão dĩ nhiên đã bị thu hồi, còn ta thì khác, chỉ âm thầm bỏ đi, do đó tín vật hãy còn, vật này có tên là “Vô Nhai Phiêu Lệnh”.

Hàn Tiểu Tranh nói:

- Thúc thúc kể tiếp chuyện hắc y nhân đi.

Diệp Thích nói:

- Ta còn nhớ người ấy mang vải che mặt, nhưng vũ khí y xài không nằm trong mười tám loại binh khí, hiển nhiên là y nhất định không muốn kẻ khác đoán ra tung tích qua vũ khí của mình. Do đó, ta đoán y là Phục Ngưỡng đại ca.

Hàn Tiểu Tranh hỏi:

- Sao lúc đó Mộc thúc không hỏi rõ?

- Lúc ấy tình thế nguy hiểm trùng trùng, ta chưa nghĩ ra được, mà y thì sau khi đánh lui Lữ Nhất Hải liền lập tức bỏ đi, không kịp cho ta phản ứng gì cả, việc này ta giờ mới nghiệm ra, chắc đúng chứ không sai.

- Nếu đã chịu ra tay cứu Mộc thúc, hẳn trong lòng y đã tha thứ cho thúc thúc.

Diệp Thích thở dài:

- Cũng mong là như vậy.

Hàn Tiểu Tranh bỗng lại hỏi:

- Chẳng biết người cứu A Vân là ai? Có ác ý gì với A Vân chăng?

Diệp Thích không giấu được vẻ lo lắng:

- Đã cứu chắc không có ác ý đâu.

Câu nói để trả lời Hàn Tiểu Tranh, nhưng nghe như an ủi chính mình.

Hàn Tiểu Tranh nghĩ bụng:

- Mộc thúc lại phải đi tìm người nữa, cả đời thúc thúc đã vì tìm người mà bỏ ra nhiều điều quý giá, như thời gian mười mấy năm quý giá nhất đời người, bây giờ thúc thúc lại phải bắt đầu đi tìm con gái.

Hàn Tiểu Tranh cảm thấy mệnh vận thực bất công đối với hán tử trước mặt mình.

Diệp Thích bỗng lên tiếng:

- Nếu trong vòng một tháng A Vân cũng chưa trở về, A Tranh có sẵn lòng tìm nó về giúp Mộc thúc chăng?

Hàn Tiểu Tranh tỏ ra kinh ngạc, gã không ngờ Diệp Thích lại yêu cầu gã làm việc này, chẳng phải thương thế Mộc thúc đã đỡ hơn sao?

Nhưng gã ra sức gật đầu, chẳng phải bị bắt buộc, mà lần này gã quả thực tình nguyện.

Xem tiếp hồi 11 Tàn thể tục sinh

ĐỘC CHIẾN THIÊN NHAI

Long Nhân

www.dtv-ebook.com

Hồi 11

Tàn Thế Tục Sinh

Diệp Thích chậm rãi nói:

D

- Đúng lý ra thúc thúc phải lo chuyện này, nhưng ta nay đã lực bất tòng tâm.

Hàn Tiểu Tranh thầm lấy làm lạ:

- Võ công Mộc thúc cao như vậy mà cũng sợ không làm được, vậy ta làm thế nào lo nổi?

Diệp Thích đứng dậy đi vòng trong hang động, rồi nói:

- Từ nay trở đi ta sẽ sống ở đây, chỉ cần có chăn và nệm là đủ, A Tranh hãy đến nhà thúc thúc lấy giùm những thứ ấy.

Hàn Tiểu Tranh ứng tiếng:

- Xin vâng.

Bất chợt gã thấy không ổn:

- Sao Mộc thúc không ở nhà tiểu diệt? Thương thế của Mộc thúc chưa lành, để tiểu diệt trông chừng cũng tiện hơn.

Diệp Thích lắc đầu:

- Ý đây cũng phải phiền hiền diệt chăm sóc, hiện nay ta bước đi đã khó khăn, chỉ lo ở nhà hiền diệt lại mang họa đến cho hiền diệt.

Hàn Tiểu Tranh thầm nghĩ:

- Không lý Lữ Nhất Hải còn dám đến báo thù sao? Bây giờ y chỉ còn đơn thương độc mã.

Gã muốn khuyên Diệp Thích thêm, nhưng ý ông đã quyết, nên gã đành thôi.

Diệp Thích nói:

- Có nhiều người biết chỗ hang động này chẳng?
- Không nhiều, chỉ có Đại Ngư và Tử Mộc.

Diệp Thích gật đầu bảo:

- Người trở vào trấn đi, chờ trời tối hãy đem chăn nệm và ít thức ăn dùm thức thúc, để tránh bị kẻ khác trông thấy.

Hàn Tiểu Tranh nghe lời trở vào trong trấn, chờ đến trời tối mới chuẩn bị ít đồ ăn cùng thuốc trị thương, lại đến nhà A Vân lấy theo hai tấm chăn. Chăn bị một lớp bụi đất vàng phủ dày, gã phải đập giũ một lát mới sạch.

Hàn Tiểu Tranh cột mọi thứ thành gói, dùng một cây gỗ gánh đi, gã lựa đường nhỏ mà đi, được nửa đường gã chợt dừng lại bỏ gánh xuống, lom khom rón rén đến tiệm tạp hóa Trần Tường.

Từ hôm Lữ Nhất Hải tàn sát nhiều người trong Cô Thủy trấn, dân trong trấn đều đóng cửa sớm, tiệm tạp hóa cũng thế.

Hàn Tiểu Tranh như đang đi trong vùng không người, mau chóng lén vào tiệm một lúc, khi trở ra trong tay gã đã có thêm một vò rượu lâu năm cùng một bọc giấy chứa đậu phộng.

Lúc Hàn Tiểu Tranh quay bị theo con đường núi khúc khuỷu ra đến sơn động, bên trong một màn tối đen chẳng thấy gì cả, gã cất tiếng khẽ gọi:

- Mộc thúc thúc...

Không có ai hồi âm, tim Hàn Tiểu Tranh đập nhanh lên, gã vội quẹt đá lửa nhóm mồi sáng lên, tay cũng run run.

Ánh sáng từ mồi lửa yếu ớt chiếu vào bên trong hang, Hàn Tiểu Tranh suýt kêu thất thanh! Gã nhìn thấy Diệp Thích đang nằm dưới đất co quắp, lảo lộn vì đau đớn.

Hàn Tiểu Tranh vội buông gánh xông vào, hoảng hốt kêu:

- Mộc thúc thúc, Mộc thúc thúc làm sao thế?

Diệp Thích nghiêng răng trèo treo, khiến thanh âm của ông cũng biến hẳn đi, một lúc sau Hàn Tiểu Tranh mới nghe rõ ông đang nói:

- Kiểm... kiểm...

Hàn Tiểu Tranh sững người, hai tay gã sờ soạng dưới đất tìm thanh kiếm, mãi một lúc mới sờ trúng thân kiếm, chẳng ngờ kiếm nằm trong tay

Diệp Thích. Gã vừa lo vừa sợ, chẳng hiểu có phải Mộc thúc điên rồi chẳng, kiếm trong tay mình mà còn đòi kiếm.

Lại nghe Diệp Thích hết sức khó khăn mới thốt ra một chữ:

- Rút...

Thân mình Diệp Thích không ngớt co dặt, Hàn Tiểu Tranh ôm lấy thân trên của ông, tuy gã không nhìn thấy rõ mặt ông, nhưng gã cảm nhận từ trên mình ông những thứ thật co rút không tự chủ được, nên cũng đoán là ông đang cố chịu một cơn đau khủng khiếp!

Nghe chữ “rút”, Hàn Tiểu Tranh nhất thời không hiểu, sốt ruột đến tháo mồ hôi.

“Xoẹt” một tiếng, thân kiếm chạm vào đá phát ra tiếng, khiến Hàn Tiểu Tranh chột tỉnh ngộ, Diệp Thích bảo gã rút kiếm ra! Hẳn là ông không thể tự rút kiếm vì không còn không chế được tứ chi nữa.

Hàn Tiểu Tranh tiếp lấy kiếm của Diệp Thích, “xoẹt” một tiếng rút ra, nhưng không hiểu Diệp Thích muốn gã làm gì.

Tay gã bỗng bị Diệp Thích chộp lấy siết chặt, khiến Hàn Tiểu Tranh chẳng biết tay mình có bị bóp gãy chưa. Nhưng gã gắng chịu không bật lên tiếng, bởi gã biết bây giờ cử động của Diệp Thích không còn kiềm chế được.

Diệp Thích cầm tay Hàn Tiểu Tranh, cử động cứng ngắt, khó nhọc lắm mới đưa đến mạn sườn ông.

Hàn Tiểu Tranh cảm thấy bất an, gã sợ mình không hiểu ý Diệp Thích, tay chân quánh quáng, chỉ mong làm theo ý ông được.

Diệp Thích cầm tay Hàn Tiểu Tranh áp lên mạn sườn bên hữu một lát, cũng có thể ông chờ cho cơ bắp cánh tay thức tỉnh. Hàn Tiểu Tranh cảm thấy cổ họng khô đắng, tim đập lúc nhanh lúc chậm.

Cuối cùng, tay Diệp Thích di động lên trên cỡ hai tấc, ông ú ớ:

- Đâm... kiếm đâm...

Hàn Tiểu Tranh ngớ ra, sau đó sửng người, gã không ngờ Diệp Thích bảo gã rút kiếm ra để đâm vào mạn sườn ông.

Gã trả lời theo phản xạ:

- Không... không, tiểu điệt không thể!

Diệp Thích tỏ ra cấp bách:

- Mau... mau lên!

Hàn Tiểu Tranh không hiểu tại sao ông phải làm vậy, gã ứa nước mắt run rẩy cầm kiếm lên, nhắm vào chỗ Diệp Thích chỉ, nghiêng rằng đâm một kiếm, nhưng gã không dám đâm sâu quá, chỉ lút vào một tấc liền vội rút ra, buông kiếm rơi xuống đất.

Bàn tay gã đang đặt bên cạnh vết thương lập tức cảm thấy một dòng ấm áp, nhất định là máu của Diệp Thích đang chảy.

Ngay lúc ấy như một kỳ tích, Diệp Thích dần dần bình tĩnh lại, sau cùng ông thở ra một hơi dài, ngã vật ra dưới đất!

Hàn Tiểu Tranh vội ôm chần đến trái ra, lấy thuốc trị thương và dùng áo mình băng lại vết thương cho Diệp Thích, lại dời ông lên chần, sau đó mới thở ra nhẹ nhõm.

Sau lúc đó Hàn Tiểu Tranh mới biết toàn thân mình ướt đẫm, gã cũng ngồi bệt xuống đất, chẳng muốn đứng dậy nữa.

Hơi thở Diệp Thích từ từ trở lại bình thường, hai khắc sau ông mới lên tiếng:

- A Tranh, chắc ngươi sợ lắm phải không?

Hàn Tiểu Tranh nói:

- Dạ không có...

Diệp Thích cười:

- Người còn giấu ta sao?

Hàn Tiểu Tranh bật cười, gã vừa xuất hạn cùng mình, bây giờ bị gió núi tạt ngang nên cảm thấy hơi lạnh, vội đi lấy vò rượu ra mở nút hộp mạnh vài hộp. Gã sờ miệng, lại sờ trong bị lấy ra một đôi đèn cầy đỏ đốt lên, trong động liền sáng tỏ lên.

Diệp Thích nói:

- Hiền điệt quả là tử mĩ.

Hàn Tiểu Tranh đem đồ ăn bày ra, lại thêm vò rượu lâu năm kia, gã nói:

- Mộc thúc thúc từ từ ăn chút đi.

Diệp Thích gắp ngồi dậy, ăn chẳng được bao nhiêu nhưng rượu uống không ít, hiện giờ ông mang thương tích đầy mình, uống chút rượu có thể

giúp máu huyết lưu thông. Ông cảm nhận sự hư nhược của cơ thể, đến ngồi cũng thấy mất sức, nên lại nằm xuống!

Diệp Thích thở dài nói:

- Chẳng ngờ độc “Thất Hồn Thất Phách” của Tiểu Hành Giả lợi hại như vậy.

Hàn Tiểu Tranh giờ mới vỡ lẽ khi này là Diệp Thích bị chất độc phát tác.

- Tiểu Hành Giả chính là đồng bạn cùng Tả gia tứ thúc, ta bị hấn chém trúng bên sườn, lưỡi đao có tẩm độc. Lúc ấy ta dùng nội công chặn độc, đúng ra có thể từ từ tìm cách bức độc ra ngoài, nhưng Lữ Nhất Hải lão cầu tiện lại vây đánh, khiến ta bị bắt buộc dùng nội gia chân lực, khiến chất độc dần dần lan ra. Bây giờ ta mang trọng thương, chẳng còn sức để đẩy chất độc ra nữa, chỉ còn cách cố trì hoãn ngăn chất độc chạy vào tim.

Hàn Tiểu Tranh kinh sợ:

- Không lẽ... không lẽ...

Gã dừng lại không nói tiếp nữa.

Diệp Thích đáp:

- Không sai, thúc thúc sắp chết rồi, chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi.

Hàn Tiểu Tranh vội nói:

- Không được, tiểu đệ sẽ đi tìm thầy thuốc giỏi nhất, kiếm thuốc hay nhất, nhất định phải cứu được Mộc thúc!

Diệp Thích vuốt đầu gã:

- Chẳng cứu được nữa đâu, loại độc sử dụng trong giang hồ không giống chất độc thường, các loại độc có tên cổ quái thường do người tự chế, kẻ khác không thể biết rõ có bao nhiêu thứ độc trong đó, nên người ngoài không thể giải độc được. Vả lại, “Thất Hồn Thất Phách” là một trong thập đại độc vật có tiếng trên giang hồ, thuốc thông thường càng không thể trị được, mà ngược lại có thể gây ác hóa. Trúng phải độc ấy mà còn sống được một thời gian đã là khó lắm rồi.

Hàn Tiểu Tranh cứ tưởng Diệp Thích tránh khỏi nạn truy sát của Lữ Nhất Hải, là kẻ như gặp hung hóa kiết, đã thoát hiểm, nào ngờ ông vẫn phải chịu chết!

Nếu biết một người chẳng bao lâu sẽ rời xa nhân thế, thì người còn lại rất đau khổ vì phải nhìn người kia từng bước một đi vào tử vong! Thật là tàn nhẫn!

Hàn Tiểu Tranh không biết nói gì cho phải, gãi ngời thừ ra đấy. Diệp Thích rất bình thản, như thể sinh mệnh sắp chấm dứt không phải là ông.

Diệp Thích nói:

- A Tranh, tại sao người giúp Mộc thúc? Đúng ra chuyện này chẳng liên hệ đến người kia mà?

Hàn Tiểu Tranh nghĩ thầm:

- Sao lại hỏi chuyện này? Chẳng phải rõ ràng sao? Ta không giúp Mộc thúc, chẳng lẽ đi giúp Lữ Nhất Hải ư?

Gã không nói ra, chỉ đáp:

- Vì A Vân, bởi vì tiểu diệt cảm thấy Mộc thúc không nên chết, kẻ đáng chết là Lữ Nhất Hải.

Diệp Thích cười khổ:

- Hiền diệt không rõ quá khứ của ta, chỉ thấy một ông thợ mộc trầm mặc ít nói, nên mới đứng về phía ta. Kỳ thực, chuyện trong võ lâm chẳng có bên nào tuyệt đối đúng hay sai, mà ta cũng chẳng phải một hiệp khách hành hiệp trượng nghĩa. Trong Vô Nhai giáo chẳng có ai là hiệp khách, phẩm hạnh của bọn ta chẳng thanh cao, hành vi không đáng kính, chỉ là không làm điều tàn tặc thiên lương mà thôi.

Hàn Tiểu Tranh nói:

- Tiểu diệt không màn chuyện đó, tiểu diệt chẳng phải người trong giang hồ, chỉ biết dùng con mắt mình phân biệt xấu tốt, thực ra trong nhóm tốt cũng có người xấu và ngược lại, như Mộc thúc là thuộc người tốt trong nhóm xấu!

Diệp Thích nghe gã nói, bật cười:

- Ta chẳng phải người tốt, chỉ tạm thôi. Những người kia cũng thế, chẳng phải kẻ xấu, cũng giống như người...

- Giống tiểu diệt?

- Đúng vậy, người bình thường hay trộm gà bắt chó, nhưng lúc cần kíp lại khăng khải chịu giúp người.

Hàn Tiểu Tranh được khen rất cao hứng, nhưng ngoài miệng thì nói:

- Ỗ đây có nhiều người muốn lột da thịt tiểu diệt đó chứ!

Diệp Thích gật đầu:

- Cũng đúng, tuy nhiên nếu kẻ đó không làm ai ghét cả, thì bản lĩnh cũng không có bao lớn.

Hàn Tiểu Tranh chưng hửng, càng ngẫm nghĩ càng thấy câu này có ý, bất giác nghĩ đến xuất thần.

Một lát sau mới định thần nhìn ra ngoài:

- Mộc thúc thúc, đã trễ rồi, tiểu diệt phải về kéo mẹ trông. Ngày mai sẽ trở lại thăm thúc thúc.

- Về đi, Mộc thúc không sao nữa đâu.

Ngày hôm sau, Hàn Tiểu Tranh đến sơn động sớm hơn lần trước, vừa bước vào thì thấy Diệp Thích đang dùng kiếm đâm đùi trái của mình.

Hàn Tiểu Tranh thất kinh không hiểu vì sao Diệp Thích cứ lấy kiếm tự đâm, gã im lặng đứng nhìn Diệp Thích.

Diệp Thích rút kiếm ra tra vào vỏ, không ngừng đầu lên mà hỏi:

- Người đến rồi ư?

Hàn Tiểu Tranh hỏi với ý trách móc:

- Mộc thúc thúc... tại sao phải làm thế?

Diệp Thích thở một hồi mới nói:

- Chỉ có cách này mới giảm bớt sức phát tán của chất độc.

Hàn Tiểu Tranh hiểu ra, song dùng cách này cầm độc, chẳng phải mỗi ngày một mất máu sao?

Xác thân con người chịu được bao nhiêu vết đâm, bao nhiêu lần trích máu chứ?

Hôm nay Diệp Thích vẫn không ăn được bao nhiêu, thần sắc của ông càng xấu hơn, hai mắt bắt đầu trũng xuống, môi có màu thâm tím.

Hàn Tiểu Tranh biết trong lòng Diệp Thích cũng chẳng khá gì, trông mong A Vân mà chẳng có sức lực đi tìm con. Gã không biết cách nào để an ủi Diệp Thích, đành im lặng ngồi cạnh ông.

Gió núi hú lên ngoài hang động, càng khơi rõ sự buồn tẻ bên trong.

Diệp Thích nói:

- E rằng thúc thúc không gặp lại A Vân được nữa, A Tranh, sau khi ta qua đời, nhất định phải giúp ta tìm lại A Vân nhé.

Hàn Tiểu Tranh không biết đáp sao, trong bụng cảm thấy ảo não.

Diệp Thích bỗng lại nói:

- Thôi, người đừng đi tìm A Vân, giang hồ hiểm ác như thế, tuy người thông minh hơn người, nhưng vẫn không biết võ công, dẫn thân vào giang hồ nguy hiểm lắm.

Hàn Tiểu Tranh vỗ tay nói:

- Một thúc thúc, vậy thúc thúc dạy võ công cho tiểu diệt đi, học được bản lĩnh của thúc thúc, tiểu diệt có thể đi tìm A Vân, không sợ bị ai hiếp đáp nữa.

Diệp Thích tỏ vẻ cao hứng:

-Ồ, sao ta không nghĩ ra điều này nhỉ? Đúng là gấp quá thành hồ đồ, rất tiếc ta bị thương quá nặng, e rằng chẳng dạy hiền diệt được bao nhiêu thì đã chết mất.

Hàn Tiểu Tranh vội nói:

- Một thúc thúc đừng nói đến chữ chết, dạy xong võ công cho tiểu diệt, tiểu diệt sẽ tìm cách kiếm giải dược cho thúc thúc, sau đó chúng ta cùng đi tìm A Vân thì hay biết mấy!

Diệp Thích cả cười:

- Được, được.

- Như vậy tiểu diệt phải gọi thúc thúc là sư phụ chẳng?

- Không cần phải thế, hiền diệt vì ta mà học võ, nói cách khác, hiền diệt giúp cho võ công của ta tiếp tục truyền đến đời sau, tính ra ta phải cảm ơn hiền diệt mới phải, cứ gọi ta là Một thúc thúc.

Hàn Tiểu Tranh cũng thẳng thắn không câu nệ lễ nghi rườm rà, bèn nói:

- Được, vậy tiểu diệt vẫn gọi Một thúc thúc, bao giờ chúng ta bắt đầu?

- Đương nhiên là bây giờ!

Hai mươi sáu ngày sau đó, cuối cùng Diệp Thích vong mạng vì độc phát công tâm.

Kéo dài tính mệnh được chừng ấy đã là một kỳ tích, Diệp Thích sống được là nhờ ý chí. Về sau, thân thể ông cơ hồ toàn là dấu kiếm đâm, vì mất

quá nhiều máu, nên lúc nào cũng cảm thấy khát, mỗi ngày uống rất nhiều nước.

Cả người ông ốm như que củi.

Hôn mê, tỉnh dậy, hôn mê, tỉnh dậy, cứ như thế với một nghị lực siêu thường, Diệp Thích tiếp tục tránh khỏi bàn tay tử thần. Mỗi lần tỉnh dậy, ông chộp lấy thời gian quý báu truyền thụ võ công cho Hàn Tiểu Tranh.

Đối với một kẻ chưa từng tiếp xúc võ học, buổi ban đầu giống như một mớ hỗn độn, tay chân lóng ngóng. Do đó trong mười ngày đầu, võ công của Hàn Tiểu Tranh cứ như con lừa đứng ì ra, loay hoay mãi cũng chỉ đứng tại chỗ. Đúng lúc cả gã cùng Diệp Thích đều hơi nản lòng, võ công của Hàn Tiểu Tranh bỗng có biến hóa lớn, nói cách khác, gã đã nhập môn.

Hàn Tiểu Tranh từ chỗ cố sức hiểu được “hình” thể của võ học, đi đến chỗ nghiệm được “thần” chất của võ học. Quá trình này nhiều người mất trên mười năm mới có thể hoàn thành, song gã chỉ mất mười ngày!

Có thể nói, trong lúc Diệp Thích tạo kỳ tích với sinh mệnh của mình, thì Hàn Tiểu Tranh cũng tạo kỳ tích trong việc học võ của gã!

Điều này chẳng phải chỉ do Hàn Tiểu Tranh thiên chất hơn người, cũng không phải riêng nhờ Diệp Thích chỉ dạy tận tâm, chỉ chừng đó không đủ gây tiến bộ vượt bậc như thế. Nguyên tố quan trọng nhất trong đó là vì Hàn Tiểu Tranh học võ công dưới một áp lực đặc biệt.

Tính mệnh của Diệp Thích chỉ ngắn hạn, lúc nào ông cũng có thể đi luôn trong cơn hôn mê, do đó mỗi ngày đối với Hàn Tiểu Tranh đều có thể là ngày cuối cùng Diệp Thích truyền thụ võ công cho gã.

Áp lực này ép Hàn Tiểu Tranh phải đặt toàn bộ thân ý vào trong võ học, chẳng phải chỉ dùng tay chân tập chiêu thức, mà phải dồn cả linh hồn vào trong.

Sau khi qua được bậc biến hóa đó, con đường tiếp theo thuận lợi hơn nhiều, hai mươi bốn ngày sau Hàn Tiểu Tranh đã thuộc nằm lòng trọn bộ “Thiếu Lưu kiếm pháp” danh chấn giang hồ của Diệp Thích.

Thậm chí ở một vài điểm, mức lĩnh ngộ của Hàn Tiểu Tranh còn sâu hơn cả Diệp Thích!

Chỉ có điều kiếm pháp của gã tuy đã khá, nhưng công lực thì như không có gì. Bởi nội lực không giống kiếm thức, phải tập luyện lâu ngày mới có tiến bộ, do đó trong những ngày này nội lực của Hàn Tiểu Tranh tuy có tiến nhưng không bì kịp kiếm thuật của gã.

Vào ngày hai mươi sáu, Diệp Thích đã cảm thấy mình chẳng còn bao lâu thời gian, ông gọi Hàn Tiểu Tranh đến bên, cầm tay gã bảo:

- Tốt lắm, trong giang hồ người luyện võ tiến mau như hiền diệt hiểm như sao mai trên trời, nếu hiền diệt không luyện võ thì đúng là một thiếu sót cho võ lâm, song đối với hiền diệt có lẽ không dấn thân vào giang hồ là tốt hơn. Bởi giang hồ phức tạp quá, nhiều lúc chính mình cũng không nhìn rõ mình...

Hàn Tiểu Tranh im lặng lắng nghe.

- Nếu hiền diệt chịu khó chuyên cần luyện tập, nhất định sẽ trở thành một bậc kỳ tài võ học. Đến lúc ấy chút võ công của ta truyền cho hiền diệt e chẳng thích hợp nữa. Càng vào sâu chốn giang hồ, hiền diệt sẽ càng nhận biết vô số cao thủ, có những người võ công đã đạt đến cảnh giới cao vô cùng, có lẽ những gì ta chỉ cho hiền diệt chỉ là bước đầu...

Nói đến đây, Diệp Thích không dẫn được một cơn ho rũ rượi, ho đến toàn thân cong lại, ông lại thổ huyết, màu máu có sắc tối không bình thường!

Hàn Tiểu Tranh vội nói:

- Một thúc thúc đừng nói nữa...

Diệp Thích khoát tay, thở dốc một lát mới nói:

- Đúng ra ta phải kể cho hiền diệt nghe một số việc trên giang hồ, để hiền diệt hiểu rõ hơn, rất tiếc ta chẳng còn thời gian nữa.

Diệp Thích lấy trong mình ra lệnh phù có hình kỳ dị như ngọc mà không phải ngọc kia, trao cho Hàn Tiểu Tranh và bảo:

- Hiền diệt hãy cất giữ “Vô Nhai Phiêu Lệnh” này, có thể có chỗ dùng sau này.

Sau đó, Diệp Thích lại giải thích cặn kẽ cho Hàn Tiểu Tranh nghe cách liên lạc với người của Vô Nhai giáo. Hàn Tiểu Tranh trong bụng nghĩ thầm:

- “Có lý nào mình lại nhờ người của Vô Nhai giáo giúp đỡ?”

Nhưng gã không muốn phạt ý Diệp Thích lên ghi nhớ mọi điều.

Diệp Thích suy nghĩ một chút lại nói:

- Sau này nếu người có gặp Vô Giải đường chủ Phục Ngưỡng đại ca, hãy thay mặt thúc thúc xin lỗi Phục đại ca, nói cho y biết mong y tha lỗi cho thúc thúc, thường xuyên đến thăm mộ thúc thúc nhé!

Hàn Tiểu Tranh nghe Diệp Thích nói thế, không cầm được nước mắt.

- Sau này bước vào giang hồ, không được dễ dàng xúc động như vậy. Có nhiều điều thực giả khó phân, nếu hiền điệt không cẩn thận thì thua thiệt nhiều lắm.

Diệp Thích lại thở dài:

- Còn nhiều chuyện quá, nhất thời không kể hết được, hiền điệt tự nghiệm ra lấy. Trên đời này vốn không rõ người tốt xấu, nên hiền điệt chỉ cần biết người nào thực tâm thực ý tốt với mình thì là người tốt.

Diệp Thích xuất thân từ Vô Nhai giáo nên cách nhìn đời có phần khác thường.

Hàn Tiểu Tranh tuy cảm thấy không hiểu hết ý câu này, nhưng cũng không muốn bắt bẻ, chỉ gật đầu.

- Với đầu óc tinh quái của người, ta không cần lo lắm vì trong mắt ta, từ trước đến giờ chỉ có người làm kẻ khác điều đứng...

Hàn Tiểu Tranh nói:

- Cùng là dân trong trấn, sau này tiểu điệt phải bỏ tật này mới được.

Diệp Thích cười:

- Đó không phải là tật nặng gì... hiền điệt đưa kiếm đây.

Hàn Tiểu Tranh y lời.

- Cầm lấy đi, từ nay thanh kiếm này thuộc về hiền điệt rồi.

Hàn Tiểu Tranh nghe Diệp Thích nói toàn chuyện dặn dò hậu sự, bất giác lo lắng.

Tay hữu Diệp Thích này giờ vẫn cầm tay Hàn Tiểu Tranh không buông, gã chỉ cảm thấy lòng bàn tay ông hôm nay hơi nóng, ngoài ra không thấy gì khác lạ. Nói đến đây, Diệp Thích mới bỏ tay ra, sắc mặt ông ửng đỏ khác thường.

Diệp Thích lẩm bẩm nói:

- Rất tiếc, ta chỉ còn lại ba thành công lực...
Sau đó thân mình ông ngã ra phía sau!
Hàn Tiểu Tranh cả kinh gọi lớn:
- Mộc thúc thúc! Mộc thúc thúc!
Nhưng thân mình Diệp Thích đã lạnh dần!
Xem tiếp hồi 12 Xông pha giang hồ

ĐỘC CHIẾN THIÊN NHAI

Long Nhân

www.dtv-ebook.com

Hồi 12

Xông Pha Giang Hồ

Hàn Tiểu Tranh lăn lộn giang hồ hơn hai năm, vẫn không tìm được chút tin tức gì về A Vân.

H

Trong thời gian đó, Hàn Tiểu Tranh đã đi qua vô số nơi, từ đất Giang Nam sương khói mênh mang, đến đại sa mạc Qua Bích gió cát khắc nghiệt nơi xứ Mông Cổ, qua Băng quốc tuyết băng đóng ngàn dặm, kể cả Nam quốc bốn mùa như xuân.

Mỗi một lần phiêu bạt đều là vì một manh mối song lần nào cũng bị thất vọng.

Từng có lần, Hàn Tiểu Tranh nghe nói vùng Sơn Đông có một nữ nhân chuyên dùng lụa đỏ làm binh khí, liền vượt ngàn dặm đến Sơn Đông, mới biết người ấy đã chết trước đó ba năm. Ba vị sư huynh của nữ nhân ấy thấy Hàn Tiểu Tranh đến hỏi tin tức của cô, liền cho rằng sư muội bị họ Hàn giết chết, khiến Hàn Tiểu Tranh suýt mất mạng trên đất Sơn Đông.

Sau đó Hàn Tiểu Tranh lại nghe ở Nam Cương có một đám cướp, thường tràn vào Trung Nguyên cướp phá, bắt các thiếu nữ, nhưng người đầu đảng lại là một nữ nhân độ tuổi tam tuần. Hàn Tiểu Tranh vội đi ra đến Nam Cương, đụng độ với đám cướp ấy, sau cùng tuy giết được phần lớn, nhưng khi đột phá vòng vây Hàn Tiểu Tranh bị lạc vào sâu trong sa mạc, tưởng đã chết luôn trong ấy! Lần này cũng không tìm được dấu vết của A Vân.

Hơn hai năm qua, phong sương mưa tuyết chốn giang hồ đã khổ luyện Hàn Tiểu Tranh, từ một nhãi ranh trở thành một thanh niên chân chính. Sự

thay đổi này không chỉ thể hiện qua ngoại hình của chàng, mà tiềm ẩn cả trong thế giới nội tâm.

Kiểm pháp của Hàn Tiểu Tranh cao siêu nhưng không phù hợp với số tuổi quá trẻ, cũng như công lực của chàng quá kém không bì với kiếm pháp kia, những điều này khiến nhiều người chú ý. Về sau này Hàn Tiểu Tranh mới biết trước khi chết Diệp Thích đã đem ba phần công lực còn lại truyền vào mình. Nếu Diệp Thích không làm như vậy, có thể ông sẽ sống thêm một thời gian nhờ phần công lực ấy, dù rằng sinh mệnh có hạn nhưng có mấy người làm được điều ấy? Đa số ai trước lúc chết cũng ước mình sống thêm một ngày hoặc một giờ nữa.

Hàn Tiểu Tranh tự xưng xuất hiện trong giang hồ với kiếm pháp bất phàm, sau hơn hai năm, đã có nhiều người biết đến một kiếm khách trẻ tuổi tên Hàn Tranh.

Đúng vậy, là Hàn Tranh chứ không phải Hàn Tiểu Tranh. Nhiều người cảm thấy cái tên Hàn Tiểu Tranh không xứng với kiếm pháp của chàng nên thích gọi chàng bằng Hàn Tranh hơn. Hàn Tiểu Tranh cũng không màng, khi nào chinh được thì chinh, không thì chàng chỉ cười trừ.

Hàn Tiểu Tranh đã mười tám tuổi, cũng như nhiều thanh niên cùng tuổi, thân hình chàng cao lớn mạnh khỏe. Trên giang hồ nhiều nữ nhân bảo rằng chàng rất đẹp trai, Hàn Tiểu Tranh nghe qua cũng không bận tâm. Chẳng có mấy chuyện khiến chàng bận tâm. Hơn hai năm nay, việc duy nhất khiến chàng bận lòng là việc tìm A Vân.

Kỳ thực Hàn Tiểu Tranh cũng không chắc mình có tìm được A Vân chẳng, chỉ biết rằng mình cần phải đi tìm, như thế việc ấy đã thành một thói quen.

- “Giang hồ biến ảo khôn lường, biết đâu A Vân đã không còn trên nhân thế nữa”.

Hàn Tiểu Tranh cũng từng nghĩ đến điều đó, nhưng Diệp Thích khiến chàng trở thành người giang hồ, vậy chàng phải thực hiện những gì ông ủy thác, dù tự nhận mình không cao thượng, nhưng Hàn Tiểu Tranh cũng không tán tận đến nỗi đi gạt một người đã chết.

Vả lại, A Vân là bạn của chàng, nhất là lúc chàng từ trên lầu nhảy xuống sông, A Vân đã cố ý la lớn để đánh lạc hướng thuộc hạ Tả gia, điều đó khiến Hàn Tiểu Tranh xem cô như một bằng hữu xứng đáng.

Lúc mới vào giang hồ, Hàn Tiểu Tranh chẳng hiểu gì cả, nên thường bị hiếp đáp thiệt thòi. Cũng may chàng chẳng có gì quý giá trên mình, không danh tiếng, không kẻ thù, không ân nhân, do đó dù có thiệt thòi cũng không nhiều.

Về sau, Hàn Tiểu Tranh dần dần quen với kiểu sống ấy. Ngày trước chàng vẫn thắc mắc người trong giang hồ không làm ruộng, trồng trọt, hay buôn bán, thì sống bằng cái gì? Không lý đi trộm cướp? Nếu vậy chẳng còn “đại hiệp” nào sao? Lăn lộn nhiều, Hàn Tiểu Tranh mới biết có nhiều cách sinh sống của người giang hồ, chẳng hạn như giúp một nhà phú hào nào đó “giáo huấn” một kẻ khác, hay giúp một tiêu cục truy tầm hàng bảo tiêu, hoặc giúp một quan nhân lấy lại vàng bạc bị bọn sơn tặc cướp đoạt. Chỉ cần có thân thủ giỏi thì cả đời chẳng sợ thiếu miếng ăn. Có lúc gặp vận may, có thể không làm gì cũng có người đưa ngân lượng cho xài, bởi thời nào cũng có một số các chủ nhân thừa tiền tài, lại chuộng đãi hiệp khách dù chính mình không biết võ. Những kẻ ấy cho rằng kết giao người trong giang hồ là một vinh dự, nên muốn ở nhà họ làm khách một thời gian cũng không hề gì.

Hàn Tiểu Tranh đã từng gặp những người như thế, suýt nữa chàng cũng thành con rể của họ.

Kể đến những điều này để thấy Hàn Tiểu Tranh không còn là gã nhóc ngày xưa nữa, bây giờ toàn thân trên dưới của chàng đều toát ra mùi “giang hồ”!

Hàn Tiểu Tranh lặng lẽ bước trên một con đường cái quan, có nhiều ngày chàng vẫn đi như thế.

Sau lưng chàng vang lên tiếng xe ngựa dồn dập, như thể đang chạy rất nhanh, Hàn Tiểu Tranh bèn tránh sang bên nhường đường.

Xe ngựa vượt qua Hàn Tiểu Tranh, chàng nghe trong xe vọng ra tiếng người thúc hối:

- Mau lên, nếu lỡ việc cô nương sẽ quở phạt, lúc ấy không ai gánh nổi đâu.

Mã phu “dạ” một tiếng liền ra roi, nhưng xe ngựa đã chạy nhanh lắm rồi, có quất thêm ngựa cũng không phóng nhanh hơn được.

Hàn Tiểu Tranh nghĩ thầm:

- “Gấp đi đầu thai chắc?”

Đột nhiên óc chàng lóe lên tia sáng:

- Thanh âm này quá quen.

Hàn Tiểu Tranh cố suy nghĩ nhớ thử, cuối cùng mắt chàng sáng lên:

- “Đúng rồi, đúng là giọng nói tại Xuân Phong Như Ý Lâu, giọng nói ta nghe được sau khi Đoạn Như Yên chết”.

Chính là giọng nói của nam nhân lúc ấy xông vào phòng nhìn ra cửa sổ và bảo: “Thân thủ thực nhanh!”

Hàn Tiểu Tranh nhớ lâu như thế bởi vì những gì xảy ra ngày hôm ấy quá ly kỳ, giọng nam khàn khàn ấy rất đặc biệt! Tám phần mười là y!

Đang nghĩ ngợi thì xe ngựa đã chạy khá xa, Hàn Tiểu Tranh vội vã đuổi theo, nội lực của chàng không đủ thâm hậu, nên càng đuổi theo càng xa dần xe ngựa.

Nhưng Hàn Tiểu Tranh không nản chí, chỉ cần có một manh mối thì chàng có thể đuổi theo chí cùng.

Chàng suy nghĩ liên tục:

- Người này xuất hiện sau cái chết của Đoạn Như Yên, lại tỏ vẻ bí mật không bình thường, nhất định có điều gì cổ quái, mà cái chết của Đoạn Như Yên có liên quan đến Tả Chi Nhai, Tả Chi Nhai lại là chồng A Vân...

Chàng quyết định theo một đường này điều tra xem sao.

Thực ra lúc Hàn Tiểu Tranh mới nhập giang hồ, cũng đã tìm đến Hoa Thạch Thành, nhưng đến đây mới biết Xuân Phong Như Ý Lâu đã biến mất, chỉ còn phòng ốc trống không. Hàn Tiểu Tranh hỏi thăm khắp nơi nhưng chẳng ai biết những người trong ấy đã đi đâu. Việc này cho thấy có nhiều uẩn khúc bên trong, bằng không chỉ vì cái chết của một cô gái thanh lâu thì có ảnh hưởng gì lớn đâu? Lúc nào mà chẳng có gái lầu xanh chết yếu!

Nếu quả nam nhân trên xe ngựa là người từng xuất hiện tại thanh lâu năm xưa thì Hàn Tiểu Tranh kể như tìm trúng mối.

Con đường cái quan dần dần biến thành đường núi chật hẹp không tiện cho xe ngựa, nên Hàn Tiểu Tranh cứ một đường đuổi theo không cần suy nghĩ nhiều. Đến thị trấn thứ nhất, chàng hỏi thăm được biết xe ngựa đã đi tiếp không dừng.

Qua thị trấn thứ nhì, vẫn như thế, tuy xe có dừng lại một chút để đến tiệm tạp hóa và tiệm thuốc, sau đó tiếp tục lên đường.

Hàn Tiểu Tranh tự hỏi:

- “Y vào tiệm tạp hóa và tiệm thuốc làm gì?”

Khi đến thị trấn thứ ba, mặt trời đã ngả bóng về Tây. Hàn Tiểu Tranh vừa vào trong trấn thì thấy ngay cỗ xe ngựa đang dừng trước cửa một khách điếm.

Hàn Tiểu Tranh đứng xa xa quan sát một lúc, liền thùng thỉnh bước vào khách điếm. Gã tiểu nhị lập tức đến chào mời.

Hàn Tiểu Tranh nói:

- Ta cần một phòng gần mặt đường này, ở chỗ yên tĩnh quá ta ngủ không quen.

Tiểu nhị gật đầu nói:

- Vâng, xin khách quan theo tiểu nhân.

Trong bụng gã thầm nghĩ:

- “Người này thực quái dị, không thích chỗ yên tĩnh”.

Hàn Tiểu Tranh vào đến phòng, gã tiểu nhị bèn lui ra.

Chàng quan sát quanh phòng, nhìn cũng sạch sẽ, chỉ có điều sàn quá cũ, bước đi có cảm giác hơi rung rinh không vững.

Hàn Tiểu Tranh mở cửa sổ thò đầu ra, nhìn thấy xe ngựa vẫn còn đó, tiểu nhị đang cho ngựa ăn.

Hàn Tiểu Tranh quay vào phòng tìm một lúc, bắt được một hột đậu bị gió thổi khô queo. Chàng quay ra nhắm ngay đầu ngựa búng mạnh hạt đậu trúng ngay chóc!

Con ngựa bị đau hí vang!

Lập tức một cái đầu ló ra từ một gian phòng cách phòng Hàn Tiểu Tranh hai căn về hướng Đông:

- Tiểu nhị, chuyện gì đó?

Gã tiểu nhị nào biết chuyện gì, chỉ lắp bắp:

- Dạ... tiểu nhân...

Người kia tức giận:

- Ngựa này là giống Đại Uyên danh câu đấy nghe chưa! Có gì thất thổ là người gánh không nổi đâu!

Tiểu nhị vội phụ họa:

- Dạ không có đâu... tiểu nhân không dám đâu...

Người kia mới thụt đầu vào trong. Hàn Tiểu Tranh tuy chỉ thấy bóng của người ấy nhưng chàng đã nhận ra giọng nói ấy chính là giọng khàn khàn thuở trước, chàng nghĩ bụng:

- “Vậy là đã tìm được người”.

Lúc ấy trời chưa tối hoàn toàn, Hàn Tiểu Tranh đoán chắc người kia tạm thời chưa hành động, bèn xuống lầu bảo tiểu nhị cho vài món ăn và một bình rượu, một mình trong phòng ngồi ăn từ từ. Đến lúc ăn xong, trời đã tối hẳn, Hàn Tiểu Tranh nhìn ra ngoài cửa sổ thấy xe ngựa vẫn còn. Gã tiểu nhị đã về phòng nghỉ.

Hàn Tiểu Tranh tìm trong bị vải tùy thân, lấy ra một bộ y phục màu đen, thay vào người, sau đó chàng nhẹ nhàng leo lên song cửa sổ, tay hữu bám vào thành cửa mượn lực đu người lộn lên mái nhà.

Chàng khẽ bước sang hướng Đông một đoạn, bèn quỳ xuống ghé mắt nhìn qua một kẽ hở trên mái ngói.

Trong căn phòng bên dưới có một người đang ngồi một mình uống, trên bàn ê hề thức ăn, có để hai bộ chén đĩa.

Y đang đợi người? Hay có người đã ăn xong và đi rồi?

Kẽ hở trên mái ngói quá nhỏ, chỉ đủ cho Hàn Tiểu Tranh nhìn thấy chung quanh bàn ăn. Chàng muốn điều chỉnh góc độ nhưng sợ phát ra tiếng động sẽ khiến người bên trong phát giác.

Người trong phòng bỗng đứng dậy chấp tay sau lưng đi tới đi lui, ra vẻ bất an nôn nóng, lúc y bước qua bước lại Hàn Tiểu Tranh mới có dịp nhìn rõ diện mạo y.

Khuôn mặt người này rất to, lại thêm một cái mũi rất đồ sộ bề ngang mà không cao, nên không giống cái mũi lăm, bảo là một cục thịt chắc giống

hơn.

Y ăn mặc như một tay buôn, nhưng Hàn Tiểu Tranh lưu ý thấy chân y mang loại ủng mà người trong võ lâm thường xài.

Bất luận người này có đúng là người trong Xuân Phong Như Ý Lâu hay không, nhưng ít nhất chẳng phải người tầm thường! Hàn Tiểu Tranh có thể đoán chắc điểm đó.

Người ở dưới tỏ ra sốt ruột, Hàn Tiểu Tranh ở trên càng khó chịu hơn vì phải giữ nguyên một tư thế cả một lúc lâu.

Đột nhiên, Hàn Tiểu Tranh nghe tiếng áo bay sột soạt, khiến chàng giật mình!

Sau đó, chàng thấy trong phòng đã có thêm một nữ nhân!

Quả là có chuyện! Hàn Tiểu Tranh bất giác cao hứng, mắt nhìn không chớp vào phòng bên dưới chờ xem diễn tiến.

Nhưng nữ nhân kia cứ đứng tại góc mà chàng không thể nhìn thấy hết được, chỉ có thể thấy thân hình của người này mà chẳng thể nào thấy rõ dung mạo.

Chỉ nghe nữ nhân nói:

- Điền Thất, người muốn gặp ta gặp như vậy, đã xảy ra chuyện gì?

Chỉ nghe tiếng khàn khàn của Điền Thất đáp:

- Thuộc hạ có việc cần báo cho cô nương hay: tay nội ứng của chúng ta trong phái Hoa Sơn đã bị phát giác, vì đấu không lại nên đã mất mạng!

Nữ nhân lạnh lùng nói:

- Chết càng tốt!

Điền Thất thất kinh nói:

- Cô nương...

- Hành sự bất tài, chết là đáng, dù Hoa Sơn phái không giết hãn, chủ nhân cũng không tha cho hãn đâu!

Điền Thất tỏ vẻ kinh hãi, vội nói:

- Chủ nhân anh minh thần thánh!

Giọng nữ nhân hòa hoãn hơn:

- Tuy nhiên người đã kịp thời báo cho ta hay tin này, kể như có công lao, xem ra cục xương Hoa Sơn này phải cần cách khác.

Điền Thất lại nói:

- Thuộc hạ còn một việc nữa.

- Nói đi!

- Cách đây vài hôm có mấy huynh đệ thủ hạ phát hiện lão tiện Phục Ngưỡng ở tại thành nội Vinh Thành, rất tiếc họ theo được một đoạn thì để lão tiện kia trốn mất!

Nghe đến đây Hàn Tiểu Tranh một phen giựt mình.

Nữ nhân giận dữ nói:

- Bọn ngu muội vô dụng! Nhưng chỉ cần lão ló đuôi ra thì ta không tin bắt lão không được! Ta sẽ phái thêm người qua Vinh Thành.

Điền Thất cung kính:

- Cô nương mà an bài mọi việc, thiết nghĩ lão họ Phục kia có cánh cũng khó thoát.

Giọng gã đầy vẻ xu nịnh.

Nữ nhân lại nói:

- Ta nghe nói Tả Chi Nhai cũng xuất hiện tại Vinh Thành?

Điền Thất chưa kịp trả lời, nữ nhân bỗng hừ một tiếng:

- Kẻ nào đó?

Hàn Tiểu Tranh giựt mình thầm nghĩ:

- Bị người ta phát hiện rồi!

Chỉ nghe một tràng cười dài, một bóng đen từ góc mái nhà tung mình lên không, uốn mình giữa không trung phóng đi như một chiếc lá khô, tốc độ nhanh kinh người!

Một bóng trắng từ trong nhà vọt ra đuổi theo, chính là nữ nhân kia, nhìn vóc dáng rất xinh đẹp.

Hai bóng một đen một trắng đuổi nhau xa tít.

Hàn Tiểu Tranh nhìn sững theo, trong lòng cảm thấy hồ thẹn sức mình không bằng.

Lại nghe thấy Điền Thất thở dài trong phòng:

- Thân thủ thực nhanh!

Lại cùng một câu nói cách đây hai năm!

Hàn Tiểu Tranh lập tức biết chắc kẻ này từng xuất hiện tại Xuân Phong Như Ý Lâu.

Hàn Tiểu Tranh trong lòng nhanh chóng tính toán, chàng không biết võ công Điền Thất ra sao, nhưng chàng đã thấy võ công của nữ nhân áo trắng bỏ xa mình, nếu mạo hiểm xuất thủ, lỡ nữ nhân kia quay lại, e rằng lành ít dữ nhiều.

Đang dự dự, chàng lại nghe có tiếng hét lớn, tiếp theo là tiếng binh khí đụng nhau chan chát, phát ra từ căn phòng bên dưới!

Hàn Tiểu Tranh vội ghé mắt nhìn xuống, liền phát hiện chẳng biết từ lúc nào lại có thêm một cô gái áo đỏ đang đánh với Điền Thất!

Điền Thất sử dụng một cây thương có dây xích, võ công không đỡ chút nào, thân hình quay tròn, cây thương phát chiêu rất ác hiểm!

Cô gái áo đỏ dùng nhuyễn kiếm, võ công linh xảo thiện biến, nhất là khinh công của cô càng khiến Hàn Tiểu Tranh le lười, trong phòng chật hẹp như thế, cô lại có thể tự do tự tại như cá lội nước.

Nhìn qua Điền Thất, tuy thờ nhọc nhưng bộ dạng rất hung dữ, cây thương mắc xích vẽ một vòng tròn ánh sáng, nhưng tấn công hoài không hiệu quả, mà còn bị cô gái áo đỏ bất ngờ tấn công vài kiếm, khiến y tay chân bấn loạn.

Hàn Tiểu Tranh không hiểu tại sao hai người lại đánh nhau, nên không ra tay, nhưng lúc này cô gái áo đỏ sắp giết Điền Thất, thì chàng chẳng thể làm ngơ, bởi chàng cần hỏi y một số việc.

Cô gái áo đỏ vừa tấn công vừa nói:

- Một kiếm này là vì Thanh Y Xã đại ca!

“soạt” một tiếng, tay áo Điền Thất bị thủng một lỗ.

- Kiếm này dành cho Thanh Y Xã lão nhị!

Điền Thất gấp quá vội thụp mình, kiếm quang xốt ngang đầu y, xéo mất một mảng tóc! Điền Thất vừa giận vừa sợ, cả khuôn mặt co rút lại!

- Kiếm này là vì lão tam!

Cô gái áo đỏ hú một tiếng, kiếm quang nhắm ngay trước ngực Điền Thất đâm vào!

Điền Thất gầm lên:

- Người của Thanh Y Xã đều là nhân tình của người hay sao?

Cây thương như con rắn nhắm ngay yết hầu cô gái áo đỏ, dụng ý để lưỡng bại câu thương!

Thân mình cô gái áo đỏ như không trọng lượng, bay ngược ra sau, miệng nói:

- Đồ sát vô cớ, lại còn ác ngôn hại người, hôm nay người chết chắc rồi!

Khẽ quát một tiếng, nhuyễn kiếm của cô gái áo đỏ phát ra tiếng “vút vút”, cơ hồ uốn thành một vòng kiếm, bỗng lại bật ra như thân rắn, điểm ngay cổ tay Điền Thất.

Điền Thất buột miệng kêu, cây thương trong tay không giữ được bay mất.

Cô gái áo đỏ xoay mạnh cổ tay, nhuyễn kiếm bay vút đến yết hầu Điền Thất!

Ngay lúc ấy, chợt nghe “ầm” một tiếng lớn, những gạch ngói trên mái nhà rơi xuống rào rào, có một bóng người rơi xuống tiếp theo sau.

Cô gái áo đỏ giựt mình, kiếm thế bất giác chậm lại, Điền Thất thừa cơ lăn mình ra xa ngoài một trượng, lộn mình đứng dậy!

Cô gái áo đỏ tưởng mình sắp hạ được Điền Thất, chẳng ngờ bị người khác phá rối, cô nổi giận không nói tiếng nào, vung kiếm tấn công người mới đến!

Chỉ nghe “xoạt” một tiếng nhỏ, cô liền phát hiện ra kiếm của đối phương đã kề sát mạn sườn bên phải của mình! Điều này khiến cô giựt mình sợ hãi! Xem ra đối phương chỉ mới mười bảy mười tám, chẳng ngờ kiếm pháp đã đến mức không tưởng như thế, chỉ trong một chiêu đã chế ngự mình!

Vừa sợ vừa giận, cô gái áo đỏ bất chấp sự thực là mình đã thua, cổ tay hữu quật ngược, nhuyễn kiếm như con trùng không xương quăn lấy kiếm của đối phương kéo ra phía sau!

Kiếm của đối phương cũng đưa theo thế kéo, khiến cô gái giựt mình, thầm nghĩ:

- “Hay là gian kế của hãn!”

Nhuyễn kiếm vội hóa thẳng cứng nhắm vào trước ngực đối phương.

Ngay lúc kiếm của cô sắp chạm đến mục tiêu, cô bỗng cảm thấy lạnh nơi yết hầu, lại là kiếm của đối phương kề cổ!

Người này là Hàn Tiểu Tranh, chàng thấy Điền Thất sắp mất mạng dưới kiếm của cô gái áo đỏ, nếu vậy manh mối khó khăn lắm mới tìm được này sẽ tiêu mất, nên chàng bất chấp mọi thứ ra tay cứu họ Điền.

Kỳ thực, lúc nhuyển kiếm của cô gái áo đỏ quấn lấy kiếm Hàn Tiểu Tranh, chỉ cần mạnh tay kéo thêm, thì kiếm của chàng sẽ vụt khỏi tay bởi công lực của chàng không bằng vị cô nương này. Nhưng cô gái thấy kiếm pháp của chàng cao siêu như thế, nên tưởng đây là kế dụ địch của chàng, thế là phí mất một cơ hội thắng!

Cô gái áo đỏ hai lần bị chặn đứng, càng tức thêm, định vùng kiếm tấn công tiếp, bỗng thấy Điền Thất đã thừa cơ trong lúc hai người đang giao thủ, định lén chuồn êm.

Có bóng người phóng theo, trước mặt Điền Thất có ngay hai người: Hàn Tiểu Tranh và cô gái áo đỏ!

Cô gái hơi ngạc nhiên nhìn Hàn Tiểu Tranh một cái, rồi lạnh lùng bảo Điền Thất:

- Có ta ở đây, người chớ hòng sống sót mà bước ra khỏi đây.

Hàn Tiểu Tranh cũng nói với Điền Thất:

- Có ta ở đây, người đừng hòng chết trong căn nhà này! Người phải sống để ra khỏi đây!

Cô gái áo đỏ giận quá hóa cười:

- Nay bằng hữu, tại sao cứ chống đối ta?

Hàn Tiểu Tranh đáp:

- Chẳng dám, tại hạ nói thật đấy, dù cô nương không xuất hiện, tại hạ cũng sẽ nói với y như thế.

Cô gái áo đỏ nhú mày:

- Nhưng bằng hữu vừa xuất hiện đã giao thủ với ta, hãy nói cho rõ xem!

Nhuyển kiếm của cô lại phát ra tiếng “vút”, như thể sắp tấn công Hàn Tiểu Tranh.

Hàn Tiểu Tranh vội lùi lại một bước, miệng nói:

- Đừng gấp, đừng gấp, tại hạ có cách, bảo đảm cô nương sẽ đồng ý.

Cô gái áo đỏ nào biết nếu cô thực sự giao thủ cùng Hàn Tiểu Tranh thì chàng chẳng phải đối thủ của cô, nhưng cô thấy kiếm pháp của chàng cao thâm quá nên nghĩ bụng:

- “Nếu ta động thủ với hắn, chắc chắn không phải đối thủ của hắn, chỉ bằng nghe hắn nói cách nào”.

Tuy nghĩ thế nhưng cô chẳng nói gì, chỉ “hừ” một tiếng.

Hàn Tiểu Tranh biết cô gái đã đồng ý, liền nói:

- Chúng ta hãy đem gã này đến một nơi vắng vẻ không người, rồi thương lượng cách xử hắn, cô nương nghĩ sao?

Cô gái áo đỏ nhìn Hàn Tiểu Tranh với ánh mắt không tin tưởng, thầm nghĩ:

- “Ra đến đây nếu người và hắn liên thủ hại ta, thì kể như ta mắc mưu rồi!”

Hàn Tiểu Tranh như đọc được ý nghĩ của cô gái, chàng nói:

- Nếu tại hạ có ác ý cùng cô nương, lúc này chẳng phải đã đâm thủ sao? Cần gì vẽ thêm chuyện?

Tại hạ đang lo đồng bạn của hắn trở lại, nữ nhân kia võ công cao lắm, dù cô nương và tại hạ hợp sức đấu với y, cũng chưa chắc là đối thủ.

- Ai thềm hợp sức với người?

Cô gái áo đỏ cao giọng kêu, như thể bắt cô ở cạnh một con heo.

- Chúng ta tìm chỗ trước đã! Cô đừng mẫn cảm quá như vậy!

- Đi thì đi! Xem ai sợ ai!

Điền Thất sắc diện trắng bệch, y biết đi theo hai người này ra nơi vắng vẻ là mạng không giữ được, song có hai kiếm kề cổ, không theo không được.

Cả ba người sánh vai bước xuống lầu. Dĩ nhiên kiếm được cất đi, thay thế bằng tay họ đã nắm lấy cổ tay Điền Thất.

Người bên dưới thấy ba người thân mật như thế đều lấy làm lạ, càng không hiểu tại sao Điền Thất đỏ mặt hộc mồ hôi đầy mặt.

Bước ra ngoài cửa khách điểm, Hàn Tiểu Tranh nói:

- Cô nương cùng hắn lên xe ngựa đi, tại hạ ngồi ngoài đánh xe, nhưng chúng ta phải nói trước rõ ràng...

Nói đến đây Hàn Tiểu Tranh hạ thấp giọng:

- Cô nương không được giết chết hắc lưc ở trên xe, nếu cô nương hạ thủ, tại... tại hạ sẽ bám theo cô nương luôn luôn.

Cô gái áo đỏ im lặng, chẳng biết đã ngầm đồng ý, hay là không thềm lý luận nữa.

Hàn Tiểu Tranh lo sợ nhờ nữ nhân áo trắng kia trở lại ngay lúc này, nên không tranh cãi với cô gái áo đỏ, chàng vọt lên xe ngựa hô:

- Lên đi!

Cô gái áo đỏ nắm lấy tay Điền Thất bước lên xe.

Hàn Tiểu Tranh lập tức cho xe chạy ra ngoài mười mấy dặm, lại rẽ ngoặt ba bốn lần, mới dừng xe lại.

Hàn Tiểu Tranh nhảy xuống xe, vội nói:

- Cô nương đem hắc lưc xuống xe đi.

Chỉ nghe “phịch” một tiếng, một vật tròn đen từ trong xe lăn xuống đất! Dưới ánh trăng, nhìn rõ là Điền Thất!

Xem tiếp hồi 13 Kiếm đạo tân tú

ĐỘC CHIẾN THIÊN NHAI

Long Nhân

www.dtv-ebook.com

Hồi 13

Kiểm Đạo Tân Tú

Hàn Tiểu Tranh giựt mình, nổi giận nói:

H

- Cô... cô đã...

Cô gái áo đỏ nhảy xuống đất, lạnh lùng nói:

- Yên chí đi, ta chỉ điểm huyết hãn thôi.

Hàn Tiểu Tranh thở phào.

Cô gái áo đỏ tiến đến mấy bước, nhuyển kiếm vung ra, kề bên yết hầu Điền Thất, cô nói với Hàn Tiểu Tranh:

- Các hạ phải nói rõ có quan hệ gì với hãn, tại sao lại cứu hãn? Nếu không ta sẽ giết hãn ngay!

Hàn Tiểu Tranh nói:

- Tại hạ không có liên hệ gì với y...

- Không thể nào!

Hàn Tiểu Tranh bất giác than thầm, đúng là chàng không có liên hệ gì với Điền Thất, chàng giơ hai tay lên:

- Cô nương không tin thì tại hạ cũng không có cách nào giải thích, tại hạ không để cô nương giết y, chỉ vì muốn hỏi thăm tin tức một việc. Tại hạ không rõ y là chính hay tà, nhưng lúc này nghe cuộc đối thoại giữa y và chủ nhân của y, tại hạ cũng đủ hiểu, do đó hỏi xong việc thì cô nương muốn giết y tại hạ cũng không ngăn cản.

Im lặng giây lát, cô gái áo đỏ nói:

- Được, ta tin các hạ.

Hàn Tiểu Tranh cao hứng nói:

- Vậy tại hạ hỏi hãn vài câu.

Chàng bước đến định lôi dậy Điền Thất, chợt nghe cô gái áo đỏ nói:

- Không cần hỏi nữa, hãn đã chết rồi, ta đã hạ sát hãn lúc ở trên xe.

Hàn Tiểu Tranh sững sờ, một bụng lửa giận sôi lên:

- Cô... cô dám nuốt lời!

Cô gái áo đỏ nói:

- Người như hãn chết sớm ngày nào, thế gian bình an ngày ấy, chẳng lẽ các hạ đồng tình với hãn sao?

- Cô có biết hãn là manh mối duy nhất mà ta đã tìm kiếm mất hai năm nay chẳng? Vậy mà bây giờ cô lại giết mất hãn rồi!

Hàn Tiểu Tranh phần nộ bước vòng quanh, chàng hồi hận sao mình không đánh bại cô gái kia và đem Điền Thất đi tra hỏi, nhưng làm như thế tính mệnh của cô sẽ bị nguy hiểm, chàng cũng không muốn điều đó xảy ra.

Cứ nghĩ đến hơn hai năm xông pha dò la tin tức, chẳng dễ dàng gì có được một manh mối, nay lại bị cô gái làm hỏng mất, Hàn Tiểu Tranh tức đến nghiêng răng trèo treo.

Chỉ nghe cô gái áo đỏ nói:

- Hãn uy bức Thanh Y Xã phải quy hàng không xong, bèn giết sạch hơn ba trăm huynh đệ Thanh Y Xã, hạng người này đáng giết hay chẳng?

Hàn Tiểu Tranh cười nhạt:

- Chỉ bằng vào sức của hãn làm gì có thể diệt hết Thanh Y Xã? Cô đừng tưởng ta là trẻ lên ba!

Cô gái áo đỏ đỏ mặt, chỉ là trong bóng đêm không ai thấy rõ:

- Nhưng hãn là người trực tiếp điều động. Mấy trăm huynh đệ đều chết trong trận chiến, nợ máu phải trả bằng máu!

Hàn Tiểu Tranh nói:

- Thanh Y Xã toàn bộ bị hủy cả sao?

Cô gái áo đỏ giận dữ nói:

- Các hạ tưởng ta nói chơi sao?

Hàn Tiểu Tranh thở dài:

- Tuy ta chưa từng gặp người của Thanh Y Xã, nhưng rất ngưỡng mộ đại ca của họ. Người trong giang hồ đều nói y là một hán tử sắt đá, các đàn em

đều xuất thân cùng khổ, nên mới gia nhập Thanh Y Xã, chẳng ngờ họ đều gặp bất hạnh!

Cô gái áo đỏ nghe Hàn Tiểu Tranh nói như thế, giọng cô dịu xuống:

- Tôi cũng không ngờ kẻ này quan trọng đối với các hạ như thế, cứ tưởng các hạ chẳng phân biệt trung gian.

Hàn Tiểu Tranh nói:

- Ta vì tìm một người, mất hơn hai năm trời chẳng mấy may tin tức. Hôm nay mới phát hiện gã này có manh mối khả nghi, nào ngờ... nào ngờ...

Cô gái áo đỏ nói:

- Chỉ tại tôi gấp quá, tôi sợ võ công không bằng các hạ, không sớm nhân cơ hội trừ khử kẻ này, e chẳng có cơ hội nữa.

Hàn Tiểu Tranh chuyển ý, thăm nghĩ:

- “Cô gái này biết rõ việc làm của Điền Thất, biết đâu cô thêm những việc khác, ta hỏi thử xem sao”.

Nghĩ thế, chàng liền hỏi:

- Chẳng biết sau lưng gã này là nhân vật như thế nào, lại có khả năng giết sạch cả Thanh Y Xã lớn như vậy.

Cô gái áo đỏ nói:

- Nghe nói hậu thuẫn của gã là người của Vong Ưu cung! Tôi không biết rõ chi tiết, chỉ biết là Vong Ưu cung muốn bắt Thanh Y Xã quy thuận, nhưng Thanh Y Xã cự tuyệt, thế là đưa đến một tai họa lớn. Mà tên cầu tiện này là người điều động sự việc này! Tôi theo dõi hắn đã ba ngày, hắn cùng đồng bạn chẳng rời nửa bước, mãi đến hôm nay mới tìm được lúc hắn đơn thương độc mã!

Hàn Tiểu Tranh mãi miết trầm tư suy nghĩ.

Nếu Điền Thất quả thực là người của Vong Ưu cung, mà Lữ Nhất Hải đã từng cấu kết cùng Vong Ưu cung để tấn công Vô Phiêu đường của Diệp Thích. Do đó tính ra chàng cũng có dây dưa với Vong Ưu cung. Vậy cô gái áo đỏ hắn là bạn chứ không phải thù.

Hai năm trước Điền Thất từng cố che giấu cái chết của Đoạn Như Yên, những lời y nói trong phòng Đoạn Như Yên cho thấy y là ông chủ Xuân

Phong Như Ý Lâu. Vậy thì việc cả tòa thanh lâu biến mất một cách vội vã sau cái chết của Đoạn Như Yên hẳn cũng là kiệt tác của y.

Lúc trước hai sự việc này đều không dễ gì liên tưởng, nhưng bây giờ thì có thể suy diễn được: vì một âm mưu nào đó, Điền Thất lập kế hại chết Đoạn Như Yên, để che mắt người khác, một mặt Điền Thất ngụy tạo cảnh tự tử, mặt khác vội vã mai táng Đoạn Như Yên, nhưng cũng chỉ là một phần mồi nhử không, thì thể thực không rõ đã đi đâu. Như thế dù có ai muốn khám xét thì thể cũng không thể thấy được nữa. Ngoài ra Vong Ưu cung thừa sức biến gã đi sau khi xong việc.

Lữ Nhất Hải kết bè cũng Vong Ưu cung, vậy việc này có liên hệ đến Lữ Nhất Hải chăng? Nếu có, có thực là vì muốn cắt đứt mối liên hệ giữa Tả Chi Nhai và Đoạn Như Yên chăng? Điểm này không có lý, vì Lữ Nhất Hải muốn Tả Chi Nhai cùng A Vân thành thân để trả thù Diệp Thích, sau lễ cưới thì y không cần thủ tiêu Đoạn Như Yên, làm như vậy chỉ gây thêm ngăn cách giữa tình cảm cha con.

Nếu việc này không liên quan đến Lữ Nhất Hải, chắc hẳn hung thủ là người của Vong Ưu cung, chỉ có như thế mới tiếp tục âm mưu trong vòng bí mật.

Nhưng tại sao Vong Ưu cung muốn giết Đoạn Như Yên?

Và tại sao phải giết Đoạn Như Yên ngay lúc Hàn Tiểu Tranh có mặt trong phòng? Với quy mô của tổ chức ấy, họ thừa sức dàn cảnh tự tử một cách rất hợp tình hợp lý.

Nói cách khác, những sơ hở tại hiện trường là do họ cố ý để lộ, như muốn cho biết cảnh tự sát là ngụy tạo.

Nếu cảnh là giả, vậy khi Đoạn Như Yên bị giết, người khác sẽ tìm hung thủ, tức là Vong Ưu cung muốn người khác đến tìm hung thủ giết Đoạn Như Yên!

Điểm này xem ra không giải thích thông được, có hung thủ nào dại dột như thế?

Nhưng nhìn theo một góc độ khác là có thể thấy mưu đồ của họ. Tìm ra hung thủ, chưa hẳn đây là hung thủ thực, chỉ là một kẻ rất giống hung thủ

mà thôi! Mà kẻ ấy là ai? Lữ Nhất Hải ư? Như thế thì Vong Ưu cung đổ mọi việc cho Lữ Nhất Hải.

Nhưng chẳng phải hai bên đã từng hợp tác sao? Và lại dù có người nghi ngờ Lữ Nhất Hải, có mấy ai chịu vì một gái thanh lâu mà chống đối Lữ Nhất Hải?

Chẳng có ai! Ít nhất Hàn Tiểu Tranh không suy ra được có ai.

Giòng suy nghĩ của chàng bị gián đoạn.

Cô gái áo đỏ lớn tiếng gọi chàng, khiến chàng giật mình ra khỏi cơn trầm tư.

- Ê, các hạ làm gì như trúng tà, không nói gì cả vậy?

Hàn Tiểu Tranh cười gượng, thầm nghĩ cô nương này hành sự chẳng giống người thường, vừa hẹp hòi ngang bướng, lại ngông nghênh cổ quái.

- Ê, các hạ cần tìm ai? nói đi, biết đâu ta có thể giúp được.

Hàn Tiểu Tranh bị cô hỏi mãi, vừa bực mình vừa tức cười, liền nói:

- Cô nương, tại hạ không phải họ ê, cũng không mang tên ê, tên họ của tại hạ là Hàn Tiểu Tranh.

Cô gái áo đỏ trở mắt nhìn chàng:

- Hàn Tiểu Tranh? Không phải Hàn Tranh sao?

Hàn Tiểu Tranh gật đầu:

- Tại hạ là Hàn Tiểu Tranh...

Chưa kịp nói nên lời, đã nghe cô gái áo đỏ nói:

- Các hạ nhìn không giống Hàn Tranh.

Hàn Tiểu Tranh ngạc nhiên:

- Cô nương đã gặp Hàn Tranh sao?

- Chưa gặp, nhưng người trên giang hồ đồn rằng tay kiếm khách trẻ tuổi mới nổi gần đây có tên Hàn Tranh, chẳng những kiếm pháp nhất lưu, mà người cũng anh tuấn phi phàm, phong lưu hào phóng, còn các hạ ư? Thôi ta không nói đâu.

“Không nói” có lúc còn nặng hơn là nói thẳng.

Hàn Tiểu Tranh thầm cao hứng, bất luận là ai, nghe một thiếu nữ khoa trương mình cũng lấy làm cao hứng.

Cô gái áo đỏ có vẻ mơ màng:

- Ta hy vọng có một ngày sẽ gặp được kiếm khách trẻ tuổi kia, ta tin rằng lúc ấy chàng nhất định sẽ xiêu lòng với ta.

Hàn Tiểu Tranh cơ hồ đứng không vững, chàng không ngờ nghe được câu nói ấy từ miệng một thiếu nữ. Hàn Tiểu Tranh rất muốn cười mà cổ nhện, chàng trấn tĩnh nói:

- Vì sao cô biết chắc như vậy?

- Rõ như vậy còn gì nữa? Bởi vì chẳng những ta có nhan sắc, lại khả ái, quan trọng hơn nữa ta là Mộ Dung Tiểu Dung!

- Mộ Dung Tiểu Dung là ai?

Hàn Tiểu Tranh quả thực không biết.

Cô gái áo đỏ kinh ngạc nhìn chàng, như thể nhìn một khúc cây không thể đục đẽo được:

- Đến Mộ Dung Tiểu Dung là ai mà các hạ cũng không biết à?

Cô rất bất mãn, giọng nói cất cao hơn:

- Mộ Dung Tiểu Dung là tiểu nữ của Mộ Dung thế gia! Các hạ đừng bảo rằng đến Mộ Dung Trì là ai cũng không biết nhé?

Dĩ nhiên là không, nếu cả Mộ Dung Trì là ai cũng không biết, hẳn người này là một kẻ ngốc. Tuy nhiên, kể cũng hiếm thấy ai đem danh phụ thân mình ra khoe như thế.

Hàn Tiểu Tranh cảm thấy vị Mộ Dung tiểu thư này quả là tức cười, chàng cười nói:

- Nhưng tại hạ biết Hàn Tranh nhất định không xiêu lòng với cô nương đâu.

Mộ Dung Tiểu Dung mở to đôi mắt xinh đẹp:

- Tại sao?

- Vì Hàn Tranh đã có ý trung nhân.

Mộ Dung Tiểu Dung giựt mình:

- Là ai?

Hàn Tiểu Tranh hơi khựng, nghĩ thầm:

- “Ta cũng không nghĩ ra là ai”.

Đầu óc chàng quay cuồng, lập tức đáp ngay:

- Tên của nàng là A Vân!

Bởi cô gái mà Hàn Tiểu Tranh tiếp cận nhiều nhất là A Vân, nên chàng nói thế, song trong lòng thầm nhủ:

- “Chẳng biết nếu A Vân biết được, có giận ta không? Không chừng cô đang nhảy mũi”.

Thì ra vùng Giang Nam có câu nói rằng: nếu ai nói sau lưng một người khác, người bị nói thường sẽ nhảy mũi, Hàn Tiểu Tranh và A Vân từ nhỏ chơi chung hay nhắc đến câu này, bởi thế chàng tự nhiên lại nghĩ đến.

- A Vân? Cô ấy có đẹp bằng ta chẳng?

- Không rõ, cũng có thể không bằng cô, nhưng vẫn là ý trung nhân của người ta!

Mộ Dung Tiểu Dung cúi đầu im lặng một chút, liền thở dài nói:

- Rất tiếc chàng không gặp ta sớm hơn.

Hàn Tiểu Tranh thấy cô tình thật như thế, trong lòng bất giác cười thầm:

- “Đúng là thiên hạ rộng lớn, chuyện lạ gì cũng có, ta chưa gặp cô gái nào dám nghĩ dám nói như cô này”.

Hàn Tiểu Tranh bảo:

- Không giấu gì cô nương, người mà tại hạ muốn tìm chính là vị A Vân cô nương kia.

Mộ Dung Tiểu Dung nghe thế vội hỏi:

- Tại sao các hạ cũng phải tìm cô ấy?

- Tại hạ chịu lời ủy thác của Hàn Tranh.

- Các hạ quen Hàn Tranh?

- Chẳng những quen, mà còn thân đến như hai thành một!

- Vậy thì được quá, ta sẽ giúp các hạ tìm cô ấy.

- Tại sao?

- Vì ta tin rằng nếu ta và cô ấy đứng cạnh nhau, Hàn Tranh sẽ chọn ta!

Hàn Tiểu Tranh nghĩ thầm:

- “Tuy vị cô nương này khá tự phụ, nhưng cô là người của Mộ Dung thế gia, nếu chịu giúp đỡ mình thì cơ hội tìm A Vân sẽ gia tăng”.

Thế là Hàn Tiểu Tranh diễn tả dung mạo hình dáng A Vân cho Mộ Dung Tiểu Dung nghe.

Cô trầm tư:

- Vóc dáng không khác ta lắm, thích căn môi... không thích cười, khi cười lên có lúm đồng tiền...

Đột nhiên cô kêu lên:

- Ta từng thấy cô ấy rồi!

Hàn Tiểu Tranh đương nhiên không tin, thế gian rộng lớn như thế, dễ gì có chuyện trùng hợp khéo vậy? Do đó chàng cười nhẹ, tuy không nói ra nhưng ý tứ đã quá rõ: “cô nói quá sự thực”.

Mộ Dung Tiểu Dung vội nói:

- Ê, các hạ đừng nhìn ta với ánh mắt đó, ta nói thực đấy, trên tay cô ấy có đeo một vòng gỗ có chạm trổ phải không? Các hạ không tin thì thôi...

Hàn Tiểu Tranh vụt ôm lấy Mộ Dung Tiểu Dung hỏi dồn:

- Cô nói cô ấy đeo vòng gỗ?

Tay Hàn Tiểu Tranh nắm mạnh, đau cả đôi vai Mộ Dung Tiểu Dung.

Mộ Dung Tiểu Dung gắng sức vùng thoát, cô lớn tiếng:

- Này, người dám mạo phạm bổn cô nương à?

Hàn Tiểu Tranh vội nói:

- Xin thứ lỗi, tại hạ gấp quá, xin cô nương trả lời giúp tại hạ.

Mộ Dung Tiểu Dung vừa xoa vai vừa đáp:

- Cha ta nói cái miệng lắm chuyện của ta dễ gây thất thố, chẳng ngờ các hạ còn lỗ mãng hơn! Thôi được, nể tình ta nói cho biết. Nửa tháng trước tại Vinh Thành ta tận mắt nhìn thấy một vị cô nương tay đeo vòng gỗ. Bởi vòng bằng gỗ dẻo ra, chưa nghe thấy bao giờ, nên ta đặc biệt chú ý.

Hàn Tiểu Tranh lẩm bẩm nói:

- Đúng rồi, đúng là cô ấy rồi!

Thực ra, vòng gỗ trong tay A Vân chẳng phải bằng gỗ dẻo thành, mà là một cành cây hồ đào uốn vòng bởi thiên nhiên, trông khá lạ lùng. Diệp Thích gặp được vật này rất thích, mới bỏ ra bảy ngày tỉ mỉ mài dũa cho bóng lên.

Gỗ hồ đào màu nâu tối nhưng ẩn vân trạng, màu đậm nhạt không đều, do đó gợi cảm giác cổ quý.

Loại gỗ này nếu nhìn kỹ dưới ánh đèn, có thể chừng như nhìn thấy cả một bức họa bách điều triều phụng!

Từ nhỏ A Vân đã đeo chiếc vòng này, chất gỗ nhờ hơi ấm của thiếu nữ thuần khiết càng lên nước bóng hơn, nhìn quả khác thường!

Một vật như thế, không lý còn có một người khác trên đời này mang nó sao?

Hàn Tiểu Tranh thầm nghĩ:

- “Tại sao lại ở Vinh Thành? Điền Thất chẳng phải đã lăm báo cùng nữ nhân áo trắng rằng Tả Chi Nhai cũng ở Vinh Thành sao?”

Chàng nhìn Mộ Dung Tiểu Dung hỏi:

- Vinh Thành ở hướng nào?

Mộ Dung Tiểu Dung chỉ hướng tây.

Hàn Tiểu Tranh buông hai chữ “đa tạ”, liền bỏ đi về hướng Tây.

Có bóng người lướt đến, Mộ Dung Tiểu Dung đã chặn đường Hàn Tiểu Tranh, kiếm pháp của cô không bằng Hàn Tiểu Tranh, nhưng thân pháp thì cao minh hơn chàng nhiều.

- Các hạ đi tìm cô ấy như thế sao?

- Cô nương nghĩ tại hạ nên tìm cách nào?

- Các hạ nên để ta đi chung.

- Tại sao?

- Bởi vì nếu các hạ cứ đi như thế, đừng nói không được nhìn mặt cô ấy, thậm chí chẳng bước vào cửa nơi cô ấy được một bước.

Hàn Tiểu Tranh đột nhiên cười:

- Thanh thế của A Vân bây giờ lớn lắm sao?

Mộ Dung Tiểu Dung khẽ cười:

- Cũng không lớn lắm, chỉ là Tri phủ Vinh Thành gặp cô ấy cũng phải thúc ngựa nhường sang bên cho cô ấy đi qua!

Hàn Tiểu Tranh đứng sững ra đấy, chàng cảm thấy mọi thứ như một trò cười, nhưng muốn cười cũng không cười được.

Chàng lắc đầu:

- Không thể nào, chẳng thể nào.

Mộ Dung Tiểu Dung nhìn chàng hỏi:

- Tri phủ so với Vương gia, ai lớn hơn ai?

Đương nhiên là Vương gia, tuy Vương gia là tước vị chẳng phải quan vị, nhưng Vương gia chắc chắn là cao hơn Tri phủ rất nhiều.

Mộ Dung Tiểu Dung không chờ Hàn Tiểu Tranh trả lời:

- Dĩ nhiên là Vương gia. Nếu là đương kim Lục vương gia thì càng cao hơn nữa, mà người các hạ muốn tìm bây giờ đã là nữ nhân của Lục vương gia.

Hàn Tiểu Tranh nghe đến đây, bỗng quay lưng đi trở lại.

Mộ Dung Tiểu Dung gọi to:

- Này, sao các hạ lại đổi ý?

- Tại hạ không đi tìm nữa, không cần tìm tại hạ cũng biết người cô nương nói đó chẳng phải người tại hạ muốn tìm.

Mộ Dung Tiểu Dung bỗng lạnh nhạt nói:

- Các hạ không dám đi chứ gì? Các hạ sợ phải gặp người ấy, lỡ cô ấy là các hạ muốn tìm, phải chăng?

Hàn Tiểu Tranh dừng đấy, lời nói của cô như thể hai cây đinh dài dính chặt chân chàng xuống đất!

- Bây giờ ta biết rồi, các hạ là Hàn Tranh, Hàn Tiểu Tranh chính là Hàn Tranh!

Chẳng biết sao, giọng của Mộ Dung Tiểu Dung tràn đầy ý chế nhạo.

Hàn Tiểu Tranh im lặng một lúc, mới chậm rãi nói:

- Không sai, Hàn Tiểu Tranh chính là Hàn Tranh.

- Các hạ làm ta thất vọng.

- Vì kiếm pháp của tại hạ? Hay vì dung mạo của tại hạ?

- Không phải, ta thất vọng vì sự khiếp nhược của các hạ!

Hàn Tiểu Tranh cuối cùng đã quay lại, chàng kinh ngạc nói:

- Cô nương thấy tại hạ rất khiếp nhược sao?

- Đúng vậy! Các hạ là Hàn Tranh, vậy ý trung nhân của các hạ đúng là A Vân. Vừa nghe nói A Vân đã thành tam phu nhân của Lục vương gia, là các hạ đã không dám đi đối diện sự thực!

Trong mắt Mộ Dung Tiểu Dung phát ra ánh sáng kỳ dị!

Hàn Tiểu Tranh nói:

- Cô nương lầm rồi, bởi hai năm trước A Vân đã là vợ của một người khác. Tại hạ với cô ta không có tình nhi nữ. Còn việc tại hạ không đi Vinh Thành chẳng qua là vì tại hạ quyết không tin A Vân đã trở thành nữ nhân của Lục vương gia.

- Nếu vậy, các hạ đi dò thử đâu mất gì? Không tìm được A Vân, thì tìm được một người rất giống A Vân cũng không thú lắm sao? Và lại, trên đời này không có chuyện gì tuyệt đối. Các hạ có thể khẳng định là từ nay về sau không bao giờ cưới ta làm vợ không?

Câu hỏi này tuyệt quá.

Hàn Tiểu Tranh bật cười, chàng cảm thấy bên cạnh một cô gái như vậy thực nhẹ nhàng thoải mái, không chút áp lực, bởi cô nói chuyện còn thẳng thừng hơn cả chàng!

Phải, trên đời này chẳng có gì là tuyệt đối; ông thợ mộc cũng có thể là một tuyệt thế cao thủ!

Huống chi tại Vinh Thành còn có Tả Chi Nhai, càng đáng để đến một chuyến.

Xem tiếp hồi 14 Mộ phủ thiên kim

ĐỘC CHIẾN THIÊN NHAI

Long Nhân

www.dtv-ebook.com

Hồi 14

Mộ Phủ Thiên Kim

Đêm hôm ấy, Hàn Tiểu Tranh và Mộ Dung Tiểu Dung quay trở lại tiểu trấn, nhưng không về khách điểm cũ, vì cả hai không muốn chạm mặt nữ nhân áo trắng.

Đ

Sáng sớm hôm sau, Hàn Tiểu Tranh thức dậy, rửa mặt xong bèn mở cửa phòng bước ra chuẩn bị lên đường, thì thấy ngay Mộ Dung Tiểu Dung đã đứng bên ngoài cửa.

- Chào Mộ Dung cô nương.

Nói xong Hàn Tiểu Tranh bước qua mặt cô để xuống lầu.

Mộ Dung Tiểu Dung vội gọi:

- Này, ta chưa chuẩn bị xong!

Hàn Tiểu Tranh ra vẻ không hiểu:

- Vậy thì có quan hệ gì đến tại hạ?

Chàng lấy làm lạ, Mộ Dung Tiểu Dung càng ngạc nhiên hơn:

- Chẳng phải các hạ muốn cùng ta đến Vinh Thành sao?

- Tại sao tại hạ phải đi cùng cô nương? Chúng ta chỉ là bình thủy tương phù, nào dám vướng bận thêm.

Nói xong chàng bèn cầm cổ đi xuống bên dưới.

- Khoan đã, các hạ có biết cơ hội này có bao nhiêu người muốn mà không có được chăng?

- Vậy sao? Nếu vậy cô nương nên cho cơ hội ấy cho những ai mong được đồng hành với cô...

Thanh âm Hàn Tiểu Tranh mỗi lúc một xa dần, chàng đã bước ra khỏi khách điếm.

Mộ Dung Tiểu Dung tức giận dậm chân:

- Có kẻ được thịt thiên nga cũng không biết hưởng!

Hàn Tiểu Tranh hỏi thăm đường đến Vinh Thành, sau đó lên đường. Từ đó đến Vinh Thành độ hai mươi dặm, chàng dự tính mình có thể đến nơi trước giờ Ngọ.

Hàn Tiểu Tranh không cỡi ngựa, bởi tìm người cần vận may, chạy mau đến nơi chưa chắc đã tìm được người mau hơn.

Trời vừa chớm Hạ, cảnh vật khắp nơi tràn đầy sinh khí, Hàn Tiểu Tranh bất chợt có cảm giác muốn thở dài. Ánh dương quang, mây trắng, cỏ non, tiếng cười, khói bếp, tất cả đều đẹp làm sao, chỉ có con người không chú ý nên những thứ ấy nên chúng như không hiện hữu trên đời.

Hàn Tiểu Tranh ngắt lấy một chiếc lá non bên đường, ngậm trong miệng từ từ nhai, một vị chát của cây cỏ lập tức thấm vào lưỡi chàng, song cũng đem lại một chút vị ngọt.

Phía trước, qua một khúc quanh có hai người lẳng lặng đứng đấy, Hàn Tiểu Tranh từ xa ngoài mười trượng đi đến gần, cả hai vẫn bất động như tượng đá.

Hàn Tiểu Tranh nhìn thanh đao đeo bên hông của hai người, vỏ đao rất rộng, chuôi đao có khảm ngà. Hai thanh đao này nhìn rất hoa mỹ.

Bỗng Hàn Tiểu Tranh nghe thấy tiếng đao xuất vỏ.

“Soạt” một tiếng, giữa không gian bình lặng thanh thản, thanh âm kia càng nghe rõ mồn một.

Hàn Tiểu Tranh không lo lắng, bởi kẻ nào càng dễ rút đao, kẻ ấy càng dễ ngã xuống.

Chàng dừng lại, bình thản nói:

- Nhị vị bằng hữu đợi ta chẳng?

Người bên tả mắt nhỏ xúu nhưng rất sáng, lên tiếng:

- Tiểu tử, người dám hạ sát Điền Thất, chúng ta phải giết người báo thù.

Hàn Tiểu Tranh đáp:

- Điền Thất chẳng phải do ta giết.

- Không phải bị người giết, tại sao người lại biết Điền Thất mà ta nói là ai? Y rất ít khi dùng tên Điền Thất!

Hàn Tiểu Tranh giựt mình, chàng thấy người này quả có kinh nghiệm giang hồ rất phong phú, rất mau lẹ bắt được sơ hở trong câu nói của chàng.

Nhưng quả thực là Điền Thất không phải bị chàng hạ sát.

Người kia lại nói:

- Nếu không phải người giết Điền Thất, tại sao người ra khỏi khách điểm, chẳng hề quay lại?

Hàn Tiểu Tranh chợt cười lên, bởi chàng nhận thấy hai người này vì điều tra việc này, nhất định đã phí công vòng tới lui, mà sự thực ra họ chỉ cần hỏi chủ quán khách điểm thì biết rõ.

Cũng có thể họ đánh giá quá cao kẻ giết Điền Thất, mà trên thực tế thì Hàn Tiểu Tranh và Mộ Dung Tiểu Dung đều rất giới hạn về phần lịch duyệt giang hồ!

Đây đúng là thông minh quá hóa dở.

Giữa tiếng cười, sắc diện đối phương biến đi, càng khó nhìn hơn, một người trong bọn nói:

- Đã lâu không ai dám chủ động khiêu chiến với chúng ta.

Câu nói này đánh thức Hàn Tiểu Tranh, chàng nghĩ bụng:

- “Nói vậy, họ là người của Vong Ưu cung. Tuy ta không dám nhận trách nhiệm hành hiệp thiên hạ, nhưng nếu người ta tìm đến mình, thì chẳng thể bỏ qua được”.

Nghĩ thế chàng bèn nói:

- Người đã chết rồi, các vị muốn sao?

Lời nói của chàng tỏ rõ ý khiêu khích.

Đối phương cười lớn:

- Được! Lại gặp phải một tiểu tử chẳng biết trời cao đất dày!

Thân hình người kia bỗng phóng đến, thanh đao trong tay đã múa một đường vòng cung sáng chói, nhắm ngay động mạch bên cổ Hàn Tiểu Tranh.

Hàn Tiểu Tranh nhú mào, kiếm của chàng đã phóng ra, lưỡi kiếm như sao xẹt nhanh xé gió, trong nháy mắt đã biến hóa đánh ra mười hai kiếm!

Một tiếng kêu thét, thân hình người kia thoái lui, máu tươi chảy ra từ đùi bên hữu!

Hàn Tiểu Tranh chĩa mũi kiếm trước mặt đối phương, cười nhạt nhưng không thừa cơ tấn công.

Kẻ thù thương nghiêng răng nói:

- Kiếm pháp thực quý dị, xem ra chúng ta hợp lực tấn công mới xong.

Người còn lại cũng kinh ngạc bảo:

- Chẳng ngờ ta nhìn lầm!

Chân hữu của y đột nhiên bước lui một bước, đồng thời đao trong tay đưa lên che ngang ngực, đồng bạn của y cử đao ngang mày, chân tả điểm ra phía trước.

Hàn Tiểu Tranh ban đầu chẳng để ý cho lắm, thậm chí cảm thấy họ cố ý hư trương thanh thế, nhưng chẳng bao lâu sau chàng nhận thấy sự việc không đơn giản như thế. Hai người kia như có phối hợp chặt chẽ, giữa công và thủ, động và tĩnh, hư và thực... nhất định là một loại võ công dành cho hai người luyện chung!

Đang nghĩ đến điểm đó, người mặc huyền y bên hữu hú một tiếng quái dị, bay lên không như một đại bàng, ánh đao vũ lộng khắp trời, thế tấn công như vũ bão nhắm vào Hàn Tiểu Tranh.

Cùng lúc ấy, người còn lại mặc thanh y cũng bay lên, đao của y đưa lên nhưng không đánh ra, chỉ thủ thế!

Hàn Tiểu Tranh thoái lui một bước, kiếm thốc từ dưới lên như ánh chớp, đâm vào mạn sườn của huyền y đao khách! Kiếm mới đi được nửa đường, khuỷu tay hữu của chàng bất giác rung động, mũi kiếm lập tức biến thế, đổi sang cổ tay hữu của huyền y khách!

Chàng tin rằng một chiêu này đủ bức đối phương giảm thế tấn công bằng những đường đao điên cuồng kia, bằng không sẽ bị chém đứt cổ tay!

Cùng một lúc, chân Hàn Tiểu Tranh đá liên mấy cước để ngăn chặn thanh y khách!

Nhưng chàng mau chóng phát giác sự tình không như mình nghĩ, huyền y khách đột nhiên thu mình hụp vai nhanh không ngờ, ánh đao đang bao

trùm bỗng ngưng tụ thành một đường, phát ra tiếng rít chát tai, chọc một thế hiểm ác vào bụng dưới Hàn Tiểu Tranh.

Y mặc kệ là kiếm của Hàn Tiểu Tranh chỉ thêm chút nữa là có thể chém ngang đầu mình, bởi đồng bạn của y đã đưa đao nhắm vào cánh tay hữu của Hàn Tiểu Tranh. Nếu kiếm của Hàn Tiểu Tranh muốn chém trúng đầu huyền y khách, nhất định thanh y khách sẽ ngăn trước bằng cách chặt đứt cánh tay chàng!

Hai người phối hợp như vậy, công thủ hai bên đều có, nên thế đao dừng mãnh vô cùng!

Hàn Tiểu Tranh trong lúc cấp bách, vội cúi rạp mình lộn ngược, khoa kiếm vòng quanh để thủ môn hộ chặt chẽ.

May là chàng ứng biến đủ nhanh, song cũng bị trúng kinh ngang hông, cơ hồ đứng không vững, toàn thân chịu một cơn đau điếng.

Huyền y khách cười đắc chí:

- Tiểu tử, biết sợ chưa?

Hàn Tiểu Tranh trầm giọng:

- Đừng vội đắc ý!

Vừa nói, kiếm của chàng đã phát ra một vùng sáng chói mắt, tiếng binh khí đập vào nhau vang lên chát chúa, lửa xẹt ra như các điểm hàn tinh!

Có tiếng thét lên, thanh y khách bị trúng một kiếm trên vai, vết thương dài độ nửa thước!

“Xoảng” một tiếng, kiếm của Hàn Tiểu Tranh chém vào đao của huyền y khách, chàng cảm thấy hồ khẩu tê đi, thầm nghĩ:

- “Kình đao của người này quả không nhỏ!”

Thân hình chàng tránh qua ánh đao bổ chéo của huyền y khách, liền lập tức tung mình vọt dậy, bỗng chuyển kiếm sang tay tả, mau lẹ đánh trả!

Một tiếng kêu đau đớn, máu tuôn trào từ bụng của thanh y khách!

Hàn Tiểu Tranh chẳng chút chậm trễ, mượn thế đang vọt nhanh, phóng ra một cước đá trúng cằm của thanh y khách.

Chỉ nghe tiếng xương vỡ vụn, cả thân hình y như một bao vải văng ra ngoài!

Huyền y khách bỗng vung đao đánh ra một chiêu, Hàn Tiểu Tranh vội lùi ra một bước, định quay lại đón đỡ, nhưng thấy người kia tung mình tránh ra xa!

Hàn Tiểu Tranh ngăn người một chút mới hiểu ra, thì huyền y khách đã trốn ra xa ngoài bảy, tám trượng, đang vội vã lẩn vào khu rừng tùng trước mặt.

Hàn Tiểu Tranh thầm kêu:

- Tiếc quá, để cho y tẩu thoát!

Đúng lúc ấy, chàng nghe có tiếng kêu thét từ rừng tùng vọng ra!

Đang kinh ngạc, chàng bỗng thấy một nữ nhân từ rừng tùng bước ra, chẳng phải Mộ Dung Tiểu Dung thì còn ai?

Mộ Dung Tiểu Dung mỉm cười:

- Các hạ có biết là nếu để hãn thoát đi, thì các hạ đừng hòng được an ổn trong những ngày sắp tới.

Người của Vong Ưu cung chưa bao giờ bỏ qua cho những ai chống đối họ.

Hàn Tiểu Tranh giờ mới hiểu là tiếng kêu từ trong rừng là do Mộ Dung Tiểu Dung hạ sát huyền y khách, chàng lên tiếng:

- Cảm ơn cô nương ra tay tương trợ.

- Không cần khách sáo, đúng ra việc này tại ta mà ra, nên ta phải nói cảm ơn các hạ mới phải.

Lúc này, thanh y khách bị trọng thương đang gắng sức bò dậy, lão đảo như muốn chạy trốn.

Mộ Dung Tiểu Dung đá quạt ngang mặt đất, một mảnh đá bén nhọn tung lên, bắn vào sau đầu của kẻ kia.

Thanh y khách nghe tiếng gió thì biết không xong, định tránh nhưng vì trọng thương nên thân ảnh chậm chạp, chưa kịp tránh khỏi thì mảnh đá đã ghim trúng đầu!

Y ngã ập xuống phía trước.

Hàn Tiểu Tranh nhú mày:

- Cô giết người quả thực nhanh và gọn.

- Người như bọn chúng, giết một trăm mạng cũng không tiếc. Nếu các hạ biết mọi việc Vong Ưu cung đã làm, thì sẽ không chùng lòng đâu.

Hàn Tiểu Tranh không nói gì thêm. Chàng biết Mộ Dung Tiểu Dung nói không sai, nhưng vẫn cảm thấy có chút gì không ổn khi nhìn thấy một cô gái xuất thủ quá độc như thế.

Lần này Hàn Tiểu Tranh chẳng còn lý do để cự tuyệt đồng hành cùng Mộ Dung Tiểu Dung.

Vinh Thành cũng không khác các thị trấn khác: phồn vinh náo nhiệt, cửa tiệm tấp nập, người người đông đúc phức tạp...

Nhưng Hàn Tiểu Tranh vừa vào Vinh Thành đã có cảm giác kỳ lạ, nhưng nhất thời không rõ là chuyện gì.

Cũng có thể là ảo giác chăng?

Hàn Tiểu Tranh cùng Mộ Dung Tiểu Dung sánh vai bước trên đường cái, một đôi nam nữ trẻ tuổi tự nhiên gây sự chú ý của kẻ khác. Công bình mà nói, cả hai người đều rất xuất sắc.

Do đó trên đường có rất nhiều người nhìn trộm họ, điều này chẳng có gì bất thường.

Thế nhưng Hàn Tiểu Tranh mau chóng nhận thấy rằng đi đến đâu cũng có cả chục cặp mắt dán theo, ánh mắt của mọi người có vẻ kinh ngạc, không hiểu, thậm chí tỏ vẻ thương hại!

- “Thương hại ư? Ta có gì cần được thương hại?”

Hàn Tiểu Tranh cảm thấy người trong Vinh Thành thực kỳ quái.

Mộ Dung Tiểu Dung cũng có cảm giác không bình thường, cô nghiêng đầu khẽ nói:

- Đây, tại sao họ cứ nhìn tôi vậy?

- Chẳng phải mình cô, mà là cả hai chúng ta!

- Tại sao họ cứ nhìn theo chúng ta?

- Có lẽ cho rằng chúng ta là một cặp tình nhân!

Hàn Tiểu Tranh cười nói, chàng bị tia nhìn của mọi người làm nhột nhột, nên muốn nói đùa để nhẹ bớt căng thẳng.

Mộ Dung Tiểu Dung bất bình nói:

- Bộ họ chưa từng thấy một đôi tình nhân sao?

Hàn Tiểu Tranh nói:

- Xem ra chúng ta nên tách rời thì tốt hơn, cứ đi như vậy tại hạ đến phát điên mất. Bây giờ cả mình tại hạ hơi cứng lại rồi, như thế đi bộ cũng không nổi.

Bất luận là ai, nếu lúc nào cũng bị nhiều người chú ý nhất cử nhất động, dù có định lực giỏi đến mấy, cũng phải cảm thấy khó chịu.

Mộ Dung Tiểu Dung chưa kịp trả lời, bỗng thấy một lão thái thái có vẻ bệnh hoạn, từ bên đường chống gậy đi về hướng hai người, nhìn dáng đi run rẩy nghiêng ngả của bà, ai cũng sợ dùm, lo rằng bà không khéo lại té xuống rồi không đứng dậy nổi.

Lão thái thái nhắm thẳng phía Hàn Tiểu Tranh đi đến, miệng như đang nói gì nhưng răng của bà chẳng còn bao nhiêu, nên lời nói phều phào chẳng rõ, song Hàn Tiểu Tranh cũng tạm nghe được.

Lão thái thái nói:

- Các người thành thân chưa?

Hàn Tiểu Tranh không ngờ bà lại hỏi câu đó, bất giác chưng hửng, Mộ Dung Tiểu Dung phản ứng mau hơn vội đáp:

- Không có...

Lão thái thái tỏ vẻ thương tiếc buông tiếng thở dài:

- Thế các người đã định thành thân phải chăng?

Lão thái thái này thực cổ quái, khi không chặn đường Hàn Tiểu Tranh hỏi chuyện trên mây.

Mộ Dung Tiểu Dung nhìn Hàn Tiểu Tranh một cái rồi đáp:

- Vẫn chưa đó lão bà!

Lão thái thái lắc đầu than:

- Tội quá tội quá, một đôi trẻ tốt như thế, sao lại chạy đến đây làm gì?

Nói xong bà chậm rãi quay lưng, lại xiêu vẹo bước đi, bỏ mặc Hàn Tiểu Tranh và Mộ Dung Tiểu Dung há hốc miệng đứng nhìn.

Hàn Tiểu Tranh nghĩ mãi vẫn không hiểu tại sao tự dưng có lão bà chạy đến hỏi những chàng những chuyện kỳ lạ như thế.

Mộ Dung Tiểu Dung bỗng nói:

- Nghĩ hoài chưa ra phải không?

Hàn Tiểu Tranh gật đầu.

- Nghĩ chưa ra thì đi uống rượu trước đã.

- Uống rượu xong thì nghĩ ra được sao?

- Uống rượu xong các hạ không cần nghĩ gì khác, bởi chẳng còn nghĩ được gì cả.

Hàn Tiểu Tranh không nghĩ ra được chủ ý nào khác, đành theo Mộ Dung Tiểu Dung vào một tửu lâu.

Vào tửu quán ngồi xong xuôi, cả hai lại phát hiện ra tất cả các tửu khách đều để chén rượu xuống, hiếu kỳ nhìn hai người.

Hàn Tiểu Tranh vừa tức vừa nực cười, chàng nghĩ thầm:

- “Hôm nay đúng là trúng tà rồi”.

Nhìn qua Mộ Dung Tiểu Dung, chàng không thấy gì khác lạ, nhìn lại mình cũng thế. Chàng bèn cầm bình rượu, rót thẳng vào miệng một ngụm lớn, rượu xuống bụng là cảm thấy đỡ hơn nhiều, cảm giác hơi ngà ngà có thể làm con người quên đi nhiều thứ!

Mộ Dung Tiểu Dung cầm lấy bình rượu từ tay Hàn Tiểu Tranh, vừa định rót vào miệng, bỗng thấy từ ngoài cửa một nữ nhân xông vào, đầu bù tóc rối, cười hi hi nhào về phía Hàn Tiểu Tranh.

Mộ Dung Tiểu Dung bị nữ nhân kia đụng phải, bình rượu trong tay bị đổ đi không ít, cô đang nổi giận, thì thấy nữ nhân nắm chặt Hàn Tiểu Tranh, la lớn:

- Tôi chịu lấy chàng, tôi chịu lấy chàng!

Hàn Tiểu Tranh thộn mặt ra, không cử động. Mộ Dung Tiểu Dung đang định mắng nữ nhân kia, cũng dần xuống im lặng.

Nữ nhân lắc cánh tay Hàn Tiểu Tranh, van xin:

- Tôi van chàng, xin chàng cưới tôi được chăng?

Hàn Tiểu Tranh định thần, nhảy dựng dậy như bị lửa đốt, đang cố dẫn tay tránh bị nữ nhân níu kéo, nhưng nữ nhân kia đeo cứng chết cũng không buông, lại kêu khóc om sòm.

Hàn Tiểu Tranh đến tháo mồ hôi hột, chàng nhỏ giọng nói:

- Đại tì nhìn lầm người rồi, lầm rồi...

“Toạt” một tiếng, tay áo của chàng đã bị nữ nhân xé rách, lúc này Hàn Tiểu Tranh không nhịn được, tính dùng cầm nã thủ pháp chế ngự nữ nhân, chợt nghe chuông quán la lớn:

- Công tử, cô ấy chỉ là một kẻ điên!

Điên ư? Hóa ra là vậy!

Hàn Tiểu Tranh đành thu tay, chàng đâu thể động võ với một kẻ điên.

Mộ Dung Tiểu Dung lướt đến như tên bắn, đưa tay tát nữ nhân một bạt tay thực nặng! Cô nói lớn:

- Mau cút đi cho bốn cô nương nhờ!

Tiếng khóc của nữ nhân bỗng im bật, cô bị bạt tay trấn áp, ngơ ngác đứng nhìn Mộ Dung Tiểu Dung.

Khuôn mặt ấy vốn trông cũng khá, nhưng bị lem luốc lại thêm mắt sưng mọng, nên nhìn thực thảm nảo.

Từu quán im lặng cả.

Nữ nhân bật òa khóc lên, bỏ chạy ra ngoài, vừa khóc vừa nói:

- Tôi biết giặt đồ... tôi... tôi biết sinh con, tôi biết làm cơm, tại sao chàng không cưới tôi?

Thanh âm của cô mỗi lúc một xa dần, cuối cùng mất hẳn.

Mộ Dung Tiểu Dung tức tối đứng đấy, cô nhìn qua Hàn Tiểu Tranh, bỗng cười phá lên, bởi nhìn chàng bây giờ quả là tội nghiệp, y phục xốc xếch, lại mất hết một ống tay áo, lộ ra một cánh tay.

Hàn Tiểu Tranh lại uống thêm một bụng rượu, mới nói nhỏ:

- Lạ quá.. lạ quá...

Mộ Dung Tiểu Dung nói:

- Tôi cũng thấy lạ, tại sao bà ấy lại níu kéo các hạ.

Hàn Tiểu Tranh thuận miệng đáp:

- Trong đây, chỉ có mình tại hạ là trai tráng.

Vừa nói dứt lời, chàng bỗng nhảy lên như bị kim chích:

- Nơi... nơi đây chỉ có hai chúng ta là trẻ tuổi!

Mộ Dung Tiểu Dung bất bình nói:

- Có gì lạ đâu? Ai quy định là trong từu quán không có người trẻ tuổi?

Hàn Tiểu Tranh la to:

- Không, không phải chỉ tửu quán, mà là cả Vinh Thành này!

- Cả Vinh Thành?

Mộ Dung Tiểu Dung không hiểu, bỗng cô cũng nhảy dựng dậy, biến sắc, run giọng nói:

- Đúng vậy, đúng vậy...

Thần sắc của cô cũng rất khẩn trương!

Hàn Tiểu Tranh vừa vào Vinh Thành, đã cảm thấy có gì khác lạ nhưng không biết là điều gì, bây giờ chàng mới nghiệm ra!

Chàng xông ra cửa như một cơn lốc, sau đó lại quay trở lại, run giọng nói:

- Không có ai khác, đúng là không có ai khác!

Hiển nhiên, chàng bước ra để xem người trên đường.

Quái lạ quá! Những chuyện quái lạ nhất định có phần nguy hiểm!

Cả hai người lộ vẻ bất an, họ nhìn quanh bốn phía, mới thấy các thực khách này giờ cứ nhìn họ chòng chọc, bây giờ tất cả đều cúi đầu, chẳng còn ai nhìn họ, như thể đang tránh né điều gì.

Song dù không ngừng đầu lên, cũng nhìn ra được họ đều không phải người trẻ tuổi.

Mộ Dung Tiểu Dung bỗng cất cao giọng:

- Chưởng quán!

Gọi hai lần, mới có người từ sau quầy ứng tiếng, một chưởng quán ốm nhom cong lưng bước đến, miệng cười mơn nói:

- Tiểu thư có gì dạy bảo?

- Ta cần thỉnh giáo chưởng quán một việc!

Chưởng quán biến sắc, gượng cười:

- Thỉnh giáo thì tiểu nhân không dám nhận, tiểu thư cứ hỏi...

- Tại sao nơi đây không thấy một người trẻ tuổi nào cả?

Chưởng quán rịn mồ hôi trên trán, lắp bắp nói:

- Kể... kể ra thì dài...

Mộ Dung Tiểu Dung nóng ruột ngắt lời:

- Người hãy nói rút gọn đi.

Chưởng quán cố làm tỉnh, nói:

- Các người... trẻ... trẻ tuổi đều đi thành thân cả rồi!

Hàn Tiểu Tranh cơ hồ bị sặc rượu! Chàng không thể ngờ câu trả lời là như thế!

Mộ Dung Tiểu Dung trừng mắt:

- Nói càn, rõ ràng là dám chọc bốn cô nương! Có thể nào tất cả thanh niên nam nữ trong thành đều đi thành thân cùng một lúc?

- Tiểu nhân không dám dối, sự thực là vậy!

Lúc này, trên lầu có một trung niên hán tử xen vào:

- Đó là bị bắt buộc, tôi khuyên hai vị nên cấp tốc rời chốn này, để tránh bị ép thành thân!

Hàn Tiểu Tranh cùng Mộ Dung Tiểu Dung một phen giựt mình, đang định hỏi tiếp, bỗng nghe bên ngoài vọng vào tiếng chiêng trống kèn đám vang trời, thối toàn các khúc hỉ nhạc!

Người trong tửu quán đều biến sắc!

Hàn Tiểu Tranh nhú mày thâm nghĩ:

- “Tòa thành này quả có nhiều tà khí!”

Từ cửa sổ tửu lâu nhìn ra, có thể thấy một đội ngũ giăng vải điều đỏ đến từ phía Đông, chính giữa có hai cỗ kiệu hoa, hiển nhiên là một nhóm đi nghinh thân.

Đoàn người đến trước tửu lâu bèn dừng lại, sau đó tiếng pháo đốt dậy đất trời!

Mùi hỏa dược bay tỏa trong không khí!

Tiếng kèn đám, trống chiêng vẫn không ngừng chơi.

Mộ Dung Tiểu Dung nép vào gần Hàn Tiểu Tranh, hạ giọng nói:

- Có phải người đang thấy không uống công đến đây chẳng?

Hàn Tiểu Tranh cười nhẹ:

- Đoàn nghinh thân đã đến cả rồi, cô còn chưa chuẩn bị sao?

Nói xong, cả hai cùng bật cười, trong lòng thầm bội phục đôi bên có thể trấn định trong tình huống quái dị như thế.

Bên ngoài, một người cao ốm xuất hiện nơi cửa tửu lâu, trước ngực y đeo một đoá hoa đỏ, miệng cười chào.

Hàn Tiểu Tranh nhìn xuống đôi chân của y, người này mang một đôi giày gỗ cao gấp hai lần bình thường!

Dáng vóc y không lùn, nay lại mang thêm đôi giày gỗ kỳ dị, nên trông cao quá mức. Y bước vài bước, đã đến bên bàn Hàn Tiểu Tranh, cúi rạp mình khách sáo nói:

- Mời tân lang, tân nương lên kiệu.

Hàn Tiểu Tranh há hốc miệng, chàng thấy Mộ Dung Tiểu Dung cũng có vẻ kinh ngạc, hẳn cô cũng không hiểu đây là chuyện gì.

Hán tử cao lêu nghêu cung kính nói:

- Giờ tốt đã đến, xin tân lang, tân nương chớ chậm trễ.

Mộ Dung Tiểu Dung lớn tiếng:

- Ai là tân nương?

Hán tử đáp:

- Chính là tiểu thư.

Mộ Dung Tiểu Dung chỉ Hàn Tiểu Tranh:

- Tân lang là người này?

Hán tử gật đầu, sắc mặt rất trang nghiêm, không chút đùa bỡn.

Mộ Dung Tiểu Dung nói:

- Ý của ngươi là cho ta và y thành thân?

Hán tử lắc đầu:

- Thừa không!

Đến đây thì Hàn Tiểu Tranh cũng thấy quái lạ, chàng và Mộ Dung Tiểu Dung được xem là tân lang và tân nương, vậy không phải thành thân với nhau thì với ai?

Xem tiếp hồi 15 Quái sự liên tục

ĐỘC CHIẾN THIÊN NHAI

Long Nhân
www.dtv-ebook.com

Hồi 15

Quái Sự Liên Tục

Hán tử nhìn qua Mộ Dung Tiểu Dung, và giải thích:

H

- Tân lang của tiểu thư là một người khác, tân nương của công tử cũng là một người khác.

Hàn Tiểu Tranh và Mộ Dung Tiểu Dung đồng thanh:

- Ta không đi.

Hán tử vẫn điểm nụ cười, bình tĩnh nói:

- Không đi cũng không được, nơi đây chỉ có một loại người có thể cự tuyệt không đi.

- Loại nào?

- Người chết!

Hai chữ vừa thốt ra, hán tử nhảy vọt lên cao!

Khổ người y vốn đã cao, nên vọt lên gần sắp đụng sàn lầu. Ngay lúc ấy y bỗng cong mình gấp lại như một cây gỗ gãy ngang khúc giữa.

Vừa gấp lại, y lại bung ra, đôi chân cực dài trong nháy mắt tung ra mười một cước nhắm vào Hàn Tiểu Tranh và Mộ Dung Tiểu Dung!

Kình lực từ liên hoàn cước phát ra rất mạnh, chùng như khắp nơi đều có cước ảnh của y!

Hàn Tiểu Tranh thấy khó tránh, lập tức rút kiếm quật ngược lên chém vào hai chân của hán tử!

Phần Mộ Dung Tiểu Dung nhờ khinh công khá cao, thân ảnh lượn vờn như bướm, đã tránh khỏi liên hoàn cước.

Kiểm của Hàn Tiểu Tranh sắp chạm cước bộ của hán tử, bỗng y vọt co chân, “phập” một tiếng, thân kiếm cắm vào giày gỗ của hán tử!

Một tiếng động khê vang, liền thấy tia sáng lóe lên, đã có mấy điểm bạc phóng vun vút vào vùng bụng của Hàn Tiểu Tranh!

Cùng lúc, hán tử đá mạnh chân kia ra, nếu bị đập trúng thì kiếm của Hàn Tiểu Tranh sẽ bị bẻ gãy!

Chẳng ngờ vũ khí giết người của hán tử nằm trong đôi giày gỗ thực đầy, có thể chặn đứng binh khí đối phương, và cũng là chỗ giấu ám khí.

Hàn Tiểu Tranh cả kinh thất sắc, xem ra chàng sắp bị ngân châm bắn trúng, kiếm bị đập gãy!

Thanh kiếm này là do Diệp Thích trao lại cho chàng lúc lâm chung, tuy ông không chịu cho chàng xưng là sư phụ, nhưng trên thực tế chàng đã được ân sư truyền nghệ. Có thể nào chàng để thanh kiếm này bị tổn thất?

Có thể trúng vài mũi ngân châm cũng không đến nỗi nào.

Nghĩ thế, Hàn Tiểu Tranh vội thuận theo kinh lực từ hán tử vọt lên cao, song làm như vậy thì lại đưa lưng cho hán tử!

“Keng” một tiếng, Mộ Dung Tiểu Dung đưa kiếm đánh bật ngân châm đi, có một mũi bay xuyên qua vạt áo Hàn Tiểu Tranh đâm vào mặt bàn đằng xa, ngân châm cắm lút vào phân nửa!

Mộ Dung Tiểu Dung giận dữ:

- Nếu để trúng châm là người đi đời rồi!

Hàn Tiểu Tranh thầm nghĩ:

- “Có nghiêm trọng đến vậy chăng?”

Nhưng người ta đã giải vây dùm thì chẳng thể nói vậy, lúc này kiếm của Hàn Tiểu Tranh cũng vừa rút ra được.

Hán tử cất tiếng cười quái dị:

- Tân nương có kiến thức đấy! Tí Ngọ châm chỉ cần quét ngang da của người, dù có chín mạng cũng tiêu tùng.

Hàn Tiểu Tranh nghe xong rung động trong tâm, chẳng ngờ người trước mặt lại là “Ti Yêu Phong” Đinh Tiểu Thông! Chàng đi lại giang hồ chưa đủ lâu, nên thấy kiểu dùng giày làm vũ khí này, vẫn chưa nhận ra lai lịch đối

phương, chỉ đến khi hán tử kia nói đến Tí Ngọ châm, chàng mới biết, bất giác đổ mồ hôi, nhủ thầm:

- “May quá, may quá, nếu bị trúng một châm, chắc là ta đã ngã xuống đất rồi”.

Tí Ngọ châm tuy chưa phải loại ám khí tối độc, nhưng lại mang loại độc mau phát tác nhất, cơ hồ dính phải là ngã lăn ngay!

Hàn Tiểu Tranh tức Đinh Tiểu Thông xuất thủ quá độc, chàng và y không oán thù, mà y lại dùng loại độc ấy đối phó với mình, bèn hừ một tiếng, vung kiếm khai triển Thiếu Lưu kiếm pháp.

Hàn Tiểu Tranh vốn có ý nhân từ không muốn đả thương một người không quen biết, nên kiếm pháp chỉ dùng bảy thành, nay tình thế đã khác, chàng dốc toàn lực tấn công.

Đinh Tiểu Thông biến sắc, đã mấy lần muốn phóng ám khí nhưng chẳng có cơ hội xuất thủ!

Thân hình của y lui dần, sắp lui ra ngoài tửu lâu! Hàn Tiểu Tranh không muốn cho y trốn thoát, lên tấn công liên tục. Đinh Tiểu Thông không có binh khí chỉ có nước tránh né rất vất vả!

Đột nhiên, Đinh Tiểu Thông đứng sững bất động, mắt y mở trừng trừng, nửa kinh ngạc, nửa sợ hãi, lại phẫn nộ...

Hàn Tiểu Tranh dĩ nhiên không bỏ lỡ cơ hội, trong chớp mắt kiếm của chàng đâm vào bảy chỗ trên mình Đinh Tiểu Thông!

Máu tươi bắn ra, cả thân mình Đinh Tiểu Thông như một cái túi nước bị lủng!

Hàn Tiểu Tranh thu kiếm lại, mới phát giác ra có điều lạ, tại sao mình hạ sát Đinh Tiểu Thông dễ dàng như vậy, mà y chẳng chút phản kháng?

Thân hình Đinh Tiểu Thông ngã ra sau loạng choạng, từ từ gục xuống.

Sau lưng y, một người đứng sẵn đấy! Trong tay người này có một thanh kiếm, mũi kiếm còn dính máu tươi đang nhỏ từng giọt xuống đất!

Kẻ này đã giết Đinh Tiểu Thông!

Lúc kiếm của Hàn Tiểu Tranh đâm vào thân mình Đinh Tiểu Thông phía trước, y đã bị trúng một kiếm trí mạng từ phía sau, nên y đứng đấy bất động, mà Hàn Tiểu Tranh không hay biết gì cả!

Cũng vì Đình Tiểu Thông đứng ngay ngưỡng cửa tửu lâu, nếu có người đột nhiên từ phía sau đâm một kiếm, dĩ nhiên không dễ biết, ngoài ra thân thủ người này nhất định phải khá, mới qua mắt Đình Tiểu Thông dễ dàng như thế.

Hàn Tiểu Tranh cảm thấy bất an, đâm bảy kiếm vào một người đã chết, quả thực có vẻ mất phong độ.

Nhưng kẻ này tính ra đã giúp chàng, không thể trách y được, nghĩ vậy Hàn Tiểu Tranh gượng cười, xem như thị ý cảm tạ kẻ này xuất thủ tương trợ.

Y tiến lên vài bước, cười nói:

- Kẻ không mời được tân nương, tân lang, còn để lại đây chi cho bẩn mắt? Tại hạ thấy hãn chộc giận hai vị nên giết hãn cho rồi.

Hàn Tiểu Tranh không biết nói sao, miệng mở mà không phát ra tiếng nào.

Khuôn mặt mập tròn của kẻ kia càng rõ nụ cười, thanh âm càng cung kính:

- Tại hạ Câu Bất Đạt cung thỉnh tân nương tân lang lên kiệu!

Hàn Tiểu Tranh hít một hơi, chàng không ngờ người này lại là một kẻ “ngình thân”!

Mộ Dung Tiểu Dung bỗng nói:

- Nếu chúng ta không đi thì sao?

Câu Bất Đạt vẫn giữ nụ cười:

- Thì tại hạ sẽ đem xác hai vị đi.

Mộ Dung Tiểu Dung cười nhạt:

- Mới đây cũng có người nói thế, mà rốt cuộc là hãn nằm xuống trước!

Câu Bất Đạt thở dài:

- Đúng thế, cũng có thể tại hạ cũng như hãn, nhưng tại hạ vẫn phải thử một phen. Nếu tại hạ nằm xuống, tự nhiên sẽ có người khác đến mời tiếp, tiệc cưới đã chuẩn bị xong, chẳng thể thiếu tân nương tân lang được, đúng không?

Khẩu khí của y chắc như đóng đinh, như thế Mộ Dung Tiểu Dung và Hàn Tiểu Tranh không có cách chọn lựa nào khác.

Hàn Tiểu Tranh lại xuất thần suy nghĩ:

- “Tại sao lại có tiệc cưới quý dị như vậy?”

Câu Bất Đạt đưa kiếm chỉ ra ngoài cửa:

- Thỉnh nhị vị!

Trên đời này có kiểu mời nào giống vậy chẳng?

Mộ Dung Tiểu Dung bỗng cười nói:

- Nay, chúng ta thử chống đối, nếu thành công thì tốt, bằng không thì chấp nhận cũng không muộn, đúng không?

Hàn Tiểu Tranh “à” một tiếng, như vừa định thần:

- Phải rồi, đúng!

Câu Bất Đạt vẫn một mặt cười:

- Hai vị đã muốn thế, tại hạ đành chiều ý.

Vừa dứt lời, y phóng kiếm về phía Hàn Tiểu Tranh, thế kiếm bén nhọn như thân rắn cuộn vòng, lại xẹt ngang tấn công Mộ Dung Tiểu Dung.

Hắn y đã nhìn thấy kiếm pháp Hàn Tiểu Tranh, e khó đối phó nên chuyển mục tiêu sang Mộ Dung Tiểu Dung.

Mộ Dung Tiểu Dung khẽ hú một tiếng, thân mình tung bay như bướm lượn, trông rất đẹp mắt!

Nhìn cô không giống đang ở trong trận đấu chết người, mà như đang nô đùa giữa rừng hoa cỏ, dáng vẻ rất ung dung tự tại!

Công phu khinh công ấy thực khiến người thán phục!

Kiểm thuật của Câu Bất Đạt chẳng phải tầm thường, quanh thân y lóe lên vô số ánh chớp, thanh thế đáng sợ!

Cả tửu quán chật hẹp như chìm ngập trong màn kiếm khí khắp trời!

Hàn Tiểu Tranh thầm kinh ngạc, chàng nghĩ người này chưa hẳn là một nhân vật trọng yếu trong vụ này, song y đã có thân thủ như thế, vậy nhân vật đứng sau lưng y hẳn còn đáng sợ hơn nữa.

Mộ Dung Tiểu Dung cười nhạt:

- Người đã tấn công hai mươi bốn chiêu rồi, còn mang mặt dày đánh mãi ư?

Khẩu khí của cô đầy ý khinh mạn.

Kỳ thực, nếu luận về kiếm thuật, Câu Bất Đạt quyết không thua cô, nhưng khinh công của cô khiến Câu Bất Đạt nản chí! Nghe cô nói khích, bất giác y chợt dạ, kiếm pháp chậm lại.

Mộ Dung Tiểu Dung lập tức chớp ngay cơ hội xuất một chiêu “Hữu Hoa Tu Chiết” trong kiếm pháp của Mộ Dung thế gia, chiêu này hiệu quả nhất trong lúc xuất kỳ bất ý, đánh vào sơ hở của đối phương.

“Keng” một tiếng, kiếm của Câu Bất Đạt bay vụt khỏi tay y!

Đấu với một thiếu nữ, tấn công liên hai mươi mấy chiêu mà chẳng đụng được mảy may, đối phương vừa trở chiêu đã đánh bay kiếm của mình, thực là một sự sỉ nhục!

Câu Bất Đạt chỉ cảm thấy trước mắt tối âm, y vừa hổ thẹn vừa tức giận, đột nhiên đưa tay phát chưởng đánh vào thiên linh cái của mình!

Y rống lên một tiếng, não bộ vắng tứ phía, vong mạng vì tự tử!

Mộ Dung Tiểu Dung sững sờ, cô không thể ngờ Câu Bất Đạt lại tự tận vì bị đả bại!

Sắc mặt cô hơi tái, những mảng óc trắng phau vắng dưới đất khiến cô rúng động, chẳng để ý lại có một lão già với chòm râu bạc bước vào tửu quán.

Lão nói cùng một câu nói:

- Thịnh nhị vị lên kiệu!

Mộ Dung Tiểu Dung không nói câu nào, còn Hàn Tiểu Tranh lạnh lùng nhìn lão.

Lão già thở dài, chậm rãi nói:

- Lão tự biết mình chẳng phải đối thủ của hai vị, ôi...

Giữa tiếng thở dài, lão đưa tay sờ hông, rút ra một đoản đao!

Hàn Tiểu Tranh tưởng lão sắp tấn công, vội ngưng thần ứng phó.

Ngờ đâu lão già bỗng trở tay đâm thẳng đoản đao vào ngực mình!

Lúc ngã xuống, trên mặt lão già lộ nét cười thanh thản, như thể cái chết là một sự giải thoát cho lão! Thân mình lão đổ ụp xuống nền đất lạnh!

Mỗi cái chết càng thêm bí ẩn! Như thế ở chỗ này, tử vong đã biến thành một trò chơi, một trò đùa tàn ác!

Hàn Tiểu Tranh cũng biến sắc, chàng không biết nơi đây còn bao nhiêu người sẽ ngã xuống, và cả hai người sẽ ngã xuống lúc nào?

Không khí tanh nồng mùi máu tươi, khiến người không dám thở mạnh.

Mộ Dung Tiểu Dung cắn mạnh môi cô, mạnh đến trắng bệch, thanh kiếm trong tay cô bắt đầu run nhẹ.

Đến khi có một tiểu cô nương chỉ khoảng mười ba, mười bốn tuổi bước vào, Mộ Dung Tiểu Dung càng biến sắc, cả thân mình cô cũng run rẩy.

Tiểu cô nương sợ sệt bước đến trước mặt Mộ Dung Tiểu Dung, khẽ nói:

- Thư thư ơi, thư thư chịu làm tân nương đi nhé?

Ánh mắt của cô bé thực tội nghiệp.

Mộ Dung Tiểu Dung run bắn lên, cơ hồ sắp ngã xuống!

Nhưng cô vẫn nghiến răng nói:

- Không!

Gắng lắm cô mới thốt ra được chữ ấy qua kẽ răng.

Từng giọt lệ to tròn trào ra từ đôi mắt tựa cừu con của tiểu cô nương, cô đưa tay vào mình rút ra một thanh chủy thủ!

Chủy thủ đâm vào thân mình ồm yếu kia!

“Coong” một tiếng, chủy thủ bay đi, do Mộ Dung Tiểu Dung đánh bật đi, mặt cô cũng đầy lệ!

Tiểu cô nương bỗng quỳ xuống:

- Thư thư ơi, nếu em không chết, lại không mời thư thư đi được, mẹ em sẽ chết, van thư thư để cho em chết!

Mộ Dung Tiểu Dung đột nhiên lớn giọng:

- Ai nói ta không đi? Đi làm tân nương ai mà chẳng thích?

Cô vừa cười vừa thốt ra câu trên, nhưng có ai hiểu được ý trong mắt cô?

Mộ Dung Tiểu Dung quay lại nói với Hàn Tiểu Tranh:

- Chúng ta đi làm tân nương tân lang, còn tốt hơn chơi trò tử vong, phải không?

Hàn Tiểu Tranh cũng lớn tiếng nói:

- Đúng vậy!

Chàng hiểu ý Mộ Dung Tiểu Dung, cô không nỡ nhìn tử vong tiếp diễn, dù là người lòng dạ sắt đá, cũng không đành đứng nhìn từng cái chết nổi

theo, huống chi hãy còn một sinh mạng non trẻ kia?

Kẻ nào bày trò này, không phải ma quỷ thì là điên rồ! Chỉ có hạng ấy mới dùng thủ đoạn này để thực hiện mục tiêu!

Mục tiêu là gì? Chẳng ai hiểu! Chính vì không biết, nên càng thấy đáng sợ!

Hàn Tiểu Tranh nhìn Mộ Dung Tiểu Dung với chút thương xót, chàng hiểu vì sao cô rơi lệ. Một người có thể rơi lệ vì một sinh mạng khác chẳng chút liên quan đến mình - kể cả khi sinh mạng ấy tự dùng cái chết để uy bức, người ấy nhất định đáng được trân trọng.

Hàn Tiểu Tranh muốn bước đến bên Mộ Dung Tiểu Dung, lau lệ cho cô, ôm vai cô an ủi để nụ cười trở lại trên môi cô.

Nhưng chàng không làm gì cả, chỉ cười nói:

- Gặp người tốt như thế, chúng ta không chịu đi gặp thì nhỏ mọn quá, phải không?

Mộ Dung Tiểu Dung thủng thỉnh nói:

- Ta chẳng muốn đi chút nào, nhưng nhất định phải đi, ta muốn xem tận mắt kẻ đó có phải là ma quỷ hóa thân chẳng!

Hàn Tiểu Tranh nhìn cô, đầy ý kính trọng.

Rơi lệ, chưa hẳn là thiếu kiên cường!

Tiểu cô nương đã đứng dậy, đúng lý ra cô bé đã nghe rõ lời của Mộ Dung Tiểu Dung và Hàn Tiểu Tranh, nhưng sao mặt cô bé vẫn thiếu vắng nụ cười?

Thậm chí cô mang vẻ bất an?

Hàn Tiểu Tranh và Mộ Dung Tiểu Dung sánh vai bước ra khỏi tửu quán, từng bước đi, chẳng biết từ lúc nào tay chàng nắm lấy tay Mộ Dung Tiểu Dung, thực tự nhiên! Trông cả hai bây giờ rất giống tân lang tân nương.

Tiếng chiêng trống, kèn đám chẳng biết đã ngưng lại từ lúc nào, cả con đường đều im lặng, ngoại trừ đội ngũ treo vải điều đỏ, trên đường không một bóng người.

Hàn Tiểu Tranh và Mộ Dung Tiểu Dung từ từ bước đi, mọi người rẽ ra hai bên, im lặng cúi đầu, trên mặt đều có vẻ bất an và thương cảm!

Có nhóm nghinh thân nào giống như thế? Trông như một đám tang thì đúng hơn!

Hàn Tiểu Tranh và Mộ Dung Tiểu Dung đi đến trước cổ kiệu, chàng vén màn kiệu, cười nói:

- Thỉnh nương tử lên kiệu hoa.

Mộ Dung Tiểu Dung muốn ở nụ cười trước câu nói chơi của Hàn Tiểu Tranh, nhưng cô không cười được, chỉ nói:

- Chỉ mong là tân lang của ta không phải có ba cái mũi.

Hàn Tiểu Tranh cười nói:

- Nếu quả thực vậy, ta sẽ làm tình nhân bí mật của cô, chịu không?

Mộ Dung Tiểu Dung rớt cuộc bật cười:

- Nhất định nhé!

Sau đó, Hàn Tiểu Tranh buông màn kiệu.

Chàng bước lên cổ kiệu phía sau ngời xong, thì nghe một giọng khàn khàn hô to:

- Khởi hành!

Tiếng chiêng trống, tiếng kèn lại trỗi lên, tạo nên không khí vui nhộn! Hàn Tiểu Tranh ngồi trên kiệu phía sau, nghĩ thầm:

- “Không chừng ta đang bị đưa vào Địa ngục!”

Lúc kiệu dừng lại, vừa chui ra khỏi kiệu, Hàn Tiểu Tranh đã thấy quang cảnh trước mắt chẳng phải Địa ngục, mà như là thiên đàng.

Nào tháp, nào cầu, lối mòn trải đá quanh co, có giả sơn chen chúc, dương liễu đong đưa, gió nhẹ mơn man, u hương thoang thoảng, oanh điệu ríu rít...

Chàng nhìn thấy một bức tranh rất đẹp, nghe thấy thanh âm nhàn nhã, ngửi thấy mùi thơm như trong mơ...

Tựa như vô tình lạc vào Dao Trì tiên cảnh!

Chỗ Hàn Tiểu Tranh rời kiệu nằm trước vòm nguyệt môn, nhìn vào trong, chàng thấy một cảnh tượng khiến người khoan khoái trong lòng. Nhìn ngược ra ngoài, chàng chẳng thấy gì cả, vì sau lưng chàng có một đội người mặc trường bào màu hoàng kim, mặt người nào cũng có nét cười.

Một người tiến lên một bước, lên tiếng:

- Mời công tử vào!

Hiển nhiên, y muốn bảo Hàn Tiểu Tranh bước qua nguyệt môn, đi vào cảnh đẹp hạ giới bên trong.

Đâu cần phải từ chối? Nếu không vì bị mời một cách quái gở như vậy, đừng nói dù có người chặn lại, Hàn Tiểu Tranh cũng nhào vô xem thử, nhưng bây giờ có ai biết được đằng sau cảnh đẹp ấy có cạm bẫy gì?

Âm mưu? Tử vong?

Hàn Tiểu Tranh như nghĩ ra điều gì, quay đầu lại hỏi:

- Vị cô nương cùng đi với ta đâu?

Kiệu của Mộ Dung Tiểu Dung vốn đi trước kiệu của Hàn Tiểu Tranh, nhưng bây giờ đã biến mất, chẳng những thế, cả đoàn nghinh thân và tiểu cô nương kia cũng không thấy đâu cả.

Hoàng y nhân phía sau cung kính nói:

- Vị cô nương kia dĩ nhiên được an bày ổn thỏa. Công tử chớ lo, chỉ cần công tử nhẫn nại chút, sẽ gặp lại cô nương ấy.

Hàn Tiểu Tranh nghĩ thầm:

- “Nếu không chịu nhịn thì sao? Không bao giờ gặp Mộ Dung cô nương ư?”

Chàng hơi hồi hận, đúng lý chàng không lên đi kiệu riêng, nhưng hai người ngồi một kiệu thì không ổn cho lắm.

Mọi việc như đã được tính sẵn trước, người ta như đã đoán đúng là Hàn Tiểu Tranh và Mộ Dung Tiểu Dung sẽ bị rúng động bởi những người tự tử, cũng đoán đúng là cả hai sẽ mạo hiểm vào đây.

Cũng có thể bọn họ đang nói cùng một kiểu với Mộ Dung Tiểu Dung, để cho cô úy kỵ không dám phản kháng. Ít ra, lời nói của hoàng y nhân có tác dụng với Hàn Tiểu Tranh, chàng sợ mình vụng động sẽ liên lụy đến Mộ Dung Tiểu Dung.

Nghĩ thế Hàn Tiểu Tranh nghiêng rằng, cất bước đi vào.

Đoàn người phía sau cũng bước theo, sau đó nghe có tiếng cửa đóng lại.

Hàn Tiểu Tranh cũng hồi hộp, nhưng lại nghĩ:

- “Trước cũng có đao, sau cũng có đao, chi bằng cứ phó mặc xem thử ra sao?”

Nghĩ thế, cảm giác bất an giảm đi rất nhiều, bước chân chàng thoải mái nhẹ nhàng bớt.

Men theo một lối đi trải đá, qua một lúc lâu, càng đi số người bước theo càng giảm, đến sau cùng chỉ còn lại Hàn Tiểu Tranh và người đã nói chuyện với chàng.

Có phải những người khác đã dừng lại canh gác các ngõ ngách khác? Hàn Tiểu Tranh không biết, cũng không muốn biết; phía trước không biết có ít nhiều chuyện đáng lo, chàng cần gì lo thêm việc phía sau?

Hoàng y nhân theo sát Hàn Tiểu Tranh như một cái bóng.

Đột nhiên y nói:

- Công tử là người bước qua đây thông dong nhất mà tôi từng thấy!

Hàn Tiểu Tranh thích thú nói:

- Các hạ thường ở đây đón người sao?

- Công tử là người thứ một trăm mười bảy.

Hàn Tiểu Tranh nghe thế giật mình thầm bảo:

- “Ý nói trước ta đã có hơn một trăm người bị các người khống chế bắt về. Không biết những người ấy bị bắt vì võ lực, hay bị giống như ta”.

Hàn Tiểu Tranh bất bình lối nói hư trương của hoàng y nhân, liền hừ một tiếng.

Hoàng y nhân không để ý:

- Cũng có thể công tử có tài nghệ cao lại thừa can đảm, nhưng những người khác thì không giống rồi. Từng có năm người bước qua cổng xong trở nên bại liệt, dù dấy cũng không đi nổi, còn có bảy người tiểu tiện cả ra quần, lại có hai người đâm đầu vào giả sơn, một chết ngay, còn một...

Hàn Tiểu Tranh há kỳ, vội hỏi dồn:

- Còn một thì sao?

- Còn người kia... cũng chết rồi.

Hàn Tiểu Tranh tưởng y nói đùa, nổi giận nói:

- Tuy ta sẽ không tìm cách trốn, nhưng ta có thể mượn dịp trừng trị cái miệng lặc léo của ngươi!

Hoàng y nhân không sợ, lại nói tiếp:

- Lời tại hạ nói đều là sự thực.

- Cả hai người đều chết cả, sao người còn kể riêng làm chi? Mạng người đáng đùa giỡn lắm sao?

- Nhưng hai người chết kiểu khác nhau, người trước chết ngay khi đâm đầu vào đá, người sau chỉ bị ngất đi. Còn vì sao mà chết thì... ừm.. à... chẳng nào thì y cũng chết!

Hàn Tiểu Tranh rúng động tâm tư, chàng đã đoán được tám phần mười là chẳng những người thứ hai cũng chết, mà tất cả những người kia cũng đều chết cả.

Hàn Tiểu Tranh nghĩ đến con đường này nhất định khắp nơi đều có oan hồn, bất giác máu nóng phùng phùng, răng nghiến ken két!

Hoàng y nhân chừng như nghe thấy tiếng nghiến răng của chàng, cũng hơi ngán nên bước chậm lại, được một đoạn, y chỉ vào một ngọn giả sơn:

- Chính là hòn giả sơn này.

Hàn Tiểu Tranh nhìn thấy còn vết máu tại đấy, bất giác hai mắt đỏ lên!

Qua một khúc quanh, trước mắt họ hiện ra một khoảng đất rộng, cỏ non xanh rì, bướm bay nhớn nhơ...

Trên bãi cỏ có vài chục người đứng ngồi đủ kiểu!

Vài chục người này đều xếp thành đôi, từng cặp nắm tay nhau, kẻ thả bộ, người ngồi bên bàn đá, tất cả phái nam mặc áo trắng như tuyết, còn phái nữ thì mặc váy đỏ tươi...

Nếu ở nơi khác, hẳn đây là một cảnh rất đẹp! Nhưng ở nơi đây, khung cảnh này có vẻ yêu mị!

Hàn Tiểu Tranh và hoàng y nhân bước vào, những đôi nam nữ kia chẳng hay biết, chẳng ai quay sang nhìn chàng!

Có phải tất cả mọi người đang chìm đắm trong hạnh phúc của mình?

Nam thì tiêu sái, nữ thì diễm lệ, nhìn họ đều giống như đôi tân nhân rất hạnh phúc!

Thế nhưng Hàn Tiểu Tranh nhìn thấy một thiếu nữ đang rơi lệ, tay cô cũng có một đôi tay ôm trọn, đầu cô đang ngả vào lòng nam nhân kia, nhưng cô đang rơi lệ!

Giọt lệ càng đập vào mắt dưới ánh nắng sáng ngời!

Xem tiếp hồi 16 Hôn nhân kỳ dị

ĐỘC CHIẾN THIÊN NHAI

Long Nhân
www.dtv-ebook.com

Hồi 16

Hôn Nhân Kỳ Dị

Hàn Tiểu Tranh ngẩn ngơ đứng nhìn quang cảnh này, chàng có cảm tưởng mình đã lạc vào một cơn ác mộng!

H

Đột nhiên hai bóng áo vàng vụt lao đến như một làn khói, mục tiêu của họ là thiếu nữ đang rơi lệ!

Như chim ưng vỗ mồi, họ chớp ngay cánh tay của thiếu nữ, cô bị kéo đi, chân không chấm đất.

Thiếu nữ không vùng vẫy, cũng không kêu la gì cả!

Mọi việc xảy ra quá mau, đến khi hai người áo vàng biến mất, Hàn Tiểu Tranh vẫn còn ngây người nhìn chỗ thiếu nữ bị bắt đi.

Hoàng y nhân bỗng lên tiếng:

- Cô ấy không nên khóc.

Hàn Tiểu Tranh nói:

- Khóc cũng bị hạn chế sao?

Hoàng y nhân lạnh lùng cười:

- Nhưng vì thế mà cô ấy mất mạng, có đáng chăng?

Hàn Tiểu Tranh kinh hãi nhìn y:

- Người... người nói là thiếu nữ ấy đã gặp phải độc thủ?

Hoàng y nhân cười nhưng không đáp.

Hàn Tiểu Tranh chỉ cảm thấy trong óc “bùng” một tiếng, chàng thu tay dấm vào khuôn mặt đang cười kia!

“Bụp” một tiếng, hoàng y nhân không hề tránh né, bị trúng ngay một dấm, bay ra sau, y bò dậy, máu chảy đầy mặt!

Nhưng y cười khanh khách:

- Đánh hay lắm, hay lắm.

Như thế rất sáng khoái, dứt lời y bèn đưa tay chùi vết máu và nói tiếp:

- Tại hạ đã bị đánh ngã ba mươi ba lần. Có một lần gãy cả mũi...

Y vẫn cười, nhưng vì dấu máu trên mặt và có lẽ vì đau đớn, khuôn mặt y nhìn méo mó đi.

- Công tử có biết thiếu nữ ấy là ai chăng?

Không chờ Hàn Tiểu Tranh đáp, y nói luôn:

- Cô tên là Lương Tinh, là con gái của Lương Hùng, Chương môn nhân Đại Bình môn. Nam nhân đứng chung với cô ấy, công tử biết là ai chăng?

Mục quang Hàn Tiểu Tranh lạnh như băng, chàng không hiểu sao trên đời này lại có người quái dị như vậy, bị đánh ngã lăn dưới đất mà vẫn còn hứng nói nhiều thế.

Hoàng y nhân chừng như biết Hàn Tiểu Tranh không muốn bắt chuyện với y, nên vừa hỏi xong y lại tự trả lời:

- Nam nhân ấy là thiếu chủ Lĩnh Nam Ôn gia. Hai mươi năm trước, người lãnh đạo Lĩnh Nam Ôn gia là Ôn Phương Chính vì say rượu sinh chuyện, hạ sát Lương Vỹ, thân đệ của Lương Hùng. Lương Hùng nổi giận, kêu gọi bằng hữu giang hồ giết sạch Lĩnh Nam Ôn gia, chỉ có nội thê Ôn Phương Chính cùng tứ đệ trốn thoát được, từ đấy ẩn tính mai danh, chờ cơ hội báo thù. Lúc ấy, nội thê họ Ôn đã mang thai được sáu tháng, nửa năm sau sinh hạ một trai, chính là vị công tử kia!

Nói đến đây, hoàng y nhân cười thích thú:

- Do đó, giữa Lương tiểu thư và Ôn công tử có mối thù bất cộng đái thiên, nhưng bây giờ họ lại nắm tay nhau...

Bỗng y bật kêu vì đau, người gập xuống, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, mồ hôi từ trên mặt nhỏ giọt xuống. Bởi vì Hàn Tiểu Tranh đã tống một cú đấm vào bụng y!

Hoàng y nhân gắng lắm mới đứng thẳng lên lại, khóe miệng đọng vệt máu, y thở dốc, lại nói:

- Hay, đánh hay lắm... tốt lắm...

Điên! Nhất định y là một gã điên!

Hoàng y nhân lão đảo bước đi phía trước, vừa đi vừa nói:

- Công tử có biết nữ nhân đứng cạnh thân cây kia là ai chẳng? Nàng là “Hồng Phụng” Tôn Tâm Băng! Còn nam nhân cầm tay nàng là ai? ha ha... hi hi... là “Kiếm Thái Tuế” Liễu Diệp!

Hàn Tiểu Tranh giựt mình lắng nghe. Tôn Tâm Băng sao có thể đứng cùng Liễu Diệp? Tôn Tâm Băng vốn chẳng phải người trong giang hồ, mà là tiểu thư con quan. Bảy năm trước tại Vinh Thành xảy ra một vụ án hái hoa, nạn nhân chính là Tôn Tiểu Băng mới mười sáu tuổi, còn kẻ dày vò nàng chính là Liễu Diệp! Từ đó Tôn Tâm Băng bắt đầu báỉ sư học nghệ, để diệt trừ những ác đồ như thế!

Nhưng bây giờ hai người đang đứng cạnh nhau!

Hàn Tiểu Tranh bỗng có cảm giác muốn nôn mửa, chàng không muốn đánh hoàng y nhân nữa, bởi điều đó không thay đổi được hiện thực trước mắt!

Chàng xô hoàng y nhân sang bên, rào bước đi trước! Nếu có tai họa sắp gieo xuống, chàng muốn đón ngay, cảm giác máu rơi có thể đỡ hơn cảm giác hiện tại!

Hoàng y nhân không đuổi theo chàng, chỉ đứng đấy, miệng lẩm bẩm:

- Người có biết ta là ai chẳng? Ta là Mai Phong Tuyết!

Rất tiếc Hàn Tiểu Tranh đã không còn nghe thấy câu này, bằng không chàng cũng sẽ giựt mình!

Hàn Tiểu Tranh chạy như bay về phía trước, bây giờ không còn ai ngăn cản chàng nữa, nhưng chàng rất muốn gặp mặt người đứng sau lưng tổ chức này. Chàng có cảm giác máu trong người đang sôi sục phẫn nộ, như muốn phanh áo ưỡn ngực cho gió thổi bớt cơn giận trong lòng!

Nhất định đây là một đám điên rồ lấy sự chà đạp lòng tự tôn của con người làm vui!

Phía trước hiện ra một cánh cổng sơn son, Hàn Tiểu Tranh không suy nghĩ gì, xông thẳng lên, đập “bình” một tiếng, đẩy bật cửa ra.

Chẳng ngờ sau cổng có một người đứng sẵn đấy, khiến Hàn Tiểu Tranh giựt mình.

Người ấy là một lão nhân dáng mạo gầy rộc, Hàn Tiểu Tranh vừa đá cửa bật ra, lão nhân không chút ngạc nhiên, lại mỉm cười:

- Công tử là người hấp tấp nhất mà lão phu đã gặp qua.

Hàn Tiểu Tranh lạnh nhạt hừ một tiếng, chàng thấy đối phương là một lão nhân tóc bạc trắng nên hỏa khí chưa phát.

Lão nhân lại nói:

- Lão phu chờ đón công tử đã lâu.

Hàn Tiểu Tranh nghĩ thầm:

- “Được, lão đã chịu lộ diện”.

Chàng bình tĩnh lại, đáp:

- Nhờ lão trượng dẫn đường!

- Đương nhiên, đương nhiên.

Nói xong, lão nhân quay mình đi trước, Hàn Tiểu Tranh lặng lẽ theo sau, vị lão nhân kia cũng không nhiều lời.

Một con châu chấu bay vụt qua vai Hàn Tiểu Tranh ra phía trước, đáp xuống đất ngay trước chân của lão nhân, cũng vừa đúng lúc chân lão nhân dẫm lên thân châu chấu!

Hàn Tiểu Tranh muốn thư giãn thần kinh nên mới chú ý tiểu tiết này, nhưng sau khi chân của lão nhân hạ xuống và nhấc lên, chàng sững sờ nhìn, bởi vì con châu chấu vẫn nhẹ nhàng bò đi, không chút tơ hào bị thương!

Nếu lão nhân ngay lúc ấy khẽ nhón chân hoặc nghiêng mình tránh đi, thì kết quả chẳng có gì lạ, nhưng Hàn Tiểu Tranh rõ ràng thấy thân hình lão nhân không chút biến đổi.

Không lẽ vị lão nhân này mang tuyệt kỹ trong mình? Nếu thế, hoàng y nhân lúc này thì sao? Nếu y cũng có võ công cao, vậy tại sao không hoàn thủ khi bị chàng đánh?

Chuyển ý trong lòng, tay tả Hàn Tiểu Tranh đặt nhẹ lên đốc kiếm, cố ý tạo ra tiếng kiếm xuất vỏ rất nhẹ.

Lão nhân không có phản ứng gì cả, vẫn cúi đầu đi trước.

Hàn Tiểu Tranh quyết ý, nghiêng răng nhủ thầm:

- “Xem thử lão giả điếc đến chừng nào!”

“Xẹt” một tiếng, chàng thực sự rút kiếm ra đâm tới, kiếm khí sắc lạnh nhắm vào sau lưng lão nhân!

Kiếm của Hàn Tiểu Tranh sắp đâm vào lưng lão nhân, nhưng ông vẫn như không hay biết gì, vẫn chầm chậm bước đi phía trước!

Hàn Tiểu Tranh cấp tốc hạ khuỷu tay thu lại, mũi kiếm vừa vụn xốt qua đầu vai lão nhân.

Lão nhân gầy rộc lúc này mới dừng bước, quay mình lại nhìn Hàn Tiểu Tranh nói:

- Lúc này tại sao không thừa cơ giết lão phu?

Hàn Tiểu Tranh giật mình, liền đáp:

- Tại... tại hạ chưa thử ra xem lão trượng có võ công...

Lão nhân lạnh lùng cười:

- Thực ra ta có võ công, nếu lúc người vừa thu tay lão phu xuất thủ, thì người có một trăm mạng cũng tiêu.

Hàn Tiểu Tranh không ngờ lão nhân sẽ nói như vậy, bất giác đứng ngớ ra, một lúc sau chàng mới nói:

- Lão... lão trượng...

Giọng nói lão nhân không chút tình cảm:

- Hiếu kỳ quá dễ mang họa sát thân! Những thanh niên đến nơi đây, có phân nửa giống như người, đến không vì bị chế phục bởi võ công, mà vì hiếu kỳ.

Hàn Tiểu Tranh kinh ngạc nói:

- Sao lão trượng biết tại hạ vì hiếu kỳ mà đến?

- Nếu không vì hiếu kỳ, người đâu cần lưu ý xem lão phu có biết võ công hay không! Nể tình người thu kiếm, lão phu khuyên người một câu.

Lão nhân nhìn kiếm của Hàn Tiểu Tranh:

- Kiếm có cong, khi thẳng lại vẫn còn là kiếm, chứ kiếm gãy thì chẳng còn là kiếm nữa đâu.

Nói xong, lão nhân quay lưng tiếp tục đi trước.

Bất luận là ai, sau khi bước vào đại sảnh này cũng sẽ cho rằng nơi đây là tư gia của bậc vương hầu.

Nếu không, cột trụ bốn bên cũng không treo nhiều đèn thủy tinh Ba Tư hào hoa như thế, nền đất cũng không trải thảm nhung thuần lông thú từ xứ Đại Lý mang về! Viên dạ minh châu to lớn đặt phía đông đại sảnh càng nói rõ điểm này, tuy bây giờ là ban ngày nhưng viên dạ minh châu vẫn phát ánh sáng rõ ràng.

Bên trong đại sảnh đã có người, không chỉ một người, mà đến ba, bốn chục người xếp thành hai hàng. Mặt họ không biểu hiện gì, cũng không nói gì, nên tuy có nhiều người, nhưng bên trong đại sảnh vẫn một màn im lặng như chết!

Hàn Tiểu Tranh vừa bước vào, thì có một thiếu niên rất trẻ bước đến dẫn chàng đến một chỗ ngồi phía nam, nhưng không mời chàng ngồi, chỉ lẳng lặng lui ra.

Hàn Tiểu Tranh chẳng làm khách, ngồi ngay xuống ghế, chàng thấy trên trà kỷ bên cạnh có một bồn trái cây, để toàn là nho tươi, bèn ngắt lấy vài trái cho vào miệng.

Chẳng có ai đến ngăn cản Hàn Tiểu Tranh, những người đang đứng vẫn yên lặng đứng đấy, chẳng ai để ý đến chàng.

Hàn Tiểu Tranh vừa nhắm nháp nho tươi, vừa đảo mắt xem xét mọi người trong đại sảnh, mới thấy có nam lẫn nữ, tất cả đều trẻ tuổi, nhưng không thấy Mộ Dung Tiểu Dung.

Chàng lo lắng thầm nghĩ:

- “Nếu không thấy Mộ Dung cô nương, ta phải làm sao đây?”

Đang suy nghĩ, chợt nghe tiếng chân vang lên, vài người từ ngoài cửa bước vào, người ở giữa tuổi độ tứ tuần, hai mắt sáng ngời, uy phong lẫm lẫm, cộng thêm áo gấm đai ngọc trên mình, càng hiện rõ phong cách tôn quý, thống lãnh vạn người của y.

Hàn Tiểu Tranh ngấm ngấm ngạc nhiên:

“Nơi này cũng có nhân vật như thế sao?”

Chỉ thấy người áo gấm chậm rãi bước đến đầu phía bắc, ngồi vào chiếc ghế trải da hổ, đưa mắt nhìn bốn phía, mục quang của y dừng lại nơi Hàn Tiểu Tranh.

Thanh âm của người áo gấm thanh thoát vang rõ, cơ hồ ẩn chứa sức quyến rũ:

- Không ngờ chỉ có một người trẻ tuổi chịu bắt tay cùng bản vương!

Vừa nói, y vừa nhìn Hàn Tiểu Tranh.

Nói xong người áo gấm lại lạnh nhạt nhìn quanh các thanh niên trong đại sảnh:

- Các vị đều quyết tâm làm trái ý bản vương sao?

Hàn Tiểu Tranh chưa kịp có phản ứng, liền nghe các thanh niên đứng hai bên đại sảnh đồng thanh nói:

- Đúng vậy! Kẻ sĩ thà chết chứ không chịu nhục!

Hàn Tiểu Tranh thầm nghĩ:

- “Không ngờ họ đều có chí bất khuất như thế, rất tiếc ta chẳng để ý noi theo”.

Người áo gấm ngửa mặt cười dài, tiếng cười như vọng lên tầng mây, một luồng khí mạnh vô hình từ giữa tràn ra, Hàn Tiểu Tranh chỉ cảm thấy khí huyết đảo lộn, một búng máu trào lên, chàng cố hết sức ráng chịu, khó khăn lắm mới dẫn xuống được!

Nội lực như thế thực ghê gớm. Hàn Tiểu Tranh kinh hãi thầm nghĩ, không biết hôm nay lành dữ ra sao, e rằng dữ nhiều lành ít.

Hàn Tiểu Tranh nhìn quanh, thấy rằng số người tỏ vẻ đau đớn không nhiều, chứng tỏ đa số người nơi đây có võ công tu vi cao hơn chàng!

Mục quang người áo gấm lướt qua Hàn Tiểu Tranh rất nhanh, trên mặt lộ vẻ thất vọng. Y tựa người ra sau, bình thản nói:

- Vô Tâm, người giải thích cho họ nghe đi!

Một người cùng bước vào với người áo gấm, mặt trắng như tờ giấy, cung kính lên tiếng:

- Vâng!

Sau đó, y quay người lại đối diện cùng mấy chục thanh niên trong đại sảnh, với một giọng bình thường, lạnh nhạt, y lên tiếng:

- Vinh Thành dân số tổng cộng ba vạn hai ngàn lẻ tám mươi bốn người, trong đó số người trẻ tuổi trong khoảng mười sáu đến hai mươi là ba ngàn một trăm người, trừ đi một ngàn tám trăm bốn mươi ba người đã thành hôn,

trừ thêm ba trăm sáu mươi tám người khuyết tật tàn phế và điên ngốc, còn lại tám trăm tám mươi chín người. Trong số trên tám trăm người này, đã có ba trăm bốn mươi người vong mạng vì chống lại thánh lệnh, hai trăm mười ba người chết nơi tha hương, giờ còn lại ba trăm ba mươi sáu người.

Hàn Tiểu Tranh im lặng lắng nghe, tuy chàng không hiểu người được gọi là “vô tâm” kể rõ như vậy với dụng ý gì, nhưng chàng đã nghe thấy ít nhất có mấy trăm người đã bị độc thủ, bất giác giận đến nghiến răng đau ê ẩm, chàng nghĩ thầm:

- “Con rùa này không biết xấu, còn dám khoe khoan hành động tàn ác như dã thú!”

Nhìn quanh các thanh niên khác, ai cũng tỏ vẻ tức tối, nhất là một thanh niên áo vải gai đứng phía đông, giận đến dựng ngược tóc, đã mấy lần đặt tay vào kiếm định rút ra, nhưng rốt cuộc lại đổi ý.

Hàn Tiểu Tranh lấy làm kỳ lạ, tại sao vũ khí của các thanh niên không bị tước bỏ, để như vậy chẳng phải là một mối họa ngầm sao?

Chỉ nghe Vô Tâm tiếp tục báo cáo:

- Trong số ba trăm ba mươi sáu người, có một trăm năm mươi ba người không biết võ công, do đó bị trừ tên. Một trăm tám mươi ba người còn lại, có bốn mươi người đã tự sát, hai mươi bảy người bị giết trong lúc chạy trốn, do đó sau khi tuyển chọn nhiều lần, chỉ còn lại một trăm mười lăm người tạm thời lưu dụng...

- Lưu dụng con mẹ người!

Vô Tâm đột nhiên bị ngắt lời bởi một giọng la lớn! Thì ra là thanh niên áo vải gai! Gương mặt tuấn tú của y cau có vì giận dữ!

Giọng nói của Vô Tâm vẫn không lộ chút tình cảm:

- Trừ tên Chấn Viễn Tiêu Cục thiếu chủ Hàng Bích Dương, còn lại một trăm mười bốn người.

Tiếng nói chưa dứt, chợt thấy một cánh cửa ngầm mở ra, một bóng người lao ra như làn khói, nhắm hướng thanh niên áo vải gai Hàng Bích Dương phóng đến.

Hàng Bích Dương quay lại rút kiếm ra!

Kiểm chỉ rút ra được phân nửa, thì thấy một đạo huyết quang xẹt lên không, Hàng Bích Dương bỗng cảm thấy yết hầu đau nhói, hơi thở đã bị nghẹt nơi cổ họng!

Mắt của Hàng Bích Dương tràn đầy sự phẫn nộ và không ngờ, sau đó y từ từ đổ ập ra phía trước!

Bóng người chớp nhoáng kia hú một tiếng đảo người vòng trở lại chỗ xuất phát! Đến khi thân ảnh của y biến mất, mới nghe tiếng thân mình Hàng Bích Dương đụng mặt đất!

Yết hầu của họ Hàng đã bị khoáy đao chém đứt!

Thân thủ nhanh quá sức!

Một cảm giác rợn người từ chân mọi người dâng lên, mau chóng tràn khắp toàn thân, có vài thiếu nữ biến sắc mặt.

Đột nhiên có một tiếng cười dài vang dội:

- Thủ pháp giết người quả thực nhanh! Được chết nhanh gọn như thế cũng không uổng đời!

Giữa tiếng cười, một người trẻ tuổi râu ria đầy mặt bước ra, từng bước một tiến đến phía người áo gấm, mắt long lên vì phẫn nộ như muốn nuốt sống người áo gấm!

Người áo gấm chẳng đổi sắc mặt, chờ thanh niên đến cách y độ một trượng, mới thông thả lên tiếng:

- Tại sao phải chống đối ta?

- Chống đối vì bị ép buộc, chống đối vì ta bất bình!

Người áo gấm thở dài:

- Người chẳng hiểu gì dụng ý của ta, lại phản kháng bậy, để mất mạng chi cho khổ?

Thanh niên cười gằn:

- Dù người có cho ta áo gấm cơm ngọc, ta cũng còn lòng tự tôn! Huống chi, kẻ lòng dạ rắn rết như người làm gì có thiện ý?

Hàn Tiểu Tranh nghĩ thầm:

- “Thực là một hảo hán sắt đá!”

Người áo gấm cười ha hả:

- Tự tôn? Tự tôn là cái gì? Một kẻ đã chết, còn gì tự tôn mà nói? Người muốn chết gọn ghẽ, ta càng không cho người toại nguyện.

Thanh niên kia hú một tiếng dài, tung mình lên không như tên lìa cung, vung ra ngọn thiết tiên nhanh như chớp bổ xuống người áo gấm.

Người áo gấm hừ một tiếng, cả người và ghế bay lên, khiến trường tiên quất hụt!

Thanh niên kia chưa đáp xuống đất, một tay vỗ xuống mặt bàn, mượn lực tung lên lại, trường tiên lại quất ra vun vút, ý quyết bao vây người áo gấm.

Ngay lúc ấy, trên thính không phát ra một tiếng động cực thanh, năm sợi dây xích nhỏ phát ngân quang từ nhiều phía khác nhau bắn vào thanh niên, phía trước mỗi sợi xích đều có một thiết trảo như tay người.

Thanh niên kia không kịp biến chiêu, trong lúc cấp bách y dồn nội gia chân lực vào cánh tay hữu, thiết tiên trong tay vụt thẳng cứng như trường thương, vừa nhả chiêu lực đánh vào người áo gấm!

Nhưng cùng một lúc bốn sợi xích bạc đã quấn lấy tứ chi của thanh niên, còn một sợi xích nhắm vào vùng cổ của y!

Thanh niên kia hét lên một tiếng, gồng tứ chi dẫn lại, song gân cốt của y đã bị thiết trảo bấu chặt!

Sự đau đớn khiến y mất cả lực đạo.

Lúc này sợi xích thứ năm đã quấn lấy cổ của thanh niên kia!

Sau đó, mọi người nghe thấy một thanh âm kỳ quái, tựa như tiếng nước bị khuấy động, tiếp theo là huyết quang bắn tung khắp nơi!

Một thân hình đầy đủ lúc nãy, nay đã bị xích bạc cắt thành năm phần!

Máu nóng văng ra, các bộ phận nội tạng như tâm, can, tỳ, ruột, đều đổ xuống.

Mùi máu tanh nồng nặc xông lên, không ít người chung quanh bị nhuộm máu tươi!

Sợi xích bạc hẳn là ẩn từ bốn phía tung ra, trong một chiêu đã hạ sát thanh niên râu rậm kia, sau đó lại bay trở về biến mất, còn người áo gấm lúc này vừa đáp xuống, trên thân y chẳng dính mấy may vệt máu.

Đầu óc Hàn Tiểu Tranh chợt trở nên trống không, chàng chưa bao giờ thấy qua, thậm chí nghĩ đến kiểu giết người phi nhân như vậy.

Một tiếng kêu thét kinh hoàng đánh thức Hàn Tiểu Tranh trở lại hiện tại.

Đưa mắt nhìn ngang, chỉ thấy một thiếu nữ cầm đầu chạy ra cửa như điên, một cái bàn chắn đường cô cũng bị đung văng ra xa, cô như không hay biết gì cả!

Hay cô điên rồi?

Người áo gấm và Vô Tâm lạnh lùng nhìn thiếu nữ điên cuồng chạy ra ngoài, họ không nói câu nào.

Các người trẻ tuổi trong đại sảnh đều nhìn theo thiếu nữ, đương nhiên kể cả Hàn Tiểu Tranh, ai cũng thầm lo sợ dùm cô. Tuy rằng mỗi người đều biết cô không thể nào chạy thoát, nhưng mỗi người đều hy vọng kỳ tích sẽ xuất hiện!

Ngay lúc thiếu nữ bước ra khỏi đại sảnh, một cánh tay to lớn đột nhiên từ ngoài cửa vươn ra chụp ngay thiếu nữ. Cô cũng là người tập võ, nhưng lúc này cô như không hề chống cự, bị bàn tay kia chụp trúng ngay. Thân hình cô biến mất đằng sau cánh cửa.

Có tiếng kêu thét lên, sau đó là một màn im lặng tuyệt đối!

Hàn Tiểu Tranh chưa kịp định thần, đã thấy bốn người đồng loạt xuất thủ! Ba nam một nữ, nhanh như gió xung kích ra phía ngoài cửa, miệng la lớn:

- Ngồi im cũng chết, chi bằng liều một phen sống chết với bọn chúng!

- Mọi người hãy đồng tâm hiệp lực, nhất định sẽ xông ra được!

Lập tức có thêm chín người ứng tiếng, rút võ khí xông ra ngoài với bốn người đầu. Những người còn lại cũng nhốn nháo thủ thế!

Hàn Tiểu Tranh phun vỏ nho ra, kêu thầm:

“Nhào đại ra luôn, còn dờ hơn đứng đây tức tối!”

Tay chàng vừa đặt lên đốc kiếm, bèn nghe hai tiếng kêu thét, hai người xung phong đầu tiên đã ngã xuống!

Hai mươi bóng áo trắng đột nhiên xuất hiện như các u linh, mỗi người đều cầm một thanh đao cong phát ra ánh xanh.

Đao quang âm u quét ngang dọc!

Máu đỏ và áo trắng lẫn vào nhau, tạo nên một bức họa Địa ngục nhân gian.

Xem tiếp hồi 17 Sinh tồn chi đạo

ĐỘC CHIẾN THIÊN NHAI

Long Nhân

www.dtv-ebook.com

Hồi 17

Sinh Tồn Chi Đạo

Hai mươi người này cơ hồ như sống để giết người, đao pháp của họ cực kỳ bình tĩnh, đến mức như mang một bầu không khí tử vong!

H

Khi binh khí của đối thủ chạm vào thân thể họ, những người này dùng thân pháp rất quý bí tránh đi giữa đường tơ kẽ tóc, do đó dù có thụ thương cũng không trí mạng. Càng đáng sợ hơn nữa là ngay trong giây phút ấy họ vô cùng sáng suốt, lúc lưỡi đao lạnh chạm vào thân thể họ, trong đầu họ lại đang nghĩ đến mượn cơ hội dùng loan đao của mình chém đứt cổ họng hoặc đâm lủng tim đối phương.

Đến khi người thứ tám ngã xuống dưới lưỡi đao của nhóm bạch y nhân, Hàn Tiểu Tranh bèn ngồi trở lại chỗ của mình, chàng đã nhận ra rằng nhóm thanh niên này chẳng thể nào xông ra ngoài được.

Đao hươi lên, máu đổ xuống...

Cuối cùng, toàn bộ mười ba người đã ngã xuống, đại sảnh trở nên im lặng vô cùng. Hai mươi bạch y nhân lặng lẽ lui ra! Trong nhóm ấy cũng có người thụ thương, song chẳng ai nghe họ phát ra tiếng rên đau gì cả, như thể đao kiếm chẳng phải chém trúng thân thể họ!

Đột nhiên một thiếu nữ bắt đầu nôn mửa, cô cong gập lưng như muốn nôn ra tất cả những khủng khiếp, phần nộ, đem cả tim gan nôn ra hết!

Hàn Tiểu Tranh đứng nhìn, tội nghiệp cho cô gái, kỳ thực chính chàng cũng muốn nôn mửa, nhưng chàng dẫn xuống bằng cách cho vào miệng từng trái nho một, bồn nho trên bàn chẳng còn bao nhiêu trái.

Lúc này, chỉ có thanh âm lạnh lẽo của Vô Tâm vang vọng trong đại sảnh:

- Kim Vệ, Chương Thủy Bá, Phạm Hữu Khách, Miêu Mộc Phong, Phương Hiệp... cùng những kẻ mưu toan đào thoát, đã bị hạ sát trừ tên. Nay số người được Thánh cung tuyển chọn còn lại trăm người.

Hàn Tiểu Tranh nghĩ thầm:

- “Hắn nói còn một trăm người, nhưng trong đại sảnh chỉ có ba mươi mấy người, số còn lại ở đâu?”

Đang suy nghĩ, người áo gấm đã thông thả đứng lên, trong mắt y lộ ánh sáng phấn khởi, tựa như được kích thích lên từ cảnh máu đổ tử vong vừa qua.

Y bước xuống từ ngai bọc da hổ đặt phía Bắc, mục quang quét ngang từng người một, chạm vào tia nhìn của y, người nào cũng bất giác cảm thấy nhột nhạt, như có một con thần lằn đang bò lên da mình!

Người áo gấm lạnh lùng nói:

- Ta là Thần Thủ! Do đó các người không nên chẳng tự lượng sức mà phản kháng mệnh lệnh của ta, không có một người sống nào dám chống lại ý ta! Hà huống, ta đối với các người chẳng có ác ý, ta chỉ muốn cho các người đi luyện một loại võ công! Sau khi các người luyện xong, sẽ trở thành cao thủ hơn cả đệ nhất lưu, đây chẳng phải là điều mỗi người học võ hằng mơ tưởng hay sao?

Khóe miệng Thần Thủ ẩn nét cười tàn độc:

- Hôm nay các người không thể chống lại ta, là vì võ công quá thấp! Nếu ngày sau các người luyện tập nên bản lĩnh siêu phàm nhập thánh, thì còn sợ gì nữa? Lúc ấy, mọi thứ đều nằm dưới chân các người, nghịch thì mất, thuận thì còn, các người đâu còn phải chịu nhục nữa? Tất cả những lăng nhục hôm nay đều là tự các người tạo thành! Bởi các người chưa phải kẻ mạnh!

Trong mắt Thần Thủ long lanh tia sáng như ma quỷ:

- Trên đời này, kẻ yếu chắc chắn bị kẻ mạnh đàn áp, thư chẳng thể thắng hùng! Các người hận ta chứ gì? Tốt lắm! Chỉ cần các người có đủ khả năng, tùy tiện lúc nào muốn giết ta cũng được!

Bỗng Thần Thủ than bằng một giọng thương tiếc:

- Rất tiếc, các người chẳng phải đối thủ của ta!

Nói đến đây, vừa lúc Thần Thủ bước đến sau lưng Hàn Tiểu Tranh, bỗng y đưa tay vỗ vai Hàn Tiểu Tranh, bảo:

- Chỉ có tiểu tử này thức thì vụ, chẳng làm trò không tự lực sức. Các người thấy gã bây giờ ngồi yên tại đây, chẳng phải thông thả hơn các người nhiều sao? Còn các người cố tỏ bất khuất, chẳng chịu vào ngồi, thì được cái gì? Chẳng phải các người cũng thế thôi, thiếu dũng khí khiêu chiến với ta là gì?

Y đặc ý cất tiếng cười cuồng ngạo:

- Ha ha ha...

Tiếng cười rõ ràng đầy ý hạ nhục kẻ khác.

Hàn Tiểu Tranh nhìn Thần Thủ gần trong gang tấc, thầm nghĩ:

- “Nếu ta bây giờ đột nhiên xuất thủ, có thể giết được lão chẳng? Chắc là không, dù có giết được lão, còn có Vô Tâm, còn nhóm bạch y nhân, còn có... ôi, sao nơi đây nhiều cao thủ thế?”

Chàng thầm hối hận, đúng lý không nên đến đây, nhưng lại mau chóng dẹp bỏ ý nghĩ đó. Tuy rằng chàng và Mộ Dung Tiểu Dung có vẻ như tự nguyện đến đây, nhưng thực ra nếu thuộc hạ Thần Thủ dùng vũ lực bắt buộc, thì chàng có thể ứng phó nổi chẳng?

Trước khi vào đây, chàng cứ tưởng mình có thể làm được, nhưng hiện tại chẳng còn tự tin nữa.

Còn Mộ Dung cô nương thì sao? Tại sao cô đến giờ vẫn chưa xuất hiện? Còn vụ thành thân thì sao? Tại sao lại biến thành luyện võ?

Hàn Tiểu Tranh bất giác lo dùm cho Mộ Dung Tiểu Dung, càng nghĩ càng không chịu được, chàng quyết tâm đứng dậy nói lớn:

- Tại hạ có việc muốn hỏi!

Tất cả mọi ánh mắt đổ dồn vào chàng.

Thần Thủ càng ngạc nhiên hơn, y chăm chú nhìn Hàn Tiểu Tranh một lúc, mặt lộ vẻ cười:

- Người hỏi đi!

Hàn Tiểu Tranh nói:

- Tại hạ có một bằng hữu cùng đến đây, tại sao bây giờ vẫn không thấy bóng dáng cô ấy?

- Sao? Người hy vọng nàng đến à?

Thần Thủ nhìn Hàn Tiểu Tranh hỏi, trong mắt y đầy vẻ ngạc nhiên.

Hàn Tiểu Tranh nói:

- Đối với kẻ luyện võ, còn có chuyện gì tốt hơn được học tuyệt thế võ công?

Thần Thủ đột nhiên cả cười:

- Bất luận câu nói của người là thực hay láo, trong lúc này người còn nói được như thế, quả không đơn giản! Tuy nhiên ta nhắc người rằng điều kiện đầu tiên của việc học võ là phải thành thân trước!

Hàn Tiểu Tranh trống ngực đánh bình, tự nhủ:

- “Rốt cuộc cũng vào đề”.

Chàng nói:

- Luyện võ có liên hệ gì đến việc này?

Thần Thủ đổi sắc mặt, lạnh lùng nói:

- Người hiếu kỳ quá mức!

Hàn Tiểu Tranh chẳng ngờ Thần Thủ hỉ nộ vô thường như thế, trong bụng chửi thầm nhưng ngoài mặt chẳng có biểu hiện gì khác.

Thần Thủ nói:

- Bây giờ nơi đây có ba mươi ba người, trong đó mười lăm nam nhân, mười tám nữ nhân...

Nói đến đây, y ngừng một chút và nói tiếp:

- Ta sẽ lựa ra ba nữ nhân cho rời khỏi nơi đây.

Vừa nói xong, mọi người đồng biến sắc, nhất là các thiếu nữ, ai cũng hy vọng vận may sẽ đến với mình!

Mục quang Thần Thủ đảo qua quét lại trước mười tám thiếu nữ, độ nhiên y dừng lại nơi một nữ nhân hơi đầy đặn, hất hàm nói:

- Người có thể đi được, sẽ có người hộ tống người ra!

Nữ nhân kia nhất thời không phản ứng được, đứng sững nơi ấy, sau đó cô vừa khóc vừa chạy ra ngoài cửa, Thần Thủ lạnh lùng bảo:

- Nếu người thông minh, sau khi rời khỏi đây ắt biết phải làm sao!

Nữ nhân chạy đến cửa thì chậm lại, nhưng không ai ngăn cản, cô mới an tâm chạy nốt ra ngoài.

Thần Thủ bỗng nói:

- Các người hẳn đang tự hỏi tại sao ta không sợ cô gái kia tiết lộ chuyện này ra ngoài, thực ra rất dễ hiểu. Lúc này cô đã không dám phản kháng, vậy thoát ra ngoài rồi thì cô cần gì phải gây sự với chúng ta nữa? Các người cũng thế, nếu được thả ra cũng chẳng dám tiết lộ việc này.

Khoé miệng Thần Thủ vẫn mang nét cười chế nhạo.

Hàn Tiểu Tranh trong bụng mắng thầm:

- “Người có giỏi thì thả ông ra, ông mà không đem việc này nói cho khắp gầm trời biết, thì mới là chuyện lạ! Đến lúc ấy võ công người có cao đến mấy cũng không thoát được vòng vây của cả võ lâm”.

Trong lúc Hàn Tiểu Tranh suy nghĩ lung tung, Thần Thủ lại chỉ một nữ nhân thứ hai, cô chẳng khóc cũng không cười, thân hình bước ra ngoài một cách vô hồn. Có lẽ cô không thích ứng kịp những diễn biến nơi đây, nên có cảm giác như đang trong cơn mơ.

Nhìn thấy có hai người đã thoát khỏi chỗ đáng sợ này, các thiếu nữ bất giác bước lên phía trước, cùng hy vọng mình có thể nhận được cơ hội sau cùng.

Thần Thủ chỉ vào một người và bảo:

- Đến phiên người!

Mọi người còn lại cùng thất vọng.

Nào ngờ nữ nhân kia nhẹ nhàng lên tiếng rất rõ:

- Tôi không đi!

Mọi người sửng sốt! Không tưởng tượng lại có người không muốn bỏ đi!

Thần Thủ thích thú nhìn nữ nhân hỏi:

- Tại sao?

- Vì tôi không muốn sau khi rời khỏi đây, ngày đêm đều phải phòng bị các người sát nhân diệt khẩu!

Thần Thủ vỗ tay cười lớn:

- Khá lắm! Còn có lý do gì khác chẳng?

- Bởi vì tôi là “Nhất Độ Xuân Phong” Lam Tâm Nhi.

Vừa nói xong, mọi người đều hiểu ra, bởi Lam Tâm Nhi tuy tuổi còn trẻ, nhưng danh tiếng trong giang hồ rất nổi, có điều danh tiếng này chẳng phải

tốt, bởi cô dùng mỹ công mà thành danh. Có người nói rằng cô dùng xác thân để đạt được mục tiêu, chẳng biết lời đồn thực giả.

Đối với loại người như thế, việc thành thân là vô hại, vả lại cơ hội học võ càng không thể bỏ qua.

Hàn Tiểu Tranh thiếu kiến thức quảng bác, nên chưa từng nghe danh hiệu của Lam Tâm Nhi, chỉ nghĩ thầm:

- “Nữ nhân này thực kỳ lạ, bộ không biết ở đây cũng phải phòng bị đao kễ cổ hay sao?”

Thần Thủ lại nói:

- Vậy thì ta chiêu ý cô!

Y bèn chọn một người khác, dĩ nhiên là cô mừng rỡ vô cùng.

Ngay lúc ấy, có một bạch y nhân vội vã bước vào, phủ phục dưới đất báo cáo cùng Thần Thủ:

- Hai vị khách sau cùng đã đến.

Thần Thủ hừ một tiếng:

- Còn không mau dẫn vào!

Người kia vội lui ra, chẳng bao lâu lại dẫn vào hai người trẻ tuổi, một nam một nữ.

Hàn Tiểu Tranh vừa nhìn, xem chút té lọt ghế!

Người nữ là người chàng lo lắng nãy giờ, tức Mộ Dung Tiểu Dung, Hàn Tiểu Tranh kinh ngạc không phải vì cô, mà là vì nam nhân kia.

Y chính là Tả Chi Nhai!

Tại sao Tả Chi Nhai lại xuất hiện ở đây!

Nhìn thấy Tả Chi Nhai, Hàn Tiểu Tranh liên tưởng đến A Vân, bây giờ cô ở đâu? Mộ Dung Tiểu Dung có nói cô gặp qua A Vân, lại nói A Vân đã trở thành nữ nhân của đương kim Lục vương gia, có thể nào là như thế?

Chàng hy vọng có thể hỏi thăm Tả Chi Nhai cho rõ, bởi vì cũng có thể Tả Chi Nhai biết một số chi tiết, dù gì y cũng đã cùng A Vân hành lễ phu thê giao bái!

Nhưng trong tình huống này, làm sao chàng bước đến hỏi được? Mạo hiểm làm càn, rất có thể gây họa diệt thân!

Hàn Tiểu Tranh không lên tiếng, Tả Chi Nhai dĩ nhiên không phát hiện ra chàng. Lúc Tả Chi Nhai cùng Mộ Dung Tiểu Dung bước vào, đã bị thu hút bởi quang cảnh máu rơi và thi thể. Hàn Tiểu Tranh nhìn thấy thân hình Mộ Dung Tiểu Dung đang run rẩy, chàng biết cô nhất định đang phần nộ ghê gớm!

Lúc này rất nguy hiểm, nếu chàng làm Thần Thủ nổi giận, hậu quả chẳng dám nghĩ đến!

Đột nhiên chàng cao giọng:

- Mộ Dung cô nương!

Mộ Dung Tiểu Dung cùng Tả Chi Nhai cùng lúc nhìn sang phía Hàn Tiểu Tranh, vừa thấy chàng đều tỏ ra kinh ngạc, nhất là Tả Chi Nhai, y như gặp phải quỷ.

Hàn Tiểu Tranh cảm thấy ánh mắt Thần Thủ đã có sát khí, điều này khiến chàng hơi sợ. Thần Thủ nhất định không muốn người trong nhóm kết thân, bởi như họ thế dễ hợp lại đối kháng y.

Hàn Tiểu Tranh thấy Tả Chi Nhai như sắp chào hỏi chàng, vội vã tránh ánh mắt Tả Chi Nhai, giả bộ không nhận ra họ Tả. Tả Chi Nhai cũng thông minh, thấy thế cũng biết bên trong có nguyên nhân, nên giả tảng lơ là, ra vẻ không nhận ra Hàn Tiểu Tranh.

Hàn Tiểu Tranh tuy không nhìn ánh mắt của Thần Thủ, nhưng bằng trực giác chàng biết sát cơ trong ánh mắt y đã giảm, bất giác thở ra nhẹ nhõm, vội quay mình lại cười mơn:

- Vị cô nương kia chính là bằng hữu mà tại hạ nhắc đến.

Đây là điểm khác biệt giữa Hàn Tiểu Tranh và những người khác, tuy chàng hận Thần Thủ hết sức, song chàng có thể bắt buộc mình cười nói với y được.

Thần Thủ không lên tiếng, nhìn qua Mộ Dung Tiểu Dung, bèn quay lại bảo Vô Tâm:

- Người điểm uyên ương phổ đi.

Mọi người ngấm ngầm giựt mình, không hiểu Thần Thủ nói thế có ý gì.

Giọng nói Vô Tâm đều đều như nước lạnh:

- Sau đây ta theo thứ tự điểm danh, một nam một nữ thành một cặp, người được xướng danh phải tự động đứng cạnh nhau, ai trái lệnh sẽ bị giết ngay!

Nói xong, Vô Tâm bắt đầu điểm danh, mọi người không hiểu bắt đôi để làm gì, song đều y lời.

Hàn Tiểu Tranh nghĩ đến quang cảnh chàng đã nhìn thấy nơi bãi cỏ rộng ngoài đại sảnh, thầm nghĩ:

- “Hay là mọi người cũng bị ghép cặp uyên ương trái ngược như vậy!”

Một lúc sau, tên của hai mươi tám người đã được điểm qua, chỉ còn lại “Nhất Độ Xuân Phong” Lam Tâm Nhi và Hàn Tiểu Tranh là chưa được xướng danh.

Hàn Tiểu Tranh suy nghĩ, đoán chắc là vì họ chưa biết tên chàng, còn Lam Tâm Nhi thì vì chẳng có nam nhân nào khả dĩ bắt cặp với cô.

Và như thế, Hàn Tiểu Tranh trở thành một đôi với Lam Tâm Nhi, còn Tả Chi Nhai và Mộ Dung Tiểu Dung dĩ nhiên đứng chung một cặp.

Lam Tâm Nhi khá dạn dĩ, vừa điểm tên cô thì cô bước đến bên Hàn Tiểu Tranh.

Chàng cảm giác muốn bật cười, mọi việc đang diễn ra như một trò hề. Bất luận là ai, nếu nhìn thấy ba mươi mấy người trẻ tuổi mang đao đeo kiếm, lại bị chỉ định làm chuyện quái gở này, hẳn cũng muốn cười.

Nhưng dấu máu tươi trên nền đất khiến Hàn Tiểu Tranh phải nén xuống cảm giác muốn cười ấy.

Một nhóm bạch y nhân tiến vào như những u linh, song lần này họ không cầm đao mà mang rượu cùng chén rượu.

Mỗi người được phát cho một chén rượu, sau đó bạch y nhân bèn đi quanh rót rượu vào chén.

Những bàn tay vốn cầm đao, nay lại cầm chén rượu nhỏ khéo!

Vô Tâm lạnh lùng nói:

- Uống xong chén giao bôi tửu này, các người sẽ thành phu thê.

“Xoảng” một tiếng, một thiếu nữ nghe xong cả kinh, chén rượu trong tay tuột xuống đất vỡ tan!

Vô Tâm phát tay, lập tức có hai bạch y nhân xông đến tấn công thiếu nữ! Thấy tình thế bất lợi, thiếu nữ lập tức rút kiếm khỏi vỏ!

Võ công của cô thực ra không yếu, kiếm quang phóng ra, đã thấy một đạo huyết quang bắn lên, một tên bạch y nhân rên một tiếng, loạn choạng thoái lui vài bước!

Hàn Tiểu Tranh thấy thế ngằm khen hay!

Một đợt tấn công nhanh như chớp, lại một bạch y nhân bị bức thụt lùi liên tục, chợt có tiếng kêu kinh ngạc:

- Loạn Ti Kiếm Pháp!

Nghe xong mọi người đồng đổi sắc mặt, chẳng ngờ tổ chức này dám động đến cả người của Thanh Vân Sơn Trang. Đây là một trong tứ đại sơn trang trong võ lâm, thanh thế lớn lao, môn Loạn Ti Kiếm Pháp của trang chủ Chúc Tư Kỳ càng dương danh khắp thiên hạ!

Ngay lúc ấy một thanh niên xông đến, cao giọng nói:

- Thì ra biểu muội cũng có mặt ở đây!

Một bóng người bay đến, kiếm quang lóe lên, đánh vào bạch y nhân! Hẳn kẻ này là biểu huynh của thiếu nữ kia, chỉ vì hai người không biết mặt nhau, chỉ nghe tiếng Loạn Ti Kiếm Pháp mới nhận biết, nên thanh niên kia vội xuất thủ tương trợ. Trong tình thế hiểm ác như vậy mà có thể giả câm điếc, giấu tông tích, thực không dễ chút nào.

Chỉ nghe thiếu nữ nói:

- Đa tạ biểu huynh! Đã bao năm không thấy biểu huynh sang thăm sơn trang bên tiểu muội.

Thanh niên đáp:

- Bởi lo luyện tập, nào dám lơ là!

Vừa nói, y vừa tung ra ba kiếm, đánh lùi một bạch y nhân, còn thiếu nữ kia cũng đâm chết một người!

Nhưng mỗi lúc một thêm bạch y nhân bao vây hai người, tuy họ có võ công khá, nhưng thế cô làm sao địch lại đông người, nên chẳng bao lâu đã rơi vào hiểm địa!

Mọi người thấy Vô Tâm ra lệnh giết người vô lý, trong lòng rất bất mãn, đều muốn xuất thủ.

Lúc ấy, Thần Thủ đột nhiên lên tiếng:

- Để cho chúng đi đi!

Mọi người sửng sờ, không ai ngờ y sẽ ra lệnh như thế, các bạch y nhân vội dừng tay, và đôi nam nữ kia cũng kinh ngạc đứng đấy, thanh niên đã bị trúng thương.

Thần Thủ phất tay về phía hai người. Cả hai ngờ vực nhìn nhau, sau đó vụt phóng ra ngoài, trong chớp mắt đã đến cửa!

Mọi người đang kinh ngạc, bỗng nghe hai tiếng kêu thét vang lên! Trong phút chốc, mọi người đã hiểu ra.

Thần Thủ cười quái dị:

- Ta tha cho họ, nhưng thuộc hạ của ta không tha thì biết làm sao?

Mọi người phần nộ mà không dám nói, Hàn Tiểu Tranh nhìn sang Tả Chi Nhai, thì thấy y chẳng lộ chút tình cảm nào trên mặt, như thể chưa từng thấy cảnh vừa xảy ra trước mắt, y là người bình tĩnh không đổi sắc mặt nhất trong đại sảnh.

Giọng nói vô hồn của Vô Tâm lại vang lên:

- Hãy uống rượu đi! Hai người lẻ đôi kia, cho nhập thành một cặp!

Như thế để phối hợp lời nói của Vô Tâm, bốn phía đột nhiên xuất hiện mười mấy bóng bạch y nhân, nét mặt lạnh lẽo, như một bầy ác quỷ, chỉ cần chủ ra lệnh thì lập tức sẽ nhào đến tấn công!

Cuối cùng, một thanh niên cầm chén rượu đưa lên nốc cạn!

Một người, lại thêm một người khác. Như một bệnh dịch lan tràn, Hàn Tiểu Tranh cũng cầm chén rượu lên, nhưng chàng không uống cả, mà đổ vào trong tay áo - trò chơi này chàng đã lão luyện từ lúc chưa tròn mười tuổi.

Thần Thủ cười khanh khách, đứng dậy nói:

- Ta biết các người nghi ngờ trong rượu có độc, song các người lầm rồi, ta có cách làm các người phục tùng cao mình hơn trò hạ độc nhiều! Vô Tâm, người dẫn họ về động phòng của mỗi người đi!

Giữa tràng cười lớn, Thần Thủ bước ra ngoài, hộ tống bởi một nhóm bạch y nhân.

“Động phòng” được trang trí rất giống phòng dành cho đôi tân nhân, có đuốc đỏ, có chữ hỉ, có kẹo mừng. Trên khung cửa sổ còn để một bồn hoa, hương rất thơm.

Chỉ có tân nương tân lang là không giống, nhất là tân lang, hết đứng lại ngồi, ngồi rồi đứng, cứ như mất hồn.

Lam Tâm Nhi thấy Hàn Tiểu Tranh đứng ngồi không yên, bất chợt cười khúc khích.

Hàn Tiểu Tranh dừng lại, bực bội nói:

- Còn cười được à?

Lam Tâm Nhi mỉm cười nói:

- Không cười chẳng lẽ khóc ư? Có Lam Tâm Nhi này làm tân nương của công tử, còn không hài lòng sao? Công tử nên biết tài nghệ của ta là hạng nhất đấy.

Ánh mắt cô lóng lánh.

Hàn Tiểu Tranh không hiểu:

- Tài nghệ?

Lam Tâm Nhi giựt mình, thầm nghĩ:

- “Y quả là chưa biết gì cả!”

Chờ đến tối, có người đưa thức ăn, có cả một bình rượu.

Hàn Tiểu Tranh nghĩ bụng:

- “Nếu ta đột nhiên xuất thủ, đại khái có thể chế ngự được kẻ đưa cơm này, nhưng có ích gì? Lão cầu tiện Thần Thủ kia xem mạng người như cỏ rác, sinh mạng của thuộc hạ, hẳn cũng chẳng coi ra gì, ta có bắt tên này cũng vô dụng”.

Đang nghĩ ngợi lung tung, người đưa thức ăn đã lui ra mà chàng cũng không hay biết. Lam Tâm Nhi thấy ánh mắt chàng xa vắng, thì biết chàng lại xuất thần, liền vỗ vào vai chàng một cái mạnh, khiến chàng giựt mình quay lại nhìn cô.

Cơn giận kéo đến, Hàn Tiểu Tranh tức tối nói:

- Sao có người lơ đãng quá vậy?

Lam Tâm Nhi mặc kệ lời chàng nói, cười nũng nịu bảo:

- Từ nay thiếp là người của công tử rồi, lại đã thành thân, vậy có gì quá đáng đâu?

Cô thấy Hàn Tiểu Tranh cũng khá tuần tú, trong lòng rất vui mừng, rất hài lòng mình đã quyết định ở lại.

Hàn Tiểu Tranh nghĩ thầm:

- “Trên đời này lại có người như vậy, bị ép buộc như thế mà cứ làm như tình nguyện thật.

Lam Tâm Nhi rót rượu cho Hàn Tiểu Tranh, rồi nói:

- Công tử, chẳng lẽ chàng định để bụng trống qua đêm xuân như vậy sao?

Hàn Tiểu Tranh:

- Có liên can gì đến cô?

Lam Tâm Nhi cười lạnh lớt:

- Có liên hệ nhiều lắm chứ!

Hàn Tiểu Tranh sợ cô nói tiếp, bèn cắt ngang:

- Cô không sợ trong rượu và đồ ăn có độc sao?

- Tại sao thiếp phải sợ? Nếu họ muốn giết thiếp thì cần chi phải phí công như vậy? Chàng không ăn thì thiếp ăn, bây giờ chàng không chịu ăn, để lát nữa đói, đừng có nuốt chửng cả người thiếp.

Cô nói như thế, ý đã khá rõ, rất tiếc đối với Hàn Tiểu Tranh cứ như đàn gảy tai trâu.

Thấy Hàn Tiểu Tranh chẳng hiểu ý, Lam Tâm Nhi hơi thất vọng, thầm nghĩ:

- “Chẳng ngờ y chẳng biết gì cả, xem ra ta phải mất công chỉ vẽ cho y”.

Lam Tâm Nhi không nói nữa, im lặng ngồi ăn một mình. Hàn Tiểu Tranh tuy bụng cồn cào, nhưng chẳng dám đụng vào thức ăn.

Trời tối hẳn xuống, Lam Tâm Nhi khép cửa sổ lại, đốt đuốc đỏ lên.

Có lẽ vì uống rượu, đôi má Lam Tâm Nhi đỏ hồng. Hàn Tiểu Tranh lúc này mới phát hiện thực ra cô không đáng ghét cho lắm, ít nhất là bề ngoài không đáng ghét, thậm chí có thể nói cô rất xinh đẹp, nét đẹp mà ai nhìn vào là tơ tưởng lung tung.

Cũng có thể dưới ánh đèn, nét ủy mị quyến rũ của nữ nhân càng rõ hơn.

Xem tiếp hồi 18 Cơ trí quá nhân

ĐỘC CHIẾN THIÊN NHAI

Long Nhân
www.dtv-ebook.com

Hồi 18

Cơ Trí Quá Nhân

“N hất Độ Xuân Phong” Lam Tâm Nhi mặc váy màu xanh lục, đôi mắt hiện ánh hữu tình, khuôn mặt trái xoan mịn màng tươi sáng, da trắng môi đỏ, miệng nhỏ nhắn xinh xinh như trái hồ đào, suối tóc xõa dài trước ngực, vòng eo rất nhỏ, nhưng phần dưới lại rất tròn đầy!

“N

Đây là một người mà toàn thân trên dưới đều phát ra sức hấp dẫn thành thực của nữ nhân. Lam Tâm Nhi vốn dương danh giang hồ bằng mỹ công, nhất tiểu nhất cử của cô đều toát ra vẻ liêu trai khiến người mê mẩn tâm thần.

Hàn Tiểu Tranh nhìn cô vài lần thì không dám nhìn nữa, chàng tìm một chiếc ghế ngồi xuống gần ngơ.

Lam Tâm Nhi biết chàng tâm thần bất định, trong bụng cô cười thầm. Cô tự tin rằng mình thừa sức đưa Hàn Tiểu Tranh vào bẫy, nên không vội. Cô đóng cửa xong, ngồi với Hàn Tiểu Tranh một lát, bèn cố ý ngáp dài, che miệng nói:

- Buồn ngủ quá...

Sau đó cô đứng dậy, bước ngang qua Hàn Tiểu Tranh tiến vô phòng ngủ.

Lúc Lam Tâm Nhi đi ngang qua, Hàn Tiểu Tranh ngửi thấy một mùi hương dễ chịu từ thân thể cô toát ra, bất giác chàng liếc trộm cô, thì thấy cô đang từ tốn bước đến bên giường. Vóc liễu mềm ẩn hiện dưới lớp lụa mỏng khiến người tư tưởng lan man.

Hàn Tiểu Tranh vội quay mặt đi, tim đập nhanh, tai ửng nóng. Chàng nghe thấy tiếng sột soạt của y phục cọ xát cùng da thịt, hẳn là Lam Tâm Nhi

đang trút bỏ y phục. Một lát sau, chàng lại nghe thấy tiếng thở đều, hẳn là Lam Tâm Nhi đã an giấc điệp.

Lúc này Hàn Tiểu Tranh mới quay đầu lại xem, chẳng ngờ lại thấy Lam Tâm Nhi đứng cạnh giường, cô nào có nằm xuống ngủ bao giờ! Cô đưa một ngón tay vẫy đùa, lần này Hàn Tiểu Tranh không tránh khỏi nhìn thấy thân thể lồ lộ của cô!

Lam Tâm Nhi cất giọng uốn éo:

- Muốn xem à? Thử thử còn phần đáng xem hơn nữa!

Hàn Tiểu Tranh chỉ cảm thấy tim mình mỗi lúc một đập nhanh hơn, đến chẳng mở miệng được, như thể sợ rằng hễ mở miệng là con tim sẽ nhảy phóc ra ngoài.

Lam Tâm Nhi không trêu chàng nữa, cô nằm xuống giường và bảo:

- Nếu đệ muốn ngồi đó thì cứ ngồi hết đêm đi, nhưng nhớ tắt đuốc, để sáng quá thử thử không ngủ được.

Hàn Tiểu Tranh lơ mơ chẳng nghe rõ cô nói gì, chỉ buột miệng ừ đại.

Tư bề rất tĩnh lặng, chỉ có tiếng đuốc đang cháy, xen lẫn tiếng thở khe khẽ của Lam Tâm Nhi.

Hàn Tiểu Tranh tâm tư rối loạn, lúc thì chợt nghĩ đến A Vân, lúc thì nghĩ đến Tả Chi Nhai, đến Diệp Thích...

Đến một lúc dòng tư tưởng chợt đứt đoạn, chàng vụt có cảm giác miệng khô lưỡi rát, cả khuôn mặt cũng nóng bừng, trong lòng tràn đầy một dục niệm và khát vọng lạ kỳ.

Chàng tự hỏi:

- “Ta làm sao thế này?”

Cảm giác bất an mỗi lúc một mãnh liệt, mà tiếng thở của Lam Tâm Nhi càng lúc càng vang rõ như bên tai, như trong tim, khiến chàng tâm thần bất định.

Lam Tâm Nhi chợt “ứ” một tiếng, rồi lặn qua một bên, Hàn Tiểu Tranh không tự chủ được, bèn nhìn trộm qua bên ấy, chỉ thấy cả một bắp chân cô lộ hẳn ra, da trắng căn tròn, lớp chăn mỏng không che được cả thân thể của cô...

Cặp mắt Hàn Tiểu Tranh bất giác hần lên những tia máu, hơi thở của chàng trở nên nặng nề, bỗng chàng cắn mạnh vào môi đến bật máu, vị mặn khiến chàng bình tĩnh lại tạm thời.

Hàn Tiểu Tranh cảm thấy có điều gì bất thường. Chàng không uống rượu, cũng không ăn đồ ăn, tại sao lại cảm thấy kỳ lạ như vậy?

Chàng xoay mình thối tắt đuốc, vì chàng nghĩ nếu mình không nhìn thấy người trên giường, có lẽ sẽ cảm thấy dễ chịu hơn đôi chút.

Nhưng chàng đã lầm, sau khi đuốc tắt, dục niệm mê muội kia chẳng những không giảm mà còn từ từ dâng lên, dần dần chiếm ngự cả linh hồn và lý trí của chàng!

Lam Tâm Nhi bỗng phát ra tiếng rên khê như thể đang trở mình...

Hàn Tiểu Tranh chỉ cảm thấy như có tiếng “bùng” trong não, chàng đứng phắt dậy từng bước tiến đến bên giường, bước đi khó khăn như thể chàng đang bị dẫn co bởi điều gì.

Đến khi chàng sờ trúng bắp đùi của Lam Tâm Nhi trong bóng tối, thì mọi cố gắng tự chế đều tan rã cả, lý trí trong giây phút ấy vụt tan theo mây gió!

Hàn Tiểu Tranh ngã xuống giường, chàng nghe thấy có tiếng nói đứt quãng:

- Đệ... rốt cuộc... cũng đến...

Tiếng nói nghẹn đi, bởi đôi môi của chàng đã cắt ngang câu nói.

* * * * *

Sáng sớm, Hàn Tiểu Tranh bị tiếng gõ cửa đánh thức dậy, chàng chưa kịp mở mắt đã cảm thấy bên mình có vật mềm tỏa hương thơm, liền nghĩ đến tối qua một đêm quay cuồng, bất giác thán kinh ngạc sao mình có thể mạnh bạo như thế.

Tiếng gõ cửa càng gấp rút hơn.

Hàn Tiểu Tranh vội tìm áo mặc vào bước ra mở cửa.

Một bạch y nhân sắc mặt vô tình cảm đứng ngoài cửa, như không để ý đến không khí ấm áp hương xuân trong phòng, y lấy trong mình ra một tấm lụa mỏng, trao cho Hàn Tiểu Tranh và bảo:

- Bắt đầu từ ngày hôm nay, nhị vị hãy theo tâm quyết này luyện tập võ công tâm pháp cùng kiếm pháp, hạn trong mười ngày. Sau mười ngày, bốn hội sẽ có biện pháp khảo nghiệm, nếu có chỗ thoái hóa là tự mình chuốc lấy mà thôi!

Nói xong, bạch y nhân lập tức quay lưng bỏ đi, không nói thêm câu nào!

Hàn Tiểu Tranh nghĩ thầm:

- “Chẳng ngờ họ lại cho ta luyện võ công, không biết họ tính giở trò gì đây!”

Chàng bèn đọc kỹ tấm lụa mỏng, quả nhiên trên ấy ghi chú võ công tâm pháp. Xem qua một lát, Hàn Tiểu Tranh đã phát hiện chỗ kỳ quặc, thì ra loại võ công này đúng là cần một nam một nữ trong lúc tâm đầu ý hợp như tình cá nước, mới có thể luyện tập được. Chẳng trách Thần Thủ bức bách mọi người phải thành thân! Nếu chẳng phải một cặp ngư thủy chi hoan, làm sao có thể đạt đến chỗ tâm tư linh ứng?

Kỳ thực, giữa nam và nữ, dù tình cảm nhiều đến đâu, nếu hai thân chưa hòa hợp thì khó có thể thực sự biết rõ và cảm nhận lẫn nhau, điều này tự nhiên là do thượng đế an bày, chỉ có khi âm dương điều hòa thì tiềm năng vô cùng của con người mới tuôn ra.

Hàn Tiểu Tranh xem giây lát liền nhận ra võ công ghi chú trên tấm lụa mỏng quả là bất phàm, có những tâm quyết khác thường, nhưng suy ngẫm kỹ thì có tiềm ẩn huyền cơ.

Chàng có ý muốn luyện tập, nhưng nghĩ đến phải hợp tác cùng Lam Tâm Nhi, thì chàng dẹp bỏ ý nghĩ ấy, bởi có những chỗ phải có cả nam nữ kề cận mới luyện được! Lại chẳng biết luyện xong loại võ công này, chưa biết chừng sẽ tẩu hỏa nhập ma.

Lam Tâm Nhi chẳng biết tự lúc nào đã dậy, cô bước đến ôm lấy Hàn Tiểu Tranh từ phía sau, tựa vào vai chàng nũng nịu hỏi:

- Đang nghĩ gì đó? Đưa thư thư xem với.

Phần ngực của Lam Tâm Nhi áp vào vai Hàn Tiểu Tranh, khiến chàng giật mình, vội đưa ngay tấm lụa trong tay cho cô, rồi lách mình tránh đi.

Lam Tâm Nhi cười trêu:

- Đêm qua còn háo hức thế kia, mà giờ lại ra vẻ quân tử?

Hàn Tiểu Tranh không nói được tiếng nào, trong bụng thầm lấy làm lạ tại sao đêm qua không cách chi tự chế được, tuy chàng chưa biết danh tiếng của Lam Tâm Nhi, nhưng cũng đã nhận ra cô thuộc loại lẳng lơ, trong bụng thầm kêu khổ.

Lam Tâm Nhi mau chóng bị thu hút bởi võ công ghi chú trên tấm lụa, xem qua một lát, cô cao hứng kêu lên:

- Thần Thủ quả nhiên thủ tín, chịu để cho chúng ta luyện tập võ công! Hai ta cứ luyện theo đây, há chẳng trở thành một đôi thần tiên hiệp lữ để giang hồ ai ai đều hâm mộ được sao?

Hàn Tiểu Tranh lạnh nhạt nói:

- E rằng trở thành ma quỷ tà lữ thì đúng hơn?

Lam Tâm Nhi không bị cụt hứng chút nào:

- Hiệp lữ hay tà lữ cũng được, miễn là hai ta nhất định trở thành một cặp sáng giá nhất trong đám thanh niên.

Hàn Tiểu Tranh nói như tạt gáo nước lạnh:

- Đừng quên là những người kia cũng nhận được phần tâm quyết như chúng ta vậy.

Lam Tâm Nhi chưng hửng, nhưng cô lại nói tiếp:

- Như vậy, chúng ta càng cần phải gắng tập luyện! Tại sao để lại nhụt chí thoái lui, chẳng ý cầu tiến là sao?

Hàn Tiểu Tranh chẳng buồn tranh cãi với cô, chỉ hừ một tiếng, không thèm để ý đến cô nữa.

Cơm sáng, cơm trưa, Hàn Tiểu Tranh đều rán nhin không dùng, nhưng sức hấp dẫn của thức ăn càng lúc càng khó cưỡng lại! Bất giác chàng nghĩ thầm:

- “Chẳng biết các huynh đệ kia có dùng thức ăn đưa đến chẳng? Nếu ai cũng đã ăn, thì ta cố nhin một mình có ích chi? Mạng của ta cũng không hơn mạng của họ bao nhiêu, chưa chết thực mà trở thành ma đói thì quả là uổng!”

Con người thực kỳ lạ, khi ý chí kiên cường có thể làm được nhiều việc, nhưng khi buông lỏng hay tự tìm cho mình một lý do để thả lỏng, thì lại biến đổi khác. Do đó trên thế gian này điều khó thắng nhất là dục niệm của

chính mình. Tự khắc chế dục niệm của chính mình, đó là một cách ngược đãi bản thân. Một khi ý niệm “tự cứu” phát sinh, thì chẳng thể tự khắc chế được nữa.

Lúc cơm tối được đưa đến, Hàn Tiểu Tranh lập tức dọn hết, kể cả phần của Lam Tâm Nhi cũng bị chàng dùng hết phân nữa.

Lam Tâm Nhi chỉ cười, Hàn Tiểu Tranh biết cô cười chàng xấu ăn, nhưng chàng lờ đi. Cũng đỡ là cô không nói xấu chàng.

Chờ đến tối, cảm giác bút rút kia lại xâm chiếm Hàn Tiểu Tranh, lần này chàng cũng chẳng chống cự được bao lâu, bèn tìm vào vòng tay êm ái của Lam Tâm Nhi!

Qua ngày thứ hai, Hàn Tiểu Tranh càng không hiểu được, nghi ngờ chẳng biết có phải Lam Tâm Nhi giữ trò gì chẳng, nhưng gạn hỏi nhiều lần, cô vẫn một mực phủ nhận, khiến chàng vẫn mù mờ chẳng rõ.

Đêm thứ ba, cũng vẫn như thế!

Có câu “Nhất dạ phu phụ bách nhật ân”, hiển nhiên Hàn Tiểu Tranh không có mấy hảo cảm cùng Lam Tâm Nhi, nhưng qua mấy đêm ân ái, chàng cũng sinh lòng lân ái, dần dần không còn ác ý, mà ngược lại bắt đầu đùa giỡn với cô, nên cả hai đều rất vui vẻ.

Mỗi lần đùa giỡn xong, Hàn Tiểu Tranh thầm ngạc nhiên tại sao mình có thể an nhiên chấp nhận hoàn cảnh này, chẳng lo nghĩ kế thoát thân. Thực sự thì chàng có nghĩ đến, nhưng tự biết võ công mình không đủ chống lại Thần Thủ, nên đành chịu quản thúc nơi đây.

Về sau, chàng lại tự thuyết phục mình, “Tại sao không luyện võ công? Học thêm được tâm quyết chú trên tấm lụa, thì cơ hội đào thoát chẳng phải tăng thêm sao?”

Kỳ thực chàng cũng biết đấy chỉ nói để tự dối mình, chàng nghĩ như vậy, thì Thần Thủ nhất định cũng biết vậy, nhưng lúc này rảnh rỗi, chi bằng luyện thêm võ công vẫn hơn.

Nghĩ như thế Hàn Tiểu Tranh đồng ý cùng Lam Tâm Nhi luyện tập, dĩ nhiên cô rất cao hứng. Ngộ tính của Lam Tâm Nhi cũng cao, chỉ tiếc là Hàn Tiểu Tranh thường hay suy nghĩ lan man, không tập trung luyện tập, cứ

nghĩ làm thế nào để thoát thân, do đó đến ngày thứ mười, cả hai chưa luyện hết những gì ghi trên mảnh lụa, mà chỉ luyện được đến mức sáu thành.

Hoàng hôn ngày thứ mười, y lệ thường có người đưa cơm tối đến, cùng lúc thay một cặp nệm khác.

Điều kỳ lạ là đêm nay Hàn Tiểu Tranh không có chút cảm giác bất an bứt rứt gì cả.

Lam Tâm Nhi đã ngủ trước, còn Hàn Tiểu Tranh vẫn còn suy nghĩ nhiều việc.

“Mộ Dung cô nương cùng Tả Chi Nhai ở chung một phòng, phải chăng cũng giống như tình trạng của ta? Tội nghiệp cho cô, hãy còn là một hoàng hoa khuê nữ, lại bị gã họ Tả chiếm đoạt”.

Nghĩ đến đây, Hàn Tiểu Tranh bất giác nảy sinh hận ý:

“Tả Chi Nhai, người đã hại A Vân, lại chiếm đoạt Mộ Dung cô nương, tuy họ chẳng phải thuộc về ta, nhưng như thế người cũng được lợi quá nhiều!”

Nếu lúc này nhìn vào gương, hẳn Hàn Tiểu Tranh sẽ giựt mình, bởi vẻ mặt chàng đầy nét oán độc, như muốn giết ai cho hả dạ! Ánh mắt chàng toát lên vẻ thâm độc, một biến hóa người ngoài không dễ gì thấy được.

Hàn Tiểu Tranh vừa hận Tả Chi Nhai, vừa không khỏi lấy làm lạ tại sao mình bỗng trở nên hẹp hòi như thế, bởi kỳ thực Tả Chi Nhai cũng nào khác chính mình, cũng nằm trong tình huống bị ép buộc.

Đột nhiên có tiếng động nhẹ, đôi đuốc tắt phụt!

Hàn Tiểu Tranh giựt mình, lập tức đưa chân đá Lam Tâm Nhi để đánh thức cô, đồng thời tay hữu chộp lấy thanh kiếm ở đầu giường.

Lam Tâm Nhi bị đá thức dậy, chưa rõ chuyện gì, chỉ thấy trong phòng tối om, cô tưởng Hàn Tiểu Tranh đùa giỡn, định lên tiếng, chợt nghe một tiếng kêu nhỏ, sau đó một là loạt tiếng động hỗn loạn, tựa như những chén đĩa trên bàn đều rơi xuống đất cả!

Lam Tâm Nhi đã đi lại giang hồ lâu năm, ngay tức khắc biết có chuyện không hay, không kịp suy nghĩ cô lập tức vung hai tay ném chiếc khăn mỏng ra, cùng một lúc uốn mình bắn lên!

“Phập”, có tiếng phi đao cắm vào thân giường!

Lam Tâm Nhi sợ đến xuất mồ hôi! Cô thầm cảm ơn Hàn Tiểu Tranh kịp thời đánh thức cô dậy.

Bình khí của cô là một quân ngọc tiêu, nhưng làm gì có đeo bên mình trong lúc này? Do đó lúc bắn mình lên, cô phóng về phía cửa sổ, chỗ ấy có để ngọc tiêu của cô.

Phần Hàn Tiểu Tranh lúc đưa tay chớp lấy cây Thiếu Lưu kiếm, thì chạm phải một bàn tay khác!

Chàng kinh hãi nhưng lập tức trở bàn tay chớp lấy mạch môn đối phương.

Ngay khi tay chàng sắp đụng vào cổ tay đối phương, chàng bỗng thấy một ánh sáng lóe lên từ tay đối phương, bất giác chàng kêu thầm không xong, trong tay đối phương chắc chắn có vũ khí bén nhọn!

Ý niệm vừa hiện ra, chàng vội thu tay về, cùng một lúc đưa chân móc vào dưới gầm bàn đá lên. Chàng không định dả thương đối phương bằng một cước này mà chỉ là đánh lạc hướng, “reng” một tiếng, những chén đĩa trên bàn đều bay lên theo!

Bàn vừa bị đá ra, đối phương đã đẩy ngược lại, Hàn Tiểu Tranh phát giác quá trễ, bị cạnh bàn đụng trúng bụng đau điếng! Đây là lúc Lam Tâm Nhi nghe thấy tiếng kêu nhỏ!

Hàn Tiểu Tranh gắng chịu đau, đưa chưởng quét ngang, đánh trúng một cái đĩa nhỏ vừa bay đến, đĩa theo đà chưởng bay về phía kẻ địch không thấy mặt phía trước. Biến chuyển cấp thời này giúp Hàn Tiểu Tranh tiện bề trở tay, chàng phỏng đoán đối phương đang tránh né nên nhân cơ hội chớp lấy kiếm của mình.

Vừa cầm được kiếm, Hàn Tiểu Tranh lập tức cảm thấy một luồng lãnh phong tạt đến trước mắt, quá gấp không kịp rút kiếm khỏi vỏ, chàng vội đưa ngang lên đỡ, đồng thời tay kia tung chưởng vào mặt bàn, mượn lực nhảy ngược ra sau!

“Keng”... tiếng binh khí chạm nhau, xẹt lửa sáng lên! Nhờ đó, Hàn Tiểu Tranh thấy được đối phương mình mặc khinh y, tay cầm kiếm khá dài. Chàng cũng kịp thấy Lam Tâm Nhi đang chớp lấy ngọc tiêu treo trên cửa sổ.

Tia lửa tắt đi, trả lại một màn tối đen!

Lam Tâm Nhi cũng thừa cơ hội ấy nhìn thấy được kẻ ám kích cô và Hàn Tiểu Tranh, bất luận đối phương có lai lịch gì, cô nhất quyết phải cùng Hàn Tiểu Tranh trừ khử kẻ này, mới bảo toàn tính mạng của mình!

Nắm được ngọc tiêu Lam Tâm Nhi vội tung mình đi, vì biết mình đang đưa lưng cho kẻ địch, tức trong thế bất lợi. Quả nhiên “soạt” một tiếng, cô cảm thấy hơi lạnh trên vai, hẳn là vải áo chỗ ấy bị xước mất một miếng, may là chưa gây thương tích, nhưng cũng khiến cô sợ toát mồ hôi!

Thế là ba người giáp chiến trong căn phòng chật hẹp. Hoàn cảnh này có lợi cho Hàn Tiểu Tranh, bởi công lực chàng không cao, chỉ nhờ vào kiếm pháp cao minh, mà trong phạm vi nhỏ hẹp và bóng tối thì chẳng phải đấu công lực.

Hàn Tiểu Tranh thi triển Thiếu Lưu kiếm pháp tinh kỳ đối địch, lại thêm chàng đã quen địa hình trong phòng, nên cũng đối phó được một lúc.

Hai phe đánh nhau phát ra tiếng động liên miên, song chẳng thấy ai đến hỏi, hiển nhiên kẻ này là do Thần Thủ phái đến.

Hàn Tiểu Tranh nghiêng răng thăm nhủ:

- “Được lắm, lúc các người có nhiều người ta chưa dám động thủ, bây giờ thực đúng cơ hội tốt, giết được một tên cũng đáng!”

Nghĩ thế, nhưng sự thực thì chính Hàn Tiểu Tranh và Lam Tâm Nhi đang rơi vào thế nguy. Kể về mỵ công thì Lam Tâm Nhi là đệ nhất lưu, nhưng công phu sát nhân thì cô còn kém. Hàn Tiểu Tranh không muốn để cô bị hại, bởi chàng sợ mất cô, sẽ xuất hiện một người khó đối phó hơn, và lại cô đối với chàng rất chân tình, nên chàng không nỡ để một nữ nhân như hoa như ngọc thế mất đi.

Kẻ địch vừa giao đấu vừa phi cước đá văng đồ đạc trong phòng, chẳng bao lâu chung quanh y có thêm chỗ thi triển thân thủ, công lực của y lại trên Hàn Tiểu Tranh, nên liên tiếp tấn công chàng. Lam Tâm Nhi đứng cạnh, tuy rằng giúp Hàn Tiểu Tranh, nhưng thực chất không uy hiếp được địch nhân, mà ngược lại lắm lúc chàng phải trợ thủ cho cô.

Kiểm khí trong phòng tràn ngập, khiến người khó thở, khó thấy và nghe!

Đột nhiên Lam Tâm Nhi kêu thất thanh:

- Ôi chao!

Cô bị địch nhân chưởng trúng ngang hông, đau kịch liệt, bèn buột miệng mắng chửi kẻ địch.

Hàn Tiểu Tranh kêu lớn:

- Đừng nói nữa, mau sử dụng thử võ công chúng ta luyện mấy hôm nay!

Câu nói đánh thức Lam Tâm Nhi, cô gượng đau tiến sát, thấp vai cùng Hàn Tiểu Tranh, tiếp tục nghinh chiến. Như có sự phối hợp mặc định giữa hai người, tiến thoái nhịp nhàng, trong nhất thời tăng thêm không ít uy lực!

Lam Tâm Nhi phấn khởi kêu lên:

- Nếu biết sớm...

Phần còn lại của câu nói bị cắt ngang. Bởi vì cả hai người chưa luyện xong tâm quyết trên mảnh lụa kia, nên không tránh khỏi có chỗ sơ hở trong sự phối hợp.

Địch nhân nhìn thấy được điều này, vội tấn công gây rối thể liên thủ của hai người!

Hàn Tiểu Tranh tức giận đến nghiến răng, vừa ra chiêu “Hà Nhật Trọng Kiến”, thân mình ép sát đất quạt ngang, tay chàng bỗng bắt được một đôi đũa!

Chàng cả mừng, la lớn:

- Xem tiêu!

Một chiếc đũa lao ra vun vút!

Dĩ nhiên trò này không hại được đối phương, “cách” một tiếng, chiếc đũa đã bị kiếm của đối phương chém đứt văng đi, Hàn Tiểu Tranh lúc này đã lăn về phía chân địch nhân, xuất kiếm chém lấy chân y!

Một tiếng hừ nhạt, đối phương đã tung mình lên, nhát kiếm của Hàn Tiểu Tranh đã hụt, nhưng ngay lúc ấy chàng ném ra chiếc đũa trong tay tả, nhưng không phải nhắm vào người trên không, mà là mượn kiếm chặt đũa ra ba khúc, cầm thẳng xuống đất, chỉ lộ ra phân nửa khúc.

Ngay sau đó chàng lập tức vùng kiếm tấn công đối phương.

Đối phương nào biết ý đồ của Hàn Tiểu Tranh, vừa đỡ chiêu kiếm, y đáp xuống đất lại, bỗng cảm thấy đau nhói dưới lòng bàn chân, y bật rống lên

một tiếng, vừa sợ vừa giận, chẳng hiểu vì sao. Hàn Tiểu Tranh thừa cơ kẻ địch loạn choạng, vung kiếm chém thẳng trúng vai hữu của y bật máu.

Người kia rú lên, chẳng dám dùng lực nơi chân bị thương, vội tung mình lao đi, muốn trốn qua cửa sổ.

Lam Tâm Nhi thấy thế, vung ngọc tiêu lên, một đạo ánh sáng bay ra trúng ngay ngực địch nhân! Y “hự” nhẹ một tiếng, té ra ngoài, kéo luôn bình hoa nơi cửa sổ rơi xuống đất vỡ nát.

Hàn Tiểu Tranh phi thân đến đâm thêm một kiếm, thì thấy y không phản ứng gì, mới biết cuộc chiến đã xong, bất giác thở phào một hơi.

Lam Tâm Nhi còn sợ, run giọng:

- Rõ ràng là y đang nắm phần thắng, tại sao... sao lại biến ngược lại?

Hàn Tiểu Tranh thấy cô chưa hiểu, nên đặc ý cười lên:

- Ha ha... Ka ka...

- Đệ đệ có phải sợ quá hóa khùng chẳng? Sao cứ cười như gã điên vậy?

- Muốn biết rõ đầu đuôi, hãy đốt đuốc lên trước!

Cách nói của Hàn Tiểu Tranh giống như lão nhân đang kể truyện, khiến Lam Tâm Nhi bật cười, không còn lo sợ nữa.

Dò tìm mãi mới được đuốc, mồi và đá lửa, Lam Tâm Nhi thắp đuốc lên, nhưng cũng chưa thấy gì khác lạ.

Xem tiếp hồi 19 Thiếu Lưu kiếm pháp

ĐỘC CHIẾN THIÊN NHAI

Long Nhân

www.dtv-ebook.com

Hồi 19

Thiếu Lưu Kiếm Pháp

Hàn Tiểu Tranh quỳ xuống tìm hai đoạn dưa gãy cắm dưới đất, nhưng đoạn thứ ba lại không tìm thấy, suy nghĩ một chút, chàng đỡ chân kẻ chết lên xem, đoạn dưa kia xuyên thủng đế giày dạ hành, có dòng máu đỏ ứa ra.

H

Hàn Tiểu Tranh lắc đầu:

- Tội quá, tội quá, ta dùng phương pháp này hại mạng người, thực chẳng phải hành vi đại trượng phu.

Lam Tâm Nhi lúc này mới hiểu là do khúc dưa gãy tác quái, nhưng không biết Hàn Tiểu Tranh giăng bẫy lúc nào. Cô nào biết Hàn Tiểu Tranh từ thuở nhỏ thường bày trò này để bắt thỏ, chẳng qua bắt thỏ hoang không phải chỉ có vậy mà mất công hơn nhiều.

Đột nhiên có tiếng gõ cửa vang lên, Lam Tâm Nhi biến sắc, Hàn Tiểu Tranh bảo:

- Đừng lo, chẳng có việc gì đâu.

Mặc dù Lam Tâm Nhi cảm thấy đối phương nhất định không bỏ qua việc họ mới hạ sát một mạng người, nhưng nghe Hàn Tiểu Tranh nói thế, cô cũng bình tĩnh lại.

Hàn Tiểu Tranh bước ra mở cửa, bên ngoài có bốn bạch y nhân đứng chờ. Kỳ thực chàng cũng chưa biết tính sao, nay lại thấy đối phương đến bốn người, bất giác e dè, tay cầm kiếm siết chặt.

Bốn bạch y nhân không nói câu nào, một người khoát trên tay một khăn vải lớn màu trắng, y rảo bước tiến vào, trải khăn ra cuộn quanh thi thể, vắt lên vai đi ra ngoài. Ba người còn lại thu dọn căn phòng, một người trong

bọn nhìn thấy bình hoa trên song cửa sổ đã vỡ, liền chạy ra ngoài, chẳng bao lâu y đem vào một bình hoa mới!

Ba bạch y nhân im lặng dọn dẹp căn phòng gọn ghẽ ngăn nắp, thậm chí đến vệt máu dưới đất cũng được chùi sạch, sau đó mới lui ra.

Thủy chung họ không nói một lời, như thể đã chuẩn bị trước để vào thu dọn thi thể. Chỉ có điều họ chưa biết kẻ chết là Hàn Tiểu Tranh hay người của họ.

Lam Tâm Nhi không hiểu gì cả.

Đêm đó cả hai thay phiên nhau canh chừng, nhưng một đêm vô sự trôi qua.

Đến sáng, có người đến dẫn cả hai trở lại đại sảnh lần trước tề tựu, một số người khác cũng lục tục bước vào.

Khi Thần Thủ tiến vào, trong đại sảnh có tất cả mười hai người, sáu nam sáu nữ, Tả Chi Nhai và Mộ Dung Tiểu Dung cũng nằm trong số đó.

Hàn Tiểu Tranh thấy hai người, lại nghĩ đến những đêm sôi nổi vừa qua giữa chàng và Lam Tâm Nhi, bất giác cảm thấy khó chịu:

“Chẳng biết hai người kia thế nào?”

Chàng thấy Mộ Dung Tiểu Dung và Tả Chi Nhai tay trong tay, trong bụng như nuốt phải thuốc đắng, lại nhìn sang các cặp khác, đều có vẻ ám muội.

Duy chỉ có một đôi đứng cạnh Hàn Tiểu Tranh là trừng mắt nhìn nhau, kiểm chuẩn bị xuất võ, tựa như giữa hai người có mối thù bất cộng đái thiên, nhất là cô gái kia, trong mắt ẩn hiện sát cơ. Hàn Tiểu Tranh than thầm:

- “Chẳng biết mười ngày qua, họ làm thế nào sống chung?”

Thần Thủ ngồi xuống chiếc ngai đặt tại phía bắc, tăng hắng và cất tiếng:

- Cung hỉ chư vị còn sống sót, ta hy vọng kỳ tới gặp lại, các vị vẫn còn đứng nơi đây. Ta tin rằng võ công của chư vị đều đã tinh tiến không ít, cũng như có một số người hận ta không ít, ta không bận tâm đến điều đó, có ngày các vị sẽ cảm tạ lòng tốt của ta.

Nói đến đây, y giương tay ra hiệu, từ trong bóng tối Vô Tâm lặng lẽ xuất hiện, tay cầm một số cuộn sách.

Thần Thủ nói:

- Hiện tại ta sẽ trao cho các vị võ công tâm pháp huyền ảo hơn một bậc, luyện hay không vẫn tùy ý các vị. Tuy nhiên chư vị nên biết kỳ này mà không luyện, hậu quả càng thê thảm hơn, cũng như những kẻ đã đứng chung với chư vị, mà bây giờ đã ngã xuống.

Nói xong, y đứng dậy bước ra ngoài!

Vô Tâm phân phát cho mỗi cặp một cuộn sách, Hàn Tiểu Tranh phát hiện có người sau khi nhận lấy cuộn sách, trên mặt lộ nét cao hứng!

Tả Chi Nhai vẫn bình lặng, còn Mộ Dung Tiểu Dung nhìn sang Hàn Tiểu Tranh, cô như định nói điều gì.

Vô Tâm phát sách xong, liền có người dẫn mỗi cặp đi ra, trên đường đi có vô số bạch y nhân giám thị chặt chẽ, một cơ hội thoát thân cũng không có!

Lần này, phòng ở của mỗi cặp nằm chỗ khác, rộng rãi, thoải mái hơn, mỗi căn phòng vẫn có hoa tươi, đuốc đỏ.

Mọi thứ không khác mười ngày trước bao nhiêu, điểm duy nhất khác biệt là lần này võ công tâm pháp quả nhiên càng huyền diệu hơn, Hàn Tiểu Tranh đã nhìn ra dụng tâm của Thần Thủ, y dùng phương pháp ám sát để chọn anh tài!

Những người không có mặt trong đại sảnh hôm nay, nhất định đều đã chết, họ không thoát được bọn ám sát, còn Hàn Tiểu Tranh và Lam Tâm Nhi cũng may mắn mới qua được.

Do đó, lần này Hàn Tiểu Tranh quyết định ngày đêm tham cứu tập luyện võ học, để tránh trở thành kẻ bị diệt. Tuy Thần Thủ có âm mưu riêng khi xếp đặt như vậy, nhưng đối với nhóm người bị bắt, vấn đề then chốt là bảo toàn tính mạng.

Với ngộ tính của chàng, rất mau chóng lĩnh hội phần võ học trong cuộn sách, Lam Tâm Nhi không khỏi phải thán phục. Võ công của hai người mỗi ngày tiến xa, tình ý đôi bên cũng gia tăng không kém.

Tuy đó chưa phải là ái tình, nhưng cũng rất chân thành, cả hai đều biết mình cùng là người đồng thuyền, chỉ có cách cùng hợp tác mới mong thoát được.

Lam Tâm Nhi dường như rất mãn ý với tình trạng hiện tại, nên cô lúc nào cũng tỏ ra lạc quan vui vẻ. Cô vốn cô thân một mình không gì ràng buộc, do đó bị kẹt ở hoàn cảnh nào cũng chẳng thấy sao.

Còn Hàn Tiểu Tranh thì khác, đối với tính cách không thích bị câu thúc của chàng, mỗi ngày bị nhốt nơi đây đều là một sự khó chịu vô cùng. Chàng phát hiện ra tính cách của mình đã từ từ biến đổi không ít, thậm chí có đôi lần chàng đánh cả Lam Tâm Nhi, may mà cô vẫn tha thứ cho chàng.

Lại đến ngày thứ mười. Lần này, cả hai đã biết giờ tập kích sắp đến, do đó họ đều không ngủ, chỉ tắt đuốc, tay cầm binh khí, ngồi chờ tại giường.

Thời gian từ từ trôi qua.

Hàn Tiểu Tranh tự bảo mình buông lỏng thân ý, buông lỏng thêm, chỉ có như thế chàng mới có thể có thân thủ đủ linh mẫn trong lúc xuất chiêu.

Kẻ tập kích vẫn chưa xuất hiện!

Đã mấy lần, Lam Tâm Nhi định mở miệng, nhưng rồi lại dẫn xuống, cô hơi e sợ Hàn Tiểu Tranh bây giờ. Chàng mỗi ngày mỗi hỷ nộ vô thường. Còn cô thì ngược lại, mỗi lúc một ỷ lại vào Hàn Tiểu Tranh, cô không còn tính cợt nhả như xưa, mà trở thành một cô gái nhu nhược, cần nương tựa và cần được vỗ về.

Tay cầm kiếm của Hàn Tiểu Tranh bỗng nhiên xiết chặt, bởi chàng đã nghe ra tiếng y phục trên không, nội công của chàng đã hơn lúc trước nhiều, nên mới có thể nghe ra âm thanh nhỏ như thế.

Chàng cầm tay Lam Tâm Nhi siết chặt, cô lập tức hiểu ý, hai mươi ngày kề cận nhau đã khiến cả hai đọc được ý của nhau qua cử chỉ.

“Ầm” một tiếng vang lớn, cánh cửa gỗ vỡ toan thành nhiều mảnh vụn!

Giữa tiếng vang, Hàn Tiểu Tranh và Lam Tâm Nhi cùng một lúc phi thân như tên bắn phóng ra cửa!

Hàn Tiểu Tranh tay tả phát lên, đã có một đạo kinh lực mạnh mẽ tuôn ra, đồng thời Thiếu Lưu kiếm cũng vung ra như một màn lưới ánh sáng. Phần Lam Tâm Nhi đặt tay lên vai Hàn Tiểu Tranh ấn nhẹ, mượn thế tung mình lên cao như chim én, ngọc tiêu từ trên không tấn công xuống, phối hợp rất khéo với thế công của Hàn Tiểu Tranh.

Nội gia chân lực của Hàn Tiểu Tranh nhả ra từ tay tả, nhưng chưa đánh trúng thực thể, hiển nhiên đối phương đã phòng bị trước. Chàng lại nghe thấy vài thanh âm cao thế quý dị, vô số đạo hàn quang nhắm ngay trước ngực chàng.

Hàn Tiểu Tranh vận kiếm khí chặn ngang, có một loạt tiếng keng nhỏ vang lên, tựa như kiếm của chàng chạm phải rất nhiều ám khí nhỏ li ti. Hàn Tiểu Tranh mắng thầm:

- “Xem ra ta phải liều mạng!”

Chàng đánh bật ám khí của đối phương xong, lập tức khai triển liên tục hai mươi ba chiêu kiếm với tốc độ kinh người, cùng lúc ấy ngọc tiêu của Lam Tâm Nhi cũng lao vun vút xé gió, hợp cùng Thiếu Lưu kiếm trong thế công. Kiếm tiêu sát cánh, thanh thế quả đáng sợ!

“Xoẹt” một tiếng, tay áo đối phương đã bị kiếm của Hàn Tiểu Tranh xuyên thủng một mảnh!

Trong tình thế bất đắc dĩ, đối phương thụt lùi một bước!

Hàn Tiểu Tranh vội tụ khí đan điền, hét lên một tiếng, đánh ra một luồng lực đạo hùng hậu!

“Bình” một tiếng, khung cửa không chịu được sức ép ngã xuống, bụi đất bay mịt mù.

Lam Tâm Nhi như hiểu ý Hàn Tiểu Tranh muốn thừa cơ trốn ra ngoài, tuy cảm thấy hơi mạo hiểm, nhưng bây giờ thì cô không phản đối ý kiến của chàng. Cô liền nhân cơ hội luồng ra ngoài, ống tay áo màu trắng của cô tạo ra một đường sáng đẹp mắt trong bóng tối.

Chiến cuộc từ trong phòng dời ra ngoài phòng, bên ngoài là hành lang dẫn ra một hoa viên nhỏ.

Hàn Tiểu Tranh biết bây giờ nhất cử nhất động của mình đều bị người giám sát, muốn nhân thể thoát thân thì quá khó, do đó chàng không định được chủ ý, chỉ muốn đánh đuổi đối phương.

Hàn Tiểu Tranh hô khẽ:

- Tỉ dực song phi!

Lập tức Lam Tâm Nhi đổi thế, cùng Hàn Tiểu Tranh hợp thành một thế vừa tấn công vừa đề phòng cẩn mật, cả hai như chim chắp cánh bay lên,

kiếm tiêu xẹt ánh sáng, như bao bọc toàn thân không chỗ sơ hở!

Một tiếng rên khê, kẻ tập kích lão đảo, hiển nhiên đã thụ thương, Hàn Tiểu Tranh không chùn tay, chưởng thêm một đạo kinh lực, lập tức nghe tiếng chưởng phong vun vút, kẻ kia “oẹ” một tiếng phun ra một búng máu lớn, té ngược ra sau!

Hàn Tiểu Tranh nhanh như chớp phóng đến, kiếm của chàng trong ánh sáng mờ mờ lóe lên ánh u quang huyền ảo!

Máu thịt văng ra, mùi máu tươi loang trong không khí! Kiếm của Hàn Tiểu Tranh vung lên, kẻ kia đã bị chém thành nhiều khúc!

Lam Tâm Nhi kinh hãi nhìn chàng, cô muốn nhắc chàng rằng đối phương đã chết, nhưng cô chợt nghĩ chẳng cần phải nhắc, chàng nhất định đã biết đối phương đã chết. Chàng điên cuồng phóng kiếm như thế chẳng qua để phát tiết cơn giận đền nén bao lâu nay trong lòng.

Cô lo lắng nhìn Hàn Tiểu Tranh, có cảm giác cô và chàng không phải cùng một loại người, dù rằng bây giờ hai người đã thân cận như thế, nhưng vẫn không thay đổi sự khác biệt ấy, nhưng khác biệt ở chỗ nào thì cô không nói được!

Hàn Tiểu Tranh hú một tiếng dài, một thủ cấp theo lưỡi kiếm bắn lên, sau đó chàng mới ngừng cơn chém giết!

Bỗng nhiên, lại có một bóng người phóng về phía Hàn Tiểu Tranh nhẹ như làn khói, chưa đến gần, bóng ấy đã nhả ra một luồng chưởng lực kinh người, tạo sức ép ngạt thở!

Hàn Tiểu Tranh giựt mình không dám đón trực tiếp, lập tức thuận thế nhảy ra xa cách ba, bốn trượng mới tránh kịp.

Thân hình chưa kịp nghỉ, chàng lại cảm thấy một luồng kinh phong đầy sát khí ập đến!

Thực là một đối thủ lợi hại!

Hàn Tiểu Tranh bất giác nổi cơn háo thắng, đề khí giốc toàn lực phi thân lên không. Thân mình xoay tròn trên không trung, chàng nhìn thấy Lam Tâm Nhi vừa tung mình lên!

Hai người giữa lưng chừng gặp nhau, tay tả Hàn Tiểu Tranh khoát lấy vai Lam Tâm Nhi, thân mình cô đổi thành thế từ trên đánh xuống!

Cả hai ghép thành một thể bằng một phương thức kỳ dị, từ trên không quất xuống. Tay tả Lam Tâm Nhi giương thẳng, tay tả Hàn Tiểu Tranh vòng ngang; kiếm của chàng xoắn tròn như gió, tiếng kêu xé lụa. Còn ngọc tiêu của Lam Tâm Nhi thì bất động, nhưng bám theo thể kiếm của Hàn Tiểu Tranh, bất ngờ đánh ra một chưởng.

Nhờ sự luyện tập nhiều ngày của hai người, lối đánh kỳ dị này tạo nên áp lực lớn cho đối phương!

Hàn Tiểu Tranh cảm thấy chân lực trong thân thể dâng lên cuồn cuộn, đạt đến trình độ trước giờ chưa từng được!

Từ lúc hai người từ trên không đánh xuống đến lúc hai tay bắt nhau rất mau, nhưng bên trong có nhiều biến hóa phức tạp.

Đối phương ít nhất đã nghĩ ra cả chục cách phản ứng, nhưng y rốt cuộc chọn con đường khôn ngoan nhất - tránh né! Bởi y thực sự cảm nhận được nhất chưởng hợp bích của Lam Tâm Nhi và Hàn Tiểu Tranh sẽ tạo nên uy lực kinh hồn, y không nắm phần chắc có thể đỡ nổi chưởng này!

Ngay khi thân hình y vừa nhảy sang bên tránh né, hợp chưởng của Hàn Tiểu Tranh và Lam Tâm Nhi xuất ra với mười thành uy lực!

“Bùng” một tiếng, mặt đất chấn động, ngay chỗ đối phương vừa đứng đã hiện ra một cái hố rộng nửa thước!

Kẻ tập kích bất giác sợ đổ mồ hôi! Y thầm kêu “may quá”. Vừa nói xong, y phát hiện mình đã bị kiếm khí và ngọc tiêu bao vây, tấn công không ngừng nghỉ.

Hàn Tiểu Tranh cũng thầm kinh ngạc, chàng chẳng ngờ võ công của mình và Lam Tâm Nhi đã tinh tiến nhiều như thế! Chàng nghĩ cứ tiếp tục như vậy, đại khái trong vòng mười chiêu ắt có thể lấy mạng kẻ kia, nên tinh thần phấn chấn, thể kiếm càng linh hoạt! Chỉ nghe tiếng vun vút trong không gian cũng đủ lạnh người!

“Xoạt” một tiếng, kiếm nhanh như chớp đâm vào cánh tay tả đối phương, đồng thời ngọc tiêu cũng trực chỉ ngang hông đối phương.

Hàn Tiểu Tranh biết trong ngọc tiêu của Lam Tâm Nhi có chứa ám khí, nên nghĩ thầm:

- “Phen này tiêu đời con rùa đen nhà người!”

Đối phương cũng đủ thực lực, nhanh như chớp lạng mình tránh né, thân mình uốn khúc biến thế.

Lam Tâm Nhi giựt mình vội biến chiêu ngưng phóng ám khí, cô muốn để dành chiêu ấy đến lúc cần thiết nhất mới dùng đến.

Kiểm của Hàn Tiểu Tranh chạm vào tay tả đối phương, phát ra tiếng “keng”, như tiếng kim khí chạm nhau!

Sự việc xảy ra quá đột ngột, Hàn Tiểu Tranh nhất thời phản ứng không kịp, liền thấy đối phương phản chưởng chộp lấy thân kiếm của chàng! Thì ra cánh tay tả của người này được chế bằng kim loại!

Hàn Tiểu Tranh bị đối phương giữ kiếm, không dám giằng mạnh vì sợ hủy kiếm, ngay lúc chàng do dự, một lưỡi kiếm nhọn phóng thẳng vào ngực chàng với tốc lực kinh hồn!

Nếu chàng lập tức buông kiếm thì có thể thoát thân, nhưng chàng không muốn chịu thua! Kiếm sắp đâm vào ngực Hàn Tiểu Tranh, bỗng có bóng người xẹt qua, một đạo huyết quang bắn ra như cầu vòng!

Người trúng kiếm lại là Lam Tâm Nhi! Kiếm đã cắm sâu vào lồng ngực của cô!

Cùng một lúc, ám khí từ ngọc tiêu xẹt ra, đối phương không ngờ cô lại lấy thân mình đỡ đòn Hàn Tiểu Tranh một kiếm, do đó y trở tay không kịp, đã không tránh được ám khí, hai đạo một tả một hữu trúng ngay cặp mắt của y!

Mọi việc xảy ra trong tích tắc, khi Hàn Tiểu Tranh hiểu ra, thì Lam Tâm Nhi đã trúng kiếm, kẻ địch thì rút lên một tiếng hai tay ôm mặt!

Hàn Tiểu Tranh bị phần xen lẫn, phóng cước đá liên hai mươi mấy chiêu! Đối phương thực đáng gờm, dù bị trọng thương song y nghe có tiếng tập kích, cũng điên cuồng chống đỡ! Nhưng dù sao y cũng đã mù hai mắt, làm sao chống cự được hai mươi mấy cước của Hàn Tiểu Tranh phát ra trong lúc giận dữ?

Chỉ nghe rõ tiếng xương cốt gãy lìa liên miên, đến lúc Hàn Tiểu Tranh dừng lại, người kia đã bị vỡ mười mấy khớp xương, đến hai đầu gối cũng đã nát, y đứng không vững liền khuỵu xuống!

Hàn Tiểu Tranh phóng ra một cước tối hậu, trúng ngay đốc kiếm của chàng, mà mũi kiếm đang chĩa về phía lồng ngực của đối phương, kiếm bay thẳng cắm vào quá nữa!

Hàn Tiểu Tranh không cần biết y đã tắt thở chưa, chàng vội phóng đến vực dậy Lam Tâm Nhi đang nằm dưới đất.

Lam Tâm Nhi gắng sức mở đôi mắt, kỳ thực bây giờ cô chẳng thể nhìn rõ Hàn Tiểu Tranh, nhưng cô có thể cảm thấy được ánh mắt lo lắng của chàng.

Lam Tâm Nhi khẽ nói:

- Thư... thư thư... không xong rồi... không... không thể cùng... cùng đệ... ra khỏi... ra khỏi nơi đây, nhưng... nhưng ta vẫn... vẫn rất vui... rất vui. Tuy... tuy rằng đệ không xem... xem trọng thư thư...

Hàn Tiểu Tranh vội nói:

- Không phải đâu, đệ làm sao dám coi thường thư thư? Chúng ta... chúng ta chẳng phải đã thành thân sao?

Chàng siết chặt bàn tay đang lạnh dần của Lam Tâm Nhi, như muốn giữ lại sinh mệnh của cô.

Lam Tâm Nhi nhoèn miệng cười rất khó khăn, nôn ra một búng máu tươi, ướm thấm áo cô. Giọng nói của cô càng lúc càng nhẹ hơn:

- Đệ... đệ hãy hứa với ta một chuyện, được... được không?

Hàn Tiểu Tranh ra sức gật đầu.

- Đệ... đệ nhất định phải tìm cách... sống... sống còn để thoát khỏi nơi đây... bởi vì... vì sống còn mới là... là điều quan trọng nhất, nhưng... nhưng ta... ta không hề hối hận... hối hận đã bỏ qua một cơ hội... thoát thân...

Hàn Tiểu Tranh chỉ biết trầm mặc ôm lấy Lam Tâm Nhi, ôm lấy một sinh mệnh đang dần dần vượt đi.

- Có... có một điều ta... ta vẫn... vẫn giấu, định ngày mai sẽ nói cho... cho đệ biết, nhưng bây giờ, bây giờ thì không cần... nói nữa!

Cô khẽ nói tiếp:

- Ôm ta chặt thêm... chặt thêm chút nữa... lạnh... lạnh quá!

Chữ cuối cùng vừa thốt ra, thân hình của cô cũng ngã ra sau, nét mặt vĩnh viễn đông cứng.

Đó là một khuôn mặt đang cười, tựa như đang chìm đắm trong hạnh phúc, trong nét cười của cô hoàn toàn không có tơ hào tục khí của my công, trông thánh thiện làm sao! Ánh mắt đơn thuần khoát lên vẻ mỏng lung như sương phủ.

Có người khi sống không cảm nhận được hạnh phúc, đến khi sinh mệnh tiêu tan, mới nếm được vị hạnh phúc - điều này chẳng phải tàn nhẫn lắm sao?

Một cái chết xem ra ngẫu nhiên, mà thực ra nhất định là một điều tất nhiên trong một trò du hí đầy âm mưu, ngông cuồng và dã tâm của Thần Thủ, một chủ định cho nhiều sinh mệnh vô cố phải thành vật hy sinh.

Hàn Tiểu Tranh chưa từng đem lòng yêu Lam Tâm Nhi, giữa hai người không hề có căn bản tương ái, nhưng không có nghĩa là chàng không trân trọng sinh mệnh của cô. Và lại, chính cô đã chết thế cho chàng.

Tập kích không còn tiếp diễn, nhưng Hàn Tiểu Tranh biết chẳng phải do lòng từ tâm chợt đến của Thần Thủ, mà vì y đã thu hoạch được kết quả như dự định của trò du hí này, ắt là y rất hài lòng. Đem tử vong đổi lấy tử vong của một kẻ khác, một điều xem ra rất vô nghĩa, nhưng cũng vì thế mà nói lên tính tàn ác đầy máu lạnh của Thần Thủ!

Hàn Tiểu Tranh lặng lẽ đứng trong bóng tối một lúc lâu, chàng muốn để cho mình thực sự lắng xuống, để bình tĩnh suy nghĩ một số việc.

Chàng tin rằng lúc này chắc chắn có người đang ngấm ngầm giám thị mình. Lam Tâm Nhi dặn chàng nhất định phải sống còn thoát ly nơi này, đây cũng là điều chàng hy vọng, nhưng khi mọi việc chưa ngã ngũ, dù có người muốn chàng ra đi, chàng cũng sẽ không đi.

Xem tiếp hồi 20 Thiên Tâm Kiều Oa

ĐỘC CHIẾN THIÊN NHAI

Long Nhân

www.dtv-ebook.com

Hồi 20

Thiên Tâm Kiều Oa

Lần thứ ba xuất hiện tại đại sảnh, chỉ còn lại năm người.

L

Hàn Tiểu Tranh, Tả Chi Nhai, Mộ Dung Tiểu Dung, Duẫn Phi Dương, Hạ Vũ!

Duẫn Phi Dương, mười chín tuổi, năm mười bảy tuổi do đả bại Võ Dương Vô Sân đạo trưởng mà thanh danh vang dội trong giới thiếu niên, “Chủ Vĩ đao pháp” của y nghe đồn xuất xứ từ Miêu Cương, sở trường thiện biến quỷ dị, tuy chưa đến hai mươi tuổi song y đã có thể được liệt vào hàng thập đại đao khách.

Hạ Vũ, nữ, võ công phức tạp, cơ hồ thông hiểu võ công của không dưới mười mấy thế gia, người giang hồ tặng danh hiệu “Thiên Tâm Kiều Oa”, bởi cô biết rõ chuyện giang hồ như bàn tay, từng cùng võ lâm lão tẩu “Bất Đảo Tiên” nấu rượu luận võ, quá ba ngày ba đêm, cuối cùng thủ huê, việc này trở thành giai thoại võ lâm.

Trong số vài chục người trẻ tuổi chỉ còn sót lại năm người, do đó họ không thể không chú ý lẫn nhau, có người đã biết rõ người khác.

Y phục của Thần Thủ hôm nay dường như cũng khác hai lần trước, y không mặc cẩm bào rộng lớn như trước, mà thay vào một bộ y phục đơn giản gọn gàng.

Bên hông y có thêm một thanh đao. Túi bọc đao cực kỳ hoa lệ, trên mặt đính ít nhất hơn hai chục hạt bảo châu, cán đao có màu trắng như khảm ngà voi. Đao rất thích hợp với bàn tay cầm đao. Bàn tay của Thần Thủ được bảo

quản rất kỹ, ngón tay thon dài, sạch sẽ, mỗi móng tay đều được gọt dũa rất ngay ngắn.

Đây thực là một đôi hảo thủ trời sinh để cầm đao, trong đôi tay này hần đao rất vững, rất tịnh, thế nhưng lúc đôi tay không cầm đao vẫn toát lên vẻ ưu việt, cao quý.

Thần Thủ xem ra rất thoải mái, khí sắc rất tốt. Phải chăng y cao hứng vì cái chết của kẻ khác?

Thần Thủ lên tiếng bằng một giọng đầy thu hút:

- Các người nên kiêu ngạo và tự hào, bởi các người còn đang sống, chính các người mới là kẻ ưu tú.

Tả Chi Nhai đột nhiên hỏi:

- Không lẽ những kẻ tầm thường không ưu tú tất phải chết cả?

Hàn Tiểu Tranh không ngờ Tả Chi Nhai bấy lâu vẫn giữ trầm mặc, hôm nay đột nhiên phát ngôn như vậy.

Thần Thủ bình tĩnh nói:

- Bốn tòa cho các người cơ hội đồng đều, có nắm bắt được hay không là chuyện của các người.

Nếu những kẻ kia có khả năng lĩnh hội được toàn bộ võ công mà ta đã trao, thì bọn họ đã không chết!

Hàn Tiểu Tranh lên tiếng:

- Nếu chẳng phải tại các hạ, thì họ đâu cần phải chịu thử thách tàn nhẫn kia!

Thần Thủ lạnh nhạt đáp:

- Bốn tòa chưa bao giờ tự cho mình là kẻ cao thượng, do đó lời trách móc của người đối với ta vô dụng. Trong suy nghĩ của ta, chỉ phân biệt giữa làm được và không làm được, không có sự sai và đúng ở đây! Ta cũng thấy lạ, tại sao người hãy còn sống, đúng ra mười ngày trước người phải toi mạng rồi!

Hàn Tiểu Tranh cười khanh khách:

- Bản nhân sẽ sống đến sau khi các hạ qua đời!

Thần Thủ biến sắc, nhưng y lấy lại bình tĩnh rất mau:

- Ta chưa muốn xuất thủ giết người, dù rằng chỉ cần ta ra tay thì người chẳng có chút cơ hội sinh tồn. Ta đã tốn tâm huyết đầu tư trên sinh mệnh của người, nên ta phải gặt hái đủ thành quả xong, mới dẹp bỏ được!

Hàn Tiểu Tranh cười nhạt:

- Các hạ tưởng rằng mình thao túng sinh mệnh kẻ khác được sao?

- Đúng vậy!

- Nếu bản nhân đã chán sống thì sao?

- Không đúng, người chắc chắn không dễ dàng tự tìm tử lộ, nếu người muốn chọn con đường đó, thì trước khi tới bước này người có thừa cơ hội.

Ngưng một chút, Thần Thủ bỗng cười lên một cách quỷ bí:

- Không giết được bốn tòa, người cam tâm chết bằng cách đó sao?

Không ai ngờ Thần Thủ lại nói như thế!

Hạ Vũ đột nhiên xen vào:

- Nếu năm người chúng ta liên thủ, các hạ tự tin có thể thắng được chúng ta chăng?

Thần Thủ đáp ngay:

- Không thắng được!

Lại ngưng một chút, y nói tiếp:

- Nhưng phải là cách liên thủ thực thụ, chẳng phải mạo hợp, người có thể đảm bảo hiện tại cả năm người đều thực sự đồng hành tương ứng chăng?

Hàn Tiểu Tranh nghĩ thầm:

- “Không được rồi! Ta và Mộ Dung cô nương họa may có thể được, Tả Chi Nhai đại khái cũng được, nhưng còn hai người kia thì không chắc lắm, nhất là thiếu niên cầm đao kia”.

Không hiểu sao khi chàng nhìn Duẫn Phi Dương, cứ có cảm giác không dễ chịu lắm.

Duẫn Phi Dương bỗng nói:

- Không sai! Ít nhất là ta sẽ không liên thủ với họ!

Thần Thủ “à” một tiếng, sắc mặt không đổi:

- Tại sao? Người không hận ta sao?

Duẫn Phi Dương rướn thẳng người:

- Hận, nhưng ta cảm kích các hạ nhiều hơn hận, bởi trong hai chục ngày qua ta đã học được công phu mà thông thường phải mất đến mười năm nữa mới đạt được!

Thần Thủ mãn ý nói:

- Được lắm! Tuy những lời người nói chưa hẳn là lời chân tâm, nhưng ta tin rằng chưa chắc là hoàn toàn giả dối. Những kẻ đã chết không liên quan gì đến các người, tại sao phải vì họ hy sinh vô lý?

Mắt y bỗng hiện đầy sát khí:

- Đừng quên rằng ta nắm trong tay võ công của các người, bao gồm các công phu từ trước và hiện tại. Do đó nếu các người muốn phản kháng thì đã mất đi năm phần mười cơ hội thắng. Lại thêm không cách gì các người đồng tâm hợp lực, là mất thêm ba phần cơ hội. Như vậy, cơ hội thắng giữa chúng ta là tám so với hai! Các người có muốn đánh canh bạc này chăng?

Hàn Tiểu Tranh quá rành chuyện đánh bạc, chàng nghĩ thầm:

- “Tám so với hai thì cơ hội thắng quá ít, chi bằng ta bình tĩnh xem y giở trò gì nữa rồi tính cũng chưa muộn”.

Thần Thủ thông thả nói tiếp:

- Trong hai chục ngày qua, người của bốn tòa cũng chẳng phải ở không.

Y chỉ vào Mộ Dung Tiểu Dung:

- Người là người của Mộ Dung thế gia phải chăng? Khinh công tuy không kém, song kiếm pháp thiếu sót nhiều, còn sống đến bây giờ là nhờ công lao của gã nam nhân bên cạnh người, Tả Chi Nhai.

Tả Chi Nhai thần sắc không đổi, tựa như người được nhắc đến không phải là mình.

- Tả Chi Nhai vốn là con trai Tả Trường Tiểu, mà thân phận chân chính của Tả Trường Tiểu chẳng phải là hào môn chi chủ, mà là Đường chủ của một ban phái thần bí, tuy nhiên hiện tại y cũng đã thất tung.

Sắc mặt Tả Chi Nhai biến hẳn, tái như màu giấy trắng! Thần Thủ quét mắt sang nhìn chàng, càng đặc ý nói tiếp:

- Kỳ thực người đã từng thành thân, song chỉ là hữu danh vô thực, còn người mà người thực sự yêu mến càng không phải Mộ Dung Tiểu Dung - à,

không đúng, bây giờ phải gọi là Tả phu nhân, cũng chẳng phải vợ trước, mà chính là Đoạn Như Yên của Xuân Phong Như Ý Lâu!

Thân mình của Tả Chi Nhai không kèm được run lên, ánh mắt cực kỳ phức tạp. Mộ Dung Tiểu Dung đứng cạnh im lặng nhìn chàng, ánh mắt đầy vẻ lân ái. Tay cô siết chặt tay Tả Chi Nhai, hy vọng có thể giúp chàng trấn tĩnh.

- Với võ công của người chẳng thể nào bị cầm chân bởi các thuộc hạ ban đầu được phái đi của ta, người chịu đến nơi đây, mục đích để tìm hiểu về cái chết của Đoạn Như Yên!

Lần này đến Hàn Tiểu Tranh cũng kinh ngạc không ít, bởi chàng cứ nghĩ rằng trên thế gian này chỉ có rất ít người biết rõ Đoạn Như Yên chết vì bị hại chứ không phải tự tận, trừ chàng và Tả Chi Nhai ra, chỉ có hung thủ, Diệp Thích và A Vân, có thể còn có hắc y nhân đã từng cứu chàng mấy bận.

Vậy thì Thần Thủ do đâu mà biết được việc này? Chỉ có ba cách: A Vân, hung thủ, hắc y nhân.

Đương nhiên, còn có một giả thuyết nữa là Thần Thủ chính là hung thủ, hoặc là kẻ chủ sự!

Nói đến đây, gương mặt Thần Thủ lại hiện lên một nụ cười bí mật:

- Trong tương lai, nhất định ta sẽ cho người biết chân tướng, mà ta tin kết quả cũng sẽ làm người mãn nguyện.

Sắc diện Tả Chi Nhai từ từ hồi phục lại bình tĩnh, nhưng trong mắt chàng vẫn có những tình cảm phức tạp - không ai hiểu được!

Thần Thủ quay qua nhìn Hàn Tiểu Tranh:

- Ta cứ tưởng người là người có thân thể phức tạp thần bí nhất trong nhóm, chẳng ngờ ta sai. Người là một kẻ tầm thường đến mức không còn tầm thường hơn, cũng vì thế mà ngược lại tạo hứng thú cho ta. Một kẻ phổ thông như vậy, làm thế nào còn sống còn đến bây giờ? Do đó, ta cảm thấy có thể những phán đoán của ta đã sai, có thể chỗ bất tầm thường của người đã bị người che giấu kỹ.

Thần Thủ lại quay sang Hạ Vũ:

- Hạ cô nương có danh tiếng không nhỏ trong giang hồ, vì vậy ta nghĩ không thể không biết đến cô. Tự phụ mình biết rõ chuyện giang hồ như trở bàn tay, nên gặp phải chuyện cô không lý giải được thì cô càng muốn tìm hiểu cho rõ.

Bị người bức ép làm tân nương, đó chẳng phải là quái dị sao? Hạ Vũ hân là vì việc này mà đến.

Cuối cùng, ánh mắt Thần Thủ ngừng lại nơi Duẩn Phi Dương:

- Tính cách của người cũng y hệt như danh tính, là một người không chịu thua, mà muốn làm một người vĩnh viễn không thua, lúc nào cũng bay vượt trên cao, thì chỉ có cách không ngừng học tập võ công. Lý do người vào đây là muốn giáo huấn những kẻ đã làm khó dễ người, song khi người phát hiện ra mình không đủ sức giáo huấn những kẻ ấy, thì người thừa cơ hội học thêm võ công tâm pháp.

Thần Thủ dừng một chút và nói tiếp:

- Do đó có thể người có thể người không đồng ý liên thủ với người khác để đối phó ta, chẳng qua là vì người muốn sau khi học được võ công đủ cao, sẽ một mình đích thân giáo huấn ta. Lòng tự phụ của người khiến người cho rằng họ không xứng để liên thủ với người, song ta cần cho người hay, mỗi một người trong nhóm này đều ưu tú hơn người cả!

Duẩn Phi Dương cố gắng giữ bình tĩnh ngoài mặt, điểm này không phải dễ làm, hiển nhiên y bị chọc tức.

Thần Thủ thông thả tiếp:

- Cố tật lớn nhất của người là để lộ tình cảm ra ngoài! Nếu ta cũng nói như thế đối với Tả Chi Nhai, thần sắc của hắn nhất định sẽ không cải biến; nếu ta nói như thế với Hàn Tiểu Tranh, hắn là hắn sẽ chửi thề ta.

Hàn Tiểu Tranh thầm kinh ngạc về năng lực quan sát của Thần Thủ.

Thần Thủ nói rõ căn cơ của cả năm người, nhưng họ thì chẳng biết gì về y cả... Điều này hơi nguy hiểm!

- Ta nói những điều này chưa chắc các người muốn nghe, cưỡng ép các người ở lại, cũng chẳng hay gì. Tuy nhiên, ta tin mình có cách khiến các người tự nguyện lưu lại. Nếu các người có dũng khí, hãy đơn độc tiếp chuyện với ta, thế nào?

Đây là ý gì? Không lý Thần Thủ có tà thuật, có thể biến cải suy nghĩ của kẻ khác?

Thần Thủ nhìn Tả Chi Nhai:

- Người có muốn biết chuyện có liên quan đến Đoạn Như Yên chẳng?

Trong mắt Tả Chi Nhai lóe tinh quang, chăm chú nhìn Thần Thủ.

Sau một hồi lâu, chàng chậm rãi gật đầu. Thế là chàng là người đầu tiên cùng Thần Thủ bước vào một gian mật thất.

Hàn Tiểu Tranh muốn gọi Tả Chi Nhai, muốn bảo họ Tả cẩn thận coi chừng âm mưu, nhưng rốt cuộc chàng đổi ý vì chàng bỗng nhận ra điều gì chàng nghĩ đến thì Tả Chi Nhai nhất định cũng có nghĩ đến.

Tả Chi Nhai biết mà vẫn cùng Thần Thủ đi vào, vì muốn biết những gì liên hệ đến Đoạn Như Yên!

Dù biết có thể chết nhưng vẫn đi, một kẻ đã không sợ chết thì còn sợ âm mưu gì nữa?

Hàn Tiểu Tranh nghĩ ngợi, một cảm giác bất tường dấy lên, chàng bất chợt nghĩ: nếu Tả Chi Nhai gặp nạn, thì cả nhóm chỉ còn lại bốn người, lực lượng sẽ giảm đi, càng khó đối kháng với Thần Thủ.

Hà huống còn có một gã Duẫn Phi Dương đã nói rõ không muốn liên thủ.

Rất lâu sau đó, Tả Chi Nhai bước ra, hiển nhiên vừa trải qua một sự việc khiến chàng cực kỳ kích động, có vẻ như ngần ngại!

Hàn Tiểu Tranh lấy làm lạ, không biết Thần Thủ đã dùng ma pháp gì đối với Tả Chi Nhai.

Tiếp theo đó là Duẫn Phi Dương, y đương nhiên không cự tuyệt lời mời. Thần Thủ bảo rằng trong nhóm này ai cũng giỏi hơn y, vậy y càng không thể tỏ ra khiếm nhược hơn!

Đến khi Duẫn Phi Dương bước ra, thần thái hớn hởi như thể đạt được lợi ích rất lớn. Những người còn lại lục tục bước vào mật thất.

Lúc Hạ Vũ trở ra, cô trầm tư không nói gì.

Đến phiên Hàn Tiểu Tranh, chàng vừa đi vừa suy đoán.

Mật thất rất nhỏ, ước độ tám thước dọc ngang, ánh sáng bên trong khá u ám, tuy là ban ngày nhưng vẫn phải đốt đuốc.

Thần Thủ đứng trước ánh đuốc, bóng y vì thế có vẻ như to lớn hơn thường, như thể bao trùm cả bốn bề mật thất. Thân hình y cử động một chút, là cả ánh sáng trong mật thất thay đổi theo, khiến người không khỏi nảy sinh cảm giác y là chủ nhân.

Thanh âm Thần Thủ trong không gian chật hẹp nghe có phần quái dị, chỉ nghe y nói:

- Ta muốn cho người xem một vật.

Hàn Tiểu Tranh nghĩ thầm:

- “Không biết y định làm trò gì đây?”

Thần Thủ lấy ra một chiếc hộp nhỏ, trao cho Hàn Tiểu Tranh và bảo:

- Người tự xem đi.

Hàn Tiểu Tranh hồ nghi tiếp lấy chiếc hộp, trong bụng có dự cảm lạ thường. Chàng cố trấn tĩnh, cẩn thận mở hộp ra xem.

Chỉ mới nhìn, chàng đã sửng người!

Bên trong hộp là một chiếc vòng gỗ! Chiếc vòng gỗ mà A Vân đeo trên tay! Tuy ánh sáng trong mật thất không đủ, nhưng Hàn Tiểu Tranh vẫn chắc chắn đúng là vật ấy!

Ngay phút ấy, đầu óc chàng hoàn toàn trống không!

Cuối cùng, chàng quay lại, lạnh lùng hỏi:

- A Vân đang ở đâu?

Thanh âm chàng chứa đầy sát cơ lạnh băng. Chàng đã quyết định nếu như Thần Thủ không có câu trả lời thỏa đáng, chàng sẽ xuất thủ. Vì A Vân, vì Lam Tâm Nhi, cũng vì chính mình!

Thần Thủ bình tĩnh đáp:

- Nếu người muốn gặp cô ấy, bây giờ có thể vào gặp.

Hàn Tiểu Tranh ngẩn ngơ! Bất luận thế nào, chàng cũng không ngờ Thần Thủ sẽ trả lời như vậy!

Trong đầu chàng quay cuồng bao nhiêu ý nghĩ, chàng xông đến trước mặt Thần Thủ:

- Nếu A Vân có bề gì, giữa ta và người sẽ có kẻ ngã xuống!

Thần Thủ không mản đến cơn giận của Hàn Tiểu Tranh, thần sắc y không đổi:

- Chưa gặp A Vân, người chắc chắn không vọng động.

Hàn Tiểu Tranh im lặng, bởi Thần Thủ nói đúng.

- Người sẽ thấy ta chẳng làm gì đối với A Vân cả, bằng không ta đã chẳng thất bại việc này cho người hay.

Giọng của Hàn Tiểu Tranh hòa hoãn hơn:

- Dù các hạ có giấu diếm gì, sẽ có một ngày ta điều tra ra mọi việc.

Thần Thủ nói:

- Người biết ta là ai chẳng?

Hàn Tiểu Tranh không trả lời.

- Ta là đương kim Lục vương gia!

Hàn Tiểu Tranh giật mình! Chẳng thể ngờ Thần Thủ chính là Lục vương gia! Chẳng nhớ lại những gì Mộ Dung Tiểu Dung từng nói.

Hàn Tiểu Tranh gằn giọng:

- Các hạ ý mình là Lục vương gia, thì có thể coi mạng người như cỏ rác sao? Hà huống, không kẫu vô bằng, tại sao ta phải tin các hạ?

Thần Thủ sờ bên hông lấy ra một ngọc bài để trong lòng bàn tay:

- Người nhìn đây thì biết.

Hàn Tiểu Tranh tự ấu thơ ở chốn quê mùa, nào biết vật ấy là gì? Chẳng nghĩ đại khái đó là vật quý báu mà các vương hầu tôn giả đeo bên mình? Chẳng gạt đầu song lại nói:

- Đúng là Vương gia thì sao? Vương tử phạm pháp, cũng đáng tội như dân, huống gì các hạ chỉ là Vương gia! Mấy trăm mạng người đều chết oan cả sao? Quan phủ không trị được kẻ ác, thì người võ lâm như chúng ta cũng không bỏ qua!

Thần Thủ vỗ tay nói:

- Đúng lắm, đúng lắm, sát nhân thường mạng, không chỗ nào hợp lý hơn. Có điều rằng nếu có một người cho phép ta giết, thì ta không cần đến mạng.

- Ai?

- Đương kim Hoàng thượng!

- Hoàng thượng bảo giết nhiều người như thế sao?

- Không phải nhiều như thế, chỉ là bốn trăm hai mươi một người.

Hàn Tiểu Tranh nghiêng rằng:

- Cho dù các hạ nói thực, thì đường kim Hoàng thượng cũng chỉ là một hôn quân, cũng đáng giết!

- Lớn gan dữ! Bọn người giang hồ các người chỉ biết cố đánh, chẳng biết chút mưu lược, các người không hiểu là đôi khi giết người tức là cứu người đấy!

- Cứu à? Đã sát nhân tức là một tội ác, vả lại những kẻ bị các hạ giết đều là bá tính vô cố!

- Người sai rồi, trong hơn bốn trăm người đó, có hai mươi mấy kẻ chuyên hiếp đáp dân chúng, cái chết của chúng là đáng, còn có hơn bốn chục người thì có kẻ đáng kẻ không!

- Dù vậy, cũng vẫn còn hơn ba trăm sinh linh bị thảm diệt.

- Chúng ta phải làm thế, để đánh đổi cho số sinh mạng gấp mười gấp trăm lần.

- Nói như vậy, các hạ có tâm can hiệp nghĩa sao? Giết là vì quốc vì dân sao?

Thần Thủ đáp:

- Đồng thời cũng vì chính chúng ta! Bởi nếu có kẻ âm mưu thay đổi cục diện, người bị tổn thất đầu tiên là Hoàng thượng!

- Vì sinh tồn của mình, giết kẻ khác là đúng sao?

- Có đôi lúc nhiều sự việc là bất đắc dĩ, để đạt được lợi ích nhiều nhất, phải hy sinh một phần nào.

Người sẽ thay đổi cách nhìn sau khi nghe ta nói xong.

- Không bao giờ!

Thần Thủ cười nhạt:

- Người phải nghe! Bởi việc này có quan hệ đến người! Cũng có liên quan đến A Vân, Tả Chi Nhai!

Hàn Tiểu Tranh cố gắng hít hơi dài.

Thần Thủ nói:

- Trong giang hồ có một ban phái thần bí gọi là Vô Nhai giáo, thực lực của họ kỳ thực hơn cả lục đại môn phái, chỉ có điều Vô Nhai giáo vẫn âm thầm hành sự nên không mấy người biết đến danh tiếng.

Hàn Tiểu Tranh thăm nghĩ:

- “Lại cũng Vô Nhai giáo! Tuy nhiên những điều y nói cũng giống Mộc thúc thúc”.

Thần Thủ nói tiếp:

- Hai mươi năm trước, Vô Nhai giáo Giáo chủ chuẩn bị nhường ngôi cho một trong hai đồ đệ. Thế là giữa hai đồ đệ xảy ra một màn tranh dành, cuối cùng, sư đệ Tống Mễ đề nghị cùng sư phụ, khảo thí bằng cách trộm các võ lâm chi bảo để phân cao thấp, ý kiến này được Vô Nhai giáo chủ mau chóng chấp thuận, vì thế sư huynh Mặc Vũ cũng không phản đối.

Hàn Tiểu Tranh lại nghĩ:

- “Điều này cũng giống Mộc thúc thúc nói, nhưng Mộc thúc bảo là phương pháp tranh tài là do Giáo chủ đề ra, còn y lại bảo là do sư đệ Tống Mễ đề xướng, chẳng biết phần nào thực, phần nào giả”.

Thần Thủ nói:

- Kỳ thực từ lúc ấy là Mặc Vũ đã bị Tống Mễ đưa vào bẫy.

Hàn Tiểu Tranh kinh ngạc hỏi:

- Đưa vào bẫy?

Bởi lúc Diệp Thích thuật chuyện xưa, không hề nhắc đến âm mưu gì cả. Thần Thủ bịa chuyện, hay Diệp Thích không rõ nội tình?

Thần Thủ đáp:

- Không sai. Tống Mễ là một kẻ có dã tâm rất lớn, y tuyệt đối không muốn ngôi vị Giáo chủ thuộc về Mặc Vũ, bởi đó là bước đầu trong tham vọng của y, chẳng những muốn đoạt chức vị Giáo chủ, mà còn trừ hậu hoạn, để ngôi vị của mình vững như bàn thạch! Luận về võ công, trí lực, Mặc Vũ không thua Tống Mễ chút nào, do đó nếu chỉ dựa vào chân tài thực học để cạnh tranh, hai bên đều có khả năng thắng cả. Vì muốn hoàn toàn nắm chắc phần thắng, Tống Mễ dựng một độc kế, y lén lút thổ lộ cho phái Thiếu Lâm biết ý định trộm “Tây Tủy Kinh” của Mặc Vũ. Do đó, lúc Mặc Vũ định đột nhập Tàng Kinh Các thì đã bị tứ đại trưởng lão gác kinh bao vây! Mặc Vũ tuy có võ công rất cao, nhưng vẫn không thể chống đỡ nổi bốn vị cao tăng tối thượng của Thiếu Lâm tự, cuối cùng y bị chấn đoạn tâm mạch, phế võ công, quăng xuống Thiếu Thất Sơn.

Hàn Tiểu Tranh trong nhất thời không biết nên tin lời Diệp Thích hay Thần Thủ. Tuy kết cuộc giống nhau, nhưng chi tiết lại khác!

Thần Thủ nói tiếp:

- Tổng Mễ những tướng phái Thiếu Lâm sẽ lấy mạng Mặc Vũ, không ngờ các vị Thiếu Lâm cao tăng với tâm từ bi, đã tha mạng Mặc Vũ. Điều này trở thành một cái gai trong mắt Tổng Mễ.

Ngừng một chút, Thần Thủ thuật tiếp:

- Rất may mưu kế này Tổng Mễ thực hiện rất ẩn mật, nên Vô Nhai giáo chủ và Mặc Vũ vẫn không phát hiện việc y đã thao túng bên trong, nên kết quả là Tổng Mễ trở thành Giáo chủ tân nhiệm.

Tuy nhiên Tổng Mễ không chỉ dừng tay ở đó. Vô Nhai giáo còn ba Đường chủ quan trọng nhất, một theo phe Tổng Mễ, một theo phe Mặc Vũ, và một đứng giữa trung lập.

Hàn Tiểu Tranh thầm bảo:

- “Đến phần Mộc thúc thúc rồi”.

Chỉ nghe Thần Thủ nói:

- Tổng Mễ tính toán rất thâm, sau khi kế vị, chưa vội ra tay trừ kẻ khác, mà chờ cơ hành động. Y cho kẻ thân tín nhất là Vô Phong đường chủ Lữ Nhất Hải cấu kết cùng người của Vong Ưu cung, cùng tấn công Vô Phiêu đường chủ Diệp Thích và thuộc hạ. Nước cờ này vốn có thể thành công hầu tiêu diệt lực lượng của Mặc Vũ, nhưng chẳng ngờ lúc ấy đột nhiên một nhân vật thần bí xuất hiện, võ công rất cao, đã giúp Diệp Thích phá hỏng âm mưu của Tổng Mễ.

Hàn Tiểu Tranh vô cùng kinh ngạc vì Thần Thủ biết rõ việc này như vậy.

- Sau khi Lữ Nhất Hải thất bại, lập tức bỏ trốn. Tổng Mễ vì muốn che tai mắt mọi người, cố khai trừ Lữ Nhất Hải như kẻ phản giáo, lại giao nhiệm vụ truy lùng Lữ Nhất Hải cho Diệp Thích. Chẳng ngờ Diệp Thích làm việc rất đặc lực, cố công tìm kiếm, đã bắt được Lữ Nhất Hải đem về nhốt trong ngục, chuẩn bị ngày hôm sau xử tử. Ngay đêm hôm ấy, Lữ Nhất Hải trốn khỏi địa lao!

Hàn Tiểu Tranh tuy đã nghe câu chuyện này, nhưng các chi tiết Thần Thủ nói rất khác với Diệp Thích, nên chàng im lặng chờ nghe tiếp.

- Lữ Nhất Hải đào tẩu xong, Tống Mễ nhân cơ hội phế chức của Đường chủ Phục Ngưỡng, vì đêm mà Lữ Nhất Hải trốn thoát chính là đêm Phục Ngưỡng đứng canh. Thực sự ra, kẻ thao túng mọi việc là Tống Mễ! Chính y thừa cơ thả Lữ Nhất Hải đi. Nhất tiễn hạ song điêu, vừa cứu Lữ Nhất Hải, lại trừ đi mối lo tâm phúc!

Hàn Tiểu Tranh lại một phen kinh ngạc, nhưng chàng hiểu lời của Thần Thủ có lý, bởi ngoại trừ Phục Ngưỡng đứng canh đêm ấy, Tống Mễ là người duy nhất có cơ hội cứu Lữ Nhất Hải!

- Phục Ngưỡng tuy bị tước chức, trở thành một giáo chúng bình thường, nhưng mầm nguy hiểm vẫn còn, lại thêm Diệp Thích, nên Tống Mễ quyết tâm không thể dừng tại đó. Lần này y dùng kế ly gián.

- Ly gián kế?

- “Đúng vậy! Phục Ngưỡng tướng mạo tầm thường, nhưng nội thê là một quốc sắc thiên hương, võ công cực cao, đằng sau cuộc hôn nhân bất bình thường ấy là một lý do bất bình thường: nội thê của Phục Ngưỡng là người do Tống Mễ gài vào! Lúc trước y có ý lôi kéo Phục Ngưỡng về phe mình, nhưng Phục Ngưỡng bảo trì thể trung lập, mà đó là vì nể tình Tống Mễ giúp họ Phục tìm được một phu nhân xinh như hoa như ngọc. Bởi thế, Tống Mễ càng đoan chắc Phục Ngưỡng không dễ tin cậy, trừ trước là hơn.

Nếu trực tiếp ra tay tuy có thể thành công nhưng thế nào Tống Mễ cũng lộ manh mối. Thế là y mượn tay nội thê họ Phục, dùng sắc mượn xuân được dụ dỗ Diệp Thích, lại xếp đặt cho Phục Ngưỡng bắt gặp đúng lúc!

Theo dự đoán của Tống Mễ, Diệp Thích và Phục Ngưỡng sẽ trở mặt thành thù, đánh nhau đến lưỡng bại câu thương. Nhưng y không lường được tính người thay đổi, nội thê Phục Ngưỡng bất ngờ đổi ý, nói thật âm mưu dùng xuân được, vì thế mọi việc xảy ra sau đó không giống như Tống Mễ dự định. Diệp Thích và Phục Ngưỡng cùng ly khai Vô Nhai giáo, ẩn tính mai danh hầu quên đi sự việc đáng tiếc kia.

Tính ra thì ba vị Đường chủ xuất sắc nhất trong Vô Nhai giáo đã lưu lạc tại ngoại, điểm bất đồng là Lữ Nhất Hải ngấm ngầm theo chỉ thị của Tống Mễ. Nhờ sự giúp đỡ của Tống Mễ, Lữ Nhất Hải ẩn trốn được, lại trở thành

một phú gia địa phương, mà y cũng dùng vai trò ấy để tìm kiếm Phục Ngưỡng và Diệp Thích”.

Thần Thủ nói rành mạch mọi việc, càng làm cho Hàn Tiểu Tranh ngạc nhiên hơn.

Xem tiếp hồi 21 Phàm trần thần thủ

ĐỘC CHIẾN THIÊN NHAI

Long Nhân

www.dtv-ebook.com

Hồi 21

Phàm Trần Thần Thủ

Thần Thủ nói tiếp:

T

- Các việc về sau, nghĩ tất người đã biết đại khái. Lữ Nhất Hải trăm phương ngàn kế tìm kiếm, cuối cùng phát hiện ra ông thợ mộc sống tại Cô Thủy trấn chính là Diệp Thích. Đương nhiên, cả hai đã thay đổi dung mạo, không ai nhận ra đối phương qua diện mạo. Tống Mễ biết được việc này, lập tức sai Lữ Nhất Hải tìm kế diệt trừ Diệp Thích.

“Đúng ra muốn làm điều này cũng không khó, bởi Diệp Thích không chút phòng bị, lại chỉ một thân cô thế. Nhưng Lữ Nhất Hải phạm phải một sai lầm, y vốn chỉ là một công cụ của Tống Mễ, nhưng lại có mối tư thù cùng Diệp Thích do đó y không những không muốn Diệp Thích chết sớm, mà còn muốn cho họ Diệp phải chịu nỗi thống khổ khi con gái mình bị con trai kẻ thù lăng nhục!”

Nghe đến đây, Hàn Tiểu Tranh siết chặt quả đấm, chàng biết những điều Thần Thủ nói là thực!

- Lữ Nhất Hải vì thông minh quá lại bị thông minh hại, do một số sự việc ngẫu nhiên xảy ra, kết quả là con trai y đột nhiên bỏ đi, khiến y hoảng loạn không ít. Bởi điều này có thể gây cảnh giác cho Diệp Thích, dù A Vân chưa nói chân tướng cho cha mình nghe. Thế nên lúc đưa con gái trở về thành, Diệp Thích mới bị Lữ Nhất Hải ám hại, nhưng họ Diệp chỉ bị thương chứ không chết. Lữ Nhất Hải không bỏ cuộc, đương đêm bao vây Diệp gia, chẳng ngờ lúc ấy Phục Ngưỡng đột nhiên xuất hiện, liên thủ cùng Diệp Thích đẩy lui Lữ Nhất Hải...

Hàn Tiểu Tranh lập tức hỏi:

- Vậy... vậy con gái Diệp Thích là A Vân thì sao?

Chàng nôn nóng chờ câu trả lời của Thần Thủ.

Thần Thủ đáp:

- A Vân được người của chúng ta cứu rồi.

Cơn vui mừng tột độ khiến Hàn Tiểu Tranh nhất thời không biết nói sao, qua một lát chàng lắp bắp hỏi:

- Vậy... vậy cô ấy ở đâu?

Thần Thủ nói:

- Ta đã chẳng nói trước sao, chỉ cần người muốn thì có thể gặp A Vân bây giờ.

Hàn Tiểu Tranh trấn tĩnh lại:

- Người của các hạ tại sao đúng lúc ấy xuất hiện tại đây? Tại sao các hạ chịu cứu A Vân?

Thần Thủ đáp:

- Kỳ thực, người nên hỏi thêm một câu: “Tại sao ta lại biết được nhiều điều như thế?”

Hàn Tiểu Tranh không nói, vì chàng cũng đang suy nghĩ như thế.

Thần Thủ nói:

- Câu trả lời hết sức đơn giản, chỉ vì nội thân của Phục Ngưỡng là thân muội muội của ta.

Nói xong Thần Thủ im lặng, chừng như cố ý để một khoảng trống cho Hàn Tiểu Tranh kinh ngạc, suy đoán, và tiếp thu sự việc này.

Quả thực Hàn Tiểu Tranh không bao giờ nghĩ đến điểm này! Bất cứ ai cũng không thể nào nghĩ đến điểm này!

Hàn Tiểu Tranh bất chợt nhớ ra điều gì:

- Nhưng các hạ nói mình là Vương gia...

- Không sai! Ta biết người lấy làm kỳ quái tại sao ta có thân phận Vương gia, còn xá muội lại thuộc người của Vô Nhai giáo. Thực ra, đó là điểm đặc biệt của Vô Nhai giáo, kết nạp tam giáo cửu lưu, không phân biệt hạng nào, tuy nhiên, nguyên nhân xá muội trở thành người của Vô Nhai giáo không phải chỉ có thế.

Thanh âm của Thần Thủ bắt đầu có phần kích động:

- Xá muội cùng đương kim Hoàng thượng tuy không phải thân huynh muội, nhưng vẫn được chức Công chúa, nên dù người Vô Nhai giáo có thần thông quảng đại cách mấy cũng khó làm cho xá muội trở thành người trong giáo. Mọi việc xảy ra đều bắt nguồn từ chuyện xá muội lên xuất cung năm mười bốn tuổi.

Hàn Tiểu Tranh nghĩ thầm:

- “Chẳng ngờ mẫu thân A Vân lại là một Công chúa!”

Thần Thủ nói:

- Xá muội tuy từ nhỏ được danh sư chỉ điểm, thân thủ bất phàm, nhưng kinh nghiệm giang hồ thì quá ư ít ỏi, nên xuất cung chưa được bao lâu, liền bị người của Vô Nhai giáo theo dõi và chiêu dụ nhập giáo. Một khi gia nhập thì mọi việc không thể tự mình định đoạt nữa. Nước cờ này của Vô Nhai giáo là có dụng tâm hiểm ác, bọn chúng biết rằng Công chúa khá tỏ tường các việc trong hoàng thất, đó là một điểm hữu dụng nhất cho dã tâm của chúng.

- Dã tâm gì?

- Soán ngôi đoạt quyền trị quốc!

Hàn Tiểu Tranh giựt mình, vội nói:

- Các hạ muốn nói ý đồ của Vô Nhai giáo nhằm tác loạn phạm thượng?

- Đúng vậy! Xá muội được hoàng huynh ta phong tặng tước “Nguyệt Lạc công chúa”, từ lúc thất tung, trong cung phái đi không biết bao nhiêu nhân mã tìm kiếm song đều vô ích, dĩ nhiên ấy là do người của Vô Nhai giáo cố giấu tung tích, bằng không với thế lực của hoàng thất, muốn tìm một người chẳng phải chỉ là một chuyện nhỏ sao?

Hàn Tiểu Tranh nói:

- Vậy về sau làm thế nào tìm được Công chúa?

- Xá muội một mực trung tâm đối với Giáo chủ Vô Nhai giáo, dần dần được Giáo chủ tín nhiệm, do đó nổi lòng sự giám sát, vả lại từ lúc nàng gây bất hòa để Diệp Thích, Phục Ngưỡng bỏ đi, thì kể như đã lập công lớn nên càng được tự do. Tuy nhiên sau khi sinh hạ A Vân, xá muội không muốn A Vân đi theo con đường của mình, nên đã đem trao cho Diệp Thích. Khi dò

biết Vô Nhai giáo sắp xuất thủ hạ Diệp Thích, xá mọi chuyển ý quay về triều đình, mới lập tức tìm cách liên lạc với ta, nhờ ta ra tay cứu A Vân đi, đồng thời phòng bị mọi cử động của Vô Nhai giáo.

Hàn Tiểu Tranh vừa nghe vừa nghi ngờ, bởi chàng từng nghe rằng chuyện xấu trong hoàng thất thường tối kỵ truyền ra ngoài, đường đường một Công chúa trở thành thuộc hạ Vô Nhai giáo đã là một việc không hay, lại nữa Công chúa dùng sắc quyến rũ Diệp Thích. Thần Thủ tại sao đem chuyện này kể cho chàng nghe?

Thần Thủ như đọc được ý chàng, liền nói:

- Những chuyện này vốn không truyền ra ngoài, nhưng người và A Vân tình như thủ túc, thanh mai trúc mã, do đó ta tin rằng người cũng không truyền ra ngoài, nếu không tất sẽ gây tổn hại cho A Vân.

Vả lại, dù người có kể lại, thì chuyện ly kỳ như vậy có mấy người tin?

Hàn Tiểu Tranh trầm nghĩ:

- “Y nói cũng có lý, nhưng sao hôm nay cách nói của y đầy tình người, không giống một Thần Thủ giết người không chớp mắt cách đây mấy hôm?”

Thần Thủ nói tiếp:

- Ta không sợ mang tiếng giết người như cỏ rác, chỉ vì muốn tìm được một nhóm thiếu niên xuất sắc trong võ lâm để đối phó Vô Nhai giáo. Nếu dùng binh lực triều đình thì chỉ hao tổn mà không tác dụng gì đối với một tổ chức thần bí như Vô Nhai giáo, chỉ bằng tìm cách tiêu diệt các phần tử đứng đầu chủ trương phản loạn, còn lại bọn thuộc hạ, một khi đã mất chủ tướng tự nhiên sẽ chẳng còn dã tâm, như thế bách tính đỡ bị liên lụy.

Hàn Tiểu Tranh nói:

- Nếu quả đây là dụng ý của các hạ, tại sao không nói rõ từ đầu, lại chọn thủ đoạn tuyển người tàn nhẫn kia?

Thần Thủ đáp:

- Việc này quan hệ trọng đại, nếu tùy tiện nói với nhiều người thì lộ cả bí mật còn gì? Vì thế ta chỉ chờ đến lúc còn lại những người đạt tiêu chuẩn thử thách, mới thổ lộ chân tướng.

Hàn Tiểu Tranh lại hỏi:

- Nếu bọn tại hạ không hợp tác, phải chăng các hạ cũng sẽ sát nhân diệt khẩu?

Thần Thủ chậm rãi gật đầu, nét mặt nghiêm trọng cho thấy những điều y nói là thực.

Gương mặt Hàn Tiểu Tranh hiện lên một nét cười mỉa mai:

- Vậy tại hạ có nên chịu áp lực mà hợp tác chẳng?

Thần Thủ thở ra:

- Ta biết người không đồng ý ta giết quá nhiều người, mà đây chính là điểm khác biệt giữa người giang hồ và người thuộc triều đình như ta. Đối với ta, nhất tướng công thành vạn cốt khô, muốn đạt mục đích tất phải hy sinh. Còn giới giang hồ các người vẫn không thoát được chữ “nghĩa”, mà nhiều khi chính chữ “nghĩa” ấy khiến các người bỏ lỡ nhiều cơ hội. Đừng quên rằng có chết nhiều, ta vẫn không thiếu người.

Hàn Tiểu Tranh hừ một tiếng, cái chết của Lam Tâm Nhi đã trở thành một úy kỵ trong lòng chàng, Thần Thủ có nói gì cũng không lay chuyển được chàng.

Thần Thủ trầm mặc giây lát bèn nói:

- Chúng ta tạm gác lại việc này, bây giờ ta dẫn người đi gặp A Vân, hẳn người không cự tuyệt?

Đương nhiên là không! Hàn Tiểu Tranh khổ công tìm kiếm hơn hai năm nay, chẳng phải vì A Vân sao? Hàn Tiểu Tranh vừa nhìn đã nhận ra A Vân.

A Vân đang ngồi trong một khu vườn nhỏ, khung cảnh trong vườn rất thoáng, cỏ xanh mơn mơn, tiếng chim kêu ríu rít, rất dễ say lòng người.

Hàn Tiểu Tranh chỉ nhìn thấy phía sau lưng A Vân, nhưng như thế cũng đủ cho chàng lập tức nhận ra cô là A Vân.

Đã hơn hai năm, song A Vân chẳng chút thay đổi. Mái tóc của cô vẫn xõa dài tự nhiên, khẽ lay động trong gió nhẹ... trên thân cô chiếc váy nổi bật giữa màu sắc rực rỡ bốn bề, trông càng mềm mại uyển chuyển! Hàn Tiểu Tranh đứng đấy ngơ ngẩn, chẳng dám lên tiếng, cũng không dám bước đến, chàng chỉ biết im lặng đứng nhìn vóc dáng xinh đẹp kia, vì chàng sợ tất cả chỉ là một cơn mộng. Chàng sợ vô ý sẽ tỉnh cơn mộng đẹp.

Chùng như rất lâu, mà như thoáng qua, bất giác đôi mắt Hàn Tiểu Tranh mờ đi.

Cuối cùng chàng định thần, mỉm cười tự chế nhạo mình, rồi cất tiếng gọi nhỏ:

- A Vân!

Cô quay đầu lại, đích thực là A Vân! Hàn Tiểu Tranh cảm thấy như ngừng thở, chàng chỉ biết mình đang cười, ngoài ra không cảm giác gì khác.

Chàng nghĩ trong đầu: “A Vân nhất định sẽ vui mừng vô cùng, sẽ kêu lớn chạy đến đây!”

Thậm chí chàng đã dang tay ra, chuẩn bị nắm lấy đôi ngọc thủ mềm mại của cô.

A Vân nhoẻn miệng cười. Nhưng đúng ra không phải nụ cười như thế!

Nụ cười của A Vân vẫn ôn nhu, xinh đẹp, nhưng lại ẩn chứa sự kinh ngạc, bất an, e thẹn... đó là nét cười dè dặt đối với một người không quen!

A Vân sao lại dùng kiểu cười ấy đối với Hàn Tiểu Tranh? Chàng sửng sốt, muốn ra sức dụi mắt mình để xem có phải mình thấy lầm, nhưng rõ ràng người trước mặt quả là A Vân!

Hàn Tiểu Tranh thậm chí nhận ra cả phản ứng A Vân thường có mỗi khi ngạc nhiên: cô hơi vênh mũi lên. Động tác này chẳng những không tạo cho cô vẻ khinh thị, mà trái lại khiến cô trông rất khôi hài, khả ái... Hàn Tiểu Tranh quá quen với phản ứng này! Bất chợt chàng nghĩ ra, nhất định là vì mình thay đổi không ít nên A Vân không nhận ra nữa!

Nghĩ thế, Hàn Tiểu Tranh thở phào, chàng vội kêu lớn:

- A Vân, tôi... tôi là A Tranh đây!

- A Tranh?

Thanh âm của cô không lớn, nhưng Hàn Tiểu Tranh nghe rất rõ! Thanh âm ấy chứa đầy bối rối, nghi ngờ, tựa như cô không quen biết Hàn Tiểu Tranh.

- “A Vân không nhớ A Tranh là ai!”

Hàn Tiểu Tranh vô cùng kinh ngạc.

Chàng chạy đến cầm lấy tay A Vân:

- Phải, là A Tranh đây, tôi thay đổi nhiều lắm sao? Cô thì chẳng chút đổi thay! Tôi vừa nhìn đã nhận ra ngay. Cô có biết hơn hai năm nay tôi đi biết bao nhiêu nơi để tìm cô không? Nói ra chắc cô hết hồn! Tôi...

Chàng nói một hơi, bỗng khựng lại vì chàng nhận ra là A Vân cố sức rút tay thu lại, mặt ửng đỏ, cô cuống quýt nói:

- Người... người... cái người này sao kỳ vậy?

Hàn Tiểu Tranh càng ngẩn người, chàng há hốc miệng đứng đực như cá mắc cạn, bộ dạng rất buồn cười.

- “Cô ấy nhận không ra ta, quả thực cô ấy không nhận ra ta!”

Hàn Tiểu Tranh bất giác đưa tay sờ mặt!

Chẳng biết từ lúc nào, Thần Thủ bước đến bên cạnh, khẽ nói:

- A Vân bị thất lạc ký ức!

- Thất lạc?

Hàn Tiểu Tranh nhất thời không một phản ứng, chàng lập lại câu nói một cách vô thức, như thể chàng cũng là một kẻ bị thất lạc!

Lúc chàng hiểu ra, bất giác kêu lên một tiếng đau khổ, quay lại nhìn về phía A Vân.

A Vân cũng đang nhìn chàng, trong mắt chứa đầy sự giới bị và cảnh giác! Hàn Tiểu Tranh cảm thấy đau nhói trong lòng, vội nói:

- Xin lỗi, xin thứ lỗi, tại hạ nhận lầm người, đã nhận lầm người.

A Vân bỗng cười nói:

- Sao khéo vậy? Người ấy chẳng những trông giống tôi, mà tên cũng giống sao?

Hàn Tiểu Tranh giựt mình, vội nói:

- Phải, thực hi hữu...

Vừa ra khỏi khu vườn, Hàn Tiểu Tranh lập tức chặn đường Thần Thủ hỏi:

- Chuyện này là thế nào?

Thần Thủ thở dài:

- Lúc người của ta cứu nó về, vài ngày đầu còn bình thường, sau đó đột nhiên bị thất lạc, quên hết sạch quá khứ! Ban đầu ta tưởng nó bị kích động

bởi những gì trải qua mà sinh ra hậu chứng. Nhưng theo chẩn đoán của y sư thì không phải vậy, mà nguyên nhân gây thất ức cũng không lâu.

Hàn Tiểu Tranh nôn nóng hỏi:

- Vậy rốt cuộc là nguyên do gì?

- Ấy là do bị thuốc chế ngự!

Hàn Tiểu Tranh ngơ ngác:

- Thuốc?

Bồng chàng biến sắc:

- Có phải cô ấy sau khi đến đây mới bị thất ức?

Thần Thủ bình tĩnh đáp:

- Đúng thế, nhưng ở đây chẳng ai làm chuyện ngu xuẩn ấy. Nếu ta muốn hại nó thì ban đầu cứ để làm gì? Dù ta có là kẻ đại ác, cũng không đến nỗi muốn hãm hại cháu gái của ta, đúng không? Nếu ta thực sự hại nó, thì tại sao lại để cho người gặp nó?

Hàn Tiểu Tranh hừ một tiếng:

- Tâm tư của các hạ, làm sao ta biết?

Chàng có thành kiến quá sâu đối với Thần Thủ, nên dù cảm thấy y nói có lý, chàng cũng không đồng ý.

Thần Thủ chừng như thấu hiểu tâm lý của chàng, nên y nói tiếp:

- Y sư cho ta biết khoảng thời gian A Vân bị thuốc, xem ra trùng với lúc A Vân ở tại Tả gia.

- Ý các hạ nói việc này là do một tay Lữ Nhất Hải?

Thần Thủ gật đầu:

- Ít nhất ta đoán vậy, vì hẳn có lý do để làm chuyện ấy!

Hàn Tiểu Tranh im lặng.

Quả thực thế, Lữ Nhất Hải có lý do hành động như vậy, A Vân ngụ tại Tả gia nhất định đã nhìn thấy một số điều người ngoài không biết. Do đó làm cho cô thất ức là một cách rất hay. Thủ tiêu luôn A Vân dĩ nhiên là cách tốt nhất, nhưng ngộ nhỡ cô may mắn thoát được, thì cũng không tiết lộ bí mật ra ngoài.

Hàn Tiểu Tranh lại hỏi:

- Bằng vào thế lực của hoàng gia, không lý đã hai năm qua mà vẫn không chữa được bệnh của A Vân sao?

Thần Thủ đáp:

- Đúng ra thì phải chữa được.

- Đúng ra? Ý các hạ nói việc này có chỗ khác thường?

- Dĩ nhiên. Trị bệnh cũng giống như đi tìm một vật, nếu vật ấy để ở chỗ thông thường, thì sẽ rất dễ tìm. Nếu có kẻ cố ý giấu đi, thì sẽ rất khó tìm. Kẻ hạ được A Vân dùng thuốc rất kỳ dị, nên các y sư đều lắc đầu than!

Hàn Tiểu Tranh tức giận:

- Nói vậy A Vân sẽ vĩnh viễn như vậy sao?

- Muốn tháo chuông phải tìm người treo chuông, muốn trị chứng này, chỉ có cách tìm được kẻ hạ được A Vân.

- Các hạ đã từng tìm qua chưa?

- Ta đã thử tìm mà không kết quả, bởi cả nhà họ Tả biến mất không tung tích. Vả lại, rất có thể dù tìm được kẻ ấy, chúng ta cũng không cách bắt y chữa bệnh hay trao giải dược!

- Trên đời này cũng có những chuyện khó khăn đối với các hạ sao?

Lời nói của Hàn Tiểu Tranh không thiếu phần châm biếm.

Thần Thủ như không để ý, hay có biết cũng vờ như không hay, y nói:

- Không nhiều nhưng cũng có. Thế lực Vô Nhai giáo đã bành trướng quá sức tưởng tượng của người thường, võ công Giáo chủ cực cao, ta e rằng mình chưa phải đối thủ.

Hàn Tiểu Tranh đã thấy qua thân thủ của Thần Thủ, y hét một tiếng đã dư sức khiến chàng nhộn nhạo khí huyết, phần nội lực tu vi này đã đáng sợ, mà nay chính y còn tự nhận chưa phải đối thủ của Giáo chủ Vô Nhai giáo!

Hàn Tiểu Tranh lên tiếng:

- Vậy là bệnh của A Vân chẳng còn dịp chữa trị, vì chúng ta vĩnh viễn không lấy được vật chúng ta cần từ Vô Nhai giáo.

Thần Thủ lắc đầu nói:

- Chỉ cần người đồng ý, thì người sẽ làm được.

- Tại hạ?

Hàn Tiểu Tranh kinh ngạc.

- Đây chính là việc ta muốn người cùng hợp tác, ta sẽ cho người học thành tuyệt thể thần công, sau đó người có thể nhờ đó giúp A Vân tìm cách chữa trị...

Hàn Tiểu Tranh cắt ngang lời Thần Thủ:

- Như thế các hạ được lợi gì?

Chàng không tin y chịu làm chuyện không có lợi cho bản thân.

Thần Thủ nói:

- Thứ nhất, sau khi A Vân hồi phục ký ức, nhất định có thể nói cho ta nghe một số việc liên quan đến Tả gia; thứ hai, sự xuất hiện của người nhất định có thể khống chế một phần lực lượng của đối phương, như vậy hoạt động của ta sẽ càng thuận lợi.

Thần Thủ tỏ ra rất thẳng thắn:

- Giữa chúng ta đôi bên đều có lợi cả.

Hàn Tiểu Tranh cười nhạt:

- Tại hạ chưa hiểu tại sao các hạ không tự luyện tuyệt thể thần công, mà ngược lại đưa cho tại hạ, một kẻ không liên hệ, thậm chí khinh thị các hạ?

- Bởi ta biết chính mình không thể luyện thành loại võ công đó.

Hàn Tiểu Tranh cả cười:

- Các hạ xem trọng tại hạ như thế sao?

Thần Thủ không trả lời, chỉ nói:

- Người đã nghe qua Thiên Cơ thần công chưa?

Đương nhiên là có, Thiên Cơ thần công đã thành một truyền kỳ huyền thoại của giới giang hồ, hầu như mọi người đều biết một vài điển cố có liên quan đến môn võ công này, nhưng ai cũng cho đó là một truyền thuyết không thực.

Hàn Tiểu Tranh không hiểu Thần Thủ hỏi để làm gì, chàng gật đầu.

Thần Thủ thông thả nói:

- Ta muốn cho người luyện Thiên Cơ thần công.

Hàn Tiểu Tranh giựt mình, bỗng bật cười dài:

- Các hạ... chịu cho ta học Thiên Cơ thần công? Các hạ khéo nói chơi quá!

Thần Thủ thần sắc nghiêm trang:

- Thiên Cơ thần công được chia ra ba tầng: tầng thứ nhất được gọi là “thú diện nhân tâm”, tầng thứ hai “nhân diện Phật tâm”, và cảnh giới tối cao là “Phật diện Phật tâm”! Song với tiềm năng của ta, chỉ có thể tiếp thụ được tầng thứ nhất!

Hàn Tiểu Tranh kinh ngạc nhìn y, chàng không thấy Thần Thủ có tư hào ý bốn cột:

- Xem ra các hạ rất thành thực, nhưng tại hạ vẫn chưa thể tin. Một việc chỉ có trong truyền thuyết sao bỗng xảy ra cho tại hạ ngay lúc này?

Thần Thủ nói:

- Người chớ quên ta là người thuộc hoàng tộc, dưới gầm trời này vật gì hoàng thất muốn đoạt được thì hiếm khi thất bại. Trong kho báu của hoàng thất có những thứ người ngoài không bao giờ tưởng tượng được!

Hàn Tiểu Tranh im lặng, chàng biết sức nặng của hai chữ “Thiên tử”. Đất trong thiên hạ, chỗ nào mà không thuộc về nhà vua. Một bí cấp võ lâm có thần kỳ đến đâu cũng chỉ là một vật có thể đoạt được.

Thần Thủ tỏ vẻ tiếc rẻ:

- Thiên Cơ thần công chẳng phải vật phàm, trong đó chứa đựng vô hạn huyền cơ, nếu muốn tham ngộ bí cấp này, cần phải đủ duyên phận mới thành. Như ta một kẻ hữu duyên vô phận, có thần công trong tay cũng uổng, vì ta không có cách gì lĩnh ngộ mọi chỗ huyền ảo trong đó. Nhưng nếu bí cấp nằm trong tay người thì là một chuyện khác.

Hàn Tiểu Tranh hỏi:

- Võ công của các hạ bây giờ vẫn trên tại hạ, vậy tại sao tại hạ được “hữu phận” hơn?

Thần Thủ lắc đầu:

- Ta có được tu vi như vậy đã mất mấy mươi năm tập luyện. Còn người chỉ mới luyện có hai năm làm sao so sánh? Kể từ lúc vào đây đến nay đã hai mươi ngày, võ công của người tiến mau hơn cả. Tả Chi Nhai có căn cơ võ công rất khá, Hạ Vũ có vốn giang hồ lịch duyệt phong phú, còn Duẫn Phi Dương chỉ được chọn thêm cho đủ số. Hai mươi ngày qua, các người đã luyện phần nhập môn của Thiên Cơ thần công, nay ta muốn xem thử các người ai có khả năng luyện thành phần kế tiếp!

Hàn Tiểu Tranh có cảm giác như nằm mộng.

Không lý Thần Thủ tốn tâm tư tuyển chọn người, chỉ để làm việc này?
Mục đích là gì? Có đúng như lời y nói chẳng? E rằng chưa phải!

Hàn Tiểu Tranh đột nhiên gõ đầu, tự bảo:

- “Nghĩ hoài không ra, chi bằng luyện thử Thiên Cơ thần công xem sao, may ra thêm mạnh mối”.

Xem tiếp hồi 22 Thiên Cơ thần công

ĐỘC CHIẾN THIÊN NHAI

Long Nhân

www.dtv-ebook.com

Hồi 22

Thiên Cơ Thần Công

Quả nhiên là Thiên Cơ thần công!

Q

Tuy bình thường Hàn Tiểu Tranh chỉ nghe những lời tương truyền về Thiên Cơ thần công chứ chưa thấy bao giờ, nhưng khi được tận mắt nhìn bí cập đã ngã màu vàng, chàng lập tức khẳng định đây là thực.

Trong lúc đứng nhìn bí cập, Hàn Tiểu Tranh đã chú ý tứ phía trong gian nhà đều có bố trí rất nhiều người, đao xuất vỏ, kiếm thủ thế giới bị.

Hiển nhiên họ đang canh phòng bộ võ lâm tuyệt học này, không biết bao nhiêu người đã tán mạng vì muốn có được bảo vật này!

Thế nhưng Hàn Tiểu Tranh lại không phí sức mà đạt được, thực khó tưởng tượng!

Thần Thủ chậm rãi nói:

- Người đời đồn rằng Thiên Cơ thần công được tuyệt thế cao thủ từ ba trăm năm trước lưu truyền xuống, song thực ra còn xưa hơn, năm trăm năm trước đã có bộ võ lâm tuyệt học này! Điều kỳ lạ hơn nữa, là người hoàn thành bí cập này vốn chẳng biết võ công!

Hàn Tiểu Tranh kinh ngạc nhìn Thần Thủ. Làm thế nào có thể như thế được? Một kẻ không biết võ công làm sao viết được một bộ võ lâm tuyệt học như thế?

Thần Thủ nói:

- Về điểm này ai cũng không ngờ được, nhưng đó là sự thực.

“Chủ nhân bí cập này tên là Lưu Vinh Quý, một cái tên thực tầm thường. Y vốn là một thư sinh cơ hàn, thập niên khổ học vẫn chẳng nên công danh

gì, thậm chí đến bậc tú tài cũng không đạt được, vì thế không tránh khỏi bị chúng chê cười. Giận đời, Lưu Vinh Quý vào thâm sơn dựng thảo lư, bắt đầu luyện công tịnh tu, nhưng cuối cùng vẫn không chịu nổi khổ nhọc, nửa năm sau y dẹp bỏ thảo lư, hạ sơn trở về nhà.

“Như vậy, tiếng thị phi chế nhạo càng nhiều hơn, Lưu Vinh Quý vốn không giỏi biện luận, dĩ nhiên đi đâu cũng bị chúng áp chế. Thế rồi y lại theo môn huyền học truyền lại từ đời Ngụy Tấn, bởi huyền học thâm ảo diệu kỳ, người thường chẳng dễ gì lý giải, lại thêm nhiều thuật ngụy biện, nên dần dà ngôn từ của Lưu Vinh Quý cũng trở nên huyền bí hơn, khiến những kẻ từng chế nhạo y cũng không còn biện luận hơn y được.

“Nội thể của Lưu Vinh Quý giận chùng suốt ngày nói chuyện viễn vông khó hiểu, hành vi quái lạ, bực mình bỏ đi. Lưu Vinh Quý tâm tình nguội lạnh, bèn đầu nhập không môn, nhưng ngày tháng nơi không môn quá cực khổ, nên một năm sau y lại hoàn tục!

“Từ đấy, y trở nên vô gia vô thất, chung đụng cùng các giới tam giáo cửu lưu, tính tình y cổ quái mà người lại yếu ớt, nên đi đâu cũng chịu thiệt, hầu như ngày nào cũng bị hà hiếp đánh đập!

“Một ngày nọ, sau khi uống vài cân rượu cho say khướt, y đột nhiên nghĩ thầm:

“Bọn chúng hiếp đáp ta, tại sao ta không học chút võ công mà giáo huấn lại chúng?”

“Nhưng một kẻ như Lưu Vinh Quý, tuổi tác đã hơn ba mươi, có ai chịu dạy y? Chẳng những thế mà ngược lại y còn bị đòn nữa. Bọn võ sư ấy khi đánh không giống người thường, vài quyền cước xem nhẹ nhàn như vẩy tay, cũng đủ khiến Lưu Vinh Quý nằm liệt giường cả mười ngày. Xem ra y học được cách chịu đòn thì đúng hơn.

“Rốt cuộc có một ngày y suy nghĩ rất nhiều: - Được lắm, các người không chịu dạy võ cho ta, thì thôi, ta sẽ tự chế võ công độc môn, cao hơn các người một bậc!”

Hàn Tiểu Tranh không dẫn được xen vào:

- Tự sáng chế một môn võ công nào phải đơn giản? E rằng chỉ là nói khoác?

Thần Thủ nói:

- Nếu tự chế võ công giống các loại tầm thường, dĩ nhiên người như Lưu Vinh Quý chẳng thể làm được. Muốn được như thế chẳng những tự mình phải có võ công giỏi, mà còn phải sáng tạo ra ngoài quy luật bình thường. Tuy nhiên, y lại có thể sáng lập ra một võ lâm tuyệt học siêu phàm nhập thánh!

Hàn Tiểu Tranh cười thầm, bảo:

- Nếu y không tự tạo được võ học thông thường, thì lấy gì sáng chế tuyệt học siêu phàm? Kiểu nói này nghe gượng ép quá!

Thần Thủ đáp:

- Muốn lập ra một tư tưởng chấn động thế tục, trước tiên phải tạo ra một cách suy nghĩ đột phá quy luật thông thường, đúng không?

Chẳng chờ Hàn Tiểu Tranh trả lời, Thần Thủ nói tiếp:

- Phải là một sự đột phá hoàn toàn. Đối với kẻ từng luyện võ, trong tâm đã hình thành những suy nghĩ định hướng, nên dễ bị tập quán chi phối và câu thúc, võ công càng cao thì các giòng tư tưởng càng bị chế định. Do đó, những kẻ bảo rằng sáng tạo môn võ mới, kỳ thực chỉ là đổi nước chứ chẳng đổi thuốc.

“Nhưng Lưu Vinh Quý thì khác, y không bị nhiều thứ câu thúc, giống như lý luận rằng một tờ giấy trắng là một bức họa đẹp. Võ học nói chung, không ngoài việc lợi dụng các cơ quan và chức năng của cơ thể, lấy phép thổ nạp bổ trợ, cùng với nguyên lý vận hành mà ra. Còn như Lưu Vinh Quý không thông võ công, nhưng y đã từng luyện tịch cốc công, nên hiểu khá rõ phép thổ nạp và các cơ năng trong thân thể. Y lại từng chung đụng các giới tam giáo cửu lưu, nên dần dần thu nạp rất nhiều điều gần xa.

Tất cả những điểm trên vô hình trung giúp Lưu Vinh Quý sáng tạo ra Thiên Cơ thần công.

“Qua ba năm vùi đầu khổ công giùi mài, cuối cùng y hoàn thành môn Thiên Cơ thần công, bèn khởi sự tuyên dương cùng thế nhân, nhưng có mấy ai tin y có thể tự sáng chế một môn võ học?

“Lưu Vinh Quý dĩ nhiên không muốn ba năm tâm huyết của mình bị mai một. Thế là y cố tìm bằng được một cơ hội để trực tiếp luận võ cùng đương

kim đao sư Lý Song nổi tiếng thiên hạ. Lý Song bị y cố nài, bèn ước định trong vòng ba mươi chiêu quyết phân thắng phụ, kẻ thua phải tự trảm một cánh tay!

“Chúng nhân ai cũng cho rằng Lưu Vinh Quý làm trò điên lấy tiếng nên chẳng mấy ai để ý, nhưng kết quả trận khẩu luận khiến mọi người kinh hãi: đao sư Lý Song đã thua cuộc và phải tự trảm một cánh tay!

“Anh hùng trong thiên hạ rúng động! Càng khiến người kinh ngạc hơn là vụ Lưu Vinh Quý khiêu chiến cùng Vô Tương Kiếm Thánh. Lần này ai cũng chú ý theo dõi, và kết quả không thể ngờ: cả hai đấu khẩu thay đấu kiếm, khổ chiến gần ngàn chiêu. Cuối cùng Vô Tương Kiếm Thánh không còn sức chịu đựng, chỉ cảm thấy khí huyết đảo lộn, mồ hôi tuôn trào. Khi Lưu Vinh Quý nói đến chiêu thứ chín trăm bảy mươi mốt, Vô Tương Kiếm Thánh đột nhiên phát hiện ra mình đã rơi vào thế công chẳng được, thủ không xong, hết đường rút lui!”

Hàn Tiểu Tranh hỏi:

- Y bại ư?

- Y thua cuộc, từ đây Thiên Cơ thần công nổi danh giang hồ, không ai không biết!

Hàn Tiểu Tranh không hiểu:

- Lưu Vinh Quý sức trời gà không xong, ôm trong mình một bộ thiên cổ tuyệt học như thế, chẳng phải là dẫn hỏa diệt thân sao?

Thần Thủ đáp:

- Đã nổi danh như thế, có ai tin là y thực sự không biết võ? Ai cũng cho rằng y giả si, thâm tàng bất lộ. Vả lại, Lưu Vinh Quý và Vô Tương Kiếm Thánh sau trận khẩu chiến đã trở thành bạn thân, trong thiên hạ còn ai dám đụng đến bộ Thiên Cơ thần công? Mãi đến khi cả hai người lục tục tạ thế, Thiên Cơ thần công mới lưu lạc giang hồ, trải qua bao khó khăn mới lọt vào tay hoàng gia.

Hàn Tiểu Tranh nghĩ thầm:

- “Hoàng gia các người hẳn đã giết không ít người để đoạt lấy bí cập võ lâm này! Tuy nhiên như vậy cũng tốt hơn nếu để vật này lưu lạc giang hồ, khiến người tranh đoạt không dứt”.

Thần Thủ lại nói:

- Một cơ hội khó gặp như vậy, ta nghĩ người chắc không dễ dàng bỏ qua?

Hàn Tiểu Tranh hỏi:

- Theo các hạ, tại hạ còn lý do gì khác nữa?

- Còn! Thứ nhất là vì A Vân, thứ hai là để người tự bảo toàn tính mạng, bởi bây giờ người biết được mỗi lúc một nhiều việc, nên người cần phải học môn thần công này!

- Tại hạ vẫn không hiểu tại sao các hạ lại chịu cho tại hạ cơ hội này?

- Bởi bốn bang cần giữ một cục diện thăng bằng trong giang hồ, triều đình không muốn có một phái nào quá nổi bật. Sau khi luyện thành Thiên Cơ thần công, võ công của người sẽ không dưới Giáo chủ Vô Nhai giáo hiện tại, có thể cao hơn y, như vậy y không thể tự tung tự tác nữa!

Hàn Tiểu Tranh thở ra:

- Ai có ngờ có chuyện bị bắt luyện Thiên Cơ thần công? Nếu tại hạ còn không đồng ý, thì chẳng phải kẻ thức thời vạ.

Chàng nghĩ đến lời của lão già gầy ốm kia: “kiếm mà gãy thì chẳng còn là kiếm nữa”.

Từ lúc Hàn Tiểu Tranh đồng ý tập luyện Thiên Cơ thần công, rất nhiều việc thay đổi, bao gồm nơi ăn chốn ở và đi lại... Nếu không bị hạn chế tự do, thì kể như cuộc sống của chàng cũng khá thoải mái.

Thiên Cơ thần công nằm trong tay chàng, trong phòng chỉ có một mình chàng, nhưng Hàn Tiểu Tranh biết rằng tứ phía có ít nhất vài chục cặp mắt đang bí mật theo dõi mọi việc, một con ruồi cũng khó lòng bay vô phòng.

Đúng ra được cầm trong tay một bảo vật như thế, Hàn Tiểu Tranh phải vui mừng hết sức, nhưng chàng chẳng có chút cảm giác đó. Cũng ví như uống rượu, dù là một kẻ nghiện rượu, nếu bị người ép uống, giốc rượu xuống cổ họng, thì cũng chẳng hứng thú gì.

Thần Thủ chẳng thể nào tự dừng cho chàng cơ hội tốt như thế, tuy không rõ là âm mưu gì nhưng chàng cảm thấy nhất định có một âm mưu.

Nếu không nếm thử, chẳng thể nào biết cái muối mặn hay nhạt. Do đó Hàn Tiểu Tranh đồng ý. Dĩ nhiên chàng có thể cự tuyệt, nhưng chàng không muốn hy sinh một cách vô ích. Nếu bây giờ chàng chết thì cũng không khác

gì thế gian mất đi một con chó, một con mèo. Mỗi ngày trên giang hồ đều có kẻ chết, Thần Thủ có thừa năng lực khiến chàng biến mất không tung tích, tăm hơi!

Hàn Tiểu Tranh chiếu theo võ công trong bí cập luyện được một lúc, nhưng bởi tâm tư không tập trung nên chẳng tiếp thu được bao nhiêu.

Sau buổi cơm tối, Hàn Tiểu Tranh nằm trên giường nhưng chưa cởi áo, hai tay bắt sau ót nằm nghĩ lung tung.

Đột nhiên có tiếng gõ cửa.

Hàn Tiểu Tranh hỏi vọng ra:

- Ai?

Tay chàng sờ vào thanh kiếm.

- Là... tôi.

Tiếng A Vân trả lời.

Hàn Tiểu Tranh kinh ngạc, vội bước đến mở cửa, A Vân đang đứng bên ngoài!

Bởi có kinh nghiệm lúc ban ngày, nên Hàn Tiểu Tranh không dám tái phạm, chàng vội mời A Vân vào, miệng nói:

- Xin cô nương thứ lỗi về chuyện sáng nay, tại hạ... tại hạ...

A Vân nói:

- Lời đó phải để tôi nói mới đúng, cậu tôi đã kể lại rằng chúng ta là bạn thân từ nhỏ, rất tiếc tôi... tôi lại đối đãi công tử như vậy.

- Cô thực sự không nhớ gì cả ư?

- Tôi cũng không hiểu sao, chỉ biết mình tỉnh dậy trên giường, nhìn người chung quanh mà không nhận ra ai cả, bây giờ tôi như chẳng có quá khứ, tôi không nhớ được mình lớn lên thế nào, tôi... tôi quên hết rồi...

Nói đến đây cô lại rơi lệ.

Hàn Tiểu Tranh luống cuống tay chân không biết phải làm sao, cũng may A Vân tự chủ lại, cô nói tiếp:

- Sáng nay tôi thực sự không biết công tử là ai, đừng trách tôi nhé?

Hàn Tiểu Tranh vội đáp:

- Đương nhiên tại hạ đâu dám trách cô nương, chúng ta bạn từ thuở nhỏ, sá gì chút chuyện nhỏ ấy mà để trong lòng?

A Vân nói:

- Công... công tử còn nhớ tôi thuở nhỏ ra sao, sống thế nào không?
- Đương nhiên nhớ chứ! Lúc ấy, cô còn...

Chàng định kể lúc A Vân còn thơ, mũi chảy lòng thông, mặc quần thụng đáy chơi nặng đất sét, nhưng chàng kịp nghĩ lại rằng kể những việc ấy với một thiếu nữ hiện thời không nhận ra mình thực không ổn chút nào, bèn đổi lời:

- Lúc ấy cô còn nhỏ, cả ngày đi theo tôi, Đại Ngư, Lý Tử, cả bọn cùng rong chơi...

- Đại Ngư? Lý Tử? Có phải là tên người không?

- Đúng rồi, hẳn có cái đầu to, lại thích ăn cá, nên chúng ta cứ kêu hẳn là Đại Ngư. Cô xem đây...

Hàn Tiểu Tranh xắn tay áo chỉ vào vết sẹo hình giống con rít ở trên tay, bảo:

- Còn nhớ vết sẹo này chẳng? Lần đó bị thương là vì tôi trèo lên cây bắt chim xuống cho cô, còn bị mẹ đánh cho một trận. Đúng rồi, trên bụng cô cũng có một vết sẹo, không tin... không tin...

Chàng lại khựng lại, mặt A Vân đỏ ửng, trong mắt có ánh kinh hoảng, báo hại Hàn Tiểu Tranh một phen cuống cuồng, ngẫm tự mắng mình lờ lờ.

Qua một lúc, A Vân lại hỏi:

- Đại ca chắc đã gặp cha mẹ tôi?

Hàn Tiểu Tranh vội trả lời:

- Thực ra tôi nhỏ hơn cô một tuổi, xin chớ gọi tôi là đại ca. Lúc trước cô vẫn gọi tôi là A Tranh, bây giờ... bây giờ cô gọi tôi bằng tên Tiểu Tranh là được. Cha cô dĩ nhiên tôi đã gặp, còn mẹ cô... tôi chưa bao giờ gặp qua!

- Chẳng phải Tiểu Tranh đã nói hai chúng ta cùng lớn lên sao?

- Không riêng tôi, cả cô cũng chưa từng gặp mặt mẹ cô, vì... vì mẹ cô không sống chung với cha cô!

- Vậy... cha tôi ra sao? Cậu tôi chưa lần nào kể những chuyện này cho tôi nghe!

Hàn Tiểu Tranh nhất thời bị nghẹn lời, nếu A Vân không bị thất ước, cô cũng biết Diệp Thích đã chết. Vậy bây giờ có nên nói cho cô biết không?

Chàng thấy khó xử.

A Vân dường như đoán được phần nào qua sắc diện của Hàn Tiểu Tranh, mặt cô tái đi, giọng run run nói:

- Tiểu Tranh... nói đi.

Hàn Tiểu Tranh bấp bưng, nói:

- Cha cô đã qua đời.

- Không, không thể nào, tuổi cha tôi chắc không lớn lắm, tại sao lại mất sớm?

Hàn Tiểu Tranh nhìn A Vân thương hại:

- Cha cô còn trẻ, nhưng ông bị người hại chết.

- Ai? Ai hại chết cha tôi? Tôi cứ tưởng mình không nhớ được quá khứ, nhưng chỉ cần tìm được cha mẹ thì họ chắc chắn sẽ thương yêu tôi, nhưng bây... giờ tôi biết làm sao? Tôi phải giết hung thủ, báo thù cho cha! Sau... sau đó tôi cũng theo họ luôn, một kẻ dư thừa vô dụng như tôi, không nơi nương tựa, không ai nhớ đến, sống thêm chi để liên lụy kẻ khác?

Hàn Tiểu Tranh cầm lấy tay A Vân:

- Đừng, cô còn có tôi, một người bạn từ nhỏ cùng lớn lên! Kẻ giết cha cô võ công cao cường, cô không phải đối thủ của y, nhưng tôi có thể giúp cô! Hãy hứa với tôi, cô phải tiếp tục sống, ngay cả sau khi báo thù xong!

A Vân không dẫn tay ra, mắt cô rướm lệ! Cô nói nhỏ:

- Tại sao Tiểu Tranh quan tâm đến tôi?

- Cô đã bị thất ức nên mới hỏi thế, nếu cô còn nhớ thì đã không hỏi.

- Tại sao?

- Vì... Tôi sợ nói ra cô sẽ giận.

A Vân ngạc nhiên hỏi:

- Làm sao giận được? Tôi nghĩ mình đâu phải kẻ nhỏ mọn?

- Thực không giận chứ?

- Nếu Tiểu Tranh không nói bậy thì tôi không giận.

Hàn Tiểu Tranh ra vẻ nghiêm trang, khề ho một tiếng rồi nói:

- Không giấu gì cô, tuy nói rằng cô lớn hơn tôi một tuổi, nhưng kỳ thực chỉ là hơn ba tháng, cho nên lúc ấy cha mẹ chúng ta đã từng... từng chỉ phúc vi hôn!

Hàn Tiểu Tranh nói đến đây, bất giác tự hỏi thầm:

- “Nói vậy ta có hối hận chẳng? Không, quyết rằng không! Ta muốn cô ấy tách rời những chuyện ngày trước, ta muốn cô ấy quên đi Tả gia và Tả Chi Nhai. Huống chi cuộc hôn nhân ấy chỉ là trá hình, mà cô ấy suýt chút trở thành vật hy sinh! Tại sao phải bắt cô ấy trả giá cho những oán thù của đời trước?”

A Vân kinh ngạc nhìn Hàn Tiểu Tranh, còn chàng thì có cảm giác như kẻ cắp bị bắt gặp quả tang.

Chàng lo lắng chẳng biết A Vân có cho rằng chàng gạt cô vì cô đã thất ước? Dù là nói gạt nhưng chàng không có ác ý, thậm chí trong tiềm thức chàng cũng hy vọng đó là sự thực.

A Vân cuối cùng lên tiếng:

- A Tranh nói thật chứ?

Hàn Tiểu Tranh muốn thú thật, nhưng rồi chàng gật đầu rất khẳng định và nói:

- Bởi thế, cô chớ lo không nơi nương tựa, kẻ sát hại cha cô là kẻ thù của cả hai chúng ta. Đương nhiên, chuyện chỉ phúc vi hôn là chuyện của người đời trước nói mà thôi, cô đừng để tâm nhiều.

A Vân nhìn Hàn Tiểu Tranh, nghiêm trang nói:

- Tuy tôi không nhớ được A Tranh, nhưng vẫn có cảm giác từng quen biết. Tôi nghĩ A Tranh sẽ không hại tôi.

Hàn Tiểu Tranh phì cười:

- Chúng ta chơi với nhau đã mười mấy năm, dĩ nhiên quen mặt.

- Chuyện xảy ra lúc sáng, tôi rất áy náy. Nghe cậu tôi nói rõ, tôi vội nhờ cậu dẫn đến đây, để xin lỗi và hỏi A Tranh về quá khứ của mình. Cảm giác không biết quá khứ chẳng dễ chịu chút nào, cứ như bị mất một vật gì, nhưng không chứng thực được. Có lúc tôi giựt mình tỉnh mộng, sợ tháo mồ hôi, cứ tự hỏi “Mình là ai? Tại sao lại ở đây?”

Hàn Tiểu Tranh thương xót nhìn A Vân:

- Từ từ rồi cô sẽ biết quá khứ của mình, bởi tôi sẽ kể cho cô.

Từ lúc Hàn Tiểu Tranh thực sự tiếp nhận Thiên Cơ thần công, chàng không còn rút lui được nữa, chàng đêm ngày đắm mình trong thế giới kỳ ảo

của pho võ lâm tuyệt học mà hằng mấy trăm năm nay giang hồ ai cũng mơ ước có được. Trong thời gian này Thần Thủ rất ít khi xuất hiện, ngược lại A Vân hầu như ngày nào cũng đến, qua lời Hàn Tiểu Tranh kể, cô đã biết được khá nhiều về quá khứ của mình.

Khi Hàn Tiểu Tranh học xong đệ nhị tầng “nhân diện Phật tâm” của Thiên Cơ thần công, đột nhiên bị ngưng trệ, chàng cố gắng đủ cách, vẫn không sao đột phá được cánh cửa tối hậu. Chàng học Thiên Cơ thần công rất thuận lợi, nay bỗng nhiên gặp phải một trở ngại hầu như không qua được, khiến chàng mất bình tĩnh. Nội tâm chàng cơ hồ có một ngọn lửa nóng rực muốn bộc phát, nhưng không có chỗ thoát ra nên hoành hành trong cơ thể chàng!

Hàn Tiểu Tranh cố ép mình tịnh tâm, lại thử một lần nữa. Chàng im lặng ngồi trên giường, cảm thấy nội thể đang sôi sục biến chuyển không ngừng! Chân khí trong mình truyền đi nhanh như chớp, khiến tứ chi cùng xương cốt nóng lên, gây cảm giác căng cứng đau đớn kỳ lạ!

Luồng chân khí len lỏi theo các ngõ ngách mỗi lúc thêm rắc rối phức tạp, cuối cùng lan ra toàn thân đến mỗi một sợi thần kinh, mỗi một huyết vị! Sau đó luồng chân khí giảm tốc độ chậm dần, cơ hồ từ từ tan biến. Hàn Tiểu Tranh cảm thấy buông lỏng như linh hồn xuất xác, chàng không dám chậm trễ, y theo bí cập chỉ dẫn, từ từ chuyển mình, vai, đầu, cổ, rồi đến hai chân, vừa niệm nội công tâm quyết:

“kháp kháp dụng tâm thì, kháp kháp vô tâm dụng, vô tâm kháp kháp dụng, dụng tâm kháp kháp vô...”

Bốn câu tâm quyết này cho chàng cảm giác rất mờ lung, cơ hồ thấy rõ hình dáng gì nhưng lại nhất thời không nắm bắt được thực chất của nó. Tư tưởng lúc chìm lúc nổi, chân khí trong người chàng cũng đang xa dần lạc dần... tại sao không thể cuộn trào? Hàn Tiểu Tranh cố gắng nắm bắt từng linh cảm vụt qua, chàng hoàn toàn tiến vào trạng thái hư vô “vạn sự giai không”! Linh hồn của chàng đã đắm sâu trong Thiên Cơ thần công, màn đêm đã buông xuống, nhưng chàng vẫn không hay biết...

Đột nhiên, một giòng nhiệt lưu bắt đầu từ đờn điền của chàng từ từ tỏa ra tứ phía, đầu tiên là lan qua kinh mạch toàn thân: kinh thận Thiếu Âm, kinh

tì Túc Thái Dương, kinh phế Thủ Thái Dương...

nhưng giòng nhiệt lưu ấy không thể truyền ra toàn thân đến mọi chỗ! Bởi nội thể con người có rất nhiều nơi bình thường không vận động, cũng không thể chạm đến hệ thần kinh của chúng, cơ hồ chúng chỉ tồn tại như phần dư thừa. Muốn đưa giòng nhiệt lưu đến những chỗ ấy thực không dễ dàng!

Thân mình Hàn Tiểu Tranh không biết từ lúc nào đã nằm xuống, mồ hôi tuôn như tắm, dù đứng cách chàng vài thước cũng cảm thấy được hơi nóng từ thân chàng! Hàn Tiểu Tranh cảm thấy nhiệt lượng trong mình càng lúc càng cao, cả thân mình như biết thành một ngọn lửa hừng hực cháy!

Cảm giác nóng rất đau đớn xâm chiếm cơ thể Hàn Tiểu Tranh, chàng biết đã đến thời điểm mở khóa! Chàng bị thất bại những lần trước cũng ngay vào lúc này. Hàn Tiểu Tranh cắn răng chịu đựng, khối nhiệt lượng kia như muốn đốt cháy hết khí huyết trong người chàng mới chịu ngưng! Hàn Tiểu Tranh gắng sức phát tán sức nóng kia nhưng không thành công, nó như một con ngựa khỏe chẳng thể câu thúc, mặc sức tác loạn!

Thân mình Hàn Tiểu Tranh ửng một màu đỏ kỳ dị, giống như trẻ sơ sinh! Chàng cảm thấy chẳng bao lâu nữa mọi tư tưởng của chàng sẽ bị chìm trong khối nhiệt lượng này, và rồi chàng phải bỏ cuộc như những lần trước! Miệng chàng ứa máu, là do chàng cắn rách môi. Như hỏa sơn sắp bùng nổ, Hàn Tiểu Tranh cố dẫn lòng tự chế, nhưng suy nghĩ của chàng càng lúc càng xa dần!

Ngay lúc chàng sắp phải bỏ cuộc, bỗng nhiên chàng ngửi thấy một mùi hương đặc biệt! Đầu óc chàng tỉnh táo đôi chút, giòng nhiệt lưu trong người cơ hồ cũng chậm bớt, khiến chàng mừng rỡ vô cùng.

Nhưng chỉ được một lúc, sau đó khối nhiệt lượng lại bùng lên trở lại!

Xem tiếp hồi 23 Thiết hán nhu tình

ĐỘC CHIẾN THIÊN NHAI

Long Nhân

www.dtv-ebook.com

Hồi 23

Thiết Hán Nhu Tình

Thần trí Hàn Tiểu Tranh đang chuyển sang trạng thái tách biệt. Tiềm thức chàng tự bảo mình phải gắng hết sức vận chuyển chân khí trong cơ thể qua các tuyến lộ như đã chỉ trong Thiên Cơ thần công, nhưng thân thể lại bắt đầu co giật, không còn kiểm soát được!

T

Bàn tay chàng bấu chặt lấy khăn trải giường, bỗng lại buông ra, thân mình cử động như bị quỷ nhập! Đột nhiên, chùng nghe trong não vang lên một tiếng “tưng”, nhiệt lưu trong người lại trào lên!

Hàn Tiểu Tranh kêu lên một tiếng, ngã ngửa ra sau, người thì lảo lộn như cá mắc cạn!

Nóng... nóng quá! Khát quá! Chàng như rơi vào cơn ác mộng vô biên, cơ hồ đang đi trong sa mạc bao la bất tận! Mặt trời cháy rực trên không, bên trong nội tạng như thiêu đốt!

Ồ! Có phải là túi nước suối chăng? Tại sao ướt đầm cả? Không giống lắm, bởi nó vừa ấm vừa có vị thơm ngọt... mặc kệ, Hàn Tiểu Tranh uống cho đã khát!

Sau đó, chàng cảm thấy mình như đang bay trong gió, bơi trong nước, nhẹ lâng lâng, cơ hồ không gian có tiếng gió nhẹ, chim hót, có hương hoa... Hàn Tiểu Tranh mặc sức bay nhảy trong khoảng không ấm áp ấy.

Chàng cảm thấy sự nhộn nhạo trong cơ thể đang từ từ tan biến. Có phải đã bị gió ấm thổi tan chăng? Bỗng chốc, một luồng nhiệt lượng mạnh mẽ bộc phát trong chớp mắt!

Hàn Tiểu Tranh thấy mình như nằm trên một thảm cỏ non dịu êm, ánh dương quang ấm áp nhẹ bao phủ chàng, chung quanh hoa nở, mây tan, cảnh vật đẹp làm sao!

Chàng thiếp vào giấc ngủ say.

Khi Hàn Tiểu Tranh tỉnh dậy, mở bừng mắt, thấy một màn tối đen, và rồi chàng cảm nhận cơ thể mình như trẻ lại rất nhiều, nguồn tinh lực chừng như vô tận!

Hay là... hay là cuối cùng chàng đã vượt qua cửa ải sau cùng? Bởi trong các lần luyện tập trước, khi tỉnh dậy lần nào chàng cũng cảm thấy bần thần, nhưng hôm nay lại khác!

Nghĩ đến đây chàng trở mình định đứng dậy, nhưng động tác này khiến chàng giật mình! Bởi tay chàng chạm phải một thân thể mềm mại ấm áp!

Chàng ngạc nhiên hỏi:

- Ai? Người là ai?

Một bàn tay mềm tựa không xương cầm lấy tay Hàn Tiểu Tranh, một giọng nữ nhân nhỏ nhẹ nói:

- A Tranh...

Tiếng nói của A Vân!

Bàn tay Hàn Tiểu Tranh định rút lại, giờ nằm im... hay nói đúng hơn là không cử động được.

Chàng đặt bàn tay còn lại lên tay A Vân, đôi tay như đang vỗ về chú chim non.

- Tại... tại sao cô lại ở đây?

- Chẳng lẽ A Tranh cũng bị thất ước?

- Tôi... tôi thế nào?

Trong bóng tối giọng nói của A Vân tỏ ra mắc cỡ:

- Người... người... ăn hiếp ta!

Nói xong, cô đâm đầu vào lòng Hàn Tiểu Tranh!

Hàn Tiểu Tranh ngẩn ngơ, qua kinh nghiệm cùng Lam Tâm Nhi, chàng mau chóng hiểu ra được đã xảy ra chuyện gì. Trong bụng vừa hối hận, lại mừng thầm.

Thân mình A Vân như con mèo ngoan tựa vào lòng chàng, khiến Hàn Tiểu Tranh bất giác nảy sinh lòng lân ái vô cùng!

A Vân vừa vuốt ngón tay chàng vừa thủ thủ:

- Đêm qua, lúc ta vào, thấy người xuất hạn cùng mình, bèn lau giúp, nào ngờ người... người giở trò hư đồn!

Hàn Tiểu Tranh hiểu ra, nhất định chuyện đã xảy ra trong lúc chàng nửa mê nửa tỉnh! Nhưng chàng không muốn giải thích, vả lại chàng thấy A Vân cũng không thực sự tỏ ý bất mãn.

Chàng tỏ vẻ hối hận:

- Tôi thực đáng chết, thực không phải với cô, cô đánh tôi đi, sao ta lại bại hoại như thế?

Chàng nắm lấy tay A Vân, định vả vào mặt mình.

A Vân dẫn ra, nhẹ vuốt mặt chàng:

- Ta nào có trách người.

- Thực không?

- Thực mà!

- Hay chỉ nói miệng, còn trong lòng thì chửi tôi như rác, tôi phải nghe tận trong tim cô nói sao.

- Ừ... nhột quá... buông ra... ta... ta chịu không thấu...

Trong bóng tối A Vân khẽ nói:

- Từ nay trở đi thiếp thuộc về chàng, chàng phải đối đãi tử tế với thiếp.

- Ta hứng nàng trong tay, ngậm trong miệng.

- Được, phải giấu trong tâm mới đúng.

- Được, ta sẽ để nàng trong tâm, mỗi ngày niệm một ngàn lần.

- Thiếp chỉ có chàng chịu đựng mà thôi, cậu thiếp tuy tốt nhưng thiếp không thân được!

Hàn Tiểu Tranh nghĩ thầm:

- “Ai muốn thân với Thần Thủ mới lạ!”

Chàng vuốt tóc A Vân, bất giác lại nghĩ đến Tả Chi Nhai!

“A Vân đã gả sang nhà họ Tả, ta làm như vậy có ti tiện chẳng? Không, nhà họ Tả chỉ muốn hại A Vân, kể như Tả Chi Nhai cũng nhúng tay vào đó! May mà A Vân thoát được. Vả lại, Tả Chi Nhai vốn thương yêu Đoạn Như

Yên, nào phải A Vân. Chỉ cần A Vân thích ta là đủ, chẳng ai có quyền gì can dự vào!”

Chàng nghĩ ngợi mông lung, bị A Vân vỗ một cái khiến chàng giật mình!

- Chàng làm gì ngăn người ra thế?

- Không có gì, chắc là ta cao hứng quá hóa khờ một chút thôi.

* * * * *

Trong một gian mật thất cực kỳ ẩn mật.

Thần Thủ đứng chấp tay sau lưng, im lặng như đang sốt ruột chờ đợi điều gì.

Vô Tâm tiến vào mật thất như một u linh, Thần Thủ vẫn đứng im không chuyển mình.

Vô Tâm hạ giọng:

- Cô nương đã hoàn thành việc giúp đỡ Hàn Tiểu Tranh luyện tập Thiên Cơ thần công!

Mắt Thần Thủ lóe sáng:

- Tốt lắm! Màn kịch hay cũng đến lúc nên mở màn!

* * * * *

Hôm nay Hàn Tiểu Tranh đang cao hứng chờ A Vân sang chơi, bởi sau khi chàng vượt qua tầng thứ ba “Phật Diện Phật Tâm” của Thiên Cơ thần công, chỉ mất thêm nửa tháng sau là chàng đã học xong các phần chuyên về kiếm pháp, đao pháp và ám khí! Phần đầu của Thiên Cơ thần công là chỗ khó học được, song cũng là phần căn cơ, chỉ khi nào tập được nội lực siêu phàm, mới khả dĩ thấu triệt các chiêu thức ở phần sau, bằng không chỉ như bàn việc binh trên giấy.

Hàn Tiểu Tranh thiên chất thông minh, chỉ mất mười lăm ngày đã lĩnh hội toàn bộ nửa phần sau!

Chàng muốn chờ A Vân đến để báo tin vui này cho cô nghe. Từ nay trở đi chàng có thể giúp A Vân báo thù cha, rồi tìm cách thoát khỏi tay Thần Thủ.

Đến nay Hàn Tiểu Tranh vẫn không thấy được Thần Thủ dùng cách gì giữ chàng lại, nhưng nếu chưa nắm chắc mười phần thắng, chàng không dễ

gì vọng động, bởi chàng không cần phải mạo hiểm như thế.

Mặt trời dần dần ngả bóng về tây, màu trời tối dần, Hàn Tiểu Tranh biết rằng khi chàng không còn nhìn thấy rõ bồn hoa đặt trên khung cửa sổ, cũng là lúc A Vân sẽ đến.

Trời mỗi lúc một tối thêm.

Bỗng, từ xa vọng lại tiếng người hô lên:

- Thích khách!

Hàn Tiểu Tranh nghe tim đập mạnh, song chàng mau chóng bình tĩnh trở lại, thầm nghĩ:

- “Thích khách tìm đến chốn này quả là tới số, chán sống rồi đây”.

Từ xa vang lên một loạt thanh âm hỗn tạp! Lẫn giữa tiếng binh khí chạm nhau có tiếng kêu thét!

Hàn Tiểu Tranh tự bảo:

- “Kẻ này xem ra thân thủ cũng khá, cầm cự được lâu như vậy!”

Đột nhiên có tiếng người la to:

- Bảo hộ Diệp tiểu thư!

Diệp tiểu thư? Diệp tiểu thư là ai? Hàn Tiểu Tranh ngờ vực tự hỏi.

Bất chợt chàng biến sắc, vung tay một cái, kiếm đã vào tay, thân mình như bóng mờ lao vút ra ngoài!

A Vân là con gái Diệp Thích, dĩ nhiên cô mang họ Diệp! Chỉ vì Hàn Tiểu Tranh vẫn gọi cô là A Vân, nên nhất thời không nhận ra.

Vừa phóng ra ngoài, chàng nghe vắng từ xa có một người cất giọng khàn đục cười lớn:

- Đem Thiên Cơ thần công đến Thanh Tâm tự đổi mạng! Bằng không hãy chờ nhặt xác! Ha ha ha...

Tiếng cười càng lúc càng đi xa!

Hàn Tiểu Tranh giận dữ đuổi theo, thân ảnh như một mũi tên bắn đi. Võ công của chàng giờ đã đáng sợ, hà huống chàng lại dốc toàn lực. Sau lưng chàng như có tiếng vút vút, hẳn là người của Thần Thủ thấy chàng đột nhiên lao ra nên vội bắn tên ngăn cản, song bọn họ phản ứng quá trễ.

Hàn Tiểu Tranh rốt cuộc nhìn thấy phía đông có một bóng áo trắng đang lao đi với tốc độ kinh người, cách chàng ước ngoài ba mươi trượng. Chàng

cũng nhìn ra được bóng ấy có vẻ cồng kềnh, nhất định là do mang theo A Vân, bèn đề chân khí bay đi bốn, năm trượng!

Chàng thầm nghĩ dù kẻ ấy có võ công cao nhưng vẫn phải mang thêm một người, nên cũng bị cản trở vài phần!

Khoảng cách giữa hai người dần dần thu ngắn, lúc bạch y nhân phóng lên bờ tường phía đông, Hàn Tiểu Tranh chỉ còn cách xa y độ mười mấy trượng!

Bỗng, từ góc xéo phía trước lao ra một người, cũng hướng vào bạch y nhân! Y vừa vung tay, ba mũi phi đao xẹt ra nhắm vào kẻ đang đào thoát!

Thủ pháp ám khí thực mạnh! Hàn Tiểu Tranh vẫn còn cách xa một khoảng, song chàng nghe rõ tiếng ám khí xé gió!

Phía trước, bạch y nhân rú lên, chừng như đã trúng phải phi đao, từ trên đầu tường té nhào xuống!

Hàn Tiểu Tranh cả kinh, chàng sợ nếu bạch y nhân có ôm A Vân trong tay, cô cũng sẽ bị thương khi té xuống như vậy. Thế là chàng bất chấp tất cả, vận đủ mười thành công lực tung chưởng ra!

Kẻ phóng ám khí nạt lớn:

- Ai đó?

Vừa lúc ấy, một luồng nội lực dũng mãnh ập đến, sức công nhắm vào Hàn Tiểu Tranh!

Lúc này trời đã tối, Hàn Tiểu Tranh không thấy rõ được đối phương là ai, nhưng chàng nghĩ người này hẳn cũng muốn đuổi bắt bạch y nhân, ít nhất cũng có lợi cho A Vân, nên chàng không muốn đả thương đối phương, chỉ dùng bảy thành công lực đánh ra!

“Bùng” một tiếng, hai luồng nội gia chân lực đụng nhau, tiếng vang quá đáng sợ!

Kẻ kia bay ngược ra ngoài bảy, tám trượng mới quay lại tránh đi chưởng lực ghê hồn!

Phần Hàn Tiểu Tranh vì chưa dốc hết sức, nên sau khi xuất chưởng, vẫn ung dung đề khí, bằng mình phóng ra ngoài tường.

Ngay chân tường đột nhiên xuất hiện ba người, tấn công vào hạ bàn của Hàn Tiểu Tranh. Chàng hú một tiếng, vung kiếm tung hoành.

Máu tươi bắn ra! Có hai kẻ rú lên mất mạng, còn lại kẻ kia bị Hàn Tiểu Tranh dùng mũi giày điểm trúng huyết, rơi xuống như cân nặng.

Hàn Tiểu Tranh sợ bị tập kích từ bên ngoài tường, nên vừa phóng ra bên ngoài, chàng múa kiếm bảo vệ toàn thân, một màn ngân quang bao phủ thân mình.

Chẳng có kẻ nào tập kích! Bên ngoài khuôn viên không một bóng người, chỉ có một vùng đất trống, mái nhà gần nhất cũng cách xa ngoài ba mươi trượng. Nhưng bạch y nhân hoàn toàn mất dạng!

Thực không thể tưởng tượng!

Hàn Tiểu Tranh đảo một vòng tìm kiếm tư bề nhưng không thấy gì cả!

Bỗng tiếng y phục bay trong gió vang lên, mười mấy bóng người từ bên trong khuôn viên lao ra, mau chóng bao vây Hàn Tiểu Tranh! Chàng ngẫm cười nhạt, lẳng lặng chờ đối phương tấn công!

Một chiếc đèn lồng bật sáng, bên cạnh đèn là Vô Tâm và Thần Thủ!

Thần Thủ kinh ngạc nhìn Hàn Tiểu Tranh:

- Là người? Ta cứ tưởng kẻ bắt A Vân đã trúng phi đao của ta, chắc là không thoát được!

Hàn Tiểu Tranh từ từ thở ra, chàng hỏi:

- A Vân... bị bắt ư?

Thần Thủ buồn bã nói:

- Đúng vậy, mấy hôm nay A Vân đêm nào cũng ra khỏi phòng đi dạo, ta nghĩ nó không được vui nên không ngăn cấm mà để nó tản bộ cho khuây khỏa, chẳng ngờ hôm nay vừa ra khỏi chỗ ở thì gặp phải bạch y nhân!

Hàn Tiểu Tranh không hiểu:

- Bạch y nhân bắt A Vân với dụng ý gì?

Thần Thủ đáp:

- Mục đích hẳn đến đây đương nhiên chẳng phải vì A Vân, mà là vì Thiên Cơ thần công, nhưng ta đã bố trí canh phòng mật thất rất chặt chẽ, nên hành tung của hắn bị bại lộ. Dĩ nhiên hắn nào biết Thiên Cơ thần công không nằm trong mật thất, mà đang ở chỗ của người. Thuộc hạ của ta vây bắt bạch y nhân, trên đường trốn thoát chắc hẳn gặp A Vân đang đi một mình, mà chốn này rất ít nữ nhân, hẳn là hắn suy ra được điểm này nên thừa

cơ bắt cóc A Vân vì cho rằng cô chẳng phải là một a hoàn tầm thường. Như vậy hẳn có thể dùng A Vân để thương lượng việc trao đổi với ta...

Nói đến đây, Thần Thủ bỗng quay sang bảo nhỏ Vô Tâm, chỉ thấy Vô Tâm phất tay một cái, mười mấy người bao vây Hàn Tiểu Tranh bèn tản ra tứ phía, hẳn là đi truy lùng bạch y nhân.

Vô Tâm đột nhiên hô lên:

- Có vết máu!

Quả nhiên trên mặt đất có vết máu!

Thần Thủ nói:

- Nhất định vết máu là hẳn đã trúng phi đao của ta, xem ra bị thương không nhẹ! Vô Tâm, người hãy theo vết máu truy sát!

Vô Tâm biến vào bóng tối như một u linh.

Thần Thủ trầm tư bảo:

- Nơi đây trống trải như vậy, thân thủ của người nên đã nhanh vô cùng, sao lại để cho hẳn trốn thoát?

Hàn Tiểu Tranh bất mãn:

- Các hạ nghi ta thả hẳn đi sao?

Thần Thủ vội nói:

- Ta không có ý đó, chỉ thấy lạ nên nói thế thôi.

Hàn Tiểu Tranh định bảo: “Lời ấy mà tùy tiện thốt ra sao?” Chợt thấy lại có mười mấy người từ trong viện bước ra, thân thủ xem ra không kém! Một người trong nhóm cung kính lên tiếng:

- Thịnh vương gia trở vào.

Hàn Tiểu Tranh chợt hiểu ra, những kẻ này sợ xảy ra tổn thất cho Thần Thủ, mới thỉnh y trở vào, chàng bất giác tự hỏi:

- “Lúc này sao ta không xuất thủ? Biết đâu mượn dịp trừ khử được y!”

Nghĩ đến nghĩ lui, chàng cũng không tìm được nguyên do chàng không xuất thủ, chỉ cảm thấy chừng như lúc này xuất thủ có chỗ không ổn.

Lại nghe Thần Thủ nói:

- Người đã luyện thành Thiên Cơ thần công nên bất tất phải lưu lại nơi đây, dù chúng ta muốn ép người lưu lại cũng chưa chắc làm được, nhưng làm như vậy đôi bên đều tổn thất rất vô ích. Ta chỉ mong người giúp chúng

ta, giúp A Vân diệt trừ Lữ Nhất Hải, để cho Giáo chủ Tổng Mễ của Vô Nhai giáo biết kẻ đối kháng y đã xuất hiện!

Hàn Tiểu Tranh thầm nghĩ:

- “Điều này không nói ta cũng phải làm”.

Thần Thủ đột nhiên nói:

- Người có biết tại sao người luyện thành Thiên Cơ thần công mà ta không làm được chăng?

Không chờ Hàn Tiểu Tranh trả lời, y nói tiếp:

- Đó là nhờ A Vân giúp người đúng lúc. Muốn luyện Thiên Cơ thần công phải là kẻ mang cửu dương trong mình, trong thiên hạ chỉ có vài người được như thế, mà người may mắn có được cửu dương. Điều này ta tốn hết hai chục ngày mới xác định được. Song có tinh khí của cửu dương cũng chưa đủ để thành công. Do đó sau khi người qua tầng thứ hai, trong lúc vận công đột phá tầng thứ ba phải có phần chí nhu chí âm tương trợ, may mắn có A Vân phối hợp.

Hàn Tiểu Tranh giờ mới hiểu tại sao Thần Thủ bỏ không luyện môn tuyệt học này, chàng cũng hiểu ra vì sao mình luyện những lần trước không thành, mà lần sau cùng lại vượt qua được giữa cơn ngư thủy chi hoan cùng A Vân!

Nghĩ đến A Vân lúc này chẳng biết lành dữ thế nào, Hàn Tiểu Tranh cảm thấy không an lòng chút nào.

Thần Thủ nói:

- Tuy giữa chúng ta có nhiều mâu thuẫn, nhưng vẫn có chung một điểm là truy nã kẻ bắt cóc A Vân. Trong những ngày sắp tới, nếu cần, người có thể nhờ người trong quan phủ, chúng ta sẽ ra sức tương trợ, nhưng chỉ giúp cho mục đích này mà thôi! Ta nghĩ người đang nóng lòng muốn cứu A Vân, vậy hãy đi đi.

Xem tiếp hồi 24 Đạp huyết tầm tung

ĐỘC CHIẾN THIÊN NHAI

Long Nhân

www.dtv-ebook.com

Hồi 24

Đạp Huyết Tâm Tung

Không cần suy đoán, Hàn Tiểu Tranh cũng theo vết máu mà đi.

K

Vết máu đi về hướng Đông nam, song chỉ được đến hơn ba mươi trượng thì mất dấu, cũng có thể bạch y nhân đã tạm băng lại vết thương nên máu không nhỏ xuống đất nữa.

Nhưng ngay nơi đây chỉ có hai con đường khả dĩ đi theo, một là tiếp tục đi về phía trước, hai là có một ngõ hẻm dẫn đến cửa đông của trang viện nơi Thần Thủ cư ngụ.

Hiển nhiên bạch y nhân không thể nào chọn con đường thứ hai, vậy y nhất định đã tiếp tục đi về phía trước.

Đi được cỡ hai dặm, mặt trăng lúc này đã lộ ra khỏi áng mây che phủ, tỏa ánh mờng lung bao trùm vạn vật.

Ngay trước khi đi vào tiểu trấn phía trước, Hàn Tiểu Tranh bỗng phát hiện trên mặt đất có một mảnh vải trắng loang lỗ, chàng vội bước đến xem kỹ, mới nhận ra đó là một mảnh lụa đẫm máu! Hình như mảnh lụa bị rọc từ y phục ra.

Hàn Tiểu Tranh vội nhặt mảnh lụa lên cầm theo.

Lúc chàng xuất hiện trước quầy bán hàng của một tiệm vải, lão già nhỏ thó kia như sợ điếng, lão không hiểu sao hai tên gia đình của mình chẳng lên tiếng hô hoán chi cả.

Lão chủ quầy tiệm vải nhìn người che mặt đột nhiên xuất hiện trong tiệm, bất giác lão run sợ, vợ lão còn tệ hơn, co rúc dưới chần. Răng đánh lắp cặp, lão nói:

- Hảo... hảo hán gia cần gì xin cứ... cứ bảo tiểu nhân... tiểu nhân... quyết tận lực... xếp đặt... xin hảo hán gia tha... tha cho tiểu sinh mạng này.

Nói đến đây, lão chương quỹ khuyu xuống, quỳ luôn không đứng dậy.

Hàn Tiểu Tranh hăng giọng:

- Ta không cần tiền.

Lão chương quỹ tái mặt, không đòi tiền, đang đem xách kiếm vào tiệm, hay... hay là đòi mạng?

Nghĩ thế lão càng hoảng hơn!

Hàn Tiểu Tranh lấy mảnh vải vấy máu ra đưa trước mặt chương quỹ, lão vội kêu lên như heo bị thọc huyết:

- Hảo hán ôi... kẻ hèn này chưa bao giờ sát nhân, đến gà còn không dám giết...

Lão tưởng rằng Hàn Tiểu Tranh trưng bằng chứng để tầm thù.

Hàn Tiểu Tranh nói:

- Ta chỉ muốn hỏi người một việc, không có ác ý gì.

Chương quỹ vội thở phào:

- Hảo hán xin cứ hỏi, tiểu nhân quyết trả lời thực không dối.

Hàn Tiểu Tranh nói:

- Ta muốn người xem thử mảnh vải này được sản xuất ở đâu, có bao nhiêu tiệm vải mua trữ loại hàng này.

Chương quỹ vỡ lẽ ra nên bình tĩnh lại, nói chuyện cũng rõ ràng hơn. Lão cầm lấy mảnh vải vấy máu nhìn qua bên bảo:

- Đây là loại lụa móc chéo sản xuất tại Lâm An.

Hàn Tiểu Tranh hỏi:

- Sao lại mau chóng xác định như thế?

Chương quỹ cơ hồ quên cơn sợ lúc nãy, cười bảo:

- Hàng vải nào tiểu nhân nhìn qua, đoán mười phần cũng đúng hết tám, chín. Hảo hán xem mảnh vải này, cách mỗi hai tấc là có hai sợi dọc cùng hai sợi ngang đối hướng xen kẽ nhau thành góc chéo, thế nên gọi là lụa móc chéo.

Ngừng một chút, lão nói tiếp:

- Ỡ đây gần Tô Châu, nên hàng hóa phần lớn lấy từ Tô Châu phủ. Trong vòng trăm dặm vuông, tổng cộng chỉ có bốn tiệm vải là lấy hàng từ Lâm An phủ, trong bốn tiệm ấy chỉ có một tiệm trữ loại lụa móc chéo này.

Hàn Tiểu Tranh bất giác thở ra nhẹ nhõm, nghĩ bụng:

- “Khéo sao chỉ có một tiệm bán loại lụa này. Chỉ có điều dù tìm được tiệm này, làm sao họ nhớ được mỗi người khách mua hàng? Dù nhớ được đi nữa, làm sao biết khách từ đâu đến? Huống chi bạch y nhân võ công trác tuyệt, không chừng là từ nơi khác đến đây!”

Nhưng dù sao đây cũng là một manh mối, chàng phải dò đến cùng mới cam tâm.

Tiệm vải Túc Thước nằm cách đó ba mươi dặm. Lúc này đã khuya, chẳng ngờ tiệm Túc Thước vẫn chưa đóng cửa. Khách đương nhiên chẳng còn ai, chỉ có một người cỡ trung niên trông mập lùn đang ở sau quầy chăm chú làm việc với bàn toán.

Hàn Tiểu Tranh nhẹ nhàng bước vào, khép cửa lại sau lưng.

Trung niên hán tử đầu không ngừng lên, miệng nói:

- A Tài, ai bảo mi đóng cửa?

Hàn Tiểu Tranh cười nói:

- Gió lớn quá, sợ thổi bay hết tài khí.

Trung niên hán tử giật mình ngừng lên, kinh hãi nhìn Hàn Tiểu Tranh!

Hàn Tiểu Tranh cười nhẹ, muốn cho đối phương biết chàng không có ác ý, nhưng chàng quên mất là mình đang che mặt, do đó trung niên hán tử vẫn tỏ ra sợ hãi.

Hàn Tiểu Tranh nói:

- Nghe nói ở đây trong vòng trăm dặm vuông, chỉ có tiệm vải này lấy hàng lụa móc chéo từ Lâm An phủ, phải chẳng?

Trung niên hán tử nghe chàng hỏi thế, lại một phen kinh ngạc, y gật đầu.

Hàn Tiểu Tranh nói:

- Vậy người xem thử mảnh lụa này từ lúc may thành áo đến nay, ước đã bao lâu?

Vừa nói chàng vừa lấy mảnh lụa đưa ra.

Trung niên hán tử đón lấy, kê gần đèn xem qua, lại dùng ngón tay sờ kỹ khắp mảnh lụa, đoạn nói:

- Chiều theo dấu sờn trên vải, thì mảnh này bị dao rọc từ ống tay áo...

Hàn Tiểu Tranh ngắt lời y:

- Làm sao người biết chắc là bị rọc, mà không phải bị cắt bằng kéo?

Trung niên hán tử đáp:

- Đường biên cắt bằng kéo khác với dao. Nếu hảo hán không tin, có thể thử ngay tại chỗ.

- Không cần, ta tin người.

- Nếu là phần vải ở ống tay áo thì mau cũ hơn, nhưng mảnh lụa này chưa bị sờn bao nhiêu, nên suy ra phải thuộc về áo mới.

Hàn Tiểu Tranh nghĩ bụng:

- “Nếu vậy thì có hy vọng chút rồi”.

Chàng bèn hỏi:

- Gần đây các người đã bán loại hàng này cho những ai? Chỉ tính nam nhân mà thôi.

Kỳ thực, Hàn Tiểu Tranh cũng biết hỏi vậy không mấy hy vọng.

Trung niên hán tử nói:

- Gần đây tiệm tôi không có bán loại hàng này!

Hàn Tiểu Tranh giật mình:

- Tại sao?

- Vì bây giờ trong tiệm hoàn toàn không có loại hàng này.

Hàn Tiểu Tranh đột nhiên để tay lên đốc kiếm, giọng nói trở lên lạnh lùng:

- Lúc này chẳng phải người nói chỉ có tiệm này mới bán loại lụa đó sao?

Trung niên hán tử nói:

- Đúng vậy, nhưng cách đây hai tháng, tôi cho người giúp việc đi Lâm An lấy hàng, được nửa đường, hăn bỗng phát bạo bệnh chết mất, mỗi hàng kia cũng mất tích luôn. Một cỗ xe ngựa chở hàng vải vô chủ nằm trên đường một ngày, làm sao không bị người lấy sạch?

Hàn Tiểu Tranh nói:

- Để cho một tên người làm đi lấy hàng, người an tâm được sao?

Chàng ngấm ngấm cảm thấy chuyện này có bí ẩn bên trong, nên muốn hỏi tường tận.

Trung niên hán tử nói:

- Hào hán hỏi rất đúng. Ban đầu tôi với hần đi chung đến Lâm An, mua xong hàng mới cho đem chở về bằng đường thủy, bởi thủy vận tính ra ít tốn hơn chở bằng đường bộ, nhưng hàng đi chậm hơn nhiều. Tôi chuyển hàng lên tàu, chờ tàu đi rồi mới về bằng đường bộ. Người giúp việc của tôi cũng lên tàu, dù hần có chủ ý xấu cũng uống công, đâu thể nào đem cả đồng hàng vải nháy sông? Huống chi hần là người giúp việc lâu năm của tôi, rất trung thành...

Hàn Tiểu Tranh nói:

- Sao người không đi chung với hần mà vội về sớm?
- Tôi phải về trước trông coi cửa tiệm, lúc tôi đi, mọi việc đều do một tay vợ tôi, nhưng dù sao cũng phận đàn bà, làm sao trông coi hết được?

Nói đến đây y lại thở dài:

- Bây giờ nghĩ lại, nếu lúc đó tôi chờ đi chung với hần, có thể hần đã không chết, mỗi hàng của tôi cũng không bị mất!

Xem ra trung niên hán tử đối đãi rất khá với người làm, nhìn y đỏ mắt... đương nhiên, cũng có thể là vì tiếc mỗi hàng kia.

Y lại nói tiếp:

- Đi bằng đường sông cũng không đến thẳng chỗ này, vẫn phải chuyển sang đường bộ thêm độ hai mươi dặm. Người giúp việc của tôi bỗng phát bạo bệnh mà chết trên quãng đường này. Đến khi có người báo cho tôi biết sự tình, chỉ còn thấy được một tử thi cùng chiếc xe trống không, đến ngựa cũng không biết đi đâu mất.

Hàn Tiểu Tranh nhíu mày:

- Phát bạo bệnh mà chết? Tại sao quái lạ vậy?

Trung niên hán tử nói:

- Tôi cũng nghĩ như thế. Một người đang khỏe mạnh như trâu, làm sao nói chết là chết? Nhưng tôi có nhờ Kim lão lang khám xét dùm, lão nhân gia ấy cũng bảo là bị bạo bệnh mà chết. Kim lão lang đã phán như thế, dĩ nhiên là không sai...

- Kim lão lang trung? Lời của ông đáng tin như thế sao?

- Trong vòng trăm dặm trở lại đây, ai mà chẳng biết Kim lão lang trung chẳng những y thuật siêu phàm nhập thánh, mà đức độ càng khiến người kính phục!

Kim lão lang trung quả nhiên trông giống một bậc tiên phong đạo cốt, mái tóc bạc trắng phau đủ khiến người sinh lòng cung kính.

Lần này Hàn Tiểu Tranh không bật mặt đột nhập nữa. Chàng chờ trời sáng mới đến chỗ Kim lão lang trung. Đối phó với hạng người chỉ biết hơi đồng, hù dọa một phen cũng chẳng sao, nhưng đối với người như Kim lão lang trung thì không làm thế được.

Khi nghe Hàn Tiểu Tranh nhắc đến chuyện người giúp việc của tiệm vải Túc Thước, thần sắc Kim lão hơi biến đổi, dù chỉ thoáng qua nhưng không thoát được cặp mắt của Hàn Tiểu Tranh.

Kim lão dặn dò một nông phu đến chữa vết thương bị rắn cắn:

- Thuốc này để thoa ngoài, còn thứ này nấu lên để uống, nấu xong chờ thuốc nguội bớt còn ấm ấm hãy uống, không được thêm đường. Trong vòng một tháng không được để vết thương đụng nước, cử các thứ cay, chua...

Nông phu cùng người thân cảm tạ Kim lão lang trung rồi cáo từ.

Kim lão nói:

- A Nam hãy đi đóng cửa, hôm nay ta hơi mệt.

- Dạ!

Một cậu nhỏ độ mười một, mười hai tuổi lên tiếng trả lời, chạy đi đóng cửa. Một con mèo từ ngoài chạy vào đụng phải cậu nhỏ, cậu bèn đuổi theo con mèo.

Kim lão lẳng lặng ngồi đó, thần sắc rất ư phức tạp, như thể lão đang bị dẫn vật mâu thuẫn.

Hàn Tiểu Tranh cũng ngồi lặng im, chàng đoán biết chắc Kim lão sẽ nói gì.

Quả nhiên, Kim lão lang trung thở hắt một hơi dài như đã quyết định, y nói:

- Hai tháng nay, sự việc này cứ làm lão buồn bực khiến lão ăn ngủ không ngon, trong lòng hổ thẹn.

Cặp mắt của Kim lão như rướm rướm lệ.

Hàn Tiểu Tranh vội nói:

- Lão tiên sinh cứ thông thả kể, có lẽ tiên sinh quá tự trách mình rồi.

Kim lão lắc đầu:

- Hai tháng trước, Triệu chương quỹ tiệm vải nhờ lão xem thử người giúp việc của y chết vì cố gì, lão nhìn qua thì biết ngay là bị trúng độc, nhưng lão vẫn nói với Triệu chương quỹ là hắn bị bạo bệnh mà thân vong...

Hàn Tiểu Tranh rất muốn biết rõ ẩn tình nhưng không dám hỏi dồn.

Kim lão chậm rãi nói tiếp:

- Triệu chương quỹ nào biết trước khi y đến tìm lão, đã có kẻ khác tìm đến lão.

- Người ấy là ai?

- Hắn là một tay thợ ngói ở Tây thôn, cứ tưởng người thật thà, nào ngờ lại là phường rắn rết!

Bàn tay Kim lão run lên vì quá kích động, mắt lộ vẻ đau khổ:

- “Hắn tên là Nhậm Đạt, hôm ấy hắn đến tìm lão, bảo rằng hôm sau kẻ giúp việc của tiệm vải Túc Thước sẽ chết, đến lúc ấy nếu có người nhờ lão đi khám xác, lão nhất định phải nói là bị bạo bệnh mà chết.

Lúc ấy lão nghe xong biết ngay có âm mưu bèn cự tuyệt hẳn. Nào ngờ... nào ngờ hắn kỳ thực chẳng phải là thợ ngói. Thấy lão từ chối, hắn lộ rõ tính hung bạo, dậm chân một cái, làm nứt cả phiến đá xanh trên nền nhà lão!

Nhậm Đạt trừng mắt bảo lão rằng hôm sau thủ hạ của hắn sẽ thanh toán kẻ giúp việc kia, hắn không muốn nha môn điều tra manh mối, dù rằng bọn ấy công phu tầm thường chẳng đáng cho hắn để mắt đến, nhưng nếu lão không biết điều mà giữ kín, thì hắn sẽ giết lão, kể cả đứa cháu trai!”

Kim lão nói đến đây, bỗng ho rũ rượi, mặt tái nhợt, mãi một lúc sau mới ngưng, lão vừa thở vừa nói tiếp:

- “Lão già cả rồi, chết cũng thể thôi chẳng lo nghĩ chi, song A Nam mới có mười một tuổi, cha mẹ nó mất sớm, chỉ còn hai ông cháu, mà nó rất ngoan, lão... lão...

Lão không nỡ để A Nam mất mạng, nên tự an ủi rằng dù lão không nói sự thật, thì kẻ giúp việc cũng đã chết, không phục sinh được. Bởi thế, qua

ngày hôm sau lão cam tâm nói lão, đó... đó là lần duy nhất trong đời mà lão nói lão!

Bây giờ thiếu hiệp hỏi đến chuyện này, lão biết ngay thiếu hiệp đã nghi ngờ. Kể hết mọi sự, lão cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều. Chỉ có điều tên Nhậm Đạt ấy võ công rất cao, dậm chân một cái làm bể nền đá xanh, thiếu hiệp nên cẩn thận! Ngày mai lão cùng A Nam sẽ dọn đi...”

- Tại sao phải dọn đi?

- Lão đâu thể nào để tên Nhậm Đạt tìm đến nhà?

Hàn Tiểu Tranh lạnh giọng:

- Tiên sinh khỏi phải dọn đi, hôm nay hãn sẽ chết.

Kim lão tỏ vẻ lo lắng:

- Nhưng... nhưng hãn còn có thủ hạ, thiếu hiệp chỉ có một người, người ta thường nói song chưởng khó địch lại bốn tay.

Hàn Tiểu Tranh mỉm cười:

- Tiên sinh nhìn thử dưới chân ta!

Nói xong chàng mở cửa bước ra ngoài, biến mất.

Kim lão nhìn xuống mặt đá xanh dưới đất, ngạc nhiên mục kích dấu chân ấn sâu vào đá đến hai tấc, có cạnh sắc nét. Lão biến sắc, lấm bầm:

- Được, được lắm, võ công càng cao càng tốt!

Nụ cười của Kim lão như có phần cổ quái.

* * * * *

Tây thôn.

Tây thôn chỉ có chừng ba chục hộ, muốn tìm Nhậm Đạt thực quá dễ. Lúc Hàn Tiểu Tranh tìm đến nhà y, Nhậm Đạt đang ngồi uống rượu một mình, thấy chàng bước vào, y chẳng tỏ vẻ kinh ngạc gì cả.

Hàn Tiểu Tranh kiếm một chiếc ghế, ngồi xuống đối diện Nhậm Đạt, thông thả nói:

- Hôm nay ngươi muốn sống chỉ có một con đường.

Nhậm Đạt bóc vài hạt đậu phụng, vừa tỉ mỉ lột vỏ mỏng, vừa nói:

- Con đường nào?

Hàn Tiểu Tranh đáp:

- Hãy khai thực người đứng sau lưng ngươi là ai.

Nhậm Đạt đột nhiên cười:

- Bằng hữu đúng là khéo nói chơi, đằng sau lưng mỗ có người sao?
Trong căn nhà này chỉ có hai người chúng ta!

Hàn Tiểu Tranh không cười, lạnh lùng nói:

- Nếu người một mực bảo là đằng sau người không có người, thì trong căn nhà sẽ còn một người, chứ không phải hai người.

Nhậm Đạt rất bình tĩnh:

- Một người? Còn người kia thì sao? Chẳng lẽ bằng hữu vô lý, đuổi kẻ chủ nhân này ra khỏi nhà mình sao?

- Không, ta chỉ việc hạ sát người!

- Giết người cũng phải có lý do chứ?

- Bởi vì người nhận ra vật này.

Hàn Tiểu Tranh lấy mảnh lụa vấy máu ra đặt trước mặt Nhậm Đạt.

Nhậm Đạt thần sắc không đổi:

- Chỉ là một mảnh vải dơ mà bằng hữu muốn hạ sát ta sao?

- Ta muốn biết mảnh vải này vốn thuộc về áo của ai.

- Thì coi như nó vốn nằm trên áo của ta, cũng có thể ta bỏ lại sau khi kẻ cặn nử nhân... ha ha...

Giữa tiếng cười, đột nhiên bốn bóng người từ hai bên cửa sổ phi thân vào, hai đao một kiếm một thương nhất tề tấn công Hàn Tiểu Tranh!

Hàn Tiểu Tranh hừ một tiếng, mũi chân hữu bỗng móc chiếc ghế của mình hất ra, tổng thẳng vào kẻ dùng thương ở gần nhất!

“Phập” một tiếng, mũi thương đâm thủng đòn ghế! Kẻ kia đang cố rút thương ra, bỗng cảm giác lòng bàn tay nóng lên như bị bỏng lửa, cả kinh vội buông tay, chỉ thấy trường thương đã đâm vào thân mình y!

Lúc y ngã xuống, Hàn Tiểu Tranh đã vung kiếm chém đầu gã dùng kiếm, hẳn không thấy rõ kiếm từ đâu đến, thì đã vong mạng!

Hai tay đao còn lại một trên một dưới ập đến như gió cuộn, ánh đao loang loáng, thanh thế không kém!

Hàn Tiểu Tranh hóa kiếm, trông rất nhẹ nhàng, chỉ nghe “vụt” một tiếng, hai thanh đao đã tuột khỏi tay vắng đi!

Chủ nhân của đao tay ôm lồng ngực, trợn mắt kinh hãi, đoạn từ từ ngã ập xuống phía trước! Cả hai người đều trúng phải một kiếm trí mạng.

Trong chớp mắt, cả bốn người đã nằm bất động trên nền đất lạnh.

Nhậm Đạt biến sắc:

- Thân thủ thực nhanh! Xem ra nếu ta còn chống đối bằng hữu thì quả là ngu muội.

Hàn Tiểu Tranh gật đầu, thu hồi kiếm và nói:

- Kể ra người cũng biết khôn.

Nhậm Đạt rót một chén rượu, đưa cho Hàn Tiểu Tranh:

- Chúng ta kể như không đối chọi nhau nữa, ta mời bằng hữu một chén rượu.

Hàn Tiểu Tranh tiếp lấy chén rượu, dùng mũi ngửi thử rồi bảo:

- Hảo tửu.

- Cũng chưa phải hạng tốt nhất, chỉ là loại mười năm, của thủ hạ biếu tặng.

Hàn Tiểu Tranh cầm chén rượu, bỗng cười nói:

- Bây giờ người hãy khai ra kẻ hậu thuẫn của người là ai, bằng không... bằng không ta sẽ cho người uống chén rượu này!

Nhậm Đạt cười lớn:

- Chớ có hối hận nhé! Nếu quả thực như vậy, ta thà uống rượu, bằng hữu phải biết tửu lượng của ta vốn khá cao.

- Vậy sao?

Hàn Tiểu Tranh từ từ bước đến phía Nhậm Đạt, vừa đi vừa nói:

- Người đã chọn thế, ta cũng chiều ý, người uống đi, uống xuống được thì ta không làm khó người.

Chàng đưa chén rượu đến kề miệng Nhậm Đạt, lạnh lùng bảo:

- Uống!

Nhậm Đạt há miệng. Bỗng một đạo hàn quang từ trong miệng y bắn ra nhanh vô cùng!

Hàn quang chẳng phải nhắm vào chén rượu, mà nhắm vào Hàn Tiểu Tranh, vì khoảng cách quá gần nên rất đáng sợ.

“Keng” một tiếng, hàn quang biến mất. Nói rõ hơn, Hàn Tiểu Tranh nhìn thấy hàn quang vừa bắn ra, vội đưa kiếm đỡ ngay, hàn quang đụng phải thân kiếm, kiếm vừa thu về thì hàn quang cũng biến mất.

Cùng một lúc, tay tả Hàn Tiểu Tranh điểm vào đáy chén, rượu trong chén phun ra như vòi nước, bay trợn vào cái miệng vừa mở ra của Nhậm Đạt!

Không kịp phòng bị, Nhậm Đạt uống phải gần hết chén rượu! Thần sắc y đột biến, tay hữu mau chóng sờ trong mình. Nhưng y chưa kịp rút tay ra bỗng cảm thấy vai tê đi và không cử động được nữa!

Sắc mặt Nhậm Đạt đổi sang màu xanh! Từ xanh sang trắng bệch, từ trắng trở lại xanh!

Hàn Tiểu Tranh đưa tay vào trong mình Nhậm Đạt móc ra một bình nhỏ, đổ ra được mười mấy viên thuốc, chàng bóc một viên, cười nói:

- Nói đi, kể hết những gì ta muốn nghe.

Nhậm Đạt cắn răng không nói một tiếng.

Hàn Tiểu Tranh lắc đầu, dùng lực ấn nhẹ, viên thuốc nát thành bột bay trong không khí, từ từ rơi xuống đất như bụi!

Nhậm Đạt vẫn ngậm miệng không thốt ra một lời.

Hàn Tiểu Tranh than:

- Tội gì làm khổ thân?

Từng viên thuốc nối tiếp, bị chàng dùng nội gia chân lực bóp nát thành bụi. Đến khi trong tay chàng chỉ còn lại hai viên, Nhậm Đạt không chịu đựng được nữa, y kêu lên như phát điên:

- Đừng hủy nữa, tôi nói, tôi nói hết!

Hàn Tiểu Tranh làm bộ nói:

- Để ta làm thêm một viên nữa...

- Đừng... đừng... nếu chỉ còn một viên để dùng thì tôi cũng chết!

Hàn Tiểu Tranh mỉm cười:

- Rượu của người lợi hại thế sao? Say đến chết người được à? Nói đi, người là thuộc hạ của ai, nói ta nghe cao hứng thì ta giải rượu dùm cho!

Mồ hôi đổ như tắm trên mặt Nhậm Đạt:

- Tôi... tôi là người trong Vô Nhai giáo, thân phận không đáng kể, huynh đệ chúng tôi ngày thường cướp được tài vật...

- Cướp được?

Hàn Tiểu Tranh hỏi lớn, khiến Nhậm Đạt giật mình, vội sửa lời:

- Tài vật cướp... à... gạt lấy được thường nộp cho cấp trên, chỉ giữ lại một phần nhỏ, do đó người mà đại gia muốn tìm, chưa chắc tiểu nhân đã biết, có thể cao hơn tiểu nhân nhiều cấp không chừng.

Hàn Tiểu Tranh nghĩ bụng:

- “Bằng vào võ công của bạch y nhân, chắc hẳn địa vị khá cao, có thể là Đường chủ cũng chưa biết chừng”.

Nhậm Đạt van cầu:

- Đại gia... đại hiệp, xin cho tiểu nhân thuốc giải, để qua một khắc nữa thì tiểu nhân chẳng còn mạng.

Hàn Tiểu Tranh từ tốn nói:

- Chưa đâu, người hãy nói cho ta nghe kẻ trực tiếp chỉ thị người là ai.

Nhậm Đạt có lẽ cảm thấy mình đã nói rồi thì nói đến cùng, nên y kể hết mọi thứ.

Hàn Tiểu Tranh nói:

- Giờ thì người nên cầu bồ tát phù trợ cho ta mau tìm giết được kẻ mà người vừa khai ra, bằng không bọn chúng mà biết người tiết lộ bí mật thì mạng chó của người cũng khó giữ.

Vừa nói, chàng vừa nhét thuốc vào miệng Nhậm Đạt và bỏ đi.

Sau khi Hàn Tiểu Tranh bỏ đi không lâu, từ trong bước ra một người, đưa tay giải huyết cho Nhậm Đạt, người này lạnh nhạt nói:

- Làm được đấy, bây giờ phiền người thêm một việc nữa.

- Có gì xin cứ phân phối thuốc hạ, chẳng dám từ nan.

- Được lắm, ta thỉnh người đi gặp Diêm Vương!

- Người...

Nói chưa thành lời, thanh âm đã nghẹn, bởi một lưỡi dao mỏng đã đâm vào yết hầu Nhậm Đạt!

Lạnh, đau buốt... đấy là cảm giác cuối cùng của Nhậm Đạt, y kinh ngạc từ từ ngã xuống.

Xem tiếp hồi 25 Vô Phiêu ngọc lệnh

ĐỘC CHIẾN THIÊN NHAI

Long Nhân

www.dtv-ebook.com

Hồi 25

Vô Phiêu Ngọc Lệnh

Tiểu trấn này tương đối nhỏ, trời chưa tối, Hàn Tiểu Tranh đã tìm đến sông bạc duy nhất trong trấn. Trong sông bạc lúc nào cũng có người, bất luận ban ngày hay đêm, chỉ cần thế gian này chưa chết hết người, thì sông bạc không bao giờ không người đến. Tuy không lớn lắm, sông bạc này cũng không ít người, chỉ có điều kẻ đánh lớn không nhiều, đa số khách chỉ chơi các trò đặt nhỏ ăn nhỏ.

T

Hàn Tiểu Tranh thò tay vào mình sờ mãi, chỉ móc ra được ba đồng lẻ. Ba đồng lẻ chỉ có thể chơi một trò, đó là đồ súc xắc, trò này đặt lớn nhỏ đều được, chỉ cần một hào là đủ đặt cuộc.

Hàn Tiểu Tranh chen vào bàn.

Đứng xen giữa đám người đầy mùi mồ hôi chẳng bao lâu, lúc Hàn Tiểu Tranh chen ra lại, đã có được một, hai lượng bạc. Thế là chàng ngồi xuống tại bàn bài cửu, dường như chàng được vận khí thuận lợi, đặt đâu thắng đó, chẳng mấy chốc một, hai lượng biến thành mười mấy lượng bạc.

Khách đứng xem dần dần đồn quanh lại, trong sông bạc có người thắng chẳng có chi lạ, nhưng thắng hoài không thua mới là kỳ quái! Hàn Tiểu Tranh vẫn điềm nhiên chơi bài, song khách xem càng lúc càng hưng phấn, mỗi lần chàng thắng là một trận hoan hô!

Trước mặt chàng đã có hơn ba trăm lượng bạc, ngoài ra còn ngân phiếu trị giá hơn một trăm lượng.

Có vài người không dẫn được, cúi xuống nhìn dưới bàn, lại sờ thử con bài chàng đã cầm qua, nhưng không thấy gì khác lạ.

Sau khi thắng thêm một ván, Hàn Tiểu Tranh đứng dậy, mọi người tưởng chàng định đi, có một kẻ thua đến đỏ mắt bèn la to:

- Nay, thắng rồi muốn đi à? Ta xem tiểu tử ngươi nhất định đã giở trò gì đây! Ta mới sinh ra đã chơi bài này, mà chưa từng thấy ai chơi chỉ thắng mà không thua!

Nói xong y xắn tay áo.

Hàn Tiểu Tranh không nổi giận, chàng mỉm cười:

- Ta chưa định đi, chỉ muốn vào Như Ý Cục chơi một lát.

Kẻ kia ngậm miệng ngay, y đã nhận ra Hàn Tiểu Tranh có lẽ là dân sòng bạc lâu năm.

Mỗi sòng bạc chỉ có một bàn đánh lớn nhất, gọi là Như Ý Cục. Bàn này dĩ nhiên không nằm lẫn lộn với các bàn khác, mà muốn vào Như Ý Cục, phải có trong tay một số vốn nào đó. Vốn bao nhiêu thì không nhất định, tùy theo mỗi sòng bạc. Trong sòng bạc này, số vốn quy định để vào Như Ý Cục là sáu trăm lượng, mà Hàn Tiểu Tranh có vừa đủ số lượng này.

Người nào vào Như Ý Cục được coi như khách quý của sòng bạc, nên kẻ kia tuy thua bạc nhưng nào dám gây lộn cùng khách quý của sòng bạc? Y đành âm thầm rút lui.

Hàn Tiểu Tranh ôm sáu trăm lượng bạc ngồi vào Như Ý Cục. Chàng ngồi ở ghế Tây, ghế Đông là một người mập quá cỡ, song gương mặt mập trông có vẻ thân thiện, mặt tròn, mũi tròn, mắt cũng tròn.

Ghế Nam là một người ăn mặc đáng thư sinh, có lẽ đọc sách quá nhiều nên mắt kém, nhìn ai cũng nheo mắt, trông khá lờ mờ.

Còn người ngồi ghế Bắc lại là một đạo sĩ! Hàn Tiểu Tranh chẳng ngờ mình lại gặp một đạo sĩ trong sòng bạc! Một là sòng bạc này không bình thường, hai là đạo sĩ này không bình thường.

Tại Như Ý Cục mỗi lần đặt bạc phải từ một trăm lượng trở lên. Nhưng nhiều hay ít đối với Hàn Tiểu Tranh chẳng có gì khác nhau, bởi chàng vẫn thắng.

Tuy nhiên qua một lúc thắng được vài ván, chàng bắt đầu thua. Vài người chung quanh đã nghe kỳ tích thắng liên tục của chàng, nay thấy chàng bắt đầu thua, họ đều tỏ ra kinh ngạc.

Chẳng bao lâu Hàn Tiểu Tranh chỉ còn lại năm chục lượng bạc!

Một hán tử vạm vỡ mau bước đến, rất cung kính nói:

- Thỉnh công tử nghỉ giây lát rồi hãy tiếp tục.

Dĩ nhiên đây là cách nói khách khí, hàm ý thực thụ của câu nói là “Hết tiền đánh bạc rồi, mau lui ra đi”.

Hàn Tiểu Tranh dường như không hiểu ý của hán tử vạm vỡ, chàng lắc đầu nói:

- Đa tạ hảo ý, nhưng ta chưa thấy mệt.

Hán tử thấy chàng không đi, có vẻ ngạc nhiên, bởi kẻ vào Như Ý Cục không thể không hiểu quy luật của Như Ý Cục.

Hán tử đành nói rõ hơn:

- Công tử đi lấy thêm ngân lượng rồi đánh tiếp cũng chưa muộn!

Hàn Tiểu Tranh bỗng cười:

- Người muốn nói ta không đủ ngân lượng chơi tiếp chẳng? Không sao, ta có thể dùng một vật thế tài, ta nghĩ ở đây chắc không có quy luật cấm dùng vật đáng giá đánh đổi?

Đương nhiên là không, sòng bạc nào cũng cho phép chuyện đó, nhưng trông Hàn Tiểu Tranh không mang vật gì đáng giá cả, thì chàng lấy gì mà thế? Hán tử vạm vỡ đổi sắc mặt ra chiều khó nhìn, thanh âm cũng lạnh nhạt đi:

- Thỉnh công tử đưa vật ấy ra cho mọi người xem thử ra sao?

Hàn Tiểu Tranh nói:

- Vật này giá trị không nhỏ.

Ngưng một chút, chàng hạ giọng:

- Bởi nó là sinh mệnh của Hồ Cổ Nguyệt.

Lời nói vừa phát ra, mọi người ồ lên!

Hồ Cổ Nguyệt chính là chủ nhân sòng bạc này!

Hán tử vạm vỡ nạt lớn:

- Hay cho tiểu tử, thì ra người đến gây sự!

Y bèn xông đến như trâu điên, ôm lấy Hàn Tiểu Tranh định quật chàng xuống đất!

Chỉ nghe tiếng “rắc rắc”, sau đó là tiếng rú đau đớn của hán tử, song thủ của y đã bị trật gân! Hán tử đau đến xuất hàn đầm đề, sắc diện rất khó coi.

Như Ý Cục nằm đơn độc trên lầu hai, người phục vụ bàn này rất đông so với các bàn dưới kia.

Những kẻ này thấy hán tử vạm vỡ thụ thương, cũng nhao nhao la lên, xông đến Hàn Tiểu Tranh!

Chỉ nghe tiếng “bình bình” liên tiếp, trong chớp mắt những kẻ ấy đã nằm dưới đất cả! Vài người còn lớn tiếng mắng chửi không dứt!

Tiếng huyên náo trên lầu làm kinh động người dưới lầu, một số chạy lên lầu để xem thử chuyện gì, còn một số khác bỏ trốn ra ngoài.

Lúc người dưới lầu chạy lên đến đầu cầu thang, liền nghe tiếng đao kiếm đấu nhau, giương đầu cố xem, thì ra Hàn Tiểu Tranh đang đấu với đạo nhân, mọi người suy đoán:

“Có lẽ đạo nhân thua quá nên trở mặt không chịu chung tiền”.

Chúng nhân tuy sốt ruột vì thấy Hàn Tiểu Tranh thắng liên tục, nhưng lại nghĩ thân đạo sĩ mà không ở đạo viện tu dưỡng, vô chốn thị phi này thì có thua tiền cũng đáng.

Bởi kiếm khí đao quang quá ác liệt, có vài người đứng xem ở cầu thang mà kinh tâm run sợ, bất giác quay trở xuống, kẻ lên người xuống chằng nhường nhau, nên cả nhóm người kẹt ứ ngay tại cầu thang.

Ngay lúc ấy, chợt có tiếng rên lên, liền có một thân mình bay đến phía cầu thang! Chúng nhân nhất thời không kịp tránh, bị thân người đè trúng, định thần xem kỹ thì ra là đạo nhân kia! Chỉ khác là y toàn thân máu đỏ!

Mọi người cả kinh hô lên, nhất tề đổ xô xuống lầu! Gấp quá có kẻ té lộn cổ xuống dưới!

Kỳ thực đạo nhân chưa chết, y rớt trúng đám đông, lại lặn xuống dưới lầu, chẳng biết đụng đầu vào đâu mà ngất đi!

Lúc này Hàn Tiểu Tranh đã cùng thư sinh kia động thủ! Chẳng ai ngờ thư sinh trông yếu ớt nhưng võ công rất khá, y sờ bên mình, vừa rút ra một cây thiết bút rất to, vừa nạt lớn:

- Kẻ nào dám phá đồ cục của Hồ đại ca!

Y vọt đến tạt ngang thiết bút, tiếng gió nghe vù vù!

Hàn Tiểu Tranh ứng tiếng:

- Hay lắm!

Chàng bèn sử ngay chiêu “Phân Thủ Quả Đoạn” trong Thiếu Lưu kiếm pháp, mũi kiếm phát tiếng phá không, nhanh như chớp trực chỉ lồng ngực của thư sinh, thân kiếm xem ra không nhiều biến hóa, kỳ thực tàng ẩn nhiều huyền biến!

Thư sinh chừng như giật mình, khẽ hô một tiếng, song kiếm của Hàn Tiểu Tranh đến quá mau, trong chớp mắt y đã cảm giác được hơi lạnh đầy sát khí trên da mình. Trong lúc khẩn cấp, thư sinh vội ấn bàn tay trên bàn đánh bài, thân mình ngã ngược, đồng thời mũi giày điểm lên mặt bàn một cái, một luồng chân lực tràn ra, những con bài cửu nằm trên bàn tung lên nhăm về phía Hàn Tiểu Tranh bay đến.

Thủ đoạn này dĩ nhiên không sao đả thương Hàn Tiểu Tranh được. Chàng xuất kiếm như chớp, thân kiếm như con rắn bạc uốn lượn, lúc ngưng lại, trên thân kiếm đã có thêm một hàng bài cửu!

Thân thủ nhanh quá sức!

Thư sinh vừa đáp xuống, thấy vậy liền biến sắc nói lớn:

- Lão Lạc, còn chờ gì nữa? Nếu hai ta không liên thủ, thì chẳng có cách gì thủ thắng!

Lão Lạc, tức người mập ngồi ghế Đông, cao giọng đáp:

- Được, tiểu tử này đúng là khó đối phó!

Hàn Tiểu Tranh vung kiếm ra, những con bài cửu trên thân kiếm xé gió bay thẳng về phía thư sinh kia!

Thiết bút của thư sinh vẽ vòng quanh mình bao bọc, như thể tự tạo nên một bức tường sắt, vô số bút ảnh tạo thành một lẫn dài! Những con bài cửu vừa chạm vào lập tức vỡ vụn!

Lão Lạc xông đến phía Hàn Tiểu Tranh, trong tay có một cái quạt nhỏ nhắn tinh xảo! Một vật nhỏ như thế cầm trong tay y, thân quạt mảnh mai so với bàn tay to lớn, trông rất tức cười!

Kiếm của Hàn Tiểu Tranh vũ lộng, tạo nên vô số vệt sáng!

“Choang” một tiếng, kiếm đụng vào quạt, phát ra tiếng sắt vàng chen nhau, hiển nhiên thân quạt cũng được chế từ kim loại!

Ngay lúc ấy, quạt của lão Lạc bỗng xoay ngang, khiến mũi kiếm đâm xuyên qua kẻ quạt!

Thân quạt đang mở xòe, nay bỗng “rẹt” một tiếng xếp lại, đồng thời lão Lạc dùng lực quạt mạnh, rõ ràng là muốn bẻ gãy thân kiếm!

Hàn Tiểu Tranh cảm thấy tay kiếm trĩu xuống, chàng đoán chắc chiếc quạt hẳn có bộ phận kẹp chặt thân kiếm. Chàng bèn thuận theo thế bẻ của lão Lạc, lộn mình lên không trung, phóng ra một chưởng hùng hậu tấn công lão!

Lão Lạc ngầm biết không xong, bởi lão đã cảm nhận được sức ép của chưởng lực đến khó thở. Lão kinh hãi buông quạt, song chưởng đẩy ra ngăn chặn chưởng phong của Hàn Tiểu Tranh!

“Ầm” một tiếng cực lớn! Hàn Tiểu Tranh lui lại một bước, còn lão Lạc văng ra sau như một đồng thịt, thân chưa đáp xuống, đã phun ra một búng máu tươi!

Thân mình lão Lạc rơi trúng cầu thang, bên dưới một phen la hét hoảng sợ, không ít người bị thân mình lão đè bị thương.

Thư sinh thấy tình thế bất lợi, vẫy tay một cái, phần lông phía đầu của thiết bút đột nhiên bắn ra như mưa, phủ kín không gian!

Ám khí dày đặc như thế thực khó tránh!

Hàn Tiểu Tranh không hề tránh né, chàng hét lên một tiếng, song chưởng phân hai, cách không dồn lực đối nhau!

Một vòng lực vô hình tràn ra! Màn ám khí bằng lông bút đang bay đến Hàn Tiểu Tranh bỗng như đụng phải bức tường vô hình, tất cả bay trở ngược lại! Chẳng những thế tốc độ bay ngược càng mau hơn!

Thư sinh chẳng ngờ một chiêu của mình chưa hạ được đối phương, mà ngược lại tác hại cho mình, y vội giở một chiếc ghế lên múa vòng quanh. Động tác của y khá nhanh, nhưng ám khí quá nhiều nên y không cách nào tránh hết được, ước khoản vài chục sợi đã cắm sâu vào da thịt y!

Loại lông bút này tuy không gây thương tích trí mạng, song chúng biến vào trong da, cảm giác ấy rất khó chịu. Chỉ thấy thư sinh kia bỗng la to nhưng bị quỷ ám, hai tay sờ soạng, cào cấu khắp người nhưng chẳng ích gì, chỉ khiến y phục rách bươm!

Hàn Tiểu Tranh nghĩ giữa chàng và thư sinh vô oán vô thù, nhìn bộ dạng tả tơi của y cũng khiến chàng hơi bất nhẫn. Chàng đang nghĩ xem có cách nào giúp y bớt đau đớn, bỗng thấy thư sinh gằm lên, xông về phía chàng!

Hàn Tiểu Tranh không hiểu tại sao thư sinh đột nhiên can đảm như thế, chàng định tránh đi song cây thiết bút cùn đầu bỗng lao đến trước mặt.

Hàn Tiểu Tranh nổi nóng, nghĩ thầm:

- “Đồ không biết thiết hơn, ta đã dùng Thiên Cơ thần công mà ngươi còn dám tấn công!”

Chàng bèn xoay kiếm chắn ngang, chỉ cần thiết bút của thư sinh chạm vào kiếm, thì chàng thừa sức khiến binh khí của y vượt khỏi tay bay đi!

Ngay lúc kiếm cùng thiết bút tiếp xúc, chỉ nghe “bùng” một tiếng vang khê, như tiếng cơ quan phát động!

Mười mấy mũi hắc châm nhỏ li ti bắn ra từ cán thiết bút, phảng phất như có mùi khó ngửi! Nhất định là châm có độc.

Bởi khoảng cách quá gần, Hàn Tiểu Tranh không kịp làm gì khác, thân mình chàng bỗng uốn ngược ra sau với một góc độ khó có thể tưởng tượng được, hắc châm bay phốt ngang mặt chàng!

Động tác này khiến thư sinh bất giác giật mình, ngay lúc ấy Hàn Tiểu Tranh đã mượn đà bẻ ngược ra sau, phóng ra mười mấy cước vô cùng dị thường!

Thư sinh bị đá trúng không kịp trở tay, thân hình văng đi đụng vào bức tường phía nam “bình” một tiếng, rơi xuống đất nằm rũ, chẳng biết sống hay chết.

Hàn Tiểu Tranh định bước đến xét xem, chợt nghe dưới lầu có người la:

- Hồ đại ca đến rồi!

Chàng dừng chân lại.

Người bên dưới vừa nói dứt lời, đã có một bóng người bay vọt lên, lộn mình trên không rồi đáp xuống. Hàn Tiểu Tranh định thần nhìn kỹ, cảm thấy rất bất ngờ, bởi người này khi đứng chỉ cao bằng người ngồi, đầu thì to như cái đấu, chân cao chân thấp, hẳn là một gã què!

Hàn Tiểu Tranh không tưởng tượng được Hồ Cổ Nguyệt lại có hình dạng như thế!

Gã què lùn Hồ Cổ Nguyệt vừa phóng lên lầu thì thấy thư sinh đang nằm dưới đất, y kêu lên:

- Khuru huynh đệ cũng chết rồi sao?

Thư sinh đương nhiên không trả lời y được.

Hồ Cổ Nguyệt quay phắt lại, bởi người vừa lùn vừa mập, nên cử động giống như con lạc đà:

- Người xuất thủ quá ác độc! Hồ mỗ nhân đã đắc tội chỗ nào?

Hàn Tiểu Tranh đáp:

- Không phải vậy, chỉ tại mấy vị này xuất thủ quá độc, nếu ta nhân từ, e rằng không còn đứng đây nói chuyện với người.

Hồ Cổ Nguyệt lại la lớn:

- Nói chuyện à? Người xem ta có giống loại người thích nói chuyện không?

- Nói gì thì nói, người đã giết rồi, ta muốn hỏi người một việc, nếu người không chịu hợp tác, thì ta thủ tiêu luôn!

Hồ Cổ Nguyệt cười lớn:

- Ha ha ha... người tưởng ai cũng dễ hạ sát vậy sao? Nghe khẩu khí người lớn lắm, thử vài chiêu xem sao!

Nói đến đây, cặp mắt ti hí của y trợn lên, cả người lộn vèo bay đến, đánh ra với một cây nhuyễn thương! Mũi thương bay vù vù phát quang, những chấm sáng nối tiếp nhau, trong phút chốc đã đánh ra mười mấy chiêu!

Hàn Tiểu Tranh mục quang tối lại, hàn kiếm xuất ra, cả thân mình như chiếc lá khô bay vào vòng thương ảnh của đối phương, ánh kiếm lóe lên vũ lộng, trong chớp mắt đã hóa giải màn thương ảnh kia!

Hồ Cổ Nguyệt hét lên, nhuyễn thương bỗng biến chiêu cuộn vòng nhanh như chớp.

Hàn Tiểu Tranh không muốn kéo dài thời gian, chàng hú một tiếng, kiếm trong tay cũng biến chiêu nhanh vô cùng, chỉ còn thấy những vệt sáng như con rắn bạc!

“Hự” một tiếng, Hồ Cổ Nguyệt trúng một kiếm nơi vai hữu, máu tươi vọt ra! Y lập tức chuyển nhuyễn thương sang tay tả, vòng thành hình cung

đánh vào cổ Hàn Tiểu Tranh. Gần đến đích, y bỗng hạ tay chuyển hướng trực chỉ vùng yết hầu của chàng!

Hàn Tiểu Tranh thấy thế thương quá ác liệt, vội lạng người tránh đi, thuận thế vận bảy thành công lực đập một chưởng vào cán thương!

Chỉ nghe “bình” một tiếng, cây thương bay đi xuyên thủng qua tường.

Tay tả của Hồ Cổ Nguyệt bị thương, máu tươi chảy ròng, song y vẫn chưa chịu ngưng, chộp lấy chân một chiếc ghế bẻ ra, dùng làm vũ khí tấn công Hàn Tiểu Tranh!

Hàn Tiểu Tranh cười:

- Còn muốn đánh à?

Chàng múa kiếm đánh bọc lấy mộc côn, những mảnh gỗ bay tứ tung! Trong tay Hồ Cổ Nguyệt chỉ còn lại một khúc gỗ rất ngắn.

Y kinh sợ, lập tức vung tay ném khúc gỗ về phía Hàn Tiểu Tranh! Chàng vừa bực mình vừa tức cười, khúc gỗ vừa đến, chàng phóng ra một cước đá bật khúc gỗ trở lại, đánh trúng đầu Hồ Cổ Nguyệt.

Y rú lên, máu chảy lên láng!

Hồ Cổ Nguyệt bỗng quay mình bỏ trốn, định phóng xuống lầu, nhưng Hàn Tiểu Tranh đã chộp trúng chân y giựt lại, đồng thời điểm huyết, khiến y rơi ngay xuống đất.

Hàn Tiểu Tranh nắm cổ y ném lên một chiếc ghế bành lớn, mũi kiếm kề yết hầu, hỏi:

- Nói đi, có phải Vô Nhai giáo các người muốn lấy được bí cập Thiên Cơ thần công?

Hồ Cổ Nguyệt nhổ ra một búng máu rồi đáp:

- Thiên Cơ thần công? Ai mà không muốn có? Bộ người không muốn sao?

Hàn Tiểu Tranh nổi nóng giáng cho y một bạt tai, mặt y liền sưng vù lên, cái đầu trông càng to hơn.

Hàn Tiểu Tranh lạnh lùng nói:

- Nhớ đấy, không được hồ ngôn loạn ngữ!

Chàng thầm nghĩ:

- “Có thể hạng như hăn thực không biết việc này”.

Chàng bèn nhẹ giọng:

- Khu vực các người do Đường chủ nào phụ trách?

Hồ Cổ Nguyệt đột nhiên cười:

- khà khà... nếu ta nói thì kể như gạt người rồi!

- Tại sao?

- Bất luận ta nói ai phụ trách khu vực này cũng là gạt người, bởi Vô Nhai giáo chúng ta vốn không chia theo địa vực.

Hàn Tiểu Tranh ngẩn người, bỗng hiểu ra, đúng vậy, Mộc thúc thúc Diệp Thích sinh tiền đã từng cho biết Vô Nhai giáo phân chia các đường theo cách sinh hoạt và thủ đoạn mưu sinh, ví dụ Vô Phiêu đường là tập hợp các lãng tử phiêu bạt giang hồ.

Hàn Tiểu Tranh đổi ý, bảo:

- Xem ra người khá thành thực, nói vậy người là người trong Vô Thai đường, bởi người cai quản đồ trường!

Hồ Cổ Nguyệt kinh ngạc:

- Làm sao người biết được?

Hàn Tiểu Tranh nghe y hỏi, bỗng nhớ ra điều gì, chàng sờ trong mình lấy ra một lệnh bài kỳ hình quái trạng như thế bằng ngọc mà chẳng phải ngọc, sắc mặt chàng nghiêm lại:

- Người xem thử đây là vật gì?

Hồ Cổ Nguyệt vừa nhìn thấy, biến sắc nói:

- Vô Phiêu lệnh!

Trong mắt y lóe lên thần sắc cổ quái!

Hàn Tiểu Tranh chỉ nghĩ là y nhìn thấy lệnh bài nên giật mình, chàng đặc ý nói:

- Vô Nhai giáo quy củ, thấy lệnh bài như thấy Đường chủ, người còn dám ngồi chễm chệ như thế à?

Hồ Cổ Nguyệt tái mặt:

- Tiểu nhân... có thể cử động được chăng?

Hàn Tiểu Tranh vươn tay vỗ trên thân Hồ Cổ Nguyệt, y lăn khỏi ghế phục dưới đất, cực kỳ cung kính nói:

- Thượng ty có điều gì phân phó, đệ tử chẳng dám từ nan.

Hàn Tiểu Tranh không ngờ lệnh bài có hiệu nghiệm như vậy, trước mặt kẻ đã hạ sát người của y mà y vẫn cung kính phủ phục, chàng cảm khái nghĩ thầm:

- “Xem ra Vô Nhai giáo quả không đơn giản, thoát nhìn có vẻ lỏng lẻo tự do, môn hạ đệ tử hỗn tạp, nhưng cũng có quy luật rõ ràng!”

Chàng không quen đối diện người quỳ mọp dưới đất như vậy, bèn bảo:

- Đứng dậy đi!

Hồ Cổ Nguyệt lập tức đứng dậy, cúi đầu đứng sang bên, tỏ vẻ cung kính chờ lệnh.

Xem tiếp hồi 26 Đồng bệnh tương lân

ĐỘC CHIẾN THIÊN NHAI

Long Nhân

www.dtv-ebook.com

Hồi 26

Đồng Bệnh Tương Lân

Hàn Tiểu Tranh hỏi:

H

- Gần đây có những Đường chủ nào đã qua vùng này? Có Đường chủ nào bình thường thích mặc y phục màu trắng?

Hồ Cổ Nguyệt nói:

- Mấy hôm nay Vô Hí đường chủ, Vô Kinh đường chủ cùng bốn đường Bốc đường chủ có đi ngang đây, trong các vị này có Vô Kinh đường Hoa đường chủ cùng Vô Hí đường Nhạc đường chủ đều thích mặc đồ trắng.

Hàn Tiểu Tranh định hỏi họ là nam hay nữ, nhưng sợ hỏi như vậy không phù hợp với thân phận chủ nhân Vô Phiêu lệnh, nên chàng hỏi:

- Người liên lạc cùng Nhạc đường chủ và Hoa đường chủ được chăng?

Hồ Cổ Nguyệt đảo mắt nhìn chàng, tỏ vẻ kinh ngạc, song cũng giải thích:

- Người trong giáo có cách liên lạc với nhau, thượng ty không biết sao?

Hàn Tiểu Tranh cười khỏ lấp:

- Ta không muốn cho họ biết... cũng không có gì hệ trọng. Người hãy nói ta nghe các nơi họ có thể đến trong mấy ngày nay.

Hồ Cổ Nguyệt nói:

- Hai vị Đường chủ này hành tung bất định, bọn thuộc hạ như tại hạ dĩ nhiên không dám vọng ngôn, tuy nhiên tại hạ được biết Nhạc đường chủ giao tình khá hậu cùng Lăng Phong lâu Lâu chủ Tất Lăng Phong, có thể Tất lâu chủ giúp được thượng ty!

Hàn Tiểu Tranh nghe ba chữ Lăng Phong lâu bất giác giật mình, bởi Lăng Phong lâu là một trong ba lầu danh tiếng vang dội giang hồ, nên có câu: “Sầu yển lăng phong cộng nhất tú”, ý nói đến ba tòa lầu Sầu Yển lâu, Lăng Phong lâu, và Nhất Túy lâu. Riêng Tất Lăng Phong vốn là đệ tử chân truyền của Trần U Châu, một bậc kỳ hiệp từng nổi tiếng thiên hạ bốn mươi năm trước, nên võ công đã đến bậc tột đỉnh!

Chàng trầm nghĩ:

- “Hy vọng Tất Lăng Phong không bị kéo vào chuyện này”.

Tuy chàng biết sức mình khả dĩ đối phó Tất Lăng Phong nhưng họ Tất rất được trọng vọng trên giang hồ, nếu có xung đột với y e rằng sau này chàng khó tránh khỏi phiền toái.

Trầm ngâm giây lát, chàng nói:

- Lúc nãy ta xuất thủ khá nặng, nhưng các người hành sự cũng quá lỗ mãng, ta chưa nói rõ ý, bọn kia đã xuất binh khí. Phải cẩn trọng một chút, Vô Nhai giáo tuy đông đệ tử nhưng cũng không được hành động hồ đồ!

Hồ Cổ Nguyệt vâng vâng dạ dạ.

Hàn Tiểu Tranh cảm thấy lần này thu thập được không ít tin tức, ít nhất chàng biết được Vô Nhai giáo hiện tại có ba Đường chủ ở khu này, mà trong đó có hai người thích mặc y phục màu trắng. Chàng miễn ý bước ra khỏi sông bạc vẫn còn đang nhốn nháo.

Lăng Phong lâu nằm cạnh Bạch Giang, càng khiến tên lầu phù hợp với cảnh.

Hàn Tiểu Tranh không vội tìm Tất Lăng Phong, bởi chàng biết họ Tất không thuộc hạng như Nhậm Đạt, Hồ Cổ Nguyệt. Chàng tìm một chỗ trọ tầm thường nằm cạnh phía tây Lăng Phong lâu, hầu dễ bề dò xét. Mượn phòng trọ xong, trời vừa tối, Hàn Tiểu Tranh cảm thấy đói bụng bèn rào bước ra ngoài tìm tiệm cơm lót dạ.

Vừa bước ra một con hẻm nhỏ, chàng thấy một người đàn bà mang thai đang đi ngược lại, trông có vẻ gần đến ngày lâm sản, bước đi nặng nhọc, khiến ai nhìn vào cũng thấy ái ngại dùm, chỉ sợ xảy ra điều gì sơ xuất, lại thêm trong tay nàng đang ôm một chồng chén!

Hàn Tiểu Tranh thấy con hẻm chật hẹp nên dừng lại tránh sang bên nhường đường, thai phụ nhìn chàng mỉm cười như cảm ơn rồi nhích người, cẩn thận vịn chông chén, chuẩn bị bước qua mặt Hàn Tiểu Tranh.

Ngay lúc hai người kề sát nhau, thai phụ đột nhiên trượt chân mất thăng bằng ngã ra sau, chén trong tay cũng tuột rơi xuống!

Người mang thai lớn như thế nếu ngã xuống thực nguy hiểm!

Hàn Tiểu Tranh vội đỡ ngay người đàn bà, đồng thời tay hữu đưa ra nhanh tuyệt luân đón lấy mấy cái chén!

Chàng đưa chén trả lại cho thai phụ, miệng nói:

- Đại tì nên cẩn thận!

Người đàn bà kia tỏ vẻ bẽn lẽn, nhoén miệng cười tỏ ý cảm tạ, muốn thi lễ nhưng vì mang thai nên khó cúi mình, chỉ đành nhún mình, rồi cầm chông chén bước đi.

Vừa đi được mấy bước, Hàn Tiểu Tranh bỗng quay đầu lại, lúc này sắc diện chàng lạnh lùng, trầm giọng nói:

- Xin dừng bước!

Thai phụ chậm chạp quay lại, tỏ ra kinh ngạc chừng như muốn hỏi:

“Gọi tôi à?”

Hàn Tiểu Tranh từ từ tiến đến gần, thông thả nói:

- Hoàn vật cho ta!

Thai phụ càng tỏ vẻ kinh ngạc hơn, nhưng vẫn không mở miệng lên tiếng, hay nàng bị câm?

Hàn Tiểu Tranh lạnh nhạt bảo:

- Các hạ không dám nói bởi các hạ không phải là nữ nhân! Đương nhiên, càng không phải là thai phụ!

Người đàn bà biến sắc, cuối cùng lên tiếng:

- Hảo nhân lực!

Quả nhiên là tiếng khàn đục của một nam nhân!

Hàn Tiểu Tranh đưa tay:

- Trả cho ta vật các hạ vừa lấy, ta có thể bỏ qua, bởi trò chơi này ta đã thông thạo từ lúc năm tuổi.

Kẻ kia cười gượng:

- Thì ra nước lớn đựng cửa long vương, cũng cùng phường lẫn lóc kiếm ăn.

Nói xong y thò tay vào mình sờ soạng, lấy ra miếng Vô Phiêu lệnh của Hàn Tiểu Tranh! Y bước đến mấy bước trao ra ngọc lệnh, Hàn Tiểu Tranh đưa tay tiếp lấy, ngay lúc hai bàn tay sắp chạm nhau, “thai phụ” đột nhiên trở tay, đầu ngón tay lóe lên tia sáng, nhanh chóng chớp lấy bàn tay Hàn Tiểu Tranh!

Động tác thực nhanh như chớp!

Chẳng ngờ Hàn Tiểu Tranh còn nhanh hơn một bậc, ngay lúc đối phương trở tay, chàng cũng bắt ngay mạch môn đối phương!

Y chỉ cảm thấy toàn thân tê dại, chẳng còn chút tư hào khí lực!

Sắc diện “thai phụ” trắng bệch, mắt lộ vẻ sợ hãi cực độ!

Hàn Tiểu Tranh thu hồi Vô Phiêu lệnh từ tay y, cầm trong tay và bảo:

- Kỳ thực ta đã để ý lúc người mới xuất hiện, ta chưa lật tẩy là vì muốn xem thử người giở trò gì.

Xem ra động tác của người cũng khá thành thạo, nhưng người quên một điều thông thường có mấy thai phụ sắp sinh mà ôm chông chén đi ngoài đường như vậy? Diễn trò hơi quá đấy!

Ngừng một chút chàng nói tiếp:

- Nếu người móc lấy ít ngân lượng, ta cũng không tính toán chi, cũng như người vừa nói, ai cũng phải lẫn lộn kiếm miếng ăn, nhưng vật người muốn lấy không phải ngân lượng mà là món đồ chơi này!

Chàng sa sầm nét mặt:

- Hồ Cổ Nguyệt phái người đến phải chăng?

Người kia tái mặt, không nói tiếng nào.

Hàn Tiểu Tranh bỗng phát một chương, chỉ nghe tiếng rú đau đớn, kẻ kia cong người oằn xuống, mồ hôi trên trán nhỏ giọt xuống! Một chương của chàng cơ hồ làm đảo lộn ngũ tạng lục phủ của y!

Hàn Tiểu Tranh lạnh lùng nói:

- Ta chỉ cần người nói ai sai khiến người, cần gì phải chịu khổ như vậy? Nếu người ngậm miệng không khai, ta sẽ bẻ hết răng! Thực ra, không nói ta cũng đoán là do gã quỷ lùn kia, đúng chưa?

Không có tiếng trả lời.

Hàn Tiểu Tranh nổi xung, định tổng thêm một chương, thì thấy người kia đột nhiên từ từ khuyu xuống đất nằm im.

Hàn Tiểu Tranh đành thả y, bực mình nói:

- Sao lại vô dụng thế này?

Chàng quay lưng bỏ đi.

Hàn Tiểu Tranh vừa đi khuất góc tường, người kia đang nằm dưới đất bỗng bò dậy cười đắc ý, nhổ phệt xuống đất một búng máu, phi thân bỏ chạy!

Hàn Tiểu Tranh chưa kịp tìm Hồ Cổ Nguyệt, thì y đã tìm đến. Chàng đang ăn một bát mì lúc y xuất hiện, bước thẳng vào quán.

Hàn Tiểu Tranh dừng đũa, lẳng lặng nhìn Hồ Cổ Nguyệt.

Họ Hồ đến trước mặt Hàn Tiểu Tranh bảo:

- Các hạ thông dong quá nhỉ!

Hàn Tiểu Tranh ngấm ngấm kinh ngạc, mới chớp mắt mà họ Hồ đã đổi khẩu khí. Chàng phát hiện lúc này đã có vài người từ bốn phía cùng tiến về chốn này, rõ ràng là thế hợp vây!

Hàn Tiểu Tranh không đổi sắc mặt:

- Các người định lấy Vô Phiêu lệnh rồi mưu hại ta luôn chứ gì? Vừa báo thù cho đồng bạn, vừa không mang tội phạm thượng, bởi trong tay ta chẳng còn ngọc lệnh nữa.

Hồ Cổ Nguyệt ngửa mặt cười dài, dứt cơn bèn nói:

- Việc đến lúc này, người còn muốn nói gạt! Đem Vô Phiêu lệnh thực cho hăn xem cho biết!

Một người xẹt đến, thì ra là kẻ giả “thai phụ”! Dù bây giờ không còn cải trang nhưng Hàn Tiểu Tranh vẫn nhận ra ngay!

“Thai phụ” ngó Hàn Tiểu Tranh cười đắc ý, xòe tay đưa ra cũng một Vô Phiêu lệnh nữa!

Hàn Tiểu Tranh giật mình, bỗng tỉnh ngộ, nhất định đối phương đã đánh tráo ngọc lệnh!

Diệp Thích trao cho Hàn Tiểu Tranh ngọc lệnh này, dĩ nhiên chàng rất quý nó, giờ thấy bảo vật bị đối phương dùng tiểu kế đoạt mất, bất giác

chàng vừa sợ vừa giận, quyết tâm phải trừ khử tên “thai phụ” này.

Hồ Cổ Nguyệt quay lại nói với một trung niên nho sĩ đứng gần nhất:

- Bẩm báo Đường chủ, tên này chính là kẻ dùng Vô Phiêu lệnh giả cướp danh!

Hàn Tiểu Tranh giờ mới biết trung niên nho sĩ là một Đường chủ của Vô Nhai giáo.

Kỳ thực Hàn Tiểu Tranh không định giả dạng ai cả, chàng chỉ không muốn phải đụng độ đánh giết quá nhiều, nên định mượn Vô Phiêu lệnh ngăn trở bọn Hồ Cổ Nguyệt, ai ngờ chàng sơ sót trùng kế của chúng! Thế là lòng hiếu thắng của chàng lại bị khơi dậy!

Chàng đẩy cái bát trước mặt ra phía trước, thông thả nói:

- Hôm nay ta thay mặt Vô Phiêu đường chủ giáo huấn các người một phen!

Trung niên nho sĩ nghe xong, vội bước đến ôm quyền nói:

- Bằng hữu cùng Diệp đường chủ xưng hô thế nào?

Thực ra Vô Nhai giáo hãn đã chọn lựa một Đường chủ khác, người này gọi Diệp Thích như vậy là tỏ ý tôn trọng Diệp Thích. Hàn Tiểu Tranh thấy y nói chuyện lễ độ, tôn trọng Mộc thúc thúc nên sinh hảo cảm, chàng nói:

- Tại hạ gọi người là thúc thúc, không biết các hạ vì sao hỏi như vậy?

Trung niên nho sĩ nói:

- Thủ hạ của ta cho biết các hạ sử dụng Thiếu Lưu kiếm pháp, hãn có liên hệ đến Diệp đường chủ, nên ta mới hỏi. Bằng hữu đã gọi Diệp đường chủ là thúc thúc, đúng lý phải tỏ ra tôn kính mới phải, tại sao lại giả danh nghĩa Diệp đường chủ giết người hồ đồ như thế?

Hàn Tiểu Tranh nói:

- Tại hạ nào có mượn danh nghĩa của Diệp đường chủ!

Trung niên nho sĩ giọng nói ôn hòa, nhưng vẫn có uy:

- Nhưng sự thực là trong tay các hạ có một Vô Phiêu lệnh ngụy tạo!

Hàn Tiểu Tranh nghe y nhắc đến chuyện này, bất giác bức tức, hừ nhạt:

- Các hạ tự biết thủ hạ của mình đã làm gì, Hàn mỗ bị gạt, nhưng chớ vọng tưởng ta chịu cúi đầu!

Trung niên nho sĩ điềm nhiên cười:

- Ta nào có muốn đè đầu các hạ? Nhưng sát nhân phải đền mạng là chuyện thiên kinh địa nghĩa, nếu để các hạ vô cớ giết người của chúng ta xong rồi ngang nhiên bỏ đi, thì bốn giáo khởi có chỗ đứng trên giang hồ!

Hàn Tiểu Tranh ngạo nghễ nói:

- Giết rồi thì sao? Các hạ muốn ta đền mạng, cứ việc thử xem!

Trung niên nho sĩ than dài:

- Dù có Diệp đường chủ ở đây, cũng không có khẩu khí lớn như vậy.

Hàn Tiểu Tranh hừ một tiếng, không nói thêm câu nào!

Hồ Cổ Nguyệt có lẽ muốn lấy lại thể diện, lại ý có Đường chủ làm hậu thuẫn hẳn không có gì nguy hại, nên y hét lớn, rút đại đao múa ngang dọc.

Hàn Tiểu Tranh cười nói:

- Thương bị đánh bay mất rồi, giờ lấy đao ra xài à! Ta cho nó đi luôn, xem người còn tìm được thứ gì khác.

Hồ Cổ Nguyệt cầm đao tiến tới, còn Hàn Tiểu Tranh như cố ý chế nhạo y, hẳn chàng thừa sức tránh đao. Họ Hồ tuy biết nhưng tên đã lên cung không thể không phát. Y sầm mặt múa đao giốc toàn lực tấn công, nhưng chẳng đụng được Hàn Tiểu Tranh chút mảy may nào!

Lúc này chủ tiệm và người làm tiệm mì cùng các thực khách đã trốn sạch.

Thân mình Hàn Tiểu Tranh như một con cá bơi lội giữa đao quang! Đại đao chẳng chạm được Hàn Tiểu Tranh, song cũng đánh bể không ít đồ đạc trong tiệm mì! Chủ tiệm ở góc tường đằng xa nhìn lại, tuy trời đã tối nên y không nhìn rõ cảnh vật, nhưng nghe tiếng loảng xoảng y cũng đoán được thảm trạng, không dặng được y kêu khóc:

- Đừng đánh nữa... đừng đánh nữa... còn tiếp tục là tôi nhảy xuống sông Bạch Giang!

Ngay khi y kêu lớn, lại nghe “bình” một tiếng lớn, cơ hồ có một cái lu lớn đã bị vỡ!

Chủ tiệm nghe thấy, ngồi bịch xuống đất, muốn kêu cũng không nổi!

Chỉ nghe Hàn Tiểu Tranh nạt lớn:

- Người thực vô lý, sao lại trút giận lên đồ đạc của người khác?

Chàng chop trúng Hồ Cổ Nguyệt quăng ra xa!

Trung niên nho sĩ trầm giọng:

- Hảo thân thủ, hèn gì dám đến đây buông lung.

Hàn Tiểu Tranh nói:

- Ta chỉ muốn các vị trao ra một người.

- Trong Vô Nhai giáo loại người nào cũng có, nhưng nhất định không có người các hạ muốn tìm.

- Ta chưa cho biết là ai, các hạ tại sao quả quyết là không có?

- Bởi Vô Nhai giáo không có thông lệ bị kẻ khác gây áp lực.

Hàn Tiểu Tranh hừ nhạt:

- Ta sẽ cho các vị phá lệ một lần! Nếu không giao A Vân, ta sẽ đập bằng Vô Nhai giáo!

Trung niên nho sĩ ngửa đầu cười dài:

- Khoan nói việc bốn đường chưa gặp qua A Vân chi đó, dù ả có thực sự nằm trong tay ta, chỉ bằng vào khẩu khí các hạ cũng chớ hòng tìm lại được!

Thanh âm Hàn Tiểu Tranh lạnh như băng:

- Các hạ sẽ hối hận phát ngôn như vậy! Ai dám động đến một cọng tóc của A Vân, ta sẽ đánh vỡ đầu kẻ ấy!

Trung niên nho sĩ cười nhạt:

- Các hạ muốn kiếm chuyện cũng nên tìm một lý do thích hợp chút, hồ đồ nêu ra một tên A Vân nào đó là xong sao?

Hàn Tiểu Tranh lạnh lùng đáp:

- Xuất binh khí đi! Bằng không các hạ sẽ chẳng còn cơ hội nữa!

Trung niên nho sĩ điềm nhiên nói:

- Đa tạ hảo ý, chỉ có điều ta một đời chưa từng dùng binh khí, các hạ cứ xuất thủ!

Hàn Tiểu Tranh hơi giật mình, liền nói:

- Đã vậy, nếu ta dùng binh khí thì không thể khiến các hạ bại đến khẩu phục tâm phục.

Chàng nhìn quanh, thấy có một phiến đá mài, bèn rút kiếm khỏi vỏ, vận kinh đâm thẳng, chỉ nghe một tiếng động nhẹ, gần non nửa thân kiếm đã cắm sâu vào phiến đá.

Trung niên nho sĩ biến sắc.

Hàn Tiểu Tranh nói:

- Bây giờ trong tay ta không có binh khí, thế là công bình cho đôi bên.

Trung niên nho sĩ thấy Hàn Tiểu Tranh ra tay như vậy thì biết chàng chẳng phải dễ ăn, bèn lập tức ngưng thần cảnh giác!

Cả hai đứng im lặng đối diện nhau.

Một vòng sát khí tỏa ra giữa đôi bên, hòa lẫn trong màn đêm, không thể nhìn thấy nhưng có thể cảm thấy được.

Vô Nhai giáo giáo chúng đứng nơi tứ bề bất giác lui lại mấy bước, bởi dường như có một áp lực vô hình đè lên thị, thính quan khiến họ khó thở, lòng bàn tay đổ mồ hôi, rùn mình mấy bận!

Không gian như cô đọng nên hình, như đưa tay sờ được!

Tư thế của trung niên nho sĩ trông cực kỳ ưu nhã, toàn thân y nhìn rất thông dong thoải mái, như vậy lúc y xuất thủ mới phát lực mạnh hơn, bởi động tác không bị thay đổi vì bị quá khẩn trương.

Hàn Tiểu Tranh nheo mắt lại, như một sợi chỉ. Chàng phát hiện trung niên nho sĩ là một đối thủ đáng sợ nhất từ trước đến nay! Tuy y chưa xuất thủ nhưng mức bình tĩnh của y cũng bỏ khá xa người thường!

Sự bình tĩnh, luôn ẩn tàng sát cơ!

Hàn Tiểu Tranh thậm chí hơi hối hận mình đã bỏ rơi binh khí. Đối phương trước nay không sử dụng binh khí, thì y hẳn là một tay cực kỳ lợi hại. Mà chàng thì vẫn dùng kiếm khổng chế địch thủ, nay bỏ kiếm không dùng thì tự nhiên võ công chàng đã có một chỗ khiếm khuyết, thành ra thế phải lấy sở đoản của mình để khắc sở trường của địch.

Lúc này trong mắt Hàn Tiểu Tranh chỉ còn một mình trung niên nho sĩ. Không gian đầy sát khí bao trùm hai đối thủ lặng lẽ đứng đấy, có thể chỉ cần một động tác cực nhỏ cũng đủ mở màn giết nhau!

Hàn Tiểu Tranh khẽ động, bước đến một bước!

Trung niên nho sĩ bất động, chỉ có chân mày y giật nhẹ.

Hàn Tiểu Tranh từ từ bước thêm một bước, động tác rất cẩn trọng như sợ bước sai.

Chúng nhân không cảm thấy buồn cười, trái lại, trái tim của họ cũng theo từng bước tiến của Hàn Tiểu Tranh mỗi lúc một cao, như bị một sợi

dây mong manh treo lơ lửng, không biết lúc nào dây sẽ đứt đoạn!

Khoảng cách giữa đôi bên từ từ thu ngắn, trung niên nho sĩ vẫn bất động.

Không, y đã cử động, nói đúng hơn là phần tóc xỏa trên vai y đột nhiên không có gió mà tự dưng bay phất phới, như có ngọn gió đang thổi.

Hàn Tiểu Tranh cuối cùng dừng lại, y phục của chàng cũng không gió mà như bị thổi bay, phát tiếng phàn phật.

Trung niên nho sĩ bỗng xuất thủ nhanh như điện chớp, chưa thấy thân mình y chuyển động ra sao, thì đã thấy y phóng ra như đang đăng phong, tay hữu tạo một thế kỳ quái đâm ngay yết hầu Hàn Tiểu Tranh.

Đồng thời y mượn thế trong chớp mắt đá luôn mười bảy cước, mỗi cước thế công khác nhau song cùng nhằm vào một mục tiêu, đó là vùng bụng Hàn Tiểu Tranh. Mỗi cước như có lực ngàn cân.

Hàn Tiểu Tranh lóe tinh quang trong mắt. Vai hữu chàng bỗng hụp xuống né tránh thế công từ tay phải của nho sĩ, cùng một lúc song thủ hạ xuống đỡ mười mấy lần, mỗi lần bàn tay chàng đều chỉ trúng huyện Giao Tín trên chân nho sĩ.

Trung niên nho sĩ thu tay hữu đảo ngược, lại đánh ra một chiêu, chưởng phong ác liệt vô cùng!

Hàn Tiểu Tranh lúc này vừa đỡ xong cước sau cùng của nho sĩ, chàng cảm thấy sát khí đến từ phía sao ót, lập tức lộn ngược đầu, song thủ chống xuống đẩy bật lên, thân mình bay vọt lên, hai chân mau lẹ kẹp lấy hữu chưởng của nho sĩ, cùng một lúc vội tròng người tránh đi.

Trung niên nho sĩ đứng một chân cũng xoay người theo để hóa giải sức công của Hàn Tiểu Tranh và tránh cho tay hữu bị kẹp gãy! Song làm như thế y đã rơi vào thế bị động!

Hàn Tiểu Tranh đột nhiên nghe một tiếng động nhỏ, bèn cảm thấy hạ phần chân hữu đau điếng, chàng hét to một tiếng, buông tay hữu của nho sĩ rồi đáp xuống, đồng thời song chưởng cùng xuất ra, phát tiếng chưởng phong vun vút.

Chàng làm như thế để ngăn chặn trung niên nho sĩ thừa cơ tấn công, dùng nội gia chân lực ép chàng phải vận công chống cự.

Xem tiếp hồi 27 Nhân diện Phật tâm

ĐỘC CHIẾN THIÊN NHAI

Long Nhân

www.dtv-ebook.com

Hồi 27

Nhân Diện Phật Tâm

Quả nhiên, trung niên nho sĩ thấy chưởng phong của Hàn Tiểu Tranh thanh thế đáng sợ, y chẳng dám chậm trễ, vội xuất một chưởng, đồng thời thân mình lách qua tránh đi!

Q

“Bùng” một tiếng, hai luồng chưởng phong tương tiếp, lập tức chấn động khiến đĩa bát đồ vật trong tiệm mì bay tứ tung, rớt vỡ đầy đất!

Hàn Tiểu Tranh thừa cơ hội mau chóng kiểm soát chân hữu của mình! Không xem còn đỡ, vừa nhìn thấy, chàng nổi cơn thịnh nộ, chỉ thấy bắp chân hữu của mình bị vật bén nhọn rạch một vết dài, máu tươi ứa ra không ngớt!

Không dẫn được, chàng la lớn:

- Thực ti tiện! Người đã nói không dùng binh khí kia mà?

Trong cơn phẫn nộ, chàng tung mình lao đến, một luồng nội gia chân lực mãnh liệt vô cùng từ lòng bàn tay chàng ào ạt tuôn ra!

Nhất thời như có một trận gió cuốn đến trong tiệm mì.

Trung niên nho sĩ ngấm ngầm kinh hãi, không dám trực tiếp đón chưởng, hai chân điểm một cái, phi thân lên không như một cánh diều. Thân giữa lưng chừng, tay hữu y ở trước mặt phát một chưởng, nóc tiệm mì bị thủng ngay một lỗ lớn, thân mình y bay qua lỗ ra ngoài!

Chưởng phong của Hàn Tiểu Tranh đánh hụt người, “âm” một tiếng lớn trúng phải bàn bát tiên, lập tức vỡ vụn!

Một thuộc hạ Vô Nhai giáo rú lên, thì ra y mãi mê theo dõi cuộc ác đấu giữa hai người, không để ý bị một mảnh gỗ vụn văng ra cắm sâu vào vai y!

Hàn Tiểu Tranh hú một tiếng, cũng nhảy lên không, vừa lúc trung niên nho sĩ lộn mình đánh xuống một chưởng. Lần nay y đoán thế nào Hàn Tiểu Tranh cũng nhảy qua nóc nhà theo y, nên vận hết công lực vào chưởng này.

Hàn Tiểu Tranh vừa vượt qua lỗ hồng liền cảm thấy hiểm họa từ trên ập xuống, trong bụng mắng thầm: “Âm hiểm thực!”

Chẳng dám trù trù, chàng vận khí đan điền, chân khí đưa theo ý niệm, dồn lên bàn tay thoát ra!

Đây là Thiên Cơ thần công tầng thứ hai, “Nhân Diện Phật Tâm”.

“Bình” một tiếng, hai luồng chưởng phong đụng nhau, sức ép đánh tan cả nóc tiêm mì!

Trung niên nho sĩ bị công lực Thiên Cơ thần công đánh trúng, thân mình không tự chủ được bay đi mất năm, sáu trượng! Y chỉ cảm thấy đau nhói ở ngực, máu trào lên, y cố gắng dần xuống nhưng vẫn không giữ được, ộc ra một búng máu tươi!

Phần Hàn Tiểu Tranh bị đối phương phục chưởng, sức ép quá lớn khiến chàng rơi xuống lại. Lúc chưa chạm đất chàng vội vận khí chống vó kiếm xuống đất làm tâm điểm, quay hết mười mấy vòng mới giải hóa sức ép của luồng chưởng kia, khiến chàng tháo mồ hôi!

Đột nhiên chàng phát hiện có một thuộc hạ Vô Nhai giáo đang cầm một cây huyền thiết côn đánh vào kiếm của chàng đang cắm nơi tảng đá mài. Hàn Tiểu Tranh chửi thầm, vội vươn tay cầm vó kiếm đâm vào lưng kẻ kia.

Bởi vó kiếm rộng ở giữa cho nên phát ra tiếng vút vút khi đang bay, khiến kẻ kia giật mình. Y bỏ mặc vự hủy kiếm của Hàn Tiểu Tranh, lập tức quét côn ra phía sau! Nào ngờ chẳng nghe thấy tiếng binh khí chạm nhau!

Giật mình, y chợt cảm nhận một luồng kinh phong tạt ngang, muốn tránh thì đã chậm một bước, cảm y bị đánh vỡ!

Thì ra lúc Hàn Tiểu Tranh rút vó kiếm ra, thân mình cũng bay lên, công lực của chàng giờ đã đáng sợ, nên thu phát tùy ý, vừa lúc vó kiếm sắp đụng đối phương liền thu về, do đó thiết côn của đối phương đánh hụt!

Chàng thừa lúc đối phương bờ ngỡ, phi cước đá ngay cằm y! Hàn Tiểu Tranh nghĩ thầm: “Người đã dùng binh khí, vậy ta cũng không nhân nhượng nữa”.

Chàng rút kiếm ra, vừa lúc trung niên nho sĩ đáp xuống, sắc diện y có phần nhợt nhạt song thân thủ vẫn linh hoạt nhạy bén! Hàn Tiểu Tranh nhân lúc y chưa kịp đứng vững bèn tấn công liên tục, chiêu tiếp chiêu áp đảo!

Trung niên nho sĩ cứ lui dần!

Hàn Tiểu Tranh lấy làm lạ, không hiểu sao trung niên nho sĩ vẫn chưa lộ binh khí! Bởi bị thương ở chân nên Hàn Tiểu Tranh quả quyết rằng y nhất định có đeo vũ khí theo mình, đã mấy lần chàng có thể đã thương trung niên nho sĩ, nhưng chàng bỏ qua cơ hội vì muốn chờ đối phương xuất binh khí! Song phương giao đấu trong tiệm mì đồ nát, chẳng bao lâu đã lên hơn hai trăm chiêu!

Chân hữu của Hàn Tiểu Tranh vì mất máu khá nhiều, đã bắt đầu tê dại, rất bất lợi cho chàng, nhưng đối phương vẫn dùng tay không đấu với chàng!

Hàn Tiểu Tranh bức tức, kiếm quang lập tức rục lên, dưới ánh nguyệt cơ hồ có một vùng sáng đang chuyển động!

Trung niên nho sĩ biến sắc, đột nhiên tay hữu tạt ngang, đánh thẳng vào trước ngực Hàn Tiểu Tranh.

Lúc ấy nếu Hàn Tiểu Tranh đưa ngang kiếm đỡ, đương nhiên có thể chặn lại thế công này, nhưng chàng ước đoán dù đối phương giương thẳng cánh tay cũng cách xa vùng ngực của chàng cỡ năm tấc, nên chẳng thể đã thương chàng được!

Do đó chàng chưa phòng thủ, lại vận kiếm tấn công mạn sườn bên hữu của trung niên nho sĩ. Ngay lúc ấy phát sinh một chuyện ngoài sự tiên liệu của Hàn Tiểu Tranh!

Khi đầu ngón tay của trung niên nho sĩ giương ra hết mức, chỉ nghe một tiếng động khẽ, từ đầu ngón tay đột nhiên bắn ra một đạo ánh sáng!

Móng tay dài năm, sáu tấc! Thì ra y để móng tay dài đã hơn hai mươi năm, chăm sóc rất kỹ. Bình thường móng cuộn lại người ngoài không biết, ngón giữa cùng ngón trỏ mỗi ngón một móng dài, không khác chi một đôi đoản kiếm! Nếu bị đâm trúng hẳn gây đổ máu.

Hàn Tiểu Tranh giờ mới hiểu vết thương nơi chân chàng không phải do binh khí gây ra, song trước mắt tình hình không cho phép chàng suy nghĩ thêm, “chỉ kiếm” của trung niên nho sĩ sắp vẽ một lỗ trên ngực chàng!

Thân mình Hàn Tiểu Tranh đột nhiên phát ra tiếng xương cốt rắc rắc, chàng tránh ra sau với một tư thế không đẹp mắt nhưng nhanh cực kỳ!

“Xoạt” một tiếng, “chỉ kiếm” rạch ngang ngực chàng, xuyên thủng áo thành một vết máu!

Trung niên nho sĩ chẳng ngờ thế đánh này cũng bị Hàn Tiểu Tranh tránh được, bất giác y vừa sợ vừa giận, vội thi triển liên hoàn chỉ kiếm tấn công tiếp.

“Chỉ kiếm” tuy không bén nhọn như các loại kiếm khác, so ra lại ngắn hơn, nhưng nó có một ưu thế mà kiếm thường không bì được, đó là sự chuyển động linh xảo!

Mỗi một biến hóa của “chỉ kiếm” đều tùy theo tư thế ngón tay đang cong hay duỗi, hiển nhiên điều này xảy ra rất nhanh, vừa có ý thì hầu như lập tức có thể vận động ngón tay phát chiêu.

Trung niên nho sĩ đã khổ luyện đôi “chỉ kiếm” này trên hai mươi năm, dĩ nhiên đã đến mức thượng thừa, bình thường ít khi dùng đến, bởi đối với đa số người, y không cần xuất “chỉ kiếm” cũng thanh toán xong. Nay cả hai “chỉ kiếm” phát động, thì quả là điều hiếm có!

Hàn Tiểu Tranh nhất thời chưa thích ứng được lối đánh cổ quái như thế, chàng chưa dám phản kích, đành chịu sự áp đảo của “chỉ kiếm”.

Hơn mười chiêu sau đó, Hàn Tiểu Tranh hú một tiếng, từ tay chàng lóe lên một luồng kiếm quang sáng rực!

“Chỉ kiếm” lập tức bị cắt đứt một đoạn.

Trung niên nho sĩ gầm lớn, ra vẻ cực kỳ phẫn nộ, như thế y đã bị chém đứt ngón tay chứ không phải móng tay!

Kỳ thực bất luận là ai, khi vật mang theo mình đã hai mươi mấy năm đột nhiên bị người hủy đi, tất sẽ phản ứng rất kịch liệt, dù vật đó có nhỏ nhoi tầm thường đến mức nào chẳng nữa... Trung niên nho sĩ cũng thế. Móng tay trở bỗng cụt đi quá nửa, trong lòng y tiếc vô cùng! Kẻ khác chẳng thể nào hiểu được tâm tình y lúc ấy, đó là một niềm phẫn nộ gần như tuyệt vọng!

Cơn giận ấy khiến chiêu thức của y trở nên khốc liệt điên cuồng hơn, hầu như mỗi chiêu đều liều chết bạt mạng!

Sát khí bủa vây!

Song phương cùng ý thức mức nguy hiểm cao thêm, cơ hội tử vong cũng gia tăng!

“Phập” một tiếng, thanh âm của trường kiếm uống máu!

Trung niên nho sĩ văng đi như điều đứt dây, trước ngực máu bắn ra một đóa hoa! Hàn Tiểu Tranh đuổi theo như một cái bóng.

Khi trung niên nho sĩ vừa rơi xuống đất, chưa kịp ngồi dậy, kiếm của Hàn Tiểu Tranh đã kề ngay yết hầu của y! Chúng thuộc hạ đồng biến sắc.

Hàn Tiểu Tranh từ trong mình lấy ra một mảnh vải trắng vấy máu, lạnh lùng nói:

- Các hạ nhận ra vật này chẳng?

Trung niên nho sĩ sắc mặt nhợt nhạt, không nói tiếng nào! Thuộc hạ của y lập tức bao vây Hàn Tiểu Tranh, song không dám thu hẹp vòng vây, bởi sợ chàng lấy tính mệnh chủ nhân của họ! Sắc mặt Hàn Tiểu Tranh cũng tái như trung niên nho sĩ, chàng cười nhạt:

- Ta biết người không chịu nói, bây giờ chẳng giết người làm gì, bởi võ công người không đủ cao, chưa đủ năng lực cướp người từ tay Thần Thủ, lại trốn thoát khỏi tay ta!

Trung niên nho sĩ tỏ ra hết sức kinh ngạc! Bỗng y lên tiếng:

- Bây giờ ta mới... mới hiểu hai... hai chúng ta như... như hai kẻ ngu đấu với nhau.

Không chờ Hàn Tiểu Tranh mở miệng, y tiếp tục nói:

- Người... người đương nhiên không thừa nhận điểm... điểm này, bởi người đã thắng.

Mỗi chữ phát ra là một việc không dễ dàng cho y, nhưng y vẫn muốn nói, gần như sau mỗi câu nói thì miệng y đều ứa máu tươi!

Trên mặt y hiện lên một nụ cười hơi có vẻ chế nhạo, không biết y đang cười Hàn Tiểu Tranh hay chính mình.

Một chút ngờ vực thoáng qua trong mắt Hàn Tiểu Tranh rồi mất hút như sao băng chìm vào bóng đêm.

Giọng chàng vẫn lạnh nhạt:

- Dù việc này không phải do người làm, song chắc chắn cũng là do người trong Vô Nhai giáo các người, do đó với thân phận Đường chủ người

cũng phải chịu trả một giá!

Một đạo hàn quang xẹt ngang, “chỉ kiếm” còn lại của trung niên nho sĩ cũng lập tức bị cụt đi, sắc diện y càng tái thêm, như một cái xác đã mất sự sống!

Hàn Tiểu Tranh quay mình, chẳng nói câu nào chỉ đi về phía trước, cơ hồ hoàn toàn không chú ý đến vòng gươm giáo sáng lấp lánh đang bao vây tứ phía.

Bốn bóng người từ các hướng khác nhau cùng phóng về phía Hàn Tiểu Tranh. Thân mình cả bốn chưa kịp chạm đất đã văng ngược trở ra, mỗi người đều bị trọng thương! Hàn Tiểu Tranh không hạ sát họ chỉ vì chàng biết rõ một điều, giết chết một người thì đối phương chỉ mất một, nhưng đánh trọng thương một người, đối phương thiếu đi ít nhất hai người bởi phải có một kẻ lo cứu chữa người bị thương.

Hàn Tiểu Tranh không hiểu sát, do đó chàng chọn cách thứ hai. Song máu tươi lắm lúc không ngăn được sự phẫn nộ của kẻ khác, thậm chí càng đốt cháy thêm ngọn đuốc căm thù!

Lại có thêm vài bóng người lao đến, bạt mạng tấn công Hàn Tiểu Tranh! Chàng thở dài, không tưởng được đám thuộc hạ kia trung thành cùng Đường chủ như thế.

Chính vì điểm này, Hàn Tiểu Tranh lại nường tay, chỉ đánh họ bị thương!

Trung niên nho sĩ lên tiếng khàn khàn ra lệnh thủ hạ ngưng đánh! Tuy y bị trọng thương, nhưng thanh âm vẫn có uy, bọn thuộc hạ quả nhiên y lời dừng lại.

Trung niên nho sĩ thở dốc nói cùng Hàn Tiểu Tranh:

- Đa tạ các hạ thủ hạ lưu tình, xem ra... các hạ chẳng phải ác nhân, e rằng chúng ta đã hiểu... hiểu lầm nhau...

Giọng nói của y rất thành khẩn, Hàn Tiểu Tranh bất giác chùng lòng, nhưng chàng vẫn im lặng, thông thả bỏ đi. Nho sĩ nhìn theo, dăm chiêu suy nghĩ.

Các thuộc hạ còn lại vội lo săn sóc những kẻ bị thương. Thương thế toàn bị kiếm đâm, do đó việc băng bó không mấy khó khăn, chỉ cần chữa thương đầy đủ là không lo ảnh hưởng đến tính mạng.

Bỗng trong bóng tối vang lên một thanh âm lạnh lẽo, phảng phất như từ địa ngục vọng lên:

- Không cần chữa thương làm gì, vì tất cả các người sẽ chết!

Vừa dứt tiếng liền có tám bóng đen hiện ra từ trong bóng tối, trong tay mỗi người đều mang một thanh kiếm mỏng!

Những kẻ còn sức chiến đấu của Vô Nhai giáo lập tức chộp lấy binh khí của mình, còn kẻ bị thương cũng xiết chặt binh khí trong tay!

Nhưng đây chỉ là chuyện vô bổ! Họ chỉ là giáo chúng tầm thường, còn Đường chủ của họ thì cử động cũng khó khăn, nói gì đến giao đấu!

Kiểm quang bay lượn! Máu nhuộm tư bề!

Vầng nguyệt không biết từ lúc nào đã lặn đi mất, cơ hồ không nỡ nhìn cảnh máu đổ tanh hôi này! Mười bảy người đang sống trong chớp mắt chỉ còn lại một!

Kẻ duy nhất còn sống lại là lão lùn mập Hồ Cổ Nguyệt!

Hiển nhiên Hồ Cổ Nguyệt cũng kinh sợ trước thủ pháp sát nhân cực kỳ nhanh gọn, cái đầu to của y chừng như thu nhỏ bớt chút ít vì quá sợ!

Mặt Hồ Cổ Nguyệt nở một nụ cười cầu tài:

- Bất luận thế nào, Bốc Thuyết cũng không bao giờ thấu rõ tại sao mình chết!

Trung niên nho sĩ chính là Bốc Thuyết.

Tiếng nói tựa như từ địa ngục lạnh lẽo vọng lên:

- Thứ như người cũng dám gọi tên họ của người ấy sao?

Hồ Cổ Nguyệt biến sắc, vội cung kính đáp lời:

- Dạ dạ... tiểu nhân không xứng đáng... không dám!

- Kỳ thực có khá nhiều kẻ chết không minh bạch, Nhậm Đạt chẳng phải là một đó sao?

Hồ Cổ Nguyệt cười mơn:

- Hẳn chết cũng có chút giá trị.

- Bất kể là ai, chết đi cũng có chút chỗ dùng, người cũng vậy!

Trên mặt Hồ Cổ Nguyệt thoáng hiện sự kinh hoàng:

- Lão nhân gia lại nói chơi rồi.

Thanh âm kia vẫn lạnh như băng:

- Người xem ta có chút bồn cợt gì chẳng? Người tưởng mình còn tiếp tục sống được à?

Mắt Hồ Cổ Nguyệt bỗng hiện ra một màu tối ảm đạm như màu của tử vong! Đột nhiên lão kinh ngạc nhìn đằng sau đối phương:

- Ủa, tại sao hần trở lại?

Nói xong lão vụt tung mình lộn ngược ra sau! Động tác này lão đã dùng toàn bộ nội công của mình nên tốc độ nhanh vô cùng!

Hồ Cổ Nguyệt tưởng đối phương nghe lời lão, sẽ nghĩ rằng Hàn Tiểu Tranh quay trở lại. Rất tiếc đối phương chỉ cười nhạt nhìn Hồ Cổ Nguyệt lộn ngược ra sau như kinh cung chi điêu! Nhìn lão cũng giống như chim đã bị cột hai chân mà vẫn không biết còn cố sức trốn thoát.

Hồ Cổ Nguyệt đề khí mấy bận, đã băng mình ra ngoài mười mấy trượng! Đây là lần đầu tiên lão vận dụng tối đa khinh công của mình.

Khi lão sắp biến mất ở một góc xa, chợt nghe trong góc vang lên một thanh âm như ma quỷ:

- Người còn trốn được sao?

Hồ Cổ Nguyệt nhũn người khụy xuống đất, như thể gân cốt toàn thân lão ngay giây phút ấy đã bị rút ra.

Chỗ lão quy xuống là một cái hố đầy nước đọng hôi thối, bên trong hố có vật màu đen nửa chìm nổi. Song đối với Hồ Cổ Nguyệt, chuyện đó chẳng có ảnh hưởng gì, bởi một kẻ sắp chết đâu còn để ý đến mình đang nằm nơi đâu.

Thanh âm kia lạnh nhạt vang lên:

- Ta chưa hạ sát người ngay, bất quá chỉ vì ta cần người chạy thêm một đoạn đường nữa mới chết được.

Hồ Cổ Nguyệt không nói được tiếng nào, nỗi khiếp sợ tử vong như một đôi tay to lớn xiết chặt yết hầu của lão, khiến lão không thốt được một chữ!

Tiếng cười lạnh lẽo cất lên, hàn quang lóe rực, nỗi kinh hoàng của Hồ Cổ Nguyệt cũng chấm dứt.

Nơi yết hầu của lão có một lỗ ứa máu! Thân hình lão ngã ra sau như cây bị đốn, khiến nước đọng trong hố văng tứ phía!

Máu dù đỏ đến đâu, khi hòa lẫn nước bùn cũng không còn phân biệt được nữa, cũng như một kế hoạch kinh khủng, được hoàn tất trong bóng tối thì rất khó làm sáng tỏ!

Nhóm người từ trong bóng tối xuất hiện như u linh, sau khi hạ sát tất cả mọi người, bèn biến mất trong đêm như bóng ma!

* * * * *

Sau khi từ chỗ Bốc Thuyết bỏ đi, Hàn Tiểu Tranh bất giác cảm thấy hoang mang, chàng không biết cứ theo cách này có tìm được A Vân hay chẳng.

Dĩ nhiên, chỉ là hoang mang trong chốc lát. Hàn Tiểu Tranh nghĩ thầm: chỉ cần có mục tiêu, chàng sẽ không còn cảm giác mất phương hướng nữa!

Ngủ một giấc ngon rồi tỉnh sau, đó là ý nghĩ của Hàn Tiểu Tranh trong lúc này, song chàng nào biết lắm lúc phiền não đeo theo mình, đến cả một toan tính nho nhỏ như thế cũng khó thực hiện được.

Hàn Tiểu Tranh trở về quán trọ, tắm rửa qua loa, băng vết thương nơi đùi, rồi nằm xuống đánh một giấc.

Đến khoảng canh ba, đột nhiên chàng bị một loạt thanh âm kỳ lạ đánh thức, “bộp bộp bộp bộp”, tựa như tiếng nổ của đậu rang.

Đêm khuya như vậy đương nhiên không ai rang đậu.

Vậy đó là thanh âm gì? Hàn Tiểu Tranh mở mắt ra, hít một hơi, bỗng ho sặc sụa! Trong phòng khói tụ dày đặc!

Hàn Tiểu Tranh ngồi bật dậy, chàng nhận ra thanh âm ấy là tiếng gỗ cháy!

- Cháy nhà!

Hàn Tiểu Tranh vừa hô lớn, vừa chạy đến cửa kéo mạnh, nhưng cửa không mở!

Hàn Tiểu Tranh vội sờ quanh tìm then cửa, nào ngờ cửa không cài then, có nghĩa là cửa bị khóa từ phía ngoài chăng?

Chàng phóng cước đạp mạnh, cánh cửa văng ra vỡ tung. Chàng mau chóng quay lại mặc y phục vào, cầm lấy kiếm phi thân qua cửa ra ngoài!

Ra đến ngoài Hàn Tiểu Tranh mới thấy cả tòa lầu bị lửa cháy bừng bừng, khói bốc mù mịt!

Điều kỳ quái là chủ quán và người làm đều đứng ở hậu viện, chẳng kêu cứu chỉ đứng im lặng nhìn ngọn lửa lớn, trong tay họ cũng chẳng cầm đồ tát nước cứu hỏa!

Chỉ có một kẻ người làm vác một bao lớn, xem ra có vật nặng bên trong. Tại sao họ không cứu hỏa? Lại đứng im nhìn lửa cháy?

Hàn Tiểu Tranh kêu lớn:

- Tại sao các người không cứu hỏa?

Chưởng quán nhìn chàng, bình tĩnh lên tiếng:

- Tại sao ta phải cứu hỏa? Ngọn lửa này do chính tay ta châm mà!

Hàn Tiểu Tranh mở to mắt, chàng không ngờ được điều ấy, kinh ngạc hỏi lại:

- Tại... sao lại như vậy?

- Vì ta muốn đốt chết một kẻ!

- Ai?

Hàn Tiểu Tranh không thể không hỏi, song chàng hơi đoán biết được chuyện này! Chưởng quán bình tĩnh nói:

- Người!

Hàn Tiểu Tranh cũng đoán như thế, nhưng nghe từ chính miệng chưởng quán, vẫn làm chàng giật mình!

- Tại sao người muốn đốt chết ta?

Giọng nói của chưởng quán bỗng không còn bình tĩnh, mà mang đầy sự phẫn nộ:

- Ta phải đốt chết người, bởi ta không giết được người, cũng không kịp tìm độc dược thuốc cho người chết, muốn tạo cơ hội hại chết người nhưng ta chưa nghĩ ra, nên ta chỉ có cách phóng hỏa tiêu diệt người!

Hàn Tiểu Tranh không hiểu tại sao một chưởng quán không quen biết lại căm thù chàng như vậy! Không hiểu, tất phải hỏi!

- Tại sao ư? Người muốn biết tại sao? Được... được, người đến đây, ta nói cho người rõ!

Gương mặt chưởng quán dưới ánh lửa dường như cau lại.

Hàn Tiểu Tranh nghe thấy sau lưng tiếng lửa cuồn cuộn, chàng muốn bảo chưởng quán hãy dập tắt lửa rồi nói sau, nhưng chàng chỉ nghĩ bụng,

ngoài mặt vẫn bước đến phía chưởng quán.

Y dăm dăm dán mắt nhìn Hàn Tiểu Tranh, quán trọ bốc cháy y không hề để ý, Hàn Tiểu Tranh nhận ra sát khí trong mắt y! Nhưng loại sát khí này quá lộ liễu do đó hóa ra không nguy hiểm.

Thực sự nguy hiểm, là khi sát khí ẩn tàng rất kín, đến mức đối phương không nhận ra đó là sát khí. Hàn Tiểu Tranh đến bên chưởng quán.

Nét mặt y đánh lại:

- Người đưa tai ra ta nói cho nghe.

Hàn Tiểu Tranh đưa đầu ra.

Tay hữu đang chấp sau lưng của chưởng quán đột nhiên vung ra! Trong tay y có một con dao phay, ánh dao vẽ một đạo ánh sáng, đâm vào đầu Hàn Tiểu Tranh!

Dao xuất rất nhanh, nhưng chỉ nhanh đối với nhà bếp, dùng cách này giết người thì kể như quá chậm.

Hàn Tiểu Tranh đưa tay hữu kẹp dao bằng hai ngón tay, chàng đã nhìn ra chưởng quán không biết võ công!

Y cố sức rút dao ra, đến toát mồ hôi cũng chưa được!

Hàn Tiểu Tranh thở dài, vận lực đoạt dao, khiến chưởng quán thụt lui mười mấy bước, té xuống đất!

Bổng y la lớn:

- Người giết ta đi, giết luôn ta đi!

Hàn Tiểu Tranh nhú mày:

- Tại sao ta phải giết người?

- Người không giết ta, ta sẽ tìm cách giết người, ai hại Đường chủ của ta, ta sẽ liều chết với hắn!

Đường chủ? Người như y cũng có Đường chủ? Hàn Tiểu Tranh muốn bật cười. Chàng lạnh lùng nói:

- Ta đã từng giết người, nhưng ta chưa giết Đường chủ nào cả!

Chưởng quán cười nhạt:

- Chuyện người làm rồi không dám nhận ư? Vậy có phải hảo hán gì? Có khác gì người thái phân ra rồi nuốt lại?

Hàn Tiểu Tranh nghe y chửi những lời khó nghe, cũng nổi nóng, song nghĩ lại y không biết võ công mà thí mạng xuất thủ hại chàng, nhất định là có ẩn tình. Chàng bèn dẫn cơn giận, trầm giọng nói:

- Người cứ nhất định bảo ta giết Đường chủ của người, vậy dẫn ta đến xem mặt được chăng?

- Hừ! Làm sao ta tin lời người? Ai biết người định âm mưu ác độc nào khác nữa? Việc người làm hôm qua, chẳng lẽ qua một đêm đã quên mất sao? Người có gan cứ giết ta đi! Bây giờ không giết, sẽ không có cơ hội nữa, đợi huynh đệ của ta đến, chúng ta sẽ hạ người!

Hàn Tiểu Tranh giật mình hỏi:

- Đêm qua? Chẳng lẽ y đã chết?

Chưởng quân cao giọng mắng:

- Thúi lắm! Nhất kiếm xuyên tâm sao không chết được? Đừng giả vờ thương tiếc.

Tâm ý Hàn Tiểu Tranh trầm xuống. Ngay lúc ấy, gần đó có tiếng người kêu lớn:

- Lão Giá! Tiểu tử sát hại Đường chủ ở đâu?

Chưởng quân lớn tiếng đáp:

- Ở đây!

- Tiểu tử chưa bỏ chạy ư? Đúng là gan chó cũng lớn!

Giữa tiếng nạt lớn, có vài chục người từ ngoài sân quán trọ tiến vào! Kẻ cầm đầu cao lớn như một tòa Thiết Tháp, trong tay cầm một cây cừu hoàn đại đao, thân đao vừa dày lại dài!

“Thiết Tháp” vừa bước vào liền gầm lớn:

- Tiểu tử đâu? Hãy xem một đao của ta chém hấn làm đôi!

Chưởng quân từ dưới đất vùng dậy, chỉ Hàn Tiểu Tranh kêu lớn:

- Hấn đó! Mau giết hấn để báo thù cho Đường chủ!

Hàn Tiểu Tranh cười nhạt, trong bụng đoán chắc mình đã rơi vào bẫy.

“Thiết Tháp” gầm lớn, múa đại đao xông đến phía Hàn Tiểu Tranh. Y xem ra dũng mãnh, nhưng chàng vừa nhìn đã biết y chẳng có gì đáng kể.

Chàng đứng im chờ đao của “Thiết Tháp” sắp chém trúng đầu chàng, thân hình bỗng biến thế, sau đó “ầm” một tiếng, “Thiết Tháp” đã ngã xuống

đất, cố gắng cách mấy cũng không ngồi dậy được, y tức quá rống lớn!

Những kẻ đến cùng “Thiết Tháp” đều rút binh khí ra, hung dữ tiến đến bao vây Hàn Tiểu Tranh. Nhưng họ còn yếu hơn cả “Thiết Tháp”, trong chớp mắt vài mươi người đã ngã xuống đất!

Đám người này võ công rất tầm thường, song võ miệng thuộc đệ nhất lưu, nằm la liệt dưới đất vẫn lớn tiếng mắng chửi, đủ kiểu thóa mạ, thẳng thừng tục tũn cũng có, châm chích khắc bạc cũng có... Hàn Tiểu Tranh nghĩ thầm: “Đám người này giết không đáng, đánh không đáng, thực là nhức đầu!”

Chàng bèn xuất thủ điểm á huyết của cả nhóm, chúng nhân bị khóa miệng, đành giương mắt giận dữ nhìn chàng!

Hàn Tiểu Tranh cất tiếng:

- Ta cũng Đường chủ các vị đúng là có giao đấu, nhưng ta không hề giết y, các vị tin hay không cũng mặc, sự thực là như vậy!

Nói xong, chàng bỏ đi, không thèm ngoái ngàng đám người kia nữa!

Hàn Tiểu Tranh rời khỏi quán trọ, trên đường đi chàng thấy không ít kẻ mang binh khí, hợp thành một nhóm bốn, năm người cũng có, đơn thân độc hành cũng có, đều đi đến quán trọ!

Đại đa số những kẻ này xem ra võ công tầm thường, song cũng có vài kẻ có vẻ hơn người.

Đi qua bốn, năm con lộ, Hàn Tiểu Tranh đếm được không dưới một trăm người, hiển nhiên các hướng khác cũng giống như vậy!

Hàn Tiểu Tranh nghĩ thầm, nếu chàng lúc này chưa rời khỏi quán trọ, e rằng sẽ khó thoát thân, mấy trăm người này dù võ công thua xa chàng nhưng cũng phải đối phó, huống chi xem tình thế, họ chỉ là những con chốt thí, kẻ cầm đầu hãy còn ở phía sau! Nếu chàng bị vây hãm, thì càng lâu càng tai hại thêm!

Hàn Tiểu Tranh thầm kinh ngạc trước tầm cỡ lớn lao của Vô Nhai giáo!

Xem tiếp hồi 28 Cục trung tàng cục

ĐỘC CHIẾN THIÊN NHAI

Long Nhân

www.dtv-ebook.com

Hồi 28

Cục Trung Tàng Cục

Hàn Tiểu Tranh đương nhiên không để vậy mà đi, vì Hàn Tiểu Tranh biết nơi nào sóng gió càng lớn thì càng dễ bộc lộ. Giống như một chiếc thuyền đánh cá trên sông hồ, nó luôn thích vượt qua chỗ xoáy nước để đánh bắt, vì nơi đó có rất nhiều thực phẩm bị xoáy nước cuốn lên.

H

Nhưng không ngờ quyết định này lại khiến Hàn Tiểu Tranh mấy lần bị dồn đến sát bờ vực sinh tử.

Vô luận Hàn Tiểu Tranh đến nơi đâu, tựa hồ như đều có người giám thị, tiếp cận một cách im lặng.

Lúc đầu, Hàn Tiểu Tranh cho rằng trực giác của mình sai, nhưng ý nghĩ đó được sự thật phủ định rất nhanh.

Hàn Tiểu Tranh không tiếp tục trọ ở khách sạn, vì Hàn Tiểu Tranh không muốn lại rước thêm phiền phức như lần trước. Hàn Tiểu Tranh đến một cánh rừng cách Lăng Phong lâu khoảng bảy tám dặm đường, xin trú tại một nhà nông dân nghèo nàn. Ngôi nhà này chỉ có một bà lão và một đứa con trai, bà lão đã già đến mức mắt không thể nhìn rõ đồ vật và tai cũng không còn nghe được rõ, mà đứa con trai thì đầu óc lại không dễ dùng, hầu như ngoài việc đồng áng theo lời mẹ thì hẳn chẳng thiết làm gì khác nữa.

Hàn Tiểu Tranh đưa cho bà lão một số ngân lượng đủ để bà không cần thu thêm khách trọ, và nói với bà lão rằng mình là thương nhân buôn bán giày da, để chứng minh việc này, Hàn Tiểu Tranh còn mua về vài tấm da treo trong phòng của mình.

Bà lão tin vậy, cũng có lẽ bà ta tin vào số ngân lượng, bất kể thế nào, dù sao bà ta cũng không cần can thiệp vào bất cứ chuyện gì Hàn Tiểu Tranh làm, cũng chẳng phải phóng lửa đốt nhà mình.

Hàn Tiểu Tranh như một chú chuột, ngày ở đêm đi! Đáng tiếc rằng ngoài đám người Vô Nhai giáo ra, Hàn Tiểu Tranh chưa thăm dò được thêm gì nữa.

Trong lần này, Hàn Tiểu Tranh cũng đã bắt được vài tên Vô Nhai giáo và dùng các biện pháp có thể nói là tàn khốc để tra hỏi tình hình của A Vân cùng với bạch y nhân, nhưng cuối cùng cũng chẳng được gì.

Đã qua hai ngày. Đến ngày thứ ba, Hàn Tiểu Tranh đã bắt đầu mất đi tính nhẫn nại và lý trí, Hàn Tiểu Tranh vò đầu bứt tai, lại bỏ một hai lượng ra mua một bộ quần áo cũ của “anh chàng ngốc”, làm cho mặt mày dơ bẩn, giấu kiếm vào trong bụng rồi đi khỏi giữa lúc ban ngày.

Hàn Tiểu Tranh nghĩ thầm có lẽ ban ngày sẽ phát hiện được nhiều hơn một chút.

Nhưng rồi ngoài những nơi mà ban đêm không vào được, ngày hôm nay Hàn Tiểu Tranh cũng chẳng thu thập được gì thêm.

Đêm kế, Hàn Tiểu Tranh lại ôm một bụng lửa trở về nhà trọ. Đi đến một con hẻm nhỏ, Hàn Tiểu Tranh trông thấy có một vị tiểu cô nương đang dùng cái sàng để lựa đậu, đôi tay bé nhỏ sàng đậu lắc qua lắc lại rất đều đặn, ánh hoàng hôn chiếu lên khuôn mặt trẻ trung mạnh khỏe của cô ta làm tăng thêm một tầng mỹ lệ và thánh khiết.

Phiền muộn trong lòng Hàn Tiểu Tranh chợt giảm đi không ít. Hình ảnh của vị tiểu cô nương kia khiến Hàn Tiểu Tranh chợt nhớ lại đoạn thời gian bình lặng ở Cô Thủy Trấn.

Cách chỗ tiểu cô nương đó không xa có một ông lão đang chẻ củi, vì trời nóng nên ông lão cởi bỏ phần áo trên, để lộ phần cơ ngực, gân cốt cứ từng sợi từng sợi theo nhịp búa của ông lão mà động. Có lẽ vì đã khá lớn tuổi nên đám củi cứ nhảy tới nhảy lui dưới búa của ông lão, không chịu tách rời.

Hàn Tiểu Tranh vẫn chậm rãi xem xét tình cảnh rồi tiếp tục đi về phía trước. Khi Hàn Tiểu Tranh đi đến đầu con hẻm, ở khúc quanh đối diện có một hán tử vai gánh thùng phân đang hướng về phía này đi tới. Người già

thấp bé, đứng cạnh thùng phân cũng không cao hơn bao nhiêu nên tướng đi của hắn cứ ồng ẹo như hai con nhạn đang đấu khẩu, tranh nhau thức ăn. Đối diện với hắn sẽ làm cho người ta không ngăn được hoảng hốt, ghê tởm.

Đang lúc Hàn Tiểu Tranh đi ngang qua sau tiểu cô nương ngồi nhặt đậu thì đã đối diện với gã gánh phân rồi, vì con hẻm khá chật hẹp nên Hàn Tiểu Tranh lui lại một bước, đứng dựa vào tường.

Gã gánh phân thấy vậy liền hướng về Hàn Tiểu Tranh nở một nụ cười cảm kích, không ngờ vì nụ cười này làm gã không lưu ý dưới chân, đột nhiên vấp phải hòn đá khiến người gã lắc mạnh, dưới thùng phân phía trước nghe “xoảng” một tiếng, đòn gánh bị chấn động làm gã không kiềm được, thùng phân phía sau lệch sang một bên, nước phân bên trong cùng với mùi hôi thối xông lên bắn vọt về phía Hàn Tiểu Tranh.

Gã hán tử trung niên hét lớn một tiếng. Hàn Tiểu Tranh vội vã đưa một tay nắm lấy tráo bào là lớp áo bên ngoài của bộ đồ rách rưới, dụng kình kéo mạnh, một tiếng “soạt” vừa vang lên thì cái áo ngoài đã bị kéo rách ra, lại dùng lực xoay cái áo như một vầng mây đen hết đóng vào rồi lại mở ra làm cho số nước phân vọt ra không chạm vào người được. Động tác thật rất nhanh.

Đang lúc Hàn Tiểu Tranh cần hít một hơi thở, lại thấy gã trung niên đột nhiên giơ cái đòn gánh trên vai lên, hướng về thắt lưng Hàn Tiểu Tranh mà đánh tới. Hắn sử dụng chính là “Tá Ma Sát Lư”, một chiêu trong “Toái Thiên Côn Pháp” rất hiếm thấy trên giang hồ. Trước sau hai đầu đòn gánh đã bật ra hai lưỡi móc câu càng khiến cho đòn quét ngang này cực kỳ hung hiểm.

Biến cố phát sinh nhanh như tia chớp xẹt từ đá lửa. Bằng phản ứng của bản năng, Hàn Tiểu Tranh như một con bích hồ bám chặt vào tường mà vọt thẳng lên.

“Oanh” một tiếng, đòn gánh đã đóng thẳng vào bức tường sau lưng Hàn Tiểu Tranh, tức thì trên tường bị ngoác ra một cái lỗ to. Hiển nhiên cái đòn gánh này không phải làm bằng gỗ.

Hàn Tiểu Tranh không kịp suy nghĩ, một tay vỗ vào tường, liền như một con yến cứ theo vách tường mà lượn ngược lại, Hàn Tiểu Tranh cần phải lui

ra khỏi con hẻm để tránh gây ngộ thương cho vị tiểu cô nương kia và ông lão gầy gò.

Lúc thân người Hàn Tiểu Tranh vọt lên thì vị tiểu cô nương kia đã đứng dậy, có lẽ cô bé bị cuộc tập kích bất ngờ này làm giật mình nên kinh hoảng cầm chặt cái sàng, chạy thẳng vào nhà.

Gã lùn tiếp một chiêu tẩu không, lập tức đuổi lên theo sát Hàn Tiểu Tranh, cái đòn gánh của gã xoắn lại như con trăn rồi búng ra, gã căn bản không thèm để ý đến cô bé.

Mắt nhìn thấy đòn gánh sắp quét trúng cô bé, Hàn Tiểu Tranh hét lên một tiếng rồi một tiếng “choang” vang lên, Hàn Tiểu Tranh đã rút kiếm ra khỏi vỏ.

Lúc rút kiếm ra, Hàn Tiểu Tranh mới hiểu rằng gã lùn dùng phân bản qua bức Hàn Tiểu Tranh phải cởi lớp áo ngoài ra, để lộ thanh kiếm giấu trong người.

Nhìn thấy kiếm rồi thì chẳng phải cái gì cũng đã rõ ràng rồi ư? Kiếm của Hàn Tiểu Tranh lại không trực tiếp tấn công gã lùn, vì Hàn Tiểu Tranh biết bây giờ ra tay thì chỉ có thể đả thương hoặc giết chết đối phương, nhưng đồng thời vị tiểu cô nương kia nhất định sẽ chết trước trước hăn.

Vì thế nên Hàn Tiểu Tranh dùng tốc độ kinh người, đột nhiên trở tay một kiếm, một đóa hỏa hoa bay ra tứ phía, đã có một mảng tường bị kiếm chém bể rơi xuống.

Chân phải của Hàn Tiểu Tranh đưa đến chỗ một mảng tường đã bể rồi đập một cái, mảng tường đó lập tức bị bể làm hai, một mảnh bay thẳng về hướng gã lùn, một mảnh bay về hướng đòn gánh của gã.

Cùng một thanh thế kinh người, thân ở trên không mà có thể hoàn thành một chuỗi động tác liên hoàn như vậy đã thật không dễ chút nào.

Bỗng hai tay của vị tiểu cô nương chấn một cái, đậu trên cái sàng đột nhiên như vạn điểm lưu tinh nhất tề hướng Hàn Tiểu Tranh bắn lên với tốc độ thật đáng sợ.

Đồng thời, cả ông lão chẻ củi cũng bạo khởi, cây búa lớn trên tay đột nhiên trở nên nhẹ đi rất nhanh chóng, lưỡi búa loang loáng hơi lạnh rợn người, như một vòi nước phun xoáy về phía hạ bàn của Hàn Tiểu Tranh.

Tình thế vạn phần nguy hiểm. Hàn Tiểu Tranh thân ở trên không, vốn dĩ lực đạo đã cạn kiệt, ngờ đâu lại đột nhiên bị tập kích. Giữa lúc nguy hiểm quan đầu, sự lợi hại của “Thiên Cơ thần công” mới hiển hiện ra!

Trong khoảng khắc, từng thốn cơ thịt gân cốt trên toàn thân Hàn Tiểu Tranh cùng hoàn tất quá trình thu phát một lượt.

Lúc này, một Hàn Tiểu Tranh thân hình không còn khả năng huyền biến được nữa đột nhiên lại nảy sinh một nguồn sức mạnh trên không. Trên mặt Hàn Tiểu Tranh bắn ra ngàn vạn luồng sáng nhọn hoắt nhằm hướng sàng đậu mà phóng xuống.

Tiếng kim thiết chạm nhau vang lên, trừ phi đám đậu này không phải là đậu thực? Đậu thực thì khi đụng vào lưỡi kiếm đã bị vỡ nát ra rồi, đó là tác dụng của kiếm khí, vẫn còn một phần lại bắn ngược về.

Một phần bắn về phía gã lùn và lão già gầy, còn một phần lớn đều bắn về phía tiểu cô nương.

Lúc này, đòn gánh và tấm thân của gã lùn vừa mới tránh khỏi hai mảnh tường vỡ, nhất thời không kịp tránh số “đậu” bắn tới, gã thét lên một tiếng thảm thiết, hai tay ôm lấy mặt như muốn che giấu thương tích trên mặt gã.

Lão già gầy như đã đoán được trước nên lão nhảy lên né được số “đậu” kia. Tuyệt nhất là vị tiểu cô nương kia, lúc số “đậu” bắn về phía mình, cô ta đưa cái sàng ra trước che chắn, “đậu” vừa chạm lên sàng liền bị dội ra, lại một lần nữa bắn ngược lên.

Cái sàng này cũng không phải sàng đậu tầm thường. Hiển nhiên đây là một vụ mưu sát đã chuẩn bị trước.

Hàn Tiểu Tranh có thể thoát khỏi kiếp nạn này chăng? Đối với Hàn Tiểu Tranh mà nói, sau đợt công kích đầu tiên, chẳng còn gì đáng sợ khiến Hàn Tiểu Tranh phải bận tâm. Hàn Tiểu Tranh biết với võ công hiện giờ của mình, nếu sự công kích đột ngột của đối phương không thành công thì trên cơ bản không còn cơ hội thành công nữa.

Kiểm quang như hồng bức nhân chi mục. Dưới ánh hoàng hôn lại có thể hiện rõ quầng sáng chói lọi như vậy.

Huyết tiễn phiêu xạ, trước tiên hạ thủ gã lùn. Vai phải của hắn sau khi bị kiếm quang của Hàn Tiểu Tranh xẹt qua liền đứt lìa rất ngọt. Gã vẫn chưa

kịp thét lên thì kiếm của Hàn Tiểu Tranh lại rạch xuống một đường từ đỉnh đầu của gã.

Cổ gã hiện rõ ra một lần máu mỏng, sau đó máu bắt đầu biến sậm và phọt ra xối xả. Gã thét lên thảm thiết nhưng thanh âm cứ dâng lên rồi chỉ phát ra một tràn “ọc... ọc...” hàm hồ không rõ ràng.

Cùng lúc gã lùn ngã xuống, lão già gầy cũng trúng một cước nặng hơn ngàn cân, xương cốt trên người lão kêu vang lên rồi cả thân người bị hất tung ra ngoài.

Khi rớt xuống đất thì đã khí tuyệt thân vong.

Còn sót lại duy nhất tiểu cô nương thấy tình thế bất lợi, đơn chương vỗ một cái vào cái sàng đặc chế, cái sàng liền nhắm hướng Hàn Tiểu Tranh mà bay thẳng tới, còn cô ta chớp lấy thời cơ phóng lên nhắm hướng thoát khỏi trận chiến mà vụt đi.

Thân pháp của ả rất nhanh, nhưng Hàn Tiểu Tranh lại tin chắc rằng mình có thể đuổi kịp.

Tuy vậy, Hàn Tiểu Tranh lại không đuổi theo, vì Hàn Tiểu Tranh biết đám người này đến giết mình là vì Đường chủ của họ. Hàn Tiểu Tranh bắt đầu hoài nghi một kiếm đó của mình có thực là khiến đối phương trọng thương mà chết không.

Theo lý thì kiếm pháp của Hàn Tiểu Tranh không thể xuất hiện sự sai lệch như vậy, nhưng “Vô Nhai giáo” lúc này đã xuất động nhiều người đến truy sát Hàn Tiểu Tranh như vậy, nhất định là có nguyên nhân. Hàn Tiểu Tranh đã có một số nghi hoặc.

Vì trong lòng nhột nhột nên về đến nhà bà lão khi nào, Hàn Tiểu Tranh cũng không biết. Xuyên qua tiểu viện bên ngoài, Hàn Tiểu Tranh nhìn thấy anh ngốc con trai bà lão đang gọt khoai núi ở ngạch cửa, Hàn Tiểu Tranh chưa bao giờ lên tiếng chào hỏi nhau với anh ta, hôm nay cũng vậy.

Chính lúc Hàn Tiểu Tranh cất chân chuẩn bị bước qua ngạch cửa, Hàn Tiểu Tranh đột nhiên phát hiện anh chàng ngốc này gọt khoai mà nhát nào nhát nấy rất đều nhau. Hàn Tiểu Tranh không khỏi ngạc nhiên, “úy” lên một tiếng.

Thân người anh chàng ngốc chấn một cái, đột nhiên đà dao chém tới hai chân Hàn Tiểu Tranh.

Một tiếng “cách” vang lên, cán cuốc đất gần đó đã bị đứt lìa, Hàn Tiểu Tranh như bóng quỷ mị đã phóng ra ngoài xa mấy trượng.

Anh ngốc liền xông theo, trong tay hắn đã không còn là con dao nữa mà là một đôi nga my thích.

Hàn Tiểu Tranh bấy giờ mới nhìn rõ mặt y, bởi y cứ cúi đầu chuyên tâm gọt khoai, quả nhiên, y thực chẳng phải gã khờ trong nhà.

Tuy nhiên vóc dáng, khuôn mặt y rất giống gã khờ, mà Hàn Tiểu Tranh vốn không để ý đến gã con trai đàn độn, nên mới bị kẻ này qua mặt.

Hàn Tiểu Tranh nghi ngờ y là vì chàng bỗng tự nghĩ một kẻ đàn không thể nào gọt khoai một cách đều đặn tỉ mỉ như thế! Muốn được như vậy uyển lực và tay dao phải rất khéo!

Nếu không nhờ trận phục kích của ba người lúc này, chưa chắc Hàn Tiểu Tranh đã cảnh giác cao như vậy! Không chừng đôi chân chàng bây giờ đã bị phế!

Hàn Tiểu Tranh nhìn kẻ đánh lén, lạnh lùng nói:

- Không ngờ ở nơi đây các người cũng tìm đến!

Đối phương đáp lại bằng một giọng cũng lạnh không kém:

- Người nên biết hậu quả của việc giết một Đường chủ Vô Nhai giáo, dù người trốn vào kẻ đá, chúng ta cũng tìm ra được, bởi người của chúng ta giữa thiên nhai nơi nào cũng có!

Hàn Tiểu Tranh trầm giọng:

- Ta chưa từng giết Đường chủ các người.

- Ta không hiểu tại sao người ta hay chối việc mình đã làm.

Kẻ lên tiếng không phải là kẻ tấn công Hàn Tiểu Tranh. Đường nhiên càng không phải là Hàn Tiểu Tranh.

Chàng cùng kẻ kia cùng nhìn về hướng phát ra tiếng nói.

Đây là một võ sinh trong gánh hát, hay nói đúng hơn, là một người ăn mặc giống võ sinh thuộc gánh hát, thậm chí trên mặt y vẫn còn phấn vẽ mặt!

Bên cạnh y hiện ra bốn người, vận y phục theo các vai hát: đán (cô đào), tịnh (thằng hề), mặt (thầy đồ), xú (tên tù)!

Bất kỳ ai nhìn vào năm người ăn vận cổ quái này, đều tức khắc nhận ra họ chính là Lê Viên ngũ quái. Hàn Tiểu Tranh dĩ nhiên cũng nhận ra điều đó. Võ sinh hẳn là người đứng đầu ngũ quái, hiệu “Hồ Đồ Võ Sinh”, những kẻ còn lại là Thiên Mê Hoa Đán, Hoa Tịnh, Cô Độc Mặt, Tuyệt Xú!

Lê Viên ngũ quái là những nhân vật mang đầy sắc thái truyền kỳ trong giang hồ. Cả năm người đều là phường hát tuồng (Lê Viên tử đệ), sau đó may mắn học được võ công kinh người, càng làm người trong giang hồ thần phục là trận pháp quỷ dị “Sinh Tử Như Hí Trận”, do năm người liên thủ hợp kích, hầu như không ai có thể sống sót thoát khỏi trận pháp biến hóa khôn lường này!

Trong lòng Hàn Tiểu Tranh thâm kinh hãi, không biết đám quái nhân này xuất hiện là bạn hay thù, là cát hay hung.

Người công kích Hàn Tiểu Tranh vừa trông thấy “Lê Viên ngũ quái”, lập tức quỳ xuống hướng về đầu lĩnh Hồ Đồ Võ Sinh, cực kỳ cung kính thưa:

- Thuộc hạ Tào Tứ từng gặp Nhạc đường chủ.

Hàn Tiểu Tranh tim đập “thình thịch”, nghĩ thầm: “Thì ra Lê Viên ngũ quái cũng đã là người của Vô Nhai giáo, chắc hẳn là người của Vô Hí đường mà Hồ Đồ Võ Sinh ắt là Vô Hí đường Đường chủ rồi. Không sai, Hồ Cổ Nguyệt Tăng từng nói Vô Hí đường Đường chủ họ Nhạc mà Hồ Đồ Võ Sinh tên là Nhạc Bất Chi, há chẳng phải chính thị họ Nhạc sao?”

Hàn đã sớm nghe nói về trận pháp huyền ảo “Sinh Tử Như Hí Trận” uy lực kinh thế hãi tục, không ngăn được mồ hôi toát ra, không biết mình có đủ sức chống đỡ nổi Lê Viên ngũ quái liên thủ không.

Chỉ nghe “Hồ Đồ Võ Sinh” Nhạc Bất Chi nói:

- Người chính là Tào Tứ? Không phải rằng nửa tháng trước ngươi đã trúng độc mà chết rồi sao?

Tào Tứ ngại ngùng đáp:

- Nhạc đường chủ nhầm tưởng Từ Kỳ của Vô Giải đường là thuộc hạ.

Nhạc Bất Chi vỗ vỗ vào đầu rồi nói:

- Không sai, không sai, là người của Vô Giải đường. Chao? Sao người lại ở đây?

Tào Tứ dờ khóc dờ cười, nhưng lại không thể không trả lời:

- Thuộc hạ vì báo thù cho Đường chủ mà tới.

Nhạc Bất Chi kinh ngạc tròn mắt nói:

- Vì ta báo thù? Nhạc Bất Chi ta còn chưa chết a!

Tào Tứ cũng không biết hắc hồ đồ thật hay giả hồ đồ, đành đáp rằng:

- Người thuộc hạ nói đây là Bộc đường chủ!

Nhạc Bất Chi vừa nghe xong, thần sắc chợt trở nên vô cùng bi thương:

- Ai da da, sao ta lại quên mất việc này? Không sai không sai, ta Nhạc Bất Chi đến đây cũng là vì Bộc đường chủ!

Tay trái của hắc khoa về phía sau, thực chỉ và trung chỉ của tay phải chụm lại, sau đó lại buông ra vài lần, hướng về Hàn Tiểu Tranh nói lớn:

- Da... ô! Ai ở phía trước? Mau mau báo tên ra! Đao của bản tướng không chém vô danh tiểu tốt!

Hàn Tiểu Tranh nhìn thấy điệu bộ tiêu nhiên của hắc thật buồn cười. Hàn Tiểu Tranh vốn thiên tính ngoan liệt, cũng lớn tiếng đáp rằng:

- Ta ngồi không đổi tên đi không đổi họ, chính là Cô Thủy Trấn Hàn Tiểu Tranh! Ai ở trước đó? Mau tới lãnh một kiếm của ta!

Thiên Mê Hoa Đán vung tay áo, sen bay tứ tung, liễu rít trong gió, tròn mắt nhìn Hàn Tiểu Tranh rồi như đồng niệm Phật ban nói:

- Ra là Hàn Tiểu Tranh tướng công! Tiểu nữ tử to gan xin cầu một việc, không biết tướng công có thể thành toàn cho chăng?

Hàn Tiểu Tranh cười lớn nói:

- Nương tử đừng e ngại xin cứ nói!

Thiên Mê Hoa Đán bẽn lẽn nói:

- Tiểu nữ tử muốn xin cái mạng của người!

Hàn Tiểu Tranh lặng im rồi lại cười một tràng dài, nói:

- Nương tử không ngại thì cứ thử!

Thiên Mê Hoa Đán vái một cái thật sâu:

- Đa tạ mỹ ý của tướng công...

Thanh âm chưa dứt, thân hình của nàng đã vụt đi như gió hướng về phía Hàn Tiểu Tranh đang lặng người kinh hãi! Thân chưa đến, tay áo đã phất về phía Hàn Tiểu Tranh như có tiếng rít nhẹ nhàng trong gió.

Nhìn thân hình của nàng nhỏ nhắn như thế mà lại có công lực kinh người như vậy, Hàn Tiểu Tranh bất giác giật mình!

Không kịp suy nghĩ, Hàn Tiểu Tranh lập tức đưa quyền về phía tay áo mà chống đỡ.

Hai cánh tay của Thiên Mê Hoa Đán cùng giơ ra, tay áo biến ảo nhanh nhẹn, một cánh vòng lên đầu Hàn Tiểu Tranh, còn một cánh tấn công về phía ngực Hàn.

Hàn Tiểu Tranh nghĩ thầm: “Mặc dù công lực của người có cao, nhưng y phục vẫn là vật nhu nhược, trừ phi người vẫn muốn đã thương ta không được?”

Trong lòng có ý khinh địch, Hàn Tiểu Tranh chỉ khẽ vận người, tránh cái tay áo nhắm vào đỉnh đầu mình, không thèm để ý đến cái còn lại, rồi tùy tiện phát ra một chưởng, sau đó nhanh nhẹn phóng lên không nhằm Thiên Mê Hoa Đán xuất ra hai mươi mấy cước. Sở dĩ Hàn Tiểu Tranh không rút kiếm vì đối phương là nhất giới nữ tử cũng chưa phát binh khí, Hàn Tiểu Tranh cũng không muốn phải xuất kiếm trước, hơn nữa Hàn Tiểu Tranh nhận định rằng mình không dùng binh khí vẫn có thể đối phó được.

Nhưng chưởng kích của Hàn Tiểu Tranh chưa chắc đỡ nổi công kích của hai ống tay áo, càng nguy hiểm hơn là lại phát sinh thêm biến hóa.

Chỉ nghe một tiếng “soạt”, đột nhiên từ ống tay áo dài ba xích của Thiên Mê Hoa Đán bắn ra một dải lụa mềm, lụa thẳng lại vòng, tốc độ cực nhanh. Đến lúc Hàn Tiểu Tranh phát hiện thì cái vòng đã quấn lấy tay phải Hàn Tiểu Tranh. Thiên Mê Hoa Đán quất tay một cái, tay phải của Hàn Tiểu Tranh lập tức bị khóa chặt.

Vừa nhanh, vừa chuẩn. Tất cả chỉ diễn ra trong chớp mắt.

Hàn Tiểu Tranh trong cơn sợ hãi, lập tức cố tay dùng lực giãy giụa, kéo về sau, Hàn Tiểu Tranh muốn nhân cơ hội đoạt luôn dải lụa trong tay đối phương.

Nhưng chỉ thấy Thiên Mê Hoa Đán mượn lực của Hàn Tiểu Tranh thuận thế bay lên, ống tay áo còn lại khoa xoáy lên công kích khiến người ta hoa cả mắt.

Lúc này, toàn thân nàng đã ở trên không, tay áo vũ động như linh xà càng khiến thân tư nàng thêm ưu mỹ, khiến cho trận giết chóc thêm phần mỹ lệ.

Hàn Tiểu Tranh thì lại không có cảm giác này, tay phải bị trời tuy không có bị thương, nhưng đây lại là một điều sỉ nhục. Hàn Tiểu Tranh thét lên một tiếng, tay trái dương ra, nội gia kỳ lực như một trận lửa cuộng nô hùng hổ tuôn ra, nhắm ngực Thiên Mê Hoa Đán mà tấn công tới.

Đồng thời, tay phải của Hàn Tiểu Tranh kéo lại, người cũng mượn lực phóng lên về phía Thiên Mê Hoa Đán trên không.

Một tiếng cười yếu điệu, thân người Thiên Mê Hoa Đán trên không bắn ngược lại, rơi xuống một cách ưu mỹ tuyệt luân, vừa né tránh chưởng phong vừa phất tay áo ra, một lần nữa lại quét ngang qua mặt Hàn Tiểu Tranh.

Hàn Tiểu Tranh nổi giận, bàn tay co lại thành trảo rồi bắt lấy cánh tay áo vừa vụt qua.

Chợt “soạt soạt” liên mấy tiếng, từ trong ống tay áo phát ra một đám gai nhọn như điện xẹt bắn về phía Hàn Tiểu Tranh.

Chỉ cách nhau vài thước, đây quả thực là một cự ly nguy hiểm.

Trong lúc khẩn cấp, Hàn Tiểu Tranh bằng thủ pháp cực kỳ xảo diệu huy động dải lụa trên tay phải, dải lụa liên quét về hướng đám gai nhọn.

Lực của Hàn Tiểu Tranh thi triển cực khéo, dải lụa mềm do có tính mềm lại bền nên lúc nó hất đám ám khi ra, không bị cắt đứt ngay lập tức. Đương nhiên, tất cả đều nhờ sức phán đoán chuẩn xác của Hàn Tiểu Tranh.

Còn một mũi gai nhọn cuối cùng bị Hàn Tiểu Tranh dùng tay trái bắt được. Nó là một loại mỏng như liễu điệp phi đao (phi đao hình lá liễu, loại ám khí cực mỏng cực nhẹ).

-

Từ hồi 01 đến hồi 26 do Trúc Đào dịch.

Từ hồi 27 đến hồi 50 do Dao Phay dịch.

Xem tiếp hồi 29 Lê Viên ngũ quái

ĐỘC CHIẾN THIÊN NHAI

Long Nhân

www.dtv-ebook.com

Hồi 29

Lê Viên Ngũ Quái

Hàn Tiểu Tranh thuận thế giật mạnh cổ tay phải làm dải lụa đứt lìa. Hàn Tiểu Tranh vừa dương tay ra, phi đao lại phóng về hướng Thiên Mê Hoa Đán.

H

Phi đao lướt nhanh, tiếng rít xé lụa.

Lực đạo lần này còn mạnh hơn lực đạo bắn ra của Thiên Mê Hoa Đán bội phần. Thiên Mê Hoa Đán tự biết nên không dám cưỡng tiếp, cười “hi hi” rồi lược thân nhảy ra ngoài mây trượng.

Trận này, phần thiệt thòi nghiêng về Hàn Tiểu Tranh khiến Hàn Tiểu Tranh canh cánh trong lòng, tự trách mình quá khinh địch.

Thật ra, đây là do kinh nghiệm lâm địch của Hàn Tiểu Tranh quá ít. Cho đến lúc này, Hàn Tiểu Tranh chưa từng trải qua trận chiến chân chính nào có cảm giác sinh tử giữa nhịp thở. Mà sát khí của Hàn Tiểu Tranh cũng quá nhỏ nên mới để Thiên Mê Hoa Đán chiếm mất lợi thế. Hàn Tiểu Tranh trở thành người trong gang hồ một cách lạ lùng mà chẳng ai hiểu nổi, nhưng Hàn Tiểu Tranh lại không muốn giết người một cách kỳ lạ như vậy.

Nhưng rồi Hàn Tiểu Tranh vẫn là một thanh niên khí thịnh, nghĩ đến mình cùng một người phụ nữ đã đấu liên một lúc, đối phương lại có thể điềm nhiên mà lui ra, Hàn Tiểu Tranh không ngăn được sự nóng giận. Hàn Tiểu Tranh vẫn lặng thinh, không nói tiếng nào, thân người chợt phóng lên truy kích về hướng Thiên Mê Hoa Đán.

Lại nghe một giọng nói mạnh mẽ vang lên:

- Thật không biết xấu hổ, lại đi sống mái với một cô gái!

Người vừa nói là Tuyết Xú trong Lê Viên ngũ quái. Vì hãn trước đây không những đóng vai xấu xí mà bản thân hãn cũng thuộc loại cực xấu không gì hơn khiến cho người ta nhìn thấy hãn cũng hết hồn, cho nên mới có cách xưng hô là “Tuyết Xú”.

Những phụ nữ tầm thường gặp phải hãn đều bỏ chạy tứ tán như chim chóc, tránh còn không kịp, duy có Thiên Mê Hoa Đán không như vậy, nên trong Lê Viên ngũ quái, cảm tình của hãn đối với Thiên Mê Hoa Đán là sâu sắc nhất, như nay lại thấy Hàn Tiểu Tranh đuổi theo Thiên Mê Hoa Đán, trong lòng vừa sợ vừa giận, lập tức ra tay tiếp cứu.

Hãn thấy Hàn Tiểu Tranh đã lướt đến, liền hét lên một tiếng, song chưởng vung ra, lập tức một luồng nội gia công lực tuôn về phía Hàn Tiểu Tranh.

Hàn Tiểu Tranh thấy người xấu xí kỳ quái như vậy, trong lòng tự nhiên có một cảm giác chán ghét, lại thấy hãn ra tay với mình, không kiềm được lửa giận càng sôi lên, “hừ” một tiếng lạnh lùng rồi lập tức dùng chân lực ở cảnh giới của thành công lực thứ hai “Nhân Diện Phật Tâm” trong “Thiên Cơ thần công” tấn công Tuyết Xú.

Một tiếng “bình” vang dội, khí cuộn triều dâng.

Tào Tây không giữ được tự chủ, thoái lui mấy bước.

Nhìn lại Tuyết Xú lão đảo lui ra hơn một trượng, khó khăn lắm mới trụ vững được, nhưng lại không nhịn nổi nữa, “oẹ” một tiếng rồi phun ra một búng máu tươi.

Sắc mặt hãn nhờ có lớp màu dầu dày đặc che giấu nên không nhìn rõ được, nhưng có thể tưởng tượng được chắc là trắng bệch như tờ giấy.

Bọn Hồ Đồ Vô Sinh đều kinh hãi thất sắc. Sợ rằng Hàn Tiểu Tranh lại ra tay đả thương Tuyết Xú nên lập tức đồng loạt xuất thủ, vây Hàn Tiểu Tranh vào vòng.

Hàn Tiểu Tranh vừa ra một chiêu đả thương địch thủ, hào khí đại tăng, ngửa mặt lên trời cười nói:

- Như thế càng tốt, miễn cho ta khỏi phải phiền phức thu thập từng đứa một!

Tuy nói vậy, nhưng Hàn Tiểu Tranh cũng biết “Sinh Tử Như Hí Trận” không phải chỉ để hù dọa con nít, đến nay vẫn chưa nghe nói có ai có thể toàn thân thoát khỏi trận. Cho nên miệng nói vậy chứ trong lòng Hàn Tiểu Tranh đã giới bị trăm phần, cảnh giác vạn phần.

Lê Viên ngũ quái vây Hàn Tiểu Tranh vào giữa, nhất thời không tấn công gấp. Lúc này, họ đã rút binh khí của mình ra, binh khí của cả năm người đều là kiếm, nhưng độ dài ngắn, dày mỏng, rộng hẹp lại không tương đồng, thanh kiếm của Hồ Đồ Vô Sinh là dày và nặng nhất, nhỏ và tinh xảo nhất là của Thiên Mê Hoa Đán.

Hàn Tiểu Tranh vẫn đứng lặng thính thủ thế, dần dần tiến vào cảnh giới thần nguyên quy nhất, bất cứ động tác nhỏ nhất nào của đối phương, Hàn Tiểu Tranh đều có thể nắm bắt được một cách nhanh chóng. Điều này căn bản đã không dễ dàng, lại càng không đơn giản hơn nữa là Hàn Tiểu Tranh đã có thể dùng một loại sức mạnh thâm trầm thần kỳ, nhanh chóng phán đoán ra được chân giả hư thực của loại biến hóa này và làm sao để ứng phó.

Cả khu sân nhà đều chìm vào tĩnh lặng, chỉ còn lại tiếng thở hoặc nặng hoặc nhẹ, hoặc thô hoặc nhỏ, hoặc thanh hoặc trọc đầy sát khí.

Tào Tây cảm thấy lồng ngực mình bị sự trầm lặng ép lại, tựa như muốn ngừng thở. Bất tri bất giác, toàn thân hẩn như trong suốt mà cả hẩn cũng không biết. Chỉ còn biết nhìn trừng trừng tất cả sự việc trước mặt mà không hề chớp mắt.

Có lẽ trong số người hiện đang ở đây, chỉ có Tào Tây là khẩn trương nhất.

Lúc này, trời đã tối đen, khuôn mặt bơi đầy màu sắc của Lê Viên ngũ quái càng thêm quái dị. Tư thế lúc này của bọn họ không giống với các loại vai diễn tầm thường nữa.

Đây chắc là một trường diễn tràn đầy sự kỳ dị.

Một con chim đêm đột nhiên cất tiếng kêu hoảng loạn rồi bay vào không gian giữa màn đêm vô tận.

Giữa lúc này, Hồ Đồ Vô Sinh cất tiếng cười lớn, giọng cười thô cuồng một cách sáng khoái.

Tất cả thần kinh, cơ thịt, gân cốt, cho đến chân lông trên toàn thân Hàn Tiểu Tranh trong chớp mắt đều tràn trề sinh lực. Chúng có thể hoàn thành từng động tác trong thời gian ngắn nhất một cách cực kỳ xuất sắc theo ý Hàn Tiểu Tranh...

Nhưng trong tư duy của Hàn Tiểu Tranh lại có ý tạm thời trì hoãn ngay trong chớp mắt. Bởi vì khi Hồ Đồ Vô Sinh cất lên một tràng cười dài, thốt nhiên xuất kích không phải là hấn mà là Cô Độc Mạt với chòm râu trắng dài.

Cho nên tư duy của Hàn Tiểu Tranh mới nảy sinh sự trì trệ đó trong chớp mắt.

May mắn thay, sự trì trệ này chỉ làm mất một thời gian ngắn đến mức không dễ gì cảm giác được. Nếu không, đợi Hàn Tiểu Tranh phản ứng lại thì đã hóa ra người của thế giới khác rồi.

Trong phút chốc, kiếm của Hàn Tiểu Tranh đã vạch ra trên không. Động tác của Hàn Tiểu Tranh quá nhanh, khiến người ta cho rằng kiếm của Hàn Tiểu Tranh đáng lẽ đang nằm trong tay, cũng có lẽ chỉ là nghe hơi gió, hươ tay trong lúc hoảng hốt nên mới xuất thần nhập hóa như vậy.

Cô Độc Mạt phóng lên ba thước, cả người lẫn kiếm như tên đã bật dây, nhắm vào ngực Hàn Tiểu Tranh đâm tới.

Khoảng cách tấn công chỉ có ba thước, kiếm thân hợp nhất, lưỡi kiếm xoay tròn tạo thành cái khuyên rộng như chụp vào toàn thân Hàn Tiểu Tranh.

Phương vị tấn công là toàn thân, đòn thế lại vô cùng hiểm độc. Kiếm khí tung hoành réo lên tựa hồ như muốn xé nát không khí.

Hàn Tiểu Tranh nửa bước không dời, kiếm của Hàn Tiểu Tranh đã xuất thủ bất ngờ, mắt chợt lóe lên một tia sáng xanh thẫm đỏ chói như Hàn Tiểu Tranh băng rung động.

Vừa bổ ra một kiếm đã hóa giải hết vô số sát cơ của Cô Độc Mạt thành vô hình. Cô Độc Mạt thầm kinh hãi, kêu thét một tiếng, toàn thân như dán vào mặt đất xoáy đến, mũi kiếm như độc xà trườn đến hạ bàn của Hàn Tiểu Tranh.

Cùng lúc đó, Thiên Mê Hoa Đán ở phía Tây lại cất giọng cười nhẹ nhàng, nhưng lướt đến tấn công lại là Hoa Tịnh.

Kiểm thức của Hoa Tịnh cứng cáp, sắc bén, không hề có chút gì mềm mại như nước, hần như muốn trực tiếp đâm một kiếm vào ngực Hàn Tiểu Tranh, đơn giản như không còn gì hơn nữa.

Thế nhưng Hàn Tiểu Tranh đã nhìn ra được nhất kiếm nhìn như đơn giản như vậy nhưng lại ẩn tàng một sức mạnh vô cùng vô tận, nếu ứng phó không cẩn thận tất sẽ phải gánh chịu hậu hoạn vô cùng vô tận.

Trong lòng đã nghĩ như vậy, nhưng tay lại chưa được rảnh rỗi, một chiêu Kiếm Bất Do Kỳ thuộc Thiên Cơ kiếm pháp trong nửa bộ sau của Thiên Cơ thần công đã được đánh ra.

Chiêu này vừa xuất, thanh kiếm trong tay Hàn Tiểu Tranh như bị trúng ma chú, thân người của Hàn Tiểu Tranh nghiêng ngả trên không như mộng như huyền, vô số kiếm ảnh tung hoành như đan thành lưới, từng nhất kiếm ảnh đều ẩn chứa sát khí mạnh mẽ.

“Hự” một tiếng, chỗ thắt lưng của Cô Độc Mạt đã bị rách toạc ra một đường dài, đau đớn đến độ khuôn mặt quái dị của Cô Độc Mạt lại càng thêm quái.

Hoa Tịnh lại tránh được nhưng tư thế lúc lướt ra giống như một con sói luống cuống bỏ chạy. Kiếm của Hàn Tiểu Tranh quét qua sau đỉnh đầu hần, gió lạnh xông ra đến ba tấc.

Hoa Tịnh lúc này tuy lưng hướng về Hàn Tiểu Tranh, nhưng cũng cảm nhận được một luồng kiếm khí bức bách, liền nhúng chân phóng vọt lên, lòng bàn tay chọt tuôn ra mồ hôi lạnh.

Đầu lĩnh Hồ Đồ Võ Sinh rống lớn một tiếng:

- Thật là hung tợn! Lại có thể hiểm độc như vậy, cùng xông lên tiêu diệt hần nào!

Lời nói vừa dứt, thân ảnh cả năm người đều bay lên như bướm loạn. Năm thanh kiếm dài ngắn dày mỏng bất nhất với các chiêu thức sát thủ bất đồng, nhất tề tấn công về phía Hàn Tiểu Tranh.

Mũi kiếm bay lượn khắp nơi, thân hình đảo lộn, Lê Viên ngũ quái như cái lồng chụp xuống cả khu sân vườn. Kiếm khí như từng đợt sóng dữ cuộn

cuộn ập tới, quỷ dị bá đạo.

Hàn Tiểu Tranh thân bị hãm trong trận như một chiếc thuyền nan cô độc bề sâu biển rộng. Tình thế cực kỳ nghiêm ngặt, tựa hồ như lúc nào cũng có khả năng bị cơn sóng kiếm nuốt mất.

Hàn Tiểu Tranh hét một tiếng rõ to rồi cả người lẫn kiếm phóng vút lên, thân người xoay tròn tạo thành cây cột xoáy sáng rực.

Lên cao hơn hai trượng, Hàn Tiểu Tranh lại hét lớn một tiếng:

- Kiếm Ủng Bách Thành.

Kiếm ảnh uốn thành vòng bắn ra nhanh như điện xẹt, cắt gọt vô số con sóng kia hợp thành một quả cầu gai khổng lồ, tốc độ nhanh như có thể đuổi theo kịp thời gian trăm ngàn năm đã trôi qua.

Tiếng va chạm của kim khí vang lên không ngừng, vô số tia lửa xẹt ra trong bóng tối, giống hệt như bầu trời đầy sao đang chớp tắt liên tục.

Trong màn đêm, tất cả kiếm quang hốt nhiên biến mất, Lê Viên ngũ quái cùng lúc bắn ngược ra không mỗi người một hướng.

Chỉ nghe Hoa Tịnh run rẩy nói trong cơn kinh hoàng cực độ:

- Hẳn... hẳn... đây là Thiên Cơ kiếm pháp!

Thiên Mê Hoa Đán đáp lời:

- Không thể nào!

Hồ Đồ Võ Sinh thanh âm cũng đã thay đổi phần nào:

- Không, người nói không sai! Ta cũng phát giác tên tiểu tử này dùng là Thiên Cơ kiếm pháp!

Hàn Tiểu Tranh bấy giờ mới hiểu tại sao năm người bọn họ đột nhiên lộn ngược ra. Liên chấn thanh kiếm trong tay một cái, thân kiếm phát ra “ong ong...” liên hồi.

Hàn Tiểu Tranh nói:

- Bây giờ đã sợ rồi quay đầu vẫn còn kịp!

Lê Viên ngũ quái như không lưu ý Hàn Tiểu Tranh đang nói gì.

Lại nghe Hoa Tịnh nói:

- Không lẽ Bốc đường chủ lại chết dưới kiếm của hẳn!

Hồ Đồ Võ Sinh Lạc Bất Chi nói với giọng giận dữ:

- Bất luận thế nào, hôm nay cũng phải lấy mạng hân. Bằng không sau này Vô Nhai giáo chúng ta không có ngày yên ổn!

Cô Độc Mạt gằn giọng:

- Nói không sai. Thả hổ về núi, hậu hoạn vô cùng. Mà tên tiểu tử này hình như chuyên môn chống đối với Vô Nhai giáo chúng ta!

Hàn Tiểu Tranh cười một tràng dài rồi nói:

- Các người vẫn chưa hỏi một người, sao có thể tự làm chủ được việc có cần giết ta không?

Hồ Đồ Võ Sinh ngạc nhiên nói:

- Còn phải hỏi ai nữa?

Hàn Tiểu Tranh đáp:

- Đương nhiên là chính ta, Hàn... Tiểu... Tranh!

Hồ Đồ Võ Sinh giận dữ cười lớn:

- Ha ha ha! Người cho rằng có Thiên Cơ kiểm pháp thì có thể hoành hành thiên hạ rồi à?

Hàn Tiểu Tranh cười một cách lạnh lùng:

- Đương nhiên không thể, nhưng đối phó với Lê Viên ngũ thủ các người thì có dư rồi!

Nghe Hàn Tiểu Tranh nói một câu như vậy, Lê Viên ngũ quái tức như muốn ngất đi. Người ta gọi họ là Quái, họ không những không giận lại còn vui vẻ tiếp nhận, mà Hàn Tiểu Tranh gọi họ là Lê Viên ngũ thủ khiến cho người coi trọng bản thân mình như họ gan ruột như bị lửa nấu sôi lên.

Hồ Đồ Võ Sinh thét lên:

- Tiểu tử người chỉ có miệng lưỡi lạnh lợi, đợi đến khi đầu lìa khỏi cổ mới biết hối hận!

Tuyệt Xú nói:

- Cần gì phải cãi nhai với nó, cứ đánh cho nó một trận xem thế nào!

Hàn Tiểu Tranh nói:

- Thật không ngờ gã xấu xí nhà người tâm mắt càng xấu! A, không đúng không đúng, nhất định là vì tâm người xú lậu, nên thượng thiên mới ban cho người các dung mạo như vậy! Đồ Bất Giới đầu thai dọa chết cha, hù chết mẹ...

Hàn Tiểu Tranh từ nhỏ đã cực kỳ nghịch ngợm, chửi mắng người khác đúng là sở trường của hắn.

Hàn Tiểu Tranh đang định mắng tiếp thì Tuyệt Xú đã tức điên đến mức thất khiếu xì khói, lúc đầu hắn đã bị hớ với Hàn Tiểu Tranh, cái này là thù cũ thêm hận mới, hắn ngoảnh khuôn mặt quái dị lại hét lên một tràng kéo dài:

- Hôm nay ông Xú của người không lột được da người thì thề không dừng tay!

Hắn như quên mất vừa rồi cùng với Thiên Mê Hoa Đán, hai người liên thủ mà vẫn bị lỗ, đã như một con trâu xấu xí đầu phát nộ xông đến.

Hàn Tiểu Tranh cười “hi hi”, như chột tỉnh ngộ nói:

- Ai da, người vừa nói như vậy lại nhắc nhở ta rằng, nếu người xấu như người chịu khó lột da đi thì có lẽ sẽ đẹp hơn được một chút!

Tuyệt Xú đã nói không nên lời, chỉ thầm trong lòng rằng:

- Đợi ta đánh rớt cả hàm răng người rồi xem người còn nói nữa không!

Trong cơn cuồng nộ, kiếm pháp của hắn sát khí ngùn ngụt, nhanh như truy tinh cản nguyệt. Từng chiêu từng chiêu không như con thoi qua lại không ngừng, hắn hận không thể một kiếm chém Hàn Tiểu Tranh đứt làm hai.

Hàn Tiểu Tranh lạnh lùng cười một tiếng, đánh ra một chiêu “Duy Kiếm Độc Tôn”.

Trăm ngàn kiếm ảnh huyền mục bay lướt uốn lượn, nối liền thành từng đạo ánh sáng trắng bạc, phát ra tiếng kêu “xoẹt xoẹt” như xé rách không gian và nhanh như điện xẹt.

Sóng kiếm của Tuyệt Xú gần như lập tức bị nuốt mất. Dững khí vừa rồi do bạo nộ khởi phát dần dần bị kiếm thế của Hàn Tiểu Tranh áp đảo rồi từ từ tiêu tán.

Tuyệt Xú nghiêng răng kèn kẹt, hắn cảm thấy kiếm của Hàn Tiểu Tranh cơ hồ như thủy ngân không có lỗ nào không vào lại hướng về hắn mà chảy đến.

Chợt lại có tiếng kim khí chạm nhau kêu vang, sau đó là tiếng Tuyệt Xú rú lên thất kinh, một thanh kiếm đột nhiên bay lên không, đó là một kiếm

của Hàn Tiểu Tranh đánh ra làm bật thanh kiếm trong tay Tuyết Xú văng lên.

Tuyết Xú biết ngay không hay. Hẳn trong tay không còn binh khí thì không thể chống đỡ được kiếm pháp có thể tiêu hủy mọi thứ của Hàn Tiểu Tranh nữa.

Tâm tình của hắn gần như tuyệt vọng bay ngược ra ngoài. Vì hắn biết với võ công của Hàn Tiểu Tranh, hoàn toàn có thể thừa cơ tiến lên đuổi theo mình, sau đó đưa ra một kiếm... nhưng sự thực lại không phải như vậy. Bởi vì bốn người bọn Hồ Đồ Võ Sinh trong chớp mắt thanh kiếm trong tay Tuyết Xú bị đánh bật ra, đã phát giác chỗ nguy của Tuyết Xú, lập tức đồng loạt xông vào, dĩ công chỉ công, tập kích về phía Hàn Tiểu Tranh.

Hàn Tiểu Tranh cũng đã nghĩ ra trước việc này nên lúc thấy Tuyết Xú nhào ngược ra ngoài, Hàn Tiểu Tranh không vội vã đuổi theo mà vẫn giữ nguyên thế thủ, dĩ tĩnh đối động. Cho nên khi bốn người bọn Hồ Đồ Võ Sinh tập kích đến, nghênh tiếp họ là đòn phản kích ác liệt của Hàn Tiểu Tranh.

Lần này, Lê Viên ngũ quái đã động sát cơ nên kiếm pháp càng hung hiểm xảo quyệt. Sự phối hợp giữa năm người cực kỳ mật thiết nên sự hỗ trợ giữa năm người tiến lui rất có thứ tự, công thủ khiên bị, Hàn Tiểu Tranh như bị tăng thêm áp lực rất lớn.

Đấu chuyển tinh di đã đấu ngoài trăm chiêu, Hàn Tiểu Tranh thầm lo lắng trong lòng, vì dù võ công của Hàn Tiểu Tranh có cao hơn thì cũng chỉ có một người. Mà lúc bấy giờ, Tào Tây đã biến đâu mất, ắt là đi gọi viện binh rồi, nếu kéo dài trận chiến, đợi một lúc viện binh đối phương đến thì e rằng mình lành ít dữ nhiều.

Hàn Tiểu Tranh thầm để ý một lượt, liền phát hiện cơ hội thủ thắng ngay tại trên người Tuyết Xú, vì bản thân Tuyết Xú đã bị chút ít nội thương, lúc này kiếm thế đánh ra đã có phần sút giảm, nhưng vì hắn hận Hàn Tiểu Tranh đến nhập cốt nên ngược lại hắn tấn công gấp nhất, có đến mấy lần vì quá mạo hiểm tiến lên nên không giữ được sự phối hợp của chỉnh thể.

Hàn Tiểu Tranh vừa động tâm niệm, lập tức cuồng công mấy kiếm, buộc chúng nhân phải thoái lui một bước, sau đó thừa cơ bán tặng cho Tuyết Xú

thấy một chỗ sơ hở.

Tuyệt Xú mừng thầm trong bụng, tất nhiên hẳn không bỏ qua cơ hội này, lập tức như u linh không nói lời nào tấn công ngay vào chỗ sơ hở đó.

Bỗng nhiên, chỗ hở của Hàn Tiểu Tranh liền biến mất. Tương phản, phòng thủ trên người Hàn Tiểu Tranh lại nghiêm mật đến độ không thể gia tăng thêm gì nữa.

Tuyệt Xú thất kinh, biết là không hay, vội vã thu chiêu hồi phong.

Nhưng đã trễ mất một bước. Hàn Tiểu Tranh không thể bỏ qua cơ hội phản kích như vậy, kiếm của Hàn Tiểu Tranh với tốc độ nhanh như điện xẹt, tiếng rít như xé lụa, quét ngang trên không, ác hiểm, khoái tiệp, quỷ dị.

Một tiếng “phập”, vai phải của Tuyệt Xú cơ hồ như đến xương cũng đã đứt lìa.

Thanh kiếm mà hẳn vừa nhặt lại trên mặt đất lại giữ không nổi, “keng” một tiếng lại rơi xuống đất. May mắn là hẳn phản ứng vẫn còn nhanh, vẫn không đến nỗi bỏ mạng lập tức.

Hàn Tiểu Tranh đắc thủ một chiêu, không dám trễ nải, thừa cơ hội này tấn tốc phản công.

Vì Tuyệt Xú trong Lê Viên ngũ quái đã không thể nào vung kiếm cùng tiến được nữa, nên tấm áo trời giữa bọn họ không thể hợp lại được, lập tức bị phá giải.

Hàn Tiểu Tranh càng đánh càng dũng mãnh, kiếm quang trên thân Hàn Tiểu Tranh nhảy múa liên hồi làm lóa mắt người khác.

Một tiếng “xin dừng”!

Vô số tiếng kim khí vang lên. Sau đó nhìn thấy kiếm trong tay Lê Viên ngũ quái đã đồng loạt bay ra khỏi tay. Bọn họ cảm thấy sau một hồi chống cự với Hàn Tiểu Tranh, lòng bàn tay đột nhiên nóng bừng, rồi lại có một luồng sức mạnh dẫn đến kiếm trong tay mà không kiềm chế được khiến kiếm đồng loạt rời khỏi tay.

Thần sắc của Lê Viên ngũ quái chợt biến đổi. Hàn Tiểu Tranh lại mừng rỡ nói:

- Để xem lần này các người còn càn rỡ thế nào!

Lại nghe Hồ Đồ Vô Sinh đáp lại tiếng nói vừa rồi:

- Sinh!

Lúc thanh âm của hân còn chưa tiêu mất thì lại nghe Thiên Mê Hoa Đán tiếp lời hô lớn:

- Đán...

Hàn Tiểu Tranh chỉ thấy trước ngực nhột nhột, trong lúc chưa kịp phòng thủ, tựa hồ như bị võ công hóa khí của bọn họ làm chấn thương.

Hàn Tiểu Tranh không dám chậm trễ, lập tức khí áp đan điền, sau đó cười một tràng dài.

Gần lúc đó đã vọng lên tiếng Hoa Tịnh:

- Tịnh!

Hàn Tiểu Tranh lại cảm thấy áp lực tăng thêm mấy phần.

- Mạt!...

- Xú!...

Đến lúc thanh âm của Tuyệt Xú phát ra, cổ họng Hàn Tiểu Tranh như đã thổ ra một miếng máu tươi.

Lê Viên ngũ quái thành danh đã lâu, nội gia chân lực trong mỗi người bọn họ đều là loại bất phàm, như nay năm người đều tham gia càng khiến người ta nghe nói mà kinh hãi.

Hàn Tiểu Tranh mặc niệm khẩu quyết, Thiên Cơ thần công phát gần đến thành thứ hai của cảnh giới Nhân Diện Phật Tâm. Nhưng nhìn thần sắc của Hàn Tiểu Tranh hiển hiện không còn thân thiết, tùy ý, tẩy thoát nữa. Hai tay chấp lại đưa ngang trước ngực, nội gia chân lực từ trong thanh âm thanh tiêu cuộn cuộn phát ra, chống lại thanh âm của Lê Viên ngũ quái.

Giữa lúc hai bên giằng co, bỗng nhiên lại nghe Hồ Đồ Vô Sinh trường tiếu một tràng, rồi như không phân trước sau, Thiên Mê Hoa Đán cũng cười khanh khách không ngừng.

Còn giọng cười của Tuyệt Xú thì như đao cứa, thanh âm khàn khàn như đâm vào tai. Hoa Tịnh cười dài tiếng giống gai nhọn, như hàng loại kim châm bén đâm vào màng nhĩ người ta.

Giọng cười của Cô Độc Mạt khô khan chát rít, lúc ngắn lúc dài, khiến tim người ta không khỏi đập mạnh.

Năm giọng cười khác nhau đồng loạt phát ra, như cuồng phong bao quanh Hàn Tiểu Tranh.

Hàn Tiểu Tranh trong cơn sợ hãi, không ngăn được, vừa phân thần thì lập tức ngực như bị búa nặng đập vào, phun ra một búng máu tươi.

Hàn Tiểu Tranh không kiềm được kinh hãi. Trong lúc nguy cấp, lập tức vận hết toàn thân công lực, đưa thần công lên đến thành thứ ba “Phật Diện Phật Tâm”.

Đỉnh điểm của môn võ học kinh thiên động địa này xuất hiện!

Xem tiếp hồi 30 Hào khí bất diệt

ĐỘC CHIẾN THIÊN NHAI

Long Nhân

www.dtv-ebook.com

Hồi 30

Hào Khí Bất Diệt

Chỉ thấy quanh người Hàn Tiểu Tranh đột nhiên được bao bọc bởi một quầng sáng mỏng như lớp bụi, cương khí vô hình của nó liên miên bắn ra ngoài.

C

Lê Viên ngũ quái không ngờ rằng Hàn Tiểu Tranh sau khi trúng thương mà vẫn có thể kháng cự, lại càng ngoài dự liệu hơn nữa là công lực của Hàn Tiểu Tranh đại tăng.

Sau một lúc, bọn họ cảm thấy khí huyết nghịch chuyển, ngực như bị thiên cân trọng thạch đè lên.

Thiên Mê Hoa Đán công lực đã bị sút giảm cùng với Tuyệt Xú đã thọ trọng thương bị cương khí vô hình của Hàn Tiểu Tranh phản kích, cả hai đều thổ huyết.

Thiên Mê Hoa Đán vẫn có thể miễn cưỡng chịu đựng, còn tình thế của Tuyệt Xú thì đã rất xấu. Nhưng hắn lại không muốn vì hắn mà để người khác bị liên lụy, nên hắn gắng gượng nghiêng răng nghiêng lợi, máu trong miệng hắn không ngừng tuôn ra.

Năm loại thanh âm bất đồng khiến cho người bị vây công dễ dàng bị chúng làm rối loạn tâm tư, từ đó chân lực sẽ bị thất tán, mà cao thủ tranh đấu, chân lực thất tán thì chỉ còn nước bó tay chờ chết.

Lê Viên ngũ quái dùng cách này đã đánh bại biết bao tay hào kiệt. Không ngờ hôm nay đối phó với một tên tiểu tử đầu mới mọc tóc mà đánh đã lâu vẫn không hạ được, thậm chí còn bị hắn đả thương ngược lại. Không kiềm được vừa giận vừa sợ.

Bấy giờ, đôi bên đã thành thế lưỡng đầu, không ai muốn và cũng không thể nào thoái lui nhượng bộ trước.

Kết quả cuối cùng chỉ có thể là một bên ngã xuống.

Thiên Cơ thần công của Hàn Tiểu Tranh đây là lần đầu tiên vận dụng đến tầng Phật Diện Phật Tâm. Lúc này, nội gia chân lực của Hàn Tiểu Tranh kháng cự với Lê Viên ngũ quái hợp lực, kinh khí xung đột với nhau, hình thành một khí thể kinh người như sóng khí sông Oa sông Lang, tỏa ra tứ phía.

Căn nhà đơn giản của bà lão không còn chịu nổi kinh khí xung kích không tiền tuyệt hậu này, “rầm” một tiếng, cả căn nhà đều đổ xuống.

Đám bụi bay lên sau khi căn nhà đổ xuống lại không thể rơi xuống trực tiếp nơi ban đầu mà bị các đợt sóng khí vô hình thổi bay ra ngoài hơn mấy trượng. Cùng một lúc, cát bay đá cuộn khắp cả trong khu sân vườn nhỏ đó.

Tiếng thanh tiêu và giọng cười quỷ dị đã bắt đầu bị nén xuống.

Bỗng, một tiếng “hự”, Cô Độc Mạt lại phun ra một búng máu tươi. Giọng cười khô khan chát rít, lúc ngắn lúc dài của hắn không thể phát ra được nữa.

Sau đó, tiếng thanh tiêu giống thế như phá trúc, tràng kích xen lẫn trong tiếng cười.

Hoa Tịnh thất thế thoái lui liền mấy bước rồi ngồi bệt xuống đất, khuôn mặt méo xệch không còn ra hình dáng gì.

Cuối cùng, cả Hồ Đồ Võ Sinh cũng phun ra một làn máu đỏ lờm, thân người như điều đứt dây, dạt ra hơn một trượng mới trụ lại được.

Trong chớp mắt, Lê Viên ngũ quái đều thọ trọng thương. Năm người liền bệt xuống đất, không thể nào cử động thêm được nữa.

Trên mặt bọn họ vì bôi nhiều màu sắc nên nhìn không rõ, nhưng từ trong mắt họ có thể thấy được nỗi tuyệt vọng trong lòng.

Hàn Tiểu Tranh chỉ cần phát thêm một chương, hoặc vung kiếm lên thì lập tức có thể lấy mạng bọn họ.

Nhất là Tuyệt Xú lúc bấy giờ hắn ngồi cũng không vững, máu trên mặt đất đã nhanh chóng chảy thành dòng.

Lúc này, lại phát sinh một sự việc khiến họ không thể nào hiểu nổi. Chỉ thấy giọng trường tiêu của Hàn Tiểu Tranh cũng đột nhiên ngừng lại cùng với giọng cười của bọn họ, không phân trước sau, sau đó lại thấy một nụ cười mỉm nở trên mặt Hàn Tiểu Tranh, chậm chậm hạ đầu gối xuống, hai mắt từ từ khép lại.

Mặt Hàn Tiểu Tranh đỏ lên giống một kẻ say rượu.

Lê Viên ngũ quái ngơ ngác nhìn nhau, bọn họ không hiểu Hàn Tiểu Tranh làm vậy là có dụng ý gì.

Bọn họ nguyên đã thấy kiếp nạn khó thoát mà Hàn Tiểu Tranh lại không động thủ, ngồi xếp bằng tĩnh tọa. Trên mặt Hàn Tiểu Tranh từ đầu đến cuối vẫn hiện một nụ cười mỉm mỉm.

Lê Viên ngũ quái vốn đã kề sát cái chết, giờ đây trong cái đầu trống không lại khôi phục được chút ít sự sống, nhưng ngoài sự khiếp sợ kinh khủng ra, bọn họ dường như chẳng còn ý niệm gì khác.

Cả năm người mắt cứ trừng trừng không chớp nhìn Hàn Tiểu Tranh, chờ đợi Hàn Tiểu Tranh vùng kiếm lên, sau đó là máu trong cơ thể mình chảy ra óc ách... nhưng cái chuyện tất phải đến này nó cứ đến một cách chậm chậm chậm chậm.

Hồ Đồ Vô Sinh không nhin nổi nữa, tuy hắn có nghĩ nếu hắn lên tiếng thì có khả năng sẽ kinh động đến Hàn Tiểu Tranh, khiến cho tai kiếp sẽ đến đúng kỳ hạn, nhưng rốt cuộc rồi hắn cũng nhin không được phải lên tiếng, bởi vì hắn thật không hiểu hành động quái lạ của Hàn Tiểu Tranh có dụng ý gì.

Hồ Đồ Vô Sinh cố gắng hạ thấp giọng nói của mình:

- Người... ý người muốn sao?

Kỳ thật, vấn đề như thế có hỏi cũng như không. Quả nhiên, không có ai trả lời hắn, một không gian trầm lặng đầy chết chóc.

Lại nghe Tuyệt Xú cất tiếng nói đứt quãng:

- Có lẽ... hắn đã bị trọng thương... sao chúng ta... sao chúng ta không thừa cơ tiến lên... tiến lên giết hắn đi?

Không ai để ý đến hắn, vì ai cũng biết rằng hắn đang nói làm nhảm bậy bạ, có ai đã thọ trọng thương rồi khuôn mặt còn có thể mang theo nụ cười

tự nhiên đó được? Hơn nữa, Hàn Tiểu Tranh làm sao có thể tự bị thương sau khi đã đả thương cả năm người bọn họ được? Thậm chí Hồ Đồ Vô Sinh còn nghĩ nếu Tuyết Xú không tự nhiên mạo hiểm xông vào chỗ hờ của Hàn Tiểu Tranh thì kết cuộc có lẽ đã không như vậy, cho nên nghe lời nói của Tuyết Xú hẳn còn muốn cười vào mũi.

Lời nói vừa thốt ra, Tuyết Xú cũng nhận thấy lời nói của mình thật ngu xuẩn, nên cũng không mong người khác phụ họa theo lời mình.

Lại một lúc yên lặng trôi qua.

Khí tức trong người Lê Viên ngũ quái cuối cùng cũng đã được điều hòa từ loại biến thông, bọn họ cũng dần dần khôi phục lại nguyên khí. Thiên Mê Hoa Đán nhẹ nhàng nói:

- Chúng ta... sao không thừa cơ hội này mà đi?

Đành rằng không thể tiến công, vậy sao lại không thừa cơ trốn thoát? Tuyết Xú lại hốt hoảng nói:

- Hẳn đã không bị thương, vậy chúng ta như thế này có chạy thoát được không?

Lời của hẳn không phải không có lý, chỉ là liên hệ với sự việc vừa xảy ra, có thể thấy được tâm não của hẳn cực kỳ chật hẹp.

Hồ Đồ Vô Sinh liếc hẳn một cái rồi từ từ đứng lên trước:

- Nếu như cứng mềm đều phải chết thì sao chúng ta không dám đi?

Tuyết Xú nghĩ thầm trong lòng: “Nếu đã cứng mềm gì cũng phải chết thì tại sao không thử liều đấu một phen?”. Nhưng lời nói này chỉ là hẳn nghĩ thầm trong bụng, không dám nói ra, vì Hồ Đồ Vô Sinh không những là đại ca của hẳn, mà còn là Đường chủ của hẳn.

Lê Viên ngũ quái lần lượt đứng dậy, rồi từ từ hướng ra ngoài đi mất, trong lòng bọn họ đều có cảm giác rất kỳ lạ.

Hàn Tiểu Tranh vẫn hồn nhiên chưa biết, vẫn ngồi tĩnh tọa yên lặng.

Lê Viên ngũ quái đã đi gần hai dặm đường mới thở phào một hơi dài, đồng thời trong lòng không ngăn được buồn phiền than thở, năm người họ có bao giờ phải nếm mùi đầu bù mặt lem mà bỏ chạy như thế này đâu? Hào tình tráng chí của họ đã bị võ công kinh thế hãi tục của Hàn Tiểu Tranh đánh cho mất sạch cả rồi.

Có thể tưởng tượng được tâm tình của họ phức tạp như thế nào khi những người tự thị thâm cao như họ sau khi gặp cảnh thảm bại như vậy! Cả năm người không ai muốn nói lời nào, chỉ im lặng mà đi.

Nội thương của họ đã không cho phép họ thi triển nội gia kinh công nữa. Trên đường lại gặp Tào Tây dẫn theo một đám người, Tào Tây kinh hãi nhìn Lê Viên ngũ quái, nhưng cơn kinh hãi cũng trôi qua trong chớp mắt, vì lúc này mà biểu hiện ra sự kinh hãi, đối với Lê Viên ngũ quái là một sự châm biếm giễu cợt.

Hồ Đồ Võ Sinh lắc lắc tay:

- Không cần đi nữa, các người không phải là đối thủ của hãn.

Tào Tây còn chưa kịp nói gì, trên mặt một gã kiếm khách trẻ tuổi đi cùng Tào Tây đã có nét kinh thường, nhưng rồi hãn cũng biết năm người trước mắt là Lê Viên ngũ quái danh động thiên hạ, có một không hai.

Hồ Đồ Võ Sinh hiệu là Hồ Đồ, kỳ thực lại là người rất sáng ý, hãn nhìn thấy tâm tư của gã thiếu niên kiếm khách đó, liền nói:

- Người là con trai của Hoa đường chủ phải không? Tốt lắm, tốt lắm...

Không ai biết hãn nói “tốt lắm” là ý thế nào, đầu chân mày của gã thiếu niên kiếm khách giật giật, vội vàng tiến tới trước một bước thi lễ:

- Tiểu đệ Hoa Thu Trì ra mắt Nhạc thúc thúc.

Hồ Đồ Võ Sinh gật gật đầu, nói:

- Hoa đường chủ thật tốt phúc, có một đứa con trai tốt như vậy!

Miệng thì nói vậy nhưng ý không phải vậy. Tào Tây biết rằng giữa Vô Kinh đường Đường chủ Hoa Tích cùng Nhạc Bất Chi lâu nay không hợp, bèn chen lời:

- Nhạc đường chủ, lễ tế tang của Bốc đường chủ đã định là ngày mai, xin Nhạc đường chủ đến dự!

Nhạc Bất Chi hứ một tiếng:

- Dư thừa!

Tào Tây hiểu rõ tính tình cổ quái của vị Đường chủ này nên cũng không để bụng lời mắng mỏ của Nhạc Bất Chi.

Nhạc Bất Chi nói xong liền bỏ đi, bọn Thiên Mê Hoa Đán cũng nhanh nhanh chào bọn Tào Tây rồi bước theo.

Thu Trì, con trai Hoa Tích, nhìn theo Lê Viên ngũ quái rồi không kiềm được, lạnh lùng cười ra thành tiếng.

Nếu Lê Viên ngũ quái đi trễ một chút, bọn họ có thể còn cho thấy một tình cảnh còn đáng sợ hơn!

Sau lúc Lê Viên ngũ quái bỏ đi không lâu, chỉ nghe dưới cổ họng Hàn Tiểu Tranh phát ra âm thanh “ọc... ọc...”, sau đó thân người nghiêng nghiêng rồi từ từ ngã ra phía sau.

Hai mắt Hàn Tiểu Tranh vẫn khép kín, sắc mặt càng thêm đỏ, đỏ như trà như lửa.

Cả sân vườn vẫn yên lặng, chỉ có một mình Hàn Tiểu Tranh nằm trên mặt đất.

Bỗng có một bóng người hiện ra, từ từ tiến đến Hàn Tiểu Tranh.

Hàn Tiểu Tranh bị tiếng chim kêu thánh thót gọi tỉnh. Lúc tỉnh dậy, Hàn Tiểu Tranh đang nằm trên giường, một cái giường rất quen thuộc.

Nhưng từ ánh mắt trên mặt Hàn Tiểu Tranh có thể biết được Hàn Tiểu Tranh tựa hồ như không nhận ra đây là cái giường mà Hàn Tiểu Tranh cùng A Vân đã từng tư ái.

Ánh bình minh đã chiếu vào phòng xuyên qua cửa sổ, thật là sáng, sáng đến mức có chút ít giả tạo.

Hàn Tiểu Tranh vẫn nằm yên bất động, trên mặt Hàn Tiểu Tranh dần dần hiện lên sự kinh ngạc.

Vừa lúc đó, có một người trung niên y phục tinh mỹ hoa lệ, khí vũ hiên ngang, ung dung bước vào, trên mặt người ấy nở một nụ cười thân thiện khiến người ta vừa thấy đã như thấm đượm gió xuân.

Hàn Tiểu Tranh nhìn rồi đột nhiên hỏi:

- Ông là ai? Tại sao ta lại ở đây?

Người trung niên vẫn mỉm cười, nói:

- Người trong giang hồ gọi ta là Thần Thủ, người trong quan trường gọi ta là Lục vương gia.

Trong nụ cười của người này có một hàm ý rất kỳ bí.

Hàn Tiểu Tranh nói với vẻ nghi ngờ:

- Thần Thủ? Lục vương gia? Sao ta lại chưa nghe nói qua?

Người trung niên với vẻ mặt kinh ngạc:

- Thật sao? Danh tiếng của ta tuy không phải rất lớn, nhưng người trong giang hồ mà không biết đến ta thì thật không nhiều.

Trên mặt Hàn Tiểu Tranh lại hiện lên một vẻ rỗng không:

- Không dám giấu ông, ta... ta cả đến mình là ai cũng không biết nữa!

Thần sắc trong ánh mắt của Hàn Tiểu Tranh hiện lên một nỗi thống khổ. Bất luận là ai, nếu quên đi bản thân mình là ai cũng đều có biểu thị tâm tình như vậy.

Thần Thủ lại càng kinh ngạc, nói:

- Người nói cả bản thân người là ai người cũng không biết sao?

Hàn Tiểu Tranh cười một cách khổ sở:

- Ta cũng cảm thấy kỳ quái, nhưng sự thật đúng là như vậy...

Vừa nói vừa bước khỏi giường, Hàn Tiểu Tranh nhìn thấy ở đầu giường có một thanh kiếm, lòng liền nghĩ: “Đây chắc là thanh kiếm của ta?”

Thần Thủ thở dài một hơi:

- Xem ra có lẽ là người thọ thương quá nặng.

Hàn Tiểu Tranh kinh ngạc hỏi:

- Ta đã bị thương sao?

Hàn Tiểu Tranh xem xét lại tỉ mỉ toàn thân mình một lượt, nhưng rồi không hề phát hiện ra thương khẩu nào.

Thần Thủ nói:

- Người bị nội thương... hừ, dưới sự vây công của Lê Viên ngũ quái mà có thể bảo toàn được tính mạng thật không có nhiều người!

Hàn Tiểu Tranh ngạc nhiên hỏi:

- Là Lê Viên ngũ quái vây công ta sao? Ông và năm người này có thù à?

Thần Thủ nhìn Hàn Tiểu Tranh tỏ vẻ thương xót rồi từ từ nói:

- Xem ra người thật sự cái gì cũng không biết rồi. Ta có một ý kiến, người cùng ta vừa uống vừa nói, thế nào? Ta xem khí sắc người hiện giờ rất tệ, có lẽ uống chút rượu sẽ có lợi cho người!

Hàn Tiểu Tranh không cự tuyệt. Bất kể là ai, nếu như họ đột nhiên phát hiện chẳng nhớ gì nữa thì nhất định họ sẽ muốn uống rượu.

Thức ăn nguội có nộm ốc ruộng, nộm cao lê, dưới lót chiếu chua ngọt, tôm cuộn tương đỏ. Thức ăn chính có vịt xào tạp, cá kho đậu hũ, huyết lợn tiêu trắng, cá dao khô... toàn là các món ăn bình dân, nhưng mùi vị tuyệt đối ngon hơn cả sơn trân hải vị, vì đầu bếp là các ngự trù có tiếng trong cung.

Hàn Tiểu Tranh không để ý đến thức ăn, Hàn Tiểu Tranh không ngừng rót rượu, dường như muốn trút cạn cả hai bình Nữ Nhi Hồng, rồi thở gấp một hơi.

Thần Thủ cười nói:

- Nếu người biết hai bình Nữ Nhi Hồng này đã ngâm mất năm mươi năm thì có lẽ người sẽ uống chậm một chút.

Nụ cười của ông ta đầy thiện cảm, tuyệt đối không có ý chế nhạo hoặc không vừa lòng.

Trong lúc ông ta đang nói, Hàn Tiểu Tranh vẫn tự rót cho mình một ly rượu, nhưng lần này không phải Nữ Nhi Hồng nữa mà là Trạng Nguyên Hồng.

Vừa uống cạn ly rượu, Hàn Tiểu Tranh nói:

- Nói đi nào, ông hãy nói cho ta nghe những gì ông biết.

Thần Thủ đặt đôi đũa xuống, nói:

- Được thôi, đầu tiên, ta sẽ nói cho người biết người là ai. Đương nhiên, qua một hồi có lẽ người cũng sẽ nhớ ra thôi. Người tên Hàn Tiểu Tranh, là một kiếm khách trẻ tuổi rất nổi danh trên giang hồ.

Hàn Tiểu Tranh lẩm nhẩm:

- Hàn Tiểu Tranh? Quen lắm!

Thần Thủ lại nói:

- Tên của mình thì đương nhiên nghe phải quen rồi! Ta cũng lấy làm lạ vì sao cứu tinh người rồi người lại chẳng nhớ gì cả. Lại nói tiếp đây. Người có một cha một mẹ, hừm, đây đúng là dư thừa, ai lại chẳng có cha mẹ! Về sau cha mẹ người đều bị hại.

Hàn Tiểu Tranh biến sắc:

- Là ai hại chết cha mẹ ta?

Thần Thủ thờ dãi nói:

- Phụ thân người nguyên là một Đường chủ có thanh thế nhất trong Vô Nhai giáo trên giang hồ, sau đó bị người khác đổ kị gạt ra khỏi Vô Nhai giáo. Nhưng người của Vô Nhai giáo vẫn không buông tha cho cha người, vài năm sau khi cha người ẩn cư, bọn chúng vẫn tìm ra cha người, rồi giết chết cả cha mẹ người!

Nắm tay của Hàn Tiểu Tranh siết lại kêu lên răng rắc, mắt như muốn đổ lửa! Hàn Tiểu Tranh lại lầm nhấm:

- Thật không ngờ ta lại có mối huyết hải thâm thù như vậy!

Chợt Hàn Tiểu Tranh lại nghĩ đến điều gì, kinh ngạc hỏi:

- Vậy tại sao ta lại... lại chưa chết?

Thần Thủ đáp:

- Lúc đó người mới hai tuổi. Sau khi bọn chúng đã sát hại cha mẹ người, chính lúc muốn hạ độc thủ với người thì đột nhiên có một người võ công cực cao xuất hiện, người đó đánh lùi bọn người Vô Nhai giáo, cứu người chạy thoát.

Hàn Tiểu Tranh vội vàng hỏi:

- Người này là ai?

Thần Thủ đáp:

- Người này chính là sư phụ người! Chỉ là người trên giang hồ chưa có ai từng gặp qua ông ta. Sau khi người được ông ấy cứu thoát, cũng biến mất mười mấy năm, cho đến năm ngoái mới xuất hiện trên giang hồ. Lúc này, người đã là người có võ công cực cao rồi.

Hàn Tiểu Tranh bàng hoàng nói:

- Không lẽ... không lẽ ta lại không vì cha mẹ báo thù sao?

Thần Thủ nói:

- Đương nhiên không phải. Lúc người xuất hiện trên giang hồ, Vô Nhai giáo mới đầu không thèm để ý, cho đến sau khi người giết chết một Đường chủ của bọn chúng, bọn chúng mới giật mình.

- Đường chủ của bọn họ?

- Không sai, là Vô Sai đường Đường chủ Bốc Thuyết. Vô Nhai giáo mất đi một Đường chủ rồi mới thấy không hay, lập tức xuất động số đông thuộc hạ, bắt đầu trăm mưu nghìn kế gia hại người, nhưng vì người võ nghệ cao

cường, bọn chúng từ đầu đến cuối vẫn chưa đắc thủ, nhưng bạn người... bạn người lại bị bọn chúng bắt đi rồi!

Hàn Tiểu Tranh kinh ngạc hỏi:

- Bạn của ta?

- Đúng, cô ta là A Vân, là người bạn cực tốt của người, cùng người tình đầu ý hợp, không biết cô ấy hiện giờ thế nào rồi...

Hàn Tiểu Tranh đứng bật dậy, nói:

- Ta phải đi tìm bọn Vô Nhai giáo!

Thần Thủ liền kéo Hàn Tiểu Tranh lại:

- Đừng vội nóng nảy! Cơ cấu Vô Nhai giáo rộng lớn như vậy, đệ tử trong giáo có đến chín mươi vạn, người cô thân một mình, cho dù có bản lĩnh thông thiên cũng không cách nào kháng cự lại được!

Gương mặt Hàn Tiểu Tranh xám xanh nói:

- Không lẽ để bọn chúng ngang ngược lộng hành như vậy? Nếu thù cha mẹ không trả, bằng hữu không cứu, ta há lại chẳng thành kẻ bất trung bất hiếu sao?

Thần Thủ thản nhiên nói:

- Người hiện giờ chỉ có cái dũng của kẻ thất phu, thì làm được việc gì? Tại hạ không có ý để người trở thành kẻ bất trung bất hiếu! Nhưng phạm việc gì cũng phải suy nghĩ kỹ rồi làm, tính kế lâu dài! Nếu hành sự lỗ mãng, chẳng phải lại bị vây bắt giống như hôm qua đó sao? Nếu không phải người của ta đến kịp thời, e rằng người đã sớm chết dưới tay Lê Viên ngũ quái rồi!

- Lê Viên ngũ quái là loại người gì?

- Bọn chúng cũng là người của Vô Nhai giáo, trong đó cầm đầu là Hồ Đồ Vô Sinh Nhạc Bất Chi cũng là một Đường chủ trong giáo!

Hàn Tiểu Tranh lại từ từ ngồi xuống, nói với vẻ chưa hiểu lắm:

- Ta với ông không có quan hệ gì, vì sao ông lại giúp ta?

Hàn Tiểu Tranh nghĩ thầm người này có vẻ quen thuộc, gương mặt thẳng thắn lỗi lạc, chắc là người hiệp nghĩa.

Thần Thủ nói:

- Vua ta sáng suốt, tra được Vô Nhai giáo có lòng muốn phản nghịch, nhưng Thánh thượng tấm lòng nhân hậu, không muốn hưng sư diệt trừ để

miễn sinh linh đồ thán, kinh nhiều bách tính, vì vậy mà lệnh cho tại hạ liên hợp chí sĩ nhân nghĩa trên giang hồ, cùng đối phó với bọn giặc Vô Nhai giáo! Tuy ta người đơn lực mỏng, nhưng chí ít ta cũng có một trái tim thành tín, chỉ cần giang hồ chính nghĩa ở trong tim ta mãi, lại có giang hồ hào kiệt đỉnh lực tương trợ, tất sẽ diệt trừ được bọn phản nghịch, sẽ có ngày khắp thiên hạ đều được yên vui!

Hàn Tiểu Tranh nghĩ thầm: “Không ngờ trong quan trường lại có nhân kiệt như vậy!” bất chợt trong lòng có ý khâm phục, bùi ngùi nói:

- Lục vương gia nếu không ngại thì tính thêm ta vào nhé!

- Được! Có Hàn Tiểu Tranh thiếu hiệp gia nhập liên minh thì lúc trực đảo hoành long sẽ đến nhanh mà thôi! Có điều Hàn Tiểu Tranh thiếu hiệp đừng gọi ta là Lục vương gia nữa, thân tại giang hồ, đâu có nhiều lễ phép nho nhã như vậy? Nếu Hàn Tiểu Tranh thiếu hiệp không ngại thì cứ gọi ta là Lục huynh, thế nào?

Hàn Tiểu Tranh vội vã nói:

- Cái này... cái này không ổn!

Thần Thủ không vui nói:

- Không ổn thế nào? Trừ phi Hàn Tiểu Tranh thiếu hiệp chê ta có mùi hôi thối của thân làm bọn hoạn giả quan quyền?

Hàn Tiểu Tranh ngượng ngùng đáp:

- Tại hạ tuyệt không có ý đó, chỉ là...

Thần Thủ vui vẻ cười nói:

- Xưng hô chỉ là một loại tượng trưng mà thôi, Hàn Tiểu Tranh thiếu hiệp hà tất phải câu nệ làm vậy?

Hàn Tiểu Tranh đáp:

- Thế ta cung kính không bằng tòng mệnh vậy!

Thần Thủ như vô cùng vui mừng, châm cho Hàn Tiểu Tranh một ly đầy, sau đó tự rót cho mình một ly rượu đầy, đoạn nâng ly lên nói:

- Chúng ta có nên vì việc này cạn một ly không?

Hàn Tiểu Tranh cũng nâng ly lên nói:

- Hình như không có lý nào không cạn ly!

Dứt lời, ly cạn.

Thần Thủ nói:

- Không giấu gì lão đệ, Hiện giờ đã có không ít võ lâm hào kiệt cùng bắt tay với ta, diệt trừ Vô Nhai giáo vì nước vì dân là một việc vô cùng vui sướng! Từ sau khi lão đệ trừ tay Bốc Thuyết, đả thương Nhạc Bất Chi, trong Vô Nhai giáo nhân tâm bàng hoàng, có lẽ đây là cơ hội rất tốt cho chúng ta!

Hàn Tiểu Tranh nói:

- Nghe lời của Lục huynh, dường như đã có kế hay phá địch!

Thần Thủ đáp:

- Kế hay thì không dám nói, nhưng không ngại nói thử một phen, ta nói ra, lão đệ châm chước cho.

Hàn Tiểu Tranh cứ uống rượu từ từ, nghe Thần Thủ tỉ mỉ nói.

Sâu trong đình viện, không biết đã tiến vào bao sâu, lại xuất hiện một khách sảnh thật lớn, có thể chứa đến gần hai trăm người.

Bấy giờ, trong đại sảnh lúc nhúc đầu người, tính ra có đến hơn một trăm người ở trong đó, không khí trong phòng nặng nề và im lặng. Giữa đại sảnh hiển nhiên lại có một cỗ quan tài gỗ màu đỏ.

Đầu người nào cũng quấn khăn trắng, trên mặt đều có nét bi thương. Trong sảnh tuy nhiều người, nhưng lại rất có trật tự. Đứng ở hàng đầu có Nhạc Bất Chi, bên phải Nhạc Bất Chi là một người rất gầy ốm, gương mặt người này ốm như một con dao, nhưng mắt hấn lại cũng sắc bén như đao vậy.

Bên trái Nhạc Bất Chi là một người vô cùng nho nhã phóng dật, tuy tuổi đã vào hàng tứ tuần, nhưng vẫn khí vũ bất phàm. Cử tay động chân đều rất ung dung nhẹ nhàng.

Người này chính là Lăng Phong lâu Lâu chủ Tất Lăng Phong.

Sau lưng ba người họ là bọn Thiên Mê Hoa Đán bốn người cùng với Thu Trì.

Tiếp theo sau nữa có ba mươi mấy người, xem chừng võ công đều không phải loại yếu nhược, còn lại hơn một trăm người phân thành hai hàng, đứng theo thứ tự.

Bên ngoài đại sảnh, vẫn còn bốn năm trăm người lặng thinh đứng trong bóng tối, thân phận địa vị của bọn họ quyết định bọn họ không thể tiến vào đại sảnh, mà phải đứng bên ngoài bảo đảm lễ tế tang được tiến hành thuận lợi.

Nhưng lễ tế tang vẫn chưa bắt đầu, cả bọn còn chờ đợi gì đó.

Chợt từ xa vang đến tiếng vó ngựa, dường như ở ngoài một dặm đường.

Chớp mắt, tiếng vó ngựa đã đến bên ngoài đình viện. Sau đó lại nghe tiếng ngựa hí, chắc là người cưỡi đã ghìm cương xuống ngựa.

Vang lên tiếng bọn giáo chúng ở phía xa:

- Thượng sứ đến!

Thanh âm từng tầng truyền vào, người trong đại sảnh lập tức chấn chỉnh tinh thần. Bọn Nhạc Bất Chi ra đến bên ngoài đại sảnh nghênh tiếp.

Rốt cuộc, ở khung cửa cuối cùng vào viện xuất hiện ba người, người đi ở giữa gương mặt như đồng đỏ, sắc đồng ánh lên trên mặt đầm nước. Đôi mắt của gã từ đầu chí cuối đều híp lại còn bé tí. Càng kỳ quái hơn nữa là bộ quần áo của gã, nửa bên màu đỏ nửa bên màu xanh.

Con người kỳ dị như vậy, nếu trong bóng đêm mà đụng phải gã, không bị giật mình bủn rủn cả người mới là lạ.

Người bên trái gã lại tương phản với gã, người đó từ y phục đến dung mạo đều rất bình thường, loại người giống hắc, trên phố cứ tùy tiện đưa tay ra là bắt ngay được một người. Tựa hồ như hắc chính là dùng để cân bằng những chỗ quái dị khác thường giữa y phục và dung mạo của hắc.

Người còn lại trên đầu mang một cái khay đầu lớn, khay đầu áp xuống thấp nên không ai có thể nhìn thấy mặt hắc. Mọi người chỉ cảm thấy hắc có nhiều điểm khác với người bình thường, nhưng cụ thể có gì không giống thì lại không nói được. Có lẽ thanh đao trên lưng hắc cùng với của người thường không giống, đao của hắc lại không có vỏ đao, trực tiếp đeo sát trên lưng hắc, lưỡi đao ánh lên màu xanh thẫm quái dị.

Xem tiếp hồi 31 Vô Kinh đường chủ

ĐỘC CHIẾN THIÊN NHAI

Long Nhân

www.dtv-ebook.com

Hồi 31

Vô Kinh Đường Chủ

Nhạc Bất Chi, Tất Lăng Phong cùng với gã người ốm như vỏ đao nhìn thấy ba người này, lập tức mời đi trước. Nhạc Bất Chi và gã người ốm như đao đồng thanh:

N

- Thượng sứ vất vả quá.

Còn Tất Lăng Phong thì nói:

- Tư Không tiên sinh cực nhọc rồi.

Không lẽ hãn chính là “Lưỡng Diện Tam Đao” Tư Không Tiếu?

Tên mặt đồng đáp lễ:

- Tam vị đa lễ, đây cũng là việc của Tư Không Tiếu ta.

Quả nhiên là Tư Không Tiếu!

Lúc này, bọn Thiên Mê Hoa Đán, Hoa Thu Trì cũng tiến lên chào hỏi, Tư Không Tiếu chỉ gật gật qua loa. Hãn có thân phận đặc thù trong Vô Nhai giáo, không phụ thuộc bất cứ phân đường nào, mà do Giáo chủ trực tiếp quản thúc, thường thay mặt Giáo chủ lộ diện trong các trường hợp tương đối trọng đại. Ví như lễ tế tang của Bốc Thuyết lần này, cũng do Tư Không Tiếu thay mặt Giáo chủ đến dự. Cấp bậc của Tư Không Tiếu ngang hàng với phó Giáo chủ, cho nên bọn Nhạc Bất Chi đối với hãn vô cùng tôn kính.

Khó trách hãn không cần nghiêm túc ứng đáp với bọn giáo chúng như Thiên Mê Hoa Đán.

Mấy người bọn Thiên Mê Hoa Đán, Cô Độc Mạt tuy xưng huynh đệ với Hồ Đồ Vô Sinh, nhưng chức vụ trong giáo lại thấp hơn một bậc.

Tư Không Tiểu cùng bọn họ đi vào trong đại sảnh, tang lễ lúc này mới chính thức bắt đầu, người làm chức Tư Nghị dẫn dắt nghi lễ nhập đề, sau đó tuyên bố tiếp theo là tuyên đọc tế văn của Giáo chủ viết vì Đường chủ.

Tư Không Tiểu rút từ trong bụng áo ra một cuộn giấy, giao cho gã Tư Nghị.

Tư Nghị cung kính tiếp lấy, từ từ mở ra, mượn ánh đèn cầy bắt đầu lớn tiếng tuyên đọc:

- Ta nghe Bốc Thuyết huynh đệ tang vong tam nhật, lại không thể ngậm ngùi chí thành, nên khiến Tư Không Tiểu đến lúc tế tang, cáo nhủ chi linh...

Tất cả đều đứng yên im lặng, cung kính nghe tế văn của Giáo chủ. Bốc Thuyết trong Vô Nhai giáo quan hệ với mọi người rất tốt, nên trong lòng ai cũng có một nỗi bi thương sâu lắng, do vậy mà tế văn thuật đến đâu họ đều cảm giác được chỗ thâm lương.

Đột nhiên, thanh âm gã Tư Nghị dừng lại.

Chúng nhân mới đầu còn tưởng rằng Tư Nghị tạm dừng để lấy hơi, nhưng chờ qua một hồi, vẫn không thấy hẵn đọc tiếp, tất cả đang cúi thấp đầu đều ngẩng lên nhìn về hướng Tư Nghị.

Vừa nhìn, mọi người trong sảnh đều giật nảy mình. Chỉ thấy tay phải của Tư Nghị dùng lực đẩy vào trước ngực mình, mặt hẵn đã chuyển sang tái xanh.

Tất cả mọi người đều thất kinh, không biết phải làm gì.

Đôi mắt Tư Nghị chớp chớp ánh lên một vẻ thống khổ đau đớn, một sự tuyệt vọng chết chóc, rồi ngã về sau như thân cây gỗ mục đổ xuống.

Người đứng gần chức Tư Nghị này nhất là Hoa Thu Trì, hẵn thấy Tư Nghị ngã xuống bất chợt, liền có ý muốn hiển lộ thân thủ trước mặt Thượng Sứ, lập tức tung thân lên, bắn đến kéo Tư Nghị trụ lại trước khi Tư Nghị ngã đụng mặt đất.

Thân pháp của hẵn đích xác đủ nhanh, sau khi kéo một cái, hẵn liền mượn thêm tí lực khiến Tư Nghị đứng lên trở lại.

Nhưng Hoa Thu Trì cùng liền nhận ra Tư Nghị đã khí tuyệt thân vong.

Trong cơn run sợ, hẵn đột nhiên cảm thấy cánh tay hẵn kéo Tư Nghị trở nên ngứa ngáy.

Một luồng sáng lóe lên trong đầu hăn: không hay, có độc!

Thực tế, khi hăn nghĩ ra như vậy thì hăn đã lớn tiếng hô hoán rồi, khiến hăn kinh hãi tuyệt vọng là sau khi hăn mở miệng, hăn mới phát hiện hăn không phát ra được tiếng nào, tựa hồ như hăn chỉ là mở căng miệng ra mà thôi.

Gương mặt Hoa Thu Trì hiện rõ nét hoảng hốt. Bụng hăn biết không hay, hăn nghiêng rằng, “xoèng” một tiếng, hăn rút kiếm ra rồi vung lên hướng vào cánh tay trái của mình mà chặt xuống.

Hăn hy vọng như vậy có thể giải thoát hăn khỏi chất độc?

Nhưng chính ngay lúc kiếm của hăn chặt xuống cánh tay trái của mình, một luồng sáng lóe qua, một tiếng “tang” vang lên, thanh kiếm trong tay Hoa Thu Trì đã bật ra.

Đánh bật thanh kiếm của Hoa Thu Trì là một thanh đao, đao chính là do của gã trung niên người ốm như vỏ đao phóng ra.

Cùng lúc hươ đao, gã thét lên:

- Thu nhi, người muốn làm gì?

Thì ra gã chính là phụ thân của Hoa Thu Trì - Hoa Tích, cũng tức là Vô Kinh đường Đường chủ.

Sau khi thanh kiếm của Hoa Thu Trì bị đánh văng lên, đầu hăn như một cái lỗ trống không, sau đó là một nỗi tuyệt vọng vô biên.

Chút ít hy vọng cuối cùng cũng bị phụ thân của hăn cắt đứt.

Hăn hướng nhìn Hoa Tích, nhóp nhép miệng như muốn nói gì đó, nhưng lại không nói được gì. Sau đó, hăn nhìn thấy trên mặt chúng nhân đều hiện lên nét kinh hãi như hăn.

Tuy Hoa Thu Trì không nhìn thấy gương mặt của mình, nhưng hăn tưởng tượng ra được gương mặt hăn lúc này nhất định cũng tái xanh như Tư Nghị, cho nên chúng nhân mới kinh hãi như vậy.

Trong cơn hoảng hốt, hăn như nhìn thấy chúng nhân phóng đến bên hăn, sau đó lại có một bóng người từ chỗ đang bị ngăn cản phóng đến. Những việc sau đó, Hoa Thu Trì không còn phân biệt rõ nữa. Không những thị giác của hăn đã loạn, mà cả tư duy của hăn cũng đã vỡ vụn. Hăn cảm giác được

thân thể hần bắt đầu như một sợi lông đang bay lên, bay lên... rồi hần như tiến vào một thế giới vô tri vô giác.

Cảm giác sau cùng của Hoa Thu Trì là chính xác, phụ thân hần nhìn thấy gương mặt hần sau khi biến đổi khiến người khác nhìn thấy phải kinh sợ, lập tức quên hết mọi thứ, phóng đến bên hần.

Còn người đột nhiên phóng ra ngăn cản là Lăng Phong lâu Lâu chủ Tất Lăng Phong.

Hoa Tích bị bức phải dừng lại, gã cực kỳ tức giận nhìn Tất Lăng Phong gằn giọng hỏi:

- Sao lại ngăn ta?

Chính lúc gã nói ra câu này, con trai gã đã “tông” một tiếng, đổ gục xuống nằm trên mặt đất. Điều này làm cho cặp mắt Hoa Tích chớp lên sát cơ như muốn giết người.

Lại có mấy người muốn tiến lên phía trước đỡ Hoa Thu Trì.

Tất Lăng Phong lớn tiếng hét:

- Đừng đi vào chỗ chết!

Mặt Hoa Tích xám xanh, cất giọng hần học như thú:

- Tránh ra!

Ánh mắt của gã lại càng giống lưỡi đao bén ngọt.

Tất Lăng Phong vẫn không nhúc nhích:

- Hoa huynh đệ, người cần phải bình tĩnh lại! Vừa rồi người không nên dùng đao đánh bật kiếm của lệnh lang, nếu không hần đã không phải chết!

- Nó đáng lẽ không chết! - Hoa Tích thét lớn, thanh âm to đến mức khiến người ta hết hồn.

Tất Lăng Phong từ từ nói:

- Người thét lớn như vậy, rõ ràng bụng người không có đáy, muốn đè nén nỗi sợ hãi trong lòng ư?! Được, nếu người nhất ý cô hành, ta cũng không ngăn cản nữa!

Nói xong, hần quả nhiên nghiêng người tránh ra.

Hoa Tích giận dữ liếc hần một cái, rồi phóng đến bên Hoa Thu Trì đã ngã trên mặt đất.

Tất Lăng Phong lạnh lùng nói:

- Nếu người không muốn để con người chết oan uổng thì đừng đụng vào thân thể nó!

Bấy giờ, tay của Hoa Tích như đã đưa ra đến gần thân thể Hoa Thu Trì, vừa nghe lời nói của Tất Lăng Phong, tay của gã như bị trúng phép định thân, ngừng lại trên không.

Ai cũng có thể nhìn ra lúc này Hoa Thu Trì đích xác là đã chết rồi.

Tay của Hoa Tích bắt đầu run lên, càng run càng kịch liệt, đến mức giống như lá cây lạnh trong mùa thu.

Lúc này, gã cũng giống như bất cứ một người cha mất con nào. Gã ngồi xoạc xuống đất, nước mắt rơi như mưa. Nam nhi bảy thước, lệ không dễ rơi, nhưng lại được mấy ai có thể chịu đựng sự thống khổ đau đớn như vậy?

Gã đã biết những gì Tất Lăng Phong nói đều là sự thật, nếu gã không dùng phi đao đánh bật thanh kiếm trong tay Hoa Thu Trì, rất có khả năng sau khi Hoa Thu Trì chặt cánh tay mình, có thể ngăn chặn được độc tính lan ra, từ đó mà bảo toàn được tính mạng. Tuy gã vốn có ý tốt ngăn cản hành động đại dột của con trai mình, lúc đó gã vẫn chưa biết Hoa Thu Trì đã trúng độc, nhưng cái chết của con trai gã rõ ràng có liên quan đến hành động của gã.

Dù trực tiếp hay gián tiếp gây ra cái chết của con ruột mình, lại không khiến người ta càng thêm đau khổ hơn chăng?

Gương mặt Hoa Tích vì sự đau khổ trong nội tâm mà thay đổi càng thêm giống một thanh đao cong vòng.

Tất Lăng Phong đi đến gần Hoa Tích, cúi xuống nói:

- Hoa huynh, việc này chắc có sự sắp đặt, hung thủ chắc vẫn còn trong đại sảnh, Hoa huynh xin nén thương đau, tầm nã hung thủ quan trọng hơn!

Vừa nghe dứt lời, Hoa Tích hốt nhiên đứng dậy, rút thanh đao đã cắm xuống đất ra, đứng thẳng lên như cây bút.

Trong mắt gã ánh lên khí lạnh thâm thâm giống như một thanh đao sung mãn sát khí.

Nhạc Bất Chi nói:

- Tam đệ của ta tinh thông độc thuật, không ngại cứ để hắn xem thử!

Chúng nhân đều hướng nhìn về phía Hoa Tịnh.

Hoa Tịnh gật gật đầu, đi về phía hai thi thể đang bày nằm trên đất, đại sảnh đột nhiên yên tĩnh lạ lùng, không ai ngờ rằng một người chết chưa kịp tổng tiển thì lại nhiều thêm hai người.

Hoa Tịnh cúi xuống xem xét tỉ mỉ, đầu lông mi hăn bắt đầu nhú lại, mà càng nhú càng chặt. Hốt nhiên hăn đứng thẳng lên, lôi trong bụng áo ra đôi bao tay bằng da hươu, cẩn thận đeo vào tay, lại lấy ra một cái hộp cực nhỏ, rút ra một cây ngân châm rồi lại cúi xuống.

Tư Không Tiểu đột nhiên nói với Hoa Tích:

- Hoa đường chủ, ta đã biết hung thủ là ai rồi!

Thần sắc của hăn cực kỳ thần bí, nhãn quang của hăn không biết vô ý hay cố ý quét qua Nhạc Bất Chi.

Hoa Tích cũng thay đổi thần sắc:

- Ai?

Tư Không Tiểu nói:

- Người ghé tai qua đây!

Trong mắt Hoa Tích ánh lên một nét nghi hoặc, nhưng hăn vẫn ghé tai qua.

Tư Không Tiểu hạ thấp giọng cực nhỏ:

- Hung thủ chính là... chính là ta!

Hoa Tích bàng hoàng.

Liền ngay lúc gã bàng hoàng, Lưỡng Diện Tam Dao Tư Không Tiểu đã vung tay phải nhanh như điện xẹt, trong lòng bàn tay nắm chặt một mũi dùi bén nhọn, đâm hướng vào bụng dưới Hoa Tích.

Biến cố ngoài dự liệu như vậy, đợi lúc Hoa Tích phản ứng lại thì đã trễ rồi, bụng dưới gã phút chốc lạnh ngắt, mũi dùi của Tư Không Tiểu đã hoàn toàn nằm gọn trong bụng dưới của Hoa Tích.

Mới đầu là lạnh ngắt, rồi sưng lên đau đớn, sau đó là ngứa ngáy. Đó là cảm giác của Hoa Tích.

Khá nhiều cặp mắt tròn tròn quan sát màn diễn, nhưng bọn họ nhất thời không định thần lại được, bởi vì tất cả đều vượt ngoài dự liệu.

Tư Không Tiểu cười dài nói:

- Bây giờ người không thể một đao mổ bụng người ra chứ? Ta nói cho người biết, trên người người cũng đã trúng phải loại độc giống như con trai người đó!

Gương mặt Hoa Tích quả thật bắt đầu biến sắc tái xanh. Gã nhóp nhép miệng, đưa tay muốn rút đao ra, thân đao mới rút ra được một nửa thì đã khí tuyệt thân vong.

Nhạc Bất Chi thét lớn:

- Hắn nhất định không phải Tư Không Tiểu thật!

Tư Không Tiểu đáp:

- Không sai! Ta không phải Tư Không Tiểu! Mà là Ma Thất! Trên tế văn ta lấy ra đã có kịch độc!

Nói xong, hắn đắc ý cười lớn.

Ma Thất, sát thủ rất nổi danh trên giang hồ, không những võ công cao cường, mà thủ pháp giết người cũng biến đổi kỳ dị, người ta gọi là Sinh Tử Bất Do Thiên, bởi vì người bị hắn xác định là mục tiêu thì quyền sống chết như bị thao túng trong tay Ma Thất. Ma Thất năm năm trước, sau khi giết chết tổng tiêu đầu của Thiên Cổ Tiêu Cục, đột nhiên mất tích không còn dấu vết, không ngờ hôm nay lại xuất hiện ở đây.

Tất Lăng Phong nhíu mày:

- Sinh Tử Bất Do Thiên Ma Thất? Không biết lần này, người sau lưng người lại là ai?

Ma Thất cười đáp:

- Tất lâu chủ kiến thức rộng rãi, chắc có nghe qua quy tắc của ta, trước khi ta giết người không đáng giết thì sẽ không nói người chủ ra!

Tất Lăng Phong cười lạnh nhạt, nói:

- Không lẽ người còn muốn sống thoát khỏi nơi này à?

Ma Thất đáp:

- Sao không muốn? Chỗ Ma Thất ta không muốn ở thì người khác đừng hòng giữ ta lại! Tất lâu chủ, người vốn không phải người của Vô Nhai giáo, sao lại muốn dẫm chân vào? Nếu bây giờ người muốn đi, ta tuyệt đối không làm khó người!

Tất Lăng Phong lý luận:

- Nếu ta tin lời người thì ta là thằng ngốc rồi. Có thể bây giờ người tha cho ta, nhưng sau này làm sao người để cho một kẻ biết được cái âm mưu này của người sống trên thế gian? Hơn nữa, hôm nay ba người bọn người cô thân thâm nhập. Nếu bọn ta không thể dùng đầu các người tế vong linh Bốc đường chủ, há chẳng để bằng hữu trên giang hồ cười nhạo sao?

Ma Thất phúi tay nói:

- Nói hay lắm! Đáng tiếc những người quá thông minh trước giờ không trường mệnh!

Nhạc Bất Chi cũng không thể nín nhịn nổi nữa, gầm lên một tiếng:

- Ngươi quỷ xà thần cũng muốn chống chọi sóng lớn?

Bọn Lê Viên tứ quái còn lại nghe thấy đều rút binh khi ra.

Tất Lăng Phong vội nói:

- Giết gà cần gì dao mổ trâu? Nhạc huynh đệ đừng vội ra tay, cứ để ta vì người đánh trận đầu!

Hắn biết Lê Viên ngũ quái đã bị nội thương, thời gian một ngày ngăn ngủi, vốn không thể khôi phục được bao nhiêu, đấu với Ma Thất nhất định thiệt thòi, mà so với Ma Thất hắn tự phụ có thể chiếm được thượng phong.

Tất nhiên, “Sấu Yến Lăng Phong Cộng Nhất Túy” không phải chỉ nói giỡn chơi.

Không ngờ Ma Thất lại nói:

- Người tưởng rằng bọn ta đến đây là để cùng các người nhớ nhung chuyện cũ sao? Ai lại rảnh hơi cùng các người đấu qua đấu lại từng người một?

Nói đến đây, thanh âm của hắn đột nhiên trầm xuống:

- Tất cả những người ở đây hôm nay, toàn bộ đều phải chết!

Tuyệt Xú cùng Nhạc Bất Chi cùng lúc cười lớn. Không có lý do gì họ không cười, bọn họ ở đây có đến mấy trăm người Vô Nhai giáo mà Ma Thất lại muốn giết sạch tất cả. Không rất buồn cười sao?

Thần sắc của Ma Thất rất bình tĩnh, đột nhiên hắn vỗ tay “bốp bốp bốp” ba tiếng.

Bọn Nhạc Bất Chi, Tất Lăng Phong đều ngạc nhiên, không biết Ma Thất làm vậy có dụng ý gì.

Bỗng, có tiếng kêu thảm thiết bên ngoài đại sảnh. Mà không chỉ một người, như bị mai phục, hai người rồi ba người. Chúng nhân thần sắc đại biến.

Duy chỉ có mặt Ma Thất lộ ra vẻ đặc ý, bên cạnh hẳn một người mang cái khay đầu hạ thấp nên cũng không nhìn rõ mặt, còn một người thần sắc bình thường, giống như không hề cảm thấy có chuyện gì phát sinh.

Một đệ tử của Vô Nhai giáo phi thân tiến vào, thậm chí còn không kịp thi lễ, vội vã nói:

- Báo! Bên ngoài đột nhiên xuất hiện hai trăm người không rõ thân phận, võ công cao cường, trong lúc chưa kịp đề phòng, chúng huynh đệ đã tử thương gần nửa!

Nhạc Bất Chi thét lớn:

- Nói bậy!

Kỳ thật, hẳn biết lời người này chắc chắn không phải giả, chỉ là hẳn không muốn tin mà thôi.

Tất Lăng Phong vẫn còn bình tĩnh hơn Nhạc Bất Chi nhiều, hẳn nói:

- Nhạc huynh đệ, mau hạ lệnh hơn trăm huynh đệ ở đây ra ngoài sảnh chi viện!

Nhạc Bất Chi chợt tỉnh ngộ, hét:

- Còn chưa đi mau!

Hơn trăm người này đều là người có chức vị nhất định trong Vô Nhai giáo, võ công đương nhiên cao minh hơn nhiều so với mấy trăm người bên ngoài, nghĩ rằng nếu họ gia nhập vào chiến cuộc bên ngoài, ít ra cũng không bị rút xuống hạ phong.

Lưu lại trong nội sảnh chỉ còn lại Tất Lăng Phong và Lê Viên ngũ quái cùng với Phó đường chủ của Vô Kinh đường và Vô Sai đường.

Tất Lăng Phong nghĩ qua một lượt: “Ta có thể chống chọi với Ma Thất, Lê Viên ngũ quái tuy thọ nội thương nhưng đối phó với người mang khay đầu kia thì chắc cũng có thể kháng cự được, còn hai vị Phó đường chủ liên thủ giao phong với người còn lại, đoán chắc cũng không thiệt thòi gì”.

Nghĩ là như vậy, nhưng chưa thật kỹ lưỡng, vì ngoài võ công của Ma Thất đã có phần hiểu rõ, hai người còn lại thì vốn chưa biết sở trường của

đối phương. Nhưng nếu Ma Thất đã là chủ chốt trong ba người thì võ công của hai người kia chắc không thể cao hơn Ma Thất.

Cho nên, bên mình vẫn có cơ hội thắng.

Nghĩ thế, Tất Lăng Phong thở phào một hơi, tuy hẳn không phải là người của Vô Nhai giáo, nhưng hẳn có thâm giao với Nhạc Bất Chi, hơn nữa quan hệ giữa Vô Nhai giáo với Tất Lăng Phong xưa nay đều rất tốt, cho nên trong cục diện hôm nay, hẳn vô tình trở thành nhân vật chủ trì đại cục.

Bên ngoài đại sảnh, tiếng chém giết không ngừng vang vọng bên tai, tiếng binh khí va chạm và kêu khóc vang trời, người nghe không tránh khỏi kinh hồn táng đờm.

Còn trong đại sảnh, lại có một sự tĩnh lặng, một loại không khí tĩnh lặng sắc mùi giết chóc.

Loại tĩnh lặng này là điềm báo trước của một cuộc chiến tàn khốc.

Âm thanh ngoài sảnh dường như trở thành cảnh nền của loại tĩnh lặng này, với sự đáng sợ của nó, loại không khí này dần dần hiện rõ vượt khỏi sự kinh tâm động phách.

Xuyên qua lớp giấy cửa sổ, có thể nhắc thấy được những màu sắc ngân bạch chói mắt đang nhảy múa; những màu đỏ đang bắn ra phun khắp.

Màu trắng, bạc là đao quang, kiếm ảnh.

Màu đỏ là màu của máu tươi nóng hổi.

Những người ngã xuống liền yên lặng nằm đó, còn những người đang đứng thì không ngừng chém giết. Trong số vài trăm người loạn chiến, ai cũng có khả năng chết. Khi mũi đao của một người cắm vào ngực người khác, hẳn nghe thấy tiếng mũi đao uống máu, có thể không phải từ đối phương mà là từ chính nội thể của hẳn, bởi vì cùng lúc này đã có một mũi kiếm khác xuyên qua cơ thể mình.

Chết dường như đã trở thành một loại trò chơi, một loại trò chơi như Kích Cổ Truyền Hoa. Khi tiếng trống còn chưa ngừng, mỗi người ai cũng đều sợ đóa hoa đỏ truyền đến mình, khi hoa đến tay mình, liền lập tức dùng tốc độ nhanh nhất đẩy qua cho người khác.

Mỗi người đều nghĩ như vậy, cho nên mỗi người đều có khả năng chết.

Nhưng sự sống chết của chúng nhân bên ngoài bị người trong nội sảnh tạm thời lãng quên, họ chỉ còn quan tâm đến sự sống còn của toàn bộ cục diện.

Giống như trên cùng một bàn cờ, kẻ chết là con Tốt hoặc con Tượng, nó không quan trọng. Điều thiết yếu là cả ván cờ này chết hay sống.

Tất Lăng Phong cũng dùng kiếm, kiếm là thứ tiêu sái nhất trong binh khí, cũng giống loại nhân vật như Tất Lăng Phong tất nhiên phải dùng kiếm.

Tay cầm chắc chuôi kiếm, ngón tay cái lúc áp lúc hở trên kiếm quyết, kiếm hoành “keng” một tiếng, khuỷu tay giật một cái, kiếm đã rút khỏi bao.

Quá trình bạt kiếm của bất cứ người nào cũng đều như thế, nhưng không có ai có thể bạt kiếm tiêu sái như Tất Lăng Phong.

Động tác bạt kiếm của hãn tuyệt đối không chậm, nhưng lại không gây cho người khác cảm giác tâm phù khí tháo, tim đập thành thịch, hơi thở dồn dập. Tựa như hãn rút ra không phải là kiếm mà là một đóa hoa hồng để tặng tình nhân.

Kiếm vừa xuất bao, Tất Lăng Phong tiện nhấn trầm cổ tay, hai tay khép vòng, mặt hướng về Ma Thất.

Đây là cách thức khởi đầu khởi chiến đối phương cực kỳ khách sáo, nếu đối là người khác, phải làm động tác này trong trường hợp như vậy thì nhất định sẽ chẳng ra gì. Nhưng Tất Lăng Phong ngược lại không cho người ta cảm giác như vậy.

Lúc này Ma Thất cảm nhận được chỉ có sự ung dung đại độ của Tất Lăng Phong.

Gã bất giác thở dài một hơi, ngoài hãn ra không ai hiểu rõ tại sao hãn thở dài.

Thán khí của Ma Thất là tuy võ công của gã cao hơn Tất Lăng Phong, nhưng gã vĩnh viễn không học được thần thái như của Tất Lăng Phong, dù rằng hôm nay người ngã xuống là Tất Lăng Phong thì Tất Lăng Phong ngã xuống đó vẫn tiêu sái hơn gã đang đứng.

Đây quả thực là một sự việc kỳ quái.

Tất Lăng Phong ra tay đầu tiên là vì hấn phải khiêu chiến với đối thủ mạnh nhất, hấn không muốn Lê Viên ngũ quái mạo hiểm.

Lúc Ma Thất rút thanh Huyền Hắc Vô Hoa Dao ra, Tất Lăng Phong chợt lóe lên trong đầu: “Tư Không Tiểu trước mắt là giả mạo, vậy còn Tư Không Tiểu thực đâu? Trừ phi Tư Không Tiểu đã bị bọn Ma Thất hại? Nhưng theo lý thì võ công của Ma Thất lại không phải là đối thủ của Tư Không Tiểu!”

Nếu nói như vậy thì há chẳng phải bên cạnh Ma Thất còn có người càng cao minh hơn?

Nghĩ đến đây, Tất Lăng Phong không khỏi có chút ít hối hận, hấn cảm thấy hấn không nên hấp tấp ra tay, mà nên chờ đợi lúc cao thủ thực sự của đối phương xuất hiện. Đây là do hấn tranh cường hiếu thắng, đặc biệt là tự cao kiêu ngạo, mà thành vượt ra ngoài suy nghĩ sắp đặt chiến cục, giống như cuộc Điền Kỵ đua ngựa của mấy trăm năm trước, cùng với mấy con ngựa đó, chỉ cần xếp đặt tốt thì có thể phản bại thành thắng.

Đủ sức làm như cách nghĩ này, rõ ràng Tất Lăng Phong không hổ là nhất lâu chi chủ.

Nhưng tên đã giương dây, không thể không phát. Tư thế bạt đao của Ma Thất tuy không đẹp nhưng tuyệt đối rất nhanh.

Dao vừa xuất bao, liền giống như một con ngựa thoát cương, nó phải được phi nhanh bay lượn.

Thanh đao của Ma Thất rất dày, nhưng trong tay Ma Thất lại như một sợi lông không chút phân lượng, lúc hươ lên, hình dáng thanh đao khiến người ta khó tả bằng lời. Chỉ thấy mũi đao như một đám sương mù xoáy lượn trên không.

Sinh Tử Bất Do Thiên.

Tất Lăng Phong mỉm cười, thanh kiếm trong tay đã vang lên tiếng xé lụa, vạch không mà xuất.

Giống như một chiêu rất bình thường.

Mũi kiếm như sương vụ tương tiếp với đao quang. Điều kỳ quái là đao quang chói lòa bức bách người khác lại bị một chiêu kiếm xem ra rất bình thường bức đến mức tan biến vô ảnh vô tung.

Xem tiếp hồi 32 Không Động chi cảm

ĐỘC CHIẾN THIÊN NHAI

Long Nhân

www.dtv-ebook.com

Hồi 32

Không Động Chi Cảm

Nhạc Bất Chi bất chợt thầm thán phục, hẳn cùng Tất Lăng Phong giao tình rất thâm sâu, ngày thường cũng hay chiết chiêu, tự thấy kiếm pháp của mình so với Tất Lăng Phong hơn kém không nhiều, hôm nay nhìn thấy mới biết hoàn toàn không phải như vậy.

N

Đương nhiên, hẳn biết Tất Lăng Phong thường ngày không phải có ý khiêm nhường, mà vì hoàn cảnh khác nhau. Bằng hữu chiết chiêu, có rất nhiều chiêu số hiểm độc không thể nào dùng được, mà trong lúc đánh đối bằng sự sống chết thì lại không thể nghĩ ngợi nhiều đến thế.

Nhạc Bất Chi lên tiếng:

- Huynh đệ chúng ta cũng không thể ở không được!

Lập tức cùng Lê Viên tứ quái xông đến lập thế vây gã đội khay đấu.

Nguyên nhân họ chọn gã này cũng giống như Tất Lăng Phong, bởi vì họ nhận thấy một loại sát khí ghê người từ thanh đao kỳ dị mà gã này đeo trên lưng.

Người còn lại thì quá bình thường, cho nên họ để lại cho hai vị Phó đường chủ: Vô Kinh đường Phó đường chủ Thang Hắc; Vô Sai đường Phó đường chủ Nhậm Thiên Long. Thang Hắc sử dụng một cây đoản thương màu trắng bạc. Cũng như cái tên, người này đen đúa đến mức người khác nhìn thấy cũng khiếp sợ, bên cạnh ngọn thương bạc lại càng thấy rõ điều này.

Nhậm Thiên Long sử dụng một cặp Phán Quan bút, nhưng thực ra nói Phán Quan bút cũng không chính xác, bởi vì thứ binh khí trong tay Nhậm

dài hơn gấp đôi so với loại Phán Quan bút bình thường, mà ở đuôi hai ngọn bút lại có một sợi xích nối chúng lại với nhau.

Tuy nhiên, tấn công trước tiên lại là gã nhìn không xứng mắt của hai vị Phó đường chủ.

Ngân thương của Thang Hắc lúc đứng lúc nằm, liền nghe một tiếng “coong”, ngân thương như một luồng sáng bạc phóng ra. Mũi thương như vạn tinh lấp lóe, thanh thế thật khiến người kinh hãi.

Lại nghe một tiếng “keng”, trong tay đối phương đã hiện ra một thanh kiếm bốn lưỡi, trong chớp mắt kiếm xuất khỏi vỏ đã hiện rõ một tốc độ kinh người phát ra vạn đạo kiếm ảnh làm hoa mắt người ta, dường như có thể hủy diệt tất cả.

Thang Hắc lúc này mới phát hiện kiếm pháp của người này không giống như hãn nhận định bên ngoài. Nhậm Thiên Long vốn cho rằng không cần cùng Thang Hắc động thủ, bấy giờ mới nhìn ra sai lầm của mình.

Kiểm của đối thủ tựa như có linh tính, không những có khả năng phân rõ hư thật trong mắt thiên thương ảnh phát kích từ ngân thương của Thang Hắc, mà còn có thể bắt được phương vị tập kích của ngân thương trong chớp mắt, kiếm của gã như nắm được tiên cơ, đã chờ đợi sẵn ở đó.

Kiểm thương tương kích, thiết thời lại chẳng phải là kiếm ư? Nhưng kiếm là loại vũ khí dùng sự khinh xảo, linh biến để thủ thắng, đâu thể đánh thẳng với thương?

Nhưng sự thật lại khiến người ta thật sự bất ngờ.

Chỉ nghe sau một trận mưa thanh âm binh khí va chạm, Thang Hắc cảm thấy hai lòng bàn tay nóng rực, sau mỗi lần va chạm, đều có một sức mạnh cực lớn truyền từ ngân thương qua.

Sau mười mấy chiêu, hai tay của Thang Hắc như đang cầm thanh thép nóng đỏ, đau đớn khôn cùng. Nhưng hãn không dám rút tay, vì hãn biết chỉ cần vừa rút tay là kiếm của đối phương sẽ lập tức có thể xuyên vào thân thể hãn.

Trong lúc nguy nan, đôi bút Phán Quan của Nhậm Thiên Long vụt đến một cách xuất quỷ nhập thần.

Lúc này mới có thể nhìn thấy rõ tác dụng của sợi xích giữa cặp Phán Quan bút bạc, nó có thể biến cặp Phán Quan bút trở thành ám khí để sử dụng trong tình huống nguy cấp.

Phán Quan bút với kinh phong mạnh mẽ bắn thẳng vào giữa ngực đối phương, Nhậm Thiên Long hy vọng đòn này có thể giải vây cho Thang Hắc.

Tuy nhiên, đối phương thấy Phán Quan bút bắn đến trước ngực mà không thèm né tránh, lại dùng chuôi kiếm với tốc độ nhanh như điện xẹt đập lên Phán Quan bút một cái.

Liền thấy hướng bay của Phán Quan bút thay đổi, phóng về phía sườn phải của Thang Hắc, mà tốc độ lại càng nhanh hơn.

Thang Hắc, Nhậm Thiên Long đều giật mình.

Thang Hắc không dám tiến lên đối địch nữa, ngân thương gấp rút kéo về quét ngang hông. Đồng thời, Nhậm Thiên Long nhanh chóng dùng lực kéo Phán Quan bút về sau.

Hai người đồng tâm hiệp lực, trước khi Phán Quan bút đâm vào sườn phải Thang Hắc, “tang” một tiếng, Thang Hắc đánh bật Phán Quan bút, Nhậm Thiên Long dang tay ra, Phán Quan bút bay ngược về phía tay phải mình, Nhậm Thiên Long liền đưa tay bắt lấy, lập tức phóng người lên, nhảy vào vòng chiến.

Nhưng vẫn không thay đổi được chiến cục, chỉ nghe vang lên một tiếng thanh tiêu, vô số kiếm ảnh ngang dọc đan thành lưới bắn ra, kiếm pháp xem ra rất bình thường của người kia lại có sự lợi hại kinh thế hãi tục như vậy.

Thang Hắc dường như chưa kịp phản ứng, đã bị hàn kiếm quét trúng, trước ngực hiện ra một lằn máu đỏ dài, nếu không phải Nhậm Thiên Long kịp thời cứu viện, e rằng ngực Thang đã bị cắt banh ra một miếng lớn.

Lúc này, trong bụng Lê Viên ngũ quái không ngăn được kinh sợ. Sau khi vây chặt “Khay Đẩu”, vì đã bị nội thương nên không thể dùng nội lực áp chế đối thủ, chỉ có thể dùng sức khéo léo, bằng kiếm pháp và thêm vào sự phối hợp của năm người mới ép được “Khay Đẩu” chống đỡ vất vả. Dao pháp của “Khay Đẩu” quả nhiên kỳ dị. Nhưng loại dao pháp đáng sợ tuyệt đối không phải loại dao pháp kỳ dị, mà phải là loại dao pháp chất thực.

Bất kể loại đao pháp kỳ dị nào, chỉ có thể dùng sự tấn công kỳ dị đó kéo dài mà thôi. Nhưng trước mặt năm tay giang hồ lão luyện như Lê Viên ngũ quái, làm sao mới có thể thực hiện được điểm này? Nếu có người nghĩ có thể mượn sức tấn công quý dị để chiếm ưu thế trong tay năm người bọn họ thì đều là sai lầm cả.

Tuy rằng lúc đầu Lê Viên ngũ quái không thích ứng với loại đao pháp kỳ dị của “Khay Đẩu”, có chút ít hoảng loạn, nhưng tình hình này được thay đổi rất nhanh, đó chính là “kiến quái bất quái, kỳ quái tự bại”. Sau khi Lê Viên ngũ quái quen dần với loại đao pháp kỳ dị này rồi, bọn họ không những có thể ung dung đối phó mà còn có thể bức “Khay Đẩu” tay chân rối loạn.

Kiểm của họ không tiếp xúc trực tiếp với đao của “Khay Đẩu”, vì bọn họ đều đã bị nội thương, nên nếu dùng lực đối phó thì nhất định sẽ bị thiệt.

Có thể thấy được Lê Viên ngũ quái đã sử dụng kiếm pháp của mình đến mức cực kỳ lâm li. Bất kể “Khay Đẩu” xuất chiêu như thế nào, bọn họ đều tránh được trong đường tơ kẽ tóc.

Cục diện này, theo tình lý thì hợp lực của Lê Viên ngũ quái đối phó với một người, dưới gầm trời này không được mấy người có thể ứng phó nổi, tiếc rằng nội lực của bọn họ đại thương, nhưng liên thủ như vậy thật vẫn rất đáng sợ.

Tuy vậy, khi nghe được tiếng gầm của người tưởng chừng như tầm thường kia lại khiến họ không khỏi kinh ngạc.

Tiếng gầm này không thể quen thuộc hơn nữa. Chính ngày hôm qua, năm người bọn họ bị tiếng gầm này đả thương.

Vì vậy bọn họ đồng loạt nhìn về phía người đang bị Thang Hắc và Nhậm Thiên Long vây công. “Khay Đẩu” cũng nhân cơ hội này có thể lấy lại nhịp thở đều đặn.

Lê Viên ngũ quái vừa nhìn qua bên đó liền giật thót mình. Võ công của người đó rõ ràng là người mà hôm trước họ đã vây công, nhưng dung mạo lại khác hoàn toàn.

Trừ phi người này đã dùng thuật dịch dung, thay hình đổi dạng?

Nếu quả thật như vậy thì e rằng hai vị Phó đường chủ lành ít dữ nhiều.

Bấy giờ, Tất Lãng Phong cũng đã nhìn ra, hẳn phát hiện trong ba người này, võ công cao nhất lại là người bị đánh giá thấp nhất. Tâm niệm vừa động, hẳn liền chuẩn bị phóng qua thay chỗ Thang - Nhậm hai vị Phó đường chủ. Không ngờ rằng trong lúc hẳn dự tính như vậy, Lê Viên ngũ quái đã ép được “Khay Đẩu” phải thoái lui mấy bước, rồi nhắm lướt tới phía hai người Thang - Nhậm.

Trong chớp nhoáng, nhân ảnh của năm người đã lướt đến bên Thang - Nhậm vây công đối phương.

“Khay Đẩu” đương nhiên không chịu đứng nhìn, cũng phóng theo qua đó. Mũi đao vạch ra từng đường yêu dị như một trận mưa quang cuốn đến.

Vì vậy trở thành một trận hỗn chiến.

Ma Thất cất tiếng gọi:

- Hàn thiếu hiệp, năm đứa mặt mèo như quỷ quái đó là... A...

Lời nói bị cắt đứt vì mũi kiếm của Tất Lãng Phong nhân lúc gã phân thần đã sạt bay một miếng thịt ngay đầu vai gã. Nếu không phải hẳn phản ứng vẫn còn nhanh thì sợ là kiếm sạt đi mất không phải miếng thịt ở đầu vai, mà nửa câu nói sau cũng không còn cơ hội nói cho hết nữa.

Người kia quả nhiên là Hàn Tiểu Tranh. Nghe Ma Thất thét lên như vậy, Hàn Tiểu Tranh lập tức ứng tiếng:

- Ta đã biết rồi, bọn chúng ắt là Lê Viên ngũ quái đã làm ta trọng thương!

Lê Viên ngũ quái nghe xong, không khỏi ngạc nhiên nghĩ rằng:

- Rõ ràng là bọn ta bị trọng thương chứ, sao hẳn lại nói ngược lại?

Thấy đối phương quả thật là thiếu niên võ công kỳ cao mà hôm trước gặp phải, bọn họ không ngăn được kinh sợ, bởi vì họ biết tình hình như vậy mà muốn thủ thắng thì còn khó hơn lên trời.

Hàn Tiểu Tranh như chưa hề gặp qua Lê Viên ngũ quái, lớn tiếng quát:

- Hình dạng năm con quái vật bọn người ghê tởm như vậy, hèn chi tâm địa hiểm độc. Hôm qua nếu không có người tương trợ thì không phải đã bị bọn người hại rồi sao?

Miệng chưa dứt lời, kiếm đã từng chiêu từng chiêu hướng về phía Lê Viên ngũ quái hỏi thăm, đối với Nhậm - Thang hai vị Phó đường chủ lại rất

ít xuất thủ.

Lê Viên ngũ quái thấy Hàn Tiểu Tranh nói như vậy, cho rằng Hàn Tiểu Tranh đang giấu cợt việc năm người họ bại trận hôm trước, không kiềm được vừa giận vừa sợ, đặc biệt là Tuyết Xú càng thêm sát khí, tuy rằng biết rõ không thể chiếm ưu thế trong tay Hàn Tiểu Tranh, nhưng cũng dốc sức xung sát, sử dụng toàn những đòn thế như muốn cùng với đối thủ đồng quy ư tận.

Lê Viên tứ quái còn lại thấy vậy cũng động tâm, nghĩ rằng: “Kế sách điên cuồng này của ngũ đệ cũng không kém, năm người bọn ta liên thủ cũng không phải đối thủ của tên tiểu ma đầu này, chi bằng lập kế thí mạng cùng hãn đồng quy ư tận! Bọn ta có năm cái mạng, hãn chỉ có một, kể ra bọn ta cũng chiếm được lợi thế!”

Nghĩ vậy, bọn họ xông đến trợ sức Tuyết Xú, chiêu thức đều không cần tự bảo hộ, chỉ cần đả thương được địch thủ.

Hàn Tiểu Tranh vừa sợ vừa giận, hét lớn Quả nhiên ác độc! Nhưng các người cho rằng cách đánh vô lại như vậy có thể chiếm được lợi thế sao? Thực là cuồng tâm vọng tưởng!

Đành rằng nói như vậy, nhưng đối mặt với chiến thuật điên cuồng của Lê Viên ngũ quái, Hàn Tiểu Tranh nhất thời cũng không nhịn được. Nếu một người tới cả tính mạng cũng không tha thiết nữa thì lúc đó hãn còn đáng sợ hơn bình thường gấp mười lần. Cho nên Lê Viên ngũ quái tuy thân đều mang trọng thương, nhưng vẫn có thể áp đảo được Hàn Tiểu Tranh.

Cùng lúc này, Thang - Nhậm hai vị Phó đường chủ lại giao chiến cùng với “Khay Đẩu”, hai bên thực lực tương đương, thật là khó phân cao thấp.

Tiếng đánh giết bên ngoài đại sảnh nhỏ dần, ngược với điều này là càng hiện rõ một khung cảnh chết chóc.

Không cần phải tận mắt nhìn thấy cũng có thể tưởng tượng ra được cảnh tượng máu chảy thành sông như thế nào ở bên ngoài.

Điểm này được chứng minh bởi mùi máu tanh nồng nặc vào tận bên trong đại sảnh. Hơi thở của những người ở đây đều đầy mùi ngọt ngọt như đồng cũ đồng gỉ.

Trên người Ma Thất đã bị vài vết thương, dường như mỗi nhát đều trúng vào thời gian cách nhau không dài, kiếm của Tất Lăng Phong lại muốn thêm một đường lên người gã. Đến lúc này, niềm tự hào duy nhất của gã ắt là bản lĩnh thoát chết trong gang tấc. Đã mấy lần tới bản thân gã cũng nghĩ rằng gã sẽ bỏ mạng bằng nhát kiếm đó, kết quả là hết lần này đến lần nọ kỳ tích đã cứu thoát tính mạng gã.

Bấy giờ gã đã rõ nếu tiếp tục đánh thì chỉ còn đường chết. Khả năng có thể tiếp tục sinh tồn là Hàn Tiểu Tranh xung phá khỏi vòng vây của Lê Viên ngũ quái rồi đến tiếp cứu gã.

Gã đã nhìn ra võ công của Hàn Tiểu Tranh trên cả Lê Viên ngũ quái, mà nhìn từ động tác của Lê Viên ngũ quái thì bọn họ hiển nhiên đã bị nội thương, nhưng khốn nỗi là năm người này như bị trúng tà, không thiết đến sống chết. Ý đồ của họ đã hiện rõ là: lấy máu đổi máu, lấy mạng đổi mạng!

Đánh giết đến bước này thì yếu tố quyết định thắng phụ chính là sự cao thấp của võ công.

Tất Lăng Phong không ngăn được sự nóng nảy, Tất Lăng Phong rất muốn nhắc nhở Lê Viên ngũ quái không nên thí mạng như vậy, nhưng cuối cùng Tất Lăng Phong vẫn phải nín nhịn, vì gã biết trên thực tế Lê Viên ngũ quái không còn chọn lựa nào khác, nếu bọn họ không lấy cái chết đánh đổi thì bọn họ còn chết sớm hơn.

Tất Lăng Phong nghĩ vậy nên cũng không kiềm được vội vã, Tất Lăng Phong hạ thủ lại càng hiểm độc. Bởi vì hắn nghĩ nếu mình giết được Ma Thất, tình hình sẽ có thể lạc quan hơn nhiều.

Bỗng, hai tiếng rú thảm thiết đồng thời vang lên.

Là Ma Thất và Tuyết Xú.

Cùng lúc kiếm của Tất Lăng Phong đâm vào bụng Ma Thất, kiếm của Hàn Tiểu Tranh cũng xuyên thẳng vào yết hầu Tuyết Xú.

Hai người đều ngã bật ngửa ra phía sau như hai khúc gỗ mục đổ xuống.

Còn Tất Lăng Phong thì như chim hồng đang lướt về phía Hàn Tiểu Tranh.

Lúc này, kiếm của Hàn Tiểu Tranh đã cắt đứt yết hầu của Tuyết Xú, thuận thế kéo mạnh một nhát, từ một góc độ nghĩ rằng không thể được, với

tốc độ điện xẹt, đâm tới Cô Độc Mạt ở bên trái mình. Nhất kiếm này không những nhanh như sét đánh mà đường đi còn cực kỳ thẳng gọn, lúc Cô Độc Mạt ý thức được nguy hiểm thì Thiếu Lưu Kiếm của Hàn Tiểu Tranh chỉ còn cách trong gang tấc.

Tim gan của Cô Độc Mạt trong chớp mắt này đã sinh ra ý niệm bó tay lúc gần kề cái chết, hẳn biết mình không còn cách nào tránh né hoặc chống đỡ nổi nhất kiếm đã được nhập vào linh tính này.

Chỉ nghe một tiếng “keng” vang lên, kiếm của Hàn Tiểu Tranh từ chỗ còn cách người hấn vài tấc vạch ra ngoài, thì ra Tất Lăng Phong đã cứu hấn thoát hiểm.

Cô Độc Mạt lập tức vặn người bẻ vai lộn ngược ra ngoài. Sau khi thân hình hấn chạm đất, mồ hôi lạnh của hấn mới đổ ra đầm đìa.

Tình cảnh vừa rồi thật khiến hấn không dám toát cả mồ hôi.

Hàn Tiểu Tranh vừa tiếp kiếm của Tất Lăng Phong, liền biết ngay võ công của Tất Lăng Phong còn cao minh hơn cả Nhạc Bất Chi.

Tất Lăng Phong thay thế vị trí của Tuyệt Xú, tuy võ công của Tất Lăng Phong cao hơn Tuyệt Xú một bậc, nhưng hấn chưa từng phối hợp với bốn người Hồ Đồ Vô Sinh Nhạc Bất Chi, Thiên Mê Hoa Đán, nên tác dụng thay thế Tuyệt Xú cũng không hơn được gì, mà hấn cũng không thể theo cách đánh lường bại câu thương của Tuyệt Xú, điều này hoàn toàn không phù hợp với tính cách của hấn.

Cục thế giữa hai bên lại xuất hiện sự tương đương, kỳ thực, thời gian càng kéo dài thì càng bất lợi cho Hàn Tiểu Tranh, vì thời gian lâu dần sẽ khiến sự phối hợp giữa Tất Lăng Phong với bốn người kia càng lúc càng mật thiết.

Lúc này lại nghe một tiếng “tang”, sau đó lại một tiếng “hự”, chỉ thấy ngọn ngân thương của Thang Hắc đột nhiên vượt ra khỏi tay, “tróc” một tiếng, như một cọng lúa xuyên qua mái nhà ở trên cao. Còn tay Thang Hắc thì ôm chặt bụng dưới, bụng dưới hấn có một dòng máu tươi cuộn cuộn phun ra.

Còn sườn phải của Nhậm Thiên Long như bị lõm xuống, xem chừng đã bị gãy mất hai cọng xương sườn, cả người hấn cơ hồ như bị cơn đau quặn

lại, một gương mặt toát ra đầy mồ hôi lạnh.

Nhìn lại “Khay Đẩu”, trên đùi phải của gã cầm một cây thép nho nhỏ, nhìn kỹ thì nó là một ngọn bút Phán Quan của Nhậm Thiên Long.

Nhưng thương tích nặng nhất hiển nhiên là từ ngọn bút Phán Quan này. Vì lúc này cái khay đẩu của “Khay Đẩu” đã biến đâu mất, lộ ra một cái trán hói. Gương mặt gã đã trắng bệch như tờ giấy, sau một lúc cố nhịn, cuối cùng gã vẫn “ọc” ra một búng máu tươi.

Gã cũng đã bị nội thương.

Ba người như ba con dã thú bị thương, trong mắt lóe lên đầy sát khí.

Ba người khập khiễng tiến đến gần nhau, lúc này họ đã quyết định phải dùng hết thủ đoạn để dồn đối phương vào chỗ chết: binh khí, cước, quyền, cho đến... răng.

Khi khoảng cách giữa bọn họ chỉ còn khoảng bốn tấc thì thân người Thang Hắc đột nhiên lắc lư rồi đổ xuống đất.

Rồi như không phân trước sau, “Khay Đẩu” lại phun ra một búng máu, gã cũng ngã nhào xuống đất, trong mắt gã chớp lên một tia sáng như tuyệt vọng của con dã thú.

Duy nhất còn Nhậm Thiên Long đang đứng thì cười “hì” được một tiếng rồi hít vào một hơi dài để kiềm hãm cơn đau dữ dội từ sườn phải thấu đến tim gan, mặt hằn nhằn như quỷ khóc.

Nhậm Thiên Long từng bước từng bước chậm chậm đến ngồi bên “Khay Đẩu”, cuối cùng hần nhắc chiếc Phán Quan bút còn lại lên, giơ lên cao.

Chỉ cần dùng lực cầm thẳng Phán Quan bút của hần xuống thì có thể chọc thủng cái đầu trọc của “Khay Đẩu”.

Nhậm Thiên Long cười cười an ủi. Kỳ thực biểu hiện trên mặt hần, nụ cười này chỉ là động đậy mép môi vài cái mà thôi. Nhưng vào lúc này, toàn bộ khí lực còn lại của Nhậm Thiên Long đột nhiên biến mất, hần cảm thấy đứng lên cũng đã là một chuyện vô cùng khó khăn.

Nhậm Thiên Long nghiêng rằng “kèn kẹt”, hần cần phải kiên trì. Nhưng rồi kết quả hần lại như một khúc gỗ mục không sinh mệnh ngã kênh trên mặt đất.

Phán Quan bút của hắn rút bên đầu “Khay Đẩu”, sau khi ngã xuống đất, hắn đã chết ngất đi rồi.

Trong mắt “Khay Đẩu” ánh lên một nét vui mừng điên cuồng. Dao của gã đã vắng ra rất xa khi gã té ngã xuống đất, mà gã lúc này không còn đủ sức để nhặt lại nữa, nên gã đưa hai tay ra, dùng sức bóp chặt cổ họng Nhậm Thiên Long đã ngã trên mặt đất.

Dùng sức! Dùng sức! Gã cảm thấy khí lực toàn thân đã dồn hết vào hai tay, nhưng gã không thể nào cảm giác ra được hàu quả của đối phương đã biến hình hay đã rách nát rồi nữa.

Đột nhiên, trước mắt gã tối sầm, phun lên mặt Nhậm Thiên Long thêm một búng máu tươi rồi gã cũng ngất đi.

“Khay Đẩu” cùng Nhậm Thiên Long ngã bên cạnh nhau, tư thế của bọn họ thật thân mật, giống như họ là bạn rất tốt của nhau.

Thang Hắc ngã lăn trên đất, chầm chậm bò về phía này, sau lưng hắn có một đường máu mà người khác nhìn thấy phải kinh hoàng.

Bấy giờ, tiếng chém giết bên ngoài đại sảnh đã ngừng lại.

Sau đó lại nghe thấy tiếng chân chạy ầm ầm, rất nhanh, ngoài cửa đại sảnh xuất hiện mười người xông đến.

Trên mỗi người họ dường như đều dính đầy máu, cũng không biết là máu của chính họ hay là máu của đối phương.

Mười người này vừa tiến vào, hai bên đang kịch chiến đều giật mình, vì họ nhất thời cũng không nhận ra bọn người này là người phe mình hay phe đối phương, cho đến khi một người trong bọn họ toàn thân như tắm máu, lên tiếng gọi: “Đường chủ!” rồi xông đến bên Hoa Tích đã nằm chết trên mặt đất, chúng nhân mới biết số người này là người của Vô Nhai giáo.

Năm người bọn Tất Lăng Phong và Nhạc Bất Chi phần chấn tinh thần, nhưng đồng thời trong lòng cũng không nén nổi một sự nặng nề, tuy người của họ chiến thắng nhưng bọn họ vốn có đến mấy trăm huynh đệ.

Không cần nói, số người đó toàn bộ đã chiến tử.

Trong bụng Hàn Tiểu Tranh giật thót, Hàn Tiểu Tranh phát hiện mình đang cô chiến một mình.

“Khay Đẩu” đang nằm ngất trên mặt đất bọn người mới đến chém loạn xạ, lập tức táng mệnh.

Đối với mười người này, Hàn Tiểu Tranh không cần để ý, chỉ là trong lòng Hàn Tiểu Tranh bắt đầu nảy sinh một cảm giác trống không, Hàn Tiểu Tranh cảm thấy tất cả đều kỳ lạ không thể hiểu được, tại sao mình lại cùng một đám người đánh nhau sống chết như vậy?

Đương nhiên là có lý do, vì Hàn Tiểu Tranh phải báo thù cho cha mẹ, mà bọn người Vô Nhai giáo này còn mưu đồ phạm thượng tác loạn, nhân thần phản nộ.

Nhưng lúc này Hàn Tiểu Tranh lại cảm thấy những gì mình vừa trải qua cùng với những gì trong tưởng tượng đều không giống nhau, tiêu biểu là khí tiết và trượng nghĩa của Tất Lăng Phong, càng làm mình không cách nào gắn Tất Lăng Phong vào bốn chữ “Trợ Trụ Vi Ngược” được.

Quan trọng hơn nữa là theo kế hoạch thì lúc này Thần Thủ phải xuất hiện rồi.

Mà trên thực tế thì chỉ có một mình Hàn Tiểu Tranh đang cô chiến ở đây.

Tuy nắm chắc trong tay có thể đánh thắng tất cả người ở đây, nhưng Hàn Tiểu Tranh không hiểu vì sao phải giết họ. Trừ phi để báo thù cho cha mẹ, cần phải giết sạch từng đứa từng đứa giáo chúng của Vô Nhai giáo? Bọn người ở trước mắt có liên quan đến cái chết của cha mẹ không?

Thậm chí, cha mẹ của mình rốt cuộc là ai? Có thật vốn là người của Vô Nhai giáo không?

Hàn Tiểu Tranh đột nhiên bắt đầu hoài nghi tất cả! Đến cả sự tồn tại của mình cũng có nhiều hoài nghi!

Nếu mình tồn tại thì tại sao mình chẳng biết tí gì về quá khứ? Đây phải chăng là một cơn ác mộng? Mình cùng bao nhiêu đây người kịch chiến trong cơn ác mộng ư?

Xem tiếp hồi 33 Lâm trận nhập ma

ĐỘC CHIẾN THIÊN NHAI

Long Nhân

www.dtv-ebook.com

Hồi 33

Lâm Trận Nhập Ma

Hàn Tiểu Tranh càng nghĩ càng thấy hồ đồ. Bây giờ, Hàn Tiểu Tranh đã sao lãng những đao quang kiếm ảnh xung quanh mình, chỉ còn mang từng biến từng biến Thiếu Lưu kiếm pháp, Thiên Cơ kiếm pháp trong ý thức ra thi triển.

H

Hai bộ kiếm pháp này đều là võ lâm tuyệt học, đặc biệt là bộ sau, càng là cảnh giới tối cao của võ học. Cho nên mặc dù Hàn Tiểu Tranh dường như đã rơi vào trạng thái nửa mê nửa tỉnh, nhưng Hàn Tiểu Tranh xuất chiêu vốn không cần phải suy nghĩ đối phương làm sao công kích lại, chỉ cần đánh ra từng chiêu từng chiêu theo thứ tự.

Nếu là người tầm thường đối địch như vậy thì e rằng đã chết đến mấy trăm lần rồi. Nhưng mỗi chiêu trong Thiên Cơ kiếm pháp đều là công thủ khiên bị, huyền cơ vô hạn. Nếu trong lòng có nhiều nghĩ ngợi, lo trước lo sau trong lúc sử dụng thì uy lực của nó sẽ bị giảm đi rất nhiều, còn như cách thức quên cả mình mà Hàn Tiểu Tranh đang dùng thì lại vô tình phát huy được mạnh mẽ sự huyền diệu của nó.

Lê Viên tứ quái và Tất Lăng Phong cuồn công không ngừng.

Hàn Tiểu Tranh thì đã lạc vào một loại trạng thái trầm tư đến kỳ lạ.

Công lực Hàn Tiểu Tranh đánh ra cũng càng lúc càng mãnh liệt. Động lực vô hình như sóng lớn trào dâng, lấy thân mình làm trung tâm, cuốn trôi tất cả mọi thứ xung quanh ra ngoài.

Lê Viên tứ quái đã từng lĩnh giáo loại chân lực hóa cảnh siêu phàm thoát tục đó của Hàn Tiểu Tranh, nên cũng không lấy làm lạ, còn Tất Lăng Phong

thì không khỏi kinh sợ.

Đặc biệt là Tất Lăng Phong nhìn ra Hàn Tiểu Tranh dường như đã hồn lìa khỏi xác, mỗi chiêu mỗi thức đều đánh ra dựa vào quán tính, thế mà lại có thể hóa giải hết từng thế công kích của mình và Lê Viên tứ quái liên thủ, đây đúng là một sự kỳ diệu chỉ có trong thần thoại.

Đã mấy lần Tất Lăng Phong thử loạn công, nhưng sau khi xuất chiêu thì lập tức phát hiện chiêu sau của Hàn Tiểu Tranh đã phong bế chỗ hở của chiêu trước một cách thật nghiêm mật. Nếu lúc này vẫn chưa biết khó mà lui ra thì sẽ lãnh trọn chiêu tiếp theo.

Cô Độc Mạt cũng đã phải vất vả vì điều này, bấp tay của hãn cũng bị Hàn Tiểu Tranh chém trúng trong trạng thái cổ quái như vậy.

Số người bên ngoài đều dùng thương nhưng lại không đánh mà lui.

Tương phản, có vài người công lực yếu đã bị chân khí vô hình của Hàn Tiểu Tranh ép vào ngực, làm cho khó thở.

Lúc này, công lực của Hàn Tiểu Tranh đã phát huy đến thành thứ ba Phật Diện Phật Tâm của Thiên Cơ thần công.

Sắc mặt của Lê Viên tứ quái đã bắt đầu chuyển sang màu trắng, bộ pháp cũng bắt đầu loạn, cước bộ của Thiên Mê Hoa Đán đã có phần lạng choạng.

Nếu lúc này Hàn Tiểu Tranh đột nhiên phát động công kích mãnh liệt hơn nữa thì sợ rằng bọn họ phải lập tức tháo chạy ra ngoài đến ngàn dặm mới dám ngừng. Mười mấy giáo chúng của Vô Nhai giáo trợn mắt há mồm theo dõi, chiến cục kỳ dị như vậy đích xác là chưa từng nghe qua, chưa từng nhìn thấy.

Cuối cùng, Cô Độc Mạt và Thiên Mê Hoa Đán cùng phun máu, lạng choạng thoái lui.

Tất Lăng Phong giật mình, nghĩ thầm: “E rằng không xong rồi!”

Giữa muôn vàn đao quang kiếm ảnh bên người, Hàn Tiểu Tranh đột nhiên xoạc đùi ngồi xuống đất.

Lập lại cảnh tượng của ngày hôm qua.

Chúng nhân bị cử động ngoài dự liệu này của Hàn Tiểu Tranh Tiều Tranh làm cho giật thót, đều đồng loạt lui về phía sau.

Đây tất nhiên là một loại bản năng của bản thân họ.

Tất Lãng Phong nghi hoặc không hiểu gì cả. Hồ Đồ Vô Sinh định thần lại rất nhanh, lớn tiếng nói:

- Tên tiểu tử này lại giả thần lộng quỷ!

Tất Lãng Phong ngạc nhiên hỏi: “Nhạc huynh đệ biết hắc tử trước rồi à?”, trong bụng hắc tử lại nghĩ thầm: “Nếu người đã biết hắc tử trước thì sao không nói sớm, làm hại Hoa đường chủ bị hại vô cớ?”

Nhạc Bất Chi đáp:

- Kẻ đã thương bọn ta ngày hôm qua chính là hắc tử. Chỉ là hắc tử thay hình đổi mặt nên ta chưa nhận ra, nhưng có thể nhìn ra được từ võ công của hắc tử. Dưới gầm trời này lại có được mấy người vừa biết Thiếu Lưu kiếm pháp, vừa biết Thiên Cơ thần công!

Tất Lãng Phong kinh hoàng hỏi lại:

- Người... người nói hắc tử biết Thiên Cơ thần công?

Mặc dù hỏi vậy, nhưng trong bụng hắc tử đã có phần tin rồi, bởi vì trên đời đâu có mấy loại võ công kinh thế hãi tục như vậy?!

Thiếu Lưu kiếm pháp, Thiên Cơ thần công.

Người này nhất định có những chuyện không thể để người ta biết.

Nhạc Bất Chi nói:

- Hôm qua, sau khi hắc tử đã thương bọn ta, cũng đột nhiên thành ra thế này, không ngờ hôm nay cũng giống như vậy! Nói ra thật hổ thẹn, lúc đó bọn ta hoài nghi hắc tử đang có huyền cơ gì đấy, cho nên cuối cùng cũng không dám ra tay mà nhân cơ hội bỏ chạy!

Tất Lãng Phong liếc Nhạc Bất Chi một cái, rất bội phục sự thành thật thẳng thắn của Nhạc Bất Chi. Người trên giang hồ, có ai lại đem chuyện đáng xấu hổ của mình nói ra được? Hơn nữa ở đây lại còn có thêm mười mấy người thân phận địa vị đều thấp hơn hắc tử.

Tất Lãng Phong quan sát Hàn Tiểu Tranh thật kỹ càng, chỉ thấy hai gò má Hàn Tiểu Tranh ửng đỏ lại mang một nụ cười mỉm trên mặt, đáng vẻ rất trầm tĩnh.

Tất Lãng Phong dù kiến thức quảng bác, hiểu biết rộng rãi, nhưng cũng chưa từng gặp chuyện cổ quái như vậy.

Cô Độc Mạt giận dữ nói:

- Ta thấy hãn nhất định là đột nhiên hư nhược sau cuộc loạn chiến nên muốn dùng cách ngừng lại để phá vây! Hôm qua chúng ta mắc lừa nó, nhưng hôm nay không thể để nó đánh lừa nữa, chúng ta hãy giết chết tên tiểu tử này báo thù cho ngũ đệ!

Nhạc Bất Chi nhìn về Tất Lăng Phong.

Tất Lăng Phong nhè nhẹ lắc đầu:

- Nếu là hãn làm bộ thì sức chúng ta vốn không giết nổi hãn, nhưng khả năng này không lớn. Trên đời này không có người nào đột nhiên ngừng tay với người đang cùng mình ác đấu, rồi lại làm bộ như vậy để đánh lừa đối phương, điều này về tình về lý đều không đúng. Cho nên bộ dạng của hãn như vậy nhất định là thân bất do kỷ, như là hãn có chứng bệnh tật gì đó vô cùng kỳ quái, loại bệnh tật này sẽ phát tác khi hãn phát huy công lực đến một cảnh giới nhất định nào đó, đương nhiên cũng có khả năng khác. Tóm lại, hãn không phải vì bị võ công của chúng ta chế ngự, nếu bây giờ ra tay giết hãn thì e rằng sẽ mất đi sự lỗi lạc!

Nhạc Bất Chi trước giờ đều khinh thường loại giang hồ đạo nghĩa như vậy, cứ theo ý hãn thì nếu Hàn Tiểu Tranh thật sự không làm chủ được bản thân mình, đây chính là cơ hội tốt để báo thù.

Nhưng hãn trước giờ rất tôn trọng vì bằng hữu Tất Lăng Phong này, nên khi Tất Lăng Phong nói như vậy, hãn liền nghe lời Tất Lăng Phong, chỉ là trong lòng có chút ít không vui.

Hoa Tịnh nói:

- Chúng ta có thể tạm thời không giết hãn, nhưng ít nhất cũng phải giam hãn lại. Đợi hãn tỉnh lại rồi tính sau.

Tất Lăng Phong suy nghĩ một lúc rồi gật gật đầu.

Nhưng không ai dám mạo hiểm đến gần Hàn Tiểu Tranh, mặc dù phân tích của mọi người đều cho rằng Hàn Tiểu Tranh không phải đang sử trá, nhưng thật sự phải động thủ thì lại có chút ít lưỡng lự.

Một người của Vô Nhai giáo không biết tìm được ở đâu một sợi dây thừng dài, bị phân làm mấy khúc phải nối với nhau bằng cả mớ gút, rồi tròng vào người Hàn Tiểu Tranh.

Tất Lăng Phong thấy vậy, vừa tức mình vừa buồn cười, nói:

- Cái thứ này trời giữ được hần sao?

Tất Lăng Phong thò tay và ngực áo lấy ra một nén bạc, dùng kiếm vót làm mấy miếng, lại dùng lực xoa niết làm thành hình hạt đậu. Tất Lăng Phong nắm chặt trong lòng bàn tay rồi vung tay một phát, nắm đậu bạc bắn vào huyết đạo của Hàn Tiểu Tranh.

Thủ pháp vừa nhanh, vừa khéo, vừa gọn.

Liền thấy thân người Hàn Tiểu Tranh bị ngân đậu bắn trúng, ngã sấp về phía trước.

Quả đúng theo dự đoán của Tất Lăng Phong.

Mỗi nặng trong tim mọi người bấy giờ mới được trút xuống, lại càng kỳ lạ hơn là tất cả mọi việc thật không tầm thường chút nào.

Lập tức có người xông lên như muốn áp chế Hàn Tiểu Tranh lúc này đã bị điểm vào huyết đạo.

Trong chớp mắt, không trung đột nhiên vang lên một thanh âm như muốn xé nát không gian, có ám khí phóng vào!

Chúng nhân kinh hãi, sau đó tất cả đã bị chìm vào bóng tối, vì tất cả đèn trong đại sảnh đã bị dập tắt.

Tựa hồ có một trận gió nhẹ lướt qua trong đại sảnh.

Trong sảnh nhất thời đại loạn.

Tất Lăng Phong vội vàng hét lớn:

- Xin các vị chớ hoảng loạn, để tránh bị người khác thừa nước đục thả câu!

Hắn vừa hét lên, chúng nhân đều lập tức yên lặng.

Chỉ là lại qua một lúc yên tĩnh, yên tĩnh đến mức có chút gì đó không bình thường.

“Xoạch” một tiếng, có người đánh lửa rồi mời lửa đến khắp các đèn trong sảnh.

Có người hoảng sợ la lên:

- Mất tiêu rồi!

Mọi người lúc này mới phát hiện Hàn Tiểu Tranh vừa té xuống đất đã biến mất rồi.

Thần sắc của mọi người đều biến.

Là Hàn Tiểu Tranh tự chạy thoát, hay có người đến cứu Hàn Tiểu Tranh?
Hiển nhiên là cái sau rồi! Bởi vì mắt mọi người vốn đang tập trung nhìn về Hàn Tiểu Tranh, cho nên lúc Hàn Tiểu Tranh dùng ám khí đập tắt tất cả ánh đèn trong sảnh thì không thể nào không có người nhìn thấy động tác của Hàn Tiểu Tranh.

Nếu Hàn Tiểu Tranh thật sự làm được điều này thì Hàn Tiểu Tranh vốn chẳng cần bỏ chạy.

Vậy thì ai là người cứu Hàn Tiểu Tranh đây? Người đó có thể dùng thế nhanh hơn sét đánh, che mắt bịt tai tất cả người xung quanh để cứu thoát Hàn Tiểu Tranh, thì võ công nhất định là trác tuyệt bất phàm!

Tại sao Vô Nhai giáo lại đột nhiên có thêm nhiều địch thủ lợi hại như vậy?

Khi Hàn Tiểu Tranh tỉnh lại, Hàn Tiểu Tranh bị chính hình dạng của mình làm cho giật mình, vì trên người chỉ mặc có một cái quần đùi, trên người thì đầy những ngân châm lớn lớn nhỏ nhỏ, hình dạng đó giống hệt một con nhím màu bạc.

Dường như đang nửa đêm.

Đây là một căn nhà rất nhỏ, đèn trong nhà đang cháy nhưng ánh sáng rất mờ, khiến cho mọi thứ đều hiện ra có vẻ quỷ bí huyền hoặc.

- Người tỉnh rồi à? - Một giọng nói khàn khàn cất lên.

Hàn Tiểu Tranh lại bị âm thanh này làm cho giật mình, bởi vì Hàn Tiểu Tranh không chú ý rằng trong nhà vẫn còn người khác. Nếu không phải toàn thân đang bị châm đầy kim thì Hàn Tiểu Tranh đã sớm nhảy ra khỏi giường rồi.

Hàn Tiểu Tranh nhìn về hướng phát ra giọng nói, bấy giờ mới nhìn thấy có một người đang ngồi bên cạnh cái tủ gần đó, cả người người đó như ẩn trong bóng tối, Hàn Tiểu Tranh nhìn thấy chỉ là bóng một cái mái hiên tròn tròn thật mờ ảo.

Hàn Tiểu Tranh định thần, hỏi:

- Người là người nào?

Người ấy trầm giọng đáp:

- Bấy giờ vẫn chưa phải lúc cho người biết, sau này người sẽ biết ta là ai.

Hàn Tiểu Tranh nói:

- Sao ta lại ở nơi này?

Người ấy đáp:

- Có phải người cảm thấy trước khi đến đây, người vốn đang ở trong nhà một bà lão không? Ở đó, người đã kịch chiến một trận với năm người có diện mạo cổ quái?

Hàn Tiểu Tranh im lặng một lúc, hồi ức trong đầu Hàn Tiểu Tranh hiện rõ ra tình cảnh giao thủ lần đầu tiên với Lê Viên ngũ quái, bất giác nói: “Không sai!...”. nhưng người kia lại cắt ngang lời nói của Hàn:

- Sai rồi! Trước khi đến đây, người đang ở trong một đại sảnh, trong đại sảnh này có một cỗ quan tài, trong quan tài là thi thể Bộc đường chủ của Vô Nhai giáo!

Hàn Tiểu Tranh kinh ngạc, nói:

- Không thể nào, ta vốn chẳng thấy cỗ quan tài nào cả!

Người ấy thở dài một hơi rồi nói:

- Người khoan hãy kích động, hãy để ta kể lại những chuyện xảy ra sau cuộc kịch đấu giữa người và Lê Viên ngũ quái!

Rồi đem toàn bộ sự việc Hàn Tiểu Tranh hai lần kịch chiến cùng Lê Viên ngũ quái kể lại một lượt cho Hàn Tiểu Tranh nghe, hẳn kể rõ ràng đến như sự việc xảy ra với chính bản thân mình vậy.

Hàn Tiểu Tranh hỏi gặng:

- Ý của người là trong mỗi một lúc, ta có thể đã biến thành một người khác, đã thay Thần Thủ giết không ít người rồi?

Người ấy đáp:

- Không sai!

Hàn Tiểu Tranh nói:

- Tại sao lại như vậy?

Người ấy đáp:

- Đây là có liên quan tới võ công mà người luyện!

Hàn Tiểu Tranh nói:

- Người nói Thiên Cơ thần công?

Người ấy đáp:

- Đúng, chính là Thiên Cơ thần công. Thật ra, Thiên Cơ thần công người luyện chưa phải đã đủ, mà chỉ mới một nửa thôi! Vì bí cấp mà người xem, nội dung chỉ có một nửa, cho nên dù người có luyện đến cảnh giới cao nhất thì vẫn còn không ít khiếm khuyết!

Hàn Tiểu Tranh giật thót mình, Hàn Tiểu Tranh hỏi:

- Thần Thủ có biết việc này không?

Người ấy đáp:

- Hẳn đương nhiên biết. Chính vì hẳn biết nên hẳn mới không luyện mà để người luyện.

Hàn Tiểu Tranh nói:

- Dụng tâm của hẳn khi để ta luyện bản bí cấp này là do đâu?

Người ấy đáp:

- Thiên Cơ thần công có hai phần, vốn đều nằm trong tay Thần Thủ, nhưng khi hẳn luyện đến thành thứ hai thì một nửa kia đột nhiên biến mất vô ảnh vô tông, cho nên hẳn không luyện tiếp nữa.

- Đây là vì sao?

- Vì hẳn biết nếu luyện như vậy thì khi luyện đến thành thứ ba mà không thể luyện tiếp nữa, sẽ để lại hậu hoạn. Điểm này có cảnh thị ở phần sau, còn người xem là phần đầu nên người không biết, nhưng Thần Thủ thì biết!

Hàn Tiểu Tranh lúc này mới hiểu rõ nguyên nhân thật sự tại sao Thần Thủ không luyện loại võ công này.

Người ấy nói tiếp:

- Hẳn để người luyện xong nửa phần đầu, khi người phát huy đến thành thứ ba thì sẽ bắt đầu xuất hiện tật trạng “Hồn Phi Phách Tán” được ghi trong phần sau, công lực của người khi đạt tới cảnh giới cao nhất sẽ đột nhiên tạm thời thất tán, càng đáng sợ hơn nữa là ký ức của người cũng sẽ biến mất. Cho nên lần đầu tiên người ác đấu với Lê Viên ngũ quái, sau khi đả thương bọn họ, công lực của người cũng đột nhiên mất sạch, đồng thời mất cả trí nhớ!

- Lúc này Thần Thủ mới cứu người về, hẳn chỉ cứu lại nhục thể của người mà không cứu tinh ký ức của người, nên chỉ cần hẳn cảm thấy được,

hắn nói gì người cũng tin nấy. Từ đó, người bắt đầu biến thành một con cờ trong tay hắn, rồi giúp hắn đối phó với người của Vô Nhai giáo!

Hàn Tiểu Tranh nói:

- Oán thù giữa hắn và Vô Nhai giáo rất sâu đậm chẳng? Hắn có thật là Lục vương gia? Có phải hắn đang vì Hoàng thượng bình định phản loạn Vô Nhai giáo không?

Người ẩn trong bóng tối ấy cất một giọng cười lạnh lùng rồi nói:

- Hắn đích xác là Lục vương gia, nhưng Hoàng thượng với hắn trước nay đều bất hòa, làm sao có thể ủy thác nhiệm vụ trọng đại như vậy cho hắn được? Hơn nữa, tổ chức của Vô Nhai giáo rất lớn mạnh, kết cấu tuy phức tạp nhưng từ khi nó được thành lập đến nay chưa hề bội phản triều đình! Mục đích Thần Thủ làm như vậy, một là vì hắn đoán rằng nửa bộ Thiên Cơ thần công đang nằm trong tay Vô Nhai giáo, bởi vì ngoài người của Vô Nhai giáo ra, thiên hạ không người nào có thể lực có thể lấy được bí cấp Thiên Cơ thần công mà hắn xem như tính mệnh của mình vậy! Ngoài ra, Thần Thủ có dã tâm rất lớn, hắn nhận định rằng chỉ có Vô Nhai giáo mới đủ sức cản trở hắn. Cho nên hắn nhất định phải lập kế diệt trừ Vô Nhai giáo!

- Còn người luyện được nửa bộ Thiên Cơ thần công như ngươi, vô tình lại chính là công cụ tốt nhất giúp hắn thành công, vì ngươi võ công cao nhưng lại có một điểm yếu chí mạng mà chỉ có một mình hắn biết. Cho nên hắn có thể lợi dụng ngươi mà không cần lo lắng không khống chế được ngươi!

- Để khơi dậy thù hận của Vô Nhai giáo với ngươi, hắn đã dùng nhiều biện pháp, đầu tiên là cố ý bố trí nghi trận, cho người của hắn bắt cóc A Vân...

Hàn Tiểu Tranh không còn chú ý đến số ngân châm trên người, bật dậy:

- Cái gì? Người nói A Vân là do người của Thần Thủ bắt đi?

Người kia cười nhạt, đáp:

- Ngoài hắn ra, còn ai có thể bắt người đi trước mắt ngươi và hắn?

Hàn Tiểu Tranh nghĩ lại, không khỏi run lên.

Vì tình cảnh Hàn Tiểu Tranh phát hiện hôm đó có khá nhiều điểm không thể giải thích, hôm nay được người kia chỉ ra nên mọi thứ đều được giải

mở.

Hôm đó, sau khi nghe tiếng huyền náo, Hàn Tiểu Tranh lập tức lướt ra, chính là lúc đang đuổi theo người mặc đồ trắng thì Thần Thủ đột nhiên xuất hiện, nhìn bộ dạng giống như đang rượt theo người mặc đồ trắng, kỳ thực là đang cản trở Hàn Tiểu Tranh, sau khi Hàn Tiểu Tranh đổi quyền với hắn thì tốc độ tự nhiên chậm lại. Người mặc đồ trắng sau trúng ám khí bị thương cũng là giả, bạch y nhân vừa phóng qua tường, ở dưới đã có người tiếp ứng, một người dùng máu giả đổ ra rồi chạy về một hướng, còn bạch y nhân kia mang theo A Vân tiến vào trong vương phủ qua một cách cửa lớn. Bất luận thế nào, Hàn Tiểu Tranh cũng không nghĩ ra bạch y nhân sau khi vượt qua bức tường, lại quay vào trong viện.

Nói vậy, những vết máu mà Hàn Tiểu Tranh nhìn thấy đều là do bọn chúng một tay an bài?

Người kia nói:

- Từ lúc A Vân bị bắt cho đến khi người tìm đến Bốc đường chủ của Vô Nhai giáo, toàn là do Thần Thủ sắp xếp, bao gồm cả Túc Xích Bồ Trang, Kim Lão Lang Trung, Nhậm Đạt, Hồ Cổ Nguyệt trong đó, toàn là người của Thần Thủ. Sau khi từng người bọn họ hoàn thành nhiệm vụ, tất cả đều có kết quả giống nhau.

Hàn Tiểu Tranh nói:

- Giết người diệt khẩu?

- Không sai! Đây cũng là ác hữu ác báo. Mục đích của Thần Thủ là khiến cho giữa người và Vô Nhai giáo thủy hỏa bất dung, nên khi người đánh bại nhưng chưa giết Bốc Thuyết, thì hắn cho người ra tay hoàn tất việc này.

Hàn Tiểu Tranh bấy giờ mới tỉnh ngộ. Từ trước đến nay Hàn Tiểu Tranh cho rằng mình không hề giết Bốc Thuyết, nhưng người của Vô Nhai giáo lại cứ nghiến chặt lấy mình không nhả, thì ra là do nguyên nhân này đây!

Hàn Tiểu Tranh lại chợt nghĩ ra điều gì, Hàn Tiểu Tranh nói:

- Người nói theo kế hoạch giữa ta và Thần Thủ thì hắn sẽ phái người đến tiếp ứng, vậy sao hắn lại thay đổi chủ ý? Nếu hắn cứu ta thoát ra, sau này chẳng phải lại có thể lợi dụng ta sao?

Người ấy đáp:

- Nếu lại có thêm người thay thế người, tại sao không thử dùng người mới đó? Không ngừng biến hóa công cụ có thể khiến cho mục đích đối phó Vô Nhai giáo của Thần Thủ xuất kỳ chế thắng. Người đã giết Đường chủ của bọn họ, nên toàn thể Vô Nhai giáo đều đang chú ý đến người, cục diện này tất sẽ có tác dụng ảnh hưởng đến người cực lớn. Và đến lúc đó, nếu như người chết đi thì Vô Nhai giáo sẽ thở phào một hơi nhẹ nhõm, còn Thần Thủ thì nhân cơ hội này, lại đưa ra một người mới, võ công cũng cực cao, cục diện này lại làm cho Vô Nhai giáo càng loạn!

Hàn Tiểu Tranh nghiêng rằng:

- Nói như vậy, hẳn cho ta xuất hiện trong tang lễ Bốc Thuyết, chính là muốn an bài cái chết của ta chăng?

Thanh âm trầm trầm đáp:

- Chính là như vậy!

Hàn Tiểu Tranh nói:

- Nói thế thì trong tay hẳn còn không ít người có thể lợi dụng?

Thanh âm trầm trầm đáp lại:

- Bọn người Tả Chi Nhai, Thiên Tâm Kiều Oa Hạ Vũ, Doãn Phi Dương đều là những nhân vật võ công trác tuyệt!

Hàn Tiểu Tranh đáp:

- Bọn... Bọn họ đều luyện thành Thiên Cơ thần công rồi ư?

- Không, nên nói rằng luyện thành một phần Thiên Cơ thần công như người, kỳ thật luyện thành nửa phần đầu không khó như Thần Thủ nói. Hơn nữa, Tả Chi Nhai, Hạ Vũ đều là những nhân vật có bản lĩnh hơn người, chỉ là thời gian luyện thành chậm hơn người mà thôi. Nhưng đối với Thần Thủ mà nói, bọn họ có một chỗ lợi chính là dễ kiểm soát hơn người. Cho nên, sau khi bọn họ luyện thành nửa phần đầu của Thiên Cơ thần công, Thần Thủ tất nhiên sẽ để bọn họ thay thế người, còn trước đó thì cho người đi thí mạng với người của Vô Nhai giáo, chẳng phải là rất tốt đó sao?

Hàn Tiểu Tranh lớn giọng nói:

- Không, Tả Chi Nhai không phải là người dễ bị khống chế như vậy!

Người kia đáp:

- Người nói rất chính xác, thành phủ của Tả Chi Nhai rất sâu rộng, khó khống chế nhất. Đáng tiếc, hẳn có một chỗ yếu chí mạng, đó là Đoạn Như Yên Đoạn cô nương!

Hàn Tiểu Tranh không ngăn được kinh ngạc, trầm tư một lúc rồi nói tiếp:

- Đoạn cô nương đã bị hại, Tả Chi Nhai không ngừng truy tìm chân hung để báo thù cho nàng, trừ phi Thần Thủ lợi dụng là điểm này?

- Không sai!

- Vậy hung thủ chân chính rốt cuộc là ai? Là Tả Trường Tiểu cha của Tả Chi Nhai, cũng chính là Lữ Nhất Hải; hay là người của Vô Nhai giáo, hoặc giả lại là Thần Thủ làm?

- Điều không phải.

Hàn Tiểu Tranh lại càng kinh ngạc:

- Vẫn còn người khác có liên quan đến Đoạn cô nương sao? Đúng rồi, người của Vong Ưu cung! Nhất định là người của Vong Ưu cung giết chết cô ấy!

Người trong bóng tối lại cười nhạt rồi nói:

- Điều sai hết, sự thật là không hề có người giết nàng!

Hàn Tiểu Tranh thất sắc:

- Người nói là nàng tự sát mà chết ư? Không, không thể nào! Một người làm sao có thể tự sát thân vong trong một thời gian ngắn như vậy?

Người kia ho một tiếng rồi nói:

- Ta không nói cô ấy tự sát thân vong, bởi vì cô ấy vốn chưa chết!

Xem tiếp hồi 34 Võ lâm nhất tuyệt

ĐỘC CHIẾN THIÊN NHAI

Long Nhân

www.dtv-ebook.com

Hồi 34

Võ Lâm Nhất Tuyệt

Hàn Tiểu Tranh ngẫm nghĩ.

H

“Sao có thể như vậy được? Đoạn Như Yên sao lại chưa chết? Chính mắt mình nhìn thấy nàng đã khí tuyệt thân vong! Lời nói của người này không thể tin được!”

Hàn Tiểu Tranh không nén được cười lớn:

- Người lại nói cô ấy chưa chết... hi hi... cô ấy lại chưa chết!
- Rất đáng cười ư?
- Sao lại không đáng cười?
- Người có từng nghe nói trong võ lâm có một loại võ công trá tử chưa?
- Đương nhiên đã từng nghe, nhưng cô ấy vốn không phải người...

Nói đến đây Hàn Tiểu Tranh đột nhiên im bặt, Hàn Tiểu Tranh định nói cô ấy vốn không phải người trong võ lâm, nhưng nói được một nửa liền cảm thấy có gì đó không phải.

Vì căn bản Hàn Tiểu Tranh không có lý do gì nói chắc Đoạn Như Yên không phải người trong võ lâm! Ngay cả chương quỹ của Xuân Phong Đặc Ý lâu cũng đều là người của Vong Ưu cung, vì sao Đoạn Như Yên không thể là người trong giang hồ?

Nhưng sự việc này cũng khiến người ta rất khó tiếp nhận. Chính mắt Hàn Tiểu Tranh nhìn thấy cái chết của Đoạn Như Yên, mà bây giờ lại có người nói Đoạn Như Yên vẫn còn sống!

Bỗng nhiên, Hàn Tiểu Tranh trong bụng đầy nghi vấn, hỏi:

- Làm sao người biết nhiều chuyện như vậy?

Người có thể biết được nhiều chuyện bí mật như vậy, nhất định là không đơn giản chút nào. Đương nhiên, cũng có khả năng những lời nói này đều do hăn tự bịa ra.

Người kia đột nhiên cười “ha ha ha” thành tiếng, cười xong rồi nói:

- Người vẫn chưa nhận ra thanh âm của ta sao?

Hàn Tiểu Tranh ngạc nhiên, trầm tư một hồi lâu rồi lắc lắc đầu: “Nghe không ra!”, trong bụng Hàn Tiểu Tranh nghĩ thầm: “Người không chịu đứng ra ngoài sáng cho ta nhìn, nhất định là người đã từng gây bất lợi cho ta!”

Người kia thở dài một hơi rồi nói:

- Thì ra giống người vong ân phụ nghĩa trên thế gian lại nhiều đến như vậy! Tiểu tử, ta đã ba lần cứu mạng ngươi rồi!

Hàn Tiểu Tranh cứng đờ toàn thân, rồi như người trong mộng chợt tỉnh:

- Hắc y nhân! Người là người mặc đồ đen!

Người kia cười đáp:

- Xem như ngươi vẫn còn chút lương tâm.

Lúc này, Hàn Tiểu Tranh đã có thể đoán chắc người này đã từng cứu mình. Lúc ấy Hàn Tiểu Tranh đang trên đường từ Hoa Thạch Thành về Cô Thủy Trấn thì gặp người do Lữ Nhất Hải phái đến giết mình, may nhờ có vị hắc y nhân này đến cứu.

Còn nói “cứu mạng ba lần”, một lần chính là chỉ lần này, vậy còn một lần nữa đâu?

Hàn Tiểu Tranh lòng nóng như lửa đốt, hốt nhiên bừng tỉnh nói thầm: “Không lẽ người tung dây thừng ra cứu ta ở đỉnh Xuân Phong Đắc Ý lâu chính là người này?”

Nhất định là người này!

Vô luận thế nào, hăn cũng là người cứu mình nhiều lần. Hàn Tiểu Tranh bất giác vô cùng cảm kích, vội vàng chuyển thân xuống giường để thi lễ. Nhưng trên người cảm đầy ngân châm, mà lại chỉ mặc mỗi chiếc quần lót ngắn, thật là bất nhã, nên cảm thấy có chút không ổn, liền ngáp ngừng không dám.

Người kia dường như nhìn ra tâm ý của Hàn Tiểu Tranh, liền nói:

- Không cần, không cần. Ngân châm trên người người thì đã có thể nhổ ra rồi đấy, tự mình ra tay đi.

Hàn Tiểu Tranh ngượng ngịu cười rồi nhanh chóng nhổ hết ngân châm trên toàn thân ra, lại tìm được quần áo ở đầu giường, nhanh chóng mặc vào người, rồi mới thi lễ:

- Đa tạ... đa tạ ơn cứu mạng của tiền bối!

Người kia đáp:

- Bất tất đa lễ, cứu thêm vài mạng người cũng không phải chuyện xấu, sau này có gặp Diêm Vương cũng dễ nói chuyện hơn!

Nói đến đây người ấy lại cười phá lên.

Trong lòng Hàn Tiểu Tranh có quá nhiều nghi hoặc, Hàn Tiểu Tranh nói:

- Tiền bối làm sao biết được Đoạn cô nương chưa chết? Mục đích khiến Đoạn Như Yên giả chết như vậy là cái gì?

Người kia đáp:

- Lúc Đoạn Như Yên giả chết, ta đang ở trên nóc nhà, từ đầu chí cuối ta đều xem rất rõ ràng. Ta còn nhìn thấy bộ dạng hết hồn thất sắc của người lúc người xông vào nhà, sau đó lại thấy người muốn cứu Đoạn Như Yên. Điều nằm ngoài dự liệu của ta chính là người lại có thể chạy thoát khỏi nhà trong tình hình như thế!

Hàn Tiểu Tranh nói:

- Nếu không có tiền bối tương trợ thì chẳng phải ta cũng đã phơi thây dưới mái nhà đó rồi ư?

Người kia đáp:

- Nhưng mà trong tình cảnh như thế, người vẫn có thể cấp trung sinh trí cũng là không dễ dàng chút nào.

Hàn Tiểu Tranh nói:

- Hèn gì sau đó, khi Tả Chi Nhai đến hăm mộ thì thể cô ấy thì hăm mộ trống không! Lúc đó ta và Tả Chi Nhai đều cho rằng hung thủ sát hại Đoạn Như Yên đã di chuyển thi thể đi vì không muốn người khác điều tra ra chân tướng. Đâu biết cô ta vốn chưa chết?

Người kia nói:

- Mục đích cô ta làm như vậy chính là để lợi dụng người. Bởi vì cô nàng nghĩ rằng người sẽ không làm lớn chuyện, cho nên sau khi người vào phòng cô ta rồi, cô ta sắp đặt một hiện trường tự sát, lại cố ý để lộ vài điểm. Trong kế hoạch của cô ta, sau khi người xem qua hiện trường rồi chắc cũng sẽ bỏ tay, kinh hoảng thất tác, lúc này đồng bọn của cô ta liền tiến vào, nhìn thấy người và thi thể cô ta ở đó, người ta sẽ có hai cách suy đoán: một là Đoạn Như Yên tự sát, hai là chính người sát hại Đoạn Như yên!

- Nhưng vì người và Đoạn Như Yên chưa từng gặp nhau, người và cô ta cũng không có thù hận, cho nên người ta sẽ cho rằng Đoạn Như Yên tự sát. Nhưng Tả Chi Nhai nhất định không nghĩ vậy, bởi vì hắn quá sáng suốt, hắn sẽ nhanh chóng nhìn ra lộ điểm, kỳ thật đó là lộ điểm do Đoạn Như Yên cố ý bày ra. Hắn có thể suy đoán ra chân tướng là Đoạn Như Yên chết do bị người khác giết!

- Nên sau khi trải qua chuyện này, Tả Chi Nhai cần phải biến mất, cần phải thiên phương bách kế điều tra tìm ra hung thủ giết Đoạn Như Yên. Mà người giống hung thủ nhất là phụ thân hắn Tả Trường Tiểu - đó chính là Lữ Nhất Hải!

Hàn Tiểu Tranh nhíu mày:

- Cô ta muốn hai cha con hắn tàn sát lẫn nhau?

- Cô ta biết khả năng đạt đến mức như thế không quá lớn. Nhưng Tả Chi Nhai sẽ bỏ nhà ra đi. Đối với cô ta và người đứng sau cô ta mà nói thì đây đã là một chuyện tốt. Lúc đó, võ công của Tả Chi Nhai đã không kém hơn Lữ Nhất Hải. Mất đi Tả Chi Nhai, Lữ Nhất Hải như mất đi một bảo vật!

Hàn Tiểu Tranh vẫn chưa hiểu:

- Lữ Nhất Hải không phải đã từng cấu kết với người của Vong Ưu cung cùng tấn công Vô Phiêu Đường của Diệp Thích thúc thúc rồi sao?

- Vì mỗi lúc mỗi khác, Vong Ưu cung dù cho làm gì đi nữa thì cuối cùng vẫn là để làm yếu rồi tiêu diệt Vô Nhai giáo. Trước đây cấu kết với Lữ Nhất Hải tấn công Vô Phiêu Đường là để khơi dậy cho nội bộ Vô Nhai giáo lung củng, sự thật là bọn chúng đã rất thành công. Chỉ một kế hoạch đó đã khiến Vô Nhai giáo tổn thất liên hai Đường chủ. Mục tiêu tiếp theo của bọn chúng là mượn danh nghĩa bị Giáo chủ Vô Nhai giáo trục xuất nhưng thực tế là

ngầm dựa vào Giáo chủ Lữ Nhất Hải. Lần này lại phải ra một chi tiết nhỏ, vì Diệp Thích đột nhiên xuất hiện!

Hàn Tiểu Tranh nói:

- Như vậy, giữa Tả Chi Nhai và phụ thân hãn tuy đã có khoảng cách vì Đoạn Như Yên, nhưng cũng không đến nỗi cam tâm bán mạng cho Vong Ưu cung? Nhưng rồi cũng sẽ máu lẩn vào nước, hãn làm sao lại có thể vì một người phụ nữ mà quay lại đối phó với cha ruột của mình?

Người kia đáp:

- Nên người của Vong Ưu cung mới nói cho Tả Chi Nhai biết một chuyện, rằng Lữ Nhất Hải không phải cha ruột của hãn!

Hàn Tiểu Tranh kinh ngạc cực độ:

- Lời nói dối hoang đường như vậy cũng lừa được Tả Chi Nhai sao?

Người kia đáp:

- Nếu câu này là lời nói dối thì nó thật sự rất hoang đường, nhưng đó không phải lời nói dối, mà là sự thật!

Hàn Tiểu Tranh lặng người đứng yên tại chỗ, Hàn Tiểu Tranh phát giác hôm nay đã nghe được quá nhiều sự việc không thể tưởng tượng nổi.

Người kia thở dài một hơi rồi nói:

- Không biết người có nghe qua Diệp Thích từng nói rằng lúc hãn truy sát Lữ Nhất Hải, hãn đã giết chết vợ con của Lữ Nhất Hải?

Hàn Tiểu Tranh chợt bừng tỉnh, không sai! Trong lúc Lữ Nhất Hải vây công Diệp Thích, Hàn Tiểu Tranh đang ẩn náu trên lầu nên đã nghe được cuộc đối thoại về vụ việc này giữa Diệp Thích và Lữ Nhất Hải!

Người kia nói:

- Diệp Thích đích xác đã giết chết vợ con của Lữ Nhất Hải, đây là quy củ xử phạt phản đồ của Vô Nhai giáo. Cho nên khi Lữ Nhất Hải rời khỏi Vô Nhai giáo, hãn chỉ có cô thân một mình! Để mai danh ẩn tính, hãn đã chọn Tả gia, sát hại Tả Trường Tiểu cha ruột của Tả Chi Nhai, sau đó thay đổi thành hình dạng của Tả Trường Tiểu, chiếm đoạt vợ con, mà vợ con của Tả Trường Tiểu lại không biết chút gì về việc này, bởi vì thuật dịch dung của Lữ Nhất Hải vốn là võ lâm nhất tuyệt!

Hàn Tiểu Tranh chỉ cảm thấy lưng mình phát lạnh từng cơn.

Khi Tả Chi Nhai biết người mà mình sớm tối kính yêu không những không phải là cha ruột mình, ngược lại là kẻ thủ giết cha mình, tâm tình của hắn sẽ như thế nào?

Đau đớn khôn cùng? Không, tuyệt đối không đơn giản chỉ là đau đớn tuyệt vọng!

Tả Chi Nhai vẫn có thể đứng vững khi nghe được sự thật này, đích xác không dễ!

Người kia nói:

- Ta không biết Thần Thủ làm thế nào để khiến Tả Chi Nhai tin đây là sự thật. Tóm lại, Tả Chi Nhai đã tin, nên cho đến nay, Thần Thủ không phải làm thêm bất kỳ điều gì để kích động, Tả Chi Nhai cũng bán sức cho hắn! Hắn cần phải báo thù cho cha ruột hắn!

Nói đến đây, người kia lại thở dài một hơi, thanh âm trở nên chậm rãi hơn:

- Kỳ thật, tuy Lữ Nhất Hải giết chết cha ruột Tả Chi Nhai, nhưng bao nhiêu năm nay sớm tối gần nhau nên cũng đã có tình cảm với Tả Chi Nhai, một thân võ công của Tả Chi Nhai đều do hắn truyền thụ. Đương nhiên, Tả Chi Nhai không hề hay biết người mà đêm đêm đến gọi mình tỉnh giấc ra ngoài luyện công chính là Lữ Nhất Hải. Lữ Nhất Hải để Tả Chi Nhai luyện võ, vô hình là để một mối nguy hiểm tiềm tàng kể bên mình, không phải hắn không nghĩ đến, nhưng hắn vẫn làm như thế, không ai biết hắn đang nghĩ gì trong lòng?

Hắc y nhân ngừng lại rồi im lặng.

Hàn Tiểu Tranh nghe thấy tim mình đập thành thịch. Tả Chi Nhai đương nhiên phải báo thù cho cha, nhưng sau khi báo thù rồi, hắn có thoải mái vui vẻ không?

Đoạn Như Yên mặc nhiên chưa chết!

Lữ Nhất Hải lại là kẻ thù giết cha của Tả Chi Nhai!

Mình thì mất trí nhớ trong một thời gian!

A Vân vẫn nằm trong tay Thần Thủ!

Bất luận thế nào, đây chính là một âm mưu vô cùng lớn.

Hàn Tiểu Tranh chợt nhớ ra điều gì, vội vàng hỏi:

- Những việc Vong Ưu cung làm, vì sao Thần Thủ lại biết rõ ràng như vậy?

Đây thật sự là một việc rất kỳ quái!

Người kia từng từ từ từng chữ nói:

- Bởi vì Thần Thủ chính là chủ nhân Vong Ưu cung.

Lại là một chuyện khiến người ta kinh ngạc đến giật mình, nhưng Hàn Tiểu Tranh như đã bị tê dại đi rồi.

Một lúc sau, Hàn Tiểu Tranh nói:

- Thần Thủ không phải Lục vương gia sao? Làm sao lại trở thành chủ nhân của Vong Ưu cung?

Người kia cười nhạt, đáp:

- Đây chính là chỗ đáng sợ nhất của hắc! Từ trước đến nay, có không ít tà giáo bang phái xuất hiện trên giang hồ, bọn chúng đều có dã tâm rất lớn, nhưng kết quả đều như một đoá hoa chỉ nở một lần. Vì đối với những tà giáo như thế, không chỉ có người của chính phái trong võ lâm hợp sức tấn công, mà cả triều đình cũng xem bọn họ là cái gai trong mắt, xương cằm trong thịt, cần phải nhanh chóng nhổ bỏ!

- Còn Thần Thủ là Lục vương gia! Cho nên mười chín năm trước, triều đình đã chú ý đến sự quật khởi của thế lực tà ác Vong Ưu cung, cũng đã dùng không ít lực lượng công kích, kết quả vẫn luôn không theo ý người, vì bọn họ không biết chủ nhân Vong Ưu cung lại là Lục vương gia! Mỗi đợt hành động của bọn họ đều bị Thần Thủ nắm trong lòng bàn tay. Bọn họ làm sao có thể thành công được?

Nói đến đây, người ấy ngập ngừng, lộ rõ nét thần bí:

- Người cho rằng có mấy người biết được chuyện này?

Hàn Tiểu Tranh lắc đầu.

Người kia nhẹ nhàng nói:

- Ba người, chỉ có ba người. Một người là bản thân hắc, một người là ta, còn một người nữa chính là người đấy!

Hàn Tiểu Tranh gượng cười, vì Hàn Tiểu Tranh biết hiểu rõ quá nhiều bí mật không phải là một chuyện tốt, đặc biệt là đối với những bí mật dễ mất

mạng như thế này, nó rất có khả năng sẽ mang lại cho mình vô cùng vô tận những điều phiền phức.

- Người làm sao biết được nhiều chuyện như thế?

Hàn Tiểu Tranh rốt cuộc cũng mở miệng hỏi câu này, thật ra Hàn Tiểu Tranh đã muốn hỏi vấn đề này từ sớm, chỉ vì nếu hỏi như vậy là có phần hoài nghi đối phương, mà đối phương lại là ân nhân cứu mạng của Hàn, Hàn Tiểu Tranh làm sao có thể nghi ngờ ân nhân cứu mạng của mình?

Nhưng cuối cùng Hàn Tiểu Tranh cũng không nhịn được phải hỏi. Hàn Tiểu Tranh cảm thấy không hỏi thì bức bí không chịu được, như có một cái xương cái mắc giữa cổ họng, không khạc ra không được.

Chuyện này thật kỳ quái, người ấy làm sao lại biết nhiều chuyện như vậy?

Người kia nói:

- Thật không ngờ người nhịn được lâu như thế mới hỏi câu này, xem ra người đã kính ta như ân nhân cứu mạng rồi. Đáng tiếc, ta chỉ có thể trả lời một nửa!

- Một nửa? - Hàn Tiểu Tranh càng lấy làm lạ.

- Chỉ một nửa. Vì ta là Phục Ngưỡng, Vô Nhai giáo Vô Giải đường Đường chủ.

Hàn Tiểu Tranh lắp bắp:

- Người... người là Phục... Phục đường chủ?

Phục Ngưỡng nói:

- Người cứ xưng hô với ta như với Diệp Thích vậy! Một nửa còn lại, ta tạm thời không thể trả lời cho người biết được.

Hàn Tiểu Tranh cũng không thiết đến “một nửa còn lại”, người trước mắt là Phục Ngưỡng đã khiến Hàn Tiểu Tranh vô cùng bất ngờ.

Hàn Tiểu Tranh cúi thấp đầu hỏi:

- Người đã từng trợ giúp Mộc thúc thúc của ta đánh lui Lữ Nhất Hải, phải không?

Hàn Tiểu Tranh muốn nhìn xem sắc mặt của Phục Ngưỡng, tiếc rằng không nhìn thấy được.

Phục Ngưỡng nói:

- Mộc thúc thúc? Ô, người nói Diệp Thích à? Cách xưng hô thật kỳ lạ! Người nói không sai, đêm ấy ta có ra tay, chỉ đáng tiếc lúc đó ta không biết hẳn đã trúng độc, nên khi Lữ Nhất Hải bỏ chạy, ta liền đuổi theo, không kịp chú ý đến hẳn, thật không ngờ sau đó hẳn lại... lại chết!

Lời nói của Phục Ngưỡng lộ rõ vẻ bi thương và ray rứt. Hàn Tiểu Tranh thầm lấy làm lạ, nghĩ bụng: “Tuy người và Mộc thúc thúc trước đây là hảo bằng hữu, nhưng sau khi phát sinh chuyện giữa Mộc thúc thúc và thê tử của người, người lại không nghĩ đến thù hận sao? Tuy Mộc thúc thúc bị người ta lập mưu lôi cuốn, nhưng nỗi hận bị đoạt mất vợ sao lại dễ dàng hóa giải như vậy được!”

Tất nhiên, nghi vấn trong lòng lần này dù thế nào đi nữa Hàn Tiểu Tranh cũng không dám nói ra.

Phục Ngưỡng lại nhìn thấu suy nghĩ của Hàn, bèn nói:

- Ta biết người sẽ nghĩ đến cái gì. Đương nhiên, ta cũng hận Diệp... Diệp Thích, nhưng sau đó ta mới biết đây là một âm mưu, từ lúc ta và nàng thành thân thì đã bắt đầu là một âm mưu, nàng là một con rắn độc mà Thần Thủ thả bên mình ta!

Nói đến đây, Hàn Tiểu Tranh tuy không nhìn thấy mặt Phục Ngưỡng, nhưng từ thanh âm có thể nghe được nỗi phẫn hận của Phục Ngưỡng. Đối với việc như thế, Hàn Tiểu Tranh chỉ biết ngậm miệng, rửa tai mà nghe.

Phục Ngưỡng im lặng một lúc, như muốn lấy lại bình tĩnh, sau một loạt tiếng ho sặc sụa rồi lại từ từ nói tiếp:

- Giáo chủ chúng ta đối với ta và Diệp Thích đích thật có lòng nghi kỵ, cho nên người đem ả đàn bà đó gả cho ta chỉ vì muốn kiểm chế ta. Người cũng không ngờ rằng mục đàn bà này là người của Vong Ưu cung thâm nhập vào Vô Nhai giáo, mục liền thừa cơ hội này khơi dậy sóng gió, nhất thời làm cho thực lực Vô Nhai giáo giảm đi rất nhiều. Nhưng Giáo chủ thấy trừ được ta và Diệp Thích thì trong lòng đã rất vui mừng rồi, cho nên không có chút hoài nghi gì mục!

- Mục thật sự là một vị công chúa sao? Thật sự là em gái Thần Thủ à?

- Ha ha ha, mục là công chúa? Mục làm sao có thể là công chúa? Những lời đó, chỉ là Thần Thủ bịa ra! Mục đích hẳn nói như thế chỉ là để gắn mối

liên hệ giữa hắn với A Vân, khiến cho những việc sau này được phát triển thuận lợi mà thôi!

Ngữ khí của Phục Ngưỡng đầy vẻ mơ hồ, không biết hắn đang cười Thần Thủ, vợ hắn, hay là Hàn Tiểu Tranh, hoặc giả là cười cái si ngốc của hắn?

Bất luận thế nào, thê tử của hắn đã phản bội hắn, trong lòng hắn nhất định đã rất đau khổ, mà nỗi đau khổ này chắc chắn là không bao giờ phai mờ, nhưng hắn lại không muốn để cho người ta biết, ngay cả bản thân hắn cũng không muốn chấp nhận.

Cho nên, hắn châm biếm người đàn bà của hắn, cường bức bản thân hắn thù hận người phụ nữ của hắn.

Chẳng phải hắn rất thống khổ ư?

Hàn Tiểu Tranh nói:

- Thần Thủ đã không phải là cậu của A Vân, mà A Vân vẫn đang ở trong tay hắn, vậy hắn có làm hại A Vân không?

Phục Ngưỡng đáp:

- Kỳ thật điều này không quan trọng.

Hàn Tiểu Tranh giật mình:

- Tại sao?

Phục Ngưỡng đáp:

- Bởi vì A Vân mà người gặp không phải A Vân thật!

Hàn Tiểu Tranh cũng trở nên hồ đồ, Hàn Tiểu Tranh cảm thấy đầu mình trở nên trống rỗng, bên tai cũng vang lên tiếng “u u...”.

A Vân không phải A Vân? A Vân mà Hàn Tiểu Tranh đã gặp lại không phải A Vân thật?

Hàn Tiểu Tranh như thành người bị câm không biết nói chuyện, bộ dạng hiện lên một nét khờ khạo, ngốc nghếch.

Một lúc lâu sau, Hàn Tiểu Tranh mới định thần lại, vội vàng đến nỗi lắp bắp:

- Nàng... nàng... nàng...

Phục Ngưỡng cắt ngang lời nói của Hàn:

- Đáng tiếc rằng ta cũng không biết A Vân mà người gặp là ai, cũng không biết A Vân thật đã đi đâu.

Hàn Tiểu Tranh cuối cùng cũng bình tĩnh trở lại, vội hỏi:

- A Vân thật có từng rơi vào tay bọn chúng không?

Phục Ngưỡng đáp:

- Đương nhiên, nếu không thì làm sao bọn chúng có thể giả mạo được A Vân để mê hoặc người? Ta cho rằng từ lúc A Vân vào Lục vương phủ đến nay, chưa hề trở ra, mấy hôm trước ta mới biết A Vân thật đã không ở trong Lục vương phủ từ hai năm trước rồi!

Hàn Tiểu Tranh nói:

- Nói như vậy, A Vân mà ta gặp lúc mất trí nhớ, cũng là giả mạo à?

Phục Ngưỡng đáp:

- Không sai Trong lòng Hàn Tiểu Tranh như bị búa nặng đập vào:

- Vì sao bọn chúng lại làm như thế?

Phục Ngưỡng nói:

- Bởi vì có như thế mới có thể khiến người không để ý đến quá khứ của A Vân, sao lãng đến mức quên cả việc cô ấy đã trở thành thê tử của Tả Chi Nhai, khi người bị rơi vào phần nhu tình này cũng là lúc kế hoạch của bọn chúng triển khai thuận lợi!

Trái tim của Hàn Tiểu Tranh se thắt lại. Những ngày chung sống với A Vân, trong lòng Hàn Tiểu Tranh đã nảy sinh tình ý thật sự, mà loại cảm tình này càng ngày càng nồng thắm, ai có thể ngờ rằng đây lại là một cái bẫy của kẻ khác bày ra?

Điều làm Hàn Tiểu Tranh khó chịu nhất không phải là vì bị lừa dối, mà là lần đầu tiên xuất hiện tấm chân tình của mình lại bị sự vô tình hí lộng. Có lẽ, lúc Hàn Tiểu Tranh tình chân ý thiết, thì đối phương đang âm thầm cười giễu!

Tim đau như lửa đốt, giống như đang bị một đôi bàn tay thô ráp giày vò.

Hàn Tiểu Tranh bỗng bật cười, cười đến không thể dừng lại được, cứ thế cười, nước mắt tuôn rơi.

Hàn Tiểu Tranh không biết vì sao mình cười, vì sao mình rơi lệ.

Có lẽ chính vì không biết mới thật là khắc cốt ghi tâm?

Phục Ngưỡng vẫn im lìm nhìn Hàn Tiểu Tranh từ trong bóng tối, Phục Ngưỡng biết mình hoàn toàn hiểu rõ Hàn Tiểu Tranh, vì loại cảm giác dở khóc dở cười này Phục Ngưỡng đã từng có, thậm chí còn mãnh liệt hơn Hàn Tiểu Tranh.

Đằng sau sự bình tĩnh này, có thể cảm giác được một loại áp lực tựa như một loại thuốc nổ có thể hủy diệt tất cả trong chớp mắt.

Hàn Tiểu Tranh nói như đang cố rặn từng chữ cho rõ ràng:

- Ta nhất định sẽ tìm được A Vân thật! Nếu nàng đã chết, thì máu của nàng phải được trả giá gấp trăm lần!

Thanh âm của Hàn Tiểu Tranh không cao, nhưng ai cũng có thể nghe thấy một sự lạnh lùng có thể làm đông cứng tất cả.

Phục Ngưỡng nói:

- Tuy rằng võ công của người có thể đã cao hơn ta, nhưng còn nhiều mặt, người cần sự giúp đỡ của ta.

Hàn Tiểu Tranh đáp:

- Ta chỉ là lớp sau của võ lâm, làm sao dám sánh với tiền bối?

Phục Ngưỡng lại cười, nói:

- Người đừng có rút mê hồn thang cho ta, gần hai mươi năm nay, võ công của ta đã không còn tiến triển thêm được nữa, nhưng nhảy nhót tới lui suốt một thời gian dài, cũng xem như đã thấu hiểu được nhiều việc, tăng thêm không ít tâm nhãn, cũng chính là kinh nghiệm giang hồ trong miệng người thường vậy.

Hàn Tiểu Tranh nói:

- Được tiền bối chỉ giáo, thật là phúc khí của ta.

Phục Ngưỡng nói:

- Đừng có tiền bối trước tiền bối sau, người không sợ gọi thế ta già đi à? Ta không lớn hơn Mộc thúc thúc của người bao nhiêu đâu.

Hàn Tiểu Tranh lại cất giọng cười “hi hi...” .

Xem tiếp hồi 35 Vương phủ phong vân

ĐỘC CHIẾN THIÊN NHAI

Long Nhân
www.dtv-ebook.com

Hồi 35

Vương Phủ Phong Vân

Lục vương phủ.

L

Gọn gàng, sạch sẽ.

Phạm vi của Lục vương phủ lớn không thể tưởng tượng được, nên trong Lục vương phủ có đến hai gã canh phu.

A Phát là một trong hai gã đó.

Trời vừa sáng, nhiệm vụ của A Phát xem như hoàn thành, trong lúc gã thực hiện nhiệm vụ gõ canh, gã luôn tư tưởng về căn phòng vừa nhỏ vừa thấp lại vừa xiêu vẹo của mình, thần tình mơ mơ màng màng như là muốn ngủ gục.

Căn phòng nhỏ tuy vừa xiêu vẹo vừa thấp vừa tối, nhưng A Phát lại rất thích nó, vì trong căn phòng nhỏ đó có vợ của gã.

Vợ của hắn tuy vừa mập, vừa dữ lại vừa xấu xí, nhưng A Phát vẫn luôn vẫn vương về ả, vì dù cho có mập hơn, dữ hơn và xấu xí hơn nữa thì ả vẫn là một người phụ nữ.

Ngoài ra, vợ gã còn nhỏ hơn gã đến mười mấy tuổi. Hơn nữa, vợ gã cũng không phải lúc nào cũng dữ tợn như thế, có lúc ả cũng nhu mì với A Phát giống như các cô gái khác, thậm chí còn hơn cả các cô gái ấy.

Nói đến mập, xem ra đối với A Phát có nhiều lúc đó lại là ưu điểm.

Nghĩ đến thân hình béo phệ của ả vợ thì trong lòng A Phát lại cảm thấy ngứa ngáy, cước bộ vừa dài vừa vững.

Vừa khi gã quẹo vào khúc quanh cuối cùng, gã nhìn thấy một người đang đứng trước mắt.

A Phát giật nảy mình, định thần nhìn lại, thì ra là Lý Ẩn.

Đương nhiên, hai chữ “Lý Ẩn” này A Phát chỉ được gọi trong đầu, lâu nay gã vẫn phải cung cung kính kính gọi Lý Ẩn là Lý công tử.

Kỳ thật Lý Ẩn chẳng phải loại công tử gì, chỉ là lai lịch và mặt mũi hăn so với bọn công tử bên ngoài cũng không phải là nhỏ. Những người giống như hăn, trong đám thủ hạ của Lục vương phủ có chừng hai mươi người, đều còn trẻ và ưu tú như hăn.

Đương nhiên, cũng còn giống nhau cả về kiêu ngạo và phóng túng. Nhưng điểm này không bao giờ để xuất hiện trước mặt Lục vương gia.

Bình thường, A Phát gặp những người như Lý Ẩn, tránh được thì tránh, nếu tránh không được thì cũng phải ngẩng đầu lên chào hỏi một tiếng.

Tâm tình của gã vốn đang vui vẻ, vừa nhìn thấy Lý Ẩn thì sự vui vẻ ấy đã bay mất rồi, chỉ còn lại một nỗi hoảng hốt.

A Phát cất giọng hơi run run:

- Lý công tử, sớm vậy!

Không có tiếng trả lời, cả “hứ” một cái bằng mũi cũng không có.

A Phát càng hốt hoảng, gã tất nhiên không ngại việc Lý Ẩn có trả lời hay không, nhưng hăn không trả lời thì có phải rằng mình có chỗ nào để hăn nhìn không thuận mắt không?

Lòng bàn tay A Phát tự nhiên ươn ướt mồ hôi, gã vận người nép qua một bên, nói: “Lý công tử, mời ngài qua trước!” đầu thì cúi thấp xuống.

Là máu!

Máu tuôn xuống đất, lại rơi xuống một đóa hoa mai nho nhỏ nhuốm màu đỏ như đồng.

Tim A Phát như muốn ngừng đập, gã chậm chậm ngẩng đầu lên một cách rất khó khăn, khiến người ta hoài nghi cổ hăn như bị gãy rồi.

Một tiếng “á” thảm thiết thét lên, chính là phát ra từ A Phát. Gã nhìn thấy trên cổ Lý Ẩn có một lần đỏ. Nhìn lên thì ra là một cổ đầy máu.

Sau tiếng thét, A Phát quay người bỏ chạy, chày canh cũng vụt luôn, hai chân gã run rẩy như một con thỏ núi, nhìn sao mà không giống một lão già năm mươi mấy tuổi cho được!

Lý Ẩn chết rồi!

Sau Lý Ẩn là Ôn Thư Lãnh, sau Ôn Thư Lãnh là Lư Ứng và Vỹ Vũ Phi, sau Vỹ Vũ Phi và Lư Ứng lại đến Vương Sở.

Lục vương phủ như đồng loạt phát dịch bệnh, người chết ngày này tiếp ngày nọ.

Năm người đã chết đều thuộc số hai mươi người trẻ tuổi ưu tú và kiêu hãnh.

Hiện tại, tuy chỉ còn lại mười lăm người nhưng vẫn rất đặc sủng, cả bọn trong bụng đều hoang mang, không biết người tiếp có phải là mình hay không.

Lúc Lý Ẩn bị giết, họ vốn không chú ý đến, họ cho rằng do đối phương đột nhiên tấn công, Lý Ẩn không kịp phòng bị, Lý Ẩn cũng không thân thiện gì trong số bọn họ có mặt ở đây, cho nên họ vốn không quan tâm đến cái chết của hắn.

Cái chết của Ôn Thư Lãnh lại khiến bọn họ có chút ít lưu ý.

Đến khi Vỹ Vũ Phi và Lư Ứng chết trong một ngày thì làm cho bọn họ vừa giận vừa sợ.

Kết quả, đến tối ngày thứ tư lại chết thêm một Vương Sở.

Vương Sở vốn ở bên cạnh ba người khác, bốn người đang chơi đánh bạc, hò hét lớn tiếng. Bọn họ ngày thường không hay đánh bạc, dù có chơi cũng không hò hét lớn tiếng như vậy. Có lẽ, bọn họ nhân cơ hội này để lấy lại lòng can đảm cho mình?

Sau đó, Vương Sở đột nhiên cảm thấy nội cấp, từng cơn từng cơn, hắn cố nhịn nhưng rồi nhịn không nổi, đứng dậy đi về phía trước lầu và nói:

- Nghỉ một tí, ta đi giải đã!

Nhà đối diện với hắn hôm nay thua nên buông từng câu như châm như chọc:

- Chịu nổi không, tìm cái vại mà thả vào là giải quyết được rồi, đi ra thì chắc là không vào lại nữa.

Trong bụng Vương Sở cũng đã tính như vậy, nếu như có lời nói của đồng bọn có ý khuyên can thì hắn nhất định đi một mạch rồi về, nhưng mấy câu nói đó thật nghe không lọt, ngạo khí trong lòng Vương Sở dâng lên, hắn ngoảnh cổ lại nói:

- Làm rùa rút đầu thì cũng bị nước tiểu tưới chết, không bằng ta đưa đầu ra chịu một đao!

Lời nói ra như vậy, bọn người kia cũng không biết phải khuyên can làm sao.

Vương Sở mặt hầm hầm bỏ đi.

Vừa kéo cửa ra, một trận gió đêm tràn vào khiến hãn không kiềm được, hắt xì mấy cái, giây phút xung động cũng bị đẩy lui, hãn có chút hối hận, nhưng rồi để bảo toàn mặt mũi hãn cũng không quay đầu lại.

Đồng bọn của hãn chờ một lúc lâu, sắc mặt càng chờ càng khó coi.

Cuối cùng, người đã lên tiếng cự cãi với hãn nói:

- Ra ngoài xem thử đi?

Trước mặt mọi người, không ai chịu kém ai cho nên cả bọn cùng nhau đi ra.

Khi bọn họ tìm thấy Vương Sở thì hãn đã chết rồi. Sau khi chết vẫn không ngã xuống, thân trên tựa vào tường, thân dưới để lộ ra, đại để là giữa lúc đang tiểu tiện, binh khí của đối phương đã cắm vào người hãn, cho nên một nửa nước tiểu còn lại vương vãi trên nửa thân dưới của hãn.

Sắc mặt của ba người đều trắng bệch như tờ giấy.

Vương Sở dường như không kịp hé lên tiếng nào, mà cả ba người họ cũng đều không nghe thấy bất cứ âm thanh gì!

Ba người lập tức nhanh chóng quay trở về trong phòng, ngồi co lại cho đến khi trời sáng.

Sau bốn ngày đó, cả một tòa Lục vương phủ rộng lớn tràn đầy rối rắm. Ai cũng lo lắng, không ai biết người chết tiếp theo sẽ là ai.

Đặc biệt là mười lăm người còn lại trong số hai mươi thanh niên đó, một ngày trôi qua như một năm, mỗi lúc đêm tối đến, trong lòng bọn họ như chìm ngập trong một nỗi sợ hãi tột cùng.

Là ai? Có thể đi lại tự do trong Lục vương phủ giới bị thâm nghiêm, đầy rẫy cao thủ như vậy?

Võ công của hai mươi gã thanh niên này đều thuộc loại trác tuyệt bất phàm, nhưng cả năm người chết đều không có vết tích kháng cự trước khi chết, toàn là một chiêu chí mạng, đây ắt là một loại võ công cực kỳ đáng sợ.

Sau các phán đoán được đưa ra như mưa là đến các giả thuyết. Thậm chí đã có người bắt đầu hoài nghi vấn đề xuất phát từ nội bộ, mà số người có cách nhìn này cũng không ít, bởi vì như vậy mới có thể giải thích được dễ dàng lý do tại sao kẻ sát nhân đến vô ảnh đi vô tung!

Nhưng các loại các kiểu đoán định đều nhanh chóng biến mất.

Ở đây phải bắt đầu nói từ một con chó.

Hai ngày sau khi Vương Sở chết, người canh giữ cổng lớn phía Tây của Lục vương phủ chú ý đến một con chó lông vàng từ đằng xa điên cuồng chạy đến.

Tốc độ của con chó nhanh đến kinh người, mà còn chạy thẳng một mạch về hướng Lục vương phủ.

Vì thế tiến đến của con chó quá mạnh nên cả đám người đều cảm thấy có chút ít hoảng hốt. Có mấy người đồng thời phi thân đến, ngăn con chó lông vàng ở ngoài cửa.

Con chó như tên buông khỏi dây, bắn tới cổng Tây lớn. Lúc cả bọn định rút đao chém nó, con chó liền ngã xuống đất, cả một tiếng cũng không kịp kêu lên.

Sau khi ngã xuống đất, cả bọn người mới phát hiện trước ngực nó, máu đang tuôn ra.

Trên cổ con chó có mang một cuộn giấy.

Cũng có thể nói, đây là việc đã có người tính toán rất chính xác, lúc con chó chạy đến được trước cửa Lục vương phủ, cũng vừa lúc khí tuyệt thân vong.

Đám người đó nhìn nhau, bọn họ còn định chuẩn bị loạn đao chém lên người con chó.

Một người trong số đó vội vàng tháo cuộn giấy ra khỏi cổ con chó rồi mở ra, lập tức mấy cái đầu xúm lại xung quanh.

“Ta đã tra rõ A Vân đang ở trong phủ! Nếu không giao ra, sau này sẽ lại có thêm nhiều người táng mạng như vậy!”

Cả bọn đều giật mình. Thì ra là vậy!

Mặt sau vẫn còn chữ: “Hạn trong một ngày phải trả lời! Các người chỉ cần viết câu trả lời lên giấy, dán lên cây dong lớn đầu thôn Liễu Trang ở

cách các người năm dặm đường là được!”

Ở dưới còn thêm mấy chữ: “Không cần biết tên!”

* * * * *

Liễu Trang.

Bên dưới cây dong lớn ở đầu thôn, có mấy chục thôn dân đang bao quanh nó đọc một tờ giấy dán trên thân cây.

“Người không nói cho bọn ta biết người là ai, bây giờ chỉ cần người có cử động gì, bọn ta sẽ cho người nếm mùi đau khổ!”

Số thôn dân bị mấy câu nói bậy bạ, thối như rắm chó ấy làm cho hồ đồ cả đi.

Xem cả nửa ngày mà vẫn không hiểu là đang nói cái gì, bọn họ cũng dần dần tản ra.

Ở giữa bọn họ, có bốn năm người mục quang như ánh lửa trộn lẫn vào. Ánh mắt của bọn họ quét qua quét lại giữa đám người như đang dò xét.

Đáng tiếc, bọn họ chẳng phát hiện được gì.

Lục vương phủ, giờ Tí.

Một mảng mây đen chậm chậm di chuyển, cuối cùng nó che hết nguyệt quang.

Nhưng rất nhanh, ánh sáng mặt trăng lại lọt ra ngoài, chỉ là nó biến thành màu vàng, giống như hiện tượng phát độc vậy.

Đêm càng khuya, càng nhiều đám mây đen to hơn, dày hơn nhanh chóng cuộn đến, thanh thế thật đáng gờm.

Trời dường như thấp hơn, không khí cũng lạnh lẽo hơn nhiều, làm cho hơi thở của con người cũng không được thuận lẫm.

Xa xa, thấp thoáng những mũi sét nhọn trắng chớp chớp đang uốn khúc, đâm xuyên. Cuộn đến những tiếng sấm “oành oành”, lúc cuộn qua đến bên này đã không còn chân thiết nữa.

Mặt trăng ẩn rồi lại hiện, hiện rồi lại ẩn, mờ mờ ảo ảo như đang vượt qua từng cuộc đua cột của bọn mây đen, cuối cùng lại tiến vào một đầu của mây đen, không xuất hiện ra nữa.

Thiên địa lập thời, hỗn độn nhất phiến, lúc này gió mới nổi lên.

Lúc đầu thì nhẹ nhẹ, lúc có lúc không, khiến cho người ta lo lắng không biết nó là thật là giả. Sau đó nó lại nổi lên, từng cơn từng cơn gió lớn thổi vào mặt, vào thân người ta, những nỗi phiền muộn cũng bị nó quét sạch.

Những sợi lông trên người đều không ngăn được, dựng đứng hết cả như muốn hét to lên. Tất nhiên, cũng có nhiều người không cảm giác được sự thư thả vào lúc này, bởi vì đại đa số bọn họ đều đã chìm sâu vào giấc ngủ.

Tiếng ếch nhái đã bắt đầu rộ lên.

Một luồng sáng chói mắt rọi qua, như muốn xé rách bầu trời.

Tiếng ếch nhái cũng im bật tựa hồ đang sợ sệt lo lắng, chờ đợi một cái gì đó.

Cuối cùng, “rầm” một tiếng thật lớn, trời đất như bị tách đôi.

Tiếp theo là khí thể phi phạm, từng đạo sét trắng liên tiếp xuyên thoi như rần, từng tiếng sấm vang rền khiến người ta khiếp sợ.

Lúc này, những người đã chìm sâu trong giấc ngủ cũng bị đánh thức.

Gió càng lúc càng to, đến khi nó to đến mức có thể khiến cái chén treo trên cành cây dao động không ngừng, mưa từ trên trời trút xuống bao trùm khắp mặt đất.

Kỳ thật khi mới bắt đầu, mưa rơi nhẹ tựa như đánh phấn trên mặt đất vậy, sau khi mặt đất đã ướt đều một cách nhanh chóng thì trận mưa to mới chính thức bắt đầu.

Một trận mưa như phong cuồng.

Dường như vạn sự vạn vật giữa trời đất đều bị lay động vì nó.

Tuy vậy, giữa trời đất vẫn chỉ có một màn đêm tối tăm, cái gì cũng không nhìn thấy rõ, nhưng ai cũng có thể cảm nhận được sự phong cuồng của vạn vật bằng trực giác.

Lục vương phủ bất cứ lúc nào cũng có ánh sáng, khắp nơi đều có đèn. Chỉ là vào thời khắc này, ánh đèn cũng bị ám mờ đi như thiếu sinh khí.

Bên trong Lục vương phủ, lúc nào cũng có người canh gác nghiêm ngặt.

Đột nhiên, một bóng người như chiếc lá bay vào trong Lục vương phủ.

Lục vương phủ không hồ là Lục vương phủ, lúc bóng người này còn chưa kịp đáp xuống đất thì đã bị một số ám khí từ nhiều chỗ bắn tới.

Ngay cả một đêm mưa to gió lớn như thế mà họ cũng phòng thủ đến mức một giọt nước cũng nhận ra được.

Một tiếng “hự”, bóng người như chiếc lá kia khựng lại, liền có mấy bóng người từ nhiều phía phóng ra xông đến, người này lại nhún chân vọt lên.

Sau đó lại nghe số tiếng kêu thét thảm thiết, chớp mắt, mấy người kia đã ngã xuống đất.

Bóng người đó lại lượn lên không, tốc độ cực nhanh, không hề có dấu vết gì của sự bị thương? Hiển nhiên, tiếng “hự” đó chỉ là kế nhử địch.

Tiếng kêu thét lập tức kinh động đến những người khác, một số cửa sổ phòng sáng lên ánh đèn, tiếng hô hoán không ngừng vang lên!

Nhưng vào lúc đêm tối và mưa to gió lớn như vậy, càng khiến cho cục diện vô cùng hỗn loạn.

Đến lúc những người kia vội vã tìm được bốn người táng mệnh ở góc tường thì đối phương đã sớm biến mất vô ảnh vô tung rồi.

Một cuộc tìm kiếm đại quy mô được mở ra, toàn bộ người của Lục vương phủ dường như đều xuất động.

Nhưng đã qua nửa canh giờ tìm kiếm cũng chẳng thu hoạch được gì.

Lục vương phủ lại dần dần yên tĩnh trở lại, tiếng mưa gió lại bắt đầu rõ rệt.

Phía sau nhà bếp của Lục vương phủ có một phòng củi. Lúc này, cửa phòng củi đột nhiên mở ra, một bóng người từ bên trong xẹt ra.

Chính là Hàn Tiểu Tranh! Bấy giờ đã khôi phục lại khuôn mặt vốn có của mình.

Hàn Tiểu Tranh đã ở đây qua một thời gian, nhưng phần lớn thời gian đều nhàn hạ trong phòng, nên đối với người trong vương phủ không ai có thể biết được, Hàn Tiểu Tranh chỉ có thể ẩn mình trong bóng tối, sau đó dò xét và tấn công vào những chỗ có ánh đèn.

Hàn Tiểu Tranh tận dụng hết tất cả những loại cước bộ có thể đi lại trên tường.

Trong khoảnh khắc Hàn Tiểu Tranh từ một góc tường queo qua, đột nhiên nhìn thấy một người chỉ cách mình có một tấc.

Cả hai đều giết mình. Sau đó cùng lúc tuốt binh khí ra. Nhưng lúc binh khí của đối phương vừa rút ra được một nửa thì kiếm của Hàn Tiểu Tranh đã cắt đứt cổ họng hắn.

Máu tươi phun ra, máu và nước mưa hòa lẫn vào nhau, chớp mắt đã chảy đi mất.

Người kia ngã về phía sau, thân nằm trên mặt đất hứng lấy nước mưa, còn tiếng ồn thì đã bị tiếng mưa gió át mất.

Mục đích lớn nhất của Hàn Tiểu Tranh không phải là giết người. Hàn Tiểu Tranh dùng thân pháp cực nhanh phi lượn xuyên qua, nhanh như một tia chớp xẹt.

Rốt cuộc, Hàn Tiểu Tranh phát hiện cách mình khoảng hơn hai mươi trượng, có một gian nhà đơn, đèn trong nhà đặc biệt sáng, mà gian nhà cũng thật cao, thật to.

Hàn Tiểu Tranh cúi xuống lặng yên như một tòa núi giả, quan sát tỉ mỉ một lúc, Hàn Tiểu Tranh phát hiện xung quanh gian nhà có nhiều bóng người đang lượn lờ gần đó. Thậm chí Hàn Tiểu Tranh còn phát hiện trên nóc nhà cũng có một người đang ló đầu ra như tìm kiếm gì đó.

Hàn Tiểu Tranh bật cười một tiếng lạnh lùng trong bóng tối, Hàn Tiểu Tranh dùng lực vượt nước mưa trên mặt kiếm, rồi như một con mèo nhẹ nhàng tiếp cận bên đó.

Bỗng nhiên, Hàn Tiểu Tranh nhận thấy có một luồng gió lạnh ập đến từ phía sau.

Người có thể cảm giác được điều này trong đêm tối mưa gió như thế, quả thật không dễ dàng chút nào.

Hiển nhiên, người phía sau cũng muốn ra tay bất ngờ nên cũng không dám để phát ra thanh âm.

Hàn Tiểu Tranh cố làm ra vẻ không biết. Trong chớp mắt lúc mũi binh khí phía sau sắp đụng vào người, thân người Hàn Tiểu Tranh đột nhiên lách qua một bên hai bước.

“Xoẹt” một tiếng, một thanh trường thương từ phía sau Hàn Tiểu Tranh phóng ra mạnh mẽ.

Hàn Tiểu Tranh không ngoáy đầu lại, đưa tay ra sau chụp rồi quơ một cái, hai tay vừa giao kinh liền nghe một tiếng “rắc” vang lên, đầu của kẻ phục kích đã chuyển mặt đi, biến thành mặt quay về phía sau lưng.

Tay phải Hàn Tiểu Tranh kéo một cái, người kia nặng nề ngã nhào xuống đất.

Tiếng vang này là do Hàn Tiểu Tranh cố ý phát ra, sau tiếng vang đó, Hàn Tiểu Tranh lập tức vụt đi, co người ẩn náu dưới một gốc cây Đỗ Quyên.

Quả nhiên, sau khi có tiếng vang lên, một bóng người khác lập tức xông qua bên này, vì ánh sáng mờ ảo nên hắn không lưu ý đến thi thể nằm trên mặt đất, hắn không cẩn thận đạp lên liền vấp ngã, chưa kịp kêu lên tiếng nào thì chân như bị nắm chặt rồi cả thân người ngã sấp xuống đất.

Liền một lúc bị gãy mất bốn cái răng cửa.

Hắn vẫn chưa kịp phản ứng gì thì đã cảm thấy ngực đau nhói lên như bị chọc thủng.

Lúc này, Hàn Tiểu Tranh đã áp sát gian nhà, hai chân vừa điểm một cái, người đã vụt lên như sương khói dính sát vào tường bay lên.

Trong khoảnh khắc sắp đụng vào nóc nhà, tay trái Hàn Tiểu Tranh nhấn vào tường một cái, thân người bật ra rồi lộn ngược lên, đập lên đỉnh nóc nhà.

Từ chỗ này có thể nhìn thấy được tình cảnh trên nóc gian nhà vừa cao vừa to kia, Hàn Tiểu Tranh áp sát người trên mặt nóc nhà, nhìn sang phía đối diện, Hàn Tiểu Tranh nhìn thấy hai bóng người rất mơ hồ bên đó, nếu không phải họ động đậy thì dường như không thể nhìn ra được họ trên mái nhà, bọn họ đang cúi đầu nhìn về bốn phía bên dưới, trên đầu đội một cái khay đấu lớn, trên người có mặt áo tơ hay không cũng không rõ.

Hàn Tiểu Tranh nghĩ qua một lượt, đưa tay xuống nhặt một mảnh gạch ngói, nhẹ nhàng vận lực, mảnh ngói đã vỡ ra thành nhiều mảnh nhỏ.

Hàn Tiểu Tranh cầm lên bốn miếng rồi nhìn sang bên đó, vừa dương tay thì bốn mảnh vỡ đã rít lên bắn ra.

Đồng thời, bốn mảnh vỡ phân ra trước sau. Hai mảnh phía trước vang lên một tiếng “phắt”, hai cái khay đấu đã bị bật văng ra, trong lúc hai người

kia đang bàng hoàng thì hai mảnh phía sau đã bay tới, trúng vào giữa đầu hai người.

Hai tiếng thét vang lên.

Một người nhین đầu không nổi, lăn trên mái nhà rồi rơi xuống đất, lập tức gãy mấy một chân.

Còn một người lại không chịu lăn xuống, chỉ ngồi thụp xuống trên mái nhà kêu thét.

Trong một lúc, những người khác đều bị việc trên mái nhà làm kinh động.

Mấy chục bóng người từ các ngõ ngách đều phóng ra, thủ hộ nghiêm ngặt bốn phía xung quanh gian nhà.

Hàn Tiểu Tranh lòng nóng như lửa đốt, nhấn hai tay lên mặt nóc nhà liền như một cánh chim hồng lượn ra, bay về phía mái nhà kia.

Người còn lại chỉ biết kêu thét, Hàn Tiểu Tranh khẽ chỉ vào hắn, đã điểm trúng huyệt tâm của hắn, chân của Hàn Tiểu Tranh lại dùng lực nhấn một cái, liền nghe “sầm” một tiếng lớn, gạch ngói trên mái nhà đã bị bể nát thành một lỗ lớn.

Thân người Hàn Tiểu Tranh trên không, bắt lấy vài mảnh ngói vỡ đang cùng rơi xuống, hai tay vung ra.

Một phần bắn về phía người thủ vệ ngoài cửa, còn một phần bắn về phía các ngọn đèn đang cháy trong phòng.

Lửa đèn ứng tiếng tắt hết. Còn người ở bên ngoài vốn xoay lưng về phía gian phòng, bọn chúng không ngờ bị tập kích từ phía sau lưng mình. Trong lúc còn chưa kịp phòng bị thì đã có mấy người té xuống.

Bọn chúng lúc đó mới định thần lại, lập tức tề tề xông vào trong gian phòng.

Có người xung nhập từ cửa lớn vào, có kẻ phá cửa sổ xông vào.

Bên trong là một màn tắm tối.

Số xung nhập từ cửa lớn vừa bước vào trong liền cảm thấy có một người từ trên không phóng đến. Lập tức có một số binh khí nhất tề phóng ra.

Lại có tiếng kêu thét vang lên, người chết lại chính là đồng bọn của chúng, Hàn Tiểu Tranh đã dùng thủ pháp bắt lấy gã vừa rơi từ trên mái nhà

xuống, bấm chặt vào huyết đạo của hắc rồi đá hắc bay ra.

Cho nên hắc không thể cựa quậy gì ở trên không, chỉ còn giương mắt ra để đồng bọn đâm nát như cái tổ ong.

Cả đám người chém nát gã đồng bọn rồi mới biết mình giết nhầm do tiếng kêu thét thảm thiết của gã, nhất thời đều bàng hoàng.

Kiểm của Hàn Tiểu Tranh phi tốc vung ra dưới sự bàng hoàng của bọn chúng.

Trong bóng tối, không nhìn thấy kiếm ảnh, chỉ nghe được tiếng xé gió.

Có đến mấy cái đầu lâu to văng lên.

Máu tươi phun khắp tứ phía. Không khí nồng nặc mùi máu tanh như chọc thẳng vào mũi, nhưng lại nhanh chóng bị gió cuốn đi.

Hàn Tiểu Tranh tập kích thành công, lập tức quay người lộn ra. Trong lúc Hàn Tiểu Tranh rơi xuống từ mái nhà đã nhìn rõ trên không gian phòng không có người nào cả, nhưng phía Đông có một cánh cửa lớn đã nhanh chóng khép lại khi Hàn Tiểu Tranh đang rơi xuống, nên Hàn Tiểu Tranh cần phải hướng về qua bên đó xung sát.

“Bình” một tiếng, Hàn Tiểu Tranh đã tìm đến cánh cửa một cách chuẩn xác, đạp một cước làm cho nó vỡ toang.

Hàn Tiểu Tranh đã nhìn thấy A Vân - đương nhiên, có lẽ cô ta là giả mạo.

Xem tiếp hồi 36 Sơn dã thương vương

ĐỘC CHIẾN THIÊN NHAI

Long Nhân

www.dtv-ebook.com

Hồi 36

Sơn Dã Thương Vương

Hàn Tiểu Tranh nhìn thấy trong nhà không chỉ có một mình A Vân, mà còn có thêm hai người khác.

H

Một người thì Hàn Tiểu Tranh biết là Doãn Phi Dương, còn người kia thì không biết, họ đang im lặng ngồi đả tọa trên mặt đất, tựa hồ như đang chờ đợi Hàn Tiểu Tranh đến, hết như hai vị chủ nhân hiếu khách.

Hàn Tiểu Tranh thấy A Vân đang ngồi dựa lưng vào tường, gương mặt nàng trắng bệch. Lúc nhìn thấy Hàn Tiểu Tranh, trong mắt nàng chớp lên nỗi vui mừng khó tả.

Nhưng nỗi vui mừng đó lập tức bị cảm giác bất an thay thế, nàng lớn tiếng gào lên:

- A Tranh, mau chạy đi! Bọn chúng đã sớm sắp đặt cạm bẫy để bắt chàng đó!

Nhìn thấy tình cảnh như thế, không nói nên lời. Lòng Hàn Tiểu Tranh không nén được xúc động, xem ra nàng không giống như đang đóng kịch, bởi vì muốn giả tạo nhân thân của người ta là việc vô cùng khó khăn.

Hàn Tiểu Tranh đáp:

- A Vân, nàng yên tâm, ta có thể tiến vào thì cũng có thể bước ra!

Doãn Phi Dương này giờ trầm mặc lạnh lùng nói:

- Các hạ đến cũng nhanh thật, chỉ là nếu người cho rằng bước ra cũng dễ như vậy thì người đã sai lại càng sai rồi! Hiện giờ xung quanh bốn mặt gian phòng này, chí ít cũng có trên một trăm nhất lưu hảo thủ, người chấp cánh cũng khó bay rồi!

Hàn Tiểu Tranh nói:

- Vì sao người cam tâm để Thần Thủ lợi dụng?

- Lợi dụng? Làm sao có thể nói rằng đây là lợi dụng? Giữa ta và hắn, chỉ là một cuộc giao dịch rất tốt mà thôi!

- Nhưng trong mắt hắn, người chỉ là một thanh đao, một thanh đao có thể bị vứt bỏ bất cứ lúc nào!

Doãn Phi Dương vẫn không bị lay động chút nào, trong ngữ khí của hắn không hề có sự giận dữ:

- Chẳng phải người cũng vậy, đã từng làm việc cho hắn sao? Đương nhiên, người sẽ cho rằng mình có một lý do rất tốt, thật ra mỗi người đều muốn giải thoát cho bản thân mình, nhưng lại đi chỉ trích người khác.

Hàn Tiểu Tranh lạnh lùng nói:

- Nếu đã như vậy, ta chỉ còn cách bước qua xác người mới có cơ hội trở ra ư?

- Không, vẫn còn ta. - Người vừa nói là người này giờ vẫn chưa mở miệng. Hắn ngẩng đầu lên, nhếch miệng cười với Hàn Tiểu Tranh:

- Vẫn còn ta, người cần phải giết chết bọn ta, mới có cơ hội ra khỏi gian phòng này. Mà sau khi ra khỏi gian phòng này rồi, còn phát sinh thêm những gì nữa thì đó đều không phải việc bọn ta quan tâm.

Khi hắn hé môi cười, Hàn Tiểu Tranh phát hiện hàm răng hắn rất ngay ngắn chỉnh tề, rất trắng. Điều này trái ngược hẳn với hình dáng lao khổ của hắn, có lẽ, hàm răng của hắn là thứ duy nhất khiến hắn không giống bọn đầy tớ trong phủ.

Những chỗ khác đều giống - Không, không nên nói “giống” mà thực tế “là”.

Áo xanh vải thô, giày cỏ, khuôn mặt thô kệch, đầu tóc rối bù, đôi tay to lớn, lưng bàn tay xương nhô lên, hầu như không còn thấy thịt.

Trong tay hắn là một ngọn thương.

Ngọn thương rất bình thường, cũng có thể nói là có phần cục mịch. Cán thương màu đen rất trơn láng, mũi thương cũng không nhọn và không ánh lên những tia sáng chói mắt, đầu ngọn thương cũng không có chùm tua đỏ phiêu động như mây mà thay thế bằng một mảnh vải rất phàm tục.

Hắn cầm ngọn thương cực kỳ khó coi đó, mỉm cười với Hàn Tiểu Tranh.

Hàn Tiểu Tranh khẽ nhú lông mày, Hàn Tiểu Tranh nghĩ không ra người đang ở trước mắt mình là ai, nhưng Hàn Tiểu Tranh biết người này nhất định không phải một nhân vật đơn giản.

Hàn Tiểu Tranh hỏi:

- Các hạ là ai?

Người đó cười một cách mộc mạc:

- Người bị cái thân hình áo vải của ta làm cho giật mình à!?

Hai mắt Hàn Tiểu Tranh nhú lại, điều này rõ ràng khiến cho Hàn Tiểu Tranh rất ngạc nhiên.

Hàn Tiểu Tranh không ngờ con người vô cùng xấu xí và thô thiển trước mặt mình lại là Lão Ngưu mà năm trước nghe nói thương pháp của lão không thua kém gì Kinh Điện Thương.

Khá nhiều người nói Lão Ngưu chỉ được xem một nửa là người giang hồ, không phải vì võ công của lão không đủ cao, mà do lão rất ít can thiệp vào chuyện giang hồ, phần lớn thời gian là lão ẩn náu trong một sơn thôn vô cùng nghèo nàn, chỉ loay hoay với vài mảnh đất, hết như một người nông dân vậy.

Đó không phải vì lão cố ý làm cái gì đó giả tạo, cũng không phải làm cho ra vẻ thanh cao gì, “Lão Ngưu” thật sự tình nguyện làm một nhân vật chung sống với đất đai, mỗi lúc lão ẩn dật tại sơn thôn đều bật vô âm tín, cũng giống như người khác, trời mọc lại ra, trời lặn lại về.

Càng tuyệt hơn nữa là thủ nghệ cấy lúa của lão cũng tinh thâm như thương pháp của lão.

Hàn Tiểu Tranh không biết lần này Thần Thủ làm thế nào mà tìm ra được lão, Hàn Tiểu Tranh rất không muốn đối địch với một người như Lão Ngưu, Hàn Tiểu Tranh cảm thấy bất kể là lão chết dưới kiếm của Hàn Tiểu Tranh hay Hàn Tiểu Tranh chết dưới thương của lão đều là một chuyện đáng tiếc.

Lão Ngưu dường như nhìn thấy tâm tư của Hàn Tiểu Tranh, Lão nói:

- Lúc có thể giết ta, người cũng đừng do dự, kỳ thực ta cũng không phải loại người không đáng chết như người tưởng tượng.

Hàn Tiểu Tranh chợt không nén được tiếng cười, đây đích thực là một người đầy thú vị.

Doãn Phi Dương chậm chậm đứng lên, lạnh lùng nói:

- Đêm khuya canh vắng như vậy, ta không có nhã hứng để nói nhảm với các người.

Tay hắn nắm chặt cán đao, lại chậm chậm nói:

- Ta xem người có thật sự ghê gớm hơn ta hay không!

Hàn Tiểu Tranh thở dài một hơi:

- Không ngờ câu nói này, người lại nhớ dai như vậy!

Sắc mặt của Doãn Phi Dương chợt biến.

Chính tại lúc sắc mặt Doãn Phi Dương vừa biến, kiếm của Hàn Tiểu Tranh đã rút khỏi vỏ.

Lão Ngưu nói thầm:

- Tên tiểu tử này tính toán thật khéo, biết nhân lúc tim đối phương đang phập phồng mà ra tay!

Cùng lúc mũi kiếm vừa giờ ra, đao của Doãn Phi Dương cũng đã ra khỏi bao.

Hai bên vừa ra tay đã tung những chiêu chí mệnh, mà còn là tuyệt học trong Thiên Cơ thần công.

Trong Thiên Cơ thần công, ngoài nội công tâm pháp, còn có kiếm pháp, đao pháp và các loại võ học khác, Hàn Tiểu Tranh sử dụng là kiếm nên đã chọn kiếm pháp trong đó, còn Doãn Phi Dương tất nhiên là chọn đao pháp.

Theo lý, những bí cấp võ công tầm thường không thể bao gồm nhiều võ học như vậy, nhưng bản thân Lưu Vinh Quý, người viết ra Thiên Cơ thần công lại không phải là người tầm thường như những người viết bí cấp võ công khác, cho nên hẳn hành sự cũng không thể án theo lý thường mà luận.

Thiên Cơ đao pháp và Thiên Cơ kiếm pháp đều có những huyền diệu tương tự nhau, nên khi Hàn Tiểu Tranh và Doãn Phi Dương quyết chiến, đối với chiêu thức của đối phương đều có một loại cảm giác quen thuộc.

Vì vậy mà cục diện cuộc chiến cực kỳ mãnh liệt, nhưng thiếu mất một phần kinh nghiệm, nhìn lại thì có chút vẻ như một đôi huynh đệ đồng môn đang chiết chiêu.

Đao quang kiếm ảnh trong chốc lát thi nhau chiếu rọi như hàn tinh bắn ra tung toé.

Tiếng vũ khí va chạm kêu vang không ngừng, cùng với tiếng phong lôi gầm thét bên ngoài làm chói tai người ta.

Chiêu thức của hai người càng lúc càng nhanh, rồi cuối cùng như hai cái bóng vụt qua vụt lại.

Lão Ngưu tuy chỉ là người xem, nhưng cũng cảm nhận được sự quý dị của đao pháp kiếm pháp. Càng làm lão ngạc nhiên hơn là những chỗ tương tự trong võ công của hai bên.

Dần dần, chiêu thức của cả hai chậm lại, nhưng từng chiêu từng thức đều sử rất tinh tuyệt, sát cơ vô cùng vô tận ẩn tàng phía sau mỗi chiêu thức, một chiêu không cẩn thận thì máu bắn tung tóe ngay.

Lão Ngưu đã cảm giác được kinh khí vô hình bắt đầu xung động trong căn phòng này.

Hiển nhiên, hai bên ác đấu không chỉ dựa trên kiếm pháp đao pháp mà còn giao kinh bằng cả nội công.

Lão Ngưu thầm kinh ngạc vì hai người còn trẻ như vậy mà lại có tạo nghệ khiến người ta chỉ nghe đến cũng phải kinh hãi.

Hai người Hàn Tiểu Tranh, Doãn Phi Dương như hai con chim nhỏ trong một không gian không phải là lớn của căn phòng này, dùng tốc độ qua lại như con thoi mà mũi kiếm mũi đao vẫn lên xuống tới lui rất nhịp nhàng.

Lão Ngưu biết rằng hai người này ắt phải có một người ngã xuống, vì tên nằm trên cung đã kéo dây, không thể không bắn. Hai người họ đấu đến quang ảnh như vậy thì chỉ có phân rõ sinh tử mới có thể ngừng tay.

Đột nhiên, một thân ảnh phóng vụt ra ngoài, đó là Hàn Tiểu Tranh.

Doãn Phi Dương cũng đuổi theo sát, đao quang kéo ra một đạo hồ quang kinh người, nhanh như điện xẹt, hướng vào sau gáy Hàn Tiểu Tranh tiến đến.

Chính trong một sát na đao sắp chạm vào đầu, thân người Hàn Tiểu Tranh bỗng ngã về phía trước. Vừa lúc đao quét qua, chỉ cách đầu Hàn Tiểu Tranh hai phân.

Cổ đao trầm xuống, lưỡi đao lệch qua đã đổi ngay phương hướng, lại cắt ngang vừa nhanh vừa hiểm, dường như muốn cắt ngang lưng Hàn Tiểu Tranh.

Đột nhiên, kiếm của Hàn Tiểu Tranh chột như quỷ mị từ một góc độc bất khả tư nghị hoành xuất.

“Keng” một tiếng, đao kiếm chạm nhau.

Hàn Tiểu Tranh ngang nhiên mượn lực tương kích của đao kiếm, giữ trạng thái thân người như muốn ngã mà chưa ngã, hướng về phía trước xông ra.

Trước mặt là vách tường.

Hàn Tiểu Tranh áp sát tường phóng lên, tựa như Hàn Tiểu Tranh là một cái bóng không có chút phân lượng.

Doãn Phi Dương vẫn không buông tha, quét mạnh lưỡi đao khiến cho đường xuống của Hàn Tiểu Tranh bị phong bế chặt chẽ.

Còn Hàn Tiểu Tranh rốt cuộc có phải đáp xuống không? Như vậy thì chẳng phải Hàn Tiểu Tranh nhất định sẽ chịu thiệt chăng?

Hàn Tiểu Tranh bắt đầu rơi xuống, kiếm của Hàn Tiểu Tranh ở trước xoay tròn.

Doãn Phi Dương không chút do dự, trực phi thẳng lên nghênh tiếp.

Sau đó, một trận mưa vang tiếng kim loại chạm nhau.

Hàn Tiểu Tranh lại mượn lực tương kích của đao kích để giữ tư thế trên không của mình.

Thân ảnh Doãn Phi Dương biến hóa liên tục, kiếm của Hàn Tiểu Tranh lại bắt đầu như keo dán chặt vào thân đao, còn Hàn Tiểu Tranh vẫn giữ địa vị đầu dưới chân trên.

Chân lực từ kiếm của Hàn Tiểu Tranh truyền ra, chạy qua đao của Doãn Phi Dương rồi hướng về Doãn Phi Dương áp xuống.

Lão Ngưu xem đến mắt tròn, mồm há hốc.

Doãn Phi Dương gấp rút muốn thoát ra khỏi trạng thái này, nhưng hãn không dễ gì rút đao lại được, chỉ cần hãn vừa thu đao thì kiếm của Hàn Tiểu Tranh sẽ lập tức thừa thế tiến đến.

Hãn cần phải chọn một cơ hội có thể hoàn toàn thoát thân để thu đao.

Đáng tiếc, hắc tằm không được một cơ hội như vậy.

Kiểm của Hàn Tiểu Tranh như cơ thể một con giòi, dán chặt vào thân đao, không thể nào tách ra được, mà Hàn Tiểu Tranh ở phía trên lại không ngừng biến hóa thân hình để giữ loại trạng thái bình hành quỷ dị này.

Điều này thật không dễ gì làm được, nhưng Hàn Tiểu Tranh đã thành công.

Doãn Phi Dương chịu đựng thật khổ sở, trên đao của hắc tằm phải chịu sức nặng của cả một con người, đây thật là một chuyện làm cho người ta rất khó chịu.

Hắc tằm nghĩ dùng tay trái hươ lên, lừa thế để thoát khỏi cục diện này, nhưng cuối cùng hắc tằm cũng bỏ qua dự tính đó, vì hắc tằm nghĩ được chỉ cần một phần chân lực phân chuyển đến tay trái, thì Hàn Tiểu Tranh có thể lập tức phóng xuống, đâm ra một kiếm chí mệnh.

Cánh tay của Doãn Phi Dương đã bắt đầu quay tròn không thể tự chủ được nữa.

Sau đó đến thân người, thân người của hắc tằm cũng lung lay như không thể kiềm chế được nữa.

Cuối cùng, hai đầu gối của hắc tằm cũng lập cặp xoay tròn.

Trên mặt Doãn Phi Dương xuất hiện từng giọt mồ hôi lớn.

Hắc tằm đã không thể chịu đựng thêm nữa, nhưng hắc tằm lại không có chọn lựa nào khác.

Đột nhiên, áp lực trên đao biến mất.

Trong lòng Doãn Phi Dương vui mừng, người như đang bị dồn ép đến muốn bắn tung lên.

Liền sau đó, hắc tằm nghe thấy một âm thanh, một loại âm thanh như một cái túi được nén đầy khí rồi đột nhiên bị vật nhọn đâm vào vỡ tung.

“Sứt” một tiếng.

Tiếp theo, Doãn Phi Dương cảm thấy một trận mát rượi ở giữa bụng, rất nhanh, cảm giác mát rượi đó lại biến thành cực kỳ đau đớn.

Hắc tằm giật nảy mình, phát hiện kiếm của Hàn Tiểu Tranh đã cắm sâu vào bụng mình.

Lực khí trong thân thể hắc tằm như tơ tằm, từng sợi từng sợi bị rút ra.

Kiểm vừa rút ra, máu liền phọt thẳng ra ngoài.

Ánh mắt của Doãn Phi Dương từ ngõ ngang chuyển sang phần nộ, thống khổ, tiếp đến là tuyệt vọng.

Cuối cùng, ánh mắt của hắn như nhìn vào một nơi sâu thẳm không đáy, rồi cứ thế ngã sập về phía sau. A Vân thở phào một hơi khá dài, cả Hàn Tiểu Tranh cũng nghe thấy.

Hàn Tiểu Tranh nói một cách chậm rãi:

- Chắc người đã biết bản lĩnh ai hơn ai rồi đấy.

Lão Ngưu lại thở dài than rằng:

- Tên tiểu tử này chẳng giúp được cho ta việc gì, ta cứ ngỡ ít ra hắn cũng đả thương được người, có thể thì khi ra tay ta cũng được nhẹ nhõm một chút.

Hàn Tiểu Tranh đáp:

- Nếu lão và hắn cùng ra tay, không phải càng gọn nhẹ hơn sao?

Lão Ngưu lại than:

- Ta cũng có nghĩ qua như thế, nhưng ta biết không thể làm như vậy được.

Hàn Tiểu Tranh kinh ngạc, hỏi:

- Tại sao?

Lão Ngưu chỉ Doãn Phi Dương đang nằm trên đất, nói:

- Hắn không đồng ý ta làm như thế, vì hắn cho rằng hắn có thể giết được người, nếu ta ra tay, hắn lại nghĩ ta muốn đoạt công của hắn, nếu giết được người thì hắn cho rằng toàn bộ công lao là của hắn.

Hàn Tiểu Tranh hỏi:

- Lão rất ngại điểm này sao?

Lão Ngưu hỏi ngược lại:

- Người có biết mùi vị của việc người lọt xuống hố mà lại khiến người khác bị hại chưa?

Hàn Tiểu Tranh từng lọt xuống hố, Hàn Tiểu Tranh tưởng tượng được mùi vị đó.

Nhưng Lão Ngưu ghép chuyện này với chuyện giết người lại với nhau, thực sự có chút khôi hài.

Lão Ngưu lại nói:

- Hơn nữa ta và hãn không tề tâm như vậy, liên thủ lại càng vương tay vương chân, lỡ như thất bại, hãn lại đổ hết trách nhiệm lên người ta.

Nói đến đây, lão lại cười giống như vì sự thông minh nhỏ nhoi đó của mình mà đắc ý.

Hàn Tiểu Tranh nói:

- Không ngờ ta tùy tiện hỏi một câu, lại được lão hồi đáp như thế.

Lão Ngưu giống một lão nông, chống cây thương “nhà quê” xuống để lấy đà đứng dậy, im lặng đứng đó.

Sau đó, liền nghe trên người lão đột nhiên vang lên một trận thanh âm “rắc rắc rắc” như mưa rào, tựa hồ như từng chỗ quan tiết trên toàn thân lão đều đang ép lại, ma sát, bung ra.

Hàn Tiểu Tranh chợt phát hiện người này cao thêm một ít, cũng uy mãnh thêm nhiều, tay lão nắm chặt cán thương rất vững vàng.

Không biết có phải cảm giác sai không?

Thân người Lão Ngưu còn thẳng hơn cả ngọn thương trong tay.

Hàn Tiểu Tranh nói:

- Bây giờ ta mới hiểu vì sao lão không liên thủ với Doãn Phi Dương.

Lão Ngưu hỏi:

- Người nói tại sao?

Hàn Tiểu Tranh đáp:

- Tại vì lão cho rằng một mình lão có thể giết được ta!

Lão Ngưu bật cười, là loại tiếng cười của sự tự hào. Nụ cười của lão toát ra phong phạm của loại thương pháp độc bộ thiên hạ.

Xem ra, mỗi nhân vật thành danh đều có lý do thành danh của họ.

Hàn Tiểu Tranh nói:

- Kỳ thực lão lo lắng vì liên thủ với Doãn Phi Dương, hãn sẽ chiếm mất hào quang của lão!

Lão Ngưu mỉm cười nhưng không nói tiếng nào, điệu bộ đó thật ra cũng đã nói lên:

- Không sai!

Hàn Tiểu Tranh liếc nhìn qua A Vân, nói:

- A Vân, nàg cho rằng ta có thể thắng lão không?

A Vân nói:

- Tuy ta không hiểu võ công, nhưng ta biết người nhất định sẽ thắng!

- Tại sao? - Hàn Tiểu Tranh hỏi.

A Vân căn cứ môi rồi nói:

- Bởi vì ta hy vọng người thắng!

Tim Hàn Tiểu Tranh giật thót. Không phải vì câu nói của nàng, mà là vì động tác căn môi đó.

Động tác này Hàn Tiểu Tranh quá quen thuộc, đây là một thói quen của A Vân đã có từ nhỏ.

Trừ phi, A Vân trước mắt là A Vân thực? Hàn Tiểu Tranh xoay chuyển ý nghĩ liên tục trong một thời gian cực ngắn.

Không đúng, nếu nàng thực sự là A Vân thì nàng chắc chắn không biết mình đã biết võ công, mà lúc mình xuất hiện trước mặt nàng, nàng lại không phải rất kinh ngạc.

Còn nếu là A Vân thực, nàng với mình đã không gặp hơn hai năm, nay đột nhiên xuất hiện tại đây, mà lại xung sát liền một đường đến, nàng nhất định rất kinh ngạc.

Đồng thời phải có rất nhiều vấn đề không thể ngừng.

Cho nên, A Vân này không phải là A Vân thực.

Cũng có một khả năng, đó là Phục Ngưỡng đã lừa Hàn Tiểu Tranh, trên thực tế vốn không tồn tại hai A Vân, A Vân thực sự mất trí nhớ rồi, và cũng thực sự đã từng có với mình nhiều chuyện ngọt ngào. Cho nên, nàng nhìn thấy Hàn Tiểu Tranh sẽ chẳng có gì ngạc nhiên.

Nhưng Hàn Tiểu Tranh cảm thấy khả năng sau không lớn, vì Hàn Tiểu Tranh tin tưởng Phục Ngưỡng.

Chỉ là người giả dạng A Vân này quả thật quá giống A Vân, ngay cả động tác nhỏ nhất đó cũng giống.

Nhiều ý niệm xoay chuyển như thế, thực ra chỉ tốn một thời gian rất ngắn.

Hàn Tiểu Tranh mỉm cười với A Vân, nói:

- Trông vào lời nói may mắn của người vậy.

Lão Ngưu lạnh lùng nói:

- Lời nói của phụ nữ là không đáng tin nhất.

A Vân thét lên:

- Nói bậy! Đến lúc đó người sẽ phát hiện lời người vừa nói ngu xuẩn như thế nào!

Hàn Tiểu Tranh nói:

- Mời!

Hàn đối với Lão Ngưu khách khí hơn nhiều so với Doãn Phi Dương.

Lão Ngưu khẽ gật đầu nói:

- Kỳ thực chúng ta không cần khách khí như thế.

Hàn Tiểu Tranh không nói gì tiếp, kiếm của Hàn Tiểu Tranh chậm chậm vung lên, khi kiếm đã đưa lên ngang lông mày, Hàn Tiểu Tranh liền xuất thủ.

Một chiêu Kiếm Ủng Bách Thành.

Kiếm ảnh múa may tung hoành hư thực giao huyễn, mũi kiếm lóe sáng lạnh lùng, sâu thăm, tiếng kêu vun vút, kiếm phong phá không bài khí, làm cho bụi trên nóc nhà rơi xuống mịt mù.

Nhất Kiếm Ủng Bách Thành, khí thế có thể không bao quát?

Thân ảnh của Lão Ngưu cũng chớp nhoáng, mũi thương trong tay cũng không ngừng bắn ra hàng loạt điểm như hàn tinh trong không gian.

Hàn tinh từ ngọn thương bắn ra vạn phần chói lòe, hình thành một bức tranh sáng vừa tú lệ kỳ diệu vừa lóe lên lại tắt. Lúc này, thương của lão đã không còn vẻ cục mịch nữa rồi, ngược lại là đủ mười phần bá khí.

Thương ảnh khắp trời, giống như cây dù che trời. Bất kể chuyển động thu phát, công phòng hiệp chế, từng ly từng phân đều rất chuẩn xác, vị trí tinh thuần, góc độ điêu luyện, lực đạo lớn mạnh, tốc độ nhanh nhạy, gần như đã đạt đến mức không chỗ nào có thể tấn công được.

Không hổ là thương trung đỉnh tiêm cao thủ.

Mỗi chiêu mỗi thức đều chỉ trong một hơi, liên miên bất tuyệt, nhanh như điện quang và dường như không có tư hào sơ hở nào.

Trong bụng Hàn Tiểu Tranh thầm khen ngợi, kiếm thương bồi tiếp, Hàn Tiểu Tranh cũng đã biến chiêu, thành Kiếm Bất Do Kỳ. Một luồng mũi

nhọn bắn lên không, trong từng sát na lại gập về, ánh sáng ly ti như những vệt đuôi của lưu tinh, thẳng vòng xuất ra.

Kiểm khí vạch không, tiếng như xé vải, tinh dị sắc bén, thanh thế thật hãi người.

Lão Ngưu thét lớn như sấm, thân hình xoay động như gió, thương ảnh như cọc như can chồng chất lên nhau, kinh khí kêu rít. Mũi thương chớp lờ như mưa.

Không gian chật hẹp như vậy, hai người lại du nhận có dư. Mấy chục lần tiến sát nhau nhưng trên biểu hiện mặt ngoài hình như chỉ có vài chiêu, trong đó ẩn tàng vô số biến hóa, vô số sát cơ.

Một tiếng vang lớn, thân ảnh của hai người hợp lại thành một rồi bật ra.

Mũi chân Hàn Tiểu Tranh chạm đất, bật ngược về sau rồi ngừng lại, ngực áo bên trái đã bị rách tét một đường dài hơn một tấc.

Máu tươi ngấm ra làm đỏ hết một phần áo.

Còn Lão Ngưu thì lại tung thân bay lên, sau khi lộn mấy vòng trên không, ngọn thương của lão đột nhiên cắm vào bờ tường, một tiếng “keng” vang lên, thân ngọn thương lập tức uốn cong như cánh cung.

Lão Ngưu thừa cơ giữ chắc thân thế.

Lão cũng bị thương ở chân phải, vết thương không dài nhưng lại sâu, máu ở miệng vết thương rùng rùng chảy ra. Sắc mặt Lão Ngưu đã có phần trắng bệch.

A Vân lo lắng kêu lên:

- A Tranh, người... người bị thương rồi?

Rõ ràng tình ý tràn ngoài ngôn biểu.

Hàn Tiểu Tranh cảm kích, dường như quên mất A Vân trước mắt không phải là A Vân thực. Hàn Tiểu Tranh định thần lại, rồi nói:

- Người yên tâm, ta không thiệt đâu!

Đích xác là vậy, vết thương của Hàn Tiểu Tranh chỉ là rách da, máu thịt mơ hồ, xem thì có vẻ ghê ghê nhưng lại không trúng chỗ yếu hại. Bởi vì binh khí của Lão Ngưu là thương, hình trạng của loại vết thương tạo thành này chỉ có thể là kết quả của một đòn thương quét qua.

Còn vết thương của Lão Ngưu tuy không dài, nhưng lại nghiêm trọng hơn nhiều.

Thân người Lão Ngưu vẫn đứng rất thẳng, tựa hồ như vết kiếm thương kia không phải trên thân thể lão.

Hàn Tiểu Tranh biết thủ hạ của Thần Thủ không hợp lại tấn công là vì Thần Thủ vẫn chưa biết Hàn Tiểu Tranh đã biết A Vân này không phải là A Vân thực, cho nên Thần Thủ hy vọng A Vân có thể thừa lúc Hàn Tiểu Tranh không lưu ý mà ra tay, như vậy thì cái giá phải trả sẽ giảm đi rất nhiều.

Còn Doãn Phi Dương và Lão Ngưu là cùng phối hợp với A Vân diễn kịch. Nếu Doãn Phi Dương và Lão Ngưu giết được Hàn Tiểu Tranh thì không còn gì hơn nữa.

Còn nếu giết không được thì đằng sau vẫn còn một A Vân giả đối phó với Hàn Tiểu Tranh.

Nếu không phải Hàn Tiểu Tranh đã biết rõ như vậy thì Hàn Tiểu Tranh làm sao có thể tránh được sự tập kích của người phụ nữ này?

Xem tiếp hồi 37 Nhĩ gian ngã trá

ĐỘC CHIẾN THIÊN NHAI

Long Nhân

www.dtv-ebook.com

Hồi 37

Nhĩ Gian Ngã Trá

Thần Thủ đối với võ công của Hàn Tiểu Tranh rất tường tận, nếu công kích mãnh liệt thì thủ hạ của hắn tất sẽ thương vong thảm trọng, còn nếu thực hiện theo kế hoạch này thì có lẽ sẽ giảm tổn thất đến mức thấp nhất có thể.

T

Chỉ có điều là hắn không ngờ Hàn Tiểu Tranh đã biết chân tướng sự việc, mục đích dùng chó đưa tin của Hàn Tiểu Tranh chính là muốn Thần Thủ phán đoán sai lệch, hắn cho rằng Hàn Tiểu Tranh nhìn ra A Vân không phải người của Vô Nhai giáo bắt đi, nhưng lại không biết rằng A Vân cũng là giả mạo.

Hàn Tiểu Tranh đoán định rằng Thần Thủ sẽ dùng A Vân giả để uy hiếp mình, mà Hàn Tiểu Tranh thực cũng không rõ chân tướng, nhất định lập kế đến cứu A Vân, lúc đó là thời cơ tốt nhất để Thần Thủ bắt được Hàn Tiểu Tranh.

Hàn Tiểu Tranh liền tương kế tựu kế, vì chỉ có như vậy thì Hàn Tiểu Tranh mới tìm ra A Vân giả, sau khi tìm được A Vân giả, Hàn Tiểu Tranh vẫn làm như không biết và cứu nàng ta thoát ra. Như vậy, Hàn Tiểu Tranh sẽ tìm được tung tích của A Vân thật từ A Vân giả.

Có lẽ, sau khi Thần Thủ biết Lão Ngưu không cách gì thủ thắng được, hắn lại hy vọng Hàn Tiểu Tranh sẽ nhanh chóng giết chết Lão Ngưu, sau đó đến cứu A Vân đang ở ngay trước mắt!

Hàn Tiểu Tranh không ngăn được một nỗi bi ai vì Lão Ngưu, trong lòng nghĩ thầm: “Chẳng phải là lão rất ít can thiệp vào chuyện giang hồ ư? Vì

sao mà hôm nay lão lại đến nhúng mình vào vũng nước nhơ bẩn này?”

Máu trên người Lão Ngưu không ngừng tuôn ra khiến lão không thể chờ đợi thêm được nữa, hai chân lão dang ra rồi đột nhiên tiến mạnh lên một bước, trường thương như độc xà phóng đến căn người, kinh phong mãnh liệt, rung động bay ra.

Thân thương vì vận động quá nhanh nên biến thành một vòng cong mỏng mảnh, thương pháp đơn giản nhưng điêu luyện, mỗi một thức đều có thể đoạt lấy tính mệnh của đối thủ.

Bỗng nhiên, Hàn Tiểu Tranh hét lên một tiếng:

- Duy Kiếm Độc Tôn!

Kiểm thể bạo trưởng, phóng ra như lửa điện tung hoành phi vũ.

Kiểm quang lóe sáng đến đâu, thanh âm kiếm khí vạch không như phá cấm đến đó.

Tinh thần Lão Ngưu chợt biến, vội vã sử dụng chiêu thức che chắn khắp toàn thân. Một ngọn trường thương đã sử đến mức kinh thiên địa khắp quỷ thần!

Lại thấy Hàn Tiểu Tranh thân kiếm hợp nhất, chợt trường xạ, kiếm thân xoáy tròn. Cột sáng tròn chói lòa như thân con rồng dài, với hình thể kinh người nhắm hướng Lão Ngưu cuốn tới.

Cột sáng cuốn tròn xông lên trời, uốn cong như cầu vồng.

Hàn Tiểu Tranh dừng lại, tay nắm chặt kiếm, còn Lão Ngưu cũng đã đứng lại ở bên kia, trong mắt lão lóe lên một tia sáng kỳ quái.

Tĩnh!

Sau đó, chỉ thấy trước ngực, sau lưng, bụng dưới, hai bên sườn Lão Ngưu đồng thời phun ra máu tươi, thân thể lão cũng từ từ đổ xuống trên mặt đất.

Ánh mắt của Hàn Tiểu Tranh nhanh chóng quét sang A Vân, Hàn Tiểu Tranh muốn xem xét gì đó trong thần thái của A Vân.

Kết quả, Hàn Tiểu Tranh nhìn thấy được A Vân như trút được gánh nặng trên tinh thần, tựa hồ như nàng này giờ đều rất lo lắng cho Hàn Tiểu Tranh.

Hàn Tiểu Tranh bất giác cảm thấy kỳ lạ, nếu nàng đang đóng kịch thì quả là kỹ thuật của nàng đã đạt đến mức lô hỏa thuần thanh.

Hàn Tiểu Tranh nói:

- A Vân, bây giờ ta có thể đưa nàng rời khỏi đây rồi!

A Vân đứng lên, vịn phần kinh hỉ chạy đến bên Hàn Tiểu Tranh.

Gần như cùng lúc đó, đám người vây bên ngoài đã phá được một lỗ lớn trên cửa và xông vào.

Có lẽ bọn chúng muốn bức Hàn Tiểu Tranh nhanh chóng tiếp xúc với A Vân, như thế thì A Vân có thể thừa cơ lúc Hàn Tiểu Tranh đang phân thần hoảng loạn mà hạ thủ.

Hàn Tiểu Tranh đón lấy A Vân đang chạy đến, dang tay phải ra ứng tiếp A Vân.

Chính tại khoảnh khắc tay Hàn Tiểu Tranh sắp chạm vào tay A Vân, tay của Hàn Tiểu Tranh đột nhiên lại dương ra thêm mấy phân mà người khác không dễ gì nhận ra được.

Hàn Tiểu Tranh nắm lấy tay A Vân một cách rất tự nhiên, xem ra không có gì bất ổn, nhưng ngón tay cái của Hàn Tiểu Tranh không biết vô tình hay hữu ý mà lại ấn ngay trên mạch môn của A Vân!

Đồng thời, Hàn Tiểu Tranh quét mắt liếc nhìn A Vân, nếu như lúc này trên mặt nàng hiện lên nỗi thất vọng hoang mang, thì rất có khả năng võ công của A Vân sẽ bị phế ngay lập tức. Bởi vì cách biểu thị tình cảm này đã chứng minh thân phận của nàng là nguy trang!

Nhưng Hàn Tiểu Tranh không phát hiện được gì cả.

Lúc này đã có một lưỡi đao và một ngọn roi đồng vụt nhanh về phía Hàn Tiểu Tranh. Hàn Tiểu Tranh không quay đầu lại, phóng lên một cước đã tránh thoát hơi lạnh của đao ảnh quét qua, lại đá thêm một cước vào tay kẻ cầm đao.

Ngọn đao lập tức bật ra khỏi tay, phóng đến trước ngực tên cầm roi.

Kẻ kia thần sắc hốt hoảng, không dám tiếp tục công kích Hàn Tiểu Tranh, vội vàng thu ngọn roi lại phong tỏa trước ngực.

Rốt cuộc trước khi ngọn đao chạm đến ngực, hắn vẫn kịp thời đỡ được.

Chính lúc này, nội lực trên tay trái của Hàn Tiểu Tranh phóng ra, một luồng kinh lực vô hình cuộn cuộn tuôn ra.

Lúc tên cầm roi đang mừng rỡ vì đã chặn được lưỡi đao thì lại nhác thấy có một luồng lực đạo cực lớn tràn đến, thanh thế hãi người.

Trong lúc kinh hãi, hắn chỉ muốn tránh né nhưng đã trễ, thanh đao đang bị ngọn roi của hắn kẹp đã nhận được luồng kinh lực và thoát ra khỏi sự kèm chế của ngọn roi, nhắm hắn phóng đến.

Hắn có nghĩ ra sẽ có biến cố này không? Dưới lực chấn động mạnh khủng khiếp như thế, hắn đã không thể có thêm động tác nào nữa!

Lưỡi đao chém mạnh tới, cắm sâu vào người hắn, gần như trở thành một bộ phận trong cơ thể. Nỗi đau đớn khắc cốt ghi tâm lại khiến cho tinh thần của hắn thanh tỉnh trở lại, cuối cùng hắn cũng thốt ra được một tiếng thét thảm thiết.

Còn đồng bạn của hắn lúc này đang bị nội lực của Hàn Tiểu Tranh huy kích, như điều đứt dây bay ra, tiếng “bình bình” - “hự hự” vang lên không ngừng, thân thể hắn văng ra ngoài lại đụng trúng vào không ít người đang ở bên ngoài.

Sau tiếng thét thảm thiết, tên cầm roi lại thấy một mũi kiếm màu trắng, lạnh lùng phóng đến người hắn, tốc độ cực nhanh.

Trong lòng hắn đã hoàn toàn nguội lạnh, người thụ trọng thương, làm sao có thể tiếp được lưỡi kiếm với tốc độ nhanh như bôn lôi thiểm điện?

Lúc mũi kiếm kích đến, hắn đã tuyệt vọng, tuyệt vọng đến nỗi nhắm cả hai mắt!

Tiếp theo, hắn chợt cảm thấy trên người mát lạnh, phải chăng đó là lúc mũi kiếm nhấn vào cơ thịt hắn?

Nhưng hắn lại không cảm thấy đau đớn!

Hắn không khỏi kinh ngạc và mở mắt ra, bấy giờ mới phát hiện quần áo trên người hắn không biết đã rời ra khỏi người hắn từ lúc nào, lại vụt theo lên thân kiếm của Hàn Tiểu Tranh.

Hắn vốn đã bị trọng thương, đang tức thở không ra hơi, nay lại gặp phải cảnh khiến hắn mất cả thể diện, vừa giận vừa gập, nộ hỏa công tâm làm nặng thêm thương thế khiến hắn phun ra một búng máu tươi rồi ngã ra sau ngất lịm đi!

Kỳ thực, dụng ý của Hàn Tiểu Tranh làm vậy không phải để làm nhục hẳn, trong lúc sinh tử quan đầu, Hàn Tiểu Tranh làm gì có tâm trí nhàn rỗi như thế?

Nhưng sau khi nhìn thấy Hàn Tiểu Tranh phi kiếm “lột” mất y phục của đối phương, đưa tay ra bắt lấy, vắn vắn thắt thắt làm thành một sợi dây dài mấy thước!

Hàn Tiểu Tranh nhanh chóng điếm vào huyết đạo A Vân rồi thấp giọng nói:

- Đắc tội.

Rồi đặt A Vân lên lưng mình và phóng dây buộc chặt, gút dây lại trước ngực.

Động tác nhanh nhẹn dị thường. Trong chớp mắt, Hàn Tiểu Tranh đã vung chưởng đánh bể thiên linh cái của một người, não tủy chảy xuống đất.

Hàn Tiểu Tranh nghĩ thầm: “Bất kể nàng là giả hay thật, ta đều phải đưa nàng ra khỏi đây trước rồi tính sau!”

Trên người lại thêm phân lượng của một người, nhưng thân ảnh của Hàn Tiểu Tranh vẫn rất nhanh nhẹn.

Hàn Tiểu Tranh phóng một cước, khiến một gã đang lồm cồm dưới đất bò vào lại áp sát mặt đất văng ra, sau đó cất bước rảo nhanh, đến bên cạnh cái xác của Lão Ngưu đã chết.

Hàn Tiểu Tranh nói: “Làm phiền rồi”, chưa dứt lời Hàn Tiểu Tranh đã nắm lấy ngọn thương của Lão Ngưu nhổ ra.

Bấy giờ, lại có một đôi đại phủ bạt gió nhắm vào lưng Hàn Tiểu Tranh mà bổ tới.

Hàn Tiểu Tranh nghe thấy tiếng gió, cũng không ngoảnh đầu lại, dương trường thương ra, đầu thương liền từ dưới nách Hàn Tiểu Tranh xuyên ra.

Bằng cảm giác, Hàn Tiểu Tranh biết mục đích của mình đã đạt được: trên thân ngọn thương truyền cử động của cái xác đã mất chủ động đến.

Hàn Tiểu Tranh nghĩ cũng không nghĩ, tay phải nhấn mạnh, thân ngọn thương liền hất cái thi thể to lớn kia văng lên, “bình” một tiếng đã văng trúng vào mấy người trong bọn còn lại.

Lúc này, người trong căn nhà nhỏ càng giết lại càng đông!

Ban đầu bọn họ không tiến công, bây giờ lại như một tổ ong đổ vào, điều này đã chứng minh A Vân này là người của bọn chúng!

Trong đầu Hàn Tiểu Tranh đã có chút thất vọng, không biết có thể tìm được A Vân thật hay không, trong tâm Hàn Tiểu Tranh bùng bùng lửa giận, liền truyền nộ hỏa vào ngọn thương trong tay.

Lúc thi thể gã sử búa còn chưa rời khỏi ngọn thương, tay trái Hàn Tiểu Tranh rung lên, ngọn thương liền mang theo cả một người đã đoạn khí nhanh chóng xoáy vọt lên.

Trong chớp mắt đã có ba bốn người bị đụng phải, ngã lăn trên đất.

Hàn Tiểu Tranh hét lớn một tiếng, thân ngọn thương đã tuôn ra một luồng chân lực cực lớn mà lực đạo cũng rất kỳ dị.

Bỗng nghe “xoạt” một tiếng, mũi thương đã cắt rách cái thi thể của gã nọ, máu thịt văng ra!

Ruột non ruột già cũng lực cực rớt ra đất, có một đoạn vẫn còn dính trên ngọn thương của Hàn Tiểu Tranh.

Chúng nhân bị cục diện đáng sợ của hiện trường dọa cho hoảng loạn. Gương mặt của mấy gã nhát gan đã trắng bệch như giấy.

Hàn Tiểu Tranh nhân lúc chúng nhân bàng hoàng liền chống thương xuống đất, mượn lực phóng lên rồi như một con chim bay đi!

Bọn người nọ lúc này mới tỉnh ngộ, lập tức có mấy người cũng phóng theo, hướng phía Hàn Tiểu Tranh đang ở trên không mà ngăn trở.

Kiểm quang lóe mắt người khác lại bắn ra tua tủa, tiếng thét vang lên không ngừng, máu thịt văng tứ tung.

Thân hình Hàn Tiểu Tranh bắt đầu rơi xuống. Nhưng Hàn Tiểu Tranh lại trông thấy một cơ hội, nhanh chóng vọt tới một thi thể đang rơi xuống để mượn thêm lực rồi lại phóng lên lần nữa.

Cứ như thế, Hàn Tiểu Tranh đã đến giữa căn phòng lớn ở bên ngoài.

Người ở bên ngoài càng đông. Có mấy người vừa nhác thấy Hàn Tiểu Tranh xông ra, lập tức phát ám khí, nhưng lại bị một lão đầu hai gò má hốc hác ngăn lại.

Bảy tám món binh khí chặt đầu bừa bãi nhất tề vụt đến, dài ngắn nặng nhẹ đều khác nhau.

Hàn Tiểu Tranh mắng thầm một câu: “Quân... cả đồng bọn đang ở trên lưng ta cũng bỏ mặc sao?”

Bọn chúng không thèm để ý đến tính mạng của nàng A Vân này, Hàn Tiểu Tranh lại cứ không bỏ, vì Hàn Tiểu Tranh vẫn còn hy vọng sẽ tìm được A Vân thật thông qua cô nàng!

Hàn Tiểu Tranh không cho số binh khí này có cơ hội tiếp cận, đây cũng là chỗ có ích của ngọn trường thương trên tay trái Hàn Tiểu Tranh.

Trường thương vung nhanh, tiếng “tinh tang” không ngừng vang lên, mấy món binh khí đều bị phong tỏa ngoài một trượng.

Nhưng Hàn Tiểu Tranh phải đối phó với nhiều người cùng lúc cũng không cách nào đả thương được đối phương, nếu tình hình này kéo dài thì khẳng định rằng Hàn Tiểu Tranh sẽ bị thiệt, Hàn Tiểu Tranh đã quá rõ thực lực của Lục vương phủ rồi, hiện thời Hàn Tiểu Tranh chưa đụng phải cao thủ thật sự.

Sai lầm lớn nhất của Thần Thủ là không đoán ra Hàn Tiểu Tranh đã biết rõ thực hư về cô nàng A Vân này!

Một chút bất cẩn đã khiến cho Hàn Tiểu Tranh thừa cơ.

Hàn Tiểu Tranh vừa động tâm niệm, tay trái đột nhiên dương ra, ngọn trường thương trên tay như con mãng xà phóng vút ra khỏi tay.

Thanh thế thật khiến người ta kinh hãi.

Không ai dám kháng tiếp, ngọn thương phóng đến đâu, người người né đến đó!

Vô hình trung, hướng đó đã xuất hiện một thông đạo hẹp.

Thân hình Hàn Tiểu Tranh nhanh nhẹn quỷ mị, cơ hồ như bám sát đuôi ngọn trường thương lướt đi.

Khi đã vụt ra xa ba bốn trượng, Hàn Tiểu Tranh mới ngừng lại, vì nếu phóng ra tiếp sẽ tiếp cận ông lão gầy kia.

Hàn Tiểu Tranh không muốn cùng ông lão gầy này mở cuộc ác sát quá sớm, vì lão là đầu lĩnh ở đây thì tất phải có điểm hơn người.

Ông lão gầy đã hướng về phía này xông đến, lão dùng một cây mã đao lớn.

Đáng tiếc là người của lão quá đông, lại làm cho lão vướng tay vướng chân, nhất thời không thể tiếp cận được Hàn Tiểu Tranh.

Trường thương rốt cuộc cũng đã bị đánh văng ra, người từ hai phía cũng tề tề áp sát Hàn Tiểu Tranh ở giữa.

Tiếng gió của binh khí cùng với tiếng huyên náo trộn lẫn với nhau, tựa hồ như muốn chặt Hàn Tiểu Tranh ra thành bảy tám khúc trong chớp mắt!

Hàn Tiểu Tranh rất bình tĩnh, kiếm của Hàn Tiểu Tranh vừa dương ra đã như một đám mây sáng lòe phóng vào một người trong vòng đang tiến gần.

Chưa kịp thét lên, hắn đã co tay làm rơi ngọn roi, hai tay ôm chặt trước ngực.

Có ôm chặt thì cũng đã trễ, máu đã tuôn ra như suối. Nhưng hắn vẫn chưa ngã xuống, vì cùng lúc Hàn Tiểu Tranh phát chiêu cũng đã phóng ra một cước vào hạ âm bộ của hắn.

Đối phương đương nhiên không cảm thấy được sự đau đớn nữa rồi, vì hắn đã trở thành thi thể, cơ thể hắn bị trúng một cước này liền bay vụt lên như đăng vân giá vụ.

Trên đỉnh đầu của hắn, chính là cái lỗ mà lúc Hàn Tiểu Tranh tiến vào đã đập bể.

Hai chân Hàn Tiểu Tranh nhún một cái đã phóng vọt lên con đại bàng, nhanh chóng bám theo cái thi thể kia.

Lúc này, ông lão gầy đã xông đến trước mặt, lão lập tức vung đao quét ngang.

Kết quả là đao của lão quét qua dưới chân của Hàn Tiểu Tranh.

Đúng lúc ông lão gầy muốn phóng theo Hàn Tiểu Tranh, lại không ngờ có hai người ở hai bên hông lão đã phóng lên trước, chiếm mất phương vị.

Gương mặt ông lão gầy giận đến méo lệch đi.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của lão, võ công của hai người kia không bằng, vốn không thể đuổi kịp Hàn Tiểu Tranh, còn chưa tới nóc nhà thì đã cạn lực rơi xuống.

Ông lão gầy không nói tiếng nào, phóng lên phía trước, lúc đưa hai người kia đáp xuống, đột nhiên phóng ra hai chưởng.

Hai chưởng hư hư thực thực.

Hai người kia bị đánh văng ra ngoài, ngũ quan lập tức chuyển vị.

Có lẽ, nội tạng của họ đồng thời cũng đã bị đánh cho lệch đi.

Lão gầy nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Nếu tên tiểu tử kia mà chạy thoát thì ta băm nhừ bọn người!

Hai người nọ dường như đau đớn đến ngất đi rồi, đâu còn hơi sức mà đáp lời nữa?!

Lúc Hàn Tiểu Tranh còn chưa lên tới nóc nhà, đã nghe thấy tiếng đao chém vào thân thể!

Hàn Tiểu Tranh không ngăn được cao hứng vì mình đã đoán được tiên cơ. Thì ra Hàn Tiểu Tranh đã tính toán đúng, trên nóc nhà nhất định sẽ có người canh gác, cho nên Hàn Tiểu Tranh mới đá cái thi thể lên trước.

Người trên nóc nhà thấy có bóng người xông lên, trong đêm tối mưa gió như vậy, bọn họ ở trên nóc nhà còn chú ý gì đến phân biệt thật giả nữa, lập tức tấn công không cần suy xét!

Dường như đắc thủ quá dễ dàng rồi, binh khí của bọn họ đều nằm trong mục tiêu.

Nhưng trong lúc còn đang kinh ngạc, bọn họ chợt cảm thấy hạ bàn đau nhói, không thể tự chủ, ngã lăn cả ra rồi lục cục cuộn rơi xuống đất.

Có hai người bị Hàn Tiểu Tranh chặt đứt cả hai chân. Ngoài ra còn một người vì cách hơi xa, chỉ bị kiếm của Hàn Tiểu Tranh rạch một đường nên lăn một đoạn thì dừng lại được.

Người đó nhìn thấy hai đồng bạn của mình cùng lúc lăn rớt xuống đất, sắc mặt liền biến đổi.

Hàn Tiểu Tranh lạnh lùng nói:

- Tự xuống hay là cần ta tới giúp người?

Người đó hét lên một tiếng, hai tay chưởng lên nóc nhà một phát, liên lao đảo xông về phía Hàn Tiểu Tranh.

Hàn Tiểu Tranh “xuyt” một tiếng, mũi giày đột nhiên thẳng thẳng cong cong, một mảnh ngói phóng ra tạo nên tiếng gió hú.

Người kia không ngờ Hàn Tiểu Tranh ra chiêu này, còn chưa kịp đề phòng đã bị mảnh ngói bắn trúng mặt.

Hắn rú lên như quỷ rú, hai tay ôm lấy mặt, lăn về phía sau.

Hàn Tiểu Tranh không dám trể nải, tung thân lên không, bay hướng về phía dãy nhà khác.

Thân đang trên không, Hàn Tiểu Tranh trông thấy bốn phía lại có thêm không ít người tới vây căn nhà mà Hàn Tiểu Tranh vừa ở trong đó ra. Có vẻ võ công của số người này cao minh hơn hẳn.

Còn người trong nhà thì bắt đầu tràn ra ngoài.

Nguyên cả tòa Lục vương phủ đã huyên náo cả lên!

Hàn Tiểu Tranh đã phát huy khinh công của mình đến mức tột đỉnh. Thân hình Hàn Tiểu Tranh trong mưa gió tựa như một con phi điều đang bắt chước con thoi dệt lụa.

Hàn Tiểu Tranh tận lực hướng về những chỗ không có ánh đèn mà đi. Hàn Tiểu Tranh biết những chỗ vắng vẻ, số người không nhiều thì không thể hợp thành thế vây bố.

Dự đoán của Hàn Tiểu Tranh quả nhiên không sai.

Lúc vượt qua khoảng sân viện, trong lòng Hàn Tiểu Tranh cuối cùng đã nhẹ được một nửa.

Một ngôi miếu thổ địa cách xa nơi người ở.

Ngôi miếu không lớn, nhưng những thứ thường có trong một ngôi miếu bình thường đều có ở đây.

Thổ địa công công, thổ địa bà bà, lư nhang, đế nén, thần điện, bồ đoàn...

Hàn Tiểu Tranh thả người trên lưng xuống, vừa nhẹ vừa êm, lúc này mới thở dài được một hơi. Hàn Tiểu Tranh đối với sự việc mình vừa an toàn xông ra khỏi Lục vương phủ cảm thấy có chút bất khả tư nghị.

A Vân chỉ bị điểm huyết, nên nàng này giờ đều còn tỉnh táo, Hàn Tiểu Tranh xung sát thoát ra như thế nào, nàng đều biết rõ.

Hàn Tiểu Tranh không phong bế huyết cam của nàng, nên nàng có thể mở miệng nói:

- A Tranh, giải khai huyết đạo cho ta!

Hàn Tiểu Tranh như không nghe thấy, Hàn Tiểu Tranh tìm từ một góc tường mấy cành khô, bẻ cho nhỏ lại, xếp thành nhóm, lại tìm được một cái giá gỗ, dùng chân đạp cho rời ra, lại dùng kiếm chẻ nhỏ, rồi bỏ mớ cành khô lên thân giá.

A Vân không nhìn được nữa:

- A Tranh...

- A Tranh là để cho người gọi à? - Hàn Tiểu Tranh rớt cuộc cũng mở miệng, thanh âm lạnh như băng.

A Vân kinh ngạc:

- Người... sao người nói thế?

Hàn Tiểu Tranh lấy đá lửa ra, lấy cành khô dẫn lửa, sau đó xoay lưng về đám lửa để hong khô quần áo, lạnh lùng nói:

- Người tưởng ta thật tin lời người nói sao?

A Vân lại càng kinh ngạc:

- Tin ta cái gì? Người có gì không tin ta?

Hàn Tiểu Tranh đáp:

- Người vốn không phải A Vân!

A Vân nói:

- Ta không phải A Vân thì ta là ai? Hơn nữa, ta hồi trước, không phải toàn do người nói với ta sao? Phải rồi, phải rồi, nhất định là người phụ rầy ta, lại đang tìm lý do đã giải thoát cho mình đây mà!

- Câm miệng! - Hàn Tiểu Tranh thét - Chính chuyện mất trí, chính chuyện Thần Thủ là cậu của người, tất cả đều là giả dối! Toàn là kịch do người và hãn diễn! Các người làm như vậy, chỉ bất quá để lợi dụng ta giết người cho các người!

Mắt A Vân ngấn lệ:

- Không, người nhất định là bị người ta lừa rồi, ta trước nay không hề có lòng hại người! Có lẽ Thần Thủ không phải cậu ta thật, là hãn gạt ta, nhưng ít ra cũng không phải ta cùng hãn gạt người! Người biết ta đối với người là thực lòng, không phải người nói chúng ta từ nhỏ đã ở cùng nhau, thanh mai trúc mã, hình ảnh bất ly sao? Không phải người nói chúng ta đã được chỉ phúc vi hôn rồi sao? Người... người từng nói không bao giờ phụ ta...

A Vân nước nở khóc một cách thương tâm, đôi vai nhỏ nhắn gầy gò nhô lên.

Hàn Tiểu Tranh không hề bị nàng làm cho rung động, thanh âm của Hàn Tiểu Tranh vẫn lạnh lùng:

- Đừng đóng kịch nữa, đến lúc này chẳng lẽ người vẫn còn muốn che mắt ta sao? Vì người, ta suýt chút nữa đã chết trong tay người của Vô Nhai giáo, nếu không phải có người cứu ta, lại đem chân tướng nói cho ta biết, e rằng lúc này ta đã biến thành con quỷ hồ đồ rồi!

Giọng A Vân bi thiết đáp:

- Trong lòng người đã không có ta, vì sao người cứu ta? Hôm nay, người càng không cần phải đến Lục vương phủ cứu ta! Dù sao ta cũng là người chẳng ai thương, chết có gì luyến tiếc?

Hàn Tiểu Tranh nói:

- Không sai, người như người đích xác chết cũng chẳng uổng!

- Im đi! - A Vân hét lên, thân người nàng vì kích động quá đổi nên không ngừng rung động - Người... sao người ngậm máu phun người? Ta... ta mù mắt rồi, hôm nay thấy người liều chết cứu ta, lòng ta nghĩ người là một bậc tín nghĩa, dù cứu không được, ta chết cũng không hối, thật không ngờ người cứu ta ra chỉ vì muốn làm nhục ta! Người... người thật... thật độc ác...

Đột nhiên, hai mắt nàng nhắm nghiền, rồi ngất lịm đi.

Hàn Tiểu Tranh vẫn lạnh lùng nói:

- Sao người cứ phải diễn kịch khổ sở như vậy? Dù có diễn tốt hơn nữa cũng không lừa được ta đâu!

Không có ai đáp lời.

Hàn Tiểu Tranh chỉ chú ý đám lửa của mình, lòng nghĩ thầm: “Xem người ngất đến khi nào!”

Dần dần, Hàn Tiểu Tranh bắt đầu có chút cảm giác bất an, A Vân vẫn im lìm lạng lẽ. Cuối cùng, Hàn Tiểu Tranh không nhịn được, chạy đến bên A Vân, đỡ nàng lên xem. Chỉ thấy hai bờ môi khép cứng, răng cắn chặt, sắc mặt tái xanh, lỗ mũi chỉ có hơi thở ra mà không có khí hít vào.

Hàn Tiểu Tranh nghĩ bụng: “Trừ phi lại giả chết?”

Ngắm nhìn gương mặt từ nhỏ đã thân thuộc, lòng Hàn Tiểu Tranh rất cuộc cũng mềm đi, nhè nhẹ gọi:

- Hây, hây, hây, ta lại mắc lừa thêm một lần nữa vậy!

Nắm người xoa ngực một lúc lâu, A Vân mới từ từ tỉnh lại.

Nàng mở mắt nhìn thấy Hàn Tiểu Tranh, liền quay mặt đi, không thèm nhìn Hàn, nhưng trong đôi mắt mỹ lệ lại có những giọt lệ nóng hổi tuôn trào, rơi xuống giữa đám bụi dưới đất!

Xem tiếp hồi 38 Nhu tình lữ lữ

ĐỘC CHIẾN THIÊN NHAI

Long Nhân
www.dtv-ebook.com

Hồi 38

Nhu Tình Lũ Lũ

Nỗi bi thương trong ánh mắt nàng khiến ai nhìn thấy cũng phải mềm lòng.

N

Hàn Tiểu Tranh không ngăn được thở dài một hơi, Hàn Tiểu Tranh cũng không biết vì sao mình thở dài.

Trong miếu đã yên tĩnh trở lại, Hàn Tiểu Tranh nhất thời cũng không biết nên nói gì, còn A Vân thì vẫn thúc thít khóc, nàng không muốn nhìn đến Hàn Tiểu Tranh nữa, dù chỉ là liếc qua một cái.

Hàn Tiểu Tranh ngẫm nghĩ, có thể điểm huyết Trung Đô của hai chân A Vân rồi giải khai các huyết vị khác trên người để nàng có thể hoạt động được phần thân trên, Hàn Tiểu Tranh nói:

- Ta đưa ngươi sang gần lửa để sưởi ấm nhé!
- Ngươi đừng đụng đến ta! - A Vân gắt lên.

Hàn Tiểu Tranh vẫn ôn tồn nói:

- Cái này không phải do ngươi quyết định.

Nói xong, Hàn Tiểu Tranh cúi người xuống bế A Vân lên. A Vân không kháng cự, chỉ là lệ rơi càng nhiều nhưng đó lại là những giọt lệ hân hoan!

Hàn Tiểu Tranh đặt nàng xuống một góc tường, để lưng nàng tựa vào tường, còn Hàn Tiểu Tranh thì bước sang phía đối diện rồi ngồi xuống.

Lại một khoảng không yên tĩnh, chỉ có tiếng lửa đốt cành khô “lách tách”.

Cuối cùng, A Vân lên tiếng hỏi:

- Có phải ngươi muốn giết ta rồi sau đó cao bay xa chạy?

Hàn Tiểu Tranh lấy làm lạ, hỏi lại:

- Vì sao ta phải giết người?

- Bởi vì... bởi vì người cho rằng ta đã trở thành mối phiền lụy của người.

Hàn Tiểu Tranh lại thở dài, đáp:

- Xem ra, người vẫn không chịu nói sự thật. Thôi được, ta sẽ nói thay người. Người không phải A Vân, người bị một người khác dùng thuật dịch dung biến thành A Vân, nhưng người này là ai thì chỉ có bản thân người mới biết. Ta đưa người tới đây không phải để giết người, mà là muốn người giúp ta tìm ra A Vân thật.

“Dịch dung?” trên mặt A Vân hiện rõ nét kinh ngạc.

Nét mặt Hàn Tiểu Tranh vẫn nghiêm nghị nhìn nàng.

A Vân tiếp tục nói:

- Người... người có thể giúp ta tìm một ít nước đến đây không?

Hàn Tiểu Tranh ngạc nhiên nhìn nàng, rồi cũng gật gật đầu, Hàn Tiểu Tranh đứng lên nhìn bốn phía xung quanh, cầm lấy cái lư hương nhỏ, dốc hết tro nhang ở bên trong ra rồi đến bên cạnh cửa miếu, hứng đầy nước mưa vào lư và đưa cho A Vân.

A Vân nói:

- Người có thể quay mặt đi được không?

Hàn Tiểu Tranh liền quay mặt sang hướng khác.

Từ phía sau truyền đến âm thanh vốc nước róc rách cùng với một số âm thanh kỳ quái khác. Sau một lúc lâu, Hàn Tiểu Tranh thầm lấy làm lạ, không biết trong hồ lô của nàng có chứa thuốc gì.

Bỗng nhiên, một tiếng thét vọng lên, sau đó lại đến một tiếng “tang”.

Hàn Tiểu Tranh giật mình, quay người lại, chỉ thấy trên mặt đất có một hộp son phấn, còn A Vân thì đang hốt hoảng kinh hãi chỉ vào hộp son phấn nói:

- Ta... ta là ai? Ta là ai?

Hàn Tiểu Tranh định thần nhìn lại mới phát hiện A Vân đã khác đi một chút. Tuy không thay đổi nhiều, nhưng đã có thể nhìn ra người này quả nhiên không phải A Vân thật!

Nhất định là nàng đã xóa đi một phần dung dịch hóa trang của thuật dịch dung, còn một phần vẫn lưu trên mặt nàng. Chính lúc nàng nhìn thấy sự thay đổi trên gương mặt mình qua cái kính nhỏ trong hộp son phấn, nàng mới kinh hãi thất sắc như vậy!

Tim Hàn Tiểu Tranh bắt đầu đập mạnh, Hàn Tiểu Tranh cố nén tâm tình của mình lại và nói:

- Cô... cô nương, trừ phi cô cũng không biết mình đã bị dịch dung?

Gương mặt nàng đã trắng bệch như giấy, chỉ còn biết lắp bắp như người đã thất hồn lạc phách:

- Ta không biết... ta không biết...

Hàn Tiểu Tranh trong bụng đã đoán được mấy phần, vội nói:

- Nếu thật như thế, người cũng đừng lo lắng, ta sẽ giúp người khôi phục lại hình dáng thật!

Từ từ Hàn Tiểu Tranh đã hiểu rõ, rất có thể nàng không biết gì thật mà cũng là đang trong trạng thái mất trí, bị Thần Thủ cải trang cho nàng (Hàn Tiểu Tranh cũng đã trải qua như thế)!

Như vậy, rốt cuộc nàng là ai?

Hàn Tiểu Tranh tiến đến gần nàng, cúi người xuống nói:

- Người đừng cử động, ta có thể giúp người khôi phục lại nguyên trạng!

Quả thật, vì Phục Ngưỡng vừa dạy cho Hàn Tiểu Tranh thuật dịch dung. Phục Ngưỡng còn dạy Hàn Tiểu Tranh độc thuật, yểm tức đại pháp và còn thêm mấy loại võ công kỳ quái không thường dùng nhưng rất hữu dụng. Người của Vô Nhai giáo quả nhiên không giống như người của các phái khác.

A Vân hồi hộp nắm chặt tay Hàn Tiểu Tranh:

- A Tranh, ta sợ!

Nàng lại gọi Hàn Tiểu Tranh là A Tranh, nhưng lần này Hàn Tiểu Tranh không nói gì. Nếu quả thật nàng là người bị Thần Thủ ngấm lợi dụng thì bản thân nàng cũng không biết được mình là ai, việc này rất bình thường. Những chuyện mà nàng biết toàn do Thần Thủ và Hàn Tiểu Tranh nói với nàng, những chuyện về A Vân thật, cho nên trước nay nàng đều cho rằng mình là A Vân. Sau đó, trong những ngày bên cạnh Hàn Tiểu Tranh, nàng

đối với Hàn Tiểu Tranh đã phát sinh cảm tình thật không phải chỉ vì “nàng” trong quá khứ là bạn tốt của Hàn Tiểu Tranh.

Như nay, nàng đột nhiên phát hiện mình không phải A Vân thật, nhất thời làm sao tiếp thu nổi?

Khôi phục lại gương mặt vốn có, Hàn Tiểu Tranh sẽ còn thích nàng chẳng? Và gương mặt thật của mình lại là một người như thế nào?

Hơn nữa, từ nay về sau, há không phải nàng lại phải hãm mình vào cảnh chẳng biết tí gì về quá khứ của mình sao? Và lần này, có còn người nào đến nói với nàng những chuyện trong quá khứ?

Thậm chí, nàng thà không phát hiện ra sự việc này để tiếp tục làm một A Vân giả mạo! Trong khoảng thời gian ở cạnh bên Hàn Tiểu Tranh là lúc nàng thực sự vui vẻ.

Bàn tay Hàn Tiểu Tranh không ngừng chà xát trên mặt nàng, nhưng nàng không hề cảm thấy đau, mà tim nàng lại thổn thức không ngừng, vì một sự thật trở trêu.

Bất chợt, bàn tay Hàn Tiểu Tranh dừng lại.

Tim nàng giật thót, đôi mắt mở ra, nàng thấy Hàn Tiểu Tranh đang kinh hãi bàng hoàng nhìn nàng. Dáng vẻ ấy giống như gặp ma giữa ban ngày!

Lòng nàng ngội lạnh dần đi trong chốc lát, trầm xuống, trầm xuống.

Nhất định là mình quá xấu xí, khiến cHàn Tiểu Tranhg sợ hãi!

Nàng nhặt lấy hộp phấn son đang nằm trên mặt đất, lấy hết dũng khí, nhìn vào gương!

Nàng nhìn thấy một cô gái vô cùng xinh đẹp.

Thậm chí còn đẹp hơn cả hình tượng A Vân mà ngày thường nàng gặp.

Tim nàng an định lại phần nào, gương mặt then thùng đỏ cả lên, nước mắt lại rưng rưng tuôn trào.

Nàng nói:

- Ta... ta sao lại thế này?

Lại bất an, nhưng vẫn còn tốt hơn so với lúc ban đầu.

Hàn Tiểu Tranh rồi cũng định thần lại, giọng Hàn Tiểu Tranh có vẻ lạ lùng, ánh mắt lại càng lạ lùng hơn.

Hàn Tiểu Tranh nói:

- Người biết người là ai không?

Nàng đáp:

- Không... không biết.

Hàn Tiểu Tranh chậm chậm nói:

- Người là... Đoạn... Như... Yên!

- Đoạn Như Yên? Ta là Đoạn Như Yên? Đoạn Như Yên là ai? - Nàng hỏi.

Nàng thật không biết Đoạn Như Yên là ai, cái gì nàng cũng không nhớ, nàng vốn cho rằng mình là A Vân, làm sao còn nghĩ đến mình là Đoạn Như Yên được?

Hàn Tiểu Tranh nhìn nàng với ánh mắt vô cùng kỳ lạ, hít liên mấy hơi khí lạnh rồi nói:

- Đoạn Như Yên là một cô gái vốn đã chết nhưng lại phục sinh!

Nàng càng hồ đồ hơn.

Đoạn Như Yên đã chết? Hoặc nói là mình đã từng chết? Vậy tại sao còn có thể sống lại?

Nàng cảm thấy như mình sắp điên rồi!

Hàn Tiểu Tranh phúi cát bụi bám trên quần mình rồi ngồi xuống, nghiêng đầu sang một bên, im lặng một hồi lâu, rồi ngẩng đầu lên nở một nụ cười gượng:

- Xem ra, ta lại phải nói cho người nghe về người trước đây.

Hàn Tiểu Tranh thật sự có một cảm giác như mình đang nằm mơ, vận mệnh thật rất thích đùa giỡn con người, đem lại cho thế gian quá nhiều những sự âm sai dương lệch.

Nếu không phải Phục Ngưỡng đem việc Đoạn Như Yên chưa chết nói cho Hàn Tiểu Tranh nghe, thì e rằng khi Hàn Tiểu Tranh nhìn thấy tình cảnh này sẽ càng kinh ngạc hơn.

Hàn Tiểu Tranh định thần trở lại, bắt đầu kể từ lúc mình đến Hoa Thạch Thành tham gia tiệc vui của A Vân nhưng lại đi đến Xuân Phong Đắc Ý lâu...

Đoạn Như Yên im lặng lắng nghe. Đương nhiên, im lặng chỉ là vẻ bên ngoài của nàng, trong lòng nàng lại như nộ hải cuồn đào, khó mà bình tĩnh

được.

Nàng đã nghe một cái tên vốn rất quen thuộc nhưng hiện thời lại hoàn toàn xa lạ:

Tả Chi Nhai.

Nàng biết mình nguyên lai là người trong thanh lâu, hơn nữa đã từng giả chết.

Cuối cùng Hàn Tiểu Tranh cũng đã kể hết, sau khi câu chuyện kết thúc, không gian lại trở nên trầm lắng, không khí có phần ngưng đọng.

Đoạn Như Yên nhẹ nhàng hỏi:

- Tất cả đều là sự thật đấy ư?

Hàn Tiểu Tranh nói:

- Ta vốn có chút hoài nghi đối với việc cô giả chết, nhưng bây giờ chẳng phải cô đang sống và đứng ngay trước mặt ta đấy sao?

Đoạn Như Yên buồn bã thở dài một hơi rồi nói:

- Thật không ngờ ta lại là một người đàn bà xấu xa như vậy!

Hàn Tiểu Tranh nói:

- Có lẽ... có lẽ cô cũng có nỗi khổ bất đắc dĩ chưa biết chừng...

Đoạn Như Yên liếc nhìn Hàn Tiểu Tranh, nói:

- Bất luận ta lúc trước có phải là một người đàn bà hư hỏng hay không, tóm lại, người... người không còn thích ta nữa, đúng không?

Hàn Tiểu Tranh im lặng một lúc, cuối cùng gật gật đầu.

Sắc mặt Đoạn Như Yên thoáng chốc đã trắng bệch, nhưng nàng lại không khóc, tuy trong mắt nàng đã long lanh ngập lệ.

Hàn Tiểu Tranh làm sao không thấy được? Trong lòng Hàn Tiểu Tranh thầm nghĩ: “Khi cô có thể nhớ lại chuyện lúc trước, cô sẽ biết người cô thích vốn là Tả Chi Nhai...”.

Bỗng nhiên, tâm thất Hàn Tiểu Tranh lay động:

- Mặc dù cô ta một lòng làm cho Tả Chi Nhai và cha hấn phản mục thành thù, nhưng cũng rất có khả năng cảm tình của cô ta đối với Tả Chi Nhai cũng là giả tạo!

Nghĩ vậy, tâm tưởng của Hàn Tiểu Tranh lại càng hỗn loạn.

Lại nghe Đoạn Như Yên nói:

- Ta cũng không tìm được lý do nào để ta tiếp tục sống nữa, ta không phải A vân, lại từng là một người phụ nữ phong trần, đương nhiên người sẽ không bao giờ yêu quý ta nữa. Còn Tả Chi Nhai mà người nói, ta cũng từng đặt bẫy lừa hắn, vậy thì còn ai luyện tiếc ta nữa?

Hàn Tiểu Tranh vội nói:

- Đoạn cô nương đừng nghĩ như vậy, có lẽ khi Đoạn cô nương khôi phục lại ký ức sẽ phát hiện sự tình có thể không giống như chúng ta đang tưởng tượng. Loài giun để còn muốn sống thì huống chi con người? Thần Thủ dùng thủ đoạn như thế đối với cô, sao cô lại không khiến hắn phải trả giá!

Đoạn Như Yên nói:

- Ta là phận gái yếu đuối, có thể làm được gì?

Hàn Tiểu Tranh nói:

- Không, nhất định là cô biết võ công! Nếu không thì làm sao cô biết thuật giả chết? Chỉ là sau khi mất trí, cô quên mất chuyện này thôi! Mà Thần Thủ thì chưa bao giờ cho cô cơ hội phát hiện điểm này!

Đoạn Như Yên im lặng một hồi, rồi như hiểu ra đại khái lời của Hàn Tiểu Tranh cũng có lý, liền vung tay đánh ra mấy chưởng, thần sắc lại trở nên càng cổ quái.

Hàn Tiểu Tranh chợt nhớ ra điều gì, tiến lên giải khai luân huyệt Trung Đô của Đoạn Như Yên, làm như vậy thì Hàn Tiểu Tranh có chút ít mạo hiểm, nếu những lời vừa nãy của Đoạn Như Yên là đánh lừa Hàn Tiểu Tranh thì chẳng phải Hàn Tiểu Tranh lại gặp thêm một phần nguy hiểm sao?

Nhưng mà nghĩ lại: “Nếu cô nàng thực có thể đóng kịch khéo đến như thế thì ta có bại dưới tay nàng cũng chẳng còn gì oán hận!”

Đoạn Như Yên đứng lên, thử cử động tay chân, Hàn Tiểu Tranh lại biểu thị vài động tác đơn giản, Đoạn Như Yên dần dần phát hiện mình thật sự biết võ công.

Một lúc sau, võ công của nàng như một con sông được khơi ngòi, phát ra không thể ngăn lại được, nàng nhanh chóng ghi nhớ lại toàn bộ.

Kỳ thực, cái này có liên quan với quán tính tư duy của con người, dù cho là một người mất trí, gặp phải vật mà mình vô cùng quen thuộc, lại có tác

động của một số nhân tố bên ngoài, ký ức đã ngủ quên sẽ được đánh thức. Cho nên chỉ cần tiến vào được từng loại trạng thái, người bị mất trí sẽ khởi động lại được những công năng vốn tiềm ẩn trong bản thân mình, chỉ trong một khoảng thời gian rất ngắn.

Có lẽ các bác sĩ thời sau lợi dụng điểm này để trị cho người bị mất trí, giúp họ nhanh chóng khôi phục ký ức.

Hai chân Đoạn Như Yên vừa dậm, người đã nhẹ nhàng bay lên như như một chú chim nhỏ, thân tư ưu mỹ tuyệt luân!

Hàn Tiểu Tranh nhìn thấy khinh công của nàng trác tuyệt như vậy, bất giác lại động tâm: “Nếu lúc này cô ta đột nhiên nhân cơ hội chạy trốn, e rằng ta lại phí mất công sức sắp đặt rồi”.

Nhưng lại thấy Đoạn Như Yên vụt lên, lưng thẳng rồi nhẹ nhàng đáp xuống.

Hàn Tiểu Tranh Tiểu Trang lại không kiềm được ngạc nhiên, nghĩ thầm: “Thân pháp khá quen thuộc, đã gặp ở đâu rồi nhỉ?” nhất thời không thể nào nhớ ra được.

Đoạn Như Yên đáp xuống phía trước Hàn Tiểu Tranh, vừa xúc động vừa nói:

- Không ngờ ta biết võ công thật!

Hàn Tiểu Tranh cười nói:

- Chỉ biết thôi à? Khiêm tốn mà nói thì cũng là cao thủ thuộc hàng đầu trên võ lâm rồi! Đặc biệt là công phu khinh thân, e rằng ta cũng phải hướng theo sau lưng cô!

Ánh mắt Đoạn Như Yên lại sụp xuống:

- Có võ công thì có được gì? Ta cảm thấy mình như hiện giờ đã trở thành một người trong cõi hư vô, có một loại cảm giác đang lơ lửng giữa không trung, lên không đến trời, xuống không tới đất...

Hàn Tiểu Tranh lặng lẽ lắng nghe, Hàn Tiểu Tranh có thể lý giải được loại cảm giác này của Đoạn Như Yên, đó là một loại cảm giác vừa sức tỉnh khỏi cơn ác mộng, không biết mình đang ở đâu.

Đoạn Như Yên nói:

- Ta không hiểu vì sao lúc trước ta lại đặt bẫy đánh lừa Tả Chi Nhai, ta không biết vì sao lúc đó ta có thực lòng đối với Tả Chi Nhai không, nhưng hiện giờ đối với người lại là thực tâm, ta không hiểu gì cả... - Nàng lại úp hai tay vào mặt, tiếng khóc nức nở.

Hàn Tiểu Tranh nói:

- Có một người có thể giúp cô phục hồi ký ức, đến lúc đó cô sẽ biết tất cả là vì cái gì.

Đoạn Như Yên giật thót mình, nói:

- Không, ta không muốn khôi phục lại ký ức trước kia! Ta cam nguyện có thể giữ hình dáng như hiện giờ!

Hàn Tiểu Tranh im lặng không trả lời, qua một hồi, nỗi sầu của nàng từ từ bình ổn trở lại:

- Nếu tất cả đúng như người đã nói, thì quá khứ của ta thật đen tối, khó nhìn thấy được mặt trời, ta... ta thực sự không muốn đối mặt với những thứ đáng sợ đó! Ta nguyện trở lại trước lúc được người cứu ra, bị Thần Thủ giết chết! Có như vậy thì trong lòng ta mới đơn thuần nghĩ rằng ta là A Vân, trên đời có người thực lòng yêu ta! Như vậy thì dù có chết cũng chẳng có gì đáng tiếc?

Hàn Tiểu Tranh nghe xong, người như mụ đi, một lời cũng không thốt ra được.

Bây giờ, Hàn Tiểu Tranh biết mình không thể và cũng sẽ không cưỡng ép Đoạn Như Yên khôi phục lại ký ức được.

Hàn Tiểu Tranh không hiểu vì sao cùng một người lại có thể thay đổi khác đi giữa hiện tại với quá khứ nhiều đến như vậy. Rốt cuộc thì đâu mới là cái tôi thực sự?

Hàn Tiểu Tranh chỉ biết im lặng, theo lý thì Hàn Tiểu Tranh phải hỏi Đoạn Như Yên một số chuyện, nhưng không biết vì sao Hàn Tiểu Tranh lại không nhẫn tâm hỏi, Hàn Tiểu Tranh biết nếu làm vậy sẽ lại động vào vết thương trong lòng Đoạn Như Yên.

Đoạn Như Yên hốt nhiên hỏi:

- Ta lúc trước là người mà Thần Thủ dùng để đối phó với Tả Chi Nhai, Lữ Nhất Hải, đúng không?

Hàn Tiểu Tranh không biết vì đầu nàng lại hỏi như vậy, nhưng cũng gật gật đầu.

Đoạn Như Yên nói:

- Nếu nói như thế, ta chắc là đã biết chút ít về phương hướng của A Vân rồi, vậy nếu ta khôi phục lại ký ức, nhất định có thể giúp người tìm được A Vân, đúng không?

Hàn Tiểu Tranh đã hiểu rõ được chút ít, Hàn Tiểu Tranh gật gật đầu.

Đoạn Như Yên nói:

- Được, ta đã thay đổi ý định, ta phải khôi phục lại ký ức, như thế thì ta mới có thể giúp người!

Trong mắt nàng chớp lên sự kiên cường của một nỗi thống khổ:

- Tuy nhiên, ta biết như thế người sẽ tìm được A Vân, và sẽ không còn thích ta nữa, ta chỉ là một người đàn bà có linh hồn và nhục thể dơ bẩn!

Nói đến đây, trong mắt nàng lại tràn ngập nước mắt:

- Càng đáng sợ hơn là đến lúc đó có thể ta sẽ trở thành một người khác, cả bản thân ta cũng sẽ không còn thích người nữa, thậm chí chúng ta phản mục thành thù. Ta không thể tưởng tượng được khi ta không còn nghĩ đến người, nhớ đến người, ta sẽ trở thành như thế nào!

Nàng nở một nụ cười khổ sở, lại nói:

- Ta thực rất sợ!

Hàn Tiểu Tranh nói:

- Đoạn cô nương, cô bất tất phải cường ép mình, có thể vẫn còn đường khác cũng có khả năng tìm được A Vân...

Đoạn Như Yên cắt ngang lời nói của Hàn Tiểu Tranh:

- Không, tâm ý của ta đã quyết, người không cần phải khuyên ta nữa. Ta có một thỉnh cầu, mong người đáp ứng.

Hàn Tiểu Tranh trịnh trọng gật đầu.

Đoạn Như Yên chầm chậm nói:

- Sau khi ta hồi phục trí nhớ, nếu người phát hiện ta quả thật là kẻ thập ác bất xá, xin người hãy giết ta đi, được không? Lúc đó ta sẽ không tự sát đâu, chỉ nghĩ đến chuyện làm sao để hại người, ta không cam tâm làm người như thế!

Hàn Tiểu Tranh kinh hãi, dù thế nào Hàn Tiểu Tranh cũng không ngờ nàng có yêu cầu như thế!

Hàn Tiểu Tranh nhìn nàng trừng trừng, rất lâu rất lâu rồi chậm chậm lắc đầu, nói:

- Ta không thể chấp nhận!

Thần tình của Đoạn Như Yên vừa vui mừng vừa thất vọng:

- Tại sao?

Hàn Tiểu Tranh nghiêm nghị nói:

- Ta không tin một người lại có thể vừa là ma quỷ vừa là thiên sứ! Cô lúc này khiến ta tin dù trước kia cô đã làm nhiều việc sai, cũng đều có nỗi khổ bất đắc dĩ! Ta nhất định sẽ tìm cách thuyết phục cô, giúp đỡ cô!

Đoạn Như Yên nhẹ nhàng nói:

- Đành mong là vậy...

Hàn Tiểu Tranh buông một hơi thở nhẹ nhõm, nhưng lại nhanh chóng có thêm vấn đề, Hàn Tiểu Tranh cần phải tìm được Phục Ngưỡng.

Từ đầu chí cuối Phục Ngưỡng không để cho Hàn Tiểu Tranh nhìn thấy hình dáng hiện thời của mình, cũng không hề cho Hàn Tiểu Tranh biết vì sao ông ta lại biết nhiều chuyện của Thần Thủ đến như vậy!

Nhưng ông ta có cho Hàn Tiểu Tranh biết khi gặp chuyện khẩn cấp, phải làm sao để tìm được ông ta.

Xem tiếp hồi 39 Vong ước sát thủ

ĐỘC CHIẾN THIÊN NHAI

Long Nhân

www.dtv-ebook.com

Hồi 39

Vong Ưc Sát Thủ

Hàn Tiểu Tranh mua một chiếc khăn tơ màu xanh, quấn lên cổ, lại mua thêm một cái khay đấu đội lên đầu, rồi dắt Đoạn Như Yên thung thính đi một vòng quanh cái trấn nhỏ nghèo nàn gần đó, sau đó lại quay về sơn thần miếu tối hôm qua họ đã nghỉ ngơi.

H

Lúc về đến trong miếu, họ nhìn thấy đôi nến đã được đổi, hiển nhiên là người giữ miếu đã đến đây.

Hàn Tiểu Tranh và Đoạn Như Yên bèn lặng lẽ vào trong sơn thần miếu chờ đợi.

Nửa giờ sau, bên ngoài có tiếng chân vang lên, Hàn Tiểu Tranh liếc mắt về hướng đó, nhìn thấy từ xa có một người thầy tướng số đang đi vào. Nhân vì trận mưa to đêm qua nên người này đi phải bước nặng bước nhẹ.

Hàn Tiểu Tranh không biết người này có phải là người mình cần gặp không. Hàn Tiểu Tranh vẫn im lặng chờ đợi, trên mặt không lộ ra vẻ gì, và hạ thấp giọng nói gì đó với Đoạn Như Yên.

Lão thầy tướng đi một mạch thẳng đến trước cửa sơn thần miếu mới đứng lại, nhìn qua nhìn lại phía bên trong rồi nhắc chân bước vào.

Lúc ánh mắt của Hàn Tiểu Tranh và ông lão gặp nhau, ông lão mở miệng cười để lộ cả hàm răng vàng khè, Hàn Tiểu Tranh vẫn tỏ vẻ không có gì, ánh mắt vẫn hờ hợt liếc nhìn.

Lão thầy tướng này nhìn kỹ cũng thấy giật mình, toàn thân một áo dài màu tro, cũng không biết đã bao lâu rồi chưa giặt, cây côn trong tay lão

bóng loáng như được thoa dầu, ở trên có bốn chữ nhưng không còn rõ nữa, chỉ còn chữ sau cùng có thể đọc được giống như chữ “La”.

Lão thầy tướng chọn một góc rồi ngồi xuống, duỗi tay duỗi chân, giống như là đang hoạt động cho giãn gân cốt.

Hàn Tiểu Tranh ngẫm nghĩ, rồi theo lời Phục Ngưỡng, lật khay đấu ra rồi đặt xuống đất, sau đó tháo chiếc khăn tơ màu xanh quàng lên khay đấu.

Ánh mắt lão thầy tướng lóe lên!

Hàn Tiểu Tranh quay sang nói với Đoạn Như Yên:

- Đóng cửa miếu lại.

Lão thầy tướng vẫn bình tĩnh, không có vẻ gì sợ hãi, chuyển người đứng lên rồi hướng về Hàn Tiểu Tranh vái chào:

- Công tử có gì sai khiến?

Trong lòng Hàn Tiểu Tranh thở nhẹ một hơi, thầm nghĩ: “Thay đổi nhanh thật!” rồi cất tiếng nói:

- Làm phiền đại ca mời Phục tiên bối đến đây một lượt, ta có việc muốn cầu Phục tiên bối giúp cho.

Nghĩ một lúc, lại nói:

- Vị cô nương này cũng mắc phải chứng bệnh giống ta, cần mời tiên bối ra tay mới chữa trị được.

Ông lão thầy tướng cung kính hỏi:

- Công tử ở đây đợi chăng?

Hàn Tiểu Tranh lại suy nghĩ rồi gật gật đầu.

Ông lão thầy tướng nói:

- Nếu không còn việc gì, tôi xin cáo lui. Chủ nhân nhà tôi bình thời không dễ hiện thân, cho nên có lẽ phiền công tử phải đợi thêm một lúc.

Nói rồi, ông lão thầy tướng thông thả bước đi.

Chẳng ngờ “đợi thêm một lúc” lại là một thời gian dài đến như vậy!

Đến lúc trời đã tối hoàn toàn, Phục Ngưỡng mới xuất hiện.

Hàn Tiểu Tranh bấy giờ dường như đã muốn bỏ cuộc với sự chờ đợi như thế này rồi, nhưng lúc này lại nghe thấy bên ngoài có tiếng người nói:

- Hàn Tiểu Tranh lão đệ, dập tắt lửa đi.

Hàn Tiểu Tranh tức thì nhận ra giọng của Phục Ngưỡng, không nén được nỗi vui mừng, nhưng lại không hiểu vì sao mình phải dập tắt lửa.

Vì sao Phục Ngưỡng lại không muốn mình nhìn thấy diện mạo của ông ta?

Nhưng Hàn Tiểu Tranh vẫn phải làm theo.

Cửa miếu vang lên một tiếng “k... é... é... é... t... t... t”, một bóng người xẹt vào.

Hàn Tiểu Tranh hỏi:

- Có phải Phục tiên bối không?

Đối phương “ừm” một tiếng rồi nói:

- Không ngờ người lại cứu được cô ta ra nhanh đến vậy.

Hàn Tiểu Tranh đáp:

- Thì ra cô ta chính là Đoạn Như Yên!

Phục Ngưỡng “A!” một tiếng, hiển nhiên ông ta vô cùng kinh ngạc. Một loáng sau, ông nói:

- Người đốt lửa lại đi, ta muốn nhìn rõ cô ta.

Sau khi Hàn Tiểu Tranh đốt lửa lên, lại phát hiện Phục Ngưỡng đang đứng ở một góc tối, mình ở chỗ sáng, ông ta ở chỗ tối, cho nên Hàn Tiểu Tranh không thể nào nhìn rõ ông ta.

Hàn Tiểu Tranh đưa ngọn nến trong tay mình cho Đoạn Như Yên.

Chỉ nghe giọng Phục Ngưỡng chậm rãi thốt lên:

- Quả nhiên là nàng... quả nhiên là nàng!

Thần sắc của Đoạn Như Yên rất bất an, đương nhiên tâm thần của nàng lo lắng bồn chồn, có lẽ nàng đã ngộ ra điều gì đó từ ngữ khí của Phục Ngưỡng.

Lại nghe giọng nói của Phục Ngưỡng cất lên:

- Đoạn cô nương, cô tình nguyện khôi phục lại ký ức chứ?

Đoạn Như Yên mím môi rồi gật đầu mạnh.

Phục Ngưỡng thở dài rồi nói:

- Khi cô phục hồi lại ký ức, cô sẽ phát hiện cô trước đây với cô hiện nay hoàn toàn khác biệt. Có lẽ, cô hiện giờ sẽ oán ghét cô trước kia, còn cô trước kia lại rất khinh thường cô hiện giờ!

Đoạn Như Yên nói:

- Không lẽ, hai người không thể thành một sao? Có thể tôi sẽ thay đổi chính mình!

Phục Ngưỡng trả lời:

- Không ai có thể biết được đến lúc đó sẽ có chuyện gì xảy ra, cũng có thể cô cùng với Hàn Tiểu Tranh lão đệ trở mặt thành thù còn chưa biết chừng!

- Không, không thể nào, không thể nào. - Đoạn Như Yên lắc đầu quầy quậy.

Phục Ngưỡng im lặng một hồi rồi nói:

- Hay là như thế này, cô viết hết những cô muốn nói vào một nơi nào đó, chờ khi ký ức của cô khôi phục lại, bọn ta có thể cho cô xem, để cô biết cô đã từng đi qua một con đường khác!

Đoạn Như Yên reo lên:

- Không sai, ta có thể làm như vậy!

Nàng ngồi xuống đất rồi im lặng, Hàn Tiểu Tranh chạy đi tìm thứ gì đó có thể viết chữ, Hàn Tiểu Tranh tìm được mảnh khăn tơ màu xanh đó.

Đang lúc Hàn Tiểu Tranh muốn tìm bút để viết chữ, Đoạn Như Yên nói:

- Không cần tìm nữa, ở đây không thể nào có!

Nói xong, nàng dùng lực cắn vào ngón trỏ bàn tay phải của mình, lập tức máu tươi từ đầu ngón tay nhỏ nhắn ửng ửng của nàng chảy ra.

Đoạn Như Yên huơ tay, viết lên mảnh khăn tơ vài hàng chữ.

Hàn Tiểu Tranh lặng lẽ nhìn nàng. Lúc này, Hàn Tiểu Tranh đã hiểu Đoạn Như Yên thực sự đang làm một việc hy sinh. Theo ý của nàng, nàng đã không muốn khôi phục lại ký ức trước đây, nhưng vì Hàn Tiểu Tranh, nàng lại phản bội tâm nguyện của chính mình.

Bây giờ, nàng chỉ còn gửi gắm hy vọng mình có thể thuyết phục được chính bản thân mình.

Nhìn thấy những chữ viết bằng máu ấy, trong lòng Hàn Tiểu Tranh như sóng dậy triều dâng, Hàn Tiểu Tranh hạ quyết tâm sau này bất luận Đoạn Như Yên có biến thành người như thế nào, Hàn Tiểu Tranh cũng phải bảo vệ nàng, không làm nàng tổn thương.

Kỳ thực, điều này vô cùng khó khăn, bởi vì có thể lúc đó người Hàn Tiểu Tranh muốn bảo vệ lại chính là người muốn giết chết Hàn Tiểu Tranh. Cũng có thể là một nhân vật vô sỉ trên giang hồ.

Nhịp tim Hàn Tiểu Tranh cứ đập theo ngón tay đang hươ động của Đoạn Như Yên, dường như Hàn Tiểu Tranh muốn mở miệng kêu Đoạn Như Yên ngừng tay.

Cuối cùng Đoạn Như Yên cũng viết xong, nàng vô cùng trịnh trọng giao nó cho Hàn Tiểu Tranh.

Nhờ ánh sáng của ngọn nến, Hàn Tiểu Tranh đọc được nét chữ viết trên đó như thế này:

- Như Yên, còn nhớ A Tranh người từng yêu tha thiết không? Hy vọng người không làm tổn thương chàng, và thậm chí người vẫn còn yêu chàng! Người viết cũng là Như Yên.

Hàn Tiểu Tranh ghen ngào, Hàn Tiểu Tranh không ngờ rằng nội dung Đoạn Như Yên viết ra lại là như thế. Đến lúc này Hàn Tiểu Tranh mới thật sự hiểu rõ Đoạn Như Yên hiện tại yêu mình đến dường nào!

Nhưng mà, lúc nàng tỉnh lại thì sao? Lòng Hàn Tiểu Tranh ngấm se thắt lại.

Đoạn Như Yên tươi cười nói:

- Người đừng để ý quá, ta chỉ cảm thấy có lẽ viết như thế có thể sẽ khiến ta lúc đó không ngộ nhận rằng người đang đặt bẫy hại ta.

Nụ cười của nàng tự nhiên là thế, nhưng Hàn Tiểu Tranh lại nhìn thấy sự bi thương và tuyệt vọng ở phía sau.

Hàn Tiểu Tranh nắm chặt tay nàng, nói:

- Không, cô hãy cứ là cô bây giờ đi, hãy để quá khứ đã quên đi trở thành quá khứ thực sự, ta vẫn sống bên nhau!

Ánh mắt Đoạn Như Yên rạng ngời một tia sáng hạnh phúc, nhưng nàng lại vừa nhẹ nhàng vừa kiên quyết đẩy tay Hàn Tiểu Tranh ra:

- Như thế người sẽ không vui đâu, người sẽ nghĩ đến ta trước kia, ta biết người không muốn nghĩ đến nó, nhưng lòng người không ngăn được!

Đột nhiên, nàng nói:

- Hôn ta một cái được không?

Ôm chầm lấy nàng và hôn nàng, Hàn Tiểu Tranh rơi lệ.

Đoạn Như Yên nhè nhẹ đẩy Hàn Tiểu Tranh ra, sau một hồi ngưng đọng, nàng quay đầu đi rồi nói:

- Phục tiền bối, động thủ đi!

Ngữ khí rất kiên định.

Tay Hàn Tiểu Tranh vẫn thắt chặt tay nàng, giống như muốn bắt giữ cái gì đó.

Hàn Tiểu Tranh chưa bao giờ được người ta yêu thương đến như vậy, trong lúc Hàn Tiểu Tranh cho rằng nàng là A Vân, Hàn Tiểu Tranh cũng đã yêu nàng tha thiết.

Nhưng còn bây giờ? Hàn Tiểu Tranh bây giờ không thể nào siêu thoát, Hàn Tiểu Tranh không thể nào quên được quá khứ của Đoạn Như Yên. Hàn Tiểu Tranh hận chính mình, khinh rẻ chính mình và giận chính bản thân mình.

Nhưng kết quả vẫn không thể nào siêu thoát được.

Hàn Tiểu Tranh cảm thấy mình quá nhỏ bé, đặc biệt là đứng trước mặt Đoạn Như Yên.

Hàn Tiểu Tranh cảm thấy trái tim mình đang ở giữa trời rộng sóng lớn, đang phiêu lãng trong một thân xác thân bất do kỷ.

Phục Ngưỡng lên tiếng:

- Hàn Tiểu Tranh lão đệ, người cầm lấy số ngân châm này, cắm vào huyệt vị của Đoạn cô nương theo lời ta. Kích thước của ngân châm, độ sâu, trình tự không được làm sai, người làm được không?

Hàn Tiểu Tranh gượng gạo gật đầu.

Cắm xong tất cả huyệt vị phải cắm, toàn thân Hàn Tiểu Tranh dường như đã được giải thoát, mồ hôi đã sớm thấm vào y thường của Hàn Tiểu Tranh.

Mỗi ngọn châm cắm vào huyệt Đoạn Như Yên, cảm giác tội lỗi trong lòng Hàn Tiểu Tranh như sâu thêm một phần, sau khi hoàn tất cả quá trình, trước mặt Hàn Tiểu Tranh tự nhiên tối sầm, dường như muốn ngã xuống.

Chờ đợi! Chờ đợi Đoạn Như Yên tỉnh trở lại.

Nhưng Hàn Tiểu Tranh lại sợ nàng tỉnh trở lại, Hàn Tiểu Tranh không thể nào tưởng tượng được khi nàng tỉnh trở lại, tình hình sẽ như thế nào.

Cuối cùng, Đoạn Như Yên cũng phát ra rên nhỏ.

Hàn Tiểu Tranh động tâm, gọi:

- Đoạn cô nương...

Đôi lông mày xinh xắn của Đoạn Như Yên động dậy, hai mắt từ từ mở ra.

Ánh mắt của nàng đầu tiên có vẻ hoảng hốt, tiếp đến lại bồn chồn, sau đó cứ nhìn chăm chăm vào người Hàn Tiểu Tranh, rồi lập tức kinh hoảng giật mình:

- Sao lại là người?

Ngữ khí cực kỳ kinh ngạc và hoảng sợ.

Hiển nhiên, nàng đã hồi phục lại như trước, cho nên khi nàng nhìn thấy Hàn Tiểu Tranh, nàng nhớ đến lần gặp mặt vừa đúng cách đây hai năm tại Xuân Phong Đặc Ý lâu.

Hai năm trước gặp một lần, làm sao hai năm sau, nàng lại ở cùng với Hàn Tiểu Tranh trong một ngôi miếu tối tăm như vậy?

Phục Ngưỡng một mực làm thỉnh trong bóng tối, cho nên Đoạn Như Yên không chú ý đến ông ta.

Sau đó, nàng lại lưu ý đến số ngân châm đang cắm trên người, nàng lại càng thêm phần hoảng hốt, giọng nói của nàng vì phần nộ và lo lắng nên hiện rõ sự đổi khác:

- Người... người làm gì ta thế hả?

Trong lòng Hàn Tiểu Tranh vô cùng khẩn trương, Hàn Tiểu Tranh biết lúc này xử lý như vậy sẽ không tốt, chỉ cần bật kiếm khoa trương thì vĩnh viễn đừng nghĩ đến cơ hội tiêu trừ.

Hàn Tiểu Tranh cố gắng dùng ngữ khí bình tĩnh nói:

- Theo lý, người đáng kinh ngạc hơn là ta. Hai năm trước, cô chẳng phải đã chết rồi sao? Làm sao hôm nay lại có thể gặp được cô?

Đoạn Như Yên nhân lúc Hàn Tiểu Tranh đang nói chuyện, ngầm vận hành chân lực trong người một lượt, thấy không có gì dị thường nên sắc mặt cũng đã đỡ hơn.

Sau khi nghe Hàn Tiểu Tranh nói, nàng ngạc nhiên hỏi:

- Cái này có liên quan gì đến người?

Hàn Tiểu Tranh đáp:

- Liên quan gì đến ta? Ta vì cô mới bị người ta truy sát! Lúc đó tay ta còn không đủ sức trói gà! May là ông trời có mắt, cho ta sống được đến nay!

Đoạn Như Yên “hừ” một tiếng lạnh nhạt rồi nói:

- Cho nên người dùng thủ đoạn đê tiện như vậy để đối phó với ta?

Hàn Tiểu Tranh nói:

- Đê tiện? Hừ... cô nhớ hết ngân châm trên người ra đi, ta cần nói với cô vài chuyện.

Đoạn Như Yên nghe Hàn Tiểu Tranh nói thế, lại có chút do dự, nàng không biết đây có phải là mưu kế của Hàn Tiểu Tranh không, suy đi nghĩ lại, rốt cuộc nàng nghiêng răng, nhổ một mũi ngân châm ra. Đã có bắt đầu, sự việc tiếp theo trở nên thuận lợi.

Trên này nàng cầm một nắm ngân châm, lúc mũi ngân châm cuối cùng được nhổ ra, đột nhiên nàng vung tay, số ngân châm trong tay nàng đồng loạt bắn về phía Hàn Tiểu Tranh.

Đồng thời, nàng bắn vọt đi, như một sợi tơ hướng về phía Hàn Tiểu Tranh phóng tới.

Hàn Tiểu Tranh vừa sợ vừa giận, trong bụng mắng thầm: “Hai năm trước ta vốn không biết võ công, bây giờ người vừa ra tay lại dùng ngay đòn sát thủ. Nếu không phải ta đã thạo võ học thì há chẳng lập tức mất mạng vào tay người?”

Hàn Tiểu Tranh giận trong lòng, ra tay cũng không lưu tình, vung tay trái ra, cái khay đầu liền rít lên bay ra, đón lấy tất cả số ngân châm đang bay tới. Đồng thời, tay phải Hàn Tiểu Tranh vỗ lên mặt đất một cái, toàn thân mượn lực bay lên, nhanh như kinh hồng, nhắm hướng Đoạn Như Yên nghênh tiếp.

Đoạn Như Yên ra tay cực hiểm, may là trên tay nàng không có binh khí, nhưng chỉ cần như vậy cũng đủ khiến Hàn Tiểu Tranh bối rối, bởi vì rốt cuộc Hàn Tiểu Tranh cũng không nhẫn tâm đả thương Đoạn Như Yên, cứ như thế nên cảm thấy bó tay bó chân.

Đoạn Như Yên không nghĩ đến việc Hàn Tiểu Tranh không những một thân võ công mà còn đã đạt đến mức trác tuyệt bất phàm. Trong lúc kinh

ngạc, càng đánh càng bối rối, cuối cùng vì một lúc bất cẩn, bị Hàn Tiểu Tranh phong bế huyết đạo, ngã rơi xuống đất.

Trong mắt Đoạn Như Yên hẳn lên sự phẫn nộ và oán độc, khiến cho lòng Hàn Tiểu Tranh không khỏi lạnh lẽo, nghĩ thầm: “Không ngờ được cô ta lại là một người phụ nữ như thế này!”

Đoạn Như Yên nghiêng răng nghiêng lợi:

- Người giết ta đi, bằng không ta không tha cho người đâu!

Hàn Tiểu Tranh thở dài:

- Nếu ta muốn giết cô thì ta đã sớm đắc thủ rồi, hà tất phải nói nhiều với cô làm gì? Huống chi ta cũng không lo cô đối với ta có gì bất lợi, bởi vì cô vốn không phải là đối thủ của ta!

Đoạn Như Yên chợt bật cười, giọng cười ẩn chứa đầy vẻ lạnh lùng.

- Đoạn cô nương, trừ phi cô vẫn còn hy vọng Thần Thủ liên kết với cô để đối phó Hàn Tiểu Tranh? - Giọng Phục Ngưỡng từ bóng tối truyền ra.

Đoạn Như Yên bất chợt giật nảy mình, kinh hãi hỏi:

- Ai? Vì sao không dám hiện thân? Lại ở đó giả thần giả quỷ!

Phục Ngưỡng nói:

- Thanh âm của ta, cô cũng không nhận ra sao?

Gương mặt Đoạn Như Yên biến sắc, giận dữ gằn giọng:

- Thì ra là người bán đứng ta!

Nghe được lời này, Hàn Tiểu Tranh vô cùng kinh ngạc, nói như thế thì hai người họ vốn đã biết nhau từ trước, nếu không thì làm sao nói được hai chữ “bán đứng”.

Trong đầu Hàn Tiểu Tranh rối bời, nhất thời không còn biết gì nữa.

Lại nghe Phục Ngưỡng đáp:

- Cô lầm rồi, ta không phải đang bán đứng cô mà là đang dạy cô, kẻ thực sự bán đứng cô là Thần Thủ!

Giọng Đoạn Như Yên lạnh lùng như băng:

- Người cho rằng ta sẽ tin người sao?

Phục Ngưỡng nói:

- Thần Thủ lâu nay luôn lợi dụng cô, trước kia lợi dụng cô đối phó với Tả Chi Nhai, Lữ Nhất Hải, còn bây giờ là lợi dụng cô để đánh lừa Hàn Tiểu

Tranh. Đến lúc cô đã mất hết giá trị lợi dụng, hẳn sẽ bỏ mặc cô không thèm ngó đến.

Đoạn Như Yên vẫn nhỏ nhẹ đáp:

- Giữa người và người vốn đã là lợi dụng lẫn nhau, hẳn lợi dụng ta thì cũng là chuyện bình thường! Càng đáng cười hơn là ta đã gặp tên tiểu tử này vào hai năm trước, cần gì phải đánh lừa hẳn? Có nói láo thì cũng nên nói cho giống một tí, làm sao ta tin được lời người?

Phục Ngưỡng vẫn ở trong bóng tối nói vọng ra:

- Nếu không phải là Thần Thủ, thì cô làm sao lại đến chỗ này trùng hợp lạ lùng như vậy? Ta dám bảo đảm cô không thể nào nhớ lại được những việc xảy ra trong khoảng ba mươi ngày gần đây, bởi vì trong ba mươi ngày nay cô bị Thần Thủ cải trang thành một vị cô nương khác gọi là A Vân, bao gồm cả tư tưởng và ký ức của cô!

Đoạn Như Yên ngạc nhiên thốt lên: “A Vân?”, nghe ngữ khí của nàng, hiển nhiên là rất quen thuộc với A Vân, Hàn Tiểu Tranh rất hồi hộp khẩn trương, Hàn Tiểu Tranh rất muốn hỏi Đoạn Như Yên rằng A Vân hiện đang ở đâu, nhưng Hàn Tiểu Tranh biết lúc này có hỏi, nàng cũng không nói.

Đoạn Như Yên nói:

- Sao ta lại không nhớ? Trừ khi người muốn dụ ta nói ra!

Phục Ngưỡng đáp:

- Ta biết cô muốn nói là chuyện gì, cô muốn nói mới ba bốn ngày trước cô cùng vài người đến Đường Tống sơn trang để truy tìm tung tích của Lữ Nhất Hải phải không? Cô muốn nói hai ba ngày trước cô đã gặp một người mặc đồ đen thần bí tại một gian khách sạn và đã giao thủ với hẳn, cũng trong ngày hôm đó, đám thuộc hạ của cô có một người đã chết, đúng không?

Thần sắc của Đoạn Như Yên lại biến nhạt đi, giận dữ nói:

- Phải thì sao nào? Không lẽ chuyện này cũng có vấn đề?

Phục Ngưỡng đáp:

- Có vấn đề quá đi chứ! Vì chuyện cô cho rằng phát sinh vào ba bốn ngày trước, kỳ thực là chuyện đã phát sinh hơn ba mươi mấy ngày trước

kia! Ta không ngại nói cho cô biết, người thần bí mặc đồ đen kia chính là ta!

Bấy giờ, Đoạn Như Yên và Hàn Tiểu Tranh đều giật thót mình.

Đoạn Như Yên giật mình cũng phải, vì chuyện nàng ở trong khách sạn bị một người mặc đồ đen dẫn dụ ra ngoài rồi giao thủ, nàng chưa hề nói cho bất cứ ai biết, Phục Ngưỡng lại biết cả chuyện này, vậy thì ông ta rất có khả năng chính thực là người mặc đồ đen hôm đó.

Còn Hàn Tiểu Tranh giật mình là vì Hàn Tiểu Tranh chợt nhớ lại lần đầu tiên gặp được Mộ Dung tiểu thư tại khách sạn đó, buổi tối hôm đó Hàn Tiểu Tranh nhìn thấy được một vị cô nương áo trắng với khinh công trác tuyệt và sự xuất hiện thần bí của người mặc đồ đen.

Tất cả đều trùng khớp với lời nói của Phục Ngưỡng.

Nói vậy, vị bạch y cô nương không thể nhìn rõ hôm đó chính là Đoạn Như Yên.

Còn hắc y nhân chính là Phục Ngưỡng.

Hàn Tiểu Tranh không nén được cảm khái, vì Hàn Tiểu Tranh nghĩ nếu hôm đó có thể nhìn rõ dung nhan của Đoạn Như Yên thì có lẽ đã không có nhiều phong ba như thế.

Chưa đợi Đoạn Như Yên mở miệng, Phục Ngưỡng thở dài rồi nói:

- Đương nhiên, có thể cô vẫn chưa tin, nhưng cô có thể ra ngoài thăm dò một lượt, cô sẽ biết rõ hiện tại với thời gian cô đang tưởng tượng cách nhau đúng một tháng!

Đoạn Như Yên lặng thinh.

Nàng biết Phục Ngưỡng không nói dối trong chuyện này, vì nếu đây là lời nói dối thì nàng quá dễ để làm cho nó phơi bày ra.

Lời ông ta nói đã là sự thật, vậy thì tại sao giữa ký ức của mình với hiện thực lại sai lệch mất ba mươi ngày?

Hàn Tiểu Tranh này giờ im lặng, đột nhiên cất tiếng nói:

- Cô xem thử cái này đi!

Nói xong, Hàn Tiểu Tranh đưa mảnh khăn tơ màu xanh cho Đoạn Như Yên.

Đoạn Như Yên do dự thoáng chốc rồi đón lấy.

Vội vã nhìn qua một lượt, thần thái của nàng lại trở nên càng cổ quái, liếc mắt sang Hàn Tiểu Tranh, rồi xem lại bút tích trên mảnh khăn tơ, sau đó đưa ngón tay giữa ở bàn tay phải lên, nhìn thấy vết thương trên ngón tay.

Phục Ngưỡng nói:

- Cô nên biết Thần Thủ là người có thể làm bất cứ việc gì, khi cô đã mất hết giá trị lợi dụng, cô sẽ bị hắt bỏ rơi và bán đứng!

Thần sắc của Đoạn Như Yên khôi phục lại như bình thường, nàng nói:

- A Tranh chính là Hàn Tiểu Tranh ư? Thật là buồn cười! Làm sao ta có thể thích người được? Dù cho Thần Thủ có làm gì ta, ta cũng không thể thích người được. Nàng vừa nói vừa vò mảnh khăn tơ trong tay:

- Thứ này, các người hoàn toàn có thể ngụy tạo!

Hàn Tiểu Tranh còn có thể nói được gì nữa?

Phục Ngưỡng lại vì Hàn Tiểu Tranh giành lại công bằng, ông nói:

- Không lẽ đến bút tích của mình mà cô cũng không nhận ra?

Đoạn Như Yên vẫn cố chấp:

- Vậy thì nhất định là các người gạt ta viết ra trong lúc thần trí ta đang thất tán!

Phục Ngưỡng chẳng những không giận mà còn cười:

- Dù có thế nào chẳng nữa, có một điểm cô đã thừa nhận rồi, đó là Thần Thủ đã dùng thuật trên người cô rồi làm cho cô thần trí thất tán và mất đi trí nhớ, đúng không?

Đoạn Như Yên cãi lại:

- Không đúng! Có lẽ ta đích thực có một khoảng thời gian mất trí, nhưng dựa vào cái gì để nói đây là do Thần Thủ giở trò trên người ta? Cũng có thể là do hai người bọn người làm trò vậy! Các người muốn lấy chuyện này để ly gián ta và Thần Thủ, nhằm đạt được mục đích không thể tiết lộ cho người ta biết của mình!

Hàn Tiểu Tranh không thể nhẫn nhịn nổi nữa:

- Bọn ta có mục đích gì mà không thể để người khác biết?

Đoạn Như Yên nói:

- Không có mục đích? Chẳng lẽ người muốn ta nói người vì một thứ tình yêu vô tư mà cứu ta ra từ một nơi mà các người cho là miệng cọp? Nhưng

đối với ta lại chẳng có ý đồ gì? Trên thế gian này quả thật có người tốt như thế sao?

Cái miệng nhỏ nhắn của nàng mím lại, khiến cho nụ cười trên gương mặt nàng trở nên tàn khốc.

Kiểu cười này rất dễ làm cho người khác đau đớn khôn cùng.

Hàn Tiểu Tranh thành thực nói:

- Đương nhiên, nếu phải nói đến tư tâm, ta cũng chỉ vì muốn biết tung tích của A Vân từ cô mà thôi!

Lông mày của Đoạn Như Yên giật giật:

- A Vân? Bây giờ người vẫn còn tìm A Vân?

Ngữ khí của nàng khiến cho Hàn Tiểu Tranh bầm gan tím ruột, Hàn Tiểu Tranh đã có chút ít sốt ruột:

- Cô ấy... cô ấy hiện giờ ở đâu?

Đoạn Như Yên chậm chậm nói:

- Cô ta chết rồi! Hai năm trước đã chết rồi!

Tim Hàn Tiểu Tranh như bị chùy đồng đánh vào, gương mặt tái nhợt biến thành màu trắng, kinh hoàng thốt lên:

- Không thể nào, thật không thể nào! Người nói bậy!

Đoạn Như Yên nói:

- Người đã không tin ta, lại còn hỏi làm gì?

Hàn Tiểu Tranh đột nhiên nhảy sấn tới, điên cuồng nắm chặt hai cánh tay Đoạn Như Yên, hai tay bất tri bất giác bấu chặt vào thịt nàng!

Hàn Tiểu Tranh nghiêng răng: “Nói! Nói cho ta biết A Vân đang ở đâu!”, khuôn mặt Hàn Tiểu Tranh dường như đã méo xệch đi không còn ra hình dáng gì nữa.

Đoạn Như Yên chỉ thấy hai cánh tay đau nhói, nhưng nàng “hăng” giọng cũng không “hăng” ra được tiếng, chỉ còn biết thốt ra từng chữ từng chữ:

- Cô ta đã chết rồi!

Hàn Tiểu Tranh chột dang tay ra, “chát” một tiếng đã quạt lên mặt Đoạn Như Yên một cái thật nặng:

- Người gạt ta!

Góc miệng Đoạn Như Yên có máu chảy ra, mặt cũng sưng lên lập tức, trong mắt nàng ánh lên sự phẫn nộ, ngữ khí càng thêm lạnh lùng hơn:

- Người... người là súc sinh!

Tiếp theo, nàng chờ đón đòn công kích càng mạnh mẽ hơn của Hàn Tiểu Tranh.

Hàn Tiểu Tranh run lên nhưng rồi bỗng tỉnh trở lại, hốt nhiên ngồi bệt xuống đất, một lời cũng không nói, hết như tượng đồng.

Đoạn Như Yên nhìn Hàn Tiểu Tranh, ánh mắt vô cùng phức tạp.

Bỗng chợt, từ phía xa xa vang lên tiếng địch, thanh lệ uyển chuyển.

Liền nghe Phục Ngưỡng đột nhiên lên tiếng:

- Hàn Tiểu Tranh lão đệ, ta có việc phải đi trước đây!

Dứt lời, cũng không chờ Hàn Tiểu Tranh trả lời, lập tức bắn người vọt qua cửa sổ lượn ra.

Trừ phi là vì tiếng địch ấy nên ông ta mới vội vã như thế?

Hàn Tiểu Tranh như vẫn chưa biết gì.

Đoạn Như Yên không nhìn được nữa “này!” một tiếng, Hàn Tiểu Tranh ngẩng đầu lên, ánh mắt như đang nhìn vào nơi xa xăm, tựa như không còn lại được bao nhiêu hồn phách.

Đoạn Như Yên nói với giọng rất thành khẩn:

- Ta không có gạt người.

Hàn Tiểu Tranh như không nghe thấy, Hàn Tiểu Tranh chậm chậm ngã về phía sau, rồi hai tay chắp phía sau ót, cứ như thế nằm dài trên đất, ánh mắt không nháy, như đang dừng lại giữa không trung.

Hàn Tiểu Tranh xem mặt đất chính là giường của mình vậy.

Bất kể thế nào, Đoạn Như Yên cũng không ngờ rằng Hàn Tiểu Tranh cứ nằm như thế cho đến sáng, không nói một câu nào, nằm im không nhúc nhích, đôi mắt mở rất to.

Huyệt đạo của Đoạn Như Yên bị điểm, không cách nào động đậy, đành phải ngồi đó với Hàn Tiểu Tranh đến lúc trời sáng.

Khi tia nắng đầu tiên xuyên qua cửa sổ, Đoạn Như Yên không nhìn nổi nữa:

- Này! Người làm sao thế? Đừng có dọa ta! Người có điên có chết cũng không sao, nhưng huyết đạo của ta không có người giải kìa!

Hàn Tiểu Tranh đột nhiên lồm cồm bò dậy, chạy đến trước mặt Đoạn Như Yên, miệng lắp bắp:

- A, quên mất, quên mất.

Lập tức phá giải huyết đạo cho Đoạn Như Yên, rồi cất bước tiến ra ngoài cửa.

Đoạn Như Yên lại giật mình kêu:

- Này!

Hàn Tiểu Tranh quay lại, cười với vẻ rất thân thiện:

- Cô nương còn chuyện gì sao?

Đoạn Như Yên hỏi:

- Người đi đâu?

Hàn Tiểu Tranh lắc lắc đầu:

- Ta cũng không biết.

Nói xong, Hàn Tiểu Tranh quay người đi ra, cả thanh kiếm Hàn Tiểu Tranh để trên mặt đất cũng quên cầm đi.

Huyết đạo của Đoạn Như Yên bị phong quá lâu, máu lưu thông cũng bị tắt nghẽn, phải một lúc lâu sau mới khôi phục lại bình thường, vội vàng nhặt lấy thanh kiếm của Hàn Tiểu Tranh rồi đuổi theo.

Sau khi đuổi được một đoạn đường, nàng nhìn thấy Hàn Tiểu Tranh đang thẳng tiến mà đi, không còn biết đường xá thế nào.

Hàn Tiểu Tranh không còn đi theo đường nữa mà cứ nhìn thẳng một hướng, tiến lên! Không cần biết là ruộng cũng được, nương rãnh cũng được, phương hướng vẫn không đổi.

Phía trước có một gốc cây chặn đường. Hàn Tiểu Tranh dùng hai tay vận lực nhổ nó ra, gốc cây lập tức kêu “rắc rắc” rồi gãy đổ.

Lúc Đoạn Như Yên đuổi kịp Hàn Tiểu Tranh, Hàn Tiểu Tranh đang lội qua một con sông sâu đến lông mày. Với khinh công của Hàn Tiểu Tranh, vốn có thể vượt qua nhẹ nhàng, nhưng Hàn Tiểu Tranh lại từng bước từng bước lội đến giữa dòng.

Đoạn Như Yên hét lớn:

- Đứng lại! Đứng lại! Cái đồ điên nhà người!

Nàng cũng lội theo vào giữa dòng.

Lội theo một hồi rồi cũng đuối kịp Hàn Tiểu Tranh, nàng vừa kéo Hàn Tiểu Tranh vừa mắng:

- Người muốn đi đến đâu? Một người phụ nữ quả thật có thể khiến người như vậy sao?

Nước sông vẫn chảy “róc rách”.

Hàn Tiểu Tranh cũng lớn tiếng nói:

- À! Ta nghe không rõ...

Đoạn sau đột nhiên mất hút, vì chân của Hàn Tiểu Tranh đạp vào một chỗ hõm nhỏ, đầu của Hàn Tiểu Tranh bị nhận chìm vào trong nước.

Một hồi sau, Hàn Tiểu Tranh lại từ một chỗ khác ngoi lên, miệng phun ra một ngụm nước lớn.

Đoạn Như Yên giơ thanh kiếm trong tay lên, lớn tiếng mắng:

- Khốn kiếp, kiếm của người đây!

Hàn Tiểu Tranh lại vỗ mạnh vào đầu: “Ồ, quên mất, quên mất”, lại tiến về hướng Đoạn Như Yên, Đoạn Như Yên vung tay, thanh kiếm bắn vọt sang, Hàn Tiểu Tranh giơ tay đón lấy rồi lại cứ nhắm hướng thẳng tiến.

Rong rêu dưới đáy sông làm cho hai người mất khá nhiều sức mất lội được lên bờ, lúc đi ra cả hai người đều như con gà vừa rơi xuống sông.

Đoạn Như Yên nhìn nhìn Hàn Tiểu Tranh, rồi lại nhìn nhìn mình, đột nhiên cười phá lên. Nhưng vừa cười, lại động đến nửa bên mặt bị Hàn Tiểu Tranh quạt cho một cái khiến cho nàng lập tức cảm thấy đau rát, muốn ngưng cười lại ngưng không được, làm cho vừa cười vừa mếu máo, bộ dạng nhìn thật tức cười.

Hàn Tiểu Tranh như một con trâu, ra khỏi nước vẫn dùng lực như thế lắc mạnh người, lắc một hồi làm vương vãi ra khá nhiều nước, Hàn Tiểu Tranh lại hướng về phía trước mà đi. Vừa đi vừa lấy làm lạ hỏi:

- Cô nương, cô cười gì thế?

Đoạn Như Yên cuối cùng cũng nín được cười:

- Ta cũng không biết vì sao ta lại nhảy xuống nước với người!

Hàn Tiểu Tranh thản nhiên đáp:

- Bởi vì cô cũng đang vội vã lên đường.

- Lên đường? - Đoạn Như Yên ngạc nhiên hỏi - Người đang vội ư?

Hàn Tiểu Tranh không bằng lòng nói:

- Không lẽ điểm này cô lại không nhìn thấy? Cô cho rằng ta điên rồi sao?

Nếu không phải đang vội thì sao ta lại trực tiếp nhảy xuống nước mà lội qua? Ta có thể đi vòng, rồi cũng sẽ tìm được cầu để qua, đúng không? Ta cũng có thể làm một chiếc bè trúc để vượt qua, đúng không?

Đoạn Như Yên bàng hoàng, rồi cũng nói:

- Đúng, rất đúng!

Tâm tình của nàng có chút kỳ quái.

Hàn Tiểu Tranh lại nói:

- Có thể thấy được cô nương là một người tốt!

Đoạn Như Yên vẫn đi theo sau Hàn Tiểu Tranh hỏi:

- Vì sao?

Hàn Tiểu Tranh đáp:

- Vì cô mang kiếm trả lại cho ta.

Đoạn Như Yên nói:

- Nhưng người thì lại đánh ta!

Hàn Tiểu Tranh hốt nhiên kêu lên:

- Không sai, không sai, ta lại đi đánh cô! Thật đáng chết!

Sau đó lại nghe “chát” một tiếng, Hàn Tiểu Tranh đã tự tát vào mặt mình một cái, mặt cũng sưng vù lên.

Đoạn Như Yên nghĩ thầm: “Tiêu rồi, hẳn điên thật rồi”, vội vàng hỏi:

- Người biết ta là ai không?

Hàn Tiểu Tranh không cần suy ngẫm, ứng lời:

- Cô đương nhiên là Đoạn Như Yên, cô cho rằng tôi thần trí bất minh sao?

Đoạn Như Yên vội đáp:

- Không có, không có - Ngập ngừng một lúc, nàng lại nói - Người vội vã lên đường để làm gì đó?

Hàn Tiểu Tranh nói:

- Đương nhiên là đi giết Thần Thủ. Ê! Sao cô lại đi cùng đường với ta?
Chẳng lẽ cô cũng muốn đi giết hắn?

Lại nói:

- Không thể nào! Cô vốn là người của hắn!

Đoạn Như Yên nghĩ thầm: “Xem điệu bộ hình như hắn không phải điên, nhưng thật là có vẻ kỳ quái nhỉ!”

Một hồi sau, nàng nói:

- Cùng đường thì cùng đường, nhưng ta không phải đi giết Thần Thủ.

Hàn Tiểu Tranh “ờ” một tiếng, rồi lại không nói gì nữa. Đoạn Như Yên cũng không rõ vì sao mình lại đi theo Hàn Tiểu Tranh.

Có lẽ là vì bắt gặp biểu hiện của Hàn Tiểu Tranh sau khi nghe tin A Vân chết đã khiến nàng có quyết định như vậy?

Xem tiếp hồi 40 Thê thảm đồng niên

ĐỘC CHIẾN THIÊN NHAI

Long Nhân

www.dtv-ebook.com

Hồi 40

Thê Thảm Đồng Niên

Hàn Tiểu Tranh chỉ biết vội vã lên đường, lại không thi triển khinh công, cho nên đi một mạch đến lúc trời tối, hai người họ bắt quá chỉ đi được ba mươi mấy dặm.

H

Bấy giờ, Đoạn Như Yên vừa đói vừa mệt, xương cốt như muốn rã rời cả rồi.

Hàn Tiểu Tranh dường như lại chẳng có ý định dừng chân, Hàn Tiểu Tranh vẫn cầm cúi một hướng thẳng tiến, đã cách bỏ Đoạn Như Yên lại một đoạn đường.

Đoạn Như Yên lớn giọng gọi:

- Này!

Hàn Tiểu Tranh quay lại, cước bộ vẫn không ngừng, giữ nguyên thân người như thế vừa đi vừa hỏi:

- Cô nương có chuyện gì chẳng?

Đoạn Như Yên nói:

- Vì sao người muốn giết Thần Thủ?

Hàn Tiểu Tranh đáp:

- Ta báo thù cho A Vân Đoạn Như Yên nói:

- Ta chỉ nói A Vân chết rồi, nhưng ta chưa nói ai giết cô ta, người dựa vào đâu mà cho rằng Thần Thủ là hung thủ?

Hàn Tiểu Tranh ngơ ngơ ngác ngác, không chút lưu ý, cơ hồ bị một hòn đá làm cho vấp té.

Lần này, rốt cuộc Hàn Tiểu Tranh cũng đã dừng chân, thì thầm tự nhủ rằng:

“Không phải hân thì là ai? Ngoài hân ra còn ai nữa?”

Hàn Tiểu Tranh đột nhiên nhìn chăm chăm vào Đoạn Như Yên:

- Cô nương, cô nhất định biết ai đã giết A Vân, xin cô nói cho ta biết! Chỉ cần cô nói cho ta biết, cô muốn ta làm gì cũng được!

Đoạn Như Yên hỏi lại:

- Thật à?

Hàn Tiểu Tranh trịnh trọng gật đầu.

Đoạn Như Yên nói:

- Được thôi, người hãy dắt ta đi ăn một bữa trước đã!

Hàn Tiểu Tranh lại ngơ ngác:

- Nhưng...

Đoạn Như Yên ngắt lời:

- Nếu không ăn cơm, cả sức nói chuyện ta cũng chẳng còn!

Quả nhiên, nàng không nói thêm lời nào nữa.

Đoạn Như Yên biết cái tướng ăn của mình hiện thời rất xấu xí, nhưng nàng chẳng thể nghĩ ngợi gì thêm nữa, bụng nàng quá đói.

Hàn Tiểu Tranh thì ngồi nhìn nàng ăn cơm, chỉ khi Đoạn Như Yên hỏi Hàn Tiểu Tranh: “Sao người không ăn?”, Hàn Tiểu Tranh mới nhấm nháp vài miếng.

Chẳng còn nghi ngờ gì, hai người bọn họ như thế này khiến người xung quanh chú ý, bởi vì toàn thân cả Hàn Tiểu Tranh và Đoạn Như Yên đều nhớp nháp, đi một đoạn đường dài như thế cũng chỉ mới khô được một nửa, lại thêm bụi đường bám đầy người, cả hai người gần như toàn thân đều màu vàng đất.

Đoạn Như Yên đặt chén cơm thứ ba xuống, rồi lại như vẫn chưa đành lòng buông ra, hạ giọng hỏi:

- Có tiền trả không đấy?

Hàn Tiểu Tranh nhún vai:

- Không có!

Đoạn Như Yên vẫn bình thản:

- Không có cũng không sao, người cứ ngồi ở đây, ta ra ngoài một chút rồi quay lại.

Hàn Tiểu Tranh quả thực thật thà ngồi đấy chờ.

Không lâu sau đó, Đoạn Như Yên quay lại, lớn giọng gọi:

- Chưởng quỹ, tính tiền!

Nói xong liền thấy ra một đĩnh bạc mười lượng, kết quả chưa dùng hết một lượng.

Đoạn Như Yên đứng lên nói:

- Đi thôi!

- Không đi!

Đoạn Như Yên lấy làm lạ:

- Ăn xong rồi người còn không đi?

Hàn Tiểu Tranh đáp:

- Cô nói không ăn cơm thì không đủ sức nói chuyện, bây giờ ăn xong rồi, nên nói cho ta biết...

Lại bị Đoạn Như Yên “hứ” một tiếng cắt ngang, nàng gắt lên:

- Chuyện này có thể nói trong trường hợp này sao?

Hàn Tiểu Tranh như vừa tỉnh ngộ, vỗ vỗ đầu rồi mới chịu đứng lên.

Đoạn Như Yên kéo Hàn Tiểu Tranh chạy nhanh, Hàn Tiểu Tranh thấy lạ hỏi:

- Cô nương, sao cô phải chạy?

Đoạn Như Yên nói:

- Bởi vì không chạy thì sẽ bị người ta đuổi theo!

Hàn Tiểu Tranh hỏi:

- Sao người ta lại đuổi theo ta?

Đoạn Như Yên nói:

- Bởi vì ta chôm ngân lượng của họ!

Nói còn chưa dứt lời thì đã nghe phía sau có tiếng kêu lớn:

- Đứng lại! Đừng chạy!

Đoạn Như Yên chạy càng nhanh hơn, Hàn Tiểu Tranh chỉ còn biết chạy theo nàng, vì Hàn Tiểu Tranh còn cần phải hỏi nàng vài chuyện.

Chạy ra ngoài ba bốn dặm, Đoạn Như Yên mới ngừng lại, Hàn Tiểu Tranh nói:

- Võ công của cô không phải rất cao ư? Sao phải bỏ chạy? Cô vốn không cần sợ bọn họ!

Đoạn Như Yên đáp:

- Người để ta đánh bọn họ sao? Nếu là như thế thì ta cần gì đi chôm? Ăn xong rồi chúng ta cứ đi, không phải thế là được rồi ư? Bọn chúng quỹ làm sao đòi tiền?

Thật là một người phụ nữ kỳ quái!

Hàn Tiểu Tranh nói:

- Bây giờ chắc cô có thể nói cho ta biết rồi chứ?

Đích thực, lúc này đã rời xa đám đông, họ đang ở trong một rừng đào, dưới gốc cây đào là các loại cỏ đất mềm, ở đây sẽ không có người nghe được bọn họ nói chuyện.

Đoạn Như Yên nhìn ra chung quanh, sau đó ngồi xuống nói:

- Vấn đề ta hỏi người, người phải trả lời thành thật Hàn Tiểu Tranh “A!” một tiếng rồi đáp ngay:

- Được.

Đoạn Như Yên nói:

- A Vân vốn là thê tử của Tả Chi Nhai, vì sao người lại đối với cô ta tình thâm ý thiết như vậy?

Thần tình của Hàn Tiểu Tranh dưới ánh trăng hiện rõ vẻ ngơ ngác:

- Ta... không biết, cô ta... Tả Chi Nhai hẳn... cô...

Hiển nhiên, tư duy của Hàn Tiểu Tranh đã trở nên mù mịt.

Đoạn Như Yên thở dài một hơi rồi nói:

- Người muốn nói Tả Chi Nhai là trượng phu của A Vân, nhưng lại thích ta có phải không?

Hàn Tiểu Tranh gật đầu lia lịa:

- Đúng!

Đoạn Như Yên nói: “Ta đã muốn ai thích ta thì ai có thể cự tuyệt nổi?”, ngừng một lát, nàng lại tiếp: “Người đối với cô ta như vậy, cô ta có tiếp nhận tình yêu của người không? không à! Bởi vì ta biết người cô ta trước

giờ chỉ yêu có một mình Tả Chi Nhai. Trong mắt cô ta, người chỉ là một người bạn mà thôi, huynh đệ”.

Hàn Tiểu Tranh lặng thinh, không nói lời nào.

Đoạn Như Yên tiếp tục nói:

- Kỳ thực, trong lòng người chắc cũng hiểu rõ điểm này, nhưng hai năm trước cô ta đã mất tích rồi, trong hai năm nay, không lẽ người cũng chưa từng quên đi, chưa từng thay đổi?

Giọng của nàng nhẹ nhẹ vang vang, mang một vẻ như có như không, trong màn đêm như thế, bốn phía đều là bóng cây, thật dễ khiến người ta cảm thấy như đang lạc vào nơi ẩn náu của những linh hồn.

- Những gì người làm, dường như đều vì cô ta, bao gồm cả việc hiện giờ ngồi đây nghe ta nói, người có từng nghĩ qua tất cả những gì người làm, có thể nói là đối với cô ta vốn chẳng có ích gì?

Nàng lại thở dài một hơi rồi nói tiếp:

- Ta không nghĩ cô ta chết dưới tay Thần Thủ, ta cho rằng Thần Thủ cứu cô ta là vì ý tốt...

Hàn Tiểu Tranh cắt ngang::

- Thần Thủ?

Đoạn Như Yên nói:

- Đích thị là hãn. Hai năm trước, hãn sai ta đi cứu A Vân về, ta đi đến nơi, vừa lúc gặp cô ta ở dưới chân lầu nhảy xuống sông, ta liền cứu cô ta lên, Thần Thủ rất vui mừng. Hãn để ta cùng với A Vân ở chung một nhà, vừa đúng hai tháng! Tuy thời gian chung sống dài như thế, nhưng quan hệ của chúng ta không dung hợp, dường như thượng thiên chủ định ta và cô ấy không thể sống chung. Còn nữa, ta biết ta lâu nay không dễ gì tiếp nạp người khác.

Hàn Tiểu Tranh vẫn không nói gì, nhưng Đoạn Như Yên biết chắc Hàn Tiểu Tranh vẫn đang nghe.

Đoạn Như Yên tiếp tục chậm chậm nói:

- “Một ngày, sau hai tháng sống chung, A Vân đột nhiên ngã bệnh, Thần Thủ liền đưa cô ấy tách ra ở riêng, lại qua bốn năm ngày sau, Thần Thủ nói với ta rằng bệnh của A Vân không chữa được nên cô ấy đã qua đời rồi, lúc

hấp hối cô ấy còn giao cho Thần Thủ một cái vòng đeo tay, nhờ chuyển cho ta, nói là để ta lưu làm kỷ niệm. Lúc đó ta có một chút cảm động, ta không ngờ cô ấy lại nhớ đến ta, lại nghĩ cô ấy còn trẻ như vậy đã rời bỏ nhân thế, ta không nén được một chút nuối tiếc và thương cảm, cho nên ta luôn mang theo cái vòng đeo tay ấy bên mình.

Lúc đó, ta quả thực cho rằng cô ấy vì bệnh mà chết, vì cô ta vốn không biết võ công, cho nên đối với Thần Thủ chẳng có gì gọi là uy hiếp. Còn ta đã từng cứu mạng cô ấy một lần, ta lại cùng với Thần Thủ trước nay đều như cha con, nên cô ấy đối với Thần Thủ cũng có lòng cảm ơn, đương nhiên sẽ không nghi ngờ gì Thần Thủ. Về sau, ta mới biết A Vân chỉ bị phong hàn, trong Lục vương phủ có đến mấy ông ngự tứ thái y, làm sao có thể một chút phong hàn mà trị không khỏi? Lúc đó, ta liền nghi ngờ, chỉ là cảm thấy hãn không có lý do gì để giết A Vân nên mới không nghi ngờ nhiều hơn.

Bây giờ ta mới hiểu sau khi hãn cho ta với A Vân sống chung, một số thói quen sinh hoạt ảnh hưởng lẫn nhau, đồng thời hãn có thể cho cao thủ dịch dung ngấm theo dõi để so sánh những chỗ bất đồng của bọn ta. Sau khi A Vân bị hại, đến một lúc nào đó, hãn có thể cải trang cho ta thành A Vân. A Vân tuy không biết võ công, nhưng cô ấy là con gái Diệp Thích, lại là con dâu của Lữ Nhất Hải, cho nên cải trang thành A Vân, có thể đạt được mục đích xuất kỳ chế thắng!

Sau này, giữa ta với Thần Thủ nảy sinh mâu thuẫn, đại khái cũng từ lúc đó, hãn không còn tin tưởng ta nữa. Cho nên mới có việc như người nói, Thần Thủ ngấm cho tay chân làm cho ta mất trí, lại thừa dịp cải trang ta thành hình dáng A Vân! Hãn làm như thế tất nhiên là có âm mưu, đối với cá tính của hãn, ta không còn gì để hiểu nhiều hơn nữa. Chỉ có những chuyện sau khi ta mất trí, như nay ta cũng không nhớ nổi, nên ta cũng không biết hãn lợi dụng ta đã cải trang thành A Vân đi thực hiện mưu kế gì của hãn!”

Nói đến đây, nàng mới chợt phát hiện Hàn Tiểu Tranh này giờ không nói gì, không khỏi có chút ngạc nhiên:

- Nay, người sao thế?

Hàn Tiểu Tranh đột nhiên đứng dậy, hét lớn:

- Giết!

Đoạn Như Yên nghe được thanh âm đã run đến mức đứt quãng, rõ ràng Hàn Tiểu Tranh đã bị phần tột cùng.

Đoạn Như Yên tâm niệm lay động, vội vàng nói:

- Ta ở đây vẫn còn một vật A Vân lưu lại, bây giờ ta đưa cho người vậy.

Hàn Tiểu Tranh vội chạy đến.

Tay Đoạn Như Yên đang cầm, đại để là vật gì đó, nàng đứng lên đưa tay về phía Hàn Tiểu Tranh, Hàn Tiểu Tranh vội giơ tay đón lấy.

Chính lúc tay hai người đến gần nhau, thân người Đoạn Như Yên đột nhiên lệch qua, sau đó nàng kêu “da” một tiếng, hình như món đồ trong tay nàng rơi xuống đất.

Đoạn Như Yên khom người xuống đất tỉ mỉ tìm kiếm. Hàn Tiểu Tranh thấy vậy, cũng vội quỳ xuống, dùng tay mò mò trên mặt đất, hấp tấp hỏi:

- Là cái gì?

Đoạn Như Yên chợt vui mừng reo lên:

- Không phải đang ở đó sao?

Ngón tay của nàng chỉ vào cạnh người Hàn Tiểu Tranh.

Hàn Tiểu Tranh vội nghiêng qua xem, bỗng Hàn Tiểu Tranh cảm thấy bên sườn nhột nhột, đã không thể động dậy được nữa!

Đó là Đoạn Như Yên đã thừa cơ điểm vào huyệt đạo của Hàn Tiểu Tranh.

Trên mặt Hàn Tiểu Tranh đầy vẻ kinh ngạc và dị cảm.

Đoạn Như Yên nhẹ nhàng nói:

- Người quá xung động rồi, nếu lúc này người đi tìm Thần Thủ, chỉ là đi chết! Thần Thủ đáng sợ hơn người tưởng tượng nhiều lắm!

Hàn Tiểu Tranh vừa định mở miệng, Đoạn Như Yên đã nhanh như điện, giơ tay điểm vào huyệt cam của Hàn Tiểu Tranh.

Đoạn Như Yên nói:

- Người không cần nói gì cả, người yên tâm, ta đối với người tuyệt đối không có ác ý, vì ta cũng nhìn ra người đối với ta không có ác ý. Trong thiên hạ không có được bao nhiêu người có thể lừa được ta, Thần Thủ dám bán đứng ta, ta sẽ khiến hắn trả giá! Ta ghét nhất là bị người khác lừa gạt!

Nói đến đây, giọng nàng trở nên lạnh lùng, bên trong tràn đầy sự độc địa, làm cho người khác nghe thấy phải không lạnh mà run. Không thể nào tưởng tượng được một phụ nữ mỹ lệ giống nàng mà trong tâm ý lại chứa đầy sự oán hận như vậy!

Giọng điệu của Đoạn Như Yên trở lại uyển lệ nhỏ nhẹ:

- Nếu như người đã không lừa ta, vậy thì chữ trên mảnh khăn tơ cũng là sự thật. Ta chưa từng yêu thích một người nào, bao gồm cả Tả Chi Nhai, ta không thích ai yêu ai, chỉ biết hận, thật không ngờ lúc ta trở thành A Vân, ta lại thích người! Đây... là vận mệnh ư?

Nàng lại buồn bã thở dài:

- Ta biết một người phụ nữ không biết yêu là một người không phải hoàn toàn là phụ nữ, người lại khiến ta biến thành một người phụ nữ hoàn chỉnh, tuy rằng bây giờ ta sẽ không yêu người nữa, nhưng ta rất cảm tạ người.

Nàng nhẹ nhàng đặt Hàn Tiểu Tranh nằm xuống đất.

Hàn Tiểu Tranh không thể nói được gì, không thể làm được gì.

Đoạn Như Yên nói:

- Người yên tâm, ta không phải là một người tùy tiện, ta chỉ cảm thấy người chắc là rất mệt rồi, ta có thể làm cho người thấy thoải mái một chút.

Bàn tay nàng bắt đầu dấm nhẹ vào các khớp xương, huyết vị của Hàn Tiểu Tranh, dùng sức xoa bóp, toàn thân Hàn Tiểu Tranh phát ra những tiếng “rắc rắc” liên tiếp, nghe như gân cốt toàn thân của Hàn Tiểu Tranh đã dần cả ra.

Huyết vị toàn thân của Hàn Tiểu Tranh bắt đầu nóng lên, phát sốt, nhiệt khí từ bên trong hướng ra ngoài rồi từ từ lan tỏa.

Từng cơn từng cơn mệt mỏi cuộn đi, Hàn Tiểu Tranh cảm thấy tứ chi bách cốt đều tê dần đi, nổi bi phần dường như muốn cắt đứt hết thần kinh thì giờ đây cũng bắt đầu mềm nhũn và dần ra.

Hàn Tiểu Tranh cứ thế mà thiếp đi.

Khi tỉnh lại, trời vẫn chưa sáng. Bây giờ, huyết đạo bị điểm đã qua hết thời gian, được tự hành giải khai hết rồi.

Hàn Tiểu Tranh lồm cồm bò dậy, dùng sức lắc lắc đầu mới hiểu được chút chút, nhớ lại đại khái mọi việc đêm qua.

Còn Đoạn Như Yên?

Hàn Tiểu Tranh vội vã nhân có ánh trăng sáng, chạy khắp tứ phía tìm kiếm, cuối cùng cũng nhìn thấy nàng ở dưới một gốc cây đào, xem ra tính cảnh giác của nàng rất cao, Hàn Tiểu Tranh vừa đến gần, nàng đã giật mình nhồm dậy.

Hàn Tiểu Tranh nói:

- Là ta.

Đoạn Như Yên trút một hơi thở dài, Hàn Tiểu Tranh chân thành nói:

- Cám ơn cô.

Đoạn Như Yên hỏi lại:

- Cám ơn ta cái gì?

Hàn Tiểu Tranh đáp:

- Cám ơn cô nói cho ta biết nhiều chuyện như vậy, cũng cám ơn cô khiến ta không hy sinh vô ích.

Đoạn Như Yên vẫn lạnh nhạt nói:

- Người không cần cám ơn ta, con người ta làm gì cũng không phải vô cớ đâu, ta giúp người vì ta cần lợi dụng người!

Hàn Tiểu Tranh bàng hoàng, không ngờ nàng lại nói như vậy!

Đoạn Như Yên lại nói:

- Ta biết võ công của người hơn ta xa, còn võ công của ta vốn không đối phó nổi với Thần Thủ. Đây cũng là một trong những nguyên nhân ta bị hãm khống chế bao nhiêu năm nay, cho nên ta muốn mượn võ công của người!

Ngừng một chốc, nàng nói tiếp:

- Đương nhiên, cái này đối với người cũng không thiệt thòi, vì ta hiểu rõ Thần Thủ, hiểu rõ Lục vương phủ, có thể nói nếu không có ta, người cũng khó làm được gì.

Hàn Tiểu Tranh thầm ngạc nhiên về cách nói chuyện đặc biệt của nàng, quan hệ của hai người họ hiện giờ là nương tựa vào nhau để sinh tồn, Đoạn Như Yên hoàn toàn có thể nói là người đi trước, nhưng không cần phải nói lộ liễu như vậy.

Đoạn Như Yên chợt hỏi:

- Thủ nghệ của ta như thế nào?

Hàn Tiểu Tranh giật mình, nhưng lại vừa kịp hiểu ra, vội đáp:

- Rất tốt, ta chưa bao giờ được thoải mái như thế!

Đoạn Như Yên nói:

- Nếu không phải ta, có lẽ người điên lên thật, hôm qua người đã đến mức muốn bùng nổ rồi, chỉ cần kích thích thêm một chút xíu nữa thì người không thể nào không phát điên! Đến lúc đó còn trông vào ai báo thù cho A Vân?

Câu cuối cùng làm cho Hàn Tiểu Tranh toàn thân đều toát mồ hôi.

Bầu trời đột nhiên bắt đầu chuyển sang càng tối hơn, Hàn Tiểu Tranh biết đây là bóng tối trước khi trời hừng sáng.

Đoạn Như Yên lại cất tiếng:

- Người muốn nghe một câu chuyện không?

Hàn Tiểu Tranh lại ngạc nhiên, nghĩ thầm: “Cô ta làm sao thế?”

Miệng lại nói:

- Cô kể đi, dù sao trời vẫn chưa sáng.

Đoạn Như Yên ngồi dựa vào gốc cây đào, lặng thinh một lúc, rồi dùng giọng bình ổn bắt đầu kể:

- “Mười chín năm trước, Giang Đông Bạch Thành có một Tri phủ, không có con trai, chỉ có một con gái, cho nên vị Tri phủ này vô cùng yêu thương con gái của ông ta. Chín năm trước, lúc cô con gái ấy vừa tròn mười tuổi, vị Tri phủ này cáo lão hoàn hương, trở về quê ông ta ở Lỗ Đông.

Từ Giang Đông đến Lỗ Đông, xa xôi ngàn dặm, vị Tri phủ cáo lão hoàn hương ấy mang theo thê tử và con gái cùng với vài người nô bộc bắt đầu lên đường về quê.

Vị Tri phủ ấy nghĩ rằng về đến quê nhà, có thể sống một cuộc sống bình an cho hết những năm cuối đời. Ai ngờ rằng có phong vân bất trắc, lúc bọn họ đang đi trên đường thủy, gặp phải đạo phi. Bọn đạo phi ấy giết người cướp của, không những cướp sạch tiền tài của vị Tri phủ mà còn giết người diệt khẩu. Đang lúc Tri phủ bị trúng độc thủ, Tri phủ phu nhân sợ bị làm nhục nên ôm theo đứa con gái mười tuổi cùng nhảy xuống sông.

Lúc đó, cô bé mười tuổi ấy hoảng sợ đến mức mặt không còn sắc, sau khi được mẹ ôm nhảy xuống sông, bị mấy đợt sóng đánh làm mẹ con phân

ly. Đạo phỉ thấy có người nhảy xuống sông, sợ hành tung bị tiết lộ sẽ bị quan phủ truy tập, liền dùng thuyền đuổi theo. Cô bé ấy giương to mắt nhìn thấy mẹ mình bị thuyền đuổi kịp, bị bọn cầm thú ấy kéo lên thuyền, loạn đao băm chết!”

Nói đến đây, giọng Đoạn Như Yên rưng rưng ngừng lại, rồi tiếp:

- “Cô bé nhìn thấy thảm trạng trước mắt khiến cho ngay cả tiếng khóc cũng không phát ra được, chỉ có nước mắt tuôn trào không ngừng. Thật sự, không bao lâu, cô bé không còn đủ sức để chống chọi với sóng nước, chỉ còn để mặc cho dòng nước cuốn trôi, khi chìm khi nổi. Trong lúc ấy, tâm niệm của cô bé đều như tro bụi, cho rằng mình chết chắc rồi, dù cho đám cầm thú kia không đuổi theo, mình cũng sẽ bị sóng nước nhận chìm.

Bọn cướp lại reo hò tiến đến gần cô, một nỗi sợ hãi khủng khiếp bám chặt vào tâm tinh cô, rốt cuộc cô cũng bình tâm nghĩ thầm “ta thà chết chìm cũng không để lọt vào tay các người”. Vì thế, cô liền chúi đầu xuống nước, không nổi lên nữa. Rất nhanh sau đó, sợ hãi và phẫn nộ thêm vào sức mạnh của sóng nước làm cho cô bé ngất đi!

Nhưng cô bé lại không chết! Là một người chuyên đan lưới bắt một loại cá được gọi là cá “răng vàng” đã cứu cô ta. Thịt cá “răng vàng” rất tươi ngon, là trân phẩm trong loài cá, nhưng ban ngày nó không bơi trong nước mà bám chặt dưới đáy sông, chỉ đến đêm khuya trời tối nó mới nổi lên kiếm ăn. Cho nên những ngư dân chuyên bắt cá “răng vàng” đều ra khơi vào giữa đêm, cô bé ấy chính là được những người đó cứu lên!”

Xem tiếp hồi 41 Thần Thủ chi vương

ĐỘC CHIẾN THIÊN NHAI

Long Nhân

www.dtv-ebook.com

Hồi 41

Thần Thủ Chi Vương

“C ô bé gặp đại nạn không chết, đối với người ngư dân đã cứu mình cảm ơn vô cùng, lúc cô có thể bước xuống đất rồi, cô trèo xuống giường, quỳ lạy người ngư dân ấy liền chín cái, dập đầu đến chảy máu. Không ngờ rằng vận rủi vẫn chưa dừng tại đây, vợ của người ngư dân ấy ngầm để ý đến cô bé. Một ngày nọ, nhân lúc người ngư dân không có ở nhà, mụ già ấy lừa cô bé đến một cái trấn nhỏ cách xa ngoài ba mươi dặm, đội lên đầu cô bé một cái mũ cỏ và bán cô bé đi!

- “C

Cô bé thông minh lanh lợi, biết là không hay, liền cầu xin mụ già xấu ác rằng muốn theo hầu hạ mụ, làm trâu làm ngựa cho mụ đều được! Vì cô bé biết sau khi bị bán đi rồi, vận mệnh sẽ còn thê thảm hơn cả làm một con a đầu! Nhưng mụ già ấy lòng gang dạ thép, mặc kệ cô bé cầu xin thế nào cũng không chấp nhận!

Người xem xung quanh dần dần đông đúc, mọi người chỉ chỉ trỏ trỏ, có mấy người muốn mua, nhưng giá cả không như yêu cầu của mụ già. Cô bé tội nghiệp khóc nức nở, đã chết ngất đi mấy lần!

Chính vào lúc này, từ trong đám đông bước ra, một người đàn ông trung niên đầu mặt đầy cáu bẩn, cả một khuôn mặt đầy râu ria trông thật đáng sợ, quần áo trên người không phân không loại, hăn nói muốn mua cô bé! Đang lúc đó, mụ già chỉ vào mũi hăn mắng rằng “Lão nát rượu, người cũng muốn mua? Tiểu ra lấy nước mà soi mình đi!”. Thì ra đó là một người lang thang, đi Nam về Bắc không biết đã đi qua bao nhiêu nơi, bình thời hăn ăn một

bữa no một bữa, dựa vào người ta đi làm công gần ngày để kiếm sống, ở đâu ra tiền mua người?

Người bị gọi là đồ nát rượu nói lớn: “Ai nói đồ nát rượu không thể mua? Tiền của tên nát rượu ta không phải là tiền à?” có người cũng lớn tiếng hưởng ứng: “Tên nát rượu người cho rằng mua kim hay mua chỉ hả?”

Ai ngờ rằng lão nát rượu ấy bỏ ra mười lượng bạc mua cô bé! Hẳn nói trước:

“Nói chuyện đừng như đánh rắm, một là một, đừng có hối hận!”

Mụ già bị hấn khích, liền vạch áo vỗ ngực nói: “Lão nương nói như đinh đóng cột! Nếu người không mua, thì đồ nát rượu người là con nhà gái điếm!”

Không ngờ cuối cùng lão quỷ lấy ra mười lượng bạc. Mười lượng bạc ấy có bạc vụn, bạc hoa, bạc văn, còn có tiền đồng, ngân phiếu, đủ thứ loạn xạ, nhưng rồi cũng đủ mười lượng bạc. Mụ già kinh ngạc, biết rằng lão nát rượu đã lật hết tẩy lên rồi, liền giao cô bé cho lão ấy!

Lúc ấy cô bé vô cùng sợ hãi, vì hình dáng của lão nát rượu rất đáng sợ, nên không trách được cô bé sợ hãi. Không ngờ rằng lần này cô bé lại sai rồi, lão nát rượu tuy hình dáng đáng sợ nhưng kỳ thực tâm địa lão rất tốt, lão nói lão thấy cô bé rất có thể bị bán vào thanh lâu hoặc làm tiểu thiếp, không nhẫn tâm nhìn thấy cô bé bước vào lửa, nên moi hết tất cả tiền mồ hôi nước mắt của lão để mua cô bé. Lão chỉ vào cái lỗ mũi đỏ quết vì rượu của mình nói với cô bé: “Người cứ gọi ta là tửu thúc, sau này ta có ăn thì người có ăn! Nhưng mà người đừng hy vọng có cá có thịt, chăn êm nệm ấm! Tửu thúc không có bản lĩnh, chỉ có thể cho người no bụng khỏi đói rách mà thôi! Hy vọng người sau này có thể tìm được người đàn ông hoàng đế gả, lão rượu ta có nhắm mắt xuôi tay thì trong lòng cũng có một chuyện đáng để đắc ý”.

Từ đó, cô bé bắt đầu cuộc sống cùng với Tửu thúc của cô ta nương tựa vào nhau, cô bé vốn là thiên kim nhà quan quyền, làm gì đã nếm mùi cực khổ? Nhưng cũng xem như cô bé cần răng chịu đựng được, cô học cách nấu cơm, học giặt giũ may vá, càng học được cách làm sao chăm sóc người say rượu. Trong một năm, quá nửa thời gian Tửu thúc chìm trong cơn say triền

miên. Sau mỗi lần lão uống say, lão lại lẩm nhẩm kể cho cô bé nghe những chuyện về nhà của lão hồi trước, về vợ con của lão, cô bé lắng thính lắng nghe, không khỏi nhớ lại nhà của mình, người thân của mình.

Cuộc sống của Tử thúc không ổn định, cô bé theo Tử thúc lang thang khắp nơi, giống như một chiếc lá giữ gió mùa thu, lượn đến bay đi. Xuân đi xuân về, bất tri bất giác, cô bé đã trở thành một vị cô nương dáng cao dong dỏng, tuy khắp người đều mặc vải thô, nhưng tư lạ gấm vóc lại không tả hết sắc đẹp kinh người của cô”.

Hàn Tiểu Tranh đoán định cô bé mà Đoạn Như Yên nói đến chắc chắn là chính cô ta, Hàn Tiểu Tranh chấn động vì những gì Đoạn Như Yên đã trải qua, trong lòng tràn ngập sự đồng tình.

Có lẽ, trong tâm mỗi người đều có một khoảng không âm ám?

Đoạn Như Yên lại tiếp tục kể:

- Năm vị cô nương ấy mười lăm tuổi, hai ông cháu họ đến Thiểm Tây, nghỉ chân tại một nơi gọi là Đàm Quan, Tử thúc tìm được một phần việc tại một cửa hàng bán gạo, còn vị cô nương ấy may mắn trẻ em đội cho người ta, tiền hai người kiếm được ngoài việc dùng cho mỗi tháng, đã có dư chút đỉnh. Cho nên, những ngày tháng đó, trong cuộc sống cơ cực của cô đã có chút vị ngọt. Vì chia nhau làm việc, Tử thúc nói chờ đến lúc để dành đủ tiền, lão sẽ đưa cô cùng về quê nhà, tìm vợ và con lão. Tử thúc thường nói lão rất hối hận vì đã rời bỏ gia đình, cho nên thường sau khi say rượu lão hay ngâm nga một khúc ca bi thương, giọng hát của lão khô khan và rít rít, nhưng vị cô nương mỗi lần nghe thấy đều rơi nước mắt.

Trong bóng tối vang lên tiếng nấc nghẹn ngào của Đoạn Như Yên, đó là một nỗi bi thương được cố gắng đè nén nhưng không làm sao đè nén được.

Hàn Tiểu Tranh không kiềm được lòng, nhẹ nhàng ôm lấy hai vai Đoạn Như Yên, nói:

- Đoạn cô nương, không kể nữa à?

Đoạn Như Yên không phản ứng gì:

- Không! Ta muốn kể! Ta đã giấu những chuyện trong quá khứ của mình quá lâu và sâu rồi, tất cả mọi đau khổ ta đều gặm nhấm một mình bấy lâu nay, ta thường bật tỉnh khỏi những cơn ác mộng trong đêm khuya lạnh lẽ,

sau đó ta một mình chạy đến giữa ngọn đồi không thanh vắng, mặc sức kêu gào!

Lòng Hàn Tiểu Tranh trầm xuống, không ngờ số phận của nàng thê lương như vậy, nhưng không có ai an ủi, ủng hộ nàng, nàng chỉ có thể đem sự đau khổ chia sẻ với màn đêm!

Đoạn Như Yên nói:

- “Tửu thúc là người kéo xe chở gạo cho người ta, có một hôm sau khi mưa tạnh, Tửu thúc đi kéo xe chở gạo ở bên ngoài về, ai ngờ rằng vì đường trơn, Tửu thúc lại uống nhiều rượu, không lưu ý làm xe gãy, gạo đổ hết xuống đường, mà mặt đường thì đầy nước nên gạo bị hư hết, còn xe kéo thì gãy mấy giá đỡ.

Đối với hai người Tửu thúc, đây quả là tai họa lún đầu. Tửu thúc mang hết số tiền dành giùm của hai người đi đền cho ông chủ nhưng cũng không được bao nhiêu.

Tửu thúc nói với ông chủ tiền công sau này dùng để bồi thường cho sự việc lần này, ông chủ lại nói không cần nữa, ta xem tiểu cô nương nhà ngươi rất cơ linh, thôi thì đến chỗ ta đi, cũng đỡ cho lão tửu quý người bớt khổ!

Tửu thúc đồng ý không? Ông chủ của lão là người đã ngót nửa trăm chưa?

Nhưng Tửu thúc biết nếu cãi lại lúc đó thì không thể nào được, lão một mình phiêu bạt tha hương, có thể chống lại ông chủ mình sao? Huống chi lão xác thực nợ tiền ông chủ. Vì thế, Tửu thúc liền nói con nha đầu này may mắn rồi, đợi tôi về nói với nó!

Ông chủ đắc ý cười lớn!

Tửu thúc hôm nay về nhà không có uống rượu, vì lão muốn đưa vị cô nương chạy trốn! Lão không thể đẩy cô vào lửa! Trời vừa tối, bọn họ thu thập sơ sài một ít hành lý, rồi bắt đầu chạy trốn! Ai ngờ rằng chạy chưa bao xa thì có một đám người đốt lửa, hét lớn kêu nhỏ đuổi theo đến, hiển nhiên hành tung của họ đã bị người ta phát giác. Hai người tâm hoảng ý loạn, lại thêm thân người Tửu thúc bị rượu giầy vò, chạy làm sao cũng không nhanh

được, mắt nhìn thấy đám người phía sau càng đuổi càng gần, cô nương hoảng hốt làm chân trượt sang một bên”.

Hàn Tiểu Tranh bất giác “A” lên một tiếng. Đoạn Như Yên lại tiếp:

- “Chớp mắt, đám người kia đã tiến gần còn cách vài thước, Tửu thúc và vị cô nương đều tuyệt vọng, nhưng trong tình cảnh đó, đến ngay cả tìm cái chết cũng không thể. Chính vào lúc này, đột nhiên từ trên trời rơi xuống một người. Đương nhiên, thực ra đây là công phu khinh thân, nhưng theo vị cô nương ấy nhìn thấy thì đích thực là từ trên trời giáng xuống. Người đó chắn ngang giữa bọn người đang truy kích với Tửu thúc, lớn tiếng nói: “Xem ai dám tiến thêm một bước?”, dáng vẻ đó thật uy vũ!

Trong lòng cô nữ thầm: “Thì ra là thượng thiên tội nghiệp bọn ta, sai người đến cứu!”, đám người truy kích không biết thế nào, hô hào xông vào người kia, còn chưa xông đến trước mặt, đã văng cả ra xa rồi! Cả đám hết hồn mắt trợn trừng, miệng ú ớ, có kẻ la lớn: “Hồ tiên, đó là hồ tiên!”, lời nói vừa phát ra, đám người kia càng hồn phi phách tán, trong chớp mắt đã chạy tán loạn!

Tửu thúc và cô nương đều không nói nên lời, quỳ xuống đất mà dập đầu, người ấy vội vàng ngăn lại, nói những chuyện thế này chỉ cần là người thì đều ra tay tương trợ. Hai người Tửu thúc nghe rồi càng thêm cảm động. Người kia tự xưng là Dương Nhuệ, là tiêu sư của một tiêu cục, có vợ có con, nhưng tiếc rằng vợ là người hẹp hòi xảo trá, e rằng thấy mình dung nạp người ngoài sẽ làm ầm cả lên, cho nên người ấy nói sẽ sắp xếp cho hai người ở một nơi hơi nhỏ hẹp một tí, đợi sóng gió qua rồi sẽ tặng một ít lộ phí để hai người đi đường!

“Gặp được người tốt như thế, hai người họ còn gì để nói? Cảm ơn còn không hết”.

Nói rồi đi theo Dương tiêu sư, Dương tiêu sư đưa họ đến một sơn thôn nhỏ, cái thôn đó quả thực nhỏ đến nỗi không thể nhỏ hơn được nữa, chỉ có bốn nhà người ở, Dương tiêu sư tìm một gian nhà, sắp xếp cho hai người ở đó. Vị cô nương ấy nghĩ thầm: “Trời cao thương người! Lần này xem như ác mộng đã qua đi”!

Dương tiêu sư rất nhiệt tình, cách ba đến năm ngày lại lên núi một lần, đưa thực phẩm, quần áo. Chớp mắt đã qua nửa tháng, Tử thúc có phần bồn chồn không yên.

Vì bị trói buộc ở một khu núi rừng nhỏ như thế thật quá buồn chán, trước mặt là núi sau lưng là núi, dưới chân mình cũng là núi! Kỳ quái hơn nữa là mấy nhà lân cận đã không cày ruộng, cũng không dệt vải, lại không đến gõ cửa nhà Tử thúc, người nào cũng tỏ vẻ thần bí, cái này mới thật khiến Tử thúc khó chịu. Nhưng Dương tiêu sư luôn nói ông chủ tiệm gạo cho không ít người đang tìm hai người họ ở vùng phụ cận, bây giờ rời khỏi đây có thể sẽ gặp chuyện.

Cho đến một ngày, Dương tiêu sư lại lên núi, hiện rõ vẻ vui mừng, hẳn còn mang theo một bình rượu và mấy món ăn để nhấm rượu, nói hẳn đã tìm được đường rồi, ngày mai tiêu cục của hắn phải áp tiêu, hắn có thể sắp xếp cho hai người họ vào hai xe áp tiêu, chỉ cần ra ngoài trăm dặm, đoán chắc không có chuyện gì nữa. Hôm nay hắn mang rượu đến, một là để chúc mừng, hai là để tổng tiền. Hôm sau có thể lên đường rồi!

Tử thúc và vị cô nương vui mừng ra mặt, đặc biệt là Tử thúc, cơ hồ như muốn uống một hơi cạn sạch bình rượu, Dương tiêu sư cũng cùng uống rượu với Tử thúc một trận, sau đó liền cáo từ, nói rằng phải về để lo chuẩn bị, ngày mai trời vừa sáng sẽ đến đón hai người.

Ngày hôm sau, vị cô nương ấy dậy từ rất sớm, tắm gội xong làm cả cơm sáng, lại chẳng thấy Tử thúc thức dậy, cô đến bên ngoài phòng của Tử thúc gọi mấy tiếng, nhưng không thấy Tử thúc trả lời. Trong lòng cô có chút bất an, liền đẩy cửa bước vào mới phát hiện Tử thúc đột nhiên phát bệnh, thần trí bất minh, sốt cao, sắc mặt trắng bệch!

Cô hoảng sợ đến lục thần vô chủ, chỉ còn biết nước nở khóc. Lúc này, Dương tiêu sư lên núi đón hai người, thấy tình hình này, vội vã xuống núi tìm thầy thuốc, thầy thuốc lên núi bắt mạch cho Tử thúc xong, thần sắc nghiêm trọng, cô vội hỏi thầy thuốc, thầy thuốc nói bệnh có thể thuyên giảm nhưng cơ hội không lớn!

Nói như vậy, kế hoạch đã chuẩn bị tự nhiên đổ sông đổ biển. Trong mấy ngày đó, Dương tiêu sư ngày ngày lên núi, cùng với vị cô nương chăm sóc

Tửu thúc, bất kể thầy thuốc kê bao nhiêu thuốc, Dương tiêu sư đều tìm cách tìm cho bằng được, nhưng mà... nhưng mà sau bốn ngày, Tửu thúc... ông ấy xuôi tay qua đời!”

Hàn Tiểu Tranh cảm thấy toàn thân Đoạn Như Yên đang run lên như chiếc lá thu.

Im lặng một lúc, Đoạn Như Yên thở một hơi khá dài rồi lại nói:

- Vị cô nương ấy cùng Tửu thúc nương tựa vào nhau mà sống đã qua bốn, năm năm trời, trong lòng cô không chỉ cảm ơn ông mà còn có cả thân tình. Trong tâm tư, cô đã coi ông lão như một người cha đã tái sinh cho mình. Cho nên, biến cố này đối với cô là một đả kích rất lớn, người cũng trở nên ngơ ngơ ngác ngác. Hậu sự của Tửu thúc, trên căn bản toàn nhờ Dương tiêu sư lo liệu!

Hàn Tiểu Tranh nhin không được, buộc miệng nói:

- Dương tiêu sư này thật là người cổ đạo nhiệt tình.

Đoạn Như Yên bỗng ré lên cười, lại là giọng cười lạnh lùng như băng của nàng:

- Cổ đạo nhiệt tình à? Ha ha ha...

Dường như nàng có chút điên cuồng.

Lòng Hàn Tiểu Tranh lại bắt đầu trầm xuống. Trong thần sắc của Đoạn Như Yên, Hàn Tiểu Tranh đã đoán ra được lại có chuyện bất hạnh giáng xuống đầu cô bé ấy, Hàn Tiểu Tranh không nhẫn tâm nghe tiếp nữa.

Đoạn Như Yên cuối cùng cũng ngừng được giọng cười khiến người bầm ruột tím gan, nói tiếp:

- Lúc đó, cô bé ấy cái gì cũng không biết, nếu như cô ấy có thêm tâm nhãn, thì cô ấy sẽ biết tiêu sư trong tiêu cục làm sao có nhiều thời gian rảnh rỗi như thế? Một người võ công đã cao như thế, lại làm sao phải đi làm tiêu sư? Nhưng ánh sáng của mấy chữ “ân nhân cứu mệnh” trên đầu Dương tiêu sư đã che mờ hai mắt cô bé, cô quá tin tưởng vào con người tốt bụng này rồi. Cho đến ngày thứ bảy sau khi Tửu thúc qua đời, cô mới nhìn rõ Dương tiêu sư là thứ xú ác!

Giọng của nàng nhỏ và trầm hẳn đi, như bị gió cuốn bay đi:

- “Hôm đó, Dương tiêu sư như thường lệ đến với cô bé, cô bé như nay nhìn lên không còn ai thân thích, hình ảnh vô cố. Cô bé cảm thấy Dương tiêu sư có thể đến thăm cô, đối với cô mà nói cũng là một sự an ủi. Khi chỉ còn lại một mình, trong tâm hồn cô bé chỉ còn lại ai thương và tuyệt vọng chiếm cứ. Nếu Tửu thúc còn sống, cô có thể cùng với Tửu thúc trở về quê nhà của ông, nuôi dưỡng ông đến già, hầu hạ ông lão. Nhưng như nay Tửu thúc đã chết, trong phút chốc cô không còn chủ tâm gì nữa, cũng không biết phải đi đâu về đâu! Dương tiêu sư ngọt ngào an ủi cô bé, lại nấu cho cô một bát canh gà, dỗ cho cô uống.

Sau khi uống xong bát canh này, cô bé bắt đầu cảm thấy toàn thân từ từ mất hết sức lực, sức nóng trong người từ đáy tim cuộn cuộn ra ngoài, làm cho đứng ngồi không yên. Dương tiêu sư lại không giống thường ngày, không hồi hã ra về trước khi trời tối, mà còn ở lại nói chuyện cùng với cô bé. Kỳ thực, cô bé không nghe được gì nữa. Tim cô đập loạn xạ, Dương tiêu sư vẫn cứ nói, tay hẩn nắm lấy bàn tay cô bé, cô bé giật thót mình, tự nhủ với mình: “Sao lại có thể như thế? Sao lại có thể như thế?”. Nhưng dù cho thế nào, cô cũng không cách nào rút tay lại được, thậm chí từ tận đáy lòng cô rất tình nguyện để cho hẩn nắm như thế, trong tâm tưởng cô trào ra bao nhiêu suy nghĩ cổ quái khiến cô rất kinh ngạc, nhưng những ý nghĩ đó không thể nào xua đi được!

Dương tiêu sư đột nhiên ôm chăm lấy cô bé, nói rằng sau này sẽ do hẩn chăm sóc cô, hẩn sẽ đối đãi tốt với cô... còn thêm những lời nói nghe không lọt tai khác! Cô bé muốn hét lớn: “Không!”, nhưng thật sự giọng cô bé rất nhỏ, nhỏ đến nỗi chỉ có cô nghe được giọng của chính mình, cô cảm thấy từng bộ phận trên người mình đang nóng lên, nóng đến độ cô chẳng còn chút sức.

Trong đầu cô bé tự mắng mình... cô vẫn không biết Dương tiêu sư đã giở trò trong bát canh gà, nhưng những việc cô bé làm lại trái ngược với lý trí của mình...”

Hàn Tiểu Tranh hồi hộp đến mức không dám thở mạnh nữa.

Đoạn Như Yên lại kể tiếp:

- “Chính lúc sắp phạm phải sai lầm lớn, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng đao kiếm đánh nhau, tiếp theo lại có tiếng kêu la thảm thiết.

Thần sắc của Dương tiêu sư chợt biến, lập tức phi thân phóng ra khỏi nhà.

Tiếng đánh giết bên ngoài chấn động, mà cô bé thì như không nghe thấy gì, cô hận bản thân mình không biết liêm sỉ, không quả đoán cự tuyệt Dương tiêu sư, đồng thời cũng oán hận Dương tiêu sư, cô nghĩ nếu không phải Dương tiêu sư có hành động như thế mới sau khi Tửu thúc chết bảy ngày, có thể cô đã đáp ứng Dương tiêu sư, bất kể lúc đó hắn đã ngoại tứ tuần, bất kể cô biết Dương tiêu sư đã có thê nhi. Nhưng cô rất cảm kích đại ân của Dương tiêu sư, mà cử chỉ của Dương tiêu sư trước giờ cũng rất nghiêm cẩn, ôn văn nhã nhĩ, vì báo ơn, cô tình nguyện làm tình nhân, làm thiếp!”

Đoạn Như Yên lại cười một cách lạnh lùng:

- Người nói, con bé ấy ngốc nghếch biết chừng nào? Thật là ngốc hết chỗ nói!

Hàn Tiểu Tranh không nói được câu nào.

Đoạn Như Yên vo vo cái búi tóc phía trước, đoạn nói tiếp:

- “Cô bé sau khi Dương tiêu sư đi rồi, tìm gáo múc nước múc từng gáo từng gáo đổ lên người, cuối cùng ngập cả đầu vào trong nước. Nước lạnh làm cho thần trí của cô dần dần trở lại, nghĩ lại việc vừa xảy ra, cô nhin không được bật khóc!

Không biết khi nào, sau lưng cô xuất hiện một người, người đó nói: “Cô nương! Cô vẫn còn may mắn. Trước cô đã có nhiều cô gái, kết cục cuối cùng là mất tích hoặc tử vong!”

Cô bé nghe như thế, kinh hãi quay đầu lại, cô nhìn thấy một người trung niên cực kỳ uy nghi. Cô bé vốn là con nhà quan quyền, nên cô có thể từ bộ y phục của người này nhìn ra địa vị của ông vô cùng hiển hách, cuộc sống thời thơ ấu của cô khiến cho cô có một loại hảo cảm với người của quan phủ, cho nên cô có thể bình tĩnh trở lại để nghe người kia nói hết.

Từ lời nói của người kia, cô hiểu rõ tất cả, cô biết Dương tiêu sư không phải tiêu sư, mà là Đường chủ của một bang phái thần bí. Vì nguyên nhân

nào đó, hắn tách rời khỏi giáo chúng của hắn, người trong thôn này đều là đồng bọn của hắn!

Hắn đã cho thuốc mê vào bát canh gà, Tửu thúc cũng là do hắn hại chết!

Cô bé chưa đợi người kia nói xong đã ngất đi. Đợi lúc cô tỉnh lại, người trung niên uy nghi kia vẫn còn ở trước mắt, người ấy hỏi: “Cô có muốn một ngày kia cô có thể chính tay mình giết hắn không? Cô có tình nguyện báo thù cho Tửu thúc của cô không?”

Cô bé gật đầu liên tục, cô không còn khóc nữa, vì lửa giận đã đốt khô hết nước mắt của cô rồi.

Từ đó, cô theo dưới sự dạy dỗ của người ấy, trở thành một công cụ trong tay hắn. Cô bé không những học được võ công, mà còn học được những thứ mà người trên giang hồ đều biết, cô đã biết gần như đầy đủ như dùng độc, dịch dung... sau khi tiếp xúc một thời gian, cô đã biết rõ người trung niên uy nghi kia cũng không tốt đẹp gì!

Nhưng hắn có thể giúp cô. Có thể thực hiện việc báo thù cho cô. Cô đã biết rõ võ công của Dương tiêu sư rất cao, với sức lực của cô vốn không cách nào thành công.

Cho nên cô cam tâm tình nguyện bị người khác lợi dụng!”

Hàn Tiểu Tranh không nhịn nổi, liền nói:

- Về sau cô bé đó đã báo thù rồi chẳng?

Đoạn Như Yên thở dài:

- Chưa, tuy cô bé ấy đã đặt bẫy khiến hắn với con hắc trỏ mặt, nhưng hắc trỏ lại mất tích rồi!

Hàn Tiểu Tranh làm bộ thăm dò:

- Dương tiêu sư là Lữ Nhất Hải à?

Đoạn Như Yên im lặng một hồi lâu rồi đáp:

- Không sai, chính là hắc trỏ! Con thỏ xảo quyệt cũng chỉ có ba cái hang, nhưng với hắc trỏ thì ba cái hang vẫn chưa đủ. Sau khi Thần Thủ để hắc trỏ chạy thoát khỏi cái sơn thôn nhỏ ấy, lại mấy lần bắt được hành tung của hắc trỏ. Nhưng hắc trỏ quá xảo trá, lần nào cũng phí công vô ích. Lần cuối cùng là lần phát hiện hắc trỏ ở cái sào huyết cũ tại Hoa Thạch Thành nhà họ Tả. Vì thế,

Thần Thủ ngằm lợi dụng bày mưu dẫn hắc đến Xuân Phong Đắc Ý lâu để Tả Chi Nhai đến gần ta...

Hàn Tiểu Tranh lại không giữ được kiên nhẫn:

- Vậy... cái giá cô phải trả không phải quá lớn rồi ư?

Đoạn Như Yên nói:

- Không, người lầm rồi. Ta đã không còn là cô bé không hiểu thế sự như trước kia nữa, ta biết thế nào gọi là dục cầm cô tung, nếu Tả Chi Nhai dễ dàng chiếm đoạt được ta, vậy thì hắc không đời nào biết quý trọng ta, càng không thể nào có cảm tình thật với ta. Ta từng giúp Thần Thủ đối phó với người khác, ta có thể nắm bắt được nhược điểm trong lòng từng người một cách chuẩn xác, sau đó mới đánh gục họ! Khá nhiều người chết trên tay ta, nhưng bọn họ lại không hận ta, lúc sắp chết vẫn còn đối với ta một tấm lòng thâm tình. Ha ha ha ha ha...

Hàn Tiểu Tranh cảm thấy ớn lạnh, Hàn Tiểu Tranh không thể nào tưởng tượng được một cô bé như Đoạn Như Yên lại giết không ít người!

Nhưng có thể trách được Đoạn Như Yên sao? Bất kể là ai, sau khi trải qua bao nhiêu đó khổ nạn, tính cách cũng sẽ bị thay đổi, cách nhìn đối với thế nhân cũng sẽ thiên lệch đi.

Hàn Tiểu Tranh nói:

- Báo thù tất nhiên là trong tình lý, loại người như Lữ Nhất Hải, tất nhiên chết không đáng tiếc, nhưng Thần Thủ cũng chẳng phải hạng lương thiện, sao cô lại có thể... giúp Trạ bạo ngược?

Hàn Tiểu Tranh khẽ nghiêng răng, nhưng rồi cũng nói ra bốn chữ cuối cùng, Hàn Tiểu Tranh biết dù cho không nói thì Đoạn Như Yên cũng có thể đoán được Hàn Tiểu Tranh muốn nói gì.

Quả nhiên, Đoạn Như Yên nói:

- “Người thật là thành thực, không biết nói vòng vo, không giống bọn đàn ông khác trăm phương ngàn kế lấy lòng ta. Tuy ta đã giúp Thần Thủ không ít việc, nhưng đó đều là chuyện chó cắn chó, bọn người đó cũng chẳng phải là người tốt. Hơn nữa, Thần Thủ đối đãi với ta một mực rất tốt, đã không có ý gì với ta cũng không cho phép thủ hạ của hắc vô lễ với ta.

Thậm chí, giữa ta và hắn không phải quan hệ thượng cấp hạ thuộc thuần túy, ta có tự do tương đối lớn!

Bây giờ ta mới biết, đây là chỗ hơn người của Thần Thủ, hắn hiểu ta rất rõ, biết ta không giống bọn người tầm thường trên giang hồ. Ta bước vào giang hồ, hoàn toàn thân bất do kỷ, nên ta ghét nhất là bị người khác quản thúc. Thần Thủ chỉ khế dùng thù hận trong lòng ta để dẫn dụ và điều khiển ta. Thật không ngờ, quay đầu lại, hắn vẫn bán đứng ta, không cần người nói, ta cũng biết dụng ý của hắn vì sao cải trang ta thành A Vân”.

Nàng đứng lên, từ từ nói tiếp:

- Hiện thời, ta cùng Thần Thủ đã thề bất lưỡng lập, ta sẽ không tha thứ cho bất kỳ người nào lừa gạt ta. Nhưng ta cần làm trước tiên là tìm Lữ Nhất Hải, giết hắn để báo thù cho Tử thúc của ta! Ta biết không có sức mạnh của Thần Thủ, chỉ dựa vào một mình ta thì việc này còn khó hơn lên trời, nhưng ta vẫn phải làm! Bởi vì Tử thúc là người duy nhất thực lòng đối đãi với ta. Nếu như ngay cả thù của ông ta cũng không báo được thì ta còn mặt mũi nào sống trên đời nữa?

Nói đến đây, nàng lấy trong bụng áo ra vật gì đó, cầm lên tay rồi nói:

- Mỗi lần nhìn thấy cái chuông đồng này của Tử thúc lưu lại, ta lại hận chính mình rất nhiều, Tử thúc chết đã bốn năm, nhưng vì sao ta vẫn chưa thể báo thù cho ông? Những kẻ giết cha mẹ ta đã sớm bị quan phủ vây bắt và xử tử, đây cũng là kết quả do Thần Thủ nhúng tay vào, chỉ còn lại mối thù của Tử thúc.

Hàn Tiểu Tranh chột nói:

- Cái chuông đồng? Có thể cho ta xem một chút không?

Đoạn Như Yên không để ý đến giọng của Hàn Tiểu Tranh có chút run rẩy, liền đưa cái chuông đồng cho Hàn Tiểu Tranh.

Lúc này, chân trời đã có một khoảng trắng như bụng cá, mượn ánh trăng nhạt, Hàn Tiểu Tranh tỉ mỉ ướm thử trọng lượng cái chuông trong tay, thần sắc cực kỳ trịnh trọng.

Một lúc sau, Hàn Tiểu Tranh mới nói:

- Đoạn cô nương, lúc Tử thúc của cô giao vật này cho cô, có nói gì với cô không?

Đoạn Như Yên đáp:

- Từ lúc nói cái chuông đồng này là vật duy nhất ông mua làm đồ chơi cho con trai mình. Lúc đó, ông ấy rất nghèo, lại một lòng ra ngoài kiếm nhiều tiền, rất ít khi chăm sóc gia đình. Cái chuông đồng này là lúc con trai ông ấy đầy một tuổi, ông ấy mua để làm quà sinh nhật tặng cho con trai, sau đó con trai ông ấy sau bảy tuổi, vẫn rất thích cái chuông này. Năm con trai ông ấy bảy tuổi, Từ thúc rời khỏi gia đình, muốn đến tận Quan Đông. Lúc gần đi, ông ấy không mang theo gì cả, chỉ mang theo cái chuông này của con trai, ông ấy nói mỗi khi nghe được tiếng kêu thanh thúy của nó, lại nhớ đến tiếng cười của đứa con trai vừa thật thà vừa cứng đầu của ông ấy.

Hàn Tiểu Tranh vẫn run run hỏi:

- Còn sợi dây tơ đỏ cột phía sau chuông đâu?

Đoạn Như Yên ứng lời đáp:

- Thời gian qua lâu, sợi dây tơ đỏ đã đổi màu rồi, sau đó lại bị đứt đi mất!

Nói đến đây, nàng chột giật mình:

- Làm sao người biết?

Hàn Tiểu Tranh không hồi đáp, quay mặt về hướng Đông, “phịch” một tiếng đã quỳ xuống đất, thảm thiết gào lớn:

- Ch... a... a... a.

Xem tiếp hồi 42 Kiếm Ưng Bách Thành

ĐỘC CHIẾN THIÊN NHAI

Long Nhân

www.dtv-ebook.com

Hồi 42

Kiểm Ủng Bách Thành

Trời đã sáng tỏ, rốt cuộc Hàn Tiểu Tranh cũng thanh tỉnh trở lại nhờ một việc ngoài dự liệu đáng kinh ngạc.

T

Đoạn Như Yên không ngờ Hàn Tiểu Tranh lại là con trai của Tửu thúc, không khỏi vừa vui mừng vừa kinh ngạc, kinh hỉ quá đổi lại nhớ đến chuỗi ngày cùng với Tửu thúc sống nương tựa vào nhau, không nén được bật khóc nức nở.

“Keng” một tiếng, Hàn Tiểu Tranh đã rút kiếm khỏi vỏ, thân hình như kinh điện vụt lên không, kiếm quang chói lòa.

Cây đao chạm phải liền ngã đổ xuống, lá đao bay tung tóe.

Sau cùng, Hàn Tiểu Tranh hét lên một tiếng, phóng thẳng xuống đất, lắc mạnh rồi giáng xuống một chưởng, “bùng”, bụi bay mịt mù, hòn đá đã bị đánh vỡ tung.

Hàn Tiểu Tranh ngẩng đầu lên trời:

- Lữ... Nhất... Hải!

Tiếng hét của Hàn Tiểu Tranh vọng đến mấy ngọn núi xung quanh rồi dội lại, vô số lá đao nhận phải lực khí vô hình đều rơi lả tả.

Đoạn Như Yên sợ Hàn Tiểu Tranh bị phản quá độ, vội vã tiến lên nói:

- Người chết không thể sống lại, việc chúng ta cần làm là giết địch báo thù, không phải chìm đắm vào bi thương. Huống chi, Tửu thúc vì ta mà chết, người mạng ta vài câu, đánh ta một trận, có lẽ trong lòng ta sẽ đỡ hơn một chút!

Hàn Tiểu Tranh nghe lời nói này, rồi cũng từ từ bình tâm, quay người lại nói:

- Ta đối với cha ta, xưa nay vừa yêu vừa hận. Ta yêu ông ấy là chuyện thường tình, ta hận ông ấy là vì ông ấy bỏ rơi mẹ con ta, rời xa quê hương. Ta cho rằng ông ấy là con người không có tình nghĩa, chỉ có người như vậy mới không thèm ngó ngang đến vợ con. Bây giờ, ta mới hiểu rõ cha ta không phải là người như thế, ông ấy rời bỏ mẹ con ta nhất định là vì muốn chúng ta bước ra khỏi cảnh bần khổ. Một người vô tình vô nghĩa sẽ không đi cứu một người không có quan hệ gì với mình đâu! Cho nên, bây giờ ta đối với cha ta chỉ còn lòng thương yêu mà thôi.

Ánh mắt của Hàn Tiểu Tranh nhìn về phía xa xa nói:

- Lữ Nhất Hải tác nghịch quá nhiều, đã đến lúc hắn nên bồi hoàn rồi! Chỉ vì hắn quá xảo quyệt, từ sau lúc Diệp thúc thúc gặp bất lợi, đến giờ hắn vẫn biệt tăm biệt tích!

Đoạn Như Yên nói:

- Không sai, ngay cả Thần Thủ cũng tra không ra hắn ở đâu, đích thật hắn không phải đơn giản!

Hàn Tiểu Tranh nói:

- Việc này có quan hệ với Vô Nhai giáo đằng sau lưng hắn. Bằng không, bằng một mình hắn thì dù có trốn dưới ba tấc đất, Thần Thủ cũng có thể moi hắn lên! Trên danh nghĩa, Vô Nhai giáo đã gạch tên Lữ Nhất Hải, nhưng trên thực tế thì Giáo chủ Tống Mễ luôn ngầm bảo vệ hắn!

Đột nhiên có một người lên tiếng:

- Sao các người không hỏi ta? Người mà Thần Thủ tra không ra, nói không chừng ta lại tìm được!

Giọng nói của một người phụ nữ.

Hàn Tiểu Tranh và Đoạn Như Yên đồng thời thất kinh, quay ngoắt đầu lại, nhìn thấy Hạ Vũ.

Hàn Tiểu Tranh đã từng gặp Hạ Vũ trong Lục vương phủ, nên Hàn Tiểu Tranh càng kinh sợ hơn Đoạn Như Yên. Nghĩ đến Doãn Phi Dương, Hàn Tiểu Tranh không khỏi hoài nghi hành tung của mình và Đoạn Như Yên đã bị Thần Thủ nắm trong tay.

Doãn Phi Dương đã bị Thần Thủ điều khiển hoàn toàn, vậy còn người xưng là Thiên Tâm Kiều Oa - Hạ Vũ này, cũng rất có thể hoàn toàn chịu sự sai khiến giống vậy từ Thần Thủ.

Trong tay Hạ Vũ còn cầm một cành hoa tươi, điệu bộ của cô ta vô cùng nhàn nhã, hai tay chấp sau lưng, từ từ tiến đến, vừa đi vừa nói:

- Nhị vị bất tất phải lo sợ, ta đối với hai vị không có ác ý. Sự thực, dù ta có ác ý thì cũng không làm gì nổi hai vị, đúng không?

Hàn Tiểu Tranh rồi cũng lên tiếng:

- Không ngờ lại gặp cô ở đây. Thần Thủ không giữ cô lại để tiếp tục làm tân nương sao?

Hạ Vũ không hề nổi giận, cười nói:

- Còn người? Cũng không phải đã chạy trốn ra đây rồi sao? Hồng nhan tri kỷ của người vô cớ mất tích, người đương nhiên phải chạy ra rồi! Còn ta? Tân lang của ta lại bị người giết chết!

Hàn Tiểu Tranh hỏi:

- Doãn Phi Dương?

Hạ Vũ gật đầu:

- Không sai.

Hàn Tiểu Tranh nói:

- Bây giờ cô đến báo thù cho hấn ư?

Hạ Vũ kinh ngạc:

- Báo thù? Sao phải báo thù? Ai quy định người làm vợ phải báo thù cho ông chồng đã chết? Huống hồ ta sớm nhìn hấn đã thấy ghét, một lòng muốn làm hồng hạnh trèo tường!

Nói đến đây, cô ta lại nhin không được cười:

- Nếu hấn dám đụng đến ta một cái thôi, thì hấn đã không phải chết dưới kiếm của người!

Hàn Tiểu Tranh kinh ngạc:

- Hình như cái gì cô cũng biết?

Hạ Vũ đặc ý nói:

- Nếu không thì ta làm sao được người ta gọi là Thiên Tâm Kiều Oa? Ta không giống những kẻ ngu muội khác, trước mắt bày ra rõ ràng thiên thiên

kết, thái ngân hoa mà lại không biết gì!

Hàn Tiểu Tranh càng ngạc nhiên, không hiểu gì cả.

Hạ Vũ nói:

- Trong Lục vương phủ, hoa đặt trên cửa sổ gọi là Thái Ngân Hoa, nếu đỏ thì gọi là Thiên Thiên Kết, nếu đem Thiên Thiên Kết phối hợp với Thái Ngân Hoa thì nó sẽ sinh ra một loại thuốc khiến người ta thôi động dục tình. Bây giờ người hiểu rồi chứ?

Hàn Tiểu Tranh há hốc mồm ra.

Hạ Vũ nói tiếp:

- Lúc ta đốt nến đỏ, len lén bỏ Khái Thụy Phấn vào. Trời vừa tối thì Doãn Phi Dương đã váng đầu đi ngủ mất rồi, còn thuốc có tác dụng với hắc ở trong mộng hay không thì ta không biết đâu!

Hàn Tiểu Tranh vẫn chưa hết kinh ngạc hỏi:

- Vậy sao cô vẫn còn sống mà không bị giết?

Hạ Vũ đáp:

- Tuy ta và Doãn Phi Dương vì vậy mà không học được võ công, nhưng không có nghĩa là bọn ta không thể sống tiếp, có những lúc nên biết thứ quan trọng nhất không phải võ công!

Ngừng lại một chút, cô ta lại nói:

- Nhưng mà như thế thì Doãn Phi Dương càng khổ, bất luận hắc nỗ lực như thế nào, rốt cuộc vẫn không đạt đến cảnh giới cao nhất của Thiên Cơ thần công. Cho nên, hắc mới chết dưới kiếm của người. Có lẽ, làm quỷ rồi hắc vẫn không hiểu vì sao người giỏi hơn hắc. Hắc đâu biết rằng hắc thất bại là vì hắc gặp phải ta, còn người gặp được là vị Đoạn Như Yên cô nương này!

Đoạn Như Yên ngẫm hoảng sợ, do đâu mà cô ta biết tên họ của mình, tuy nàng từng làm việc cho Thần Thủ, nhưng chuyện này nàng lại không tham dự trực tiếp, nên cũng chưa từng gặp Hạ Vũ.

Hàn Tiểu Tranh hốt nhiên nói:

- Hạ cô nương nói có thể tìm được người mà Thần Thủ tìm không được, vậy sao cô vẫn chịu nằm trong tay Thần Thủ, trở thành một trong những tân nương do hắc tác hợp?

Hạ Vũ đáp:

- Ta đến Lục vương phủ chỉ vì ta ham vui, kỳ thực đâu chỉ một mình ta? Ta tin chắc ngoài ta ra vẫn còn không ít người khác có thể thoát thân nhưng họ lại không chịu thoát. Bởi vì phần lớn số người đó đều có cùng một đặc điểm, có thể nói là nhược điểm, đó là hiếu kỳ!

Cô ta vừa dứt lời, lại thở dài nói rằng:

- Đáng tiếc, bọn họ không thấy một điểm, cửa lớn của Lục vương phủ không thể tùy tiện vào ra. May mắn ta vẫn có thể thoát ra được!

Hàn Tiểu Tranh thở dài rồi nói:

- Xem ra, cô đúng là một nhân vật lợi hại.

Hạ Vũ lại mỉm cười một cách kỳ bí:

- Thật ra, không phải ta lợi hại, mà là người sau lưng ta!

Hàn Tiểu Tranh thót tim:

- Cô cũng làm việc cho người khác?

Hạ Vũ nghiêm cần gật đầu:

- Dưới gầm trời này, số người làm việc cho người đó rất nhiều, rất đông, nên thế lực của người ấy rất lớn, mà người có thế lực lớn thì làm việc sẽ nhanh hơn, dễ hơn nhiều.

Hàn Tiểu Tranh hỏi:

- Vì sao cô cũng chú ý Lữ Nhất Hải? Vì sao cô hiệp trợ bọn ta?

Hạ Vũ nói:

- Đương nhiên ta cũng có mục đích. Nhưng ta biết dù cho người biết rằng ta có mục đích, người cũng không thể cự tuyệt được sự cảm dỗ của ta, đúng không? Ta dám bảo đảm, ngoại trừ ta ra, thiên hạ e rằng không còn ai có thể tìm ra Lữ Nhất Hải cho người!

Hàn Tiểu Tranh hỏi:

- Nếu ta cần cô giúp ta thì cô có điều kiện gì?

Hạ Vũ đáp:

- Thứ nhất, sau khi bọn người giết chết Lữ Nhất Hải, không được để cho bất cứ người nào biết hắn đã chết.

Hàn Tiểu Tranh hỏi:

- Tại sao?

Hạ Vũ lại nói:

- Thứ hai, không được hỏi tại sao!

Đoạn Như Yên không khỏi nghĩ thầm trong bụng: “Con nha đầu này không biết từ đâu đến, kỳ kỳ quái quái”.

Lại nghe Hàn Tiểu Tranh nói:

- Được, ta đồng ý hai yêu cầu trên!

Hạ Vũ vừa ý nói:

- Tốt! Hợp tác của chúng ta đã thành công một nửa! Với trí tuệ của ta thêm vào võ công của người, có thể nói không có gì bất lợi!

Hàn Tiểu Tranh nghĩ thầm: “À nha đầu này sao lăm rắc rối?”

Hạ Vũ đột nhiên hạ thấp giọng:

- Hai người có sợ người chết không?

Hàn Tiểu Tranh hoảng hốt, nhìn Đoạn Như Yên.

Đoạn Như Yên lạnh lùng nói:

- Người sống ta còn không sợ, nói chi người chết?

Hạ Vũ vỗ tay cười nói:

- Nói hay lắm, nói hay lắm, đại tỷ người thật không đơn giản! Không sai, trên thế gian còn cái gì đáng sợ hơn người sống chứ?

Nói đến đây, cô ta đột nhiên giơ hai tay lên, dùng sức vỗ ba cái.

Hàn Tiểu Tranh và Đoạn Như Yên đều ngạc nhiên nhìn cô ta.

Sau đó, bọn họ liền nghe thấy tiếng xe ngựa, một lúc sau, một chiếc xe ngựa đã xuất hiện trên con đường đất vàng ở vùng phụ cận của rừng đào.

Hạ Vũ cười nói:

- Hai vị, mời lên xe, một là để bớt mệt nhọc, hai là hình dáng của các người khó coi lắm!

Hàn Tiểu Tranh cúi đầu nhìn lại thì thấy quần áo toàn thân mình đều bám đầy bụi đất vàng.

Hàn Tiểu Tranh và Đoạn Như Yên đương nhiên không thể cự tuyệt cơ hội này, dù cho không có lòng tin thì cũng phải đi thử một lần.

Ngồi trong xe, có thể nhận biết được xe ngựa lúc queo lúc lạng sang bên. Ước chừng đã đi được hai canh giờ, xe mới chạy chậm dần rồi ngừng lại.

Hạ Vũ xuống xe trước, Hàn Tiểu Tranh và Đoạn Như Yên bước theo cô ta, ngẩng đầu lên nhìn, không khỏi giật mình. Phía trước là một cánh cửa đồng tất gỗ, trước cửa có tám tên lính cầm giáo mang đao, phi giáp nghiêm chỉnh đang canh giữ hai bên.

Hạ Vũ mời:

- Mời hai vị vào trong!

Hàn Tiểu Tranh kinh ngạc hỏi:

- Cô mời ta vào trong này à?

Hạ Vũ gật đầu đáp:

- Không sai!

Hàn Tiểu Tranh nói:

- Đây há chẳng phải là quan phủ trọng địa sao?

Hạ Vũ đáp:

- Đúng vậy!

Hàn Tiểu Tranh lại hỏi:

- Vậy sao cô còn muốn ta vào trong?

Hạ Vũ nói:

- Ai quy định trong phủ quan thì không được vào? Không cho vào thì giữ cái cửa đó làm gì?

Nói xong, cô ta đi thẳng vào trong, kỳ lạ là số người hai bên như không nhìn thấy có người xông vào bên trong, không có người nào bước ra ngăn cản.

Hàn Tiểu Tranh và Đoạn Như Yên nhìn nhau, vô cùng kinh ngạc. Nhưng rồi bọn họ cũng không nghĩ được gì nhiều hơn, cất bước tiến theo vào bên trong.

Qua khỏi cánh cửa lớn, bên trong có một người chạy ra tiếp đón, uốn mình giơ tay nói:

- Tiểu thư, mời theo tôi!

Hạ Vũ gật gù rồi cứ theo người đó đi sâu vào trong.

Đến phía ngoài một gian nhà tồi tàn, người đi phía trước ngừng lại, lấy ra một cái chìa khóa đồng, mở cánh cửa được khóa từ bên trong rồi nói:

- Tiểu thư xin cứ tự nhiên, nếu không còn gì dặn dò, tiểu nhân xin cáo lui.

Hạ Vũ nói:

- Đi đi, mọi việc cứ theo ta dặn dò mà làm là được rồi!

Người kia cung kính đáp: “Dạ!”, lui lại vài bước rồi mới quay người mà đi.

Hàn Tiểu Tranh và Đoạn Như Yên bước vào gian nhà, không khỏi biến sắc.

Ở đây có đến mấy chục cái thi thể, mỗi cái thi thể đều nằm trên một cái giá gỗ, toàn bộ thi thể đều được dùng vải trắng che kín, chỉ còn lộ ra đôi chân mang giày trắng.

Tiếng cửa kêu “k... e... é... t... t”, tự động đóng lại, có lẽ là do gió thổi, nhưng trong hoàn cảnh này, tiếng cửa kêu lại như chọc thẳng vào tai.

Sau một lúc, ánh sáng trong nhà mờ dần. Đoạn Như Yên bất giác nép sát vào người Hàn Tiểu Tranh, Hàn Tiểu Tranh thấy vậy nên nắm chặt tay nàng.

Bàn tay nàng khá lạnh.

Xem ra, phụ nữ tốt cuộc cũng vẫn là phụ nữ.

Hạ Vũ lấy ra đá lửa và rơm bắt lửa, dùng sức đánh lửa, sau đó tìm được một cái đèn dầu, đốt lên.

Trong nhà ánh lên một ánh sáng vàng vọt như hoàng hôn, ánh sáng le lói làm cho bóng của ba người khi thì kéo dài ra, khi thì nén ngắn lại.

Hạ Vũ nói:

- Đây là phòng để thi thể của nha môn, người chết không bình thường đều đặt ở đây một thời gian để điều tra rõ ràng nguyên nhân cái chết. Cho nên, tuy bên ngoài nhìn không ra, nhưng phần lớn số thi thể này đều không nguyên vẹn, có cái thiếu mất tứ chi, có cái không có tim gan, có cái thì mất đầu. Nên hai vị đừng tốt nhất là đừng đụng vào số vải đắp bên trên, những thứ bên trong không dễ nhìn đâu!

Giọng nói của cô nàng vốn rất dễ thương, lúc này lại trở nên trống rỗng và kỳ dị.

Hàn Tiểu Tranh hỏi:

- Ở đây thì có thể tìm được Lữ Nhất Hải sao?

Hạ Vũ đáp:

- Đúng, đến lúc, hắn sẽ xuất hiện, bởi vì đoạn thời gian này, nơi hắn ẩn thân chính là đây!

Đoạn Như Yên không nhịn được, hỏi:

- Đây?

Hạ Vũ nói:

- Đúng vậy, chính là đây! Ở chung với người chết có ưu điểm lớn nhất là không ai có thể tiết lộ bí mật của hắn. Bây giờ ta có một cách xuất kỳ chế thắng, các người xem!

Cô ta nâng cao cây đèn dầu trên tay mình lên, ngón tay chỉ về vách phía Tây rồi nói:

- Bên đó có ba chỗ trống, chỗ xa nhất ở phía Tây chính là nơi Lữ Nhất Hải thường nghỉ ngơi hàng ngày. Bây giờ hai người có thể nấp vào hai chỗ trống khác, sau đó đập vãi lên, chờ khi Lữ Nhất Hải nằm xuống bên cạnh hai người, hai người có thể thừa lúc hắn không phòng bị mà giết hắn!

Đoạn Như Yên la lớn:

- Không lẽ không làm như vậy thì không được sao? Không lẽ với võ công của bọn ta cũng không đối phó nổi hắn?

Hạ Vũ nói:

- Đương nhiên không phải. Nhưng việc các người cần làm không phải đánh bại hắn mà là giết chết hắn. Cái xảo quyết của Lữ Nhất Hải thì các người biết rồi, nhiều lúc hắn không còn đường nào thoát nữa, nhưng kết quả hắn vẫn giữ được cái mạng chó của hắn như kỳ tích luôn xuất hiện!

Hàn Tiểu Tranh thở dài, nói:

- Chỉ cần giết được Lữ Nhất Hải, cô khiến ta ôm người chết, ta cũng chấp nhận.

Đoạn Như Yên không nói gì nữa, Hàn Tiểu Tranh lại nói:

- Nhưng mà có lẽ để ta ở đây, còn Đoạn cô nương và cô hai người chặn bên ngoài sẽ tốt hơn một chút.

Hạ Vũ có vẻ hơi bức mình nhìn Hàn Tiểu Tranh, nhưng lại không có lý do gì không đồng ý, đành phải gật đầu.

Đoạn Như Yên lại nói:

- Không, chúng ta hãy cứ cùng nhau ở lại đây, ta ngăm đối đầu với hắc lâu như vậy, bây giờ nếu không thể tự tay đâm chết hắc, ta không cam tâm!

Hạ Vũ cường phả lên nói:

- Hàn Tiểu Tranh huynh đệ, xem ra tuy ngươi có lòng thương hương tiếc ngọc, người ta lại không nhận a!

Hàn Tiểu Tranh cũng mỉm cười, trong bụng lại nói thầm: “Sao cứ mở miệng là gọi huynh đệ?”

Hạ Vũ lại tiếp:

- Nếu đã như vậy thì một mình ta ở bên ngoài cũng được.

Nói đến đây, cô ta tiến đến một góc tường, cầm ra một số vật màu trắng. Hàn Tiểu Tranh nhìn thấy là hai đôi giày trắng giống hệt như giày được mang trên các tử thi.

Đoạn Như Yên hốt hoảng:

- Trừ phi... trừ phi phải mang đôi giày?

Hạ Vũ gật đầu:

- Chính là như vậy! Lữ Nhất Hải tuy có Giáo chủ Vô Nhai giáo tương trợ, nhưng Giáo chủ của hắc cũng chỉ có thể ngăm giúp đỡ hắc, ngoài mặt vẫn phải phân phó thuộc hạ truy tìm hắc, bởi vì Lữ Nhất Hải là phản đồ của Vô Nhai giáo. Diệp Thích có quan hệ với người trong Vô Nhai giáo rất tốt, rất nhiều người truy đuổi Lữ Nhất Hải không xá gì. Vô Nhai giáo gần như là một giáo phái không có lỗ nào không vào được, cho nên lúc Lữ Nhất Hải đề phòng bị kẻ khác phát hiện đã luyện được thói quen cực kỳ cẩn thận, nếu các người không thay giày, hắc liếc sơ cũng biết!

Đoạn Như Yên quả quyết:

- Đối!

Sau khi đối rồi, cảm thấy kỳ kỳ, dường như dưới gan bàn chân có chút không hợp, đây có thể là do tâm lý chăng?

Đợi hai người đổi giày xong, Hạ Vũ nói:

- Xin mời hai vị, ước chừng nửa canh giờ nữa hắc sẽ quay lại.

Hàn Tiểu Tranh gật đầu, rồi cùng Đoạn Như Yên đi về phía hai cái giá đặt thi thể còn trống.

Đoạn Như Yên vẫn còn chần chừ chưa dám leo lên giá nằm, Hàn Tiểu Tranh nói:

- Ta lại làm trước nhé, bây giờ tập luyện một chút, tương lai nếu có một ngày cũng phải nằm như thế thì cũng có kinh nghiệm rồi.

Hạ Vũ cười khúc khích.

Hàn Tiểu Tranh vừa căng người về sau. Chính trong chớp mắt ấy, Hàn Tiểu Tranh đột nhiên phát hiện tấm vải trắng đắp trên thi thể bên cạnh mình run lên nhè nhẹ từng hồi.

Trong lúc hoảng hốt, kiếm của Hàn Tiểu Tranh tuốt ra khỏi vỏ nhanh như điện.

Lúc thân người còn chưa đặt lên giá, kiếm của Hàn Tiểu Tranh đã điểm một cái lên giá đặt thi thể bằng tốc độ kinh người.

Người Hàn Tiểu Tranh mượn lực vọt thẳng lên, trường kiếm dương ra chọc thẳng vào tấm vải đắp trên thi thể bên cạnh.

Hàn Tiểu Tranh còn đang ở trên không, đã nghe tiếng hét lên vì sợ hãi của Đoạn Như Yên, tiếp theo lại nghe tiếng động của các loại cơ quan.

Hàn Tiểu Tranh không kịp quay đầu, kiếm của Hàn Tiểu Tranh đã chạm vào phần vải trên bụng thi thể.

Bỗng nhiên, cả tấm vải bay lên hướng về Hàn Tiểu Tranh chụp đến.

Tấm vải trắng che mất tầm mắt của Hàn Tiểu Tranh.

Có tiếng đao xé gió rít lên.

Hàn Tiểu Tranh thét lớn một tiếng, mũi kiếm như lửa, bắn ra tứ phía. Tấm vải lập tức bị cắt nát thì vô số mảnh, giống như một con dơi trắng đang nhảy múa.

Đồng thời, kiếm của Hàn Tiểu Tranh chạm vào binh khí. Chỗ tấm vải trắng bị cắt nát, cái thi thể kia bổ về phía Hàn Tiểu Tranh.

Hàn Tiểu Tranh biết tình hình không tốt, không dám ham đánh, vừa ra tay liền xuất ngay chiêu Kiếm Ủng Bách Thành uy lực vô song.

Kiếm khí của Hàn Tiểu Tranh lập tức rít vang lên, cơ hồ như muốn làm cho người ta khó thở.

Kiếm chưa chạm đến, người đã táng mệnh. Kiếm vừa chạm đến, người đã bị đâm thủng ngàn lỗ.

Máu tươi vương vãi tứ phía, máu thịt văng tung tóe. Đây vốn là một chiêu thức dùng khi đánh giữa ngàn vạn người, như nay lại dùng để đối phó với một tay sát thủ võ công không phải hạng cao minh, không trách được đối phương đến cả tiếng rên cũng không kịp có.

Xem tiếp hồi 43 Kỳ chiêu tể địch

ĐỘC CHIẾN THIÊN NHAI

Long Nhân
www.dtv-ebook.com

Hồi 43

Kỳ Chiêu Tể Địch

Hàn Tiểu Tranh ra một chiêu sát địch, không hề lưu tình, rồi lập tức vận mình bật lên, nhắm hướng Đoạn Như Yên bổ tới.

H

Quả nhiên không ngoài dự đoán, lúc bấy giờ, toàn bộ số thi thể trong phòng để xác đã lật tung mớ vải trắng, nhảy ra khỏi giá.

Hàn Tiểu Tranh la lớn:

- Cẩn thận!

Kỳ thực trong lúc Hàn Tiểu Tranh ra tay, Đoạn Như Yên đã cảm thấy bất diệu, nhưng trong tay nàng không có món binh khí nào cả, nhất thời chỉ có thể dĩ tịnh chế động.

Hàn Tiểu Tranh còn đang ở trên không, nhìn thấy có ba người đã xông đến trước mặt Đoạn Như Yên, trong lòng gấp rút, lập tức phóng kiếm về phía Đoạn Như Yên:

- Dừng kiếm của ta! Ta dùng vô kiếm!

Đoạn Như Yên nhanh chóng tiếp lấy.

Lúc này vừa đúng có một người hươu đao quét ngang. Thân hình Đoạn Như Yên như mây như khói, thụp xuống bất khả tư nghị, rồi từ một góc độ kỳ dị lách ra, đồng thời vung trường kiếm lên đâm xuyên qua người kẻ kia.

Cùng lúc đó, Hàn Tiểu Tranh đã phi thân đến bên cạnh, một chưởng đã trúng ngay một người trong đám khiến hắn bay thẳng ra ngoài, đầu bể óc nát văng ra tứ tung.

Gã còn lại cũng không giữ được mạng, Hàn Tiểu Tranh phi cước đá trúng vào một cái giá đặt cây làm cho cái giá văng lên, văng trúng gã ấy,

chỉ nghe một trận “rắc rắc” kêu loạn lên, trong đó có tiếng gãy vỡ của cái giá gỗ, cũng có tiếng xương cốt của đối phương bị gãy nát.

Kết quả, người cùng giá nằm cả trên đất.

Đoạn Như Yên nhặt lấy thanh đao của kẻ vừa chết. Hàn Tiểu Tranh nói:

- Tựa lưng vào ta! Đưa kiếm cho ta!

Vào lúc này, lại nghe tiếng binh khí va chạm vang lên ở nơi khác.

Hàn Tiểu Tranh nhìn sang mới biết là Hạ Vũ. Không khỏi bàng hoàng, vì Hàn Tiểu Tranh vốn cho rằng đây là do Hạ Vũ giở trò.

Hàn Tiểu Tranh hét lớn:

- Hạ cô nương, sát qua bên này!

Bấy giờ, bọn họ cách Hạ Vũ khoảng hai trượng, sau khi Hàn Tiểu Tranh gặp sự cố, một mặt giết địch, một mặt lo đỡ cho Đoạn Như Yên, thêm vào trong bụng đã nhận định đây là âm mưu của Hạ Vũ, cho nên này giờ không lưu ý thấy Hạ Vũ cũng đang bị công kích.

Chỉ nghe Hạ Vũ mắng lớn:

- Đồ khốn kiếp! Thật là xảo quyệt!

Lời nói chưa dứt thì một tiếng thét thảm thiết vang lên, nhưng không phải là tiếng của nữ nhân. Hàn Tiểu Tranh an tâm phần nào, gấp rút cùng Đoạn Như Yên xung phá sang phía Hạ Vũ để một là có thể tiếp ứng cô ta, hai là qua bên đó càng gần cửa hơn.

Hạ Vũ thấy hai người tiến đến gần mình, bất giác đảm khí đại tăng, chiêu thức biến hóa càng lạnh lợi hơn, lại có thêm một tên bị kiếm của cô nàng hót mất nửa cái đầu.

Lúc này đã có sáu bảy tên chặn giữa Hàn Tiểu Tranh và Hạ Vũ.

Hàn Tiểu Tranh biết rằng hiện giờ quan trọng là tập trung lực lượng, cho nên kiếm hạ bất dung tình, ra tay thật độc, võ công của sáu bảy tên này đều không phải yếu, nhưng cũng không ngăn nổi kiếm thế kinh người của Hàn Tiểu Tranh, phải lần lượt thoái lui.

Mắt đã nhìn thấy được thời cơ hội hợp với Hạ Vũ, đột nhiên ngọn đèn dầu duy nhất tắt ngấm, gian nhà tối sầm lại.

Liền nghe Hạ Vũ kêu lớn:

- Ngồi xuống!

Hàn Tiểu Tranh lập tức đặt tay lên vai Đoàn Như Yên nhấn một cái, cùng nhanh chóng ngồi xuống. Tiếp theo lại nghe tiếng ám khí xé gió rít lên.

Mấy tiếng kêu thét liên tiếp vang lên, dường như có mấy người ngã gục xuống.

Trong nhà tối tăm như vậy, đối với mấy người bên Hàn Tiểu Tranh thì đây lại là dịp tốt.

Hàn Tiểu Tranh vội nắm tay Đoàn Như Yên, hạ thấp giọng nói:

- Xoay lưng về phía Hạ cô nương đánh ra!

Đoàn Như Yên lập tức hiểu ra ý của Hàn Tiểu Tranh, hai người nắm chặt tay nhau thì tất nhiên sẽ không đánh nhằm đối phương, mà họ xoay lưng về phía Hạ Vũ để đi thì cũng sẽ không gặp phải Hạ Vũ. Cứ như vậy, ba người bọn họ sẽ không đánh nhằm người bên mình. Còn đối phương đông người, rất dễ tàn sát lẫn nhau.

Kế đó, Đoàn Như Yên và Hàn Tiểu Tranh lập tức từ cùng một hướng đánh qua, trong bóng tối ưu thế người đông của đối phương không thể hiển hiện được nữa, nơi nào Hàn Tiểu Tranh hướng tới, kẻ nào ngăn cản cũng đều bị bật ra.

Bỗng nhiên, cánh cửa duy nhất của gian nhà mở tung ra.

Trong phút chốc, trong nhà lại sáng lên.

Hàn Tiểu Tranh chợt phát hiện Hạ Vũ đã biến đâu mất.

Trong tâm Hàn Tiểu Tranh không khỏi trầm xuống, không biết cô ta đã bị trúng độc thủ hay cô ta vốn là người của đối phương, vừa rồi chỉ bất quá là đóng kịch cho Hàn Tiểu Tranh xem.

Bất luận là trường hợp nào, cũng đều không phải chuyện tốt.

Đột nhiên, một cái giá đặt cây lại văng lên.

Hạ Vũ lại xuất hiện ngay bên dưới. Hai chân cô nàng nhún một cái, người liền bay lên như bông liễu, lúc lực đạo đẩy người vừa hết, cũng vừa kịp đuổi tới cái giá đặt cây đang bay trên không.

Chân nàng lại điểm vào cái giá, thân người lại mượn thêm lực lướt ra, nhẹ nhàng đáp xuống bên cạnh Hàn Tiểu Tranh.

Vừa chạm đất, nàng đã vội nói: “Mau cởi bỏ đôi giày!”, thanh âm hiện rõ nét kinh hoàng.

Hàn Tiểu Tranh ngập ngừng, rồi vừa cởi giày vừa hỏi:

- Sao phải cởi bỏ giày?

Hạ Vũ nói:

- Nhất định bọn chúng đã giấu trò trong giày rồi!

Giọng nói vừa dứt, liền nghe có người vỗ tay nói:

- Con nha đầu thật thông minh! Không trách được ta ở đây mà người cũng có thể tìm ra!

Hàn Tiểu Tranh nhìn về hướng phát ra tiếng nói, rõ ràng đó là Lữ Nhất Hải.

Đôi mắt Hàn Tiểu Tranh trong phút chốc đã đỏ ngầu như máu.

Lại nghe Hạ Vũ nói:

- Có cảm thấy gì bất ổn không?

Hàn Tiểu Tranh ngẫm vận động nội lực, vừa sợ vừa giận nói:

- Có chút ngứa ngáy!

Hạ Vũ tức tốc lấy ra một viên thuốc, ném cho Hàn Tiểu Tranh:

- Mau uống đi, nó không thể giải độc, nhưng có thể bảo đảm nội trong mười hai canh giờ độc tính không thể phát tác!

Hàn Tiểu Tranh tiếp lấy viên thuốc rồi hỏi:

- Chỉ có một viên thôi sao?

Hạ Vũ nói:

- Người tưởng đó là thuốc trị phong hàn cảm mạo hay sao? Loại thuốc này trên thiên hạ bất quá chỉ có chín viên!

Hàn Tiểu Tranh không nói gì cả, đột nhiên xuất thủ cực nhanh điểm vào huyệt đạo của Đoạn Như Yên, lập tức cô không thể động đậy gì nữa; thủ pháp của Hàn Tiểu Tranh nhanh đến mức kinh khiếp.

Bị cấp điểm vào huyệt Nhân Nghênh, Đoạn Như Yên không tự chủ được, liền há miệng ra, Hàn Tiểu Tranh ném viên thuốc vào rồi điểm vào huyệt Thượng Khang Tuyền, giải khai huyệt Nhân Nghênh, vỗ vào lưng Đoạn Như Yên một cái, giải khai huyệt Thượng Khang Tuyền và giải đại huyệt.

Toàn bộ quá trình này chỉ diễn ra và hoàn tất trong chớp mắt, nội trong một hơi thở.

Hạ Vũ thất thanh: “Người...!”, còn Đoạn Như Yên thì nước mắt đã ràn giụa trên mặt.

Hàn Tiểu Tranh bình tĩnh nói:

- Ta nội công thâm hậu, nhất thời nửa khắc không có chuyện gì đâu, chỉ cần giết được Lữ Nhất Hải, không sợ không có thuốc giải!

Lữ Nhất Hải cười lớn:

- Ý hay, ý hay! Nhớ lại hai năm trước, người còn là một thằng ranh chưa ráo mũi, thật không ngờ hôm nay lại hào khí xung thiên! Không đơn giản!

Ngừng lại một chút, hần lại nói:

- Nhưng mà ta không thể bảo đảm ta nhất định có thuốc giải! Vốn dĩ ta có thuốc giải, nhìn xem! - Vừa nói hần vừa móc trong bụng áo ra một lọ thuốc nhỏ - Đây chính là thuốc giải, nhưng nếu người nhất định chống đối ta, nói không chừng ta hoảng sợ, lọ thuốc giải này sẽ rơi xuống đất!

Hần thở dài rồi lại nói:

- Người đừng mơ đến chuyện nhặt nó từ dưới đất lên, bởi vì nó là một loại nước, đổ xuống đất là cái gì cũng mất hết! Người không phải ăn luôn cả đất chứ?

Lúc này, tất cả bọn người bên phe Lữ Nhất Hải đã như các chòm sao xung quanh mặt trăng, vây hần vào giữa.

Lữ Nhất Hải nói tiếp:

- Cho nên, ta hy vọng người không chống đối với ta, giữa ta với người lại chẳng có oán cừu gì! Không sai, hai năm trước ta từng phái người giết người, nhưng cuối cùng không phải là vẫn không thành sao? Chúng ta hoàn toàn có thể cười miễn ân oán! Chỉ cần người không chống lại ta, ta có thể đưa thuốc giải cho người!

- Nhưng mà, hai con nha đầu này ta không thể tha được. Hai đứa chúng nó lâu nay đuổi cùng giết tận ta, giống như oan hồn không tan. Không giết chúng nó, ta ngủ cũng không được yên ổn!

Hạ Vũ nói:

- Không ngờ lần này lại bị lão hồ ly người người ra cái gì rồi.

Lữ Nhất Hải nói:

- Đừng quên ta đã có thể dùng thân phận tử thi ở chỗ này hơn nửa năm rồi, ở đây chắc chắn sẽ có người của ta, người muốn bọn người trong nha môn phối hợp với người, có khác nào người đứng cạnh bên ta mà kêu lớn: Lữ Nhất Hải, ta muốn đến giết người! Người nói xem ta có ngốc đến mức cơ hội tốt thế này mà không lợi dụng không?

Hạ Vũ phản nộ nói:

- Người đừng vui mừng quá sớm!

Lữ Nhất Hải đáp:

- Không sai, ta không nên vui mừng quá sớm, ta nên cùng lúc bắt được hai người rồi hãy vui mừng mới đúng! Nhưng mà việc này chỉ là việc sớm muộn mà thôi, ta có vui mừng sớm một chút cũng không ảnh hưởng gì việc chính, đúng không?

- Nếu không phải tiểu huynh đệ này mắt sáng, chỉ cần hăn nằm xuống giá đỡ thi thể rồi thì khỏi nghĩ đến chuyện đứng lên lại!

Hàn Tiểu Tranh nghe vậy, không dẫn được phải nhìn sang cái giá đỡ thây mà mình đã chuẩn bị nằm lên. Vừa nhìn qua đã khiến Hàn Tiểu Tranh giật mình, trên mặt giá đã lộ ra mười mấy mũi dao sắc bén vô cùng, mà đáng sợ hơn nữa là hai cạnh còn có vòng sắt cong ra. Nếu có người nằm lên, vừa khớp có thể khóa chặt người nằm trên đó.

Hiển nhiên là do kiếm của Hàn Tiểu Tranh khi điểm lên giá để mượn lực, đã vô ý chạm vào cơ quan.

Lữ Nhất Hải thở dài rồi nói:

- Ta vốn chẳng cần phải ra tay, lúc các người nằm trên mặt giá, không thể động đậy, mười mấy mũi dao cắm vào người các người không thể giết chết được các người, nhưng lấy mạng các người chính là độc trong đôi giày đây, đây là một việc hoàn mỹ hết sức! Các người có thể từ từ ném được mùi vị tử vong từng lúc đến gần các người!

Khi Hàn Tiểu Tranh nắm tay Đoạn Như Yên, Hàn Tiểu Tranh cảm nhận được bàn tay nàng trở nên lạnh như băng, lại đang run lên nhẹ.

Hàn Tiểu Tranh dùng lực nắm chặt tay nàng, hạ thấp giọng:

- Đoạn cô nương, ta sẽ khiến hăn nợ máu trả máu!

Lữ Nhất Hải nhìn Đoạn Như Yên nói:

- Đoạn cô nương, mấy năm không gặp, cô càng đẹp ra. Theo lý mà nói ta đã từng tuổi này, nói chuyện như thế cũng có chút vô si, nhưng còn cách nào chứ? Trời sinh ta chính là một kẻ vô si! Ta rất nuối tiếc đối với chuyện năm xưa chưa hoàn toàn chiến đoạt được cô. Không biết hôm nay có cơ hội làm tròn nguyện vọng năm xưa không?

Hàn Tiểu Tranh như một mũi tên dài bắn ra.

Lữ Nhất Hải giơ lọ thuốc giải trong tay lên.

Thế tiến của Hàn Tiểu Tranh vẫn không ngừng.

Lữ Nhất Hải buông tay.

“Bang” một tiếng, lọ thuốc giải đã rơi xuống đất.

Lúc này, Hàn Tiểu Tranh đã đến gần hắc trong gang tấc, nếu Hàn Tiểu Tranh tiếp lấy thuốc giải thì vẫn còn kịp.

Nhưng Hàn Tiểu Tranh lại không làm vậy, mà là một chiêu Duy Kiếm Độc Tôn, lãnh điện huyễn mục, kiếm khí vạch không, thẳng như cắt vải.

Vô số ánh chớp tung hoành nhưng toàn chỉ hướng về một mục tiêu.

Lữ Nhất Hải biến sắc, lật tay kéo mạnh, đã có hai người bị hắc đưa ra trước mặt che chắn.

Hai người đó lập tức biến thành hai cái xác chết thối, ngay cả “hự” cũng không kịp “hự” thành tiếng, mạng đã táng hoàng tuyền.

Lữ Nhất Hải lại thừa cơ hội này, rút đao của mình ra, lớn tiếng kêu:

- Tiểu tử, vì sao cả thuốc giải người cũng không lấy?

Trong tiếng kêu như đã có cuồng phong bạo xuất, lưỡi đao đâm thẳng quét tròn, nhanh không thể tả.

Hàn Tiểu Tranh cười lạnh lùng nói:

- Người cho rằng ta sẽ mắc bẫy người sao?

- Xem ra người cũng không ngốc.

Trong lúc nói, hai người đã tiếp hơn mười chiêu.

Lữ Nhất Hải sau khi tránh được mấy kiếm hiểm hóc, cả người đều toát mồ hôi lạnh. Hắc không ngờ rằng hai năm không gặp, Hàn Tiểu Tranh đã từ một người không hề biết chút võ công trở thành một tuyệt thế cao thủ, thân mang võ lâm tuyệt học!

Lữ Nhất Hải nói:

- Tiểu tử! Gái đẹp rất nhiều, người hà tất phải bán mạng vì chúng nó?

Hàn Tiểu Tranh gắt lên:

- Ngậm cái miệng thúi của người lại!

Lữ Nhất Hải quả nhiên không nói nữa, không phải hăn không muốn nói, mà là bị kiếm của Hàn Tiểu Tranh bức đến không thể nói được thành lời nữa.

Hai bóng người đang với tốc độ kinh người qua lại tiến thoái, đao quang kiếm ảnh ngập trời, hư thực khó lường.

Dù cho có người đến sát bên để xem cũng không cách nào phân biệt rõ được chiêu thức, thậm chí cả hai bóng người cũng không tách ra được. Chỉ có thể nghe được tiếng đao kiếm chạm nhau không ngừng vang lên, chỉ có thể nhìn thấy những lằn sáng bay lượn rục rờ.

Huống chi, lúc này đã không còn có người dám đến sát bên, bởi vì Đoạn Như Yên và Hạ Vũ cũng đang quần nhau với thuộc hạ của Lữ Nhất Hải.

Số người này có lẽ là bộ hạ cũ của Lữ Nhất Hải, cũng có thể là người của Vô Nhai giáo do Giáo chủ Tổng Mễ phái đến cứu hộ Lữ Nhất Hải, dù sao võ công cũng không phải rất cao, chỉ được cái số người đông, còn có thể duy trì được một lúc, nhưng thời gian cũng không kéo dài được lâu, vì Đoạn Như Yên ra tay rất dữ, chiêu chiêu đều sát cơ trùng trùng.

Còn Quỷ Điểm Tử của Hạ Vũ lại cực nhiều, số người chết trên tay nàng có hơn phân nửa là chết một cách hết sức lạ lùng.

Trong đó có một gã đang công kích Hạ Vũ, chân của nàng một cong một thẳng, cái giá trống mà vốn Đoạn Như Yên chuẩn bị nằm lên đột nhiên dựng đứng, đập vào gã kia. Cơ quan trên giá lập tức bị động, gã bị vòng sắt khóa lại trên đó.

Kiếm của Hạ Vũ bèn từ trên đỉnh đầu gã rạch qua.

Người sau cùng ngã xuống là người của Lữ Nhất Hải, chiến cục dường như là chỉ một bên ngã gục, xem ra lần này Lữ Nhất Hải có chấp cánh cũng khó bay.

Lữ Nhất Hải càng không ngờ rằng Hàn Tiểu Tranh đến tính mạng mình cũng không luyện tiếc, không khỏi kinh sợ.

Đột nhiên, Hàn Tiểu Tranh “úy” một tiếng, kiếm pháp ngừng lại.

Trừ phi độc Hàn Tiểu Tranh trúng dưới chân đã bắt đầu phát tác?

Lữ Nhất Hải mừng thầm trong bụng, tinh thần cũng được chấn chỉnh lại, không còn một mực thoái thủ nữa, mà bắt đầu thừa cơ công kích!

Quả nhiên, kiếm pháp của Hàn Tiểu Tranh bắt đầu có chút trì hoãn, gần như lực đạo cũng có chút hư phù.

Lữ Nhất Hải đâu dễ bỏ qua cơ hội như thế? Lạnh lùng mỉm cười, ngọn đao trong tay phóng ra cuồn cuộn, như phong như triều, hiểm độc và dữ tợn.

Kiểm pháp của Hàn Tiểu Tranh chỗ nào cũng bị khống chế, dường như có phần không đến đúng vị thế. Lữ Nhất Hải xông pha trận mạc đã lâu, biết rằng đây chính là chứng trạng khi độc phát lực kiệt.

Lữ Nhất Hải vô cùng đặc ý, một thanh đơn đao sử đến mức xuất quỷ nhập thần, tiếng đao vạch không mũi rít rát tai, như muốn nhiếp hồn đoạt phách người ta.

Sau vài chiêu tấn công liên tục, bước chân Hàn Tiểu Tranh vừa lạng lạng, sau lưng đã lộ ra một yếu điểm rõ rệt.

Lữ Nhất Hải cũng đã nhìn thấy, lòng hân mừng thầm như muốn reo lên. Khuỷu tay phải nhấn xuống, lưỡi đao nhanh như truy tinh cản nguyệt, lạng lẹ hướng về sau lưng Hàn Tiểu Tranh mà chém mạnh tới.

Lữ Nhất Hải chờ đợi cục diện chiến trường máu văng tung tóe, máu tươi như hoa hồng nổ phóng bắn ra.

Lữ Nhất Hải không thể nhịn nổi nữa, rốt cuộc hân cũng cười ra thành tiếng.

Hàn Tiểu Tranh trù trù, còn gì để có thể lo lắng nữa?

Chính lúc tiếng cười của hân vang lên, lại nghe tiếng cười của Hàn Tiểu Tranh cũng vang lên theo.

Lữ Nhất Hải chợt giật thót mình, nhưng đây chỉ là một chớp mắt rất ngắn. Sau đó, hân cảm thấy một sự đau đớn cực kỳ đáng sợ từ tay phải hân truyền đến.

Lúc hân kinh hải nhìn qua, hân nhìn thấy tay phải của mình đã đứt lìa ngay chỗ cổ tay, cả bàn tay cầm đao cùng rơi xuống đất.

Làm sao lại như thế?

Lữ Nhất Hải như muốn ngất đi.

Đây không phải chỉ do nguyên nhân cơn đau mà là do hấn quá kinh ngạc. Vì sao sự tình lại có thể biến hóa kinh người như vậy?

Hàn Tiểu Tranh lạnh lùng nói:

- Người mắc lừa rồi! Võ công của ta làm sao có thể kém cỏi như vậy? Nếu như người vẫn tiếp tục một mực phòng thủ, có lẽ ta thực sự sẽ bị người kéo đến lúc độc tính phát tác! Nhưng bây giờ người nén không nổi khí nên mới thất bại!

Gương mặt Lữ Nhất Hải méo mó không ra hình dạng gì nữa. Hấn nghiêng răng nghiêng lợi:

- Lão phu không dễ gì chịu thua như thế, có thể đến cuối cùng người ngã xuống là người!

Hàn Tiểu Tranh vẫn cười lạnh lùng nói:

- Vậy sao?

Hàn Tiểu Tranh chậm chậm tiến đến Lữ Nhất Hải, ánh mắt lạnh như lưỡi đao.

Lữ Nhất Hải chậm chậm lùi về phía sau, tay phải hấn máu chảy không ngừng, trong đôi mắt hấn lóe lên ánh sáng của một con dã thú.

Hàn Tiểu Tranh tiến một bước, kiếm quang xẹt ra.

Một dòng máu tươi lại bắn lên không, cả cánh tay trái của Lữ Nhất Hải đã bị đứt lìa. Hấn rống lên một tiếng kêu gào thảm thiết.

Hàn Tiểu Tranh lạnh lùng nói:

- Kiếm này là chém giùm Diệp Thích!

Lời nói chưa dứt, kiếm của Hàn Tiểu Tranh lại như điện xẹt vung ra như muốn đoạt lấy hồn phách của đối thủ.

Lữ Nhất Hải đương nhiên muốn né. Thân hình của hấn vẫn còn rất nhanh. Nhưng dù có nhanh hơn nữa cũng không thể nhanh hơn mũi kiếm của Hàn Tiểu Tranh.

“Xoẹt”, thân người Lữ Nhất Hải vừa bắn lên, kiếm của Hàn Tiểu Tranh đã rạch qua trước ngực hấn.

Thêm một vết thương dài một tấc, sâu hai phân vào trước ngực Lữ Nhất Hải. Máu thịt lòi ra, thấy cả thớ nhũ màu trắng và xương cách màu xanh đậm.

Thân người Lữ Nhất Hải lập tức dừng lại và rơi xuống.

Lúc rơi xuống đất, vì không có hai tay cân bằng nên hấn lạng choạng rồi ngã bệt trên mặt đất.

Toàn thân hấn gằn như đã ngâm trong huyết nhục.

Hàn Tiểu Tranh gằn giọng: “Kiếm này là thay Đoạn cô nương chém!”, liền lúc này nghe tiếng Hạ Vũ cao giọng nói: “Hỏi hấn thuốc giải!”

Hàn Tiểu Tranh trong lòng rung động, nghĩ thầm nếu không có thuốc giải, e rằng tính mạng của mình và Đoạn Như Yên đều không xong.

Kế đó, Hàn Tiểu Tranh tiến lên một bước, lưỡi kiếm vung ra đặt ngay đỉnh đầu Lữ Nhất Hải, trầm giọng nói:

- Đưa thuốc giải ra!

Lữ Nhất Hải đột nhiên cười lớn, cười một cách quý dị đáng sợ:

- Hô hô hô... ta giao ra thuốc giải, người cũng sẽ giết ta! Đã như thế thì ta có chết cũng kéo theo hai người sau lưng!

Hàn Tiểu Tranh cười lạnh lùng nói:

- Người không đưa, không lẽ ta không biết tự mình lấy sao?

Hàn Tiểu Tranh đưa tay về hướng Lữ Nhất Hải.

Bấy giờ, Lữ Nhất Hải hai tay bị phế, căn bản đã không còn khả năng phản kháng.

Nhưng vào lúc này, trong mắt Lữ Nhất Hải lóe lên một tia sáng kỳ dị.

Sau đó, liền thấy hai chân hấn cong lại rồi bắn đi, người hấn liền phóng ra phía sau.

Phía sau hấn không xa là một bức tường kiên cố, Hàn Tiểu Tranh bị cử động cổ quái của hấn làm cho giật mình.

Nhưng trong lúc giật mình đó, thân người của Lữ Nhất Hải đã nặng nề đập vào bức tường.

Chỉ nghe một tiếng “ình”, cánh cửa lớn duy nhất của gian nhà này đột nhiên từ phía trên rơi xuống một bản thép lớn, phong bế cửa đi.

Trong nhà lúc này lại chìm vào một bức màn tối tăm. Hàn Tiểu Tranh vừa sợ vừa giận, nghiêng mình một cái, song chưởng vung ra, kinh lực vô hình như bài sơn đảo hải cuộn cuộn tuôn ra.

Một tiếng “choang” dội lại, hiển nhiên chưởng lực của Hàn Tiểu Tranh không phải đánh vào không trung.

Hàn Tiểu Tranh thét lớn:

- Lữ Nhất Hải! Người còn phải nhận thêm một kiếm nữa mới được chết! Ta phải thay cha ta giết người!

Trong bóng tối vọng lên tiếng của Lữ Nhất Hải đã không còn giống tiếng người nữa:

- Bọn... bọn người... bọn người toàn bộ đều... đều... đều phải chết!

Sau đó, không còn âm thanh nào nữa.

Trong phòng tạm thời xuất hiện một sự trầm lặng chết chóc.

Đột nhiên có một tiếng kêu lớn:

- Có nước! Có nước đang từ từ tràn vào!

Trong phòng lập tức vang lên một tràng tiếng kêu đáng sợ.

Lại có người nói: “Mau đánh vỡ vách tường bốn phía!”, lại có một người khác nói: “Nước thì có gì đáng sợ?”, nhưng giọng nói của hắn cũng có chút biến đổi, rõ ràng là trong bụng hắn cũng không đáy.

Trong một gian phòng để thi thể như vậy lại xuất hiện nước, tuyệt đối không phải là chuyện bình thường. Lúc này, hai bên đã không còn để tâm đến giao chiến, đã có mấy người bắt đầu xung kích vào vách tường bốn phía! Tiếng “koong koong” không ngừng vang lên, đó là bản thép bị tràng kích mới vang lên thanh âm như vậy.

Một giọng nói tuyệt vọng cất lên:

- Là bản thép! Chúng ta không ra ngoài được nữa!

Kỳ thực, Hàn Tiểu Tranh đã sớm đoán ra điều này, vì chưởng lực Hàn Tiểu Tranh huy kích Lữ Nhất Hải nặng đến ngàn cân, nếu là tường đá thì đã sớm bị vỡ tung rồi.

Hàn Tiểu Tranh gọi:

- Đoạn cô nương, Hạ cô nương!

Không xa nơi đó có giọng trả lời cất lên.

Hàn Tiểu Tranh vội nói:

- Hai cô mau nắm tay nhau tiến sang bên đây! Tốt nhất là đẩy một cái giá gỗ đi sang đây!

Bấy giờ, những người khác đang kinh hoàng tìm lối ra, tiếng “bình bình bang bang” vẫn vang lên không ngừng, không còn ai chú ý đến ba người họ nữa.

Một lúc sau, hông Hàn Tiểu Tranh bị một vật gì đó đụng phải, đưa tay ra sờ thì ra là một cái giá gỗ, vội vàng hỏi:

- Là hai vị cô nương ư?

“Là bọn ta!”, bên kia truyền lại giọng nói của Đoạn Như Yên.

Hàn Tiểu Tranh thở phào, vội lần theo cái giá gỗ đi qua, cuối cùng cũng sờ tới được hai người bọn họ. Lúc này, nước trên mặt đất đã lên đến cổ chân.

Đột nhiên có người la lớn:

- Ngừa quá! Nước này có độc!

Trong phòng liền loạn cả lên.

Hạ Vũ cũng hốt nhiên nói:

- Không sai, ta cũng có cảm giác này!

Hàn Tiểu Tranh hoảng hốt nói:

- Mau lên giá gỗ!

Ba người tung thân, tề tề nhảy lên giá gỗ.

Trong bóng tối chợt vang lên một tràng tiếng kêu la, mắng chửi:

- Mau để ta lên!

- Xéo!

- Ai da! Con bà người, cả ông mà người cũng chém!

- Chém người đấy!

Rõ ràng đã có người vì tranh đoạt giá gỗ mà đánh nhau, theo lý thì số giá gỗ là đủ dùng, nhưng vì trong lúc tâm hoảng ý loạn nên có giá trống mà không có người lên, chỗ có nhiều người thì lại giành nhau mà lên.

Một giọng nói lọng ngọng cất lên:

- Đường chủ hiểm độc quá! Cả bọn huynh đệ chúng ta vì lão xuất sinh nhập tử cũng nỡ bỏ lơ!

Lại có một giọng the thé mắng lớn:

- Cái quỷ Đường chủ gì! Cả huynh đệ cũng không ngó tới! Coi như tao mù rồi, nếu tao có thể sống mà thoát ra, ngày sau không đào mồ cuốc mả nó ra không được!

Thêm một giọng oán trầm cất lên:

- Lần này sợ tới mồ mả cũng không có!

Có người ứng lời:

- Vậy cũng đúng!

Trong lòng Hàn Tiểu Tranh bỗng thấy cảm khái, một người nếu khi sống làm ác, kết quả sau khi chết lại như thế đấy!

Trong phòng lặng yên chốc lát, lại có người lên tiếng:

- Hay là đi bít lại chỗ nước chảy vào tốt hơn!

Giọng nói chưa dứt thì đã có người cắt ngang:

- Người biết nước chảy vào ở chỗ nào? Dù có biết thì người có dám xuống không? Người trượng nghĩa một chút xuống đi!

- Con bà người! Người ở đây chờ chết nhé!

- Tao chết rồi người còn có thể sống sao?

Đột nhiên có tiếng “bình bình”, “ai da” ở trên nóc nhà.

Kế đó lại có người lên tiếng oán thán:

- Ác độc thật! Phía trên cũng có bản thép!

Hàn Tiểu Tranh lúc này mới biết có người muốn tìm lối thoát từ phía trên. Hàn Tiểu Tranh không khỏi bồn chồn, không ngờ ngay cả trên đỉnh đầu cũng có bản thép.

Xem ra lần này Lữ Nhất Hải đã có tính toán từ trước, muốn bắt cho bằng được Đoạn Như Yên và Hạ Vũ.

Hàn Tiểu Tranh nghĩ qua một lượt rồi nói với hai người Đoạn Như Yên:

- Hai vị cô nương ở đây đừng nhúc nhích, ta lên trên xem thử!

Nói xong, Hàn Tiểu Tranh đề chân lực vận vào thân kiếm, sau đó bay lên như một con dơi.

Trong chớp nhoáng người Hàn Tiểu Tranh sắp đụng vào bản thép trên đỉnh, kiếm của Hàn Tiểu Tranh ngưng tập với nội lực kinh người, vạch ra một đường.

“Koong” một tiếng vang lên, một lẳng sáng chói lòa xẹt lên bắn ra hàng loạt tia lửa.

Tất cả âm thanh trong phút chốc đều ngừng lại, cả bọn đều bị ánh lửa nguồn sáng mạnh mẽ này làm ngớ người ra.

Xem tiếp hồi 44 Thiên tâm tề động

ĐỘC CHIẾN THIÊN NHAI

Long Nhân

www.dtv-ebook.com

Hồi 44

Thiên Tâm Tề Động

Hàn Tiểu Tranh buồn rầu phát hiện chẳng được tích sự gì.

H

Người Hàn Tiểu Tranh trên không lộn nhào ngược về, gặp người một cái lại lượn về chỗ cũ.

Đưa tay ra sờ thử, không sao, kiếm không bị hao tổn gì. Bằng không, Hàn Tiểu Tranh sẽ cảm thấy mình đã phụ lòng Diệp Thích.

Đang lúc này, lại nghe tiếng ám khí rít lên. Sau đó từ trên không truyền lại tiếng “tinh tang”.

Lúc có ánh sáng từ phía trên rơi xuống, Hàn Tiểu Tranh mới phát hiện bọn họ dùng ám khí bắn lên làm vỡ ngói ở phía trên.

Tấm lưới thép rất cuộc cũng có kẽ hở, nên ám khí có thể bay ra.

Hàn Tiểu Tranh nghĩ thầm: “Xem ra đông người thì trí tuệ xem như cũng nhiều thêm một phần”.

Đã có ánh sáng, trong lòng cả bọn từ từ yên tĩnh trở lại, ít ra đối với hoàn cảnh mình đang gặp phải cũng không phải không biết chút gì. Lúc này, nước đã tràn vào đến ngang giá đỡ, trên mặt nước nổi lên mười mấy cái thi thể, còn có một số nội tạng của người chết và mấy con chuột lúc chìm lúc nổi.

Hàn Tiểu Tranh xem kỹ, phát hiện trong nước quả nhiên có một màu xanh nhạt không bình thường, mà còn trầm thêm mùi máu tanh, rõ ràng là chứa đầy kịch độc.

Hàn Tiểu Tranh vội nói:

- Hai vị cô nương xem thử chân mình có gì dị thường không?

Trong những lúc thế này, bọn họ không còn để ý gì nữa, liền chia nhau xem thử, đều phát hiện trên da chân có những điểm màu đỏ và bắt đầu sưng lên.

Chính Hàn Tiểu Tranh cũng đang bị như vậy.

Hàn Tiểu Tranh trầm giọng:

- Mau ép độc ra!

Trong lòng Hàn Tiểu Tranh thầm cầu mong đừng để trúng độc quá sâu. Trên thực tế, nước ngập cả phòng như thế, dù độc tính mạnh hơn cũng đã bị loãng đi nhiều rồi.

Ba người vội vàng cùng xoạc chân ngồi xuống, bắt đầu dùng chân lực trong mình bức độc khí thoát ra.

Hạ Vũ hoàn thành nhanh nhất, vì độc mà nàng trúng phải chỉ có một loại, còn Hàn Tiểu Tranh và Đoạn Như Yên đã bị trúng trước chất độc trong đôi giày, bây giờ lại trúng thêm độc trong nước, nên phải chậm hơn nhiều.

Thuộc hạ của Lữ Nhất Hải đã có vài người bắt đầu vừa gãi vừa cào hai chân mình.

Thậm chí có người chịu không nổi nữa, dùng lưỡi đao cứa vào chân để giảm bớt cảm giác ngứa ngáy.

Trong số đó có mấy người võ công cao nhất cũng bắt đầu dùng chân lực ép độc như Hàn Tiểu Tranh.

Càng lâu nước càng dâng cao, thấy rõ đã đến lúc trên giá cũng không còn chỗ nào dung thân được nữa.

Hạ Vũ bất chợt gấp gáp.

Hàn Tiểu Tranh bật dậy nói:

- Ta đi lấy thêm vài cái giá lại!

Hạ Vũ vội ngăn Hàn Tiểu Tranh lại:

- Hay để ta đi cho, độc trong người người phải nhanh chóng ép ra, nếu để xâm nhập vào nội tạng thì phiền phức lắm.

Hàn Tiểu Tranh đành phải chấp nhận:

- Cẩn thận nhé, lúc này bọn chúng có thể thí mạng đánh liều lắm đấy!

Hạ Vũ đáp:

- Đa tạ!

Sau đó, hai chân nàng điểm một cái, người nhẹ nhàng vút lên như làn khói, bắn đến cái giá gỗ cách đó hai trượng.

Trên cái giá đó có hai người đang đứng, nhìn thấy Hạ Vũ lướt về hướng mình, dường như chúng biết ý định của Hạ Vũ, một đao một thương vung lên phong bế chặt chẽ phía trước, không cho Hạ Vũ có cơ hội đặt chân đáp xuống.

Nếu không thể đặt chân lên giá thì khi lực thể vừa hết, chẳng phải Hạ Vũ sẽ rơi vào nước ư?

Trong bụng Hàn Tiểu Tranh thầm lo lắng cho Hạ Vũ, toát cả mồ hôi.

Lại thấy khi Hạ Vũ gần sắp va chạm với đối phương, tay trái ôm trước bụng đột nhiên luồn vào trong áo rồi vung lên một cái.

Một vết sáng đỏ tung ra, đó là một đoạn lụa mỏng.

Đoạn lụa đỏ cuộn vào tấm lưới thép, Hạ Vũ mượn lực phóng lên từ giữa lưng chừng không.

Lưới đao và trường thương đều huơ vào không trung.

Thân ảnh Hạ Vũ lượn lơ trên không rồi đáp xuống và xẹt đến phía sau hai người kia.

Không đợi họ xoay người lại, Hạ Vũ đã nhanh chóng phi ra hai cước đá cả hai văng ra khá xa.

Đồng thời, nàng cúi người xuống đưa tay kéo mạnh, cái giá liền bị nhấc lên theo.

Dải lụa mỏng ấy làm sao chịu nổi sức nặng của một vật như vậy? Lập tức đứt đoạn, nhưng Hạ Vũ đã mang cái giá bay lên, tuy nhiên chỉ đi được gần một trượng thì bắt đầu rơi xuống.

Tay hạ Vũ buông ra, đồng thời đơn chưởng vỗ lên mặt giá, người lại mượn lực phóng lên.

Còn dải lụa đỏ thì nàng tung về phía sau quần lấy thân giá, cái giá lại bị kéo theo.

Mọi sắp xếp đều rất cẩn thận và tinh tế.

Cái giá còn lắc lư, cách Hàn Tiểu Tranh chưa đến một trượng, Hạ Vũ đã đáp lên mặt giá cũ, rồi dùng dải lụa đỏ từ từ kéo cái giá kia đến.

Sau khi họ chồng hai cái giá lên nhau, mặt nước còn cách mặt giá nơi họ đang đứng chỉ vài phân nữa. Ba người vội vã nhảy lên tầng trên.

Lúc này, bọn người kia vì giành giật giá gỗ nên tranh nhau đến không thể buông ra, chẳng may có người rơi xuống nước, hắt hét lên một cách tuyệt vọng, nhảy vọt lung tung rồi nhanh chóng chìm vào trong nước một cách im lặng.

Đến sau cùng chỉ có bảy người thành công lên được thêm một tầng như ba người Hàn Tiểu Tranh.

Mấy người bọn họ vui mừng như muốn nhảy dựng lên.

Nhưng đây chỉ là an toàn tạm thời mà thôi, nước vẫn chậm chậm dâng cao lên, một khắc cũng không ngừng.

Có người đã bắt đầu kêu gọi người bên ngoài, nhưng gọi cả nửa ngày cũng không có người trả lời, đây cũng là việc nằm trong dự đoán.

Lại có mấy người không chịu nổi nữa, chửi rủa điên cuồng, nhất là Lữ Nhất Hải, bị chửi như người “chết bầm chết đập”.

Đứng trên hai cái giá, người đã có thể tiếp xúc trực tiếp với tấm lưới thép bên trên.

Hàn Tiểu Tranh nói nhỏ:

- Có lẽ ta có thể bẻ cong được nó!

Thật ra, Hàn Tiểu Tranh đã sớm nghĩ đến cách này, nhưng Hàn Tiểu Tranh biết khi mình phát huy công lực đến mức giới hạn thì sẽ lại xuất hiện hiện tượng mất trí, cho nên nhất thời Hàn Tiểu Tranh không dám quyết định, bây giờ Hàn Tiểu Tranh hiểu rõ chỉ còn cách mạo hiểm thử.

Hạ Vũ và Đoạn Như Yên không biết bên trong còn có chuyện này nên đều gật đầu, hy vọng Hàn Tiểu Tranh có thể thành công.

Hàn Tiểu Tranh dẫn lòng nói:

- Xem ra không mạo hiểm không được.

Hàn Tiểu Tranh liền giơ hai tay ra, móc vào tấm lưới thép trên đầu.

Đột nhiên, Hàn Tiểu Tranh hô một tiếng lớn, hai tay nóng như lửa than, đau đớn khôn xiết, không chịu nổi phải nhanh chóng rút lại.

Nhìn hai lòng bàn tay đã tấy đỏ lên, trên ngón tay rướm máu giống như da bị cắt sống.

Hạ Vũ thần tình biến đổi, nắm lấy hai bàn tay của Hàn Tiểu Tranh tỉ mỉ xem rồi hít một hơi dài toàn khí lạnh:

- Nhiệt Sương Phấn!

Hàn Tiểu Tranh kinh ngạc:

- Nhiệt Sương Phấn?

Hạ Vũ lại hỏi gấp:

- Người có thể dùng nội lực xung khai huyết đạo bị phong không?

Hàn Tiểu Tranh nói:

- Có thể! Nhưng thủ pháp dùng quá nặng...

Hạ Vũ không chờ Hàn Tiểu Tranh nói dứt, đã ra tay nhanh như chớp, phong bế huyết Phong Đài trên hai tay Hàn Tiểu Tranh, rồi nói:

- Bây giờ người bắt đầu dùng nội lực đưa đến hai huyết đạo này xung khai!

Trong lòng Hàn Tiểu Tranh mặc dù đầy nghi hoặc, nhưng vẫn làm theo lời nói, nội gia chân lực của Hàn Tiểu Tranh đã đạt đến hóa cảnh, xung khai hai chỗ tiểu huyết bị phong không có gì khó.

Hạ Vũ ở bên cạnh dặn dò:

- Sau khi xung khai huyết đạo, chân khí không được dừng, tiếp tục thuận thế mà tiến! Hiểu chưa?

Hàn Tiểu Tranh gật đầu, một luồng chân lực nhanh chóng đề khởi, ven theo thượng chi mà chạy. Trên cánh tay đầu tiên là một trận căng nóng, thật là khó chịu, nhưng trận nóng này nhanh chóng chảy qua xung phá chướng ngại, xung huyết thành công.

Hàn Tiểu Tranh theo lời Hạ Vũ nói, chân lực không dừng lại, thuận thế phát ra chạy theo cánh tay.

Hai tay chắp lại, giữa mười ngón tay đột nhiên có khói xanh bốc lên.

Hạ Vũ cuối cùng cũng thở phào một hơi, vui vẻ nói:

- Tốt rồi, hết chuyện rồi!

Hàn Tiểu Tranh xem lại thì quả nhiên hai tay đã trở lại như ban đầu.

Hạ Vũ lúc này mới nói:

- Nhiệt Sương Phấn là một loại độc dược đã biệt tẩm biệt tích nhiều năm, chỉ cần vừa tiếp xúc với da thì nó sẽ lần theo lỗ chân lông mà vào cơ thể.

Tuy độc tính của nó không phải cực mạnh, nhưng vì loại độc này trên giang hồ không có được mấy người có thể giải được nên nó mới đáng sợ!

Hàn Tiểu Tranh không nhin nổi, nói:

- Và cô là một trong số mấy người đó phải không?

Hạ Vũ cười đắc ý:

- Không sai! Đừng quên người trong giang hồ lâu nay vẫn gọi ta là Thiên Tâm Kiều Oa, chữ Kiều này là nói ta xinh đẹp, còn Thiên Tâm chính là nói ta thông minh bác học.

Hàn Tiểu Tranh chỉ còn méo miệng mà cười.

Đoạn Như Yên nói:

- Xem ra lần này Lữ Nhất Hải mất một khối tiền lớn.

Hàn Tiểu Tranh nhú mày nói:

- Coi bộ chúng ta không còn cách nào thoát thân rồi!

Hạ Vũ thoáng chốc mất đi nụ cười, nói:

- Làm sao được? Nơi nào có thể nhốt được ta chứ? Dù cho có đưa ta vào địa ngục, ta cũng có thể thoát ra!

Hàn Tiểu Tranh nói:

- Thế thì không còn gì tốt hơn nữa!

Hạ Vũ cất lực suy nghĩ một hồi, rốt cuộc mới nói:

- Nhưng lần này ta cũng hết cách rồi, tấm lưới thép này đựng đến không được, dùng vải quần tay lại cũng không được. Nhiệt Sương Phấn có thể thấm qua rất nhanh.

Hàn Tiểu Tranh nói:

- Ta phế cả hai bàn tay này luôn thử xem sao!

Hạ Vũ nói:

- Không được! Nếu làm như vậy, không những không thể thành công, ngược lại có khả năng bỏ cả mạng. Cho là người có thể chịu nổi sự dày vò từ độc tố của Nhiệt Sương Phấn đi, nhưng người đừng quên người phải vận dụng chân lực, như vậy không những độc của Nhiệt Sương Phấn càng chạy nhanh vào cơ thể người, mà độc ở dưới chân người cũng sẽ phát tác nhanh hơn!

Nói đến đây, nàng lại thở dài một hơi:

- Ài, hay là hai người cứ an tâm ép độc đi, để ta nghĩ lại thử xem! Sau khi hai người ép độc ra rồi mới có thể sử dụng nội kinh, nhanh!

Hàn Tiểu Tranh nghĩ mình dù sao nhất thời cũng không nghĩ ra được cái gì, liền làm theo lời Hạ Vũ.

Nội công của Hàn Tiểu Tranh hơn Đoạn Như Yên xa nên khi Hàn Tiểu Tranh đã ép độc ra khỏi cơ thể, Đoạn Như Yên vẫn chưa có hiệu quả gì, may mắn là nàng đã uống viên thuốc của Hạ Vũ, nếu không thì rất có thể nàng không ép nổi độc tính, ngược lại còn khiến cho độc tính xâm nhập sâu hơn.

Hàn Tiểu Tranh lập tức áp song chưởng vào lưng Đoạn Như Yên, dùng chân lực của mình trợ giúp cho Đoạn Như Yên.

Nội lực của Hàn Tiểu Tranh từ sau khi luyện Thiên Cơ thần công đã trở nên kinh thể hải tặc, Đoạn Như Yên được tương trợ, cũng nhanh chóng đưa chất độc ép hết ra ngoài.

Hai người nhìn sang Hạ Vũ, nhưng lại thấy Hạ Vũ vẫn đặt tay lên trán, im lặng không nói gì như người đã vào thế trầm tư.

Hàn Tiểu Tranh không dám quấy rối nên cứ ở bên cạnh mà chờ.

Nước vẫn không ngừng từ từ dâng cao, lúc này chỉ còn cách nơi họ đang đứng có hai tấc. Thuộc hạ của Lữ Nhất Hải cũng có người thử bẻ lưới thép, kết quả cũng giống như Hàn Tiểu Tranh.

Nhưng sau khi bọn chúng trúng độc lại bó tay hết cách, độc nhanh chóng chạy theo kinh mạch vào, đã có ba người độc phát táng mạng.

Hạ Vũ chột reo lên:

- Có rồi!

Hàn Tiểu Tranh và Đoạn Như Yên đều vui mừng.

Hạ Vũ hưng phấn nói:

- Hàn huynh đệ, người sang đó bắt một tên còn sống lại đây!

Hạ Vũ nói tiếp:

- Chúng ta chỉ cần dùng người sống đẩy dưới lưới thép, độc phần bên trên tự nhiên sẽ xâm nhập vào cơ thể hắn, như vậy trên lưới thép sẽ có một chỗ rộng không có độc phần. Bấy giờ người có cơ hội hiển lộ thân thủ!

Giọng nói của nàng hình như lớn hơn bình thường không ít.

Hàn Tiểu Tranh nói:

- Không ổn, không ổn, chúng ta làm sao có thể dùng người sống làm kẻ chết thay được?

Hạ Vũ nói:

- Bọn chúng vốn đã nên chết rồi, có gì đáng tiếc nữa? Không phải người cũng đã giết người sao?

Hàn Tiểu Tranh nói:

- Giết người là giết người! Nhưng việc này không ổn chút nào!

Hạ Vũ nói:

- Giết người cũng là cần cái mạng hăn, dùng một của mạng hăn để cứu chúng ta, không phải là tốt hơn sao? Được, người không đi thì ta đi!

Hàn Tiểu Tranh vội kéo nàng lại:

- Cô cũng đừng đi!

Hạ Vũ tức anh ách nói:

- Ta không phải đại hiệp gì, hành sự không cần phải quang minh lỗi lạc như thế!

Hàn Tiểu Tranh trong lúc cấp bách, liền nói:

- Cô bắt người đến đây cũng vô dụng, ta không ra tay, ta không tin cô cũng có thể bẻ cong lưỡi thép!

Hạ Vũ cười lạnh lùng:

- Nói như vậy, người tình nguyện mình chết chứ cũng không ra tay rồi?

Hàn Tiểu Tranh giật mình:

- Tóm lại là sẽ có cách khác! Trời không tuyệt đường người đâu, đúng không?

- Vậy người nghĩ cách xem sao? Không dùng cách này thì người phải chết!

Hàn Tiểu Tranh đáp:

- Ta nghĩ xem, ta nghĩ xem.

Hạ Vũ đột nhiên cười “hắc hắc”. Hàn Tiểu Tranh lấy làm lạ hỏi:

- Cô cười cái gì?

Hạ Vũ khẽ nói:

- Người cho rằng mấy lời này ta nói cho người nghe sao?

Hàn Tiểu Tranh như một gã hòa thượng thật thà không biết suy nghĩ:

- Không phải nói cho ta nghe, lại nói cho ai nghe?

Hạ Vũ cười chứ không đáp, lại chỉ sang phía bọn thuộc hạ của Lữ Nhất Hải.

Hàn Tiểu Tranh ngơ ngác, rồi như hiểu ra được một chút.

Ba người nhìn sang bên kia, thấy bốn tên còn lại đã đánh nhau không thể ngừng lại được.

Hạ Vũ nói:

- Ta chính là nói cho bọn chúng nghe, sau khi bọn chúng nghe rồi lại không có cao thượng giống người đâu, bọn chúng ngay cả đồng bọn cũng có thể hạ thủ. Bây giờ, bọn chúng cần cơ thể của đồng bọn làm khai lộ của mình!

Hàn Tiểu Tranh chợt hiểu ra, Đoạn Như Yên không nén được liếc nhìn Hạ Vũ mấy cái.

Hạ Vũ lại khẽ nói:

- Thật ra bọn chúng làm như vậy, cuối cùng cũng làm lợi cho người khác, giúp ích cho chúng ta!

Hàn Tiểu Tranh không hiểu lắm:

- Ít nhất bọn chúng cũng có người có thể còn sống chứ?

Hạ Vũ đáp:

- Không, bọn chúng đều phải chết! Người yên tâm, không phải chúng ta giết bọn chúng. Người nghĩ xem, những người tham sống sợ chết như bọn chúng, sau khi chế phục được đồng bọn, đem cơ thể của đồng bọn đưa lên lưới thép, không có đủ lòng tin thì không bỏ tay ra đâu. Đến cuối cùng thì Nhiệt Sương Phấn từ cơ thể đồng bọn của chúng truyền lên tay bọn chúng, lúc đó bọn chúng phát giác thì đã trễ rồi.

Nàng nói với giọng rất nhỏ, rõ ràng là không muốn để cho đối phương nghe thấy.

Hàn Tiểu Tranh vẫn còn ngơ ngác.

Quả nhiên, bên kia đã có hai người bị đánh ngã xuống, hai tên khác liền điểm huyết đạo của chúng, sau đó nhấc đưa lên cao.

Hạ Vũ lại nói khẽ:

- Chuẩn bị nào! Hễ nghe thấy hai tên không bị khống chế la lên, lập tức lướt qua bên đó liền! Để phòng vạn nhất Nhiệt Sương Phấn từ chỗ khác tràn qua lại!

Bên kia quả có tiếng thét vọng qua, vừa đúng hai tiếng. Kế đó lại nghe hai tiếng “hự hự”, hiển nhiên là hai tên bị bắt do độc tính xâm nhập sâu vào cơ thể nên chưa kịp rên la đã khí tuyệt thân vong. Hai tên bị bắt đã chết lại bị ném xuống nước, Nhiệt Sương Phấn trong cơ thể hai tử thi lại truyền sang cơ thể hai tên còn lại.

Hàn Tiểu Tranh phi thân như mũi tên đã bật khỏi dây cung.

Hạ Vũ kêu lớn:

- Đá chúng nó văng ra, dù sao chúng nó cũng khó thoát chết rồi!

Câu sau là vì lo lắng từ tâm Hàn Tiểu Tranh làm Hàn Tiểu Tranh mềm lòng không nở ra tay nên mới bổ sung thêm vào.

Hàn Tiểu Tranh như chim hồng bay lượn trên không, chớp mắt đã tới trước giá.

Hai tên kia kêu lên vài tiếng “oa oa”, đưa tay muốn bắt lấy Hàn Tiểu Tranh.

Nhìn thấy hai đôi bàn tay đã trúng độc, Hàn Tiểu Tranh than rằng:

- Xem ra không đá họ văng ra cũng không được!

Thân người Hàn Tiểu Tranh trên không tự nhiên lật lại, đã né qua hai đôi bàn tay, chân phải móc một cái đã có một tên văng đi.

Hàn Tiểu Tranh thừa cơ nhảy lên mặt giá.

Quay đầu nhìn lại, Đoạn Như Yên cũng đã lướt tới, tên còn lại đã chuẩn bị công kích Đoạn Như Yên.

Hàn Tiểu Tranh lúc này mới hiểu vì sao Hạ Vũ muốn mình đá văng bọn chúng đi.

Tâm hỏa bốc lên, hạ thủ không hề dung tình, song chưởng vung ra, tên kia cũng bị hất văng đi như một chiếc lá rơi, cũng chưa kịp “hự” tiếng nào đã chết ngúm rồi.

Đoạn Như Yên vừa đến trước mặt giá, Hàn Tiểu Tranh vội lách qua bên một bước, giơ tay phải ra vừa kịp tiếp lấy Đoạn Như Yên.

Mặt Đoạn Như Yên chợt đỏ hồng lên, vội tách người ra.

Hạ Vũ lại kêu lớn:

- Còn đứng đó làm gì? Mau mau động thủ đi!

Hàn Tiểu Tranh vội đưa hai tay nắm lấy lưới thép, tay Hàn Tiểu Tranh quả nhiên không còn cảm giác vừa đau vừa nóng nữa.

Hàn Tiểu Tranh khí trầm Đan Điền, hét lớn một tiếng, lưới thép đã bị uốn cong biến dạng.

Kỳ thực, khi người ta đang đứng giơ cao tay lên thì rất khó có thể phát lực ra được.

Trừ phi đây là nhờ nội lực của Hàn Tiểu Tranh hơn người, dù cho không có Nhiệt Sương Phấn, người thường cũng không thể thoát thân nổi.

Tấm lưới thép đã có một lỗ hổng, một người có thể chui lên được.

Hàn Tiểu Tranh đang muốn để Đoạn Như Yên và Hạ Vũ lên trước, Hạ Vũ lại nói:

- Chờ đã!

Hàn Tiểu Tranh giật mình, không biết nàng lại muốn nói gì nữa.

Lại thấy Hạ Vũ cởi một chiếc giày dưới chân ra, ném sang hướng Đoạn Như Yên nói:

- Đoạn cô nương, cô mang một chiếc vào, bằng không khi lên trên đỉnh rồi vẫn còn dùng chân trần đạp lên tấm lưới thép!

Hàn Tiểu Tranh bấy giờ mới nhớ thì ra sau khi mình và Đoạn Như Yên cởi bỏ đôi giày trắng, này giờ vẫn để chân trần, bây giờ nếu Đoạn Như Yên nhảy lên như vậy, không thể nào một hơi có thể bay ra khỏi tấm lưới thép này được, giữa đường chắc chắn phải mượn lực, như thế không phải lại để Nhiệt Sương Phấn ở chỗ khác dính vào?

Đoạn Như Yên cảm kích nói: “Đa tạ Hạ cô nương!”, liền mang chiếc giày vào, tuy chỉ có một chiếc nhưng đã có thể mượn lực trên đường đi rồi.

Hạ Vũ lại nói: “Để ta lên trước!”, dứt lời đã phóng vọt lên, từ cái lỗ đó phóng ra, chân mang giày lại điểm một cái ở bên trên, người lại phóng lên một lần nữa, “uỳnh” một tiếng lừng ngói bên trên vỡ nát ra.

Sau đó Đoạn Như Yên cũng đuổi theo.

Hàn Tiểu Tranh tuy hai chân trần trụi, nhưng việc này không làm khó được Hàn Tiểu Tranh. Thân người phiêu nhiên thăng không, vỏ kiếm ép

một lực lên trên lưới thép, người lại bay lên, động tác thật nhẹ nhàng gọn gàng.

Xem tiếp hồi 45 Kỳ môn quái khách

ĐỘC CHIẾN THIÊN NHAI

Long Nhân

www.dtv-ebook.com

Hồi 45

Kỳ Môn Quái Khách

Ba người cuối cùng cũng thoát ly nguy hiểm. Lúc này họ mới phát hiện toàn thân mệt mỏi cực độ.

B

Đây không phải chỉ vì trận quần chiến mà còn vì hồi hộp lo lắng quá độ, thần kinh của họ luôn trong tình trạng căng thẳng dường như muốn đứt tung ra.

Ba người ngồi bệt xuống đất, một lúc rất lâu mà vẫn không nói được lời nào.

Cuối cùng, Hàn Tiểu Tranh lên tiếng:

- Rốt cuộc hãn cũng chết rồi!

Đoạn Như Yên nói:

- Đáng tiếc, ta không thể chém nhát nào lên người hãn!

Hạ Vũ đứng lên, đánh một vòng bốn phía xung quanh rồi trở lại chỗ cũ, vẻ mặt thất vọng:

- Nếu tìm được tên cầu quan này, ta không lấy mạng hãn không được! Dám thông đồng với Lữ Nhất Hải ám toán ta!

- Tiểu thư yên tâm, tôi đã thay cô giết hãn rồi! - Chợt có giọng nói vang vọng lên.

Ba người giật mình, cùng lúc nhìn sang bên đó, thấy ở phía xa xa không biết từ lúc nào đã có một người cao to đứng đó, người ấy cao hơn người bình thường khoảng một cái đầu, da trắng đến mức kỳ lạ, càng kỳ quái hơn hãn là một gã đàn ông như thế mà trên người lại mặc một cái áo hoa lá kiểu cọ.

Đoạn Như Yên muốn cười nhưng cười không nổi.

Rồi lại nghe Hạ Vũ lớn tiếng mắng:

- Lớn gan thật, giờ này mới xuất hiện! Nếu không phải bản tiểu thư thông minh hơn người thì đã sớm bỏ mạng rồi! Người tự cho người có mấy cái đầu?

Gã to lớn yếu điệu này thất sắc, hoảng hốt nói:

- Tiểu thư tha tội, tha tội, tôi thật không ngờ lão giặc già này thần thông quảng đại như vậy, không những nhìn ra được cạm nang diệp kế của tiểu thư mà còn dám mạo phạm đến tiểu thư!

Hạ Vũ cười lạnh nhạt:

- Ý người là kế hoạch của ta không đủ cao minh nên mới bị hấn nhìn ra chứ gì?

Khuôn mặt gã kia càng kinh hoảng:

- Cho tôi có một trăm lá gan, tôi cũng không dám nghĩ như vậy!

Hạ Vũ “hừm” một tiếng, nói:

- Người đã biết tội rồi, hãy nói thử xem người có gì để chuộc tội?

Gã cao to vuốt mồ hôi trên trán rồi cười theo:

- Có, tôi có một tin tốt muốn nói với tiểu thư.

Hạ Vũ:

- Nói!

Gã cao to nói:

- Bọn nghịch tặc ở mấy huyện Mật Châu, Vân Châu, Oán Huyện đều đã bị hành hình hết rồi.

Hạ Vũ lạnh nhạt nói:

- Đây là chuyện chốn quan trường, người vui mừng là Chiêm ngự sử, can hệ gì tới ta? Hơn nữa, nói như thế thì tất đã đả thảo kinh xà, chẳng phải càng thêm khó khăn cho ta sao?

Gã cao to vừa mới vuốt mồ hôi xong, giờ lại “ọc ọc” chảy ra:

- Tiểu thư với Chiêm ngự sử nên cùng hỗ trợ nhau mới phải...

Hạ Vũ nhú mày gắt:

- Người chỉ trích ta đấy à?

Gã cao to lật đật nói:

- Không dám, không dám.

Hạ Vũ lại “hừm” một tiếng rồi nói:

- Có thách người cũng không dám! Chiêm ngự sử chỉ biết tham công mạo tiến, không biết điều khiến đại cục, rất có thể sẽ tạo ra sai lầm lớn. Hãn nên biết người trong quan phủ dù có hiểm ác hơn, rốt cuộc thì bọn tham sống sợ chết cũng chiếm đa số, trước sợ hổ sau sợ sói, còn bọn định tâm làm loạn chỉ là thiểu số. Nhưng người trong giang hồ thì không phải vậy, phần lớn là bọn coi thường tính mạng, chỉ cần gió thổi cỏ động, có khả năng sẽ khiến bọn chúng tăng thêm hành động...

Gã cao to nghe mà tim đập chân run.

Hạ Vũ liếc hãn một cái rồi lại nói:

- Đây là cái tin tốt mà người nói đây à?

Gã cao to ho một tiếng rồi nói:

- Tôi sinh ra tính vốn ngu ngốc, đâu biết nghĩ nhiều như thế? Tôi vẫn còn một việc muốn nói cho tiểu thư nghe, không biết...

Hạ Vũ cắt ngang:

- Có phải lại là tin tốt gì không?

Gã kia ngượng ngùng nói:

- Tốt hay xấu, tiểu thư nghe rồi sẽ biết, hừm... có tin tức nói rằng Lục tặc đêm nay sẽ rời khỏi sào huyệt của hãn, đi cướp pháp trường.

Hạ Vũ nhếch lông mi:

- Tin tức này tin được không?

Gã cao to đáp:

- Là từ nội tuyến truyền ra, chắc là đáng tin!

Hạ Vũ đột nhiên vỗ tay, mặt hớn hờ nói:

- Được! Đây mới là tin tốt!

Gã cao to nhất thời không phản ứng gì kịp.

Hạ Vũ nói:

- Hôm nay trước khi trời tối, người có thể liên lạc được bao nhiêu người?

Gã cao to hỏi:

- Tiểu thư muốn chỉ quan...

Hạ Vũ gắt:

- Dư thừa! Đương nhiên không phải mớ thùng chứa cơm vô dụng trong quan trường đó!

Cã cao to vội đáp:

- Tính chắc được hơn hai trăm người!

Hạ Vũ nói:

- Đều là người thế nào? Cứ nói thẳng ra, mấy người đây đều là người phe mình.

Gã cao to nói:

- Thần Điện dinh có bảy mươi người, ngự tiền thị vệ có hai mươi hai người, trong đó có hai người là nhất phẩm đại đao thị vệ, Thiên Tàn thập nhị kiếm, Quái Thiên Pháp Vương, Bất Nhị môn đệ tử có hơn bốn mươi người, còn lại là bọn đệ tử vụn vặt của tôi.

Hạ Vũ trầm tư một lúc lâu rồi nói:

- Nhân số thì không ít rồi... Cùng lúc người liên lạc với số người này, cũng tìm cách báo với Chiêm ngự sử, nói ông ta đừng canh gác nghiêm ngặt quá, phải để cho Lục tặc đắc thủ!

Gã cao to kinh ngạc:

- Để hãn đắc thủ?

Hạ Vũ nói:

- Không sai, nhưng phải dùng diệu bao kế! Đến lúc đó người hãn cứu về thực tế là người của chúng ta, đây là giấu sẵn một lưỡi đao bén bên mình hãn!

Gã cao to chợt hiểu ra, lập tức sùng bái ra mặt:

- Tiểu thư quả nhiên là cao nhân nhất đẳng, chỉ là không biết dụng ý của tiểu thư muốn triệu tập đông người như thế là...

Hạ Vũ lại lạnh lùng nói:

- Ta muốn thừa lúc hãn rời khỏi sào huyệt, ta vào phá ổ của hãn!

Gã cao to lại kinh ngạc nhưng lập tức vui mừng ngay:

- Lần này hãn ném đủ mùi rồi!

Hạ Vũ nói:

- Đừng có vui mừng quá sớm! Lục tặc lão gian thần này rất xảo quyệt, chúng ta mà không cẩn thận thì có thể công sức lâu nay đều đổ sông đổ

biển. Cho nên, người triệu tập nhân thủ lần này, đừng có đem kế hoạch nói cho họ biết, để khỏi bị tiết lộ phong thanh. Trước khi trời tối, các lộ nhân mã đều mau chóng đến chờ tại bãi lau sậy cách ba dặm phía Tây sào huyệt của Lục tặc là được!

Gã cao to nói:

- Nếu không còn chuyện gì khác, tôi xin đi trước!.

Hạ Vũ lại nói:

- Chờ đã!

Gã cao to ngạc nhiên hỏi:

- Tiểu thư còn chuyện gì ư?

Hạ Vũ cười đáp:

- Về thay thường phục đi, bằng cứ để bộ đồ hoa lá màu mè này người ta nhìn là nhận ra người ngay!

Gã cao to cười “hi hi” nói:

- Sợ là vóc người của tôi nhất thời vẫn không tìm được áo khác hợp người để thay.

Hạ Vũ vẫy vẫy tay:

- Đi đi, không làm xong việc, ta cắt miếng thịt mỡ trên người người cho chó ăn!

Gã cao to đáp:

- Sao dám phiền đến tiểu thư? Tôi tự động thủ!

Dứt lời, cười ha ha rồi nói: “Cáo từ!”, thân pháp nhanh đến kinh người, không chút gì tương xứng với vóc dáng cao to thô tráng của gã.

Đợi gã đi xa rồi, Đoạn Như Yên mới nói:

- Thật không ngờ đương gia của Sáu Quỷ môn, Bàn Đại Tiên lại nghe lời cô như vậy!

Hàn Tiểu Tranh ngạc nhiên hỏi:

- Hẳn là chính là Bàn Đại Tiên mà người ta gọi là “bàn giả cát nhục, sáu tử dịch cốt, cân lượng bất luận, chỉ cần một mạng” đó ư?

Đoạn Như Yên nói:

- Ngoài hẳn ra, còn ai lại vừa mập vừa cao vừa quái như thế?

Hàn Tiểu Tranh nói:

- Nhưng mà Bàn Đại Tiên đã thành danh từ hơn ba mươi năm trước rồi, làm sao nhìn chỉ như người mới tứ tuần thôi?

Hạ Vũ cười nói:

- Chắc là vì bình thường hăn ăn nhiều thịt, bồi bổ cơ thể nên mới không thấy già.

Hàn Tiểu Tranh nói:

- Nghe nói người của Sáu Quý môn đều là xương ốm như củi, duy chỉ có Chưởng môn lại là người mập như heo?

Hạ Vũ đáp:

- Chính là như thế, kỳ thực mỗi người Chưởng môn trước khi trở thành Chưởng môn cũng là xương ốm như củi, nhưng một khi trở thành Chưởng môn rồi thì sẽ nhanh chóng biến thành mập!

Đoạn Như Yên không nhịn cười nổi nữa:

- Trừ phi Chưởng môn Sáu Quý môn bình thời đều ngược đãi đệ tử, có cái gì ngon cũng hưởng thụ một mình?

Hạ Vũ cười đáp:

- Vậy thì không phải, mà là có liên quan tới võ công bọn họ luyện. Bọn họ là võ công càng cao thì càng ốm, ốm đến khi có thể làm Chưởng môn rồi tập luyện môn võ công chỉ có Chưởng môn mới có tư cách luyện, lúc đó lại bắt đầu mập ra. Chưởng môn càng mập thì võ công càng cao.

Hàn Tiểu Tranh nói:

- Nếu đem vị Bàn Đại Tiên này so với tiền nhiệm Chưởng môn thì thế nào?

Hạ Vũ đáp:

- Nghe nói trong mười bốn người nhậm chức Chưởng môn, hăn đứng thứ ba, xếp trước hăn còn có Bàn Đại Trung, Bàn Đại Thúc.

Hàn Tiểu Tranh phá lên cười:

- Thú vị, thú vị, ngay cả cái tên cũng thú vị như vậy!

Đoạn Như Yên nói:

- Nghe nói người của môn phái này lâu nay hành tung rất quý bí, hô đến hú đi, vừa chính vừa tà, không thể nắm bắt được, không biết vì sao Bàn Đại Tiên lại tôn trọng Hạ cô nương như vậy? Mà Hạ cô nương lại có đề cập đến

đương triều ngự sử đại nhân, càng thêm khó hiểu, trừ phi Hạ cô nương làm việc cho người trong quan phủ?

Hạ Vũ nói:

- Không phải.

Đoạn Như Yên có chút ngạc nhiên.

Hạ Vũ lại nói:

- Đoạn cô nương cho rằng quan phủ làm việc cho ai?

Hàn Tiểu Tranh chen lời:

- Quan phủ đương nhiên làm việc cho bách tính!

Đoạn Như Yên nói với vẻ khinh thường:

- Làm việc cho bách tính? Bọn chúng không hại lão bách tính thì đã A di đà Phật rồi. Bọn chúng làm việc cho bản thân mình, vì tiền vì quan vị!

Hạ Vũ cười nói:

- Nói không sai!

Hàn Tiểu Tranh vỗ đầu rồi hốt nhiên nói:

- Hạ cô nương nhất định là làm việc cho Hoàng thượng, đúng không?

Hạ Vũ đáp:

- Không sai, ta cũng cho rằng các người sẽ trả lời như vậy, không ngờ rằng ấn tượng của quan phủ trong lòng mọi người lại xấu xa đến như vậy, quan phủ vì bản thân mình, vì quan vị, vì ngân lượng mà làm việc, ta lại là làm việc cho Hoàng thượng!

Tuy trong lòng Hàn Tiểu Tranh, Đoạn Như Yên đã có quan sát, nhưng rồi cũng chỉ là cảm giác mơ hồ, bây giờ nghe Hạ Vũ nói ra, bất giác kinh sợ. Nhìn lại Hạ Vũ, cảm giác như có chút kỳ quái.

Hạ Vũ thở dài rồi nói:

- Trong mắt người trong giang hồ chúng ta, Hoàng thượng luôn là vừa xa hoa vừa tàn bạo, hoặc là hôn ám, nên người trong giang hồ và triều đình luôn nhìn nhau bằng ánh mắt đối địch, đưa nhau vào trạng thái đổ kỵ lẫn nhau. Nhưng thật ra, chân chính làm chút việc cho bách tính là triều đình, chứ không phải giang hồ. Vì trong giang hồ tuy có không ít người hành hiệp trượng nghĩa, nhưng cũng có khá nhiều bọn tà ác; giữa hai thế lực này trên giang hồ lại tranh chiến lẫn nhau, đã không còn nhiều tinh lực để chú ý

đến bách tính, huống chi người trong giang hồ đều dùng giết chóc để ngăn chặn giết chóc, oan oan tương báo, coi mạng người như cỏ rác, đây hoàn toàn trái ngược với nguyện vọng của người bình thường!

Ngừng một chút, nàng lại nói tiếp:

- Rất nhiều người nghe thấy người giang hồ ra sức cho triều đình liên xem là đồ ưng khuyến, cho rằng những người này đều tham đồ vinh hoa phú quý, không biết hai vị nhìn nhận việc này như thế nào?

Hàn Tiểu Tranh nhất thời không biết nên trả lời như thế nào mới tốt. Trên thực tế, Hàn Tiểu Tranh đối với người trong triều đình quả là không có hảo cảm gì.

Đoạn Như Yên nói:

- Bất luận thế nào, bọn ta đều biết Hạ cô nương không phải ác nhân, đến việc xa xôi như Hoàng Đế hình dáng thế nào, bọn ta hà tất phải quan tâm đến?

Hạ Vũ cười nói:

- Vẫn là Đoạn cô nương nói chuyện mau mắn, Lục tặc mà ta với Bàn Đại Tiên nói không phải là sáu người, mà chỉ là một người, hửn là Thần Thủ! Vì hửn là Lục vương gia, cho nên người của bọn ta trước giờ gọi hửn là Lục tặc, một là để khỏi lỡ miệng, hai là có tác dụng bảo mật một chút.

Hàn Tiểu Tranh kinh ngạc:

- Nói như vậy thì triều đình cũng đã có ý muốn đối phó với Thần Thủ rồi?

Đoạn Như Yên nói:

- Đương nhiên, nếu không thì ở đâu ra ngự tiền thị vệ? Như Thần Điện dinh cũng là một thế lực của triều đình đấy!

Hạ Vũ nói:

- Không sai, nhân sĩ trong Thần Điện dinh là các cao thủ được chọn ra từ sáu cánh cửa ở khắp các nơi. Toàn bộ kế hoạch là do Hoàng thượng thân tự bố trí. Chính là “hình không nhằm đại phu”, không có chỉ dụ của Hoàng thượng, ngoài bọn người trong giang hồ, còn ai dám động đến Vương Gia? Lần này trong hai mươi hai ngự tiền thị vệ có hai người là nhất phẩm đại

đao thị vệ, ngoại trừ Hoàng thượng thì ai có thể tùy tiện làm phiền đến đại giá của họ?

Trong bụng Đoạn Như Yên thầm cảm thấy kỳ quái, vì sao triều đình lại chọn một cô gái trẻ như Hạ Vũ, tuy võ công của nàng không phải tầm thường, lại thông tuệ bách ban, nhưng trong triều đình chắc còn phải có cao thủ khác, cao hơn Hạ Vũ chứ?

Hạ Vũ dường như nhìn thấy tâm tư của Đoạn Như Yên, nàng nói:

- Trong triều đình lâu nay luôn là chỗ tàng long ngọa hổ, cao thủ trong đó nhất định còn nhiều hơn trong tưởng tượng của bất kỳ ai. Tóm lại, Hoàng thượng là cửu ngũ chi tôn, thủ đoạn và điều kiện thu nhận nhân tài của người không tầm thường như người khác đâu. Cho nên, số người bất kể là võ công, học thức cao hơn ta chắc chắn không ít. Sở dĩ Hoàng thượng cho ta phụ trách một tuyến người, nguyên nhân là vì ta còn trẻ, trước đây chưa từng ra sức làm việc cho triều đình, cho nên do ta ra mặt thống lĩnh số người trong giang hồ mới không dẫn đến cho Thần Thủ tính cảnh giác!

Nàng tiếp tục nói:

- Nếu cho người khác của triều đình làm việc này, vậy thì hơi phí công. Vì Thần Thủ hiểu rất rõ phần lớn số cao thủ trong triều đình, nên rất có khả năng sẽ đả thảo kinh xà, cũng có thể đến lúc nào đó hãn liễu mạng phá rào thì thời thế tất sẽ làm cho thiên hạ đại loạn, vu quốc vu dân đều là chuyện bất lợi. Thần Thủ nuôi dưỡng không ít thế lực trong giang hồ, trong quan phủ và triều đình cũng vậy, nuôi dưỡng không ít thế lực. Giải quyết chuyện như vậy, tuyệt đối không phải giết vài người là có thể giải quyết được vấn đề, chính vì kéo một phát sẽ động đến toàn thân, Thần Thủ ngầm phát triển bao nhiêu năm nay rồi, gốc rễ đã ăn sâu, lá đã tốt rồi.

Nói đến đây, nàng cười cười rồi nói tiếp:

- Hơn nữa, thân phận của ta rất đặc thù, rất thích hợp để hoàn thành nhiệm vụ đặc thù như thế.

Hàn Tiểu Tranh kinh ngạc nói:

- Hạ cô nương là...

Hạ Vũ nói:

- Không biết Hàn huynh đệ có nghe nói qua “văn Trương võ Hạ” chưa?

Hàn Tiểu Tranh ngẫm nghĩ rồi lắc đầu:

- Chưa.

Đoạn Như Yên chen vào:

- Trừ phi là một văn một võ trong triều đình?

Hạ Vũ gật đầu:

- Chính thị! Đương kim triều trung, văn lấy Trương Minh làm đầu, võ lấy Hạ Điển làm cực. Trương Minh tuy là Tả thừa tướng nhưng lại có cả thể lực của Hữu thừa tướng Lăng Áp, Hạ Điển là Trụ Quốc Đại Tướng Quân, bình Khương Nhung, chiến công hiển hách. Một văn một võ đó là rường cột của triều trung.

Hàn Tiểu Tranh như hiểu ra chút ít, lại hỏi:

- Giữa Hạ cô nương cùng Hạ tướng quân có duyên nguyên gì chăng?

Hạ Vũ đáp:

- Hạ tướng quân là thúc phụ của ta! Nhưng thúc phụ ta không có con cháu, nên lâu nay đều rất thương yêu ta, xem như con ruột. Phụ thân ta là một thầy giáo dạy học rất bình thường, rất ít người biết ta là cháu gái Hạ tướng quân, từ khi ta bước chân vào giang hồ, người biết được điểm này càng ít. Thúc phụ ta rất coi trọng ta, lần này để bình loạn của Lục vương gia, người ra sức tiến cử ta với Hoàng thượng, để ta thừa cơ tiến vào sào huyệt của Thần Thủ, truy tìm tội chứng, đồng thời nghe ngóng tình hình, Thần Thủ dù có thần thông quảng đại hơn nữa cũng không thể ngờ Thiên Tâm Kiều Oa là người trong triều đình!

Hàn Tiểu Tranh bấy giờ mới hiểu vì sao trong rừng đào, nàng chỉ cần vỗ tay thì có ngay xe ngựa xuất hiện, mà dường như đã biết rất rõ mọi chuyện, thì ra người sau lưng nàng lại là đương kim Thiên tử.

Hạ Vũ lại nói:

- Ta không dám lấy lý do kiến công lập nghiệp để quấy rầy hai vị, nhưng ta vẫn hy vọng hai vị ra sức vì việc này. Một khi âm mưu của Thần Thủ thành công, gặp nạn không chỉ có triều đình. Những việc làm của Thần Thủ, chắc hai vị cũng đã thấy rõ.

Hàn Tiểu Tranh cười nói:

- Hạ cô nương cũng quá coi trọng ta rồi, ta chẳng phải siêu phàm thoát tục thế đâu! - Gương mặt liền nghiêm lại nói tiếp - Dù cho triều đình không ra mặt, ta cũng quyết tâm cùng với Thần Thủ đấu một trận, nợ máu của A Vân, hẳn phải trả bằng máu!

Đoạn Như Yên nói:

- Có thể mượn sức của triều đình đối phó với kẻ địch của chúng ta cũng không phải là việc xấu!

Hạ Vũ vui mừng nói:

- Nói như vậy, hai vị đã đồng ý rồi?

Hàn Tiểu Tranh và Đoạn Như Yên nhìn nhau cười, nói:

- Hình như không có lý do để từ chối!

Hạ Vũ cũng bật cười.

Xem tiếp hồi 46 Thiên tàn kiếm thủ

ĐỘC CHIẾN THIÊN NHAI

Long Nhân

www.dtv-ebook.com

Hồi 46

Thiên Tàn Kiếm Thủ

Người của triều đình làm việc quả nhiên không giống với người trong giang hồ, tuyệt đối không rời rạc như kiểu cách của người trong giang hồ.

N

Ba người Hàn Tiểu Tranh đến vùng phụ cận bãi lau chờ trước. Trời vừa tối, các lộ nhân mã cũng dần dần kéo đến, lúc trời đã hoàn toàn tối đen, tất cả thành viên đều đã tề tụ đông đủ.

Bảy mươi người của Thần Điện dinh tất cả đều mặc đồ đen, đeo đại đao, ngoài ra mỗi người còn mang theo một thanh sắt dài một thước, đây hiển nhiên là quy tắc của người từ trong sáu cánh cửa tuyển ra. Bảy mươi người đều đứng im lặng, không có một chút tiếng động. Quả là được huấn luyện rất nghiêm ngặt.

Ngự tiền thị vệ lại mặc toàn bộ là áo vàng, trong đó hai người nhất phẩm đại đao thị vệ khí vũ phi phàm, giờ tay nhắc chân đều có khí thế hơn người.

Hàn Tiểu Tranh bất giác cảm thấy khoảng cách của hai người này quá xa, Đoạn Như Yên lại cảm thấy buồn cười.

Thiên Tàn thập nhị kiếm thì có chút cổ quái, có đủ cao lùn mập ốm đẹp xấu, áo quần cũng loạn xạ cả lên, chỗ duy nhất họ giống nhau là cả mười hai người đều có khuyết tật.

Mà loại khuyết tật này là do trời sinh ra thế chứ không phải sinh ra rồi trời mới ban cho. Lúc đầu, Hàn Tiểu Tranh không phát hiện được khuyết tật của người đầu lĩnh là ở đâu, ngũ quan tứ chi đều đầy đủ, sau cùng mới thấy hăn này giờ không hề nói câu nào mới đột nhiên phát hiện: thì ra hăn là một người câm?

Kỳ lạ là theo lý thì người sinh ra đã câm sẽ đồng thời là người điếc, còn hẳn xem ra dường như thính lực rất kiện toàn, người của hẳn nói chuyện với hẳn, hẳn có thể hiểu được hết ý.

Đến Bất Nhị môn, Hàn Tiểu Tranh đã ngưỡng mộ từ lâu, chỉ là chưa có dịp gặp gỡ mà thôi. Tất cả đệ tử của Bất Nhị môn đều là nam nữ thanh niên, võ công mà họ luyện tập phải là một nam một nữ cùng luyện, hoặc song kiếm, hoặc song đao, hoặc một đao một kiếm. Cả Chương môn của họ cũng có hai người, mà còn là một nam một nữ, tuổi tác cũng chưa đến tứ tuần.

Nghe nói từng cặp người trong môn phái này đều là đồng sinh cộng tử, chưa từng có một người chết một người tiếp tục sống. Chỉ cần giết được một người trong đó, người còn lại sẽ liều mạng với đối thủ theo kiểu người sống ta chết, sau khi thắng rồi cũng tự sát, chiến thành lưỡng bại câu thương thì càng tốt, thắng không nổi thì chết dưới tay đối phương.

Nghe thì có vẻ kinh tâm động phách, nhưng đồng thời cũng có chút cảm động. Rất nhiều người miệng nói đồng sinh cộng tử nhưng thực có thể làm được thì có mấy ai?

Thánh Thiên Pháp Vương là một người hình dáng như hòa thượng Tây Vực, hoàn mi báo nhãn, cái lỗ mũi sụp xuống giống một miếng thịt, chắc là lúc nhỏ do bị đụng dập nên mới ra hình dạng như vậy...

Còn Bàn Đại Tiên thì không biết tìm ở đâu ra một cái áo màu đỏ để thay, đáng tiếc là nó có vẻ quá ngắn nên mặc vào lộ rõ cả tay lẫn chân ra, làm cho người ta không khỏi lo lắng, sợ nhầm đây là cái bánh tét gói không cẩn thận để lòi nhân ra.

Đệ tử của ông ta quả nhiên ai cũng ốm như khỉ. Thậm chí dù cho có xem họ là khỉ thì cũng là một phần khá ốm, khá nhỏ trong đám khỉ, có mấy người nhìn như là một khúc cây, khiến người ta sợ bị gió thổi cũng bay đi mất.

Hàn Tiểu Tranh nghĩ đến điều Hạ Vũ nói người võ công càng cao thì càng ốm, bất giác cứ đưa mắt nhìn đến mấy người ốm nhất, chẳng ngờ đối lại bị họ trừng mắt, Hàn Tiểu Tranh đành phải quay đi.

Hạ Vũ thấy toàn bộ mọi người đã đến đủ trước giờ quy định thì rất vừa ý. Nàng chậm chậm nhìn qua một lượt rồi nói:

- Việc duy nhất chúng ta cần làm hôm nay là diệt cho tận gốc sào huyệt của Lục tặc. Chư vị có thể dùng bất cứ thủ đoạn nào! Nhưng không được để chúng nó nhìn ra là người của quan phủ làm! - Ngừng một hồi lại hỏi - Còn gì chưa rõ không? - Không có ai lên tiếng.

Hạ Vũ nói một cách quả đoán:

- Nếu đã hiểu rõ hết rồi, vậy thì chúng ta chia thành bốn đường tiến công vào, Đông lộ do các huynh đệ Thần Điện dinh phụ trách; Tây lộ thuộc về Thánh Thiên Pháp Vương và chư vị thị vệ đại ca; phía Nam giao cho các huynh đệ Bất Nhị môn và Thiên Tàn thập nhị kiểm; số người còn lại phụ trách cửa Bắc! Bây giờ phân đầu hành sự! Sau khi đột nhập vào, lấy tiếng địch của ta làm hiệu, nhất tề động thủ! Chú ý cần phải tốc chiến tốc thắng! Rồi, xuất phát!

Mấy lộ nhân mã như một mũi tên bắn vào bóng tối.

Hàn Tiểu Tranh, Đoạn Như Yên, Hạ Vũ, Bàn Đại Tiên cùng với số đệ tử của Sáu Quỷ môn tiến công vào cửa bắc.

Hàn Tiểu Tranh bám sát phía sau đội ngũ, trong lòng nghĩ thầm: “Hạ cô nương tuổi còn trẻ, lại là phận nữ lưu mà có thể khiến những nhân vật như nhất phải đại đao thị vệ cũng phải nghe theo kế hoạch, thật không đơn giản chút nào!”.

Nhóm người này nhanh chóng nhờ bóng tối, đã tiếp cận với Lục vương phủ.

Hàn Tiểu Tranh rất bình tĩnh, vì Thần Thủ đã không có ở đây, mà bên này lại có nhiều cao thủ đến thế, cho nên trận quyết chiến này dường như đã định trước bên nào ngã quy rồi.

Sau khi đã tiếp cận vào sát tường viện, Hạ Vũ ghé sát tai Hàn Tiểu Tranh nói nhỏ:

- Hai người chúng ta vào trước!

Hơi thở của nàng phả vào bên tai Hàn Tiểu Tranh, mang theo một sự ấm áp khiến lòng Hàn Tiểu Tranh rung động, nhất thời không phản ứng kịp.

Hạ Vũ đã như chiếc lá liễu lướt lên rồi.

Hàn Tiểu Tranh giật mình, như vừa tỉnh mộng, vội vã phóng lên theo.

Theo kinh nghiệm mà lần trước Hàn Tiểu Tranh vào cứu A Vân, cũng tức là Đoạn Như Yên, biết rằng phía sau bờ tường này chắc chắn có mai phục, nên thân người vừa lướt lên, Hàn Tiểu Tranh đã rút kiếm ra khỏi bao.

Quả nhiên, người còn trên không, Hàn Tiểu Tranh đã nghe tiếng ám khí xé gió vọt đến.

Hàn Tiểu Tranh cũng không lên tiếng, chỉ hươ kiếm trong tay nhanh như điện xẹt.

Mấy đốm lửa lóe lên, hiển nhiên đó là do kiếm và ám khí chạm nhau mà thành.

Hàn Tiểu Tranh vừa sử dụng Thiên Cân Trụy, thân người đã như quả cân chìm xuống nước, nhanh chóng rơi xuống. Chính trong chớp nhoáng đặt chân xuống đất, Hàn Tiểu Tranh cảm giác được hơi gió của ít nhất là ba món binh khí đang vọt tới thay lời chào đón.

Bằng cảm giác, Hàn Tiểu Tranh biết kiếm của mình đã đâm trúng hai người, tên còn lại thì bị hai chân Hàn Tiểu Tranh kẹp chặt cổ, vặn xương gãy lìa.

Liền nghe tiếng Hạ Vũ hỏi nhỏ:

- Giải quyết rồi chứ?

Hàn Tiểu Tranh đáp:

- Số xuất hiện đã bị loại trừ hết rồi!

Lúc này, nhóm người Đoạn Như Yên bên ngoài tường cũng đã lướt vào rồi.

Hạ Vũ đưa tay móc ra một ngọn cỏ lau, tước vài cái rồi đưa lên miệng thổi, liền vang lên một hồi âm thanh trong vắt như tiếng địch.

Hàn Tiểu Tranh giờ mới té ngựa thì ra “tiếng địch” mà nàng nói là chỉ loại “địch lau” này đây.

Trong bóng tối như vậy, tiếng địch quả nhiên khác thường, truyền đi rất xa.

Lập tức liền nghe thấy tiếng đánh giết ở phía Tây vọng lại.

Tiếp theo sau là phía Nam, phía Đông cũng vang dậy tiếng xung sát ngất trời. Thậm chí bên phía Đông còn có ánh lửa vọt thẳng lên trời. Bấy giờ, gió đang thổi lại đúng từ hướng Đông.

Hàn Tiểu Tranh nhủ thầm: “Người của Thần Điện dinh chắc bình thường đã quen với việc giết người phóng hỏa rồi”.

Hạ Vũ trầm giọng:

- Chúng ta cũng ra tay thôi! Nhắm về hướng cái nhà cao to nhất ở giữa mà đánh vào!

Tiến triển rất thuận lợi, ít nhất thì tình hình bên hướng của Hàn Tiểu Tranh và Hạ Vũ là như thế. Người của Lục vương phủ dường như cứ đụng đến là vỡ tan, Hàn Tiểu Tranh xông lên phía trước, Bàn Đại Tiên đoạn hậu, như tiến vào chỗ không người.

Sát tính của Hàn Tiểu Tranh nổi lên, bất tri bất giác đã bỏ nhóm người còn lại một đoạn khá xa.

Đến lúc Hàn Tiểu Tranh trở tay kiểm sắp chém thêm một người, hốt nhiên nghe thấy tiếng hô của Hạ Vũ:

- Hàn Tiểu Tranh huynh đệ...

Âm thanh dường như đã cách xa ngoài bảy tám trượng.

Hàn Tiểu Tranh giật mình, vội vã quay lại thì đã không còn thấy bóng dáng những người khác, ngoài bảy tám trượng đã nghe tiếng binh khí giao nhau khá kịch liệt.

Giữa Hàn Tiểu Tranh và nhóm bên đó có một rừng tùng nhỏ rộng chừng một trượng. Hàn Tiểu Tranh vội chấn giọng gọi lớn:

- Hạ cô nương... Đoạn cô nương...

Không nghe thấy ai trả lời, trái lại nghe một tiếng thét thảm thiết! May thay, đó không phải giọng nữ, nhưng nó cũng làm cho Hàn Tiểu Tranh toát mồ hôi.

Không kịp suy tính gì thêm, Hàn Tiểu Tranh lập tức phi thân lượn về hướng rừng tùng.

Thân người vừa nhóm lên liền nghe thấy tiếng một loạt cung nỏ, đã có vô số tên phóng ra như phi hoàng bay đầy trời, vừa nhanh vừa mạnh, nhưng lại từ phía rừng tùng bắn ra.

Hàn Tiểu Tranh vừa giận vừa sợ, lúc Hàn Tiểu Tranh lướt qua rừng tùng, hầu như không đụng phải sự mai phục nào, không ngờ mới chớp mắt qua đã có một trận mưa tên như vậy.

Trong tiếng hét lớn, kiếm của Hàn Tiểu Tranh đã tỏa ra vạn đạo hào quang, phủ kín xung quanh đến gió cũng không xuyên qua được.

Một tràng tiếng “tinh tang” vang thành một chuỗi, Hàn Tiểu Tranh đã gạt hết số tên được bắn ra.

Nhưng đợt mưa tên thứ hai lại tiếp tục phóng tới, tựa hồ như không muốn cho Hàn Tiểu Tranh có cơ hội để thở.

Hàn Tiểu Tranh lay động tâm niệm, hiểu ra vì lúc này mình đang ở trên không, bọn người mai phục lại ở trong chỗ tối, cho nên khi bọn chúng nhìn Hàn Tiểu Tranh là từ dưới nhìn hướng lên, có thể nhìn rõ thân hình của Hàn Tiểu Tranh, còn Hàn Tiểu Tranh nhìn vào rừng tùng thì chỉ thấy một màn tối mịt mù. Vì vậy nên Hàn Tiểu Tranh rơi vào thế bị động, chỉ biết gạt tên.

Nghĩ thế, Hàn Tiểu Tranh chợt hú một tiếng rồi lướt xuống như một tia chớp đen, vạch ra trên không trung một luồng sáng cong cong ưu mỹ tuyệt đẹp.

Chớp mắt, Hàn Tiểu Tranh đã tiếp cận mặt đất.

Hàn Tiểu Tranh lại đột nhiên đánh xuống đất một chưởng, mượn lực phản hồi lướt đến phía trước như thủy ngân bắn vọt ra.

Cực nhanh như điện.

Hàn Tiểu Tranh nghe thấy tiếng thở trong rừng tùng, kiếm của Hàn Tiểu Tranh cũng thuận thế vung lên.

Kiếm xuất, máu vọt, người chết! Không còn gì gọn lẹ hơn nữa.

Công phu không kịp chớp mắt, Hàn Tiểu Tranh đã lấy mạng bốn tên cung tiễn thủ. Đồng thời, Hàn Tiểu Tranh cũng đã xuyên qua một số cây tùng chân thấp.

Phía sau vẫn còn tên bắn tới, nhưng Hàn Tiểu Tranh không còn lòng dạ nào để ý đến, chỉ còn cách dùng bộ pháp quỷ dị để phóng đi, tên nổ đều phóng mất hút vào không gian.

Mấy lượt phóng đi, Hàn Tiểu Tranh đã nhìn thấy đội người của Đoạn Như Yên: vừa nhìn sang, đã có gần trăm người đang vây bọn họ, ác đấu không ngừng, mà trong đó có không ít người võ công khá cao. Hoàn toàn không giống đám người ngăn trở võ công quá sức tầm thường lúc vừa xông tiến vào nội viện.

Sấu Quỷ môn đã ngã quỵ hết mười mấy người, Bàn Đại Tiên la hét liên hồi, hai người mặc áo trắng liên thủ cố sống cố chết đánh với Bàn Đại Tiên, ba người đã chiến đến độ khó phân khó giải.

Ngoài ra còn có mười mấy người áo trắng, binh khí sử dụng toàn là một ngọn loan đao, khinh thân công phu của họ cực tốt, chiêu thức công phu cũng quý dị hiểm độc, đao quang của bọn người áo trắng tương xạ, chớp tắt như u linh.

Hàn Tiểu Tranh lập tức nhận ra bọn bạch y này là bọn người Hàn Tiểu Tranh đã gặp trong lần đầu tiên tiến vào Lục vương phủ.

Hàn Tiểu Tranh không dám chậm trễ, hét lớn một tiếng rồi bay thẳng vào như một cơn lốc.

Lập tức có hai tên áo trắng xông đến ngăn lại.

Bấy giờ, Hàn Tiểu Tranh nhìn thấy Đoạn Như Yên đang bị ba tên vây công, tình thế suy yếu khả nguy, không khỏi vừa sợ vừa giận, kiếm thân vừa chấn, một tiếng “koong” lớn vang lên, kiếm đã xuyên thẳng vào yết hầu của một tên, tốc độ đã đạt đến mức có thể truy tinh cản nguyệt.

Tên kia cả kinh, liền xoay lưng lộn ngược lại, đồng thời đưa đao xoạc ngang.

Nhưng lưỡi đao lại hươ vào không trung.

Kế đó, hắc cảm thấy dưới bụng lạnh ngắt, kiếm của Hàn Tiểu Tranh đã rạch bụng dưới của hắn một đường hở toác ra.

Máu nóng phụt xối xả, còn chưa kịp la lên tiếng nào, Hàn Tiểu Tranh đã phi một cước trúng vào cằm hắn. Một tiếng “cốp” thật lớn, cả phần cằm của hắn đã lìa khỏi đầu, bắn thẳng vào mặt một tên bạch y nhân khác, còn thân người hắn đổ xuống như con diều đứt dây.

Tên áo trắng kia không liệu trước Hàn Tiểu Tranh sẽ dùng đòn này nên không kịp tránh né, chỉ vừa “a” một tiếng đã bị cái cằm của đồng bọn bắn trúng. Cú đá này của Hàn Tiểu Tranh dùng đến tám thành công lực, hắn làm sao chịu nổi, chỉ thấy hắn tức khắc ôm mặt hét lớn “oa oa”. Lúc này lưỡi kiếm của Hàn Tiểu Tranh đã thọc sâu vào miệng hắn thẳng đến giữa cổ họng.

Hàn Tiểu Tranh không hề ngừng lại, thân hình như khói lượn về phía Đoạn Như Yên.

Vừa lúc này, có một tên từ phía sau nhắm vào sau lưng Đoạn Như Yên chém mạnh.

Trong tay Đoạn Như Yên là một thanh đơn đao cướp được, dùng thật không thuận tay, trong sự vây công của ba người thật khó chống đỡ nổi nữa.

Hàn Tiểu Tranh vừa thấy hình thế nguy cấp, trong lúc gấp rút liền dùng nội lực hùng hậu vô tỉ thét lớn một tiếng:

- Nạp mạng lại đây!

Tiếng vang như sấm động, mặt đất cũng rung lên một cái.

Tên tập kích Đoạn Như Yên nếu không ngừng tay thì đã có thể chém trúng Đoạn Như Yên, nhưng khi hắn nghe tiếng thét lớn như sấm rền giữa trời trong ấy, bị kinh hãi bàng hoàng, không điều khiển được lưỡi đao trong tay nữa.

Đoạn Như Yên nhân cơ hội này nên tránh được.

Đao lại vung ra nhưng đã chậm đi một chút, thân đao lạc vào không trung.

Nhịn không được, hắn liền biến chiêu, Hàn Tiểu Tranh đã như cuồng phong cuốn đến.

Tên kia kinh hãi, vội vã rời khỏi Đoạn Như Yên, chuyển sang đối phó sự công kích của Hàn Tiểu Tranh.

Điều khiến hắn không hiểu là bình thường hắn luôn cho rằng động tác của hắn rất nhanh nhẹn, hôm nay hắn lại giống như ông già lụ khụ. Thân người hắn chỉ nghiêng nghiêng mới xoay được nửa vòng, kiếm quang lạnh như băng trên tay Hàn Tiểu Tranh chỉ còn cách trong gang tấc.

Hắn chỉ còn kịp phát ra một tiếng hét hồn phi phách tán, Hàn Tiểu Tranh chỉ một kiếm đã cắt đứt cổ họng hắn.

Hắn như một khúc gỗ mục đổ sập xuống. Đến chết hắn vẫn không hiểu vì sao động tác của đối phương lại nhanh hơn hắn nhiều đến như thế.

Hai tên khác phát hiện Hàn Tiểu Tranh mới là nhân vật khó nhai nhất, lập tức buông Đoạn Như Yên ra, nhất tề bổ về phía Hàn Tiểu Tranh.

Đây đúng là hợp ý của Hàn Tiểu Tranh.

Động tác của Hàn Tiểu Tranh nhanh không thể tả, một nhát kiếm cắm thẳng vào ngực trái của tên tiến công đến trước, ngay lúc đối phương ngã xuống, kiếm của Hàn Tiểu Tranh gạt một cái, đối phương lập tức nhận thấy một luồng sức mạnh kỳ lạ truyền đến tay mình, lòng bàn tay nóng rực, thanh đao cầm trên tay không thể giữ nổi nữa, bật văng ra ngoài.

Không đợi hấn phản ứng lại, Hàn Tiểu Tranh đã bấu chặt mạch môn trên tay phải của hấn, vừa kéo vừa đẩy, hấn liền bị lôi dậy, nghiêng về phía lưỡi đao của đồng bọn.

Hai tên cùng lúc kinh sợ hét lên.

Đồng bọn của hấn muốn thu đao lại, nhưng sợ Hàn Tiểu Tranh nhân cơ hội xông vào, vì do dự như vậy, lưỡi đao của hấn đã rạch qua người đồng bọn của hấn, một làn máu mỏng hiện lên.

Trong lòng hấn không khỏi phập phồng, bọn hấn vốn là đồng đạo trung nhân, giờ đây lưỡi đao của hấn lại chém trúng đồng bọn.

Hàn Tiểu Tranh vung tay, tên bị nắm trong tay liền thoát ra văng đi.

“Bình”, hai tên đụng mạnh vào nhau rồi cùng văng ra ngoài.

Vào lúc này, có hai tiếng la thảm thiết ở hướng khác vang lên, như thú rống.

Hai mắt Hàn Tiểu Tranh như điện quét qua, Bàn Đại Tiên cũng đã giải quyết xong hai tên.

Thì ra Bàn Đại Tiên thấy Hàn Tiểu Tranh trong chớp mắt đã giết được hai tên, tinh thần phấn chấn, đồng thời trong lòng cũng thầm thấy kỳ quái, gã thanh niên này làm sao võ công lại cao đến thế!

Còn võ công của hai tên đang sống mái với ông ta vốn không bằng ông ta được, chỉ là nhờ có thân hình bộ pháp kỳ dị mới chống cự được lâu đến thế. Như nay bọn chúng thấy Hàn Tiểu Tranh thần dũng như vậy, trong lòng khiếp sợ, tay chân luống cuống không khỏi chậm đi phần nào, lập tức bị Bàn Đại Tiên nhân cơ hội kết liễu tính mạng bọn chúng.

Bấy giờ, Sáu Quỷ môn chỉ còn lại trên dưới ba mươi người, mà đối phương thì còn đến hơn bảy chục.

Nhưng sau khi Hàn Tiểu Tranh gia nhập vào vòng chiến, tình thế đại biến, vì với võ công của Hàn Tiểu Tranh, bất kỳ một đối thủ nào cũng

không thể đi quá năm chiêu, trên cơ bản là chỉ giơ tay nhắc chân cũng đã khiến đối thủ mất mạng.

Vì vậy mà đối phương không thể không chia ra hai mươi người vây công Hàn Tiểu Tranh.

Lại nghe Hạ Vũ cất cao giọng:

- Chư vị đừng ham chiến, e rằng các lộ nhân mã khác cũng gặp phải sự vây công như chúng ta. Nhất định là chúng ta đã trúng kế của Thần Thủ. Mọi người hợp lại, xông về một hướng!

Hàn Tiểu Tranh nghe vậy, trong bụng giật mình nghĩ thầm: “Dự đoán của cô ta cũng có lý. Tình hình ta gặp phải trong rừng tùm có thể chứng minh cho điểm này!”.

Trong lòng nghĩ vậy, Hàn Tiểu Tranh liền đoán có khả năng Thần Thủ vốn không hề rời khỏi Lục vương phủ.

Thù hận lập tức xâm nhập vào từng tắc da thịt xương tủy.

Hàn Tiểu Tranh liền đánh ra tuyệt học trong Thiên Cơ thần công - Kiếm Bất Do Kỳ!

Kiếm thế cuộn cuộn như sóng nước, lưỡi kiếm uốn lượn như vòng cung, mũi kiếm lạnh lùng lữ lượt xếp thành từng lớp, tựa hồ như có thể cắt không khí ra thành từng mảnh nhỏ.

Máu tươi bắn tung tóe, tiếng la hét không ngừng. Dưới một kiếm đã có thất tử ngũ thương.

Mùi máu tanh trong không khí thoáng chốc đã nồng lên cực độ. Đường như chỉ cần đưa tay ra thì có thể bắt lấy một nắm đầy máu tươi dính vào.

Kiếm pháp kinh người đã khiến cho đám người vây công Hàn Tiểu Tranh hồn phi phách tán. Trong một kiếm của Hàn Tiểu Tranh, binh khí trong tay bọn chúng cơ hồ đã biến thành một khúc củi lửa vô dụng, còn cơ thể bọn chúng thì trở thành một ngọn cỏ mặc cho người ta dẫm đạp.

Một sự khiếp sợ từ tận đáy lòng chúng dâng lên.

Kỳ thực, loại khiếp sợ trên một mức độ cực lớn này không phải đối với cái chết của bản thân, mà là đối với sự cận kề cái chết một cách bất minh bất bạch.

Có khi, những thứ đã hiểu rõ thì rất hiếm khiến người ta kinh sợ, còn đối với những thứ mà người ta lại không biết gì, cao thâm khó lường thì thường lại có cảm giác rất đáng sợ. Kiểm pháp, võ công của Hàn Tiểu Tranh đối với bọn chúng mà nói, đã không còn có thể nghĩ ngợi gì thêm. Bởi vì bọn chúng nhận thấy dù cho mười mấy người bọn chúng đứng yên bất động cho người ta đến chém, cũng không dễ gì trong một thời gian ngắn như vậy lại tạo ra được thất tử ngũ thương.

Huống hồ, bọn chúng cũng là cao thủ, tuy không phải tuyệt đỉnh cao thủ, nhưng mười mấy người hợp lại thì tuyệt đối không thua gì một tuyệt đỉnh cao thủ.

Bọn chúng không khỏi sinh ra thoái chí trong lòng, chiến cục này cũng ảnh hưởng đến số người khác giống hệt vậy. Nhóm người Đoạn Như Yên đều tinh thần phấn chấn, còn đối phương trong thoáng chốc đã cảm thấy sự ngội lạnh từ sâu tận đáy lòng trào lên.

Thật ra, bọn chúng không hề biết Hàn Tiểu Tranh đã trải qua một lịch trình vô cùng đáng sợ, đó là khi sử dụng chiêu Kiếm Bất Do Kỳ vừa rồi, Hàn Tiểu Tranh đã bất giác đưa công lực tăng đến cảnh giới Phật Diện Phật Tâm.

Đánh xong một chiêu, trong đầu Hàn Tiểu Tranh xuất hiện một màn không trống rỗng trong một thời gian cực ngắn.

Nếu lúc này, đối phương lập tức ra tay thì Hàn Tiểu Tranh vốn không còn sức phản kích. Thậm chí có thể nói Hàn Tiểu Tranh không thể phản kích. Vì trong thời khắc này, tư tưởng của Hàn Tiểu Tranh đã chết.

May mắn là trạng thái này xẹt qua rất nhanh.

Hàn Tiểu Tranh từ một giấc ngủ trầm tĩnh trở về, có chút ngỡ ngàng, nhưng ngay sau đó liền ý thức được chuyện gì đã phát sinh trên người mình.

Nhất định là xuất hiện trạng thái mất trí như Phục Ngưỡng đã nói. Có lẽ do thời gian Hàn Tiểu Tranh sử dụng công lực đến cảnh giới Phật Diện Phật Tâm quá ngắn nên mới không tiến vào trạng thái mất trí hoàn toàn.

Bất luận thế nào, việc này cũng đủ đáng sợ rồi. Hàn Tiểu Tranh không cách nào tưởng tượng nổi, hoặc giả nói không dám tưởng tượng sau khi mất

trí thì mình sẽ làm những gì.

Bọn người của Lục vương phủ đương nhiên không biết Hàn Tiểu Tranh đã trải qua một đoạn biến cố đáng sợ như vậy, bọn chúng tuyệt đối không dám mạo hiểm tiến công Hàn Tiểu Tranh lần nữa.

Bọn người của Lục vương phủ chiếm ưu thế nhờ số đông lại vì một chiêu kiếm kinh thế hãi tục của Hàn Tiểu Tranh làm cho lui về thế thủ.

Lần này, Bàn Đại Tiên đối với Hàn Tiểu Tranh khâm phục đến nỗi muốn dập đầu xuống đất. Bình khí ông ta dùng vô cùng cổ quái, tay trái cầm một sợi dây thừng, tay phải cầm một cây tiêm đao, hình dáng có vẻ giống một tay đồ phu, ông ta dùng sợi thừng ở tay trái khóa đối phương lại, rồi dùng tiêm đao ở tay phải lấy mạng đối phương.

Đương nhiên, làm thì phức tạp hơn nói như vậy nhiều, vì người khác không thể đứng yên một chỗ cho ông ta khóa, cũng không thể đứng đó cho ông ta dùng đao cắm vào cơ thể mình.

Nhưng Bàn Đại Tiên làm rất hay, sợi thừng của ông ta dùng vừa nhanh vừa chuẩn. Đã có một tên tự cho mình thông minh, dùng tay bắt lấy sợi thừng của Bàn Đại Tiên, cho rằng như thế có thể tranh lấy sợi thừng của ông ta.

Còn chưa bắt được đã thấy tay trái Bàn Đại Tiên lấy một cái rất tiêu sái, sợi thừng liền như một con rắn độc quấn chặt lấy tay người, không đợi cánh tay dần thoát, tiêm đao của Bàn Đại Tiên đã cắt cánh tay đó xuống.

Lưỡi đao của ông ta dường như ven theo các khớp xương tủy mà vào, cho nên đao của ông ta không hề gặp một lực ngăn trở nào, đã có thể nhẹ nhàng cắt một cánh tay, một khúc chân thậm chí là cắt cả cái đầu xuống.

Ăn một bữa, biết một nhiều, không còn ai dám tiếp xúc trực tiếp đến sợi thừng của Bàn Đại Tiên, mấy tên bạch y nhân công kích vào sợi thừng của ông ta giống hệt mấy con búp bê vải nhảy tới nhảy lui để tránh bị sợi thừng quấn lấy.

Xem tiếp hồi 47 Ngự Tiên song vệ

ĐỘC CHIẾN THIÊN NHAI

Long Nhân

www.dtv-ebook.com

Hồi 47

Ngự Tiền Song Vệ

Hạ Vũ lặp lại một cách nghiêm nghị:

H

- Đừng ham chiến!

Sau đó, nàng tiến lên trước, hướng về phía Nam xông thẳng. Vì bọn họ từ phía Bắc công kích vào, nên xem như nàng xông vào càng sâu bên trong Lục vương phủ.

Đoạn Như Yên bám sát theo sau, lần này trên tay nàng rồi cũng đổi được một thanh kiếm, khiến cho chiêu thức của nàng mạnh mẽ hơn không ít.

Duy chỉ có Bàn Đại Tiên thấy chiến cục chuyển sang có lợi nên có bụng ham đánh, nhưng cuối cùng cũng suất lĩnh đệ tử xông vào bên trong.

Hàn Tiểu Tranh đương nhiên đoạn hậu, do Hàn Tiểu Tranh đoạn hậu, bọn người kia không dám tiến tới tiếp cận.

Lúc Hạ Vũ, Đoạn Như Yên tiến tới phía trước rừng tùng thấp, Hàn Tiểu Tranh hô lớn nhắc nhở:

- Cẩn thận, bên trong có cung tiễn mai phục!

Nhưng lại nghe Hạ Vũ nói:

- Sẽ không còn đâu!

Hàn Tiểu Tranh kinh ngạc, không hiểu vì sao nàng nói thế.

Quả nhiên, khi vượt qua đoạn rừng tùng này, không thấy bóng dáng cung tiễn thủ ngăn trở nữa.

Hạ Vũ nói:

- Mục đích của bọn chúng là muốn phân cách rồi bao vây và tiêu diệt chúng ta. Nếu từng nhóm không tiêu diệt được, bọn chúng hy vọng sẽ dồn

chúng ta vào giữa rồi liên hợp các cánh lực lượng khác lại cùng đối phó, chứ không hy vọng chúng ta phá vây thoát ra ngoài!

Hàn Tiểu Tranh lúc này mới hiểu ra, nếu vậy thì Thần Thủ quả thật có khả năng còn trong phủ.

Nhưng cảm giác thấy Hạ Vũ có sai lầm ở điểm này, vì sao còn để nhóm người này cùng tiến sâu vào trong? Theo lý thì nên phá vây thoát ra ngoài mới đúng.

Hạ Vũ cố ý giảm tốc độ chậm lại, song hành với Hàn Tiểu Tranh, nàng cấp thiết nói:

- Đêm nay e rằng sẽ có một trường ác chiến rồi! Thần Thủ quả nhiên là lão tặc gian xảo! Chuyện này do ta sắp đặt, ta không thể bỏ rơi các lộ nhân mã khác!

Ngừng một lúc, nàng lại nói:

- Hơn nữa, dù chúng ta có đột phá vòng vây thoát ra được, mà người khác bị vây khốn, e rằng ngày sau có người đem chuyện này công kích ta, thậm chí nói ta bán đứng người khác. Bản thân ta vấp ngã cũng không sao, chỉ sợ thúc phụ của ta cũng bị liên lụy!

Trong lòng Hàn Tiểu Tranh có phần khó chịu.

Hạ Vũ nói:

- Huống chi ta cũng muốn xem thử Thần Thủ thần thông quảng đại đến cỡ nào!

Nói đến đây, Hạ Vũ tiến nhanh mấy bước, nói với Bàn Đại Tiên:

- Có mang theo pháo hiệu không?

Bàn Đại Tiên run run nói:

- Không có... đúng rồi, hình như người của Thần Điện dinh có mang!

Hạ Vũ không vừa ý nói:

- Đừng nói với ta hình như!

Bàn Đại Tiên vội đáp:

- Không phải hình như, là chắc chắn!

Hạ Vũ nói:

- Tốt! Bây giờ ta muốn người mang theo thuộc hạ của người nhanh chóng đến chỗ của Thần Điện dinh, dùng pháo hiệu của họ phát tín hiệu cầu

cứu! Nếu không hoàn thành được nhiệm vụ này, người không cần đến gặp ta nữa!

Bàn Đại Tiên nói:

- Nếu không hoàn thành, tôi cho người lấy xương tôi làm pháo hiệu!

Hạ Vũ nói: “Đi đi, đừng có tham đánh! Có thể lọt qua thì không còn gì tốt hơn nữa, nếu gặp cản trở quá lớn thì...” nàng ngừng lại rồi chậm chậm nói: “Thí tốt giữ xe!”.

Hàn Tiểu Tranh giật mình.

Thoáng chốc, Bàn Đại Tiên cũng mất đi nụ cười trên mặt, có lẽ ông ta cũng ý thức được tính quan trọng của sự việc, vội vã dẫn đám thuộc hạ tót hành sáp qua hướng Đông.

Bên này trong một lúc chỉ còn lại ba người: Hàn Tiểu Tranh, Đoạn Như Yên, Hạ Vũ.

Hạ Vũ nói với vẻ tiếc nuối:

- Đáng tiếc không đem theo mồi lửa, nếu không đã có thể phóng một mồi lửa, cũng có thể khống chế một phần lực lượng của đối phương.

Nàng nhìn sang lửa sáng ở phía Đông, dường như có chút ngưỡng mộ.

Khi ba người tiến vào nơi đã giao hẹn trước với các lộ nhân mã khác, vừa lúc Thiên Tàn thập nhị kiếm và đệ tử Bất Nhị môn ở phía Nam cũng vừa kịp đến.

Nhưng lúc này, Thiên Tàn thập nhị kiếm chỉ còn lại Lục kiếm, Bất Nhị môn cũng tổn thất gần phân nửa.

Bọn họ nhìn thấy bên Hàn Tiểu Tranh chỉ còn lại ba người, không khỏi kinh ngạc.

Liễu Bất Âm, Diệp Bất Dương Chương môn của Bất Nhị môn đồng thanh hỏi:

- Tiểu thư, các người làm sao... làm sao chỉ còn lại ba người?

Lời nói của hai người bọn họ hoàn toàn trùng khớp với nhau, nghe như là tiếng nói của một người, chỉ vì âm thanh nam nữ hợp lại nên nghe có vẻ là lạ.

Hàn Tiểu Tranh nghĩ thầm: “Làm sao cả đám bọn họ đều gọi Hạ cô nương là tiểu thư, thật là lộn xộn”.

Hạ Vũ nói:

- Những người khác tiến sang hướng Thần Điện dinh rồi!

Thiên Tàn Lục Kiếm và người của Bất Nhị môn lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, vừa rồi bọn họ tưởng rằng số người khác toàn bộ đã chiến tử hết cả.

Bấy giờ, bên cạnh bọn họ mới bắt đầu xuất hiện người của Lục vương phủ, áng chừng sáu bảy chục người, thêm vào sau lưng nhóm Hàn Tiểu Tranh lại có sáu bảy chục người, cộng lại đã có hơn trăm người đang kéo tới vây phục từ ngoài bảy tám trượng, nhưng không tiến công vào.

Hạ Vũ hạ giọng nói:

- Bọn chúng muốn hình thành thế hợp vây chúng ta rồi mới động thủ!

Đang lúc nói chuyện, ngự tiền thị vệ và Thánh Thiên Pháp Vương cũng đã kéo tới. Toàn thân Thánh Thiên Pháp Vương đều là máu, hình dáng vô cùng đáng sợ, nhưng nhìn kỹ thì ông ta không hề thọ thương, máu trên người đều là của đối phương.

Ngự tiền thị vệ chỉ còn lại mười ba người.

Ngự tiền nhất phẩm đại đao thị vệ, một người là Thôi Phong, một người là Âu Dương Mục Dã, hai người vừa thấy Hạ Vũ liền bất mãn nói:

- Hạ cô nương, Thần Thủ đã rời khỏi vì sao chúng ta còn gặp phải sự chống trả kịch liệt như vậy?

Bọn họ là người duy nhất gọi Hạ Vũ là Hạ cô nương, mà lời nói cũng rất khó nghe, rõ ràng ngày thường bọn họ có rất nhiều cơ hội tiếp cận Hoàng thượng, vô hình đã nuôi dưỡng tập tính kiêu hãnh.

Hạ Vũ lạnh nhạt trả lời:

- Nếu Thần Thủ dễ đối phó thì Hoàng thượng sao dám làm phiền nhị vị đại giá?

Lời nói chứa đầy ẩn ý, thử hỏi còn ai là người mà Hoàng thượng không dám làm phiền?

Hạ Vũ nói như vậy chỉ bất quá là muốn nhắc nhở bọn họ được Hoàng thượng chỉ định phụ trách việc này, nói như thế so với lời nói thẳng dễ nghe hơn nhiều.

Âu Dương Mục Dã và Thôi Phong cũng không nói gì được nữa.

Đúng lúc này, phía Đông đột nhiên vọng lại tiếng đánh giết dậy trời.

Hạ Vũ biến sắc nói:

- Chúng ta mau tiến qua tiếp ứng huynh đệ Thần Điện dinh!

Khi bọn họ xông qua hướng Đông, bọn người của Lục vương phủ lập tức tiến ra ngăn trở.

Tất cả nhân thủ bên phía Hạ Vũ cộng hết lại cũng chỉ có năm sáu chục người, mà đối phương lại có trên trăm người.

Nhưng trong số người bên này lại nhiều cao thủ, ngoài Hàn Tiểu Tranh ra còn có Âu Dương Mục Dã, Thôi Phong, Thánh Thiên Pháp Vương, Liễu Bất Âm, Diệp Bất Dương đều là đương thế cao thủ, cho nên bọn người của Lục vương phủ cũng phải khép nép lùi lại, nhóm người của Hạ Vũ càng lúc càng đến gần nhóm người bên Thần Điện dinh.

Vì phía Đông có hỏa pháo do chúng huynh đệ của Thần Điện dinh phát, nên bên này ánh sáng chói lòa. Khi hai bên còn cách nhau chừng mười trượng, Hàn Tiểu Tranh đã có thể nhìn rõ chiến cục bên kia.

Vừa xem, Hàn Tiểu Tranh không khỏi kinh sợ.

Hàn Tiểu Tranh phát hiện Bàn Đại Tiên và số thuộc hạ của ông đã xông đến và hợp lại một chỗ cùng Thần Điện dinh, nhưng Sáu Quỷ dưới tay Bàn Đại Tiên chỉ còn lại chín người.

Hàn Tiểu Tranh có thể nhìn rõ như vậy là vì nhân sĩ của Thần Điện dinh mặc toàn đồ đen, hình dáng cũng cường tráng, Sáu Quỷ môn so với họ thì thấy quá rõ ràng, chả trách Hàn Tiểu Tranh chỉ nhìn qua là phân biệt được ngay.

Người của Thần Điện dinh lúc này cũng chỉ còn lại chừng bốn chục người.

Đột nhiên, ánh mắt của Hàn Tiểu Tranh ngừng lại trên hai người đang đứng bên ngoài chiến cục.

Trong đó có một người hoa y cẩm phục, khí vũ bất phàm, hiển nhiên đó là Thần Thủ.

Còn người bên cạnh Thần Thủ lại cùng với Thần Thủ như hình với bóng.

Không còn nghi ngờ gì nữa, bên Thần Điện dinh là chiến đấu gian khổ nhất. Vô công những người đối địch với họ đều không tầm thường, rõ ràng

một phần lớn tinh anh của Lục vương phủ đều ở bên này.

Người của Thần Điện dinh và Sáu Quỷ môn không ngừng ngã xuống.

Hàn Tiểu Tranh vừa giận vừa gấp, hú lên một tiếng, người đã như một làn khói bay thẳng.

Khoảng cách mười trượng, chớp mắt đã tới. Hạ Vũ sợ Hàn Tiểu Tranh bất cẩn, lập tức phóng theo.

Thân hình Hàn Tiểu Tranh còn chưa định đã xuất ngay một chiêu Duy Kiếm Độc Tôn.

Một cái đầu người đã văng lên, còn một người lại như kẻ đang say rượu, uốn eo, loạng choạng tiến lên mấy bước, hai tay ôm lấy ngực rồi cũng ngã sấp trên mặt đất.

Hàn Tiểu Tranh biết một khi công lực vận đến cực hạn sẽ gặp nguy hiểm, nên Hàn Tiểu Tranh vừa bắt đầu đã ngầm lưu lại một ít công lực, phải dựa vào tinh sắc của kiếm pháp để thủ thắng.

Vòng vây như tường đồng cột sắt cuối cùng do Hàn Tiểu Tranh và Hạ Vũ xông đến, bắt đầu trở nên rời rạc và lúng túng.

Bàn Đại Tiên lúc này mới lấy lại hơi, kêu lớn:

- Ai có pháo hiệu?

Thật như người vừa tỉnh mộng, lập tức có người sờ đến pháo hiệu đeo ở giữa hông.

Nhưng vừa lơ là, đã có kẻ thừa cơ tập kích, một ngọn thương ác độc từ phía sau đâm đến, xuyên qua người kia, pháo hiệu rơi khỏi tay rớt xuống đất.

Lúc này bên trong chợt vang lên giọng Thần Thủ hô lớn:

- Ai nhặt pháo hiệu thì giết kẻ đó!

Giọng nói chắc nịch, lại có một người của Thần Điện dinh vừa cúi người nhặt lấy pháo hiệu đã chết dưới mũi kiếm lưỡi bén.

Hàn Tiểu Tranh đại nộ, phi ra một cước, góc độ hiểm hóc, sức mạnh cực lớn.

Một cánh tay cầm đao liền “rắc” một tiếng đã gãy lìa.

Chân của Hàn Tiểu Tranh lúc này lại đá trúng vào hạ bộ hắn, gã này liền văng đến đúng chỗ pháo hiệu rơi xuống.

Bọn người của Lục vương phủ thấy có một thân hình phóng đến, giống như đang xông đến giành lấy pháo hiệu, lập tức nghĩ cũng không nghĩ, các loại binh khí liền phóng đến.

Tiếng “phập phập” vang lên không ngừng, trong chớp mắt thân người gã đã trúng vô số đao kiếm, mạng còn đâu nữa?

Đến khi đám người kia nhìn rõ vong hồn đó là người phe mình, Hàn Tiểu Tranh đã nhân cơ hội này lách người vào trong, lúc bọn chúng còn chưa kịp rút binh khí trên cái thi thể kia ra, Hàn Tiểu Tranh đã tiến hành xong một đợt công kích.

Có ba tên cùng với gã đồng bọn bị ngộ sát mệnh táng hoàng tuyền.

Hàn Tiểu Tranh thừa cơ nhặt pháo hiệu lên.

Cùng lúc này, có hai ngọn thương một trước một sau bổ tới. Bọn chúng không muốn để Hàn Tiểu Tranh có cơ hội ném pháo hiệu.

Người Hàn Tiểu Tranh nhẹ nhàng xoay một cái, hai tay vừa kéo vừa đẩy, hai ngọn thương đã rời khỏi tay chủ nhân của chúng, bắn sang hai người đối diện.

Một tên nhanh nhẹn tránh được, còn một tên bị ngọn thương cắm xuyên qua người như xuyên hồ lô.

Hàn Tiểu Tranh hướng về phía Hạ Vũ hô lớn:

- Tiếp lấy!

Sau khi dứt lời, Hàn Tiểu Tranh vẫn chưa ném pháo hiệu trong tay mà phóng tới một bước, đánh ra một chiêu Kiếm Ủng Bách Thành.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, lúc giọng Hàn Tiểu Tranh vừa dứt, đã có hai tên từ hai bên xông vào giữa Hàn Tiểu Tranh và Hạ Vũ, hiển nhiên là muốn chặn pháo hiệu mà Hàn Tiểu Tranh ném sang cho Hạ Vũ.

Kết quả, bọn chúng giống như lao vào mũi kiếm của Hàn Tiểu Tranh.

Sau khi hai tên ngã xuống, Hàn Tiểu Tranh mới thật ném pháo hiệu trong tay ra.

Bấy giờ, người ở xa một chút dù muốn ngăn cản cũng không còn kịp nữa.

Hạ Vũ đưa tay tiếp lấy rồi dùng sức phóng lên trời.

Một tràng âm thanh hú lớn, truyền đi rất xa.

Ước chừng ngoài hai dặm lại có một tròng âm thanh hú lên, đó là tin tức đã được truyền đi. Tiếp theo, cứ một đường truyền đi như thế, có thể truyền đến được ngoài trăm dặm với một tốc độ cực nhanh.

Nhưng phương pháp này chỉ có thể dùng để truyền một số tín hiệu rất đơn giản.

Nội dung khác nhau thì thủ pháp ném cũng khác nhau, âm thanh dài ngắn, khi trong khi đục, nếu dùng nhiều cây pháo hiệu phối hợp với nhau thì có thể biểu đạt được nội dung tương đối nhiều một chút.

Cho nên Hàn Tiểu Tranh mới giao pháo hiệu cho Hạ Vũ.

Pháo hiệu vừa phát, nhóm người bên Hạ Vũ tinh thần phấn khởi hẳn. Thần Thủ đột nhiên vỗ tay mấy cái rất nhịp nhàng.

Bọn người của Lục vương phủ này giờ đánh giết điên cuồng liên lui cả ra như lúc thủy triều rút.

Phút chốc đã xuất hiện một sự yên tĩnh tạm thời. Không gian vừa lắng xuống, không khí giết chóc đặc lại càng đậm.

Thần Thủ chậm chậm nói:

- Mời Tả thiếu hiệp ra đây!

Liền nghe một tiếng “k... é... é... t... t...” từ gian nhà gỗ phía sau lưng Thần Thủ mở ra, một luồng ánh sáng từ bên trong chiếu ra.

Đứng ngay trước cửa là Tả Chi Nhai và Mộ Dung Tiểu Dung.

Thần Thủ nói:

- Tả thiếu hiệp, bọn người đang đứng trước mặt là kẻ thù giết cha người. Sao người còn chưa giết bọn chúng đi?

Tả Chi Nhai kinh ngạc nói:

- Không phải ông nói kẻ thù giết cha ta là Giáo chủ Vô Nhai giáo sao?

Hàn Tiểu Tranh và Hạ Vũ nghe thế đều cả kinh. Nhưng họ nhanh chóng hiểu ra, nhất định là Tả Chi Nhai cũng giống như Hàn Tiểu Tranh sau khi luyện Thiên Cơ thần công, dụng công quá độ nên bị mất trí nhớ.

Sau khi mất trí, những gì Tả Chi Nhai biết đều do Thần Thủ nói lại với hắn.

Không trách được hắn nói kẻ thù giết cha hắn là Giáo chủ Vô Nhai giáo Tống Mễ. Vì Thần Thủ muốn đối phó Vô Nhai giáo nên tốt nhất là đem

mâu thuẫn trút lên đầu Giáo chủ Vô Nhai giáo.

Thần Thủ lại nói:

- Bọn chúng toàn là người của Vô Nhai giáo. Những kẻ làm nanh vuốt của cộc cũng đáng chết như nhau!

Tả Chi Nhai đột nhiên nói:

- Thì ra đều là người của Vô Nhai giáo. Ta tưởng có ai vì cố gì xông vào vương phủ, giết người phóng hỏa. Thì ra là bọn vô ác bất tác này!

Ngữ khí của hắn hiện rõ vô cùng bi nộ, tựa như tràn đầy hận thù vô hạn.

Mộ Dung Tiểu Dung nói:

- Tả đại ca, đừng tin hắn! Những người này vốn không phải người của Vô Nhai giáo!

Tả Chi Nhai nói với vẻ không giận dữ:

- Không lẽ Lục vương gia lại đi gạt ta? Tuy cô đối với ta rất tốt, nhưng rốt cuộc cô vẫn là một người phụ nữ thiếu kiến thức, hôm nay là ngày ta báo thù cho cha ta!

Hắn nhăn mặt lại, tay siết chặt cán kiếm, chậm chậm bước ra khỏi gian nhà gỗ, Mộ Dung Tiểu Dung dùng sức kéo hắn lại, nhưng bị hắn xô ngã qua một bên.

Thần Thủ thấy thế rất vừa lòng.

Tả Chi Nhai rút kiếm ra, đưa ngang lên, từng bước từng bước tiến đến phía trước.

Lúc đi ngang qua Thần Thủ, một biến hóa kinh người xuất hiện.

Tả Chi Nhai đột nhiên vặn người, thanh kiếm trong tay như điện xẹt phóng vào ngực Thần Thủ.

Tất cả mọi người đều ngỡ ngàng trước hành động bất ngờ này.

Thần Thủ thoáng chốc bàng hoàng, tiếp theo hắn phản ứng một cách bất khả tư nghị, trong chớp mắt đã lách người lướt qua.

Thần thủ rất nhanh, nhưng đòn công kích của Tả Chi Nhai quả thực quá đột ngột mà cự ly cũng quá gần.

Chỉ nghe “xoẹt” một tiếng, trước ngực hắn đã bị rách hở một đường. Tuy không đến mức chí mạng nhưng cũng làm máu thịt toác ra, nhìn thấy thật ghê sợ.

Lập tức có tám tên áo trắng xông đến thủ thế trước mặt Thần Thủ. Mộ Dung Tiểu Dung thừa lúc hỗn loạn, nhanh chóng lướt đến bên cạnh Tả Chi Nhai.

Thần Thủ thét lớn:

- Tránh ra! Dù bản vương có trúng một kiếm, hãn cũng vẫn không phải là đối thủ của ta!

Tả Chi Nhai cười cợt:

- Người thật tự tin! Cũng chính vì người quá tự tin nên mới trúng một kiếm!

Gương mặt Thần Thủ không còn tuấn lãng bất phàm nữa, hãn nghiêng răng:

- Lẽ nào không bị mất trí? Không! Không thể nào!

Tả Chi Nhai nói:

- Đương nhiên không thể nào! Nhưng người mất trí không lẽ không thể khôi phục lại trí nhớ sao?

Thần Thủ điên cuồng thét lên:

- Không thể nào, Làm sao người khôi phục được trí nhớ?

Nỗi đau đớn của hãn không phải vì nhục thể mà vì hãn tính toán sai lầm.

Đối với người tự cao vì thiên tư hơn người như hãn, khó tha thứ nhất là bị người khác ám toán, trong mắt của hãn chỉ có hãn đi ám toán người khác mà thôi.

Vô Tâm thấp giọng nói:

- Chủ nhân, tôi biết ai đã bán đứng chủ nhân!

Gã tiến lên một bước, dường như không muốn để cho người phản bội Thần Thủ không nghe được.

Chỉ thấy Vô Tâm thì thầm gì đó bên tai Thần Thủ, sau đó lại thấy thần sắc Thần Thủ biến đổi.

Hình như đồng thời, tay phải Vô Tâm dang ra, đã có một ngọn đoản đao cắm vào bụng dưới Thần Thủ.

Thần Thủ đánh một chưởng, Vô Tâm loạng choạng văng ra, khi đứng vững lại thì trên khóe miệng đã có một dòng máu tươi.

Biến hóa như vậy, thực quá kỳ dị. Người cả hai bên nhất thời đều bàng hoàng.

Thần Thủ dùng một tốc độ nhanh không thể tả, phong bế các huyết đạo quanh vết thương, sau đó mới nói:

- Không ngờ người cũng bán đứng ta. May thay ta cảm thấy kỳ lạ nên không đi cướp pháp trường!

Vô Tâm cười “ha ha”, lại ói ra một ngụm máu tươi. Hàn Tiểu Tranh ngẫm kinh sợ, không ngờ Thần Thủ trong tình trạng thân thọ trọng thương mà công lực vẫn còn kinh người như thế.

Lại nghe Vô Tâm nói:

- Người sai rồi, việc cướp pháp trường không phải ta tiết... tiết lộ ra, xem... xem ra người thực đã đến... đến lúc chúng phản thân ly rồi!

Nụ cười trên mặt Vô Tâm trở nên kỳ quái, nói tiếp:

- Người biết ta là ai không? Ha ha ha...

Dường như tất cả ánh mắt đều dồn về phía Vô Tâm, Hàn Tiểu Tranh không ngờ một người quý dị u linh như vậy lại phản bội Thần Thủ.

Chỉ thấy Vô Tâm dùng sức xoa vò trên mặt, kể đó hần lột trên mặt ra một tấm mặt nạ da người cực kỳ tinh xảo.

Hàn Tiểu Tranh cả kinh hô lên:

- Phục tiên bối!

Đang đứng trước mặt mọi người lại chính là Phục Ngưỡng, Đường chủ Vô Giải đường của Vô Nhai giáo.

Thần Thủ như bị người ta đánh trúng một chưởng, gương mặt phút chốc đã chuyển sang trắng bệch như giấy.

Phục Ngưỡng cười lạnh lùng nói:

- Người không ngờ được Vô Tâm thật đã sớm bị ta giết cách đây mười mấy năm trước rồi chứ! Mười mấy năm trước, người một mực bức bọn ta và Diệp Thích đến chỗ chết, mà Giáo chủ của ta lại không tha cho ta, cho nên ta mới nghĩ ra kế hoạch này. Ta đã chờ hết mười mấy năm, cuối cùng cũng chờ được cơ hội này. Chứng mất trí của Tả thiếu hiệp, chính do ta trị khỏi, hơn nữa hần còn biết tất cả chân tướng. Hần không rời khỏi đây, cũng là vì muốn đòi người trả nợ máu!

Tả Chi Nhai nói:

- Không sai! Tuy ta chưa từng yêu A Vân, nhưng trên danh nghĩa cô ấy là thê tử của ta, huống chi cô ấy vốn là một cô gái bất hạnh, dù cho vô thân vô cố đối với ta, ta cũng vì cô ấy đòi lại công đạo!

Trong mắt Thần Thủ lóe lên ánh sáng điên cuồng, giọng của hắn cũng đã trở nên lạc lõng khó nghe: “Thật không ngờ người ta tin tưởng nhất lại là người xem thường ta nhất!”, giọng của hắn trầm xuống: “Các người đừng quá đắc ý, ta vẫn có thể thu thập cả đám không biết trời cao đất dày các người!”.

Tay phải của hắn từ từ úp xuống, liền vang lên một trận âm thanh như tiếng kim loại va đập.

Hàn Tiểu Tranh thần sắc đại biến, lập tức đưa kiếm ra trước ngực che chắn, để tránh hắn ra tay đả thương người khác, dường như đồng thời, Tả Chi Nhai cũng đứng xoạc chân ngang bằng vai.

Hai người nhìn nhau, gật gật đầu, trong lòng đã thầm định giao ước. Hai người phải hợp sức đối phó với tên đại ma đầu Thần Thủ.

Hạ Vũ hô to:

- Chúng ta cũng giết mấy người để trợ uy cho họ!

Bốn phía xung quanh liền nổi lên tiếng đánh giết.

Bấy giờ, bên này lại thêm Mộ Dung Tiểu Dung, Phục Ngưỡng, thế lực lại lớn thêm một phần. Thêm vào biến cố Thần Thủ đột ngột thọ thương khiến cho sĩ khí của đối phương giảm xuống không ít. Quần hào vốn dĩ đã rơi vào thế cùng, giờ đây lại có thể cùng đối thủ ác chiến nan phân nan giải.

Tay phải của Thần Thủ chậm chậm giơ lên Trong ánh lửa bập bùng, cánh tay này lại lóe lên ánh kim loại khiến người ta cảm thấy có vẻ yêu dị.

Chợt, Thần Thủ hú lên một tiếng, phóng lên ba thước rồi lộn ngược, thân người như một ngọn thương bắn thẳng ra, nhanh như điện xẹt, trong chớp mắt đã liên tiếp phóng ra mười ba chưởng công kích về phía Hàn Tiểu Tranh và Tả Chi Nhai.

Giống như có đến hai Thần Thủ đồng thời đối địch.

Xem tiếp hồi 48 Niết Bàn Phật thủ

ĐỘC CHIẾN THIÊN NHAI

Long Nhân

www.dtv-ebook.com

Hồi 48

Niết Bàn Phạt Thủ

Hàn Tiểu Tranh vội dâng thân lượn lên, đồng thời nghiêng mũi kiếm chọc thẳng vào tay phải đối phương.

H

Không ngờ, Thần Thủ chẳng những không né, ngược lại còn dùng tay phải phóng mạnh đến bắt lấy thanh kiếm của Hàn Tiểu Tranh.

Hàn Tiểu Tranh trong lúc sợ hãi, không dám cưỡng lại, lập tức đánh nhanh một chữ “thoát”. Cùng lúc đó Tả Chi Nhai đâm mạnh về phía vai Thần Thủ nhằm trì hoãn giúp Hàn Tiểu Tranh.

Chỉ nghe một tiếng “choang”, thanh kiếm của Hàn Tiểu Tranh đã văng ra, nhưng mũi kiếm đã bị Thần Thủ bẻ mất một đoạn.

Lần này, Hàn Tiểu Tranh không khỏi vừa giận vừa sợ.

Tả Chi Nhai cũng giật mình la lên:

- Niết Bàn Thủ!

Thần Thủ cười dài:

- Cũng biết hàng đấy!

Trong miệng hăn lẩm nhẩm:

- Ma hà thử phiên vi đại, bát niết thử phiên vi diệt, bàn na thử phiên vi độ, thị vi đại diệt độ!

Miệng còn đang niệm, tay phải hăn vẫn công kích như sóng như gió, cần mật bất tuyệt.

Chưởng ảnh của hăn dường như đồng thời chụp lấy Hàn Tiểu Tranh và Tả Chi Nhai.

Hàn Tiểu Tranh vừa nghe Niết Bàn Thủ, trong lòng kinh ngạc không ít.

Trong giang hồ có một số đồn đại như một truyền thuyết, thế gian tồn tại hai loại võ học, có thể khiến nhục thể tu luyện thành như thiết như kim cương bất sinh bất diệt; trong hai loại võ công này, một loại là Niết Bàn đại pháp, một loại là Đại Bi Công.

Đối với những lời đồn đại này, rất nhiều người không tin, Hàn Tiểu Tranh cũng vậy, nhưng bây giờ Hàn Tiểu Tranh đã tận mắt chứng kiến một cánh tay không sợ đao kiếm.

Nhất định là Thần Thủ đã luyện Niết Bàn đại pháp, chỉ là vì hỏa hầu chưa đủ nên chỉ có đôi tay bất sinh bất diệt.

Dù chỉ như vậy cũng đã rất đáng sợ rồi.

Bàn tay con người dù sao cũng không giống bất cứ loại binh khí nào, võ công chiêu thức có tinh xảo hơn nữa cũng không thể linh hoạt đa biến như cánh tay được, các khớp xương trên tay, mỗi bắp thịt, mỗi bó thần kinh đều có thể biến động, tâm niệm vừa chuyển, động tác lập tức hoàn thành vừa nhanh vừa chuẩn.

Bây giờ, lại phối hợp với Niết Bàn đại pháp không sợ đao kiếm, uy lực không còn gì địch nổi.

Thần Thủ tự biết mình trúng một đao của Phục Ngưỡng, dù đã phong bế huyết đạo nhưng cũng không thể kéo dài cuộc chiến, cho nên hấn ra tay cực kỳ hiểm độc, muốn tốc chiến cận khoái.

Hàn Tiểu Tranh và Tả Chi Nhai sau khi nhận ra điểm này, liền tận lực kéo dài thời gian.

Lúc này, quần hào và đám người của Lục vương phủ hỗn chiến đã thương vong thảm trọng, đặc biệt là Thần Điện dinh và ngự tiền thị vệ, bọn họ đối với việc của triều đình lâu nay trung tâm căn cứ, chết cũng không từ, nên trong cuộc đánh giết không còn lưu ý đến thân mình, hiếu dũng dị thường, không ít người chiến đấu với cách chỉ cầu cùng với kẻ địch đồng quy ư tận. Cứ như thế, trên mặt khí thế cũng đã lấn áp được đối phương một phần.

Đánh đến lúc này, Thần Điện dinh chỉ còn hai mươi mấy người, ngự tiền thị vệ cũng chỉ còn lại Âu Dương Dã Mục và Thôi Phong thêm số người khác vào là bảy người cả thảy, Thôi Phong còn thọ trọng thương, một

miếng thịt bên hông rách toạc ra, nhưng vẫn xông vào ác chiến không hề sợ sệt.

Võ công của Thánh Thiên Pháp Vương không giống với võ học Trung Nguyên, nên đám người của Lục vương phủ đối phó vô cùng vất vả, nhưng rồi bọn chúng cũng dần dần phát hiện được một chỗ nhược điểm của Thánh Thiên Pháp Vương, đó là khinh công không được cao minh, nên chúng cho mấy tên dùng binh khí dài vây chặt Thánh Thiên Pháp Vương, cũng không mạo hiểm tấn công mà chỉ như vờn chơi.

Thánh Thiên Pháp Vương nhất thời không tìm được cách thoát thân, nhưng cũng không gặp nguy hiểm gì.

Thiên Tàn thập nhị kiếm vốn dùng Thiên Tàn kiếm trận làm sở trường, như nay tử thương quá nửa, kiếm trận không còn tồn tại nữa, đơn đả độc đấu thì đối với tám thân tàn tật của họ mà nói lại có chút không công bằng.

Kinh tâm động phách nhất là đệ tử Bất Nhị môn. Bọn họ quả nhiên giống hệt như truyền ngôn trong giang hồ, mỗi một đôi bạn đứng là đồng sinh cộng tử, chỉ cần có một người trong đó chết, người kia thế tất phải liều mạng với kẻ địch, cho đến lúc chiến tử mới thôi.

Như vậy, chiến cục bên phía Bất Nhị môn hiện rõ nét có phần tàn khốc.

Sáu Quỷ môn hôm nay bỏ ra cái giá mới là lớn nhất, bấy giờ bọn họ dường như toàn quân đã bị diệt, chỉ còn lại Bàn Đại Tiên và một tên đệ tử.

Sợi thừng trên tay trái của Bàn Đại Tiên cũng không biết đi đâu rồi, tiêm đao trên tay phải cũng đã ngâm đầy máu, cũng không biết đã chặt đứt tính mạng bao nhiêu người.

Tên đệ tử còn lại duy nhất của Sáu Quỷ môn không phải ốm nhất trong đám đệ tử tối nay đến đây, cũng không biết làm sao hãn lại sống được đến tận lúc này.

Bỗng nhiên, một tên bạch y của Lục vương phủ phóng đến trước hết sức quỷ mị, ngọn loan đao trong tay vạch ra một luồng sáng cong cong vô thanh nhắm vào lưng Bàn Đại Tiên chém tới.

Trong tích tắc đối phương đắc thủ, thân người Bàn Đại Tiên đột nhiên bay vụt lên.

Thật khó tưởng tượng cơ thể ông ta to béo như vậy lại có phản ứng nhanh, khinh công linh xảo đến thế.

Lưỡi đao lạc vào không trung.

Còn chưa kịp thu về, Bàn Đại Tiên đã thuận thế chọc ngược mũi tiêm đao cắm thẳng vào vai đối phương.

Dường như cùng lúc đó, lại có một mũi trường thương như độc xà xuất động phóng tới trước ngực Bàn Đại Tiên.

Chính lúc Bàn Đại Tiên muốn nhổ tiêm đao ra ngăn đỡ thì đột nhiên phát hiện mũi tiêm đao đã bị kẹp trong xương vai đối phương.

Bất luận ông ta dùng cách gì cũng không nhổ mũi tiêm đao ra được, đã trễ mất một bước rồi.

Bỗng có một bóng người xẹt tới, kế đó liền có một luồng huyết quang phụt ra.

Thì ra là tên đệ tử còn lại duy nhất của ông ta đã dùng thân hình gầy gò của mình thế ông ta ngăn đỡ một thương chí mạng này. Cả “hự” một tiếng, hân cũng không kịp phát ra, đã chết trên đầu ngọn thương rồi.

Hai mắt Bàn Đại Tiên long lên, hét lớn một tiếng, vung bàn tay trái tròn trịa đánh ra một chưởng.

“Chát” một tiếng, xương vai của tên bị ông ta cắm đao vào lập tức vỡ nát.

Tên kia rống lên một tiếng thảm thiết tuyệt đối không còn giống tiếng người kêu nữa, chết ngất đi vì đau đớn.

Bàn Đại Tiên không thèm để ý đến hân, ông ta tung thân lên không, bổ về phía tên vừa giết chết gã đồ đệ còn lại duy nhất của mình.

Tên này nhìn thấy ánh mắt Bàn Đại Tiên lộ ra vẻ hung sát, trong lòng không khỏi run sợ, hân không còn thiết đến chuyện rút cây trường thương của mình ra nữa, quay người bỏ chạy.

Chạy ra chưa đến ba thước, hân liền cảm thấy sau lưng mình đau nhói, rồi lại nhìn thấy trước ngực mình lòi ra một cái cán đao.

Thân người hân cùng với tâm can hân cùng đổ trầm xuống.

Bàn Đại Tiên đã đâm xuyên qua cơ thể hân.

Cái giá mà nhóm người của Lục vương phủ phải bỏ ra cũng không ít, lúc này nhân số cũng không còn đầy một trăm.

Máu thịt văng tung tóe, tiếng kêu la thảm thiết không ngừng, cả tòa Lục vương phủ đã trở thành địa ngục nhân gian.

Thần Thủ xem tình hình, biết hôm nay nếu mình không thể thắng thì một khi Hàn Tiểu Tranh, Tả Chi Nhai lẫn xả vào cuộc hỗn chiến, thế của mình tất bị toàn quân diệt vong. Đối với quần hào mà nói thì cũng như vậy, cho nên thắng phụ sinh tử của ba người họ mới thực sự có quan hệ đến đại cục của cuộc chiến.

Hàn Tiểu Tranh không dám phát huy công lực đến cực hạn, làm cho Thiên Cơ thần công vì không có công lực cao hơn phối hợp, uy lực bị giảm xuống đáng kể, tình trạng của Tả Chi Nhai cũng tương tự như vậy.

Hai người đánh lâu mà vẫn không chiếm được ưu thế, không khỏi kinh sợ. Hàn Tiểu Tranh, Tả Chi Nhai bấy giờ đều thân mang tuyệt thế võ học, hai người liên thủ đối phó một người đã bị thương mà vẫn phải vất vả như vậy.

Hàn Tiểu Tranh nghiêng rằng, thân hình lướt qua như điện xẹt.

Thần Thủ cong tay, tay phải chụp thẳng lưỡi kiếm của Hàn Tiểu Tranh, sau khi tiếng kim loại chạm nhau phát ra, tay phải của hắn lại điểm thẳng vào thiên linh cái của Hàn Tiểu Tranh.

Đứng yên bất động, tay phải Hàn Tiểu Tranh chột nhanh nhẹn bấu chặt tay phải Thần Thủ.

Cánh tay cả hai lập tức quăn lấy nhau.

Thần Thủ cười nhạt một tiếng, vặn tay. Hàn Tiểu Tranh liền cảm thấy mình vừa quăn không phải là một cánh tay, mà là một đoạn thép có thể biến hình tùy ý.

Mắt nhìn thấy tay phải mình sắp bị Thần Thủ vặn gãy, Hàn Tiểu Tranh không dám chần chừ, lập tức thuận thế bay lên như một cánh bướm nhẹ nhàng không chút phân lượng.

Cánh tay vừa được thả lỏng, Hàn Tiểu Tranh không chút chậm trễ, thanh kiếm trong tay đâm ngay vào dưới bụng Thần Thủ, đồng thời tay trái nhanh chóng co lại.

“Xoẹt” một tiếng, vạt áo của Hàn Tiểu Tranh đã đứt lìa một miếng, cánh tay cũng nóng rát như bị rọc mất một mảnh da.

Đúng lúc Thần Thủ muốn thừa thế tiến lên, Tả Chi Nhai đã tấn công một chiêu, kiếm quang chói lòa như hàng trăm hàng ngàn đuôi sáng của các ngôi sao đang rụng.

Mũi kiếm tung hoành, bao trùm khắp trời đất.

Thần Thủ “hừ” một tiếng lạnh lùng, tay trái quét ngược lại, chưởng chưởng dị biến, lên xuống nhịp nhàng, kinh lực cuộn cuộn cường phong khí lẫm, uy thế hùng hồn.

Kiểm và chưởng thân chạm nhau lại phát ra tiếng “kình koong”, khiến người ta nghe thấy không khỏi kinh sợ.

Hạ Vũ hô lớn:

- Hình như võ công của các người, hẳn có thể tùy ý hóa giải!

Hàn Tiểu Tranh chợt tỉnh ngộ, đột nhiên nói:

- Thật là kẻ trong cục mê muội! Thần Thủ cho chúng ta tập luyện Thiên Cơ thần công thì nhất định hẳn cũng nghiên cứu tỉ mỉ Thiên Cơ thần công, đề phòng có một ngày bọn ta gây bất lợi với hẳn. Hèn chi chiêu thức của chúng ta dường như đều bị khống chế!

Nói xong liền hét lên: “Kiếm Ứng Bách Thành, Duy Kiếm Độc Tôn”, chiêu thức đánh ra theo tiếng nói, nhưng lại không phát ra công lực.

Hàn Tiểu Tranh lại đổi ý, lại hét lên:

- Kiếm Ngoại Hữu Kiếm!

Đây là một chiêu trong Thiên Cơ thần công, uy lực vô cùng kinh người.

Thần Thủ không kịp suy nghĩ, lập tức trầm khuỷu đưa tay lên, quét qua trước ngực. Đòn này vốn có thể vừa kịp ngăn cản chiêu Kiếm Ngoại Hữu Kiếm.

Nhưng Thần Thủ đột nhiên phát hiện mình đã quét vào không trung.

Sau đó liền thấy vai phải mình nhói lên một cơn đau dữ dội, đã bị Hàn Tiểu Tranh rạch một đường vừa dài vừa sâu.

Máu thịt toác ra, máu tươi nhầy nhụa tuôn ra.

Hàn Tiểu Tranh lúc này mới hô:

- Lạc Diệp Mãn Sơn.

Lạc Diệp Mãn Sơn là một thức trong Thiếu Lưu kiếm pháp mà Diệp Thích dạy cho Hàn Tiểu Tranh, đáng lẽ Thiếu Lưu kiếm pháp vốn không bằng được tinh tuyệt của Thiên Cơ kiếm pháp, nhưng Hàn Tiểu Tranh lần này đột nhiên đánh tạt một chiêu, lại dùng lời nói mê hoặc đối phương nên đạt được hiệu quả xuất kỳ chế thắng.

Thần Thủ vừa kinh sợ vừa tức giận, hét lớn:

- Người!...

Hàn Tiểu Tranh bật cười:

- Ngại quá! Ta gọi loạn cả tên kiếm thức! Kiếm này xem như trả được mỗi hận đoạn kiếm vậy!

Thần Thủ do hai chỗ bị thương, cuối cùng thân thủ đã có phần chậm chạp.

Trong bụng Hàn Tiểu Tranh và Tả Chi Nhai vui mừng, công kích càng dồn dập.

Giữa đám hỗn chiến vẫn tiếp tục một cách tàn khốc và điên cuồng, càng lúc càng kịch liệt.

Máu tươi bắn ra đủ các kiểu các loại, mùi máu tanh trong không khí nồng đến mức không thể nào tẩy sạch, nó làm cho hô hấp của người ta không còn thuận lợi nữa.

Hai bên ác chiến chém giết cả đêm, mắt đỏ ngầu, mặt đỏ sẫm, máu đỏ tươi, ngay cả ánh lửa bắn ra từ đao quang kiếm ảnh cũng trở thành màu đỏ.

Tiếng hò hét từ đàn điền, từ cổ họng tranh nhau thoát ra vang trời.

Thần Điện dinh cực kỳ bi tráng, toàn quân đều bị diệt sạch.

Quần áo trên người Thánh Thiên Pháp Vương cũng đã rách nát, cũng không biết đó là thành quả của món binh khí nào. Hình dáng của ông ta vốn đã quái dị, như nay lại toàn thân đầy vết máu, vết da nhầy nhụa, trông càng đáng sợ hơn.

Bất Nhị môn còn lại ba cặp, ngoại trừ Chương môn Liễu Bất Âm và Diệp Bất Dương, hai cặp kia cũng đã bị thương.

Ngự tiền thị vệ chỉ còn lại hai người, một người là Âu Dương Dĩ Mục, người kia là một thị vệ bình thường, còn Thôi Phong cùng với một gã bạch

y nhân ôm lấy nhau, cả hai đều đã tắt thở, vết thương trên người Thôi Phong có ít nhất là do bốn năm loại vũ khí gây ra.

Thiên Tàn thập nhị kiếm còn lại một cầm, một mù.

Lúc này, Đoạn Như Yên cũng đã bị thương, đùi phải nàng bị chém một đao, máu tươi đã biến bộ quần áo trắng của nàng trở thành màu đỏ làm cho người ta nhìn thấy phải sợ hãi.

Ba người Hạ Vũ, Phục Ngưỡng, Bàn Đại Tiên vây Đoạn Như Yên vào giữa, tử thủ chặt chẽ.

Thêm vào Hàn Tiểu Tranh và Tả Chi Nhai, quần hào chỉ còn lại bảy người.

Đối phương còn đến gần năm chục người, đặc biệt là trong đó có năm tên sử dụng binh khí thuộc loại cổ quái cực kỳ đáng sợ. Hàn Tiểu Tranh, Hạ Vũ và Tả Chi Nhai đã gặp qua loại binh khí này, đó là loại kỳ môn binh khí phía trước là một bàn tay sắt, phía sau là một sợi xích dài.

Năm người đó phối hợp rất mật thiết, nương tựa vào nhau khiến cho người công kích rất khó tiến công, còn bọn chúng lại lợi dụng độ dài của sợi xích thép nên phạm vi tấn công rất lớn.

Rất nhiều người của Thần Điện dính chết dưới loại binh khí này.

Bấy giờ, năm gã này đang vây Âu Dương Dã Mộc ác chiến không ngừng, bọn chúng biết ngoài Hàn Tiểu Tranh, Tả Chi Nhai ra, Âu Dương Dã Mộc là người có võ công cao nhất.

Sợi xích thép được bọn chúng tung bắt kêu “lách cách” trong gió, phóng vùn vụt về phía Âu Dương Dã Mộc. Loại binh khí này nếu một người đơn độc sử dụng thì vô cùng bất tiện, sau khi công kích phải thu hồi khiến cho đối phương có cơ hội phản công, nhưng năm người liên thủ phối hợp lại có thể hỗ trợ nhau công phòng, không cho đối phương thừa cơ vướng víu.

Trong lòng Âu Dương Dã Mộc nội hỏa vạn trượng, vì hai mươi hai ngự tiền thị vệ giờ đây chỉ còn lại một mình. Lại còn bị năm nhân vật như u hồn bất tán kẹp chặt, nhất thời không thể thoát thân được.

Nhưng điểm khác biệt lớn nhất giữa ngự tiền thị vệ và các nhân vật giang hồ là trong bất cứ tình huống nào, họ cũng đủ sức giữ bình tĩnh. Vì bảo hộ an toàn của Hoàng thượng là không từ bất kể tổn thất nào.

Âu Dương Dĩ Mục hét lên một tiếng, hai tay chấn xuống liền như một cánh hồng nhận bạt đất vọt lên cao hơn hai trượng.

Một hồi “lách cách” vang lên, đã có ba sợi xích thép phóng đến hạ bàn của ông ta.

Hai sợi khác cũng đang trong thế chuẩn bị.

Âu Dương Dĩ Mục giương tay phải, chiếc nhẫn sắt trong tay như một tia chớp đen bắn thẳng đến trước ngực gã đứng phía Tây.

Lực đạo cú ném này thật kinh người, trong gió reo lên tiếng “u u...”.

Năm tên kia đặc ý nhất là vũ khí của chúng có thể tấn công xa hơn Âu Dương Dĩ Mục nhiều, cho nên bọn chúng chỉ cần một việc tiến công là đủ, còn Âu Dương Dĩ Mục đã mấy lần muốn tiếp cận nhưng đều không có cơ hội.

Nhưng cự li công kích lần này của chiếc nhẫn sắt lại trở nên rất lớn.

Tên kia vừa giật mình, ngoài sợi xích thép trong tay, hẳn không còn vật gì khác.

Trong lúc sợ hãi, hẳn quên mất đang phối hợp cùng đồng bọn, hẳn giật tay phải một cái, sợi xích của hắn cuộn lại, bổ về phía chiếc nhẫn.

Bỗng nhiên tay hắn vừa giật, sợi xích của hắn móc vào binh khí của đồng bọn.

Hắn không còn cách nào dùng xích thép để ngăn cản chiếc nhẫn nữa, nhưng lực thế của chiếc nhẫn quá lớn, hắn muốn tránh cũng không còn kịp nữa.

Thét lên một tiếng, hai tay hắn ôm lấy mặt, chiếc nhẫn đã nằm sâu trong đỉnh đầu hắn.

Kế đó hắn ngã về phía sau.

Âu Dương Dĩ Mục đột nhiên thi triển đấu pháp trên không, bắn về hướng đối phương rồi đưa tay quét qua, đã tóm được sợi xích của đối phương, dùng sức giật mạnh.

Lại một tràng “lách cách” kêu loạn lên, trong tay Âu Dương Dĩ Mục đã bắt được cả bốn sợi xích thép khác, rồi thành một chùm.

Trận pháp của đối phương đại loạn. Trước mặt Âu Dương Dĩ Mục, một nhân vật trấn tĩnh như thiết, cứng rắn như gang, bọn chúng trở nên tan rã,

không cần tấn công thêm nữa.

Nhìn bóng ảnh của Âu Dương Dã Mục phiêu diêu bất định, lấp lóe quý mị, thêm vào đao quang như mộng, trong chớp mắt đối phương đã ba chết một thương.

Liền lúc này, Âu Dương Dã Mục nghe thấy một tiếng hét lớn, quay đầu nhìn sang thì thấy Bàn Đại Tiên và hai tên áo trắng của Lục vương phủ cùng ngã “oành” xuống đất.

Trước khi ba người đó chết, tư thế cực kỳ cổ quái, giống như ba người bạn thân thiết quần lấy nhau.

Chỉ có Hạ Vũ biết rõ cái chết của Bàn Đại Tiên, ông ta vì bảo hộ nàng mà chết, trước lúc Bàn Đại Tiên gần tắt thở, nàng vẫn còn nghe Bàn Đại Tiên nói nho nhỏ một câu:

- Thí tốt giữ xe...

Điều này càng khiến nàng thương cảm.

Sầu Quỷ môn, Bất Nhị môn, Thiên Tàn thập nhị kiếm đều vì trước đây bị Vong Ưu cung lấn áp, biết triều đình muốn diệt trừ Vong Ưu cung nên mới liên thủ với triều đình, không ngờ cuộc chiến đêm nay lại gặp thương vong thảm trọng như vậy.

Nàng cảm thấy nàng có trách nhiệm rất lớn trong chuyện này. Nàng vốn có chút trách Bàn Đại Tiên truyền tin tức sai, như nay Bàn Đại Tiên lực chiến thân vong, sự tức giận của nàng cũng tan theo mây khói.

Bỗng nhiên, phía Đông xuất hiện một đội nhân mã đang cấp tốc tiến về phía này, áng chừng có hai chục người.

Hai bên đang đánh nhau, trong bụng bên nào cũng thấp thỏm, không biết nhóm người mới đến này là người của Vong Ưu cung hay người của triều đình.

Đột nhiên, Mộ Dung Tiểu Dung phấn khởi kêu lên:

- Cha! Đại ca, nhị ca! Con ở bên này!

Một giọng nói trong trẻo cất lên:

- Dung nhi, con quá nghịch ngợm rồi!

Lúc giọng nói cất lên, vẫn còn ngoài khoảng hai mươi mấy trượng, lúc lời nói vừa dứt thì chỉ còn trong mười trượng.

Thân pháp cực nhanh.

Một bóng người xanh xanh như điện xẹt, phía sau còn hai bóng người theo bèn gót.

Lúc này, đang có hai gã bạch y nhân của Lục vương phủ hướng về phía Mộ Dung Tiểu Dung cuồn công không ngừng.

Bóng người xanh xanh cười nhạt một tiếng rồi lượn vào.

Liền thấy hai gã kia đột nhiên văng lên mà không hề phát ra tiếng nào, cho đến lúc rớt “bình” xuống đất cũng chưa kịp phát ra lời nào, bọn chúng đã chết từ trước rồi.

Bấy giờ mọi người mới nhìn rõ người mới đến là ai, không có ai không nhận ra ông ta, chỉ có Hàn Tiểu Tranh là ngoại lệ.

Ông ta chính là Mộ Dung Trì.

Người không biết đương gia của Mộ Dung Thế Gia cũng không nhiều lắm.

Mộ Dung Tiểu Dung vui mừng bổ nhào vào lòng Mộ Dung Trì, nước mắt tuôn ròng ròng.

Mộ Dung Trì trùi mền xoa đầu con gái, chợt phát hiện nàng đang khóc, không khỏi ngạc nhiên. Ông vội hỏi:

- Ai đã ăn hiếp con?

Ông biết giang hồ hiểm ác, mà con gái ông lại quá bướng bỉnh, từ sau khi ông đánh làm Mộ Dung Tiểu Dung bỏ nhà ra đi, ruột gan ông cả ngày không yên, ông cho hai con trai đi tìm Mộ Dung Tiểu Dung trước, sau rồi ông cũng đích thân đi tìm.

Ông quá thương yêu Mộ Dung Tiểu Dung, ông không thể tưởng tượng được nếu ông mất đi đứa con gái này thì ông sẽ ra sao.

Mộ Dung Tiểu Dung chỉ tay về phía một tên bạch y nói:

- Hắn ăn hiếp con!

Mộ Dung Trì không đành lòng được.

Lại thấy Mộ Dung Tiểu Dung chỉ tiếp bọn người của Lục vương phủ nói:

- Còn hắn, hắn, hắn, còn hắn nữa! Ăn hiếp con nhiều nhất là hắn!

Ngón tay nàng chỉ về Thần Thủ.

Mộ Dung Trì lúc này mới hiểu, “ăn hiếp” mà ông hỏi với “ăn hiếp” mà con gái ông nói là hai chuyện khác nhau, ruột gan đang lồng lên giờ lại thở phào, ông nói:

- Cha thay con dạy chúng một bài học!

Bấy giờ, người của Mộ Dung thế gia đã đến đủ, Mộ Dung Trì thét lên:

- Giết hết bọn khốn này cho ta!

Con trai lớn Mộ Dung Bách khẽ nhắc nhở:

- Cha, tổ huấn của Mộ Dung thế gia chúng ta...

Mộ Dung Trì quay ngoắt lại hỏi:

- Người muốn dạy ta đấy à?

Mộ Dung Bách vội đáp:

- Hài nhi không dám...

Thì ra, bất cứ võ lâm thế gia nào, vì bọn họ không giống như các tổ chức giang hồ khác, mà là nhà lớn nghiệp lớn nên thường không tranh chấp quá nhiều vào chuyện giang hồ, càng không giết quá nhiều người.

Mộ Dung Trì lạnh lùng nói:

- Chỉ cần giết sạch toàn bộ thì không sợ sau này có người đến làm phiền ta!

Mộ Dung Bách xưa nay rất kính trọng cha mình, còn dám nói thêm gì nữa? Liền đem số người đó gia nhập vòng chiến. Trong lòng nhủ thầm: “Nếu đã giết thì phải giết cho thật sạch thật gọn. Nếu không thì sau này lại có vô cùng vô tận phiền phức!”.

Cho nên, hấn ra tay cực hiểm.

Vì vậy, tình thế lập tức đại biến.

Người của Lục vương phủ liên tục ngã đổ, càng đáng sợ hơn là tình thế thay đổi đột ngột làm cho dấu chí của bọn chúng giảm xuống ngàn trượng.

Tên cuối cùng của Lục vương phủ là do Thánh Thiên Pháp Vương giết chết, sau một quyền đánh bể đầu đối phương, toàn thân ông ta liền như hư nhược rũ xuống, xem chừng chẳng còn chút sức lực gì nữa, vừa đặt mông xuống đất, hình dáng đã giống như người mất hồn. Bên cạnh ông ta đủ loại đủ kiểu thi thể, còn ông ta thì như không cảm thấy gì, cứ ngờ nghếch ngồi đấy.

Xem tiếp hồi 49 Vô Nhai giáo chủ

ĐỘC CHIẾN THIÊN NHAI

Long Nhân

www.dtv-ebook.com

Hồi 49

Vô Nhai Giáo Chủ

Lúc này, Thần Thủ cùng Hàn Tiểu Tranh, Tả Chi Nhai đã chiến đến cảnh giới chí sinh chí tử.

L

Hai bên đã quyết định phải dùng sinh tử để phân thắng phụ.

Đây không phải chỉ vì thù hận giữa họ không cách nào hóa giải được, mà còn vì võ công của họ đã quyết định họ phải dốc hết toàn lực, hoặc giết chết đối phương, hoặc bị đối phương giết.

Bất kể sự do dự hoặc thoái lui nào cũng dẫn đến cái chết ngu ngốc.

Mộ Dung Trì đứng nhìn ba người kịch chiến, thở dài một hơi.

Mộ Dung Tiểu Dung không khỏi lo lắng, hỏi:

- Cha, sao... sao cha thở dài?

Mộ Dung Trì nói:

- Hai tên trẻ tuổi này vốn thua chắc rồi Mộ Dung Tiểu Dung không vui trề môi:

- Cha muốn họ thua sao?

Mộ Dung Trì cười ha hả:

- Đương nhiên không phải, cha đã sớm nghe nói Lục vương gia Thần Thủ võ công cao cường, nhưng không ngờ cao đến như vậy. Nhìn lại đương kim vô lâm, tìm ra được một người như vậy, e rằng không còn nữa rồi!

Mộ Dung Tiểu Dung lắng nghe:

- Con nhìn không ra.

Mộ Dung Trì nói:

- Bây giờ đương nhiên nhìn không ra nữa, vì hấn đã bị thương, mà còn rất nặng. Ta nghĩ không ra võ công cao cường như hấn thì làm sao lại bị thương. Ôi, một người muốn luyện thành võ công trác tuyệt đã là không dễ, muốn luyện thành võ công như hấn lại càng không dễ chút nào. Một nhân tài như vậy lại phải chết như thế, thật là đáng tiếc!

Một Dung Tiểu Dung vừa kinh ngạc vừa vui mừng hỏi:

- Cha nói Thần Thủ tất phải chết à?

Chưa đợi Mộ Dung Trì trả lời, bên kia đã vang lên một tiếng dậy trời.

Mộ Dung Tiểu Dung vội nhìn sang, chỉ thấy hai bóng người văng ra. Một người là Thần Thủ, một người là Tả Chi Nhai.

Mộ Dung Tiểu Dung cả kinh kêu lên: “Tả đại ca!”, lập tức phóng vút qua không còn để ý gì nữa.

Mộ Dung Trì giật mình, ông đã nhìn thấy gì đó trong thần tình của con gái, ông lo lắng sẽ có gì nguy hiểm với nàng, lập tức phóng theo.

Lúc họ đến nơi thì mới biết Thần Thủ đã khí tuyệt thân vong. Tả Chi Nhai cũng bị thương rất nặng, đang ói ra từng ngụm máu lớn.

Hàn Tiểu Tranh vẫn đang đứng như một ngọn thương chống đất, sắc mặt đã trắng bệch như giấy.

Dưới bụng Hàn Tiểu Tranh đã bắt đầu có máu rỉ ra, từng giọt từng giọt, sau đó càng lúc càng nhanh.

Hàn Tiểu Tranh không thể chịu đựng nổi nữa, thân người từ từ ngã về phía sau.

Nhưng còn chưa kịp ngã xuống, Đoạn Như Yên đã kịp thời đỡ Hàn Tiểu Tranh.

Mộ Dung Tiểu Dung ôm chầm lấy Tả Chi Nhai khóc nức nở.

Mộ Dung Trì nói:

- Khóc cái gì mà khóc? Có người của Mộ Dung thế gia đứng bên đây, chỉ cần còn lại nửa cái mạng, Diêm vương cũng không bắt đi được! Huống chi hấn... hi hi...

Không biết vì sao, ông ta lại bật cười.

Mộ Dung Tiểu Dung nghe ông nói như thế thì biết Tả Chi Nhai sẽ không có chuyện gì, lúc này mới gạt nước mắt rồi cười.

Mộ Dung Trì sao có thể không nhìn ra tâm sự của con gái? Ông thấy võ công trác tuyệt của Tả Chi Nhai, người lại tuấn lãng bất phàm, trong lòng vô cùng hoan hỷ. Kế đó liền dùng độc môn thủ pháp điểm mấy chỗ yếu huyệt của Tả Chi Nhai, bảo vệ tâm mạch của Tả Chi Nhai, bấy giờ mới quay sang nói với đám đệ tử:

- Tìm một chiếc xe ngựa, đưa vị này về!

Đám đệ tử quay người đi.

Mộ Dung Trì lại nói với con trai thứ là Mộ Dung Kính:

- Kính nhi, con đem mấy người mau mau về nhà, lấy ra một viên Chu Thiên Đơn rồi đi ngược lại gặp xe ngựa đưa Chu Thiên Đơn cho người bị thương uống!

Mộ Dung Kính thất thanh:

- Chu Thiên Đơn chỉ có bốn viên... còn cách khác cũng có thể cứu sống được người này!

Mộ Dung Trì sầm nét mặt:

- Việc đây còn cần người nhắc ta? Nhưng hãn hồi phục quá chậm, có người sẽ không vui.

Mộ Dung Kính hỏi:

- Ai?

Mộ Dung Trì đáp: “Tiểu muội của người!”, nói xong ông nhin không nổi bật cười.

Mộ Dung Kính giật mình tỉnh ngộ, vội nói:

- Con xin đi ngay!

Gương mặt của Mộ Dung Tiểu Dung đã đỏ hồng cả lên, cũng không biết là vì vui mừng hay xấu hổ.

Lúc này, Hàn Tiểu Tranh đã tỉnh lại, thật ra vết thương của Hàn Tiểu Tranh không quá nặng, chỉ vì kiệt sức lại thêm mất máu nên mới tạm thời hôn mê. Lúc tỉnh lại, Đoạn Như Yên đang lo lắng nhìn Hàn Tiểu Tranh, nước mắt tuôn rào rào, thấy Hàn Tiểu Tranh tỉnh lại liền vội vã lau nước mắt đi rồi hỏi:

- Người thế nào rồi?

Hàn Tiểu Tranh cảm thấy dưới bụng bức bách, biết là đã được băng bó rồi, liền nhìn Đoạn Như Yên cảm kích mỉm cười, nhưng vì bị thương nên nụ cười của Hàn Tiểu Tranh có vẻ khá vất vả.

Hàn Tiểu Tranh nghĩ lại tình hình lúc một cánh tay của Thần Thủ đâm vào bụng mình, lúc đó, Hàn Tiểu Tranh cảm giác được những âm thanh nho nhỏ do các ngón tay nóng hổi của Thần Thủ xuyên qua cơ thịt dưới bụng mình một cách rõ ràng.

Nếu bàn tay Thần Thủ còn đâm sâu vào thêm hai phân thì e rằng có thể mình sẽ bị vô sinh.

Hàn Tiểu Tranh ra hiệu cho Đoạn Như Yên đỡ mình dậy.

Đến lúc Hàn Tiểu Tranh đã ngồi vững mới phát hiện Đoạn Như Yên đã bị thương, mà vết thương trên đùi lại chưa được băng bó, máu đã bắt đầu đông lại.

Nhất định vì nàng một lòng lo lắng cho Hàn Tiểu Tranh nên không còn thiết gì đến băng bó vết thương cho chính mình.

Lúc này, Hạ Vũ và Phục Ngưỡng mới tiến đến, Hàn Tiểu Tranh nhìn Phục Ngưỡng nói một cách rất khó khăn:

- Hôm nay nếu... nếu không có Phục tiên bối... sợ là chúng ta thiệt... thiệt thòi lớn.

Phục Ngưỡng sau khi bị trúng một chiêu của Thần Thủ, sắc mặt đã trắng bệch đến giờ, bây giờ lại có chút phấn khởi, hiển nhiên là vì thắng lợi không dễ dàng.

Phục Ngưỡng nói:

- Kỳ thực nếu nói cảm ơn thì ta nên cảm ơn người mới đúng. Ta nhiếp phục ở đây bao nhiêu năm, một mực chờ đợi đến ngày hôm nay mới có cơ hội ra tay. Vì ta hiểu quá rõ công phu của Thần Thủ, bằng một mình ta dù có đánh lén cũng không thắng nổi hẳn!

Hạ Vũ đột nhiên nói:

- Còn ông lão trong Lục vương phủ đâu?

Phục Ngưỡng nén đau nói:

- Ông ta chết rồi, ông ta cũng là người của quan phủ cài vào Lục vương phủ phải không?

Hạ Vũ gật đầu.

Phục Ngưỡng nói:

- Thân phận của ông ta đã bị Thần Thủ phát giác, cho nên mới cố ý để lộ tin đi cướp pháp trường, đợi các người nhận được tin tức từ bên trong, tiến nhập vào đây rồi hẵng mới hạ độc thủ. Sau đó sắp đặt mai phục, chờ các người đến. Xem ra hẵng liệu sự rất chuẩn, các người quả nhiên đến!

Hạ Vũ đau đớn nói:

- Ông ấy... chết rồi! Ông ấy là một vị tiền bối... cao thủ trong sáu cánh cổng... một anh hùng vô danh, tôi rất kính trọng ông ấy!

Đúng thật, chỉ có tại sáu cánh cổng tổ chức giữa quan phủ và giang hồ mới có anh hùng vô danh chân chính. Bỗng lộc được nhận hưởng thì ít ỏi, mang tiếng ửng khuyến, sống trong những ngày tháng như ngồi trên mũi dao nhuốm máu.

Hàn Tiểu Tranh nhớ lại ông lão ấy, ông lão từng nói với Hàn Tiểu Tranh: “Kiếm gãy rồi thì nó không còn là kiếm”, lúc đó Hàn Tiểu Tranh cũng cảm thấy ông lão này có vẻ không tầm thường, không ngờ lại là người của quan phủ.

Lúc này, người của Mộ Dung thế gia đã tìm được một chiếc xe ngựa, đặt Tả Chi Nhai lên trên, Mộ Dung Tiểu Dung nhìn sang bên này gật đầu với Hàn Tiểu Tranh, sau đó cả đoàn người rời khỏi Lục vương phủ.

Hàn Tiểu Tranh nhìn nhìn Đoạn Như Yên, Hàn Tiểu Tranh phát hiện từ đầu đến cuối Đoạn Như Yên không hề ngó đến Tả Chi Nhai.

Hàn Tiểu Tranh không nén được thở dài một hơi trong lòng, thầm nghĩ ân oán giữa hai người họ không biết từ đây có thể xóa bỏ được không.

Bất luận thế nào, Đoạn Như Yên cũng không yêu Tả Chi Nhai, vì trước giờ nàng chỉ lợi dụng Tả Chi Nhai để báo thù Lữ Nhất Hải.

Còn Tả Chi Nhai thì đã biết tất cả từ Phục Ngưỡng, cũng có thể nói Tả Chi Nhai đã biết Đoạn Như Yên không hề chết và mỗi mâu thuẫn không thể điều chỉnh giữa Tả Chi Nhai và nàng, cho nên Tả Chi Nhai chỉ còn có thể để mình quên đi Đoạn Như Yên.

Có lẽ, chính lúc này, nàng Mộ Dung Tiểu Dung dám yêu dám hận đã đi vào tình cảm của Tả Chi Nhai. Hơn nữa, hai người họ đã cùng đồng sinh

cộng tử trong Lục vương phủ, hoạn nạn đã làm cho họ cảm giác có cùng nhịp thở. Vì vậy mà tình tố giữa họ được kéo dài ra một cách vô hình vô thanh.

Hàn Tiểu Tranh nghĩ đến A Vân, nghĩ đến những lời mình nói trên các lầu, tim Hàn Tiểu Tranh không khỏi se lại đau đớn.

Đoạn Như Yên thấy sắc mặt Hàn Tiểu Tranh thoáng chốc lại nhạt đi khá nhiều, nên lại càng hoảng hốt không yên.

Hàn Tiểu Tranh nói nhỏ nhỏ:

- Ta muốn về nhà...

Đoạn Như Yên nói::

- Ta đưa ngươi về nhà, nhưng trước tiên ngươi phải dưỡng lành vết thương đã!

Hạ Vũ vội nói:

- Việc này cứ để ta lo, ta có thể tìm được cả trăm thầy thuốc trong một đêm!

Phục Ngưỡng nói:

- Ta tin! Nhưng trong chốc lát mà gọi đến bao nhiêu đó thầy thuốc, không bệnh cũng bị hù thành bệnh. Vết thương da thịt của Hàn lão đệ, chỉ cần tịnh dưỡng thì được rồi.

Không biết từ lúc nào, Liễu Bất Âm, Diệp Bất Dương và mấy đệ tử của Bất Nhị môn, còn có một cây một mùa còn lại của Thiên Tàn thập nhị kiếm, cùng Thánh Thiên Pháp Vương đều đã đi mất, ngay cả thi thể đệ tử các môn phái cũng đã được đem đi mất.

Hạ Vũ thở dài:

- Người trong giang hồ cuộn nhập vào việc của triều đình, vốn đã có phần bất đắc dĩ, bây giờ dù Lục tặc đã bị trừ, họ cũng không muốn nằm lại nơi đây!

Đang lúc nói chuyện, đột nhiên có tiếng chân rầm rập vang lên. Nhóm người Hàn Tiểu Tranh đều biến sắc, chỉ có Hạ Vũ vẫn rất bình tĩnh.

Lại nghe nàng nói:

- Tiếng chân chính tề như vậy, nhất định là người của quan phủ!

Quả nhiên, không lâu sau, từng hàng quân sĩ khô giáp sáng ngời tiến vào liên miên, có đến ngàn người.

Nhìn ra phía ngoài, chỉ thấy một dãy đèn, đoán chắc phía ngoài cũng tập trung không ít người.

Cả ngàn quân sĩ dạt ra hai bên để chừa một lối đi ở giữa.

Liền thấy có hai cái kiệu tiến đến như bay.

Hạ Vũ cười nhạt nói:

- Hàng ngũ thật không ít!.

Chớp mắt, kiệu đã đến trước mặt. Cái kiệu lớn phía trước dừng lại, có một người tiến lên vén màn, từ bên trong có một quan viên uy nghi bước ra.

Vị quan chức đó chấp tay trước mặt Hạ Vũ nói:

- Chúc mừng Hạ cô nương khai cờ đắc thắng!

Hạ Vũ lạnh nhạt nói:

- Một mình ta không có bản lĩnh lớn đến thế!

Viên quan cười ha hả:

- Đương nhiên, đây còn nhờ Thánh thượng hồng phúc tề thiên, anh minh thần võ. Như nay không chỉ sào huyệt của Lục tặc bị đứt, ngay cả nghịch đảng các nơi cũng đã bị gom sạch vào lưới!

Hạ Vũ nói:

- Ngự sử đại nhân bắt được mấy tên nghịch đảng đương nhiên là việc tốt, chỉ xém chút lấy mạng cả ta!

Đoán chắc người này chính là Chiêm ngự sử.

Chiêm ngự sử ngượng ngùng:

- Lời này là sao?

Hạ Vũ đáp:

- Chuyện đã qua rồi, không nên nói nữa. Ngự sử đại nhân vội vàng đến đây, trừ phi có chuyện gì?

Gương mặt Chiêm ngự sử có phần không nén nổi nữa, Ngự sử là quan nhị phẩm trong triều, mà Hạ Vũ là một cô gái không quan không tước, lại dám nói chuyện với ông ta như vậy, làm sao ông ta không tức giận?

Nhưng mà ông ta cũng biết thân phận đặc thù của Hạ Vũ, không dám đắc tội, đành phải cười gượng nói:

- Không phải Hạ cô nương phát tín hiệu cầu viện sao?

Hạ Vũ hốt hoảng nói:

- Xin lỗi xin lỗi, thời gian cách quá lâu làm tôi quên mất! Chắc khi Ngự sử đại nhân nhận được tín hiệu là đang lúc bắt loạn đảng à?

Chiêm ngự sử:

- Cô!...

Hạ Vũ nói:

- Lục tặc đã chết, phiên Ngự sử đại nhân đem về nghiệm chứng thân phận, để có cái giao phó trước mặt Hoàng thượng!

Chiêm ngự sử bình tĩnh lại:

- Bản quan đang muốn mời Hạ cô nương cùng về diện kiến Hoàng thượng.

Hạ Vũ nói:

- Không cần đâu, việc ta cần làm ta đã làm xong, hà tất phải đi gặp Hoàng thượng nữa? Ta nghĩ Hoàng thượng cũng không vì ta không đi mà giáng tội xuống chứ?

Chiêm ngự sử nhủ thầm: “Người không đi há chẳng phải càng tốt? Ta có thể thêm phần công lao”, kể đó hắn nói: “Nếu Hạ cô nương tâm ý đã quyết. Bản quan cũng không thể miễn cưỡng, ta đành phải một mình bẩm báo lại cho Hoàng thượng...”.

Lời nói còn chưa dứt, đã nghe một người xen vào:

- Ngự sử đại nhân không cần lo lắng, ta có thể cùng ngài vào kinh diện Thánh!

Chiêm ngự sử quay người lại, nhìn thấy Âu Dương Dĩ Mục mặt mày đầy máu.

Chiêm ngự sử nhìn kỹ một hồi mới nhận ra:

- Thì ra là Âu Dương huynh đệ, từ từ đã, ta còn nói...

Âu Dương Dĩ Mục nói:

- Người còn nói ta đã chết rồi phải không?

Chiêm ngự sử đằng hắng một tiếng rồi gượng cười:

- Âu Dương huynh đệ chớ đùa.

Trong lòng mắng thầm: “Làm sao mà một con nha đầu, một thằng giữ nhà lại quái gở đến thế?”, nhưng hắn cũng biết Âu Dương Dã Mục là hồng nhân bên cạnh Hoàng thượng, vạn lần không thể đụng chạm.

Bấy giờ, hắn không còn ra vẻ vui mừng như ban đầu nữa, vì hắn biết do hắn hạ thủ bọn nghịch đảng ở Mật Châu, Vân Châu, Oán Huyện quá sớm nên mới kinh động đến Thần Thủ, từ đó khiến cho nhóm người bên Hạ Vũ thương vong thảm trọng, đặc biệt là ngự tiền thị vệ hai mươi hai người chỉ còn lại một mình Âu Dương Dã Mục. Đối với Hoàng thượng mà nói, người trong giang hồ có chết bao nhiêu người cũng có gì thương tiếc, nhưng ngự tiền thị vệ mà chết thì lại có thể xúc nộ long nhan. Nếu như Âu Dương Dã Mục chỉ ra chỗ sai lầm của hắn trước mặt Hoàng thượng, e là có phần phiền phức.

Lại nghĩ thầm: “Dù thế nào đi nữa, công của ta ít ra cũng lấn được lỗi? Nhất tướng công thành vạn cốt hôi, chết vài tên thị vệ thì đã là gì? Huống chi, người nào mà không có nhược điểm, ta không tin Âu Dương Dã Mục người cứng mềm đều không chịu!”.

Chủ ý đã định, trong lòng hắn có chút yên tâm, vội nói:

- Âu Dương huynh đệ, việc không nên trễ, chúng ta nhanh chóng về kinh, cũng miễn cho Hoàng thượng khỏi mong đợi!

Gương mặt Âu Dương Dã Mục không biểu lộ chút gì, đi thẳng đến hai cái kiệu đang đặt trên đất.

Sau khi Chiêm ngự sử cáo từ Hạ Vũ rồi cũng lên kiệu, kiệu lại nhanh chóng đi ra như bay, kế tiếp hàng ngàn quân sĩ như thủy triều rút ra. Lúc kéo ra đã có người đem thi thể của Thần Thủ, Thần Điện dinh, ngự tiền thị vệ đi, còn thi thể của quần hào và Sáu Quỷ môn thì cứ để mặc đó.

Hạ Vũ trừng mắt định mắng lớn, Phục Ngưỡng ngăn lại:

- Hạ cô nương đừng chấp bọn kiến thức tầm thường, lão phu vẫn còn vài người lâu nay vẫn theo lão phu, có thể phiên họ vất vả một chút.

Dứt lời, ông ta lấy trong bụng áo ra một chiếc địch, thổi lên một hồi dài réo rắt.

Ba người Đoạn Như Yên, Phục Ngưỡng, Hàn Tiểu Tranh đều bị thương, chỉ có Hạ Vũ là vẫn lành lặn, dựa vào bốn người họ thì việc an trí gần năm

chục thi thể của Sáu Quỷ môn, đích xác không dễ.

Nhưng họ có thể làm một số việc chuẩn bị như tìm xe ngựa, đặt từ thi thể lên xe.

May thay xe ngựa trong Lục vương phủ không ít, nhưng vì đang nuôi lớn nên ngựa kéo xe lại không nghe lời lắm.

Đưa hết thi thể lên bốn chiếc xe ngựa thật không dễ dàng chút nào, Bốn người liền ngồi trong Lục vương phủ đợi thuộc hạ cũ của Phục Ngưỡng đến.

Lục vương phủ lúc này yên tĩnh lạ thường. Cảnh phồn hoa huyên náo mọi ngày chỉ trong một đêm đã tan thành mây khói.

Ước chừng ba khắc sau, cuối cùng ở phía Tây cũng có bóng người bay đến.

Mọi người lúc này mới thở dài một hơi.

Bộ pháp của người đó khá cổ quái, có chút không vững giống hệt người đang say rượu.

Đến lúc còn cách hai ba trượng, Hàn Tiểu Tranh đã nhận ra người đó chính là ông lão xem tướng đã gặp ở Sơn Thần miếu, có điều lúc này không còn cải trang là ông lão xem tướng nữa.

Phục Ngưỡng kinh ngạc hỏi:

- Lão Ôn, sao một mình người đến trước?

Người được gọi là lão Ôn nhép nhép miệng, chưa kịp lên tiếng, đột nhiên đã ngã nhào về trước.

Cắm sau lưng ông ta là một ngọn phi đao.

Phục Ngưỡng biến sắc.

Nhóm người Hàn Tiểu Tranh cũng giật mình.

Phục Ngưỡng vội tiến lên, đỡ lão Ôn dậy, chỉ thấy gương mặt lão Ôn cũng đã trắng bệch, khí nhược như tơ.

Ngọn phi đao dường như đã cắm ngập vào người ông ta, có thể tưởng tượng được ông ta đã dùng một nghị lực kinh người để cố chịu đựng đến lúc này, vừa nhìn thấy Phục Ngưỡng, tinh thần liền thấy nhẹ nhõm, lập tức ngã ập xuống đất.

Phục Ngưỡng lập tức áp song chưởng của mình vào song chưởng của lão Ôn, chuyển chân lực của mình vào thể nội ông ta, Hạ Vũ vội ngăn lại:

- Phục tiên bối, người đang bị thương, hay là để tôi giúp người một tay.

Sau một lúc được chân lực của Hạ Vũ thúc động, cuối cùng lão Ôn cũng mở mắt ra, ông ta nhìn thấy Phục Ngưỡng vội vã nói:

- Đường... Đường chủ,... mau... mau đi đi...

Phục Ngưỡng hỏi:

- Tại sao? Ai đã hạ độc thủ?

Lão Ôn hết sức vất vả mới cất được giọng nói:

- Giáo... Giáo chủ đã... đã phát hiện hành tung của ngài, hãn... hãn sẽ không... không tha cho ngài... ngài đâu!

Đột nhiên có một tiếng nói vang lên:

- Không, người sai rồi, làm sao mà ta vô duyên vô cớ lại đi giết Đường chủ của mình?

Mọi người đều kinh hãi, đồng loạt nhìn sang hướng phát ra giọng nói.

Chỉ thấy một bóng đen từ phía sau rừng tùng thông thả tiến đến, dưới ánh lửa lờ mờ có thể nhìn thấy hình dáng người này cao cao, cao đến nỗi người thường nhìn hãn phải ngẩng đầu lên mới được.

Hàn Tiểu Tranh phát hiện thần sắc Phục Ngưỡng bắt đầu thay đổi có vẻ cổ quái, chỉ nghe ông ta lắp bắp:

- Là người hạ độc thủ?

Người kia chậm chậm đi tới, vừa đi vừa nói:

- Đối với Giáo chủ có thể nói chuyện như vậy sao?

Phục Ngưỡng lạnh lùng nói:

- Người có từng xem ta là người của Vô Nhai giáo chẳng?

Người này chắc hẳn là Tống Mễ, Giáo chủ Vô Nhai giáo rồi.

Tống Mễ nói:

- Câu này sai rồi! Ta đối với đệ tử trong giáo chúng đều xem như nhau, người rời khỏi Vô Nhai giáo là do người tự đi, lúc người sắp đi người cũng không hề chào hỏi tiếng nào, bây giờ sao lại trách ta?

Phục Ngưỡng nói:

- Người cần gì phải đóng kịch nữa? Bấy lâu nay người xem ta và Diệp Thích là cái gai trong mắt đâm vào thịt, luôn muốn loại trừ bọn ta nhanh gọn, người chọn trúng Lữ Nhất Hải và con tiện nhân kia ép bọn ta không thể không rời khỏi Vô Nhai giáo. Người lại không cam tâm dùng tay ở đây, nên vẫn ngầm cho người tìm giết bọn ta!

Tống Mễ nói:

- Lữ Nhất Hải phản bội giáo phái, không phải ta đã cho người đi bắt hãn rồi sao? Nhưng người lại để cho hãn chạy thoát. Cho đến việc giai ngẫu của người muốn xuất đầu lộ diện, ta quản thế nào được? Từ sau khi hai người Diệp Thích và người không từ mà biệt, ta không những không trách các người mà còn cho đệ tử trong giáo phân chia đi tìm...

Phục Ngưỡng gắt:

- Câm miệng! Người làm như vậy chỉ bất quá là muốn giết người diệt khẩu!

Phục Ngưỡng cười nhạt:

- Việc xấu người làm quá nhiều rồi! Năm xưa nếu không phải người ngầm giở trò, người vốn không thể nào đạt được địa vị Giáo chủ!

Tống Mễ nghe thấy câu này, trong mắt lóe lên ánh sáng tinh quái, trầm giọng nói:

- Năm xưa ta và Mặc sư huynh tử thí dưới sự chủ trì của tiên sư, đệ tử trong giáo không hề có dị nghị, ngay cả bản thân Mặc sư huynh cũng không có lời than oán gì. Không ngờ người ở đây lại muốn tranh giành công bằng, người hoài nghi ta cũng không sao, nhưng ta tuyệt đối không cho phép người hoài nghi sự công chính và anh minh của tiên sư.

Phục Ngưỡng cười lớn:

- Người không cần lấy Giáo chủ trước dọa lại ta, ta đối với lão nhân gia cũng rất tôn trọng. Chỉ là ông ấy với Mặc giám sứ đều bị người qua mặt mới để cho âm mưu của người trót lọt!

Sắc mặt của Tống Mễ trở nên cực kỳ đáng sợ, sát cơ ngầm động trên mặt.

Nhưng hãn khôi phục lại bộ dạng bình thường rất nhanh:

- Chắc là người đã tin sàm ngôn của kẻ gian nên mới nói bậy như vậy, ta có thể tha thứ thêm cho người lần này. Nhưng người phải thay Vô Nhai giáo giết một tên cừu nhân - Hắn chỉ Hàn Tiểu Tranh mà nói - Chính là hắn!

Hàn Tiểu Tranh thần sắc không đổi, chậm chậm nói:

- Tổng đại giáo chủ vì sao lại hận tôi nhập cốt như vậy?

Tổng Mặc nói:

- Người cần gì phải làm bộ ngực nghếch? Vô Nhai giáo bọn ta đã có Bốc đường chủ, Hoa đường chủ và các đệ tử khác trong giáo chết dưới tay người, mối thù này làm sao chúng ta không báo cho được?

Tổng Mặc lại trầm giọng:

- Sự thật rõ ràng như vậy người còn muốn chối cãi?

Dứt lời, hắn đột nhiên hô lớn:

- Xin mời Tất lâu chủ!

Liền thấy từ xa tiến đến năm sáu người, tiến đến gần nhất chính là Lăng Phong lâu chủ Tất Lăng Phong.

Còn đi phía sau Tất Lăng Phong là Tứ quái còn lại của Lê Viên ngũ quái.

Tổng Mặc nói:

- Lời của đệ tử bản giáo chúng ta, các người có thể không tin, nhưng lời của Tất lâu chủ, các người cũng nên tin rồi chứ? - Hắn quay sang nói với Tất Lăng Phong một cách rất khách khí - Tất lâu chủ, mời người đem tình hình lúc đó nói lại.

Tất Lăng Phong chậm chậm nói:

- Lúc Hoa đường chủ bị hại, hung thủ là sát thủ nổi danh Sinh Tử Bất Do Kỳ - Ma Thất, lúc đó Ma Thất cũng chết rồi. Nhưng đồng đảng của Ma Thất còn có hai người khác, một tên đã chết, tên kia lại được một người không rõ lai lịch cứu thoát. Lúc đó tôi có nhìn thấy dung mạo của tên chạy thoát, không giống với vị huynh đệ này. Nhưng tôi nghĩ Ma Thất có thể dịch dung, vị huynh đệ này cũng thế, có thể dịch dung. Cho nên tôi không cách nào phán đoán được vị huynh đệ này có phải là đồng đảng của hung thủ không. - Vừa nói tay vừa chỉ Hàn Tiểu Tranh.

Trong bụng Hàn Tiểu Tranh và Phục Ngưỡng ngầm tự gật đầu, nhủ thầm:

- Lời nói của Tất Lăng Phong vô cùng trung trực, không hổ phong phạm của nhất đại danh hiệp.

Hồ Đồ Vô Sinh nói:

- Giáo chủ, tôi từng giao thủ với tên chạy thoát, võ công của tên đó với võ công của hãn giống hệt nhau!

“Hãn” trong lời Hồ Đồ Vô Sinh nói đương nhiên là chỉ Hàn Tiểu Tranh.

Hàn Tiểu Tranh cực nhọc đứng lên, ôn tồn nói:

- Ta có giao thủ với Bốc đường chủ, mà còn đả thương Bốc đường chủ, nhưng ta không giết ông ấy. Cho đến việc Hoa đường chủ bị hại, ta đích xác tại trường, nhưng lúc đó ta bị kẻ gian hãm hại, vốn không thể nào biết được hành vi của mình là đúng hay sai!

Lời này vừa phát ra, mọi người đều cả kinh, vì không ai ngờ rằng Hàn Tiểu Tranh lại thừa nhận mình từng cùng xuất hiện với Ma Thất một cách thống khoái như vậy.

Tống Mễ hỏi:

- Kẻ gian mà người nói, lại là ai?

Hàn Tiểu Tranh đáp:

- Thần Thủ.

Tống Mễ cười nhạt:

- Thần Thủ đã chết, nên người đổ hết trách nhiệm lên người hãn, để muốn chết vô đối chứng, đúng không?

- Không đúng!

Là giọng nói của một cô gái, chỉ thấy một bóng hình nhỏ nhắn trên không lướt ra, vô cùng nhẹ nhàng và nhanh nhẹn hướng về bên này bản đến.

Nghe được thanh âm, tim Hàn Tiểu Tranh nhảy lên dồn dập, vì Hàn Tiểu Tranh cảm giác được đây nhất định là thanh âm của A Vân. Giọng nói của A Vân, Hàn Tiểu Tranh không thể nghe sai được.

Sau khi nữ tử ấy đáp xuống, từ từ quay lại, Hàn Tiểu Tranh không khỏi thất vọng, trong lòng tràn đầy cảm giác lạc lõng.

Người phụ nữ này vốn không phải là A Vân, mà là một người phụ nữ tuổi trạc tứ tuần.

Nhưng dung mạo, thân hình, giọng nói sao lại giống A Vân đến thế?

Lại nghe Tống Mễ và Phục Ngưỡng đồng thời thất thanh:

- Người... người làm sao cũng đến đây?

Đặc biệt là Phục Ngưỡng, sắc mặt vô cùng phức tạp kỳ quái.

Chỉ thấy người phụ nữ ấy nhìn sơ qua mọi người ở đây rồi nói:

- Đến lúc phải nói tất cả mọi việc ra rồi.

Tống Mễ bùi ngùi nói:

- Lý Đan Vân, người cần nói việc gì? Người chê việc xấu hổ năm xưa chưa đủ sao?

Hàn Tiểu Tranh vừa nghe ba chữ “Lý Đan Vân” mới biết người phụ nữ trước mặt chính là mẹ của A Vân, cũng chính là thê tử của Phục Ngưỡng, khó trách vì sao thần sắc của Phục Ngưỡng lại trở nên cổ quái như vậy.

Lại nghe Lý Đan Vân nói:

- Trừ phi người sợ nên không dám để ta nói?

Tống Mễ ngẩng mặt lên trời cười, cười rồi lại nói:

- Sợ? Ta đã sợ bao giờ?

Hắn “hăng” nhẹ một cái, cất cao giọng nói:

- Ra đây hết đi, để cho bọn chúng nếm mùi sợ hãi!

Âm thanh vừa dứt, liền thấy bốn phía xung quanh xuất hiện trên trăm người mặc đồ đen như u linh đổ ra, trong chớp mắt đã bao vây trùng trùng lớp lớp mọi người ở đây.

Tống Mễ đặc ý nói:

- Tống mỗ ta có thể đảm bảo số người này ít ra cũng mạnh hơn bọn thủ hạ của Thần Thủ gấp bội!

Hắn nhìn Lý Đan Vân cười nói:

- Bây giờ, người đem tất cả mọi việc nói ra đi, để cho ta nếm thử mùi vị sợ hãi.

Lý Đan Vân nói:

- Đám người này toàn bộ đều không phải người trong giáo, người ngang nhiên dám bội phản giáo quy, ngầm nuôi dưỡng thế lực!

Xem tiếp hồi 50 Hồn tán tinh không

ĐỘC CHIẾN THIÊN NHAI

Long Nhân

www.dtv-ebook.com

Hồi 50

Hồn Tán Tinh Không

Tống Mễ nói:

T

- Câu này sai rồi! Bọn họ làm sao không phải người trong giáo? Chỉ là bọn họ không phải người của Vô Nhai giáo, mà không lâu nữa sẽ trở thành người trong Võ Quốc. Về ý nghĩa, Võ Quốc là dùng võ trị quốc, điều này rất cần những người trẻ tuổi võ nghệ cao cường mà lại dũng cảm như họ. Bọn già lão đã không thành được đại sự nữa rồi!

Phục Ngưỡng phần nộ gằn giọng:

- Người... người dám ngang nhiên phân liệt Vô Nhai giáo!

Tống Mễ lắc đầu:

- Người sai rồi, ta không phải muốn phân liệt Vô Nhai giáo, mà ta muốn Vô Nhai giáo biến mất, để Võ Quốc huy hoàng tráng đại. Bởi vì cơ cấu tổ chức của Vô Nhai giáo đã không theo kịp thời đại, thành viên quá phức tạp mà lại không cường ngạnh lôi kéo bên ngoài, khiến cho Vô Nhai giáo như một con hổ to bệnh hoạn đui mù, nhìn thì đáng sợ nhưng kỳ thực chỉ là một cái tượng gỗ!

- Cho nên, ta mới nghĩ kéo dài hơi tàn của Vô Nhai giáo chỉ bằng cắt bớt thể lực bầy nhầy của Vô Nhai giáo đi, thổi một hơi tươi mới vào, tổ chức lại thành Võ Quốc. Võ Quốc tất sẽ tung hoành thiên hạ, võ vận trường cửu!

Hắn cười cười, lại nói:

- Đương nhiên, trước mắt bọn ta làm vẫn chưa đủ tốt, ví dụ như đến giờ vẫn còn để những người như các người tồn tại trên thế gian, đó là một điểm sai sót, may thay hôm nay ta có thể sửa chữa sai sót này.

Lý Đan Vân tức tối:

- Người... vô sỉ!

Tống Mễ đáp:

- Còn vô sỉ hơn một con đàn bà chủ động quyến rũ đàn ông sao?

Hàn Tiểu Tranh cảm thấy người Phục Ngưỡng đang run lên, còn sắc mặt của Lý Đan Vân đã trắng toát như giấy.

Giọng nói của bà cũng có phần run run:

- Được, hôm nay ta sẽ đem mọi chuyện nói ra cho hết! Ta vốn là thủ hạ của Thần Thủ, phụng mệnh trà trộn vào Vô Nhai giáo, tất cả đều rất thuận lợi, Thần Thủ rất hài lòng. Sau đó, ta mới biết thân phận của ta đã bị người phát giác!

Tống Mễ nói:

- Không sai, sau khi ta phát giác ra thân phận của người, liền đem người sắp đặt vào bên cạnh Phục Ngưỡng, một mỹ nhân như người tự nhiên sẽ khiến tên tiểu tử Phục Ngưỡng thần hồn điên đảo. Sau đó ta dùng thủ đoạn sẽ tiết lộ thân phận của người để uy hiếp người, buộc người phải quyến rũ Diệp Thích, từ đó li gián Phục Ngưỡng và Diệp Thích, giúp ta quét sạch hai mục tiêu sẽ là chương ngại rất lớn, đúng không?

Hắn nói rất bình thản, dường như người làm những chuyện này không có chút gì liên can tới hắn.

Hắn lại nói tiếp:

- Các người có biết vì sao Thần Thủ lại biết được đêm nay các người sẽ đến tập kích hắn không? Ta nói cho các người biết nhé! Đó đều do ta ngầm sai người báo cho hắn biết, ta muốn hắn tiêu diệt các người, không ngờ ngược lại hắn lại chết! Thế càng tốt, vốn dĩ hắn là người ta muốn giết!

- Hắn tự cho rằng hắn rất thông minh, kỳ thực so với ta, hắn chỉ là một thằng ngốc, tất cả những gì hắn làm, bao gồm cả việc sau khi Bốc Thuyết bị thương, hắn cho người đâm thêm một nhát, rồi đến việc hắn khiến người giết Hoa Tích, ta đều biết cả!

Câu này vừa xuất ra, Hồ Đồ Vô Sinh và Tất Lăng Phong đều giật nảy mình. Hàn Tiểu Tranh cũng kinh ngạc không kém.

Tất Lăng Phong trầm giọng:

- Đây vốn là việc trong giáo của các người, người ngoài không tiện nhúng tay vào, nhưng đáng tiếc Hoa Tích là bạn của ta!

Giọng nói của Hồ Đồ Vô Sinh cũng có phần lạc lõng:

- Người... người vì sao thấy chết không cứu?

Tống Mễ nói:

- Vì sao ta phải cứu? Bọn chúng đều là thứ đồ cũ không đáng cầm trên tay nữa, nếu ta nói muốn đổi Vô Nhai giáo thành Vô Quốc, bọn chúng không làm ầm lên mới lạ!

Hắn thở dài một hơi rồi nói:

- Đáng lẽ tất cả trắng đen đều có thể đổ vấy lên người tên tiểu tử xui xẻo này! - Hắn chỉ Hàn Tiểu Tranh - Ta còn có thể làm thêm một phần văn chương đẹp đẽ khác. Đáng tiếc ả đàn bà này không biết vì sao trở mặt với ta, ta đành phải nói ra sự thật.

Lý Đan Vân khàn giọng:

- Ta hận người vì sao ngồi nhìn Thần Thủ hạ độc thủ với A Vân mà người không cứu!

Tống Mễ mở bàn tay ra nói:

- Con nha đầu ấy không biết võ công, ta cứu nó ra có làm được gì? Ta làm sao có thể vì nó mà kinh động đến Thần Thủ? Thần Thủ không phải là người dễ đối phó, nếu không phải Phục Ngưỡng lão đệ khiếp phục bên cạnh hắn mười mấy năm qua, thật không dễ gì đối phó với hắn!

Hắn nhìn sang Phục Ngưỡng nói:

- Không phải kinh ngạc, ta đã sớm biết người dịch dung thành Vô Tâm khiếp phục bên cạnh Thần Thủ, mười mấy năm trước ta đã sớm biết rồi. Ta luôn chờ đợi ngày người ra tay đối phó Thần Thủ, để con nha đầu A Vân chết cũng là muốn thúc người đấy!

Hàn Tiểu Tranh đột nhiên bật cười, Hàn Tiểu Tranh không chú ý đến ánh mắt kỳ lạ của mọi người, tự nói với mình:

- Bây giờ ta mới biết cái gì gọi là thứ mặt dày vô sỉ thật sự!

Tống Mễ gật đầu đáp:

- Không sai, người có thể mặt dày giống ta thực không nhiều. Có điều các người đã gần trở thành người chết rồi, ta có ngại gì không nói rõ mọi

việc? Một người muốn thành đại nghiệp, đều phải làm một số việc bản thủ nhỏ nhặt.

Hắn nhìn sang Tất Lăng Phong nói:

- Người ta không muốn giết nhất là Tất lâu chủ người. Nếu con tiện nhân này không xuất hiện, sự tình đã không phát triển như thế này.

Hắn lại thở dài một hơi với vẻ tiếc nuối:

- Trời sắp sáng rồi, giết người trong lúc trời tối là tốt nhất, bởi vì bóng tối có thể che giấu tất cả, cho nên ta không thể tiếp chuyện cùng với các người nữa.

Tất cả mọi người đều hiểu dụng ý của Tống Mễ, hắn muốn giết người diệt khẩu.

Hiển nhiên, hắn có lòng tin làm được việc này, vì hắn không phải một người thích mạo hiểm.

Số người ở đây vốn không phải là người cùng đứng một phía, nhưng bấy giờ vì có cùng một kẻ địch, nên bọn họ phải đứng cùng nhau.

Hàn Tiểu Tranh, Đoạn Như Yên, Phục Ngưỡng đều đã bị thương.

Lê Viên ngũ quái lại thiếu mất Tuyệt Xú, uy lực phối hợp kinh người không còn tồn tại.

Chỉ còn Tất Lăng Phong, Hạ Vũ, Lý Đan Vân có thể toàn lực chiến đấu.

Không ai biết võ công của Tống Mễ rốt cuộc là cao đến thế nào, nhưng ai cũng biết võ công của Tống Mễ chắc chắn đã cao đến mức không thể nào tưởng tượng được, vì ngay cả võ công của Đường chủ dưới tay hắn cũng đã cao đến mức đăng phong tháo cực, huống chi thân là Giáo chủ như hắn.

Thần sắc của mọi người đã bắt đầu trở nên trầm trọng, vì ai cũng biết một trận đánh giết sinh tử lại bắt đầu rồi, mà cơ hội của họ lại rất nhỏ rất nhỏ. Kỳ lạ là Lý Đan Vân ngược lại rất bình tĩnh.

Tống Mễ cũng có phần cảm thấy kỳ quái, hắn hỏi với vẻ nghi hoặc:

- Lẽ nào người không biết với lực lượng của các người, vốn không thể nào đối kháng với ta được sao!

Lý Đan Vân nói:

- Ta biết. Chính vì ta biết nên ta mới không sợ, vì ta đã sớm đoán biết cục diện như thế này sẽ xuất hiện. Không! Nên nói rằng Mặc giám sứ đã

sớm đoán biết cục diện như thế này sẽ xuất hiện!

Mặc giám sứ? Không lẽ là Mặc Vũ?

Lời nói của Lý Đan Vân vừa dứt, mọi người liền nghe thấy tiếng bánh xe đang lăn, phía sau trăm tên mặc đồ đen lại xuất hiện thêm càng nhiều người.

Bọn đồ đen không ngăn nổi cuộc xung kích từ ngoài vòng vây, nhanh chóng rút ra.

Tất cả những tên mặc đồ đen lập tức co lại, dồn Tổng Mễ vào giữa, hình thành một thế trận hình bán viên.

Chỉ thấy một chiếc xe lăn phóng đến. Trên xe lăn là một ông lão tóc trắng xóa, hai bên có hai gã đại hán cao to như hổ đẩy chiếc xe lăn cho lão. Ông lão này chính là Mặc Vũ, tức sư huynh của Giáo chủ Vô Nhai giáo, nhậm chức giám sứ.

Giám sứ đối với đệ tử trong giáo vốn không có bao nhiêu quyền quản thúc, mà chức này là để giám sát và đốc thúc Giáo chủ. Trên sự thật, sự hưng vong của một bang phái với người trong bang phái có thể hình thành sự giám đốc đối với Chưởng môn nhân có quan hệ rất lớn.

Vô Nhai giáo có thể tồn tại lâu như vậy mà không suy, cũng là nhờ có tác dụng của nhân tố này. Địa vị của giám sứ không phải nằm trên Giáo chủ, mà là lúc nắm đủ chân bằng thực cứ có thể chứng minh Giáo chủ vi phạm giáo quy bội phản bản giáo, người ấy có thể đề nghị với Tứ đại trưởng lão miễn trừ chức vụ của Giáo chủ.

Còn tứ đại chưởng lão đều là những nhân vật ngang hàng với tiền nhiệm Giáo chủ; hoặc là giám sứ, Đường chủ cùng thời với tiền nhiệm Giáo chủ, đức cao vọng trọng. Bọn họ bình thường không can thiệp vào sự vụ cụ thể trong giáo, chỉ khi bãi miễn hoặc trừng trị đương nhiệm Giáo chủ, họ mới lộ diện.

Có như vậy mới có thể đề phòng cả một bang phái vì một đời Giáo chủ mà nhanh chóng suy thoái hoặc đến mức sụp đổ.

Phía sau Mặc Vũ còn có bốn ông lão thần tình tiêu mục, bọn họ chính là Tứ đại trưởng lão của Vô Nhai giáo.

Phía sau nữa là các vị Đường chủ của Vô Nhai giáo.

Điều kỳ lạ là Đường chủ của Vô Nhai giáo lại chưa đến đủ, tương phải lại nhiều thêm bốn vị tăng nhân lông mày trắng xóa, nhìn thấy hình dạng bọn họ đều ẩn súc tinh quang, hàm mà không lộ, nhất định là cao tăng đắc đạo.

Càng kỳ lạ hơn là trên người Mặc Vũ phủ một lớp bào rộng lớn, dường như chỉ có phần đầu lộ ra ngoài.

Chỉ nghe Mặc Vũ trầm thanh nói:

- Tổng sư đệ, người đã xúc phạm không ít giáo quy của ngã giáo, chỉ có tự phế võ công mới có thể thoát chết.

Tổng Mễ hét lên:

- Hồn láo, ta là Giáo chủ, người lại dám dùng khẩu khí đó nói chuyện với ta!

Lại thấy Đông trưởng lão của Vô Nhai giáo tiến lên một bước, cất tiếng nói:

- Xét thấy trong thời gian Tổng Mễ nhậm chức vị Giáo chủ, xem tính mệnh thuộc hạ như cỏ rác, ác ý li gián quan hệ các phân đường, lại mưu đồ lật đổ thánh giáo của ta, lập tổ chức tà môn khác. Dựa theo giáo quy ngã giáo, thông qua giám sứ và Tứ đại trưởng lão đồng thương nghị, quyết định miễn khứ chức vụ Giáo chủ của Tổng Mễ, cho phép tự phế võ công để giữ tính mệnh. Nếu có phản kháng, cách sát vật luận!

Vừa dứt lời, bốn phía xung quanh vang lên tiếng hô lớn như núi lở:

- Bán đứng huynh đệ, giết không tha! Âm mưu lật đổ, giết không tha!

Nghe thanh âm, đám đông vây quanh có gần ngàn người.

Vô Nhai giáo không hổ là thiên hạ đệ nhất đại giáo.

Mặc Vũ ôn tồn nói:

- Tổng sư đệ, tử đảng người nuôi dưỡng đã không còn tồn tại nữa rồi. Còn khá nhiều người không giống người tưởng tượng như dạng thề chết theo người mà không quay đầu lại đâu.

Im lặng một lúc, ông ta lại nói:

- Hơn nữa, vị trí Giáo chủ của người, vốn đã đến không rõ ràng. Năm xưa, người vì thắng ta mà đã vi phạm quy tắc của tiên sư, người đem tin tức

thấu lộ cho Thiếu Lâm ở Tung Sơn, nhằm đưa ta đến chỗ bị chấn nát tâm mạch, quăng xuống núi Thiếu Thất!

Tống Mễ cười nhạt:

- Nói vậy là người muốn nói ta cùng Độ Tâm thiên sư và bốn vị cao tăng cùng sắp đặt âm mưu đối phó với người à?

Nhóm người Hàn Tiểu Tranh cả kinh, lúc này mới biết bốn vị tăng nhân này là cao tăng thủ vệ Tàng Kinh Các của Thiếu Lâm Tự. Bọn họ là Độ Tâm đại sư, Độ Huệ đại sư, Độ Thiên đại sư, Độ Duyên đại sư. Bối phận của bốn vị cao tăng này còn cao hơn cả hiện nhiệm Chương môn của Thiếu Lâm Tự, chỉ có điều họ là chức thủ vệ Tàng Kinh Các, bình thời ở sâu không ra ngoài, cho nên người trong giang hồ biết được bốn người bọn họ không nhiều. Hai tay Độ Tâm đại sư chấp lại, niệm: “A di đà Phật!”.

Mặc Vũ mắng Tống Mễ:

- Bốn vị đại sư là cao tăng đắc đạo, thủ hộ bản tự kinh vật là việc thiên kinh địa nghĩa, người sao dám nói đến âm mưu?

Tống Mễ đắc ý nói:

- Nếu người đã nói bốn vị cao tăng không có sai, vậy thì chính là người sai đây!

Mặc Vũ nói:

- Người, ta đều sai, để chuộc lại lỗi lầm của ta, ta đã hướng Thiếu Lâm Tự tạ tội, người xem!

Ông ta liền chậm chậm xốc hết áo mũ bên trên ra, mọi người chợt phát hiện tay trái ông tay đã không còn tồn tại.

Cao tăng Thiếu Lâm tề tưng:

- Tội lỗi, tội lỗi!

Mặc Vũ nói:

- Ta dùng cánh tay đã trộm kinh năm xưa để tạ tội, may mắn là được chúng tăng Thiếu Lâm tha thứ. Quy tắc năm xưa tiên sư định ra, nay nghĩ lại kỹ, đích xác ta có chỗ sai phạm, tuy sau cùng chúng ta cũng ngẫm trả lại vật đã lấy, nhưng đó vẫn là sai lầm được tạo nên.

Tống Mễ nói:

- Người dám chỉ trách tiên sư?

Mặc Vũ nói:

- Người không phải thánh hiền, có thể không có lỗi lầm ư?

Tống Mễ đáp:

- Ta cũng không phải thánh hiền gì!.

Mặc Vũ nói:

- Cho nên chúng ta cho người một cơ hội, chỉ cần người tự phế võ công thì có thể giữ được tính mạng!

Tống Mễ cười đáp:

- Đây cũng gọi là cơ hội?

Mặc Vũ nói:

- Người tội nghiệt thâm trọng, không như thế thì không phục được nhân tâm!

Tống Mễ đáp:

- Loại cơ hội này, hay là giữ lại cho người đi!

Độ Tâm đại sư trầm giọng nói:

- Tống thí chủ, khổ hải vô biên, hồi đầu thị ngạn. Năm xưa lúc người đem việc có người trộm kinh thư nói cho lão nạp, trong lòng lão nạp còn ngầm cảm kích. Nào biết là kế mượn đao giết người của Tống thí chủ, khiến cho lão nạp và ba vị sư đệ của lão nạp vô ý gây nên lỗi lớn. Tống thí chủ ám toán đồng môn sư huynh đã là không nên, khiến cho đệ tử phật môn cùng lồi vào tội nghiệt lại càng không nên. Bây giờ, người lại một mực nói muốn kiến lập một Võ Quốc dùng võ trị thiên hạ, ôi, Tống thí chủ sát khí quá nặng!

Tống Mễ thấy lúc này đã chúng phản thân li, tứ diện sở ca, không khỏi vừa kinh ngạc vừa hoảng sợ, lớn tiếng nói:

- Lão trọc, sao chỗ nào người cũng bênh vực hãn?

Đối diện với sự nhục mạ của hãn, bốn vị cao tăng chỉ lẩm nhẩm niệm một câu phật hiệu.

Hàn Tiểu Tranh bất giác khâm phục phong phạm hư hoài nhược tục của bốn người bọn họ.

Trong mắt Tống Mễ lóe lên ánh sáng điên cuồng. Hãn nói:

- Lễ nào sự vụ của Vô Nhai giáo còn cần đến người ngoài nhúng tay vào?

Rõ ràng hãn muốn ám chỉ Thiếu Lâm tứ tăng.

Độ Tâm nói:

- Lão nạp và chư vị sư đệ không có ý nhúng tay vào chuyện trong giáo của các người. Nhưng chúng tôi không thể ngồi nhìn người du độc sinh linh!

Ông ta nhìn sang nhóm người Hàn Tiểu Tranh, Đoạn Như Yên nói:

- Thượng thiên có đức hiếu sinh, một cỏ một cây cũng đáng yêu đáng tiếc, huống chi mạng người? Mấy vị thí chủ này không phải người trong giáo các người, cho nên chúng ta sẽ không để cho người làm hại bọn họ!

Tống Mễ nói:

- Đây là chính ông nói đấy nhá!

Chưa dứt lời, hãn đã rướn người vọt lên, bổ về hướng Mặc Vũ.

Hiển nhiên, hãn biết sau khi Mặc Vũ bị chấn nát tâm mạch, võ công đã mất hết, nên hãn đột nhiên ra tay khống chế Mặc Vũ, chỉ muốn tìm cơ hội thoát thân.

Động tác hãn ra tay cực nhanh, mà hãn cũng đã tính đúng dù Tứ đại trưởng lão có ra tay tiếp cứu cũng không kịp, còn hai tên đại hán vạm vỡ như hổ bên mình Mặc Vũ chỉ được cái sức trâu, võ công lại rất bình thường.

Mặc Vũ sau khi tâm mạch bị chấn nát, rất khó khăn mới sinh tồn được đến bây giờ, mà hạ chi cũng không cách nào cử động được, cho nên bấy lâu nay phải dùng xe lăn để di chuyển.

Tống Mễ đoán chắc mình đột kích nhất định có thể đắc thủ, hãn biết rõ hôm nay mình thất bại tất cả, nếu có thể mượn Mặc Vũ để bảo toàn tính mệnh thì đã là may mắn lắm rồi.

Mắt nhìn thấy tay hãn sắp bầu vào tử huyết của Mặc Vũ.

Tứ đại trưởng lão phi thân nhào đến, hai đại hán vạm vỡ giật mình thất sắc. Đoạn Như Yên, Hạ Vũ cũng kinh hoàng la lên.

Mọi việc dường như phát sinh đồng thời.

Đúng trong tích tắc cực ngắn đó, lại thấy Mặc Vũ tựa như thuận theo ý thức phản xạ, đưa cánh tay phải còn lại lên chống đỡ.

Trong bụng Tống Mễ không khỏi cười nhạt.

Liền ngay lúc đá chạm lửa xẹt này, tay phải Mặc Vũ đột nhiên nhanh hơn, với tốc độ còn nhanh hơn điện xẹt, bầu vào huyết Liệt Khuyết của Tống Mễ.

Tống Mễ không thể nào ngờ rằng Mặc Vũ không những có thể phản kháng mà thân thủ lại còn nhanh đến như vậy.

Huyết Liệt Khuyết trên tay phải của hắn bị bầu trúng.

Tay phải tê rần, tay trái hắn thành linh đánh ra một chưởng.

Mặc Vũ đột nhiên đưa tay vỗ lên xe lăn, liền mấy ánh chớp vụt ra với tốc độ kinh người, đồng thời cả xe lăn lẫn bản thân ông ta đã lướt ngược ra ngoài.

Tống Mễ phi tốc lách người, tránh được ba mũi ám khí nhưng vì cự li quá gần, có một mũi không né kịp, tay trái hắn lập tức sờ vào bên hông, một đạo hàn quang lóe lên, mũi ám khí đã bị lưỡi đao của hắn chém gãy.

Thủ pháp cực kỳ nhanh.

Mặc Vũ đã đáp xuống đất, vẫn ngồi đối mặt với Tống Mễ.

Tống Mễ khàn giọng:

- Thật không ngờ võ công của người vốn chưa mất!

Mặc Vũ đáp:

- Không! Võ công của ta đích xác đã mất sạch, nhưng nhờ cao tăng Thiếu Lâm đại từ đại bi, giúp ta dùng Tây Tựu Đại Pháp khôi phục lại võ công!

Độ Tâm nói:

- A di đà Phật, Mặc thí chủ có thể tự chặt một tay, thành tâm hối lỗi, vậy thì võ công bị Thiếu Lâm chúng tôi phế đi, tự nhiên nên do chúng tôi khôi phục cho người.

Gương mặt Tống Mễ nhăn nhó đáng sợ, hắn điên cuồng nói:

- Không ngờ rằng người xuất gia cũng nói mà không giữ lời như vậy, âm mưu xảo trá!

Mặc Vũ hét:

- Ta cho người cơ hội cuối cùng, tự phế võ công! Nếu không, người chết chắc!

Tống Mễ cười điên cuồng:

- Cho dù người khôi phục võ công, lại có thể làm gì được ta? Người chỉ có thể ngồi đó như một phế nhân!

Mặc Vũ vẫn nói:

- Ta đếm ba tiếng, sau ba tiếng nếu người vẫn không tự động thủ, người sẽ không còn cơ hội nữa.

- Một!

Tống Mễ hú lên một tiếng, bắn mình về hướng Mặc Vũ, y sam trên không lất phất kêu thành tiếng, thanh thế hãi người.

- Hai!

Lưỡi đao của Tống Mễ đã vạch ra một đường cầu vồng, tiếng rít như xé vải, nhắm vào Mặc Vũ chém tới.

- Ba!

Tiếng thứ ba vừa phát ra, lưỡi đao của Tống Mễ chỉ còn cách yết hầu Mặc Vũ chưa tới nửa thước.

“Tang” một tiếng, một thanh đao văng lên.

“Ọc” một tiếng, một búng máu tươi phun ra cuồn cuộn.

Đao là đao của Tống Mễ, máu cũng là máu của Tống Mễ.

Ngăn lưỡi đao của Tống Mễ là lưỡi đao của đại hán hổ hình, có điều là do Mặc Vũ cầm trong tay.

Máu của Tống Mễ lại không phải màu đỏ, mà là màu đen.

Tống Mễ như một con tôm co cuộn trên mặt đất, trên mặt hăn đã hiện lên một màu xám tro của cái chết.

Hăn vất vả nói:

- Minh... không... tán...

Mặc Vũ chậm chậm gật gật đầu nói:

- Chính là trong mũi ám khí sau cùng bị người đánh gãy!

Tống Mễ “ọc ọc” thốt ra một ngụm máu đen, nói thêm một câu:

- Ta... hận... a!

Rồi tắt thở.

Mặc Vũ thở một hơi thật dài:

- Trong chốn u minh, tự có công lý...

* * * * *

Cô Thủy trấn.

Trên một sườn núi yên tĩnh ngoài trấn, trước một phần mộ có ghi bốn chữ “Diệp Thích chi mộ”.

Hàn Tiểu Tranh lại đào ở bên cạnh hai cái hố mộ, một cái chôn xuống cái vòng đeo tay bằng gỗ của A Vân, một cái chôn xuống chiếc chuông đồng.

Mã Lan hoa nở rộ, trên ruộng nương cũng bắt đầu lờ mờ xuất hiện màu xanh.

Bên cạnh Hàn Tiểu Tranh, có hai vị cô nương duyên dáng đang đứng.

HẾT